

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

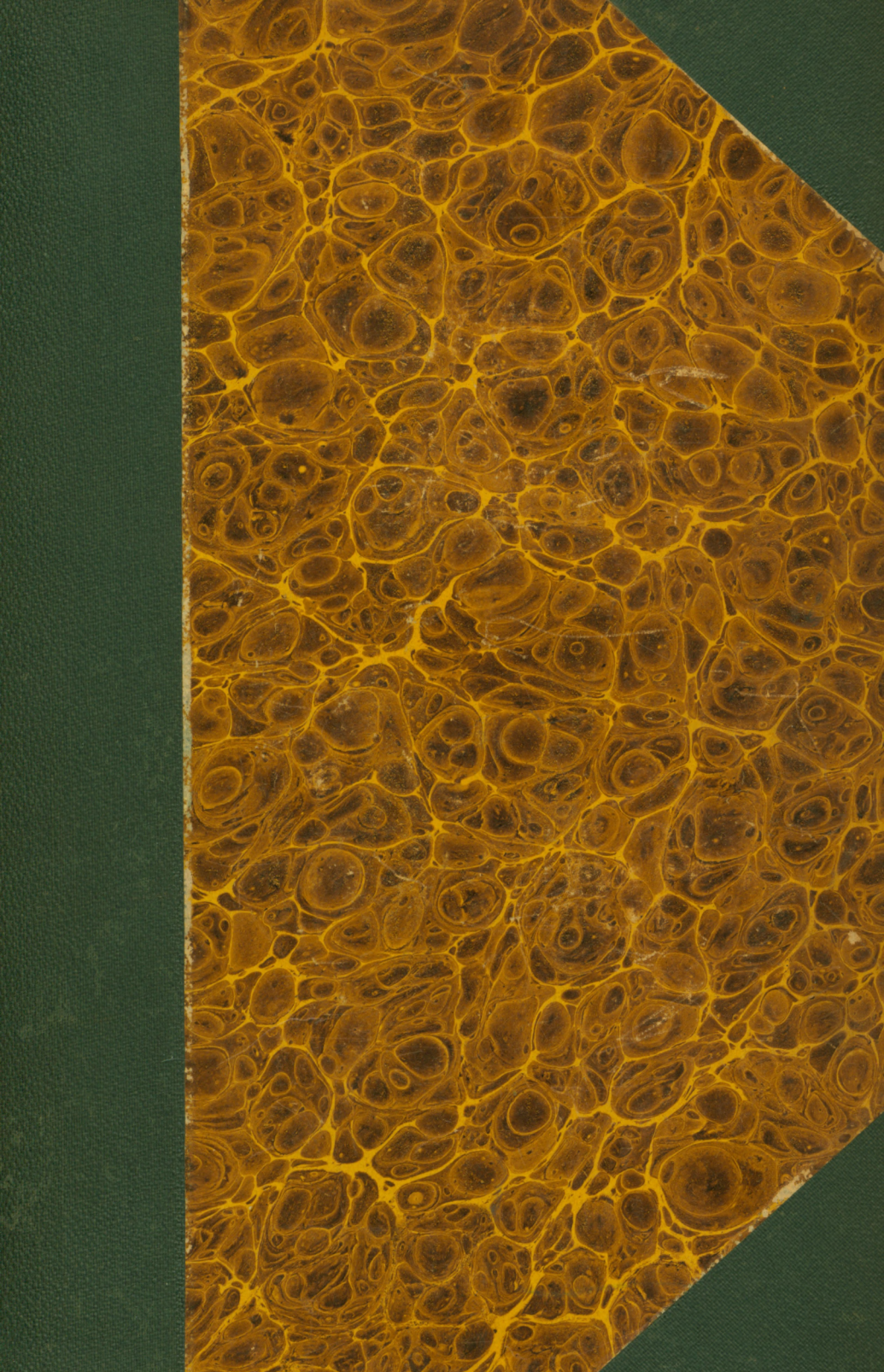
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1906.

50. Aargang.

København.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1907.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aalborg Byraad	552	Christensen, Christen Peter.....	420
Abramsen, Nicolai (Kola)	218	Christensen, Christian eller Niels	
Amtmanden over Aarhus Amt. .	596	C, Fisker	413
Amtmanden over Thisted Amt. .	518	Christensen, H., Dyr læge.....	234
Andersen, Andreas Christen,		Christensen, P., Fisker.....	446
hans Konkursbo	262	Christensen, P. E., Proprietær ..	244
Andersen, Anton, Gaardejer	596	Christensen, W., Vinhandler 217,	233
Andersen, H. P., Skomagermester	244	Christoffersen, P., Sognefoged ..	538
Andersen, Seneca, Grosserer ...	39	la Cour, Forpagterne	433
Andersen, Sofus, Murer.....	151	Cyklisten, Klubben.....	203
Antonsen, J., Stenhuggermester.	218		
Arboe & Co.....	326	Dam-Nielsen, Overretssagfører 181,	182
Årendrup, A., Overretssagfører,		»Danmark«, Dampskibsselskab .	121
og Hustrus Fællesbo.....	635	Dansk Bicycle Klub	203
Asmussen, Holger J. F., Gros-		Dansk Folkeforsikringsanstalt ..	742
serer	229, 781	Den gensidige danske Livsforsik-	
Aster, Christian, Købmand.....	813	ringsforening.....	742
		Det forenede Dampskibsselskab.	786
Banken for Løgstør og Omegn ..	331	De tre Rugbrødsfabrikker	739
Basse, Jens Hansen, Gaardejer .	775		
Bech, Proprietær	436	Enigheden, Mælkeri	477
Beckett, Martha Charlotte, født		Erichsen, Lars	767
Swensson	586	Eriksen, Eluf, Konditor	162
Björkmann, L. P., Malermester.	202		
Boje, Hans, Købmand, og Hustrus		Farrar, Groves & Co.....	272
Dødsbo	710	Fisker, Harald A. S., Typograf .	779
Brady, James C.....	234	Fleischer, H., Overretssagfører..	481
Broberg, Camilla, født Blom ...	795	»Foreningshuset«s Konkursbo ..	790
Broberg, Carl A., Grosserer	795	Fremtiden, gensidig dansk Livs-	
Bronée, F. Sagfører	202	forsikringsforening i Aalborg	552
Buck, O. P., Godsejer	241	Funch, John Chr., Godsejer	795
Bøytler, Knud, Varemægler.....	302	Funder, Chr., Vinhandler	331

	Pag.		Pag.
Green, H. P., Stempelfabrikant	151	Jørgensen, Axel, Proprietær	525
Gustafsson, Elof, Jordbrugsarbej- der	390	Jørgensen, Martin, Fisker	418
Guvernementet for de dansk-vest- indiske Øer	234	Klottrup, J. S., Handelsrejsende 217, 233	
H		Kondrup, Vilhelm, Overretssag- fører	731
Hamers, Alphonse, Cigarfabrikant	267	Kopp & Clausen, Handelsfirma .	786
Hansen, C., Vinhandler	331	Korn- og Foderstofkompagniet i Aarhus	761
Hansen, Chr.	219	Kreditforeningen af Grundejere i Fyens Stift	660
Hansen, C. K., Firma	584	Kreditforeningen for industrielle Ejendomme	126
Hansen, H., Møller	726	Københavns Magistrat	628
Hansen, Hanne Alvilda, Frøken	779	Køhl, A., Ingeniør	481
Hansen, Hemming, Restauratør .	809	L	
Hansen, Jens, Tømmermester . . .	202	Landbygningernes almindelige Brandforsikring	739
Hansen, Johannes, Redaktør . . .	183	Larsen, Mathias, Skrædderme- ster	262
Hansen, Mads Vilhelm, Kontorist	455	Larsen, Signe, Frøken	326
Hermansen, H., Gaardejer	770	Laugesen, Niels Peter, Fiske- handler	775
Holm, Viggo, Overretssagfører . .	525	Leopold, Valdemar, Underrets- sagfører	537
Honnens de Lichtenberg, Hof- jægermester	783	Levysohn, C. C. M., Grosserer 229, 731, 790	
Honum, Stationsforstander	783	Liebmann, Alfred, Skotøjsfabri- kant	493
Hormaza, Kaptajn	761	St. Lucas Stiftelse	586
Hübschmann, P. Møller	720, 726	Lund, V., Grosserer	584
J		M	
Jacobsen, Christoffer, Jordbruger	542	Madsen, Frederik Emil, Lærer . .	639
Jacobsen, Emil, Klædehandler . .	687	Madsen, Maren, født Jensen, Enke	683
Jacobsen, H. Chr., Møllejejer . . .	803	Madsen, Olaf C., Glarmester . . .	219
Jansen, C., Konditor	307	Madsen, Richard, Fabrikant . . .	423
Jansen, Jan og Lendeman, En- kerne efter	121	Marineministeriet	331
Jelling Sogneraad	241	Michelsen, W., Bagermester . . .	218
Jensen, Ane Elisabeth, født Han- sen	548	Mortensen, Søren, Gaardejer . .	331
Jensen, Eli, Grosserer	182	Muchardt, Amalie Charlotte, Enke	420
Jensen, H., Gaardejer	183	Muus & Co., Handelsfirma	85
Jensen, Jens Christian	767	Münster, L. C., Sognepræst . . .	413
Jensen, Jensine, født Knudsen . .	518	Møller, Heinrich A., Overretssag- fører	537
Jensen, Ole, fhv. Kusk	310	N	
Jensen, P., Gæstgiver	307	Nicolaisen, N. J. C., Restauratør	302
Jenssen, V., Sagfører	477, 635	Nielsen & Danielsen, Aktiesel- skab	781
Jepsen, O., Konditor	307		
Johansen, Ane Kirstine, født Pe- dersen	683		
Johansen, Jens, hans Konkursbo	83		
Johansen, Laura Christine Niel- sine Mariane	83		
Johnsen, Henriette, Enkefru . . .	628		
Juel, N., Grosserer	182		
Justitsministeriet	390		

	Pag.		Pag.
Nielsen, Anders, Kreaturhandler	201	Schweizisk Forsikrings-Aktieselskab mod Ulykkestilfælde i Winterthur	813
Nielsen, Anna Johanne	201	Skandinavisk Modeklub	326
Nielsen, Carl A., Cigarhandler	244	Skeoch, Robert, Planter	808
Nielsen, H. C., Tømmermester	181, 182	Smidth, F. L. & Co., Firma	673
Nielsen, H. Holten, Registratør	267	Sogneraadet for Strøby Kommune	639
Nielsen, Julius, Møllejejer	436	Statsbanedriften	310, 446
Nordisk Ulykkesforsikringsaktieselskab af 1898	528, 548	»Strømmen«, Aktieselskab	126
Nyborg Badehotels Konkursbo	660	Støvringgaard Kloster	770
Nyborg Byraad	803	Svenné, O. H., Generalkonsul	183
Ølesen, C., Grosserer	229, 731, 790	Svitzers Bjergningsentreprise	331
Pacharzina, F., Slagtermester	234	Søe-Jensen & Beyer, Fabrikantfirma	687
Pan, Kreaturforsikringsanstalt	433	Sørensen, Cathrine, Enke	423
Pedersen, Christian	413	Sørensen, Søren, Gaardejer	673
Petersen, Brødrene, Handelsfirma	202	Thomsen, Th. Hartvig, Agent	39
Petersen, Conrad, Handelsagent	264	Thorbrøgger, H., Tømmermester	528
Petersen, H. D., Entreprenør	809	Thøgersen, Anton, Detaillist	538
Petersen, P. M.	162	Trelleborg Tegelbruks Aktiebolag	673
Petersen, William, fhv. Stuevagt	183	Troensegaard, P.	272
Pingel, Heinrich, Grosserer	85, 202	Wilandt, H., Læge	720, 726
Pontoppidan, Louis, Grosserer	493	West, H., Sagfører	673
Poulsen, Robert Emilius Alfred, Malermester	181, 182	White, Mary, født Brady	234
Randers Byraad	710	Wolff, L., Direktør	202
Rasmussen, Ane Marie	455	Wulff, Fredericke, Fru	731
Roskilde Byraad	542	Zietzschmann, M., Speditionsfirma	781
St. Lucas Stiftelse	586	Øltien, Christian Frederik Bruun, Blikkenslagermester	181, 182
Scharling, Valdemar, Prokurist	218		
Schmidt, Overretssagfører	181, 182		
Schmiegelow, O. H., Planter	808		
Schmitt, Axel, & Co., Handelsfirma	264		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Alexander, George, kaldet Krause	370	Andersen, Anders	700
Alexandersson, Reinholdt Oluf kaldet Eriksson	869	Andersen, Anders, kaldet Damgaard	219
Andersen, Anders	87	Andersen, Jens Andreas Schjødt	226

	Pag.		Pag.
Andersen, Juliane Margrethe . . .	384	Danielsen, Jens Henrik Terkild .	133
Andersen, Mathilde Emilie	320	Danielsson, Axel Vilhelm Niels .	190
Andersen, Niels Frederik Winther	692		
Andersen, Rasmus	25	Elze, Carl August Frantz	320
Andersson, Nils	402	Espersen, Frederik Louis	27
Asildneti, Augusta, Larsens Hu- stru	658		
Bengtsson, Edvard Henrik Mag- nus	103	Fick, Georg Christian	96
Berling, Bernth Otto	54	Fjelstrup, Niels	444
Bertelsen, Anders Peter	154	Fleinert, Osvald Carl	46
Berthelsen, Jørgen Christian . .	606	Frandsen, Frandsine Johanne . .	748
Borch, Christian Alfred Johan- nes	589	Frandsen, Niels Peter	532
Brenneis, Karl	758	Frederiksen, Jens Peder	693
Brinckmann, Frantz Joseph . . .	145	Frost, Christian Frederik	587
Bruun, Jean Carlo Frederik . . .	467	Funder, Knud Christian Jens Peter Johan	53
Bruun, Kristian	383		
Brøndahl, Christian Frederik Julius	462	Gebhardt, Albert Ludvig	184
Bøggild, Helfred Gottlieb	297	Gregersen, Herman	313
Casparsen, Christen	486	Haach, Ernst Julius Albert	316
Christensen, Carl Alfred Hans Mathias	170	Hafstrøm, Otto Magnus Pohlman	737
Christensen, Carl Julius	524	Halvorsen, Karl Louis	177
Christensen, Christian	490	Hansen, Alfred Herman	625
Christensen, Christian Carl Fre- derik	391	Hansen, Christian Rasmus	459
Christensen, Hans Marinus Jens	190	Hansen, Claus Christian	22
Christensen, Johan	29	Hansen, Gerhard Valdemar	403
Christensen, Karl	289	Hansen, Hans Jakob	386
Christensen, Laurs	398	Hansen, Hans Peder	698
Christensen, Magnus	554	Hansen, Hjalmar Oskar	316
Christensen, Niels Christian, kal- det Rødder	532	Hansen, Jens Kristian Valdemar	69
Christensen, Odin Oskar	146	Hansen, Jens Peter	20
Christensen, Ole	78	Hansen, Jens Peter Vilhelm . . .	587
Christensen, Oskar	63	Hansen, Karen Marie, født Høj- neke	773
Christiansen, Peter Frederik . . .	698	Hansen, Laurits	238
Clasen, Julius Heinrich	467	Hansen, Niels Kristian Anton . .	467
Clausen, Rasmus Peder	30	Hansen, Niels Kristian, kaldet Fejerskov	167
Cohrt, Henning Olaf Theodor Vil- helm	508	Hansen, Olaf Alfred	339
Colberg, Hans Christian August	508	Hansen, Peter	250
Corfitzen, Jens Hansen	515	Hansen, Rasmus, kaldet Ibsen . .	481
Cramer, Carl Elias Pedersen . . .	210	Hansen, Søren	668
		Harder, Alfred Elimar Theo- bald	670
		Hasberg, Emmanuel Theodor . . .	475
		Heidelberg, Johannes Charles Frederik	562
		Hjorth, Charles Emilius Vil- helm	362

	Pag.		Pag.
Hoff, Louis Valdemar	292	Knudsen, Niels Marinus	564
Hoffmann, Emil Holck	506	Knudsen, Peder Nellemann	649
Hollænder, Ane Marie, f. Andersen	644	Knudsen, Vilhelm	292
Ipsen, Laurits Thor Mortensen .	44	Kofod, Herman Peder	70
Jacobsen, Andreas	1	Kristensen, Mikkal Peder	510
Jensen, Anders Peter	366	Kristensen, Oskar Valdemar	282
Jensen, Carl Christian Albert ..	717	Kristiansen, Niels Peter	25
Jensen, Charles Valerius	98	Ladefoged, Karen Therese, Jør-	
Jensen, Christen	600	gensens Hustru	569
Jensen, Christian	339	Larsen, Lars Nie's	188
Jensen, Christian	343	Larsen, Olga	353
Jensen, Edvard Volmer Viktor ..	179	Larsen, Otto Vilhelm	501
Jensen, Ejnar Kristian	428	Larsen, Viggo Emanuel	338
Jensen, Emanuel Edvard	55	Lassen, Hans Jacob	593
Jensen, Hans Christian	303	Lauridsen, Niels Christian	817
Jensen, Hans Peter	49	Laustsen, Jens	57, 315
Jensen, Jens	17	Leidersdorff, Joseph Theodor Ga-	
Jensen, Jens Christian, kaldet		ribaldi	203
Bommer	357	Lemos, Julius	149
Jensen, Jens Pedersen	755	Ludvigsen, Marius	490
Jensen, Mogens Brabrand	149	Lund, Jens Hansen	74
Jensen, Peter	734	Lundgren, Viggo	554
Jensen, Søren	347	Løffwall, Carl Oscar Claudius ..	391
Jensen, Søren, kaldet Mikkelsen	4	Maabjerg, Inger Petrine	255
Jespersen, Carl Christian Bernhard	15	Madsen, Christian Frederik Val-	
Johansson, Jonas Jørgenius Val-		demar	495
demar	391, 410	Madsen, Laurits Christian Peter	430
Johansen, Niels Christian	249	Madsen, Lauritz Carl Martin ..	490
Johansen, Niels Peder, kaldet		Madsen, Niels	334
Hansen	342	Madsen, Peter	51
Johansen, Peter Frederik Emil		Magaard, Jens Christian Ras-	
Alexius	141	mussen	630
Jørgensen, Hans Jørgen	497	Magnusson, Johan Magnus	573
Jørgensen, Jørgen Søren	510	Matell, Niels Martinus .. .	558, 561
Jørgensen, Maren Nikoline, Ras-		Meyer, Jacob	114
mussens Hustru	482	Mikkelsen, Mikkal Peter	328
Jørgensen, Ole Kristian	167	Mogensen, Nis Hansen	400
Jørgensen, Olga Constance Chri-		Mortensen, Anton	60
stiane Augusta	382	Müller, Carl Wilhelm Theodor ..	575
Jørgensen, William Alexis	612	Mølholm, Fritz Otto Robert ..	18
Keller, Peter Emil	822	Møller, Mathias Otto Hartvig An-	
Kempel, Carl	349	dersen	702
Kirkemo, Stein	32	Møller, Olaf Einar	295
Kjelder, Niels Nielsen	107	Nielsen, Anders Peder	508
Kjelder, Ane Johanne, født Larsen	107	Nielsen, Ane Christine, født Niel-	
Knudsen, Knud Christensen	564	sen	59

	Pag.		Pag.
Nielsen, Balthazar	714	Petersen, Karl Johan	129
Nielsen, Christian	203	Petersen, Lauritz Johannes....	374
Nielsen, Christoffer	203	Petersen, Mette Sophie Marie...	451
Nielsen, Gjertrud Marie	294	Petersen, Niels Alvinus.....	90
Nielsen, Jens	603, 605	Petersen, Peter	100
Nielsen, Jens Claudius	278	Philbert, Jens Jensen	196
Nielsen, Jørgen Frederik ...	176, 465	Pierri, Villiam Charles Christian	
Nielsen, Nathalie Julie, Henrik-		Francesco	380
sens Hustru	698	Poulsen, Hans	408
Nielsen, Niels Carl Lauritz Marius		Poulsen, Ole Peder	36
William	473	Povlsen, Kristen Andreas	666
Nielsen, Niels Christian.....	545	Rasmusdatter, Karen Kristine,	
Nielsen, Niels Peter Jensby ...	759	Andersens Enke	141
Nielsen, Søren	751	Rasmussen, Christian.....	571
Nielsen, Thorvald Axel	374	Rasmussen, Johan Peter	73
Nielsen, Vilhelm Theodor Alfred	95	Rasmussen, Leo Norbertus....	582
Norling, Axel Edvard.....	200	Rasmussen, Martinus	513
Olesen, Thomas	453	Rasmussen, Niels Johannes ...	13
Olsen, Heinrich Vilhelm	10	Rasmussen, Rasmus Peter Emil	6
Olsen, Jens Laurits Theodor ...	354	Richard, William.....	695
Olsen, Lars Peter Ludvig	40	Ridderstrøm, Hans Konstantin..	479
Olsen, Niels	131	Rongsted, Henrik Rosendahl ...	148
Olsen, Otto Emanuel	648	Schmidt, Ole Peter	503
Olsen, Viggo	105	Salomon, Carl.....	216, 591
Pagel, Alfred Christian	172	Schlüter, Hans Peter Kristian,	
Pehrsson, Pehr.....	587	kaldet Mathiasen.....	143
Pedersen, Birthe Marie Nielsine,		Stenderup, Einar Vilhelm	195
Knudsens Hustru.....	320	Sveistrup, Gunhilda Marie	508
Pedersen, Jens Peter.....	319	Sørensen, Henning Valdemar ...	441
Pedersen, Karl Kristian	366	Thomsen, Christen	107
Pedersen, Kristen Povlsen Stov-		Thomsen, Hans Kristian	470
gaard	81	Thomsen, Kristian Peter	626
Pedersen, Lars.....	484	Toftegaard, Niels Nielsen	205
Pedersen, Søren, kaldet Skjødt	137	Willadsen, Jens Eilert	101
Pedersen, Thorvald.....	174	Ørum, Christen Hendrich	21
Pedersen, Valdemar Villiam ...	363		
Petersen, Emil Vernon.....	269		
Petersen, Hans Mogens Christian	157		
Petersen, Hans Peter	395		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afholdspaalæg.	Embedsmænd.
Afpresning, se Trusler.	Erstatning i Kontraktsforhold.
Afvisning.	Erstatning udenfor Kontraktsforh.
Aktion.	Falsk.
Aktionens Omkostninger.	Fiskeri.
Alimentation, se Underholdsbidrag.	Foreninger.
Analogi.	Forsikring.
Angivelse (falsk).	Forudsætning.
Appel.	Gejstligheden.
Arbejdsforhold.	Generalforsamlinger.
Arv.	Gentagelsesvirkning.
Assuranceforhold, se Forsikring.	Gerningsmand.
Assurancesvig.	Gift Kvinde.
Auktion.	Haandværkssvende.
Bedrageri.	Handel.
Betingede Straffedomme.	Hittegods.
Betingelse.	Hjemvisning.
Betleri.	Hæleri.
Bjergning.	Hærværk.
Brandpolitilovgivningen.	Hævd.
Brandstiftelse.	Indiciebevis.
Bygningslovgivningen.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Drab.	Instans.
Dyrplageri	Jagt.
Ed.	Jernbaner.
Ejendomshandel.	Kompetence.
Ejendomsret.	Konfiskation.

- Konkurs.
 Konnossement.
 Kost og Tæring.
 Kumulation.
 Kvaksalveri.
 Køb og Salg.
 Købstæder.
 Lejeforhold.
 Levnedsmidler.
 Livsgave.
 Livsstraf.
 Lægeerklæringer.
 Løsgænger.
 Margarineloven.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
 Meddelagtighed.
 Modregning.
 Myndighed, Forbrydelse mod den offentlige.
 Møller.
 Naboforhold.
 Negotiorum gestio.
 Nova.
 Næringsbrug, ulovligt.
 Næringsvæsen.
 Nødværge.
 Omløben med Varer.
 Opholdspaalæg.
 Overliggedage.
 Pant.
 Patent.
 Procesomkostninger.
 Processuelle Mulkter.
 Provision.
 Pryglestraf.
 Prævention, se Sikkerhedsforanstaltninger.
 Røgnskab.
 Rettens Pleje.
 Rufferi.
 Rømning.
 Røveri.
 Sagførere.
 Servituter.
 Sikkerhedsforanstaltninger.
 Skatter og Afgifter.
 Skel.
 Skifte.
 Skolelærere.
 Skovvæsen.
 Stadfæstelsesdomme.
 Strafart.
 Straffens Udmaaling.
 Strejker.
 Syn og Skøn.
 Sædeligheden.
 Sædvane.
 Søfartsforhold.
 Tiende.
 Tillægsstraf.
 Tilregnelighed.
 Trusler.
 Tyendeforhold.
 Tyveri.
 Uagtsomhed.
 Udbringelse af Riget.
 Udeblivelsesdomme.
 Udvandringsloven.
 Ulovlig Tvang.
 Underholdsbidrag.
 Unødig Trætte.
 Uterligt Forhold.
 Vandaftagning.
 Varebetegnelser.
 Varemærker.
 Varetægtsfængsel.
 Vestindien.
 Vold.
 Voldgift.
 Voldtægt.
 Værnepligt.
 Ægtefæller.
 Ærefornærmelser

SAGREGISTER.

	Pag.
Afholdspaalæg.	
Et en Voldsmand af Kriminalretten givet Afholdspaalæg ophævet, da der ikke var forelagt Højesteret tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, hvorvidt der var Føje til at give det	179
En for Vold oftere straffet Person, som havde øvet Vold i noget beruset Tilstand, meddelt Afholdspaalæg i 3 Aar	349
Afkræftelse.	
En af en senere falleret Gaardejer foretagen Gavedisposition over en Panteobligation til Fordel for hans Datter ikke afkræftet, da der maatte gaas ud fra, at Værdien af hans Aktiver havde været tilstrækkelig til at dække hans daværende Gæld.....	88
Afpresning.	
Se Trusler	297, 303
Afvisning.	
Udtalt, at en Sag angaaende ulovlig Tilegnelse af Kuglesten, hvorved der var idømt Straf for Overtrædelse af § 235, ikke burde have været gjort til Genstand for Paadømmelse af Politiretten, men efter Omstændighederne fandtes der dog at kunne afstaa fra at afvise den fra nævnte Ret	600
Aktion.	
Uagtet det ikke af Politiretsakten kunde ses, at 2 Tiltalte havde modtaget særlig Tilkendegivelse af, at de under Sagen vare satte under Tiltale for Overtrædelse af Fiskeriloven m. m., fandtes der ikke aldeles tilstrækkelig Føje til af denne Grund at annullere Politiretsdommen	532
Aktionens Omkostninger.	
Udtalt, at Betalingen for Lægeerklæringer maa henregnes under Aktionsomkostninger	74

Alimentation.

Se Underholdsbidrag.

Analogi.

En Tiltalt, der havde øvet Vold mod en Arbejdsmand, han fulgtes med, saa at denne betalte ham Penge for at undgaa yderligere Vold, anset efter § 203 og Analogien af § 245	303
En Tiltalt, som havde købt et Ur for 15 Øre af en Dreng, der paa-stod at have fundet det, skønt han i Virkeligheden havde stjaalet det, og som efterat have faaet at vide hos en Urmager, at Uret var af Guld, havde ladet Uret blive hos Urmageren til Reparation, anset efter Analogien af § 247	503

Angivelse (falsk).

En Tiltalt anset efter § 225 for i et Brev til Politimesteren at have sigtet en anden for at have hugget Huller i Bagerovnen i et Hus og derved foraarsaget Husets Brand	36
En Tiltalt, der havde gjort Modstand mod en Sysselmand, ved hvilken Lejlighed de kom op at brydes, og som derefter i Skrivelser til Dommeren og Landfogden havde sigtet Sysselmanden for at have slaaet hans Arm lam og grebet ham i Struben, frifunden, da Sigtelserne ikke kunde anses fremsatte mod bedre Vidende	90
En Kværlulant, der i Skrivelser til flere Ministerier havde fremsat forskellige Sigtelser mod Matrikulskontoret og dets Personale, men om hvem der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Føje til at statuere, at han havde været sig Urigtigheden af sine Sigtelser bevidst, anset efter § 227	184
En under falsk Navn tjenende Pige, der havde pantsat et af hende paa Købekontrakt købt Ur, og som derefter havde anmeldt for Politiet, at Uret var hende frastjaalet, og at hun havde en Karl mistænkt for Tyveriet, hvilket førte til, at Karlen blev anholdt og fængslet, anset efter § 225	255

Appel.

Ingen Afvisning af en Overtrædelse af en Politivedtægt, der forelaa sammen med en Tiltale for Vold	18
Ingen Afvisning af et Betleri, der forelaa sammen med andre Forbrydelser	177, 196
Bevilling meddelt en for Hof- og Stadsretten udebleven Indstævnt til for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser, som hun, naar hun havde givet behørig Møde for Hof- og Stadsretten, kunde have fremsat	83
Ingen Afvisning af en Tiltale for Løsgænger og Betleri, der forelaa sammen med Overtrædelse af Opholdspaalæg	400
Ingen Afvisning af en uden Justitsministeriets Samtykke indanket Betleridom, der tillige straffede for Overtrædelse af et Opholdspaalæg	822

Arbejdsforhold.

- En Kvinde, som under en Strejke havde udkældt nogle Kvinder, der fortsatte Arbejdet, for Skruerbrækkere og havde slaæet en af dem i Ansigtet i den Hensigt at tvinge dem til at opgive Arbejdet, og en Mand, som i samme Hensigt havde slaæet en af de arbejdende Kvinder, ansete efter § 210, jfr. § 46 320
- Et Firma, som i en Skrivelse havde meddelt en Direktrice, som i nogen Tid havde været fraværende paa Grund af Sygdom, at hendes Plads vilde være at fratræde den 1ste næste Maaned, og som, da hun paaberaabte sig, at der ifølge hendes Stilling tilkom hende 3 Maaneders Opsigelsesfrist, tilbød hende at genoptage sit Arbejde, hvilket Tilbud hun dog ikke modtog, dømt i Overensstemmelse med hendes Paastand til at betale hende 4 Maaneders Løn, idet Skrivelsen maatte forstaas som en ensidig og endelig Ophævelse af Tjenesteforholdet fra Firmaets Side 326

Arv.

- En i et Skøde og en Panteobligation indeholdt Disposition over en Kapital til Fordel for de Fattige paa St. Croix anerkendt som en Livsgave (Forbehold) 234
- I et Tilfælde, hvor en Hustru ved Testamente havde indsat sin Mand til Universalarving med følgende Tilføjelse: »Skulde dog Manden dø uden at efterlade sig Livsarvinger, skal min Familie gaa i lige Arv med hans Familie», statueredes det, at dette Testamente ikke udelukkede Gyldigheden af et af Manden, der efter Hustruens Død havde giftet sig igen, senere oprettet sædvanligt reciprokt Testamente til Fordel for sin anden Hustru 683
- Ved et af to Ægtefæller i Forening oprettet Testamente oprettedes bl. a. 2 Legater, der skulde bestyres af et Byraad; denne Bestemmelse blev efter Hustruens Død forandret af Manden ved senere oprettede Dispositioner. I Ægtefællernes Dødsbo, der behandlede af Eksekutorer, forlangte Byraadet, der ikke vilde anerkende Mandens Berettigelse til ved de senere Dispositioner at forandre de af ham og Hustru truffne fælles testamentariske Dispositioner, de heraf opstaaede Tvistepunkter forelagte vedkommende Skifteret til Afgørelse. Udtalt, at Skifteretten maatte være kompetent til at paakende Twisten, der nærmest faldt ind under Fdg. 29 April 1785 § 2, og at Resultatet maatte blive det samme, selv om den henførtes under Forordningens § 3. 710
- Spørgsmaal, om et i Amerika oprettet Testamente med Kodiciel, hvorved Testator skænkede en her beliggende Ejendom til sin Niece, en gift Kvinde, hjemlede Særeje for hende. Udtalt, at det af de testamentariske Dispositioner ikke med Sikkerhed kunde udledes, at det havde været Testators Vilje, at Ejendommen skulde holdes udenfor det ægteskabelige Formuefællesskab, som dengang bestod uindskrænket mellem Ægtefællerne. 795

Assuranceforhold.

Se Forsikring.

Assurancesvig.

- En Gaardforpagter, som efter Gaardens Brand — der efter det senere oplyste skyldtes ham — sigtedes for dels at have opgivet Genstande, der ikke vare brændte, som brændte, dels at have ansat Værdien af forskellige brændte Genstande for højt, frifunden, da der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Føje til at statuere, at han havde gjort sig skyldig heri 205
- En Proprietær, der havde opfordret en Husmand og en Karl til mod et Vederlag hemmelig at aflive en ham tilhørende gammel, syg Hest, for at han ved Hestens Død kunde faa Assurancesummen udbetalt, anset efter § 259, smh. med § 52, 3. Pkt. 238

Auktion.

- En Købmand i Rønne, som havde ladet afholde Auktioner over Manufakturvarer, tilsendte ham af Handlende i København, frifunden for Overtrædelse af Næringslovgivningen, se Næringsvæsen 27
- Spørgsmaal under en Tvangsauktion om, hvorvidt en Transport-haver paa en Panteobligation var pligtig at respektere 2 af en tidligere Brugspanthaver oprettede Lejekontrakter, se Lejeforhold. 244

Bedrageri (frifindende Domme).

- En Tiltalt frifunden for Bedrageri i Kortspil, idet de andre Deltagere i Spillet ligesom han kendte de mærkede Kort, og det mod hans Benægtelse ikke var godtgjort, at han havde »pakket« Kortene.
- Ligeledes frifunden for Sigtelse for at have benyttet urigtige Foregivender til at bevæge nogle Personer til at lade sig ulykkesforsikre, idet der ikke fandtes mod hans Benægtelse at være tilvejebragt Bevis ved de afgivne Vidneforklaringer 22
- En Købmand, som uden at have fornøden Driftskapital, havde oparbejdet en en gros Forretning med udstrakt Kreditgivning, særlig ved Modtagelse af Veksler, hvis Diskontering han betalte, og som tilsidst gik fallit, ikke anset efter § 263, skønt hans Forretningsførelse maatte anses for letsindig, fordi der ikke forelaa Begæring om Tiltale fra nogen Kreditor. Ej heller anset efter §§ 260 og 261 eller for Bedrageri, idet det bemærkedes, at det fandtes betænkeligt at anse det godtgjort, at han til de paagældende Tidspunkter havde maattet forudse sin Fallit som forestaaende. Derimod anset efter § 262, 2 og Konkurslovens § 148 63
- En Gaardmandskone, hvis Mand var Medlem af et Andelsmejeri, havde af og til om Morgenen taget c. 1 Pægl af det øverste af den foregaaende Dags til Mejeriet bestemte Aftenmælk. Højesteret fandt dette Forhold uberettiget, men efter Omstændighederne, der under Hensynet til den Indflydelse, som Mælkens Fedtindhold ifølge Mejeriets Vedtægter havde paa Beregningen af Betalingen, fandtes det betænkeligt at antage, at der med hendes Forhold havde været forbunden nogen svigagtig Hensigt. Tiltalte derfor frifunden. 59
- En Tiltalt, som havde formaaet 2 Mænd til at gaa i Kautions for et Laan, han havde faaet i Anledning af, at han havde købt en

	Pag.
Gæstgiverforretning, og som sigtedes for, at han ikke, skønt dette af Kautionisterne var stillet som Betingelse for, at de vilde paa- tage sig Kautionen, havde benyttet Laanet til Afdrag paa Købe- summen for Forretningen, frifunden af Mangel paa Bevis	114
En Tiltalt, som af en Skrædder havde modtaget et Sæt Tøj, og skønt der ikke indrømmedes ham Kredit, havde opslidt Tøjet, idet han holdt Sælgeren hen med Udflugter, og som havde laant 10 Kr. med Løfte om Tilbagebetaling i Løbet af et Par Dage, uden at dette skete, frifunden, da det mod hans Benægtelse ikke fandtes godtgjort, at han havde stiftet de paagældende Gældsposter uden Betalingshensigt	157
Se Assurancesvig	205
En Tiltalt, hos hvem der foretoges Eksekution i Henhold til et af ham underskrevet, paa en trykt Blanket udfærdiget Forlig, og som under Fogedforretningen og en Kontinuation af denne, efterat have undersøgt det originale Forlig, erklærede, at han ikke havde underskrevet Forliget og ej heller givet nogen anden Fuldmagt til at underskrive et saadant, frifunden, da det fandtes betænkeligt at antage, at hans Indsigelse mod Forliget var fremsat mod bedre Vidende	334
En Sagfører, der efterat han fra en Klient havde modtaget en Række Afdrag til forligsmæssig Afgørelse af en Sag, lod denne gaa til Doms, og som først efterat der var rejst Klage imod ham, ud- betalte en Del af Beløbet til Fordel for Kreditor, frifunden, da han efter sin Forklaring ikke havde modtaget hele det af ham begærede Beløb	459
En Sagfører for Misbrug af sin Stilling anset med Forbrydelse af Sagførerbeskikkelse, hvorimod der ikke fandtes ved Siden heraf at være Anvendelse for nogen af Straffelovens Bedrageripara- graffer, se Sagførere	612

Domfældende Domme.

(§ 251)

Følgende af en Pige, der havde taget Tjeneste forskellige Steder under falske Navne, udviste Forhold henførte under § 251, at hun under falske Foregivender havde skaffet sig udleveret 2 Ne- derdele i den Hensigt at beholde dem uden at betale, og at hun i samme Hensigt havde skaffet sig udleveret en Damehat	255
En Tiltalt, der udgav sig for Urmagersvend, og blev taget i Arbejde hos en Urmager, af hvem han fik udbetalt Forskud paa Løn, og som ikke indfandt sig senere, anset efter § 251. Samme Tiltalte anset efter § 251 for at have rekvireret og nydt Spise- og Drikkevarer paa 2 Beværtninger uden Hensigt at betale	700

(§ 252).

En Tiltalt, der havde fragaaet at have indgaaet en Byttehandel om Heste og modtaget 50 Kr. i Bytte, anset efter § 252	402
---	-----

	Pag.
(§ 253).	
En Tiltalt, der havde pantsat et Ur, der var ham betroet, for at han skulde besørge det smurt, og en Cykle, som han havde skaffet sig overladt af Ejeren til en kort Tids Brug, anset efter § 253 ..	114
Følgende af en Pige, der havde taget Tjeneste forskellige Steder under falske Navne, udviste Forhold henførte under § 253, at hun havde pantsat et paa Købekontrakt købt Ur, og at hun havde solgt 2 lejede Cykler	255
En Tiltalt anset efter § 253 for Pantsætning af et paa Lejekontrakt købt Ur og for Pantsætning af en paa Købekontrakt købt Cykle.	484
(§ 255).	
En Bondefanger mod sin Benægtelse dømt for Bedrageri i Kortspil.	441
En gentagne Gange for Spaaning dømt Person anset efter § 255 for Spaaning i Kort	589
(§ 256).	
En Tiltalt, der svigagtig havde pantsat et Ur, som en Urmager havde laant ham, da han leverede sit eget Ur til Aftrækning, anset efter § 256	131
(§ 257).	
En Møller, der ved at fordølge, at en anden Mand tilhørende So var bleven bedækket, havde forledet Manden til at indgaa en ufordelagtig Byttheandel, anset efter § 257	60
En Tiltalt, som til en Mand, der ønskede at købe en Assistenthus-seddel paa en Guldhalskæde, for 35 Kr. havde solgt en vægte Kæde af Værdi 5 Kr., om hvilken han fortalte, at den havde været pantsat paa Assistenthuset for 30 Kr., og at han havde indløst den for at fremvise den for en anden Liebhaber, anset efter § 257	114
En Tiltalt, der under usande Foregivender havde skaffet sig et Laan af 1 Kr., som skulde tilbagebetales Dagen efter, anset efter § 257	131
Følgende af en Pige, der havde taget Tjeneste forskellige Steder under falske Navne, udviste Forhold henførte under § 257, at hun havde købt en Cykle paa Afbetaling under Foregivende af, at hendes Husbond vilde garantere for Betalingen, og at hun havde taget Varer paa Kredit hos 3 Handlende paa hendes Husbonds Regning	255
En Sagfører, som havde paataget sig at være en Fiskehandler behjælpelig med at faa en Arv fra Hamborg udbetalt og fra Udenrigsministeriet havde modtaget en Check paa Beløbet, som derpaa hævede Checken og forbrugte Beløbet, idet han til Fiskehandleren, der spurgte efter Arven, svarede, at han intet havde hørt fra Ministeriet, og som først efterat Fiskehandleren ved Forespørgsel hos Ministeriet havde erfaret, at Beløbet var sendt til Sagføreren, og der var paabegyndt kriminel Undersøgelse imod ham, skaffede Beløbet til Veje, anset efter § 257	459
En Tiltalt, der lod afholde Auktion bl. a. over Sædekorn og fik en Købmand til at lade et Parti Korn bringe op paa Auktionsstedet,	

	Pag.
og som efter sin Forklaring lovede Købmanden at betale Kornet umiddelbart efter Auktionen, hvormed Meningen var, at han skulde betale Kornet af det Beløb, der kom ind ved Auktionen, men som disponerede over Auktionsprovenuet uden at betale Købmanden, anset efter § 257.....	470
En Tiltalt, der i en Ansøgningsblanket om Alderdomsunderstøttelse havde ladet indføre urigtige Besvarelser af Spørgsmaalene angaaende hans Formue og Gæld, anset efter § 257.....	515
En Forsikringsagent, som 2 Gange havde bortsneget sig fra Gæstgivergaarde, hvor han havde haft Logis, uden at betale sine Regninger og uden at have Udsigt til i en overskuelig Fremtid at betale, anset efter § 257.....	593
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde givet et Firma skadesløs Transport paa en Del af en Fordring, han havde paa en Tømmermester i Anledning af udført Arbejde, og efterat have hævet Beløbet kun havde udbetalt Firmaet en Del af dets Tilgodehavende, medens han forbrugte Resten, fandtes det efter Beskaffenheden af den ommeldte Transport, hvorved bemærkedes, at denne efter Tiltaltes Ønske ikke var anmeldt for Tømmermesteren, og at Tiltalte havde haft Transporthaverens Samtykke til selv at hæve de borttransporterede Beløb, betænkeligt at anvende § 253, hvorimod § 257 anvendtes.....	692
(§ 259).	
En Proprietær, der havde opfordret en Husmand og en Karl til mod et Vederlag hemmelig at aflive en ham tilhørende gammel, syg Hest, for at han ved Hestens Død kunde faa Assurancesummen udbetalt, anset efter § 259, smh med § 52, 3. Pkt.....	238
(§ 262).	
En falleret Købmand anset for grove Uordener med Hensyn til Førelsen af sine Handelsbøger efter § 262, 2det Stykke, og efter samme Straffebestemmelse, jfr. Konkurslovens § 148 for urigtig Opgørelse af Status.....	63
Betingede Straffedomme.	
En Tiltalt, som efter et Skænderi med sin Hustru havde slaæet hende til Jorden med et Riveskaft, dømt betinget efter § 202, smh. med § 203.....	44
En Tiltalt, der under et Slagsmaal havde tilføjet 2 Personer flere Saar med en Lommekniv, dømt betinget efter § 203.....	137
En Tiltalt dømt betinget efter Analogien af § 247, se Hittegods....	503
En Tiltalt anset efter § 203 med betinget Straffedom.....	573
Betingelse.	
Spørgsmaal om, hvorvidt et Lejemaal angaaende nogle Beværtningslokaler var knyttet til en Betingelse eller Forudsætning, se Lejeforhold.....	307

	Pag.
Betleri.	
Betleri ved Hjælp af et falsk Bønskrift	177
Straf herfor idømt	822
Bjergning.	
En Bjergningsentreprise tilkendt en Bjergeløn af 50000 Kr. for Bjergning af en Torpedobaad, idet det udtaltes, at denne Bjergeløn maatte anses passende, selv om Torpedobaaden ikke i bjerget Tilstand havde haft den fulde Værdi af 150000 Kr.	331
Brandpolitilovgivningen.	
En Gaardejer, der havde affyret et Skud fra Halmgulvet i en straa-tækt Gaard, anset med en Bøde efter Lov 2 Marts 1861	70
Brandstiftelse.	
En Malkerøgter, der i utilregnelig Tilstand havde antændt Strøelsen i en Følbaas, saaledes at Gaarden tilligemed en Del af Besætningen brændte, frifunden i Henhold til § 38, saaledes at der af Øvrigheden skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham . . .	6
I et Tilfælde, hvor en Gaard var afbrændt umiddelbart efter at Gaardejeren havde affyret et Skud fra Halmgulvet i den ene straa-tækte Længe, Gaardejeren frifunden for uagtsom Brandstiftelse, fordi Aarsagsforholdet ikke var bevist	70
En Mand, der for at blive fjernet fra den Tvangsarbejdsanstalt, hvor han var indlagt, havde tændt Ild i Sengehalmen i sin Celle, hvorved Madratsen og Sengklæderne ødelagdes og Sengestedets Inderside blev noget forkullet, anset efter § 282, 1ste Stykke, med 3 Aars Tugthus	87
En Gaardforpagter, der til en hos ham tjenende Karl havde benyttet Ytringer, der bestemte denne til at stikke Ild paa Gaarden, anset efter § 281, jfr. § 52	205
En Tiltalt, der samme Aften, en af ham nylig købt Gaard brændte, blev antruffen paa Cykle paa Vej bort fra Brandstedet, og som afgav usande Forklaringer om sin Færden den paagældende Nat, anset skyldig i forsætlig Brandstiftelse. § 281 anvendt, skønt der i en af de nedbrændte Bygninger sov en Tjenestekarl	219
En Proprietær, der havde opfordret en Husmand til at stikke Ild paa den ham tilhørende Gaard og lovet ham Penge derfor, anset efter § 281, smh. med § 52, 3dje Pkt.	238
En Bestyrer af en Ejendom, som en Aften, medførende en almindelig Staldlygte, hvis ene Glas, der et Par Dage i Forvejen var gaaet itu, manglede, og i hvilken der var anbragt en tændt Olie-lampe uden Glas, gik ind i Laden for at lukke Hønsheusets Dør, hvorved nogle i Laderummet værende Rugnæg antændtes af Lampen i Lygten, saa at Ejendommen nedbrændte, frifunden for Overtrædelse af § 284	347
En tidligere for Brandstiftelse under Paaberaabelse af § 39 dømt Person, der havde begaaet 4 Ildspaa sættelser, frifunden i Medfør af § 38, da det efter de foreliggende Oplysninger, deriblandt en	

Erklæring fra Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, maatte antages, at han havde udført Brandstiftelserne i sindssyg og utilregnelig Tilstand	630
--	-----

Bygningslovgivningen.

En Tømmermester, som havde konstrueret, og 2 Tømmersvende, som havde anbragt et Stillads i Cirkusbygningen, som styrtede ned, medens der befandt sig 3 Malersvende paa det, ansete med Bøder efter Bygningsloven af 12 April 1889 § 76, jfr. § 24.....	203
To Haandværkere, som i Strid med Sundhedskommissionens Forskrifter havde ladet indrette mærke W. C. Rum i en Ejendom, ansete med Bøder efter Bygningsloven af 12 April 1889 § 75, jfr. § 73, og efter § 76, jfr. § 58.	
En senere Ejer af Ejendommen frifunden, da Bygningsvæsnet efter Anbringelsen af en mat Glasrude havde tilladt Bibeholdelse af de ommeldte Klosetrum	587

Drab.

En Forbedringshusfange for Drabsforsøg mod en Opsynsbetjent anset med Livsstraf efter Pl. 31 August 1813 § 10	174
En Plantageforvalter paa St. Thomas, som en Aften efter en Trætte med en Kvinde, med hvem han samlevede, havde pryglet hende med en Tyremie, saa at hun døde i Løbet af Natten, anset efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Led. Udtalt med Hensyn til Tiltalte, der som ustyrlig var indlagt paa en Sindssygeanstalt og der havde haft epileptiske Anfald, at hverken den afgivne Lægeerklæring eller de isvrigt foreliggende Oplysninger afgav Føje til at gaa ud fra, at han i Handlingens Øjeblik var utilregnelig.....	370
En Tiltalt, som efterat have bundet Armene paa en Pige, i hvem han var forelsket, men som nægtede at tilhøre ham, først havde haft Samleje med hende mod hendes Villie og derpaa havde tilføjet hende livsfarlige Knivstik i Brystet og Halsen samt endelig dræbt hende ved Kvælning med Hænderne, anset efter § 168 og 190, idet Drabet efter samtlige Omstændigheder maatte betragtes som forøvet med Overlæg	649

Dyrplageri.

En Gaardejer, der overfor sine Heste havde brugt en Pisk, i hvis Snor var fastgjort en Jernmøttrik eller en Slutskive, og som havde brugt en Hest, der led af en Svaghed i Bagparten, til at trække en svær Mejemaskine, anset efter § 297	513
--	-----

Ed.

En Sag angaaende Underholdsbidrag gjort afhængig af den indklagede Mandspersons Ed	455
--	-----

Ejendomshandel.

Da en mellem to Parter afsluttet Købekontrakt angaaende en fast Ejendom med dertil hørende Løsøre skulde berigtiges ved Erlæg-	
--	--

	Pag.
gelse af den kontante Del af Købesummen og Udstedelse af Skødet, i hvilket fandtes optaget et af Køberen taget Forbehold, vægrede Sælgeren sig ved at underskrive under Henvi- sing til, at det skete Tilbud af Betalingen ikke havde været lovligt. Da Sælgerens Vægring navnlig skyldtes Hensynet til det optagne Forbehold, mod hvis Berettigelse der ikke var fremsat Indsigelse for Højesteret, og Køberens Tilbud af Betalingen fandtes at have været lovligt, blev Parterne dømte til at opfylde Handelen, uden at der tillagdes Sælgeren Renter	767
I et Tilfælde, hvor der var oprettet Slutseddell angaaende en Ejendom, og hvor Sælgeren, da Køberen forbeholdt sig Erstatningskrav i Anledning af manglende Areal, nægtede at underskrive Købekontrakten, statueredes det, at Sælgeren, da Forbeholdet havde været uberettiget, maatte være frigjort for sin Forpligtelse ifølge Slutsedlen	809
Ejendomsret.	
Spørgsmaal om, hvorvidt en paa Købekontrakt solgt Bagerovn skulde betragtes som Bestanddel af en fast Ejendom i Forhold til en Panthaver. Dette besvaret benægtende	126
En Detaillist, der ikke havde godtgjort nogen Adkomst, navnlig ikke ved Hævd, til at besidde og bruge nogen Del af et til hans Grund stødende, efter det Oplyste Naboen tilhørende Grundstykke, tilpligtet af fravige og ryddeliggøre Grundstykket ogsaa forsaavidt angik en af ham, som det maatte antages i god Tro, ind paa Nabogrunden opført Bygning, samt tilpligtet at udrede Erstatning	538
Embedsmænd.	
En Prokurator, der for at gennemføre en Fordring paa Salær havde benyttet Trusler om Indledning af kriminel Undersøgelse, anset for at have misbrugt sin Embedsstilling paa en efter Strfl.s § 141 strafbar Maade. Derimod frifunden, forsaavidt angik nogle Trusler, som han benægtede at have fremsat. Ligeledes frifunden med Hensyn til nogle i et Brev til en Herredsfoged fremsatte Trusler mod denne	297
En Sognepræst, der sattes under Tiltale for at have nægtet at modtage en fhv. Sognepræst i Folkekirken, senere Unitarpræst, som Fadder, frifunden. Se Gejstligheden	606
En Sagfører for Misbrug af sin Stilling anset med Forbrydelse af Sagførerbeskikkelse, se Sagførere	612
Se under Skolelærere med Hensyn til Spørgsmaalet om Størrelsen af den en Skolelærer tilkommende Løn	639
Erstatning i Kontraktsforhold.	
Efterat en Gæstgiver som Lejer af et Hotel var bleven udsat ved Fogden paa Grund af Lejerestance, sagsøgte han tillige til i Henhold til Kontrakten at betale Husleje for et vist Tidsrum. Da det imidlertid ved Højesteretsdom i en Sag mellem de samme Parter angaaende Udsættelsens Gyldighed var statueret, at Gæst-	

- giveren ikke, da Fogedforretningen fandt Sted, var i Mora med Lejeafgiften, og da der ikke under nærværende Sag forelaa Oplysninger, som kunde føre til et andet Resultat, end i hin Dom antaget, fulgte heraf, at Gæstgiveren ved den skete Afbrydelse af Lejeforholdet var bleven fritagen for at betale nogen Del af den indtalte Lejeafgift. Gæstgiveren derfor frifunden 162
- Efterat en Mellemand A havde skaffet et Grossererfirma en Leverance af Dækketøj til et Dampvadskeri efter forudgaaende mundtlig Forhandling dels med Prokuristen, dels med en af Firmaets Indehavere, opstod der Tvist om A.s Ret til Provision for 2 Aar. Afgørelsen beroede paa, om det A af Prokuristen givne Tilsagn om Provision havde været betinget dels af, at Dampvadskeriets første Bestilling lød paa 40000 Kr., at aftage i Løbet af 1 Aar, dels af, at der ydedes kontant Betaling for de bestilte Varer. Udtalt, at det i og for sig var mindre sandsynligt, at A.s Ret til Provision skulde være bleven knyttet til disse Betingelser og navnlig den første af dem. Og ganske uantageligt blev dette, naar hensees til, at A af Dampvadskeriets Ejer var bleven gjort bekendt med, at dennes første Bestilling kun vilde komme til at lyde paa 4000 Kr., hvoraf 1000 Kr. kontant og Resten i Afdrag mod Sikkerhed, og A saaledes havde maattet være paa det Rene med, at han ved at gaa ind paa Betingelserne paa Forhaand vilde have fraskrevet sig Ret til ethvert Vederlag for sin Tjeneste. At Betingelserne var stillede, kunde ikke støttes paa Prokuristens Vidneforklaring, da hans Forklaring, bortset fra, at han ikke var et ganske uinteresseret Vidne, paa det afgørende Punkt var ubestemt og paa andre Punkter endog nærmest talte til Fordel for A. Under alle Omstændigheder maatte Usikkerheden med Hensyn til Aftalens Indhold gaa ud over Firmaet, eftersom det eller Prokuristen burde have sørget for at fæstne Vilkaarene skriftligt. A derfor kendt berettiget til Provision for de 2 Aar 229
- En Grosserer, som havde hævet en med en Handelsagent indgaaet Kontrakt og nægtet at udbetale ham hans Gage, uden at have godtgjort, at Agenten havde udvist noget Forhold, der kunde berettige ham dertil, dømt efter Agentens Paastand 264
- Et Firma, som i en Skrivelse havde meddelt en Direktrice, som i nogen Tid havde været fraværende paa Grund af Sygdom, at hendes Plads vilde være at fratræde til den 1ste næste Maaned, og som, da hun paaberaabte sig, at der ifølge hendes Stilling tilkom hende 3 Maaneders Opsigelsesfrist, tilbød hende at genoptage sit Arbejde, hvilket Tilbud hun dog ikke modtog, dømt i Overensstemmelse med hendes Paastand til at betale hende 4 Maaneders Løn, idet Skrivelsen maatte forstaas som en ensidig og endelig Ophævelse af Tjenesteforholdet fra Firmaets Side 326
- I et Tilfælde, hvor en Sagfører A var engageret af en anden Sagfører B til at optræde for en Tredjemand C og i den Anledning dels havde udbetalt en Affindelsessum under Retssagen, dels havde faaet et Beløb tilgode for Retsgebyrer og Møder m. m., sagsøgte A, efterat B var rømmet af Landet og gaaet fallit, C til

	Pag.
Betaling af disse Beløb. Udtalt, at A, da Modtagerne af Affindelsessummen havde erklæret, at de, hvis Beløbet ikke straks blev betalt, vilde indlade Sagen til Dom med deres Protest, havde været beføjet til at udlægge Beløbet med Ret til at fordre det godtgjort af C; dette Beløb derfor tilkendt A hos C. C derimod frifunden med Hensyn til Retsgebyrer m. m., idet der gaves C Medhold i, at A, der forsaaavildt vilde succedere i B's eller hans Konkursbos Ret, maatte finde sig i, at C gjorde gældende til Modregning, hvad han havde tilgode hos B	526
Et Ulykkesforsikringsaktieselskab tilpligtet at betale Erstatning for »ringere Invaliditet« til en Mand, der efter et Uheld med en Cykle havde faaet Brok. Der antoges at være tilvejebragt Formodning for, at selve Brokskaden først var sket efter og som Følge af Uheldet med Cyklen, og Bevis for, at Skaden ikke desto mindre skyldtes Omstændigheder, der laa udenfor Selskabets Risiko, ansaas ikke at være ført af dette	528
Et Ulykkesforsikringssselskab tilpligtet at betale Erstatning til Enken efter en Mand, der en Vinteraften var bleven paakørt af et Jernbanetog paa Banelinien. Der maatte gaas ud fra, at Afdøde, da Ulykkestilfældet indtraf, ikke var i en saadan Tilstand af Beruelse, som ifølge Forsikringsbetingelserne udelukkede Selskabets Ansvar, og der forelaa intet, som talte for, at han forsættigt enten for at aflive sig eller i anden Hensigt var gaaet langs ad Jernbanelinien. Det maatte nærmest antages, at han efter at være kommen ind paa Banelinien, i Mørket var faret vild paa denne.	548
Et Rederi, der ifølge Konnossementet var uden Ansvar for skjulte Fejl i Skrog og Maskineri, dømt til at betale Skade paa et Parti Rug, opstaaet fra Vand, sprøjtet gennem et Hul i et Pumperør, der var frembragt ved et Spiger, hvormed Skibets Tømmermand havde fastgjort en Lap paa den Røret dækkende Kasse. Et optaget Skøn gik ud paa, at en Del af Vandet allerede stammede fra Afladningsstedet; da Rederiet heroverfor ikke havde gjort det antageligt, at saadant ikke havde været Tilfældet, eller at denne Fejl ikke havde kunnet opdages ved almindelig Paapasselighed, kunde Fejlen ikke betegnes som en »skjult Fejl«	584
Spørgsmaal om Tilbagegang af en Handel angaaende en Teglov, der ikke funktionerede tilfredsstillende. Dette besvaret benægtende under Hensyn til Bestemmelserne i en mellem Parterne oprettet Overenskomst, ifølge hvilken Teglværket i længere Tid dreves af Sælgeren af Ovnen	673
Efterat det ved Højesteretsdom var statueret, at en Mellemandler i Henhold til mundtlig Aftale havde Krav paa Provision for Aarene 1901 og 1902 hos et Firma for at have skaffet dette en Kunde, gjorde Agenten Krav paa Provision ogsaa for de følgende Aar. Da det var oplyst, at Leverancen til vedkommende Kunde i 1903 var gaaet ned til et Minimum, og at det skyldtes særlige Anstrængelser fra Firmaets Side, at den i de følgende Aar var naaet op til det tidligere Omfang, fandtes Mellemandleren ikke at have noget naturligt Krav paa Provision udover Aaret 1903 (Forbehold)	731

- I et Tilfælde, hvor en Damper, der overførte en Ladning Oliekager, havde haft en haard Rejse, og Ladningen havde lidt Skade for over 60000 Kr., og hvor Ladningsmodtageren paastod dette Beløb tilkendt i Erstatning hos Rederiet, statueredes det, at der efter det Fremkomne maatte gaas ud fra, at Damperen i det hele var i behørig og sødygtig Stand ved Afrejsen, og at der under Rejsen var vist fornøden Omsorg for Godset. En Erstatning af 6000 Kr. dog tilkendt, da nogle Huller ved de to forreste Lugekarme maatte antages at have været tilstede allerede ved Afgangen og Skibet ikke kunde fritages for delvis at erstatte den i de vedkommende Lastrum forårsagede Skade. (Forbehold) 761
- Efterat et herværende Aktieselskab A med et tysk Speditionsfirma B havde afsluttet Overenskomst om Transport af et Vareparti fra Oberhausen til Helsingør, hvilken Transport B tænkte sig skulde foregaa fra Oberhausen til Duisburg pr. Bane, derfra med hans egne Skibe til Rotterdam, hvorfra Varerne skulde føres videre til Helsingør ved et hollandsk Firma C, med hvilket B sluttede Kontrakt, annullerede A Kontrakten, og B forlaugte da Faut-Fragt beregnet efter Søløvens § 126, for hele Søtransporten. Statueret, at Overenskomsten maatte betragtes som en Befragtningskontrakt med Hensyn til Transporten fra Duisburg til Rotterdam, da det var oplyst, at B dels selv ejede et Skib, dels havde lejet 3 Skibe, som vare til Raadighed, og Søløvens § 126 her bragt til Anvendelse. Hvad derimod Transporten fra Rotterdam til Helsingør angik, kunde det ikke anses godtgjort, at C, der ikke selv ejede noget Skib, med nogen Anden havde indgaaet en endelig Befragtningskontrakt, hvorefter et eller flere bestemte Skibe kunde have til Rede; de almindelige Erstatningsregler derfor bragte til Anvendelse og A dømt til at betale B det Beløb, som B ifølge mindelig Overenskomst havde betalt C, da denne Erstatning ikke kunde anses overdreven 781
- I et Tilfælde, hvor en Ladning Hvede havde lidt Skade under Losningen ved, at der i Anledning af en Rorreparation var bleven pumpet Vand ind i Skibets forreste Tank og en Del af Vandet gennem et antagelig af Rotter gnavet Hul i et Blyrør var løbet ned i Lasten, statueredes det, at Rederiet trods Bestemmelserne i Konnossementerne og den amerikanske Harteract af 13 Februar 1893 maatte være ansvarlig for Skaden 786
- I et Tilfælde, hvor en mod Legemsbeskadigelse forsikret Person angav ved Klipping af en Negl at have tilføjet sig en Læsion af venstre Stortaa, hvoraf der i Løbet af nogle Dage udviklede sig Koldbrand, der nødvendiggjorde Benets Amputation i Knæet, frifandtes vedkommende Selskab for at yde Erstatning, idet det udtaltes, at selv om der kunde gaas ud fra Rigtigheden af, at den Forsikrede til den af ham opgivne Tid var kommen til at klippe sig i Foden, og at der derved var tilføjet ham det ommeldte Saar, stod det efter de foreliggende Lægeerklæringer (Patienten havde Sukkersyge) og det isøvrigt Foreliggende som ganske usikkert, om

	Pag.
der var nogen Aarsagsforbindelse mellem Saaret og den Sygdom, der nødvendigjorde Amputationen	813
Erstatning udenfor Kontraktsforhold.	
En beruset norsk Veterinærstuderende, der havde tilføjet en Politibetjent betydelige og langvarige Læsioner, dømt til at betale ham en Erstatning af 300 Kr.	32
En Krybskytte, der med sit Bøsseløb havde tilføjet en Skovbetjent langvarige Læsioner paa Armene, idømt 50 Kr. i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab	40
I et Tilfælde, hvor en Dampers havde oversejlet en Kutter, saaledes at 2 af dennes Mandskab druknede, og hvor de Efterladte søgte Dampersens Rederi til Erstatning, frifandtes Rederiet, da der ikke kunde være Tale om strafbar Uagtsomhed fra Dampersens Side.....	121
En af en Pantelaaner, som havde maattet udlevere et svingagtig pantsat Ur, mod Pantsætteren nedlagt Erstatningspaastand ikke taget til Følge under Sagen	255
I et Tilfælde, hvor en Kusk var bleven paakørt af et Havnetog, saa at hans venstre Arm maatte sættes af, frifandtes Statsbanedriften for Ansvar, da der maatte gaas ud fra, at Sammenstødet ikke skyldtes nogen Til sidesættelse af den fornødne Agtpaaagivenhed og Omhu fra Jernbanedriftens Side, medens derimod Kusken maatte anses at have gjort sig skyldig i en Uagtsomhed, som efter Lov 26 Marts 1898 maatte udelukke Statsbanedriftens Ansvar for Skaden	310
Erstatning ikke tilkendt under en Tyverisag, fordi Bestjaalnes Paastand fandtes at mangle tilstrækkelig Bestemthed.....	354
De danske Statsbaner tilpligtede at udrede Erstatning for Røgulemper fra en Lokomotivremise	446
En Fabrikant, som uberettiget havde begært Forbud nedlagt mod en Konkurrent for formentlig Krænkelse af hans Patentret, og som senere i et Cirkulære til sine Kunder havde sigtet Konkurrenten for at have benyttet den i Patentet beskrevne Fremgangsmaade og at have oprettet en hel Plagiatfabrik, idømt Erstatning	493
En Detaillist, der, som det maatte antages i god Tro, havde benyttet et Stykke af Nabogrunden og opført en Bygning et Stykke ind derpaa, tilpligtet at udrede Erstatning herfor, se Ejendomsret ...	538
I et Tilfælde, hvor en Fabrikant kendtes uberettiget til at fabrikere og forhandle Vindueslukkeapparater, der maatte siges at være i Strid med en Andens Patentret, udtaltes det, at Fabrikanten maatte være pligtig at erstatte den Anden det denne ved hans uberettigede Forhandling af Apparaterne paaførte Tab, men da der ikke for Højesteret forelaa fornødne Oplysninger til at fastsætte Skadens Størrelse, vilde hans Ret til saadan Erstatning efter Proceduren for Højesteret alene være at forbeholde	687
Efter en Forsikringsanstalt A havde ladet omdele en Piece, indeholdende et Angreb paa en Forsikrings-Forening B, paastod B sig tilkendt Skadeserstatning. Da den i Piecen indeholdte Kritik	

	Pag.
af det System, hvorefter B blev ledet, maatte anses berettiget, da det Tab, der maatte være paaført B, maatte antages i hvert Fald for den aldeles overvejende Del af skyldes den nævnte Kritik, og da der i Sagen manglede ethvert Grundlag til Bestemmelsen af, om overhovedet nogen Del af saadant Tab kunde tilskrives andre i Piecen indeholdte Udtalelser, frifandtes A	742
En Jagtejer frifunden for at erstatte 2 af ham nedskudte kostbare Jagthunde, da han i Jagtlovens § 11 ansaas at have haft fornøden Hjemmel til at nedskyde dem	783
I et Tilfælde, hvor der var oprettet Slutseddell angaaende en Ejendom, og hvor Køberen uberettiget havde ladet Slutseddelen tinglæse, hvilket Skridt maatte antages at have paaført Sælgeren Tab ved at hindre ham i Salg eller Udleje, tilkendtes der Sælgeren Erstatning	809

Falsk.

En Cykletyv, der havde udfærdiget falsk Købebevis med fingerede Navne, anset efter § 275, jfr. § 270	103
Udfærdigelse af et falsk Købebevis for en Cykle ved Udfyldning af en Regningsblanket henført under § 268, jfr. § 273.	
En med falsk Navn underskreven Bemyndigelse for en Pantelaaner til at erholde Transport paa en Byggeforeningsbog henført under § 268.	
Forfalskning af Indholdet af en værdiløs Byggeforeningsbog, saaledes at denne fik Udseende af endnu at have Værdi, henført under § 268, jfr. § 274	114
En Tiltalt, der havde købt en Cykle paa Afbetaling paa Betingelse af, at den Mester, hos hvem han arbejdede, kautionerede for Restkøbesummen, mod sin Benægtelse dømt efter § 268 for at have underskrevet og overleveret et falsk Kautionsbevis.	
Udfærdigelse af et med fingeret Navn underskrevet, men ikke benyttet Købebevis for en Cykle henført under § 275, jfr. § 270, disse §§ jfr. § 46.	
En af samme Tiltalte udfærdiget anbefaling, der efter hans Forklaring var en urigtig Kopi af en ham i sin Tid meddelt, bortkommen anbefaling fra den som Udsteder angivne Person, ikke anset strafbar, da det ikke var oplyst, at han havde gjort Brug af den, eller mod hans Benægtelse var godtgjort, at saadant havde været hans Hensigt	133
Udfærdigelse af et falsk Købebevis for en Cykle henført under § 270	177
En Tiltalt, for hvem en Medtiltalt havde udfærdiget en falsk Paa-tegning paa en Købekontrakt om en Cykle, anset efter § 270 ...	484
En saakaldet Ingeniør, der gav sig af med Dokumentskriveri, mod sin Benægtelse anset overbevist om i en af ham udfærdiget Købekontrakt til en Bestemmelse angaaende den sidste Udbetaling af den kontante Del af Købesummen efter Kontraktens Underskrift af Parterne at have tilføjet nogle Ord gaaende ud paa, at Betalingen skulde ske til ham. Forholdet henført under § 274, 1ste Led, jfr. § 268	497

	Pag.
Fiskeri.	
3 Fiskere, som havde nægtet at lade Fiskerifogden iværksætte den i Fiskerivedtægten for Vejle Fjord foreskrevne Plombering af deres Aalevaad i Tiden fra November til Maj, idømte Bøder.....	490
To Tiltalte mod deres Benægtelse ansete for ulovligt Fiskeri efter Lov 26 Marts 1898 med Bøder til vedkommende Kommunekasse.	
De samme Tiltalte ansete efter Lov 7 April 1900 § 9 og 10, jfr. Lov 14 April 1905, med Bøder til Statskassen for at have fisket med Vaad i Allingaaen paa en Tid, da dette var forbudt .	532
I et Tilfælde, hvor en Vandmøller i Ribe havde et saakaldet Ørredspring opstillet paa Flaaddet ved sin Mølle, og hvor Ejeren af Fiskeriet i den nedenfor liggende Del af Aaen, hvis Adkomst gik tilbage til et kongeligt Skøde af 1721, formentede dette stridende mod sin Ret, med Hensyn til hvis Udstrækning der forelaa et Tingsvidne fra 1721, under hvilket 7 Vidner havde udtalt, at Fiskeriet begyndte ved »Ribe trende Møller«, 2 ved »Ribe trende Møllebroer« og 3 ved »Riber Broer«, statueredes det, at der af dette Tingsvidne i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ikke med Sikkerhed kunde sluttes, at det kongelige Skøde af 1721 havde hjemlet Skødehaveren Eneret til Fiskeri i videre Udstrækning end til den vest for Mølleværket beliggende Landeveysbro ..	720
Et tilsvarende Resultat statueret med Hensyn til et af Ejerne af Frislusen i Ribe anbragt Ørredspring.....	726
I et Tilfælde, hvor Ejeren af en til Lille Bølt stødende Ejendom havde anlagt Søgsmaal til Anerkendelse af sin Ret til at drive Fiskeri med Aalegaard udfor sin Grund imod Ejerne af en som selvstændig Ejendomsgenstand bestaaende Aalegaard, der i 1670 ved kongeligt Skøde var bleven solgt fra Kronen, og hvis Havomraade eller »Forland« af Ejerne paastodes at strække sig forbi den ommeldte Ejendom indtil Elbo Herreds vestlige Grænse, statueredes det, at det hverken kunde anses bevist eller bragt til nogen Formodning, at Vandomraadet udfor Ejendommen, der er adskilt fra Fangstpladsen ved tvende andre Matrikulnumre og ligger i en Afstand af 770 Alen fra denne, er indbefattet under det til Aalegaarden hørende Forland. Grundejerens Fiskeriret derfor anerkendt.....	775
Foreninger.	
Efterat en af Bestyrelsen for en socialdemokratisk Forening paa en Generalforsamling stillet Resolution var bleven forkastet, meddelte Formanden, at Bestyrelsen nedlagte sine Mandater, hvorpaa en ny, midlertidig Bestyrelse valgtes. Den hidtilværende Formand A gjorde nu under en mod den nye Formand B anlagt Sag gældende, at Mandatnedlæggelsen ikke tilsigtede en øjeblikkelig Tilbagetræden, hvorfor han paastod B kendt uberettiget til at udgive sig for Formand. Det fremgik imidlertid af det Foreliggende, at A under Forhandlingerne om Valg af en ny Bestyrelse gentagende havde haft Ordet, og at han havde undladt ved nogen af disse	

	Pag.
Lejligheder at lægge for Dagen, at han ansaa Bestyrelsen for endnu at være i Funktion. Herefter og efter alt, hvad der var gaaet forud, havde der været tilstrækkelig Føje for Forsamlingen til straks at vælge en anden Bestyrelse.....	151

Forsikring.

En Kreaturforsikringsanstalt dømt til at betale Forsikringen for en Hoppe, som var død Dagen efter, at Anstalten havde modtaget Præmien for Policen, idet der ikke fandtes tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Hoppen, dengang Forsikringstagerne indsendte Præmien, var angreben af den Sygdom, som medførte dens Død	433
Et Ulykkesforsikringsaktieselskab tilpligtet at betale Erstatning for »ringere Invaliditet« til en Mand, der efter et Uheld med en Cykle havde faaet Brok, se Erstatning i Kontraktsforhold.....	528
Et Ulykkesforsikringssselskab tilpligtet at betale Erstatning til Enken efter en Mand, der var bleven paakørt af et Jernbanetog, se Erstatning i Kontraktsforhold	548
Efterat der ifølge Begæring paa et Aktieselskabs Vegne af en Tredjemand, der forment at være bemyndiget dertil af Selskabets administrerende Direktør, var foretaget Omassurance af Selskabets Bygninger og Maskiner i Overværelse af Selskabets Inspektør, og Assuranceattest og Police modtaget af Selskabet, der tillige efter gentagne Paakrav betalte Omkostningerne ved Omassurancen, nægtede Selskabet at betale den forhøjede Forsikringspræmi, idet det gjorde gældende, at Indtegningen ikke var foranlediget af Nogen, der havde Beføjelse til at oplræde paa Selskabets Vegne. Selskabet dømt til at betale, idet det ved den nævnte Tredjemands Vidneforklaring vel ikke tilfulde kunde anses bevist, at han havde haft Direktionens Bemyndigelse til at begære Omassurance, men Selskabet i hvert Fald ved det senere Passerede maatte anses at have godkendt den tegnede Forsikring	739
En Forsikringsanstalt frifunden for Skadeserstatning med Hensyn til et i en Piece indeholdt Angreb paa en Livsforsikrings-Forening, se Erstatning udenfor Kontraktsforhold	742
I et Tilfælde, hvor en mod Legemsbeskadigelse forsikret Person angav ved Klipning af en Negl at have tilføjet sig en Læsion af venstre Stortaa, hvoraf der i Løbet af nogle Dage udviklede sig Koldbrand, der nødvendiggjorde Benets Amputation i Knæet, frifandtes vedkommende Selskab for at yde Erstatning, idet det udtaltes, at selv om der kunde gaas ud fra Rigtigheden af, at den Forsikrede til den af ham opgivne Tid var kommen til at klippe sig i Foden, og at der derved var tilføjet ham det ommeldte Saar, stod det efter de foreliggende Lægeerklæringer (Patienten havde Sukkersyge) og det iøvrigt Foreliggende som ganske usikkert, om der var nogen Aarsagsforbindelse mellem Saaret og den Sygdom, der nødvendiggjorde Amputationen	813

Forudsætning.

Spørgsmaal, om, hvorvidt et Lejemaal angaaende nogle Beværtningslokaler var knyttet til en Betingelse eller Forudsætning, se Lejeforhold.	307
--	-----

Gøjestligheden.

I et Tilfælde, hvor en Sognepræst havde nægtet at modtage en fhv. Sognepræst i Folkekirken, senere Unitarpræst, som Fadder, hvorm Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet havde givet ham et Paalæg, der dog senere toges tilbage, udtaltes det, at der, efterat Ministeriet havde tilbagetaget Paalæget, ikke kunde blive Spørgsmaal om at anse ham efter Straffelovens § 142. Og da hans Forhold, selv om der kunde gaas ud fra, at han havde skønnet fejl ved at afvise den Paagældende som Daabsvidne, ikke kunde henføres under nogen anden Straffebestemmelse, frifandtes han	606
Se under Skolelærere med Hensyn til Spørgsmaalet om Størrelsen af den en Skolelærer tilkommende Løn.....	639

Generalforsamlinger.

Angaaende en Generalforsamlings Berettigelse til i Anledning af Bestyrelsens Mandatnedlæggelse straks at vælge en anden Bestyrelse, se Foreninger.....	151
--	-----

Gentagelsesvirkning.

En Gæstgiver, der tidligere havde vedtaget Bøder for Overtrædelse af Næringsloven med Virkning som Dom, bl. a. for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og Brændevinsudskækning og sidste Gang for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskækning, nu dømt for begge Dele med Bemærkning, at det af ham forøvede uberettigede Næringsbrug, ifl. Næringslovens § 82 maatte tilregnes ham som 5te Gang begaaet	100
En Dom for Forsøg paa Tyveri ikke tillagt Iterationsvirkning.....	475

Gerningsmand.

En Agent, der for en Medtalt havde modtaget Bestillinger paa utugtige Korrespondancekort, anset efter § 184.....	149
--	-----

Gift Kvinde.

Udtalt, at en gift Kvinde ved at lade sig indlægge paa et Hospital maatte anses at have paataget sig en personlig Forpligtelse til at betale Vederlag for den hende ydede Kur og Pleje	586
--	-----

Haandværkssvende.

En Cigarmager, der havde vandret om for at søge Arbejde uden at have været i Besiddelse af Vandrebog og uden at have meldt sig paa noget Politikontor, anset efter Fdg. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10	700
--	-----

Handel.

En Købmand i Rønne, som havde ladet afholde Auktioner over Manufakturvarer, tilsendte ham af Handlende i København, fri-funden for Overtrædelse af Næringslovgivningen, se Næringsvæsen	27
Ifølge en mellem to Handlende oprettet Slutteddel for en Kornhan-del skulde alle Tvistigheder forelægges Bedømmelses- og Vold-giftsudvalget for Kornhandelen til endelig Afgørelse. Udtalt, at der ikke havdes Hjemmel til herfra at gøre nogen Undtagelse med Hensyn til de i Sluttedlen givne Regler om Fremgangsmaa-den ved Prøveudtagningen af Kornet, og at det som Følge heraf maatte have sit Forblivende ved den af Udvalget afsagte Vold-giftskendelse	85

Hittegods.

En Tiltalt, som havde købt et Ur for 15 Øre af en Dreng, der paa-stod at have fundet det, skønt han i Virkeligheden havde stjaalet det, og som efter at have faaet at vide hos en Urmager, at Uret var af Guld, havde ladet Uret blive hos Urmageren til Reparation, anset efter Analogien af § 247 med betinget Straffedom. . .	503
En i Straffeanstalten paa St. Thomas hensiddende Forbedringshus-fange, der om Natten undveg og tilegnede sig et Skørt, der laa paa en Bænk, anset i Medfør af Fdg. 11 April 1840, § 79 in fine, kfr. §§ 58 og 25, som for 3die Gang begaaet Hæleri efter § 22. .	695

Hjemvisning.

En Tvist i et af Eksekutorer behandlet Dødsbo, der ex officio var afvist fra Skifteretten, hjemvist til Paakendelse i Realiteten, se Arv	710
--	-----

Hæleri.

En Tiltalt mod sin Benægtelse anset efter § 239 for at have afkøbt forskellige Tyve en stor Del Koster	114
En Tiltalt dømt som Hæler i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis med Hensyn til nogle af ham i en Jernbanegarderobe indleverede Tyvekoster	157
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for 2den Gang begaaet Hæleri	190
En Tiltalt anset for Hæleri i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis for uhjemlet Besiddelse af nogle Genstande, der var stjaalne ved Indbrud	380
Se under Hittegods	503
Straf herfor idømt	294

Hærværk.

En Tiltalt, som efter sammen med sin Broder at have drukket sig fuld paa Beværtninger, havde øvet Hærværk paa Inventarium m. m. i en af disse, anset efter § 296	564
--	-----

Hævd.

Tre Fiskere i Henhold til Alderstidshævd tilpligtede at betale Fiske-tiende til et Sognekald	413
--	-----

	Pag.
Statueret, at der ikke kunde erhverves Frfhedshævd for Erlæggelse af Bygafgift efter Fdg. 18 Oktober 1811	542
Indiciebevis.	
En tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt som medskyldig i Forsøg paa Indbrud	55
En flere Gange straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Faar	101
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset efter § 239 for at have afkøbt forskellige Tyve en stor Del Koster	114
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Falsk, bl. a. i Henhold til et grafologisk Skøn	133
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Indbrud hos en Lotterikollektør	157
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for 2den Gang begaaet Hæleri	190
En Lommetyv, i hvis Frakkefoder fandtes nogle stjaalne Pengesedler, dømt mod sin Benægtelse efter § 228	210
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt efter § 176, jfr. § 173, paa en 9aarig Piges Vidnesbyrd i Forbindelse med de øvrige Oplysninger, deriblandt, at der fandtes Sædpletter i hans Seng	250
En oftere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for simpelt Tyveri af nogle Koster, hvoraf han fandtes i Besiddelse. Ligeledes mod sin Benægtelse dømt for 2 Indbrud og 2 Forsøg derpaa, hovedsagelig i Henhold til Forklaring af en Medtiltalt, med hvem han havde erkendt at have været sammen	282
En tidligere straffet Person, der sigtedes for, medens han sammen med en Medtiltalt var i Følge med en Husmand, i Forening med den Medtiltalt at have frastjaalet Husmanden et Pengebeløb, mod sin Benægtelse dømt efter § 231, 1 Led, jfr. § 246 i Henhold til den af Bestjaalne afgivne Forklaring i Forening med det iøvrigt foreliggende, navnlig det om de Tiltaltes Pengeforhold oplyste, idet der ikke toges Hensyn til en af Tiltalte efter Overrettsdommens Afsigelse afgiven Forklaring om, at han ikke selv havde bestjaalet Husmanden, men kun havde gjort sig skyldig i Hæleri	357
To tidligere straffede Tiltalte mod deres Benægtelse ansete som Medgængningsmænd henholdsvis til nogle Indbrudstyverier og et simpelt Tyveri, med Hensyn til hvilke der forelaa Tilstaaelser fra nogle Medtiltalte	374
En for Indbrud sigtet 17aarig Tiltalt, der af en Anmelderinde genkendtes som en Person, der den paagældende Nat befandt sig i hendes Lejlighed, og paa hvis Bopæl fandtes et Stemmejern, der passede til et Mærke i Anmelderindens Køkkenvindue, mod sin Benægtelse dømt for Indbrud	428
En Bondefanger mod sin Benægtelse dømt for Bedrageri i Kortspil	441
En mange Gange straffet Person, der blev antruffen i et beboet Værelse, og som afgav en usandsynlig Forklaring angaaende sin Nærværelse, anset for Forsøg paa simpelt Tyveri	475

Pag.

En saakaldet Ingeniør, der gav sig af med Dokumentskriveri, mod sin Benægtelse anset overbevist om i en af ham udfærdiget Købekontrakt til en Bestemmelse angaaende den sidste Udbetaling af den kontante Del af Købesummen efter Kontraktens Underskrift af Parterne at have tilføjet nogle Ord gaaende ud paa, at Betalingen skulde ske til ham. Forholdet henført under § 274, 1 Led, jfr. § 268	497
To Tiltalte mod deres Benægtelse dømte for ulovligt Fiskeri	532
To Tiltalte dømte for Røveri om Natten fra en Gaardejer i Henhold til den af denne afgivne Forklaring, der støttedes af andre Oplysninger	554
En Kvinde mod sin Benægtelse dømt for Kvaksalveri (ulovlig Tandlægevirksomhed)	569
En oftere straffet Tiltalt, i hvis Besiddelse fandtes Koster fra mange forskellige Tyverier, mod sin Benægtelse dømt for Indbrud	575
En Forstander for et Optagelseshjem for Børn ved de af en Mængde enkelte. for en stor Del ulovfaste Vidner afgivne Forklaringer anset skyldig i uterligt Forhold overfor Drengene	702
En oftere straffet Tiltalt i Henhold til de af forskellige forhenværende offentlige Fruentimre samt en Ekspeditrice hos en Panteaaner afgivne Forklaringer anset for et Urtyveri paa Gaden	734
En Tjenestepige mod sin Benægtelse anset for Tyveri af et Stykke Lærred fra en Medtjenerinde, idet Lærredet, der var et afrevet Stykke, fandtes i Tiltaltes Kommode og viste sig at passe til den hos Bestjaalne tilbageværende Rest	748
En gentagne Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrud hos en Høker	751
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for uterlig Beføling af et 10aarigt Pigebarn	759
En Kvinde mod sin Benægtelse dømt for Lommetyveri fra en Mandsperson, der forsøgte Samleje med hende	820

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En oftere straffet Tiltalt dømt for Indbrud i Henhold til det indirekte Tyvsbevis	131
En Tiltalt dømt som Hæler med Hensyn til nogle af ham i en Jernbanegarderobe indleverede Tyvekoster	157
En Tiltalt dømt for Hæleri for uhjemlet Besiddelse af nogle Genstande, der var stjaalne ved Indbrud	380

Instans.

Højesteret bemyndiget til at paakende nogle Forhold a prima instantia	114, 190, 338
---	---------------

Jagt.

En Tiltalt anset for ulovlig Jagt med Benyttelse af kunstigt Lys	20
To Tiltalte ansete for ulovlig Jagt paa Fasaner om Natten	25
En Tiltalt, som i Forening med en Kammerat en Nat havde indfundet sig i en Skov for at udøve Jagt, medførende Bøsse med	

	Pag.
Løbet og Kolben skilt fra hinanden under Frakken, og som blev antruffen paa en gennem Skoven førende ikke offentlig Vej, anset efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 2det Stk. (Overretten havde anvendt § 24, jfr. § 12, 1ste Stk.).....	40
2 Tiltalte ansete for ulovlig Jagt paa Daadyr om Natten ved kunstigt Lys	693
En Jagtejer, som i sin Skov traf 2 Jagthunde jagende et Stykke Raavildt, og forgæves ved Fløjten søgte at kalde dem til sig, og som kort efter paany traf Hundene, hvem han havde hørt halse i Skoven, hvorpaa han nedskød dem, anset at have haft fornøden Hjemmel hertil i Jagtlovens § 11, da det maatte anses unyttigt paany ved Fløjten at søge at hidkalde Hundene, og da der ikke kunde antages at have frembudt sig noget andet Middel til at optage dem.....	783
Se under Tyveri (simpelt)	391
 Jernbaner.	
Statsbanedriften ikke anset erstatningspligtig med Hensyn til en en Kusk ved en Jernbaneulykke tilføjet Legemsbeskadigelse, se Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).....	310
De danske Statsbaner, som havde opført en Lokomotivremise, hvorfra Røgen ved visse Vinde drev ind over Naboejendommen, saaledes at denne ifølge optaget Skøn maatte betragtes som forringet i Værdi, dømte til at foretage saadanne Forandringer ved Remisen og dens Skorstene, at Røgulemperne i det Væsenlige kunde bringes til Ophør, samt tilpligtede at udrede Erstatning	446
 Kompetence.	
Ifølge en mellem to Handlende oprettet Slutseddel for en Kornhandel skulde alle Tvistigheder forelægges Bedømmelses- og Voldgiftsudvalget for Kornhandelen til endelig Afgørelse. Udtalt, at der ikke havdes Hjemmel til herfra at gøre nogen Undtagelse med Hensyn til de i Slutsedlen ,givne Regler om Fremgangsmaaden ved Prøveudtagningen af Kornet	85
 Konfiskation.	
En til ulovlig Jagt benyttet Bøsse konfiskeret.....	20, 25
En Tiltalt, hvis til ulovlig Jagt benyttede Bøsse var bleven konfiskeret i Henhold til en tidligere Dom, dømt til at betale 50 Kr. til vedkommende Kommunekasse	693
 Konkurs.	
En af en senere falleret Gaardejer foretagen Gavedisposition over en Panteobligation til Fordel for hans Datter ikke afkræftet, da der maatte gaas ud fra, at Værdien af hans Aktiver havde været tilstrækkelige til at dække hans daværende Gæld.....	83
En Underpanthaver i specificeret Løsøre i Medfør af Konkurslovens § 38 b anerkendt berettiget til Provenuet af de til ham pantsatte Løsøregenstande efter Fradrag af en privilegeret Fordring og de Skifteomkostninger, som maatte vedkomme disse Genstande.....	262

	Pag.
Udtalt, at der ikke var Anvendelse for Konkurslovens § 16 i et Tilfælde, hvor en Del Møbler m. m. var solgte paa Afbetaling ifølge Købekontrakt, saaledes at Sælgeren beholdt Ejendomsretten, indtil hele Købesummen var betalt, og havde Ret til i Tilfælde af Misligholdelse straks at sætte sig i Besiddelse af alle Effekterne, og hvor Køberen, der ikke overholdt Kontraktens Bestemmelser, gik fallit, efter at nogle Afdrag var erlagte, hvorpaa Sælgeren tog Genstandene tilbage	790
Konnossement.	
Spørgsmaal om en af Befragterne af en Stykgodsladning i Henhold til Konnossementet var solidarisk forpligtet til at deltage i Betalingen af Overliggedagspenge, se Søfartsforhold	272
Spørgsmaal om, hvorvidt et Hul i et Pumperør, dækket af en Kasse, kunde medregnes under skjulte Fejl i Skrog og Maskiner, for hvis Følger Rederiet ifølge Konnossementet var uden Ansvar, besvaret benægtende..	584
Kost og Tæring.	
Kost og Tæring tillagt en mødende Indstævnt 39, 181, 182, 202, 219, 234, 481, 673	
Kumulation.	
Sag mod tre Fiskere angaaende Restance med Fisketiende anlagt under et i Henhold til Bevilling.....	413
2 Sager paakendte under ét i Henhold til Bevilling.....	795
Kvaksalveri.	
En Tiltalt dømt for at have anvendt en saakaldet aromatisk Bitter som Helbredelsesmiddel mod Tuberkulose.....	21
En Tiltalt, der uden at have Autorisation som Tandlæge havde foretaget Tandudtrækninger, Plomberinger og Rensning af Tænder, dømt for Kvaksalveri	145
En Kvinde, der havde udøvet ulovlig Tandlægevirksomhed og bl. a. havde afbrækket flere Tænder paa en Dame, en Behandling, der medførte betydelige Smerter og efter Attester fra 2 Tandlæger maatte anses for farlig og uforsvarlig, anset med simpelt Fængsel i 3 Maaneder	569
Køb og Salg.	
Ifølge en mellem 2 Handlende oprettet Slutseddel for en Kornhandel skulde alle Tvistigheder forelægges Bedømmelses- og Voldgiftsudvalget for Kornhandelen til endelig Afgørelse. Udtalt, at der ikke havdes Hjemmel til herfra at gøre nogen Undtagelse med Hensyn til de i Slutsedlen givne Regler om Fremgangsmaaden ved Prøveudtagningen af Kornet, og at det som Følge heraf maatte have sit Forblivende ved den af Udvalget afsagte Voldgiftskendelse	85
Spørgsmaal om, hvorvidt en paa Købekontrakt solgt Bagerovn	

	Pag.
skulde betragtes som Bestanddel af en fast Ejendom i Forhold til en Panthaver. Dette besvaret benægtende.....	126
En Part, der havde indgaaet en Kontrakt med en Værtshusholder om at købe dennes Beværtning med Møbler og Inventar, dømt til at opfylde Kontrakten, mod hvilken han havde fremsat flere Indsigelser, bl. a., at han ved Underskriften havde været beruset. En for Højesteret fremsat subsidiær Paastand, støttet paa, at Værtshusholderens Enke ved at lade Forretningen med Møbler og Inventar bortsælge ved Auktion havde gjort det umuligt at opfylde det i den indankede Dom for Betalingen fastsatte Vilkaar, forkastet.....	420
En Køber, der i sit Tilbud til Sælgeren havde fremsat urigtige Opgivender, dømt til at lade Handelen gaa tilbage eller betale Erstatning samt idømt Mulkt for unødigt Trætte.....	635
Et Firma, der sagsøgte til at tilbagebetale Købesummen for en Tørreovn til et Teglværk mod Tilbagelevering af Ovnens Jerndele, frifundet, se Erstatning (i Kontraktforhold).....	673
I et Tilfælde, hvor en Del Møbler m. m. var solgte paa Afbetaling ifølge Købekontrakt, saaledes at Sælgeren beholdt Ejendomsretten, indtil hele Købesummen var betalt, og havde Ret til i Tilfælde af Misligholdelse straks at sætte sig i Besiddelse af alle Effekterne, og hvor Køberen, der ikke overholdt Kontraktens Bestemmelser, gik fallit, efterat nogle Afdrag vare erlagte, hvorpaa Sælgeren tog Genstandene tilbage, statueredes det, at Sælgeren ikke kunde være pligtig at tilbagebetale nogen Del af Afdragene til Konkursboet, allerede fordi det ikke kunde antages, at Værdien af de paagældende Genstande i den Tilstand, hvori de vare, da Sælgeren tog dem tilbage, oversteg Sælgerens Resttilgodehavende.....	790
Købstæder.	
Spørgsmaal om Begrænsning i en Købstadkommunes Ret til Vand-aftagning, se Møller.....	803

Lejeforhold.

Se Erstatning (i Kontraktforhold).....	162
En Brugspanthaver A havde under sin Administration af en Ejendom oprettet 2 Lejekontrakter paa længere Aaremaal, af hvilke den ene havde Paategning om, at den ikke maatte tinglyses, den anden om, at dens Tinglysning ikke skulde være til Hinder for Salg, Prioritering eller Omprioritering af Ejendommen. Efterat A havde borttransporteret sin Obligation, og Ejendommen af Transporthaveren B begæredes stillet til Tvangsauktion, opstod der under Forberedelsen til Auktionen Tvist mellem B og Lejerne om, hvorvidt B var pligtig at respektere Lejekontrakterne. Udtalt, at det efter Forholdets Beskaffenhed og Bestemmelserne i Lejekontrakterne om Tinglysning fandtes uantageligt, at Lejerne havde kunnet gaa ud fra, at A havde villet samtykke i, at Brugspanthaverne i Tilfælde af Ejendommens Tvangssalg rykkede tilbage i	

	Pag.
Prioritet efter Lejekontrakterne, hvorom der ej heller blev givet Obligationen nogen Paategning. Men selv bortset herfra maatte det blive afgørende for Sagens Udfald, at B ikke kunde antages, da Transporten til ham fandt Sted, at have eller burde have indset, at der ved Lejekontrakterne var stiftet en Behæftelse paa Ejendommen, som han var pligtig at respektere.....	244
I et Tilfælde, hvor nogle Kælder- og Stuelokaler var ndlejede til en Gæstgiver, og hvor det viste sig, at Kælderen ikke kunde benyttes til Gæstestue paa Grund af Bestemmelserne i vedkommende Byggeslov, statueret, at det, da Lejekontraktens Ord ikke indeholdt nogen Garanti i saa Henseende, mod Ejeren Benægtelse ikke fandtes bevist, at der ved mundtlige Forhandlinger var tilsikret Gæstgiveren, at han kunde bruge Kælderen til Gæstestue, og at Lejemaalet heller ikke paa en for Ejeren kendelig Maade kun var indgaaet af Gæstgiveren under denne Betingelse eller Forudsætning (Forbehold).....	307

Levnettsmidler.

En Vinhandler, der dels havde solgt en af ægte Rødvin og flere andre Stoffer sammenstukket Rødvin med Etiketbetegnelsen »Medoc, L. Rosenheim & fils Bordeaux«, og med en Seddel, paatrykt: »Denne Vin sælges ikke som ægte Druevin«, klæbet til Flaskehalsen, dels havde solgt saakaldt Sherry og Portvin, fremstillet af Sherry Cider og Portvin Cider, tilsat nogle faa Procent ægte Sherry og ægte Portvin, frifunden for Overtrædelse af Lov 27 Marts 1903 om Undersøgelse af Levnettsmidler, da Indholdet af den ved Rødvinen benyttede Deklaration fandtes fyldestgørende og Vinanordningen af 25 Septbr. 1903 ingen Hjemmel indeholder til at stille særlige Krav til dens Anbringelsesmaade, og da den til Sherryen og Portvinen anvendte Cider maatte antages at fyldestgøre Vinanordningens § 6, og Anordn. ingen Grænse opstiller for det Procentforhold, hvori det er tilladt at tilsætte Cider til Sherry og Portvin.....	53
--	----

Livsgave.

En i et Skøde og en Panteobligation indeholdt Disposition over en Kapital til Fordel for de Fattige paa St. Croix anerkendt som en Livsgave (Forbehold).....	234
--	-----

Livsstraf.

En Forbedringshusfange for Drabsforsøg imod en Opsynsbetjent anset efter Pl. 31 Aug. 1813 § 10.....	174
En Tiltalt anset efter § 190, hvorved den af ham efter § 168 tillige forskyldte Straf absorberedes.....	649

Lægeerklæringer.

Udtalt, at Betalingen for Lægeerklæringer maa henregnes under Aktionsomkostninger.....	74
--	----

	Pag.
Løsgænger.	
Straf herfor idømt.....	313
En Tiltalt dømt for Løsgænger, Betleri og Overtrædelse af Opholds- paalæg til 1 Aars Tvangsarbejde	400
Margarineloven.	
Formanden for Bestyrelsen for en Margarinefabrik, som tiltaltes i Anledning af, at en af Margarinekontrollen hos en Forhandler udtagen Prøve ikke indeholdt de paa Foustagen angivne 5 pCt. Smørfedt, frifunden som en Følge af, at det efter den mindre be- tryggende Maade, hvorpaa der fra Kontrollens Side var gaaet frem, ikke kunde anses udelukket, at den Restbeholdning, hvoraf Prø- ven var udtagen hos Forhandleren, ved en Forveksling var bleven tilsat Margarine, hidrørende fra en anden Beholder med et mindre Indhold af Smørfedt.....	278
En Bestyrer af en Mejeriforretning, i hvilken Ekspeditricen havde udleveret en anden Sort Margarine end den af Kunden forlangte, indpakket i Papir, mærket en tredje Sort Margarine, anset med Bøde	524
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	
En Tiltalt, der ved et fra Arresten skrevet Brev havde formaaet 2 Vidner til at afgive urigtige Forklaringer, anset efter § 146, jfr. 52	10
En Værtshusholderske, der to Gange havde udlejet sit Borgerskab og begge Gange havde givet urigtige Forklaringer i Retten om For- holdet, den sidste Gang i Forstaaelse med den virkelige Indehaver af Forretningen, anset efter § 146. Indehaveren anset efter § 146, jfr. 51.....	141
En for Brandstiftelse og Assurancesvig tiltalt Proprietær, der havde opfordret en Husmand til at afgive urigtig Forklaring, hvad denne delvis gjorde, anset efter § 146, jfr. § 51.....	238
En Tiltalt, som efter at der var indledet Undersøgelse imod ham for urigtig Opgivelse i et Andragende om Alderdomsunderstøttelse, havde opfordret en Person, der betalte ham et Afdrag paa en Obligation, til i Retten at sige, at han endnu ikke havde været i Stand til at betale Afdraget, hvilket førte til, at denne i Retten udtalte sig i Overensstemmelse med hans Paalæg, uden at hans Forklaring dog blev ført til Protokollen, anset efter § 146, jfr. § 52	515
Meddelagtighed.	
En Tiltalt anset efter § 146, jfr. 52, for at have formaaet 2 Vidner til at afgive urigtige Forklaringer	10
En Tiltalt, der drev ulovlig Beværtning paa et lejet Værtshusholder- borgerskab og som med Ejerinden af Borgerskabet var enig om, at hun, naar Sagen kom for Retten, skulde afgive urigtig Forkla- ring om Forholdet, hvilket hun ogsaa gjorde, anset efter § 146, jfr. 51.....	141

	Pag.
En Gaardforpagter, der til en hos ham tjenende Karl havde benyttet Ytringer, der bestemte denne til at stikke Ild paa Gaarden, anset efter § 281, jfr. § 52	205
En Proprietær, der havde opfordret en Husmand til at stikke Ild paa den ham tilhørende Gaard og lovet ham Penge derfor, og havde opfordret Husmanden og en Karl til hemmelig at aflive en ham tilhørende gammel syg Hest, der var assureret, anset efter §§ 281 og 259, smh. med § 52, 3 Pkt. Samme Tiltalte, der havde opfordret Husmanden til at afgive urigtig Forklaring, hvad denne delvis gjorde, anset efter § 146, jfr. § 51	238
En Tiltalt, som havde opfordret en anden til at afgive urigtig Forklaring i Retten, anset efter § 146, kfr. § 52, se under Mened ..	515

Modregning.

En Sagfører, der havde købt et Par Heste og paastod, at Købesummen skulde gaa af paa et andet Mellemværende, han havde med Sælgeren, men som ikke kunde bevise, at Hestene var overdragne ham som Afbetaling, dømt til at betale Beløbet og idømt Mulkt for unødigt Trætte	177
--	-----

Myndighed, Forbrydelse mod den offentlige.

En Tiltalt, som under sin Anholdelse havde øvet Vold mod 2 Patrouillebetjente, anset efter §§ 100 og 203	1
En Tiltalt anset efter § 100 for Vold mod en Havnebetjent	17
En beruset norsk Veterinærstuderende, der havde tilføjet en Politibetjent betydelige og langvarige Læsioner, dømt efter §§ 100, 101 og 203. Derimod fandtes der ikke Føje til, som i Overretsdommen sket, at henvise til § 39	32
En Tiltalt, som i Forening med en Kammerat under Udøvelsen af ulovligt Jagt blev antruffen af 2 Skovbetjente, og som for at hindre Kammeratens Anholdelse med sit Bøsseløb tilføjede den ene Skovbetjent flere Slag paa Armen, der medførte langvarige Læsioner, anset efter § 100, jfr. tildels § 203	40
En Tiltalt, der for at manifestere sin Utilfredshed med sin Skatteansættelse, havde truet Underfogden, der kom for at gøre Udpantning, med en Revolver, anset efter § 98, 1ste Stk.	46
En noget beruset Mand, som under en Anholdelse havde slaaet, sparket og udskældt nogle Politibetjente, anset efter §§ 100 og 101	69
En Tiltalt, som havde gjort Modstand mod en Sysselmand, som vilde føre ham ad en bestemt Vej, og brugt fornærmelige Udtryk imod ham, anset efter § 98,2 og § 101, jfr. § 102. med 2 Dages simpelt Fængsel	90
En Tiltalt anset efter § 100 for at have gjort Modstand under en Anholdelse	190
2 Personer, som havde søgt at befri en anholdt Person og herunder havde øvet Vold mod Politibetjentene, ansete efter § 108, 2det Led, jfr. § 46 og § 100	316

	Pag.
En Tiltalt, der havde brugt fornærmelige og truende Ytringer imod en Sognefoged, der kom for at anholde hans Søn, anset efter §§ 101 og 102	399
To Tiltalte, der for at befri en anholdt slog en Politibetjent med knyttet Næve henholdsvis i Hovedet og i Øjet, ansete efter § 100. En Medtiltalt, som havde opfordret til at befri den anholdte, anset efter § 108, 2. Stk.....	467
En Formand for en socialistisk Forening, som havde ladet afholde Møder paa en Plads ved Søndermarken imod Havebetjentenes Paa-læg, og efterat Politiet havde nedlagt Forbud mod Mødernes Afholdelse, havde nægtet at efterkomme Politiets Opfordring til ham om at høre op at tale og ved sin Anholdelse havde udtalt, at det var Politiovergreb, ikke funden at være ifalden Ansvar efter Strl. Kap. 12, men anset for Overtrædelse af Politivedtægten. En Medtiltalt, der havde spyttet efter Politibetjentene, anset efter § 101	510
En Tiltalt, som efter sammen med sin Broder at have drukket sig fuld paa Beværtninger og øvet Vold og Hærværk gjorde Modstand mod Anholdelse, anset efter § 100, jfr. § 98, 2det Stk.	564
En Moder til 2 Drengene i en Kommuneskole, der 2 Gange havde indfundet sig paa Skolen for at beklage sig over, at der var tildelt hendes Sønner Revselsler, og havde brugt Mund mod 2 Kommune-lærere samt tilføjet den ene af dem et Slag i Nakken med Haanden, anset efter § 98, 1ste og 2det Stk.	658
En Drukkenbold, der under sin Indsættelse i Arresten fik et Anfald af Raseri, hvorunder han udskældte og slog vedkommende Politi-betjent, og som senere nægtede at have nogen Erindring om det passerede, anset efter §§ 100 og 101, jfr. § 89.....	817

Møller.

Spørgsmaal om Berettigelsen til at opstille et saakaldet Ørredspring paa Flaaddet ved en Vandmølle, se Fiskeri.....	720
I et Tilfælde, hvor en Købstad og en i samme liggende Vandmølle fra umindelig Tid havde benyttet Vandet i en Aa henholdsvis til Byens og dens Beboeres Behov og til Møllens Drift, og hvor Møllens Ejer, efter at Kommunen havde anlagt et Vandværk, krævede Begrænsning i Kommunens Ret til Vandaftagning, blev det af Kommunen erkendt, at den havde været uberettiget til at forsyne Ejendomme udenfor Kommunen med Vand fra Vandværket, men iøvrigt statueredes det, at Byen havde Ret til at aftage Vandet til Byens og dens Beboeres Behov, og at der savnedes Hjemmel til af Hensyn til Møllens Ret herfra at undtage nogen enkelt indenfor Byen udøvet Art af Virksomhed, samt at den Byen tilkommende Ret maatte gælde indenfor den til enhver Tid fastsatte Bygrænse, medens en tilsvarende Ret for Markjorderne ikke kunde udøves, forsaavidt det godtgjordes, at der ved en saadan Vandaftagning bevirkedes en Formindskelse af den Vandkraft, som fra gammel Tid havde været benyttet til Møllens Drift	808

Naboforhold.

De danske Statsbaner, som havde opført en Lokomotivremise, hvorfra Røgen ved visse Vinde drev ind over Naboejendommen, saaledes at denne ifølge optaget Skøn maatte betragtes som forringet i Værdi, dømte til at foretage saadanne Forandringer ved Remisen og dens Skorsten, at Røgulemperne i det Væsenlige kunde bringes til Ophør, samt tilpligtede at udrede Erstatning	446
Sag angaaende Skellet mellem to Ejendomme	538

Negotiorum gestio.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører A. var engageret af en anden Sagfører B. til at optræde for en Trediemand C., og i den Anledning dels havde udbetalt en Affindelsessum under Retssagen, dels havde faaet et Beløb tilgode for Retsgebyrer og Møder m. m., sagsøgte A., efter at B. var rømmet af Landet, C. til Betaling af disse Beløb. Udtalt, at A., da Modtagerne af Affindelsessummen havde erklæret, at de, hvis Beløbet ikke straks blev betalt, vilde indlade Sagen til Dom med deres Protest, havde været beføjede til at udlægge Beløbet med Ret til at fordrø det godtgjort af C. Dette Beløb derfor tilkendt A. hos C.	525
--	-----

Nova.

Bevilling til at fremsætte Paastand om Frifindelse for Højesteret	809
---	-----

Næringsbrug (ulovligt).

En Tiltalt, der uden Borgerskab havde drevet et saakaldt Marketeri paa Wilders Plads, dømt til en Bøde af 100 Kr.	51
En Lejehusmand for sin Virksomhed som Vært i en saakaldt Ungdomsforening, dømt for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskækning	78
En Gæstgiver, der havde drevet almindelig Beværtning med Brændevinsudskækning paa et af en Værtshusholder lejet Borgerskab, dømt for uberettiget Næringsbrug og Brændevinsudskækning. Se tillige Gentagelsesvirkning	100
En Bagermester frifunden for Salg af Sukkervarer og Chokolade, se Næringsvæsen	105
En Vinhandler, som bagved sin Butik havde indrettet et saakaldt «Soldaterhjem», hvor han udskænkede bayersk Øl og Brændevin og serverede Smørrebrød, anset efter Næringslovens §§ 75 og 78	176
En saakaldet Bestyrer af en Beværtning, der dreves paa en Værtshusholderenkes Borgerskab, anset for ulovligt Næringsbrug, da han efter det foreliggende maatte anses som Medindehaver af Forretningen paa en Maade, der efter Nær. L. § 4 forudsætter Besiddelse af Borgerskab	188
En Tiltalt, der skønt han havde forbrudt sin Næringsadkomst, havde drevet Gæstgiveri med Brændevinsudskækning, anset for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskækning	216
En Boghandler, som foruden sin Boghandel havde ledet en Kort-	

og Papirhandel for egen Regning, men efterat have vedtaget en Bøde for Overtrædelse af Næringsloven havde overdraget Forretningen ved vidnefast mundtlig Erklæring til sin Søster, som løste Næringsbevis, frifunden for Overtrædelse af Næringslovens § 34, idet det ved Sagens Oplysninger ikke kunde anses godtgjort, at han var Eeindehaver eller Medindehaver af den ommeldte Forretning	295
En Gæstgiver, der havde drevet almindelig Beværtning med Brændevinsudskænkning i en Kælder, og som i Stueetagen havde haft 2 gode Værelser med Senge staaende rede til Modtagelse af Rejsende og virkelig havde herbergeret en Del Rejsende, anset for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, da det ikke kunde antages, at han havde drevet eller været indrettet paa at drive Gæstgiveri som virkelig Næring, saaledes at dette kunde give ham Ret til som et Tilbehør at beværte andre end Rejsende	342
En Vinhandler, der bag ved sin Butik til Medlemmer af en saakaldt Forening »Soldatens Hjem« havde udskænket bajersk Øl og Brændevin og serveret Smørrebrød, anset for 3die Gang begaaet ulovlig Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning. Da enhver Soldat, der betalte 1 Kr. i Indskud, blev Medlem af Foreningen uden at betale Kontingent, kunde Tiltaltes Forhold ikke anses for lovligt i Medfør af Næringslovens § 61	465
En Tiltalt, der efter at have forbrudt sin Næringsadkomst som Gæstgiver, paany havde drevet Gæstgiveri, saaledes at Forretningen pro forma dreves paa hans Broders Borgerskab, anset for ulovlig Næringsbrug og Brændevinsudskænkning	591

Næringsvæsen.

En Købmand i Rønne, som havde ladet afholde Auktioner over Manufakturvarer, tilsendte ham af Handlende i København, frifunden for Overtrædelse af Næringslovgivningen, idet han opfyldte Betingelserne efter Lov 23 Maj 1873 § 6 for ved Auktion i Rønne at sælge de omspurgte Varer, hvoraf fulgte, at der uden Hensyn til, af hvilken Beskaffenhed Forholdet mellem ham og de paa-gældende Handlende havde været, ikke kunde gøres Ansvar gældende mod ham efter denne Lovbestemmelse	27
En Bagermester frifunden for Salg af Sukkervarer og Chokolade. Udtalt, at der ifølge de Højesteret foreliggende Oplysninger maatte gaas ud fra, at det fra gammel Tid havde henhørt under Bager-virksomhed at fremstille Sukkervarer og Chokolade. Da det ikke af Næringslovens herhenhørende Bestemmelser, navnlig § 20 c og d, jfr. § 58, kunde udledes, at Loven havde villet gøre en Forandring heri, havde Tiltalte i Lovens § 23 haft Hjemmel til at forhandle de fornævnte Varer	105

Nødværge.

En Gæstgiver, der efterat være bleven befriet fra en Logerende, der

tog ham om Halsen, som om han vilde kvæle ham, slog ham i Gulvet, da han atter gik løs paa ham, og efterat den anden havde mistet Bevidstheden, ved Transporten ned ad en Trappe tilføjede ham adskillige Læsioner, anset efter § 203, tildels jfr. § 40, 2det Stk.	486
--	-----

Omløben med Varer.

En i Hammerum Herred født Tiltalt, der angav at have Bopæl i Hammerum By, men som erkendte, at de under Sagen omhandlede Varer vare indkøbte i Faaborg, dømt for ulovlig Omløben med Varer	29
En Tiltalt dømt herfor	31
En Mand, der paa Grund af tidligere Domme havde forbrudt Retten efter Næringslovens § 37 til Omføring af Husflidsprodukter, og som, da han var født, men ikke hjemmehørende i Hammerum Herred, ikke i Reskr. 17 Febr. 1741 havde haft Hjemmel til Omføring, dømt for at have falbudt nogle i Odense købte Undertrøjer, der igen vare købte af en Mand i Hammerum Herred, som selv havde strikket dem	57
To Omløbere, der tiltaltes for Omførsel af Trikotagevarer, indkøbte hos en Gaardejer i Hammerum Herred, der dels forfærdigede Varerne paa sin Gaard ved Hjælp af 2 Strikkemaskiner med 2 Tjenestepiger som Medhjælp, dels lod en Del Landboere i Omegnen, som selv havde Strikkemaskiner, forfærdige Trikotage for sig, saaledes at han leverede dem Raamaterialet, og hvis aarlige Omsætning ansloges til c. 10000 Kr., frifunden, idet Varerne efter de tilvejebragte Oplysninger om den Virksomhed i det hele, som dreves af Gaardejeren, fandtes ikke at kunne være udelukkede fra at betragtes som Husflidsfrembringelser, uden at Omfanget af hans Omsætning af deslige Varer herimod kunde være afgørende.	167
En i Hammerum Herred født, men ikke bosiddende Omløber, der paa Grund af tidligere Domme havde forbrudt Retten til at omføre til Forhandling de i Næringslovens § 37 ommeldte Husflidsprodukter, dømt for Omløben med Varer, modtagne fra Landboere i Hammerum Herred	315
En Tiltalt dømt herfor, se tillige Tilregnelighed	444

Opholdspaalæg.

Et af Kriminalretten givet Opholdspaalæg ophævet, da der ikke var forelagt Højesteret tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, hvorvidt der var Føje til at gøre Anvendelse af den i midlert. Strfl. § 8, 3die Stykke, indeholdte Bestemmelse	98
Et af Kriminalretten givet Opholdspaalæg ikke optaget i Højesteretsdommen	190
En for Løsgænger og Betleri samt Overtrædelse af Opholdspaalæg dømt Person tillige meddelt Opholdspaalæg i 5 Aar	400
En mange Gange straffet Vagabond, der blev anset for Bedrageri og Betleri, meddelt Opholdspaalæg i 2 Aar	700
Opholdspaalæg i 5 Aar meddelt en mange Gange straffet Betler ...	822

	Pag.
Overliggedage.	
Spørgsmaal, om en af Befragterne af en Stykgodsladning i Henhold til Konnossementet var solidarisk forpligtet til at deltage i Betalingen af Overliggedagspenge, se Søfartsforhold.....	272
Pant.	
Spørgsmaal om, hvorvidt en paa Købekontrakt solgt Bagerovn skulde betragtes som Bestanddel af en fast Ejendom i Forhold til en Panthaver. Dette besvaret benægtende	126
Spørgsmaal om to af en Brugspanthaver oprettede Lejekontrakters Plads i Prioritetsordenen under en Tvangsauktion, se Lejeforhold.	244
En Underpanthaver i specificeret Løsøre i Medfør af Konkurslovens § 38 b anerkendt berettiget til Provenuet af de til ham pantsatte Løsøregenstande efter Fradrag af en privilegeret Fordring og de Skifteomkostninger, som maatte vedkomme disse Genstande....	262
Udtalt, at Reglen i Fdg. 28 Juli 1841 § 1 om fornyet Tinglæsning af et Pantebrev i Tilfælde af Debitors Flytning til en anden Jurisdiktion ikke kan anses anvendelig i det Tilfælde, hvor Løsøret forinden Flytningen var overdraget til en anden, og hvor en Tinglæsning vilde være ganske hensigtsløs	660
Patent.	
En Fabrikant kendt uberettiget til at fabrikere og forhandle Vindueslukkeapparater, der maatte siges at være i Strid med en Andens Patentret, og dennes Ret til Erstatning reserveret	687
Procesomkostninger.	
Procesomkostninger i alle Instanser paalagte skadesløst i Henhold til Bestemmelserne i en Lejekontrakt.....	162
Processuelle Mulktter.	
En Godsejer mulktteret for usømmelig Procedure under en Sag mod et Sogneraad	241
Se under Sagførere.....	423, 477, 770, 809
Provision.	
Om en Mellemands Ret til Provision for nogle Leveringer, se Erstatning (i Kontraktforhold).....	229, 731
Pryglestraf.	
En oftere straffet Voldsmand anset med en Tillægsstraf af 15 Slag Rotting	349
Prævention.	
Se Sikkerhedsforanstaltninger	6, 630
Regnskab.	
En i en Kontrakt angaaende Afhændelsen af et Dagblad fastsat	

	Pag.
Regnskabspligt anset opfyldt ved, at der var tilstillet Sælgeren aarlige Opgørelser, mod hvilke han ikke havde fremsat nogen Indvending, idet han maatte anses derved at have godkendt Opgørelserne	423
Et Mellemværende angaaende Størrelsen af Fodringsudgifterne til nogle Kreaturer, der midlertidig vare opstaldede hos en Nabo...	436

Rettes Pleje.

Misbilliget, at det med Underretsakten fulgte Hefte Dokumenter i Strid med § 4 i Lov af 19 December 1903 indeholdt baade Indlæg og andre i første Instans fremlagte Dokumenter.	
Misbilliget, at Underretsakten ikke var forsynet med Paategning om, naar den var bestilt.....	241, 413, 437
Misbilliget, at der med Hensyn til de med Underretsakten fulgte Indlæg og andre i første Instans fremlagte Dokumenter ikke var forholdt i Overensstemmelse med Lov 19 Decbr. 1903 § 4, jfr. § 1.	635
Misbilliget, at de med en Underretsakt fulgte Dokumenter, forsaa-vidt de bestod i Andet end Indlæg, vare vedhæftede Akten, samt at Akten ikke var forsynet med Paategning om, naar den var bestilt	683

Rufferi.

Se under Sædeligheden	107, 452
-----------------------------	----------

Rønning.

En Tiltalt, som efter at være paamønstret en Damper som Maskin-assistent og efter at have tiltraadt sin Tjeneste om Bord, undlod at møde ved Skibets Afgang, anset i Henhold til Sølovens § 300 efter dens § 298	562
--	-----

Røveri.

En Tiltalt, der havde øvet Vold mod en Arbejdsmand, han fulgtes med, saa at denne betalte ham Penge for at undgaa yderligere Vold, anset efter § 203 og Analogien af § 245	308
To tidligere for Ejendomsindgreb straffede Personer ansete efter § 243 for om Natten paa en Landevej at have kastet en Gaardejer til Jorden og frataget ham hans Tegnebog, indeholdende 9 Tikonosedler. Ved Overrettens Dom, hvis Grunde tiltraadtes, vare de Tiltalte mod deres Benægtelse dømt i Henhold til den af Overfaldne afgivne Forklaring, der støttedes af andre Oplysninger; Højesteret tog intet Hensyn til en af den ene Tiltalte efter Overretsdømmens Afsigelse aflagt Tilstaaelse om uden Anvendelse af Vold og uden Delagtighed fra den anden Tiltaltes Side at have taget Tegnebogen.....	554

Sagførere.

En Prokurator, der for at gennemføre en Fordring paa Salær havde	
--	--

	Pag.
benyttet Trusler om Indledning af kriminel Undersøgelse, anset for at have misbrugt sin Embedsstilling paa en efter Strfl. § 141 strafbar Maade. Derimod frifunden, for saa vidt angik nogle andre Trusler, som han benægtede at have fremsat. Ligeledes frifunden med Hensyn til nogle i et Brev til en Herredsfoged fremsatte Trusler mod denne	297
En Sagfører mulkteret for utilbørligt Ophold af Sagen ... 423, 770,	809
En Sagfører anset efter Strfl. § 257, se Bedrageri	459
En Underretssagfører idømt Mulkt for unødigt Trætte.....	477
En Sagfører, der som engageret af en anden Sagfører til at optræde for en Tredjemand dels havde udlagt et Beløb som Affindelsessum, dels havde faaet et Beløb tilgode for Retsgebyrer og Møder m. m., kendt berettiget til at erholde Affindelsessummen, men ikke Retsgebyrer m. m. godtgjort hos denne Tredjemand, se Erstatning (i Kontraktsforhold)	525
En Sagfører, med hvis Støtte en uformuende Murmester havde paabegyndt Opførelsen af 3 Bygningskomplekser, og som, da Murmesteren døde, inden Arbejdet var fuldført, paa en i Boet afholdt Skiftesamling gav en urigtig Fremstilling af Status, navnlig ved at fortie, at der paa det 3die Komplex var optaget et Forskudslaan paa 70000 Kr., hvoraf en stor Del var forbrugt til Kompletset uvedkommende Udgifter, og derved formaade Kreditorerne til at vedtage Fortsættelsen af Byggeforetagendet, som 1/2 Aar senere endte med Konkurs, anset efter Strfl. § 141, jfr. § 144 med Forbrydelse af Sagførerbesikkelse, idet det statueredes, at han, hvem hans Stilling som Sagfører forlenede med en særlig Tillid, havde misbrugt denne Tillid i egen Interesse	612

Servituter.

I et Tilfælde, hvor der af Lodsejerne i en Landsby blev paastaet Ret til at færdes til deres Englodder over en Hovedgaards Jorder ad en Sti, der var bleven aflagt paa Foranledning af Hovedgaardens Forpagter, udtaltes det, at der vel maatte gaas ud fra, at Stien i Alderstid uhindret havde været benyttet af alle og enhver og deriblandt ogsaa af Beboere af de af vedkommende Lodsejere besiddede Ejendomme, men at der manglede Føje til at antage, at der ved Siden af denne almindelige Færdsel, som ikke kunde hjemle Lodsejerne en særlig Ret, var af de enkelte Besiddere af Ejendommene som en dem i denne Egenskab tilkommende Ret udøvet nogen saadan Raadighed over Stien som Adgangsvej til vedkommende Ejendommens Englodder, at der herpaa kunde grundes en tilstrækkelig Adkomst til at modsætte sig Stiens Afæggelse	770
---	-----

Sikkerhedsforanstaltninger.

Saadanne anvendte imod en utilregnelig Brandstifter, der frifandtes i Henhold til § 38, da hans Sygdomsanfald havde vist sig at medføre alvorlig Fare for den offentlige Sikkerhed.....	6
---	---

§ 38, 2det Stk., bragt til Anvendelse paa en Person, der maatte antages at have udført 4 Brandstiftelser i sindssyg og utilregnelig Tilstand	630
--	-----

Skatter og Afgifter.

Statueret under en af et Sogneraad mod en Godsejer anlagt Sag til Betaling af Formue- og Lejlighedsskat, at Godsejeren, der var fraflyttet sin Gaard og havde taget Bopæl i en Købstad, hvor han førte Husholdning for sig selv, sin Datter og en Husbestyrerinde, medens hans Hustru vedblev at bo paa Gaarden, hvor hun førte Husholdning for sig og Folkene, ikke kunde anses selv at have beholdt fast Ophold paa Gaarden efter sin Flytning	241
En Købstadkommune anset berettiget til at kræve Bygafgift efter Fdg. 18 Oktober 1811 med Hensyn til en Jordlod paa Købstadens Mark, der var overdragen ved fire efterhaanden udstedte saakaldte Arvefæstebreve, i hvilke fandtes den Bestemmelse, at det stod Fæsteren frit for at afstaa Jordlodderne, til hvem han vilde. Da der ikke var afkrævet de tidligere Erhververe af Lodden nogen Afgift, ansattes dennes Størrelse kun som for den første Køber. Statueret, at der ikke kunde erhverves Frihedshævd for Afgiften	542
Statueret, at en gensidig Livsforsikringsforening, der ejede en »fornøden Formue« (svarende til »Præmiereserve« i Lov Nr. 72 af 29 Marts 1904 § 15) paa over 1½ Million Kr., medens dens Sikkerhedsfond og Reservefond udgjorde henholdsvis 100000 og 42000 Kr., fyldestgjorde den i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 for den kommunale Skattepligt opstillede Betingelse, at have opsamlet Formue (Reserver) ud over 200000 Kr.	552
Statueret, at den københavnske Ligningskommission ikke i Lov 1 April 1887 havde haft fornøden Hjemmel til at forhøje den af Ligningsmændene foretagne Skatteansættelse, som alene ved den skattepligtiges Begæring om Nedsættelse var forelagt Kommissionen til Afgørelse	628

Skel.

Sag angaaende det rette Skel mellem to Ejendomme	538
--	-----

Skifte.

En Tvist i et af Eksekutorer behandlet Dødsbo, der ex officio var afvist fra Skifteretten, hjemvist til Paakendelse i Realiteten, se Arv.	710
---	-----

Skolelærere.

I et Tilfælde, hvor der for et Lærerembede ved den af Kultusministeriet approberede Skoleplan var fastsat en Løn, der dog først skulde indtræde, naar en af 2 Betingelser indtraadte, medens Lønnen foreløbig skulde være mindre, og hvor en Lærer i Over-

	Pag.
ensstemmelse med et Vakanceopslag var ansat med den mindre Løn, skønt den ene Betingelse var indtraadt, statueredes det, at Spørgsmaalet om Lønnens Størrelse maatte afgøres i Henhold til Bestemmelserne i Skoleplanen, til hvilken hans Kaldsbrev henviste.	639
Skovvæsen.	
En Ejerinde af en Skov, der havde solgt denne til Borthugning, frifunden for Overtrædelse af Fdg. 27 Sept. 1805 § 14, da det ikke kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at Arealet i 1805 havde været bevokset med Overskov	644
Stadfæstelsesdomme	537, 808
Strafart.	
En Bølle, som i Forening med 2 i forrige Instans Medtaltalte havde slaaet og sparket en Mand paa Gaden, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, 2det og 3dje Stk., med en Tillægsstraf af 6 Maaneders Tvangsarbejde til en ham idømt Straf af 6 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost	249
Straffens Udmaalning.	
En Tiltalt anset for 5te Gang begaaet groft Tyveri med Tugthusarbejde i 5 Aar	95
En Tiltalt anset efter § 230, 1ste og 2det Led, med 5 Aars Tugthus.	170
En Lommetyv (»Jyllands Mestertyv«) mod sin Benægtelse dømt efter § 228, jfr. midl. Strfl. § 18 til 2 Aars Forbedringshus	210
En Tiltalt anset for 4de Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri og for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med 5 Aars Tugthus	282
En 18aarig Tiltalt, der sammen med andre havde begaaet et simpelt Tyveri og en Mængde Indbrud og Indbrudsforsøg, anset efter § 228 og § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar	395
En Tjener, som under et Hotelophold frastjal sit Herskab et betydeligt Pengebeløb, anset efter § 228 med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde	758
Strejker.	
En Kvinde, som under en Strejke havde udskældt nogle Kvinder, der fortsatte Arbejdet, for Skruebrækkere og havde slaaet en af dem i Ansigtet i den Hensigt at tvinge dem til at opgive Arbejdet, og en Mand, som i samme Hensigt havde slaaet en af de arbejdende Kvinder, anset efter § 210, jfr. § 46	320
Syn og Skøn.	
Et grafologisk Skøn foretaget i Henhold til Kendelse af Overretten under en Falsksag	133
Sædeligheden.	
En Tiltalt, der under en Spaseretur med en Pige havde gjort Til-	

	Pag.
nærmelser overfor hende og herunder 2 Gange havde kastet hende over Ende, men hvis Forklaring om ikke at have haft til Hensigt med Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen ikke kunde forkastes, anset efter § 185. Straffen bortfalden i Medfør af § 58.	13
En Tiltalt anset for Voldtægt mod en uberygtet Pige med 5 Aars Forbedringshus.....	49
En Gæstgiver og hans Hustru, om hvem det maatte antages, at de havde vidst eller dog haft bestemt Formodning om, at deres Piger drev Utugt med Gæsterne, og at de havde tilstedet dette for at have Indtægt gennem forøget Afsætning, navnlig af Drikkevarer, ansete efter § 182, 2det Stk.	
En anden Gæstgiver, som havde tilladt, at hans Hustru og en hos ham tjenende Pige drev Utugt med Gæsterne, for at vinde større Fortjeneste ved forøget Salg af Drikkevarer, ligeledes anset efter § 182, 2det Stk.	
Begge Gæstgivere tillige fradømte deres Borgerskaber.....	107
En Tiltalt, der havde indforskrevet og afsat utugtige Korrespondancekort, og en Medtiltalt, der havde været hans Agent, ansete efter § 184.....	149
En noget beruset Betler dømt for Voldtægtsforsøg mod en Boelsmands Kone til 4 Aars Tugthus	196
En Tiltalt, der havde lagt sig i Sengen ovenpaa en 9aarig Pige og ført sit Lem op imellem hendes Ben, saaledes at han fik Sædafgang, dømt mod sin Benægtelse efter § 176, jfr. § 173.....	250
En tidligere for Sædelighedsforbrydelser straffet Tiltalt, som en Nat begav sig ind i et i en Kælderetage beliggende Pigeværelse, hvor han kunde se, at der laa en ham ubekendt Pige og sov, og som trods hendes Raab og Modstand forsøgte at opnaa Samleje med hende, anset efter § 168, jfr. § 46 og midl. Strl. § 3 med 4 Aars Tugthus, idet der ikke toges Hensyn til hans Forklaring om, at han kun havde haft til Hensigt at forskafe sig Samleje med Pigen med hendes Samtykke.....	386
En Mand, der ved Nattetid i utugtig Hensigt var trængt ind til et enlig boende Fruentimmer og havde befølt hende paa Benene, anset efter § 185.....	410
En Restauratør, i hvis Kabinetter der i stort Omfang var drevet Utugt, og som derved havde vundet betydelig Fordel, anset efter Strl. § 182, idet der efter alt foreliggende maatte gaas ud fra, at han havde været paa det rene med den stedfundne Trafik.....	462
En 67aarig Mand dømt for en i høj Grad uterlig Adfærd overfor to Pigebørn paa 9 og 10 Aar, efter § 176, jfr. § 173.....	481
En Tiltalt anset for Voldtægt mod en 12aarig Pige med 6 Aars Forbedringshus.....	501
En Del Forhandlere af Postkort frifundne for Tiltale efter § 184, idet de paagældende Billeder ikke fandtes at kunne betegnes som ligefrem utugtige	508
En Tiltalt, der delvis havde ladet sig underholde af en Kvinde, der drev Utugt som Erhverv, anset efter midl. Strl. § 4.....	648
En Tiltalt, der efter at have bundet Armene paa en Pige havde	

	Pag.
Samleje med hende mod hendes Vilje, anset efter § 168, se tillige under Drab	649
En Tiltalt, der havde forsøgt Samleje med en beruset 14aarig Pige, frifunden, idet det efter den af Pigen udviste Adfærd fandtes betænkeligt at betragte hans Forhold overfor hende som Forførelse eller Forsøg herpaa	698
En Forstander for et Optagelseshjem for Børn ved de af en Mængde enkelte, for en stor Del ulovfaste Vidner afgivne Forklaringer, anset skyldig i uterligt Forhold overfor Drengene, væsenlig saadanne, der var anbragte paa Optagelseshjemmet, og anset efter § 185, jfr. til Dels § 183, 1ste Stk. med Forbedringshusarbejde i 4 Aar	702
En Tiltalt, som efter at være trængt ind i et Pige-kammer om Natten for at opnaa Samleje med en Pige, han kendte, havde forsøgt Tilmærmelse overfor en derværende ham ukendt Pige og truet hende med en aaben Lommekniv, hvorefter han, da han efter sin Forklaring opdagede, at hun ikke var den Pige, han kendte, flygtede bort, anset efter §§ 185 og 210	755
En Tiltalt mod sin Benægtelse for uterlig Beføling af et 10aarigt Pigebarn anset efter § 176, jfr. § 173, smh. med § 3 og § 5, næstsidste Stk. i Lov 1ste April 1905	759
Sædvane.	
Se under Næringsvæsen med Hensyn til Bageres Handelsberettigelse	105
Søfartsforhold.	
I et Tilfælde, hvor en Damper havde oversejlet en Kutter, saaledes at to af dennes Mandskab druknede, og hvor de Efterladte søgte Damperens Rederi til Erstatning, frifandtes Rederiet, da der ikke kunde være Tale om strafbar Ugatsomhed fra Damperens Side	121
Spørgsmaal, om en af Befragterne af en Stykgodsladning i Henhold til Konnossementet var solidarisk forpligtet til at deltage i Betaalingen af Overliggedagspenge, skønt Skylden for Forsinkelsen ikke paahvilede ham. Udtalt, at selv om de i Konnossementet indeholdte uklare og tvetydige Udtryk maatte forstaaes som sigtende til at paalægge Ladningsmodtagerne indbyrdes solidarisk Ansvar, maatte Befragterens Frifindelse blive en Følge af, at den med Skibets Agenteres Samtykke anvendte Losningsmaade havde staaet i Strid med Konnossementernes Indhold	272
Angaaende Størrelsen af Bjergelønnen for en Torpedobaad. se Bjergning	331
En Tiltalt, som efter at være paamønstret en Damper som Maskin-assistent og efter at have tiltraadt sin Tjeneste om Bord, undlod at møde ved Skibets Afgang, anset i Henhold til Sølovens § 300 efter dens § 298	562
Spørgsmaal om, hvorvidt et Hul i et Pumperør, dækket af en Kasse, kunde medregnes under skjulte Fejl i Skrog og Maskiner, for	

	Pag.
hvis Følger Rederiet ifølge Konnossementet var uden Ansvar, be- svaret benægtende	584
En Dampskibskaptajn, som efter en Kollision om Natten med en Damper havde præjet denne flere Gange uden at faa Svar og derpaa havde holdt sig i Nærheden af den i c. 2 Timer med Baadene klare til Nedfiring, men som, skønt Damperen viste Signal for Manøvreudytighed ved at hejse to røde Lanter- ner, af og til give 4 Stød i Dampfløjten og afbrænde Blus paa Agterdækket, havde undladt at skaffe sig Forbindelse med den, anset med Bøde efter Sølovens § 294	670
I et Tilfælde, hvor en Damper, der overførte en Ladning Oliekager, havde haft en haard Rejse, og Ladningen havde lidt Skade for over 60,000 Kr., og hvor Ladningsmodtageren paastod dette Beløb tilkendt i Erstatning hos Rederiet, stateredes det, at der efter det fremkomne maatte gaas ud fra, at Damperen i det hele var i behørig og sødygtig Stand ved Afrejsen, og at der under Rejsen var vist fornøden Omsorg for Godset. En Erstatning af 6000 Kr. dog tilkendt, da nogle Huller ved de to forreste Lugekarme maatte antages at have været til Stede allerede ved Afgangen, og Skibet ikke kunde fritages for delvis at erstatte den i de vedkommende Lastrum foraarsagede Skade (Forbehold)	761
Spørgsmaal om Betaling af Faut-Fragt efter Sølovens § 126, se Er- statning (i Kontraktsforhold)	781
I et Tilfælde, hvor en Ladning Hvede havde lidt Skade under Los- ningen ved, at der i Anledning af en Rorreparation var bleven pumpet Vand ind i Skibets forreste Tank, og en Del af Vandet gennem et antagelig af Rotter gnavet Hul i et Blyrør var løbet ned i Lasten, stateredes det, at Rederiet trods Bestemmelserne i Konnossementerne og den amerikanske Harteract af 13 Februar 1893 maatte være ansvarlig for Skaden.....	786
Tiende.	
Tre Fiskere i Henhold til Alderstidshævd tilpligtede at betale Fiske- tiende til et Sognekalde	413
Tillægsstraf.	
§ 64 ikke citeret i et Tilfælde, hvor en Tiltalt efter Underrettsdom- mens Afsigelse havde begaaet en Forbrydelse i en anden Juris- diktion og var bleven dømt derfor af Højesteret.....	410
Tilregnelighed.	
En Malkerøgter, der i utilregnelig Tilstand havde antændt Strølsen i en Følbaas, saaledes at Gaarden tilligemed en Del af Besæt- ningen brændte, frifunden i H. t. § 38, saaledes at der af Øvrig- heden skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham	6
En beruset Voldsmand anset som fuldt tilregnelig. (Overretten havde citeret § 39)	32
En Tiltalt, der af Overlægen paa Kommunehospitalet betegnedes som noget imbecil eller taabelig, anset efter § 230.1, jfr. § 39	54

	Pag.
Straffen nedsat for en Person, der ifølge afgivne Lægeerklæringer maatte antages at lide af en let Aandssvaghed.....	103
En Tiltalt, der ifølge Erklæring fra Overlægen paa 6te Afdeling, som Følge af Sindssygdom og maaske af en Hjernerytelse, frembød en let Svækkelse af Intelligens og Hukommelse, anset efter § 230, 1 og 2 Led	170
En Tiltalt anset for Vold mod sin Moder, efter § 201, jfr. 89.....	269
En Plantageforvalter paa St. Thomas, som en Aften efter en Trætte med en Kvinde, med hvem han samlevede, havde pryglet hende med en Tyremie, saa at hun døde i Løbet af Natten, anset efter Fdg. 4 Oktbr. 1833, § 2, sidste Led. Udtalt med Hensyn til Tiltalte, der som ustyrlig var indlagt paa en Sindssygeanstalt og der havde haft epileptiske Anfald, at hverken den afgivne Lægeerklæring eller de iøvrigt foreliggende Oplysninger afgav Føje til at gaa ud fra, at han i Handlingens Øjeblik var utilregnelig.....	370
En Tiltalt, der ifølge en Lægeerklæring led af periodiske Exaltationer, efterfulgt af Depressionsperioder og i Exaltationsperioderne ikke skulde være Herre over sine Handlinger, medens Distriktslægen efter Undersøgelse af ham ikke fandt noget abnormt ved ham, dømt for ulovlig Omløben med Varer.....	444
En tidligere for Brandstiftelse under Paaberaabelse af § 39 dømt Person, der havde begaaet 4 Ildspaesættelser, frifunden i Medfør af § 38, da det efter de foreliggende Oplysninger, deriblandt en Erklæring fra Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, maatte antages, at han havde udført Brandstiftelserne i sindssyg og utilregnelig Tilstand.....	630
En Drukkenbold, der under sin Indsættelse i Arresten fik et Anfald af Raseri, hvorunder han udskældte og slog vedkommende Politibetjent, og som som senere nægtede at have nogen Erindring om det passerede, anset efter §§ 100 og 101, jfr. § 39.....	817

Trusler.

En Prokurator, der for at gennemføre en Fordring paa Salær havde benyttet Trusler om Indledning af kriminel Undersøgelse, ikke dømt efter § 245, men derimod anset for at have misbrugt sin Embedsstilling paa en efter § 141 strafbar Maade. Frifunden, for saa vidt angik nogle andre Trusler, som han benægtede at have fremsat. Ligeledes frifunden med Hensyn til nogle i et Brev til en Herredsfoged fremsatte Trusler mod denne	297
En Tiltalt, der havde øvet Vold imod en Arbejdsmand, han fulgtes med, saa at denne betalte ham Penge for at undgaa yderligere Vold, anset efter § 203 og Analogien af § 245.....	303

Tyendeforhold.

En Tjenestekarl, som udæsket ved, at hans Husbond havde rusket i ham for at faa ham til at staa op af Sengen, havde slaaet Husbonden og stødt ham med en Fork, anset efter § 203, jfr. Tyendelovens § 26.....	239
---	-----

Tyveri (frifindende Domme).

En Tiltalt, der sigtedes for at have tilegnet sig et Læs Granris fra en Skov, frifunden, fordi han mod sin Benægtelse ikke kunde anses overbevist om at have gjort sig skyldig heri. Ligeledes frifunden for ved en anden Lejlighed at have tilegnet sig 2 Læs Granris, fordi det efter de foreliggende; tildels mangelfulde Oplysninger fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om, at han havde anset sig berettiget til at tilegne sig de omtalte Granris.....	154
(Domfældende Domme).	
(simpelt).	
En Tiltalt, der af Overlægen paa Kommunehospitalet betegnedes som noget imbeciel eller taabelig, anset efter § 230.1, jfr. § 39, smh. med midl. Strl. § 13, for Tyveri af en Portemonnæ	54
En Tiltalt anset efter § 231, 1ste Stk., for 2 Gadetyverier fra Vogne	98
En Tiltalt anset efter § 230, 1ste Stk., jfr. § 13 i midl. Strl., for 2 Gadetyverier fra Vogne	143
Entrétyverier, begaaede af en Person, der gik om med et falsk Bønskrift	177
En Tiltalt anset for Tyveri af Ure fra et aflaaet Udhængsskab og a prima instantia for et Entrétyveri.....	190
En Tiltalt anset for Gadetyveri fra Vogne	200
En Lommetyv (»Jyllands Mestertyv«), i hvis Frakkefoder fandtes nogle stjaalne Pengesedler, mod sin Benægtelse dømt efter § 228 til 2 Aars Forbedringshus	210
En oftere straffet Person, som efter at være betinget benaadet, var afrejst til Amerika, men uden Tilladelse vendt tilbage hertil, mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af nogle Koster, hvoraf han fandtes i Besiddelse	282
En Vagabond dømt for Tyveri af 2 Ure	313
En Tiltalt, der om Natten hemmeligt havde sat sig i Besiddelse af 2 i hans Broders Stald staaende Heste og disponeret over dem til egen Fordel, efter hans Angivende for derved at opnaa Fyldestgørelse for et formentligt Krav paa sin Fader, anset efter § 228	337
En tidligere straffet Person, der sigtedes for, medens han sammen med en Medtiltalt var i Følge med en Husmand, i Forening med den Medtiltalte at have frastjaalet Husmanden et Pengebeløb, mod sin Benægtelse dømt efter § 231, 1ste Led, jfr. § 246, i Henhold til den af Bestjaalne afgivne Forklaring i Forening med det iøvrigt foreliggende, navnlig det om de Tiltaltes Pengeforhold oplyste, idet der ikke toges Hensyn til en af Tiltalte efter Overrettsdommens Afsigelse afgiven Forklaring om, at han ikke selv havde bestjaalet Husmanden, men kun havde gjort sig skyldig i Hæleri	357
En Tiltalt dømt for Lommetyveri af et Ur fra en beruset Mand, der sad ved Siden af ham paa en Bæk	362
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset som Medgeringsmand til et Tyveri, med Hensyn til hvilket der forelaa Tilstaaelse fra 2 Medtiltalte	374
To Tiltalte, der i Forening med to andre Personer havde begivet sig	

	Pag.
ud paa ulovlig Jagt, og som havde skudt henholdsvis en tam And og en Gaas, der svømmede i en i en Slotshave værende Dam, og bemægtiget sig Dyrene, ansete for simpelt Tyveri. En Medtiltalt, der efter sin Forklaring ikke havde været behjælpelig med Tilagnelsen og troede, at det var en Vildgaas og en Vildand, frifunden, idet hans Forklaring ikke fandtes at kunne forkastes.....	391
En Tiltalt anset for Hønsetyveri efter § 228	453
En mange Gange straffet Person, der blev antruffet i et beboet Værelse, og som afgav en usandsynlig Forklaring angaaende sin Nær-værelse, anset for Forsøg paa simpelt Tyveri	475
En Karl dømt for Tyveri af Penge fra sin Husbond.....	571
En oftere straffet Tiltalt dømt for Tyveri fra et Udhængsskab	625
En Fisker dømt for Tyveri af 2 Reb, der henlaa paa en Kaj.....	626
En i Straffeanstalten paa St. Thomas hensiddende Forbedringshus-fange, der om Natten undveg og stjal nogle Klædningsstykker fra en Gaard, anset efter Fdg. 11 April 1840 § 15, jfr. § 1	695
En Kone, der fra en Forretning havde stjaalet en Mængde Beklæd-ningsgenstande, anset efter § 228	698
En oftere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset for et Urtyveri paa Gaden.....	734
En Tjenestepige mod sin Benægtelse anset for Tyveri af et Stykke Lærred fra en Medtjenerinde, idet Lærredet, der var et afrevet Stykke, fandtes i Tiltaltes Kommode og viste sig at passe til den hos Bestjaalne tilbageværende Rest	748
En Tjener, som under et Hotelophold frastjal sit Herskab et be-tydeligt Pengebeløb, anset efter § 228 med 8 Maaneders For-bedringshusarbejde	758
En Kvinde mod sin Benægtelse dømt for Lommetyveri fra en Mands-person, der forsøgte Samleje med hende	820
Straf herfor idømt..... 131, 292, 319, 338, 353, 382, 384,	773

(groft).

En tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt som medskyl-dig i Forsøg paa Indbrud	55
En Tiltalt anset for 5te Gang begaaet groft Tyveri med Tugthus-arbejde i 5 Aar	95
En flere Gange straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Faar	101
En af let Aandssvaghed lidende Person dømt for Indbrud i sin Moders Lejlighed	103
En Tiltalt dømt for Indbrud i Henhold til det indirekte Tyvsbevis.	131
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse idømt for Indbrud hos en Lotterikollektor	157
En Tiltalt, der navnlig havde begaaet mange betydelige Indbruds-tyverier ved at opbryde Entredøre, anset efter § 230, 1ste og 2det Led, med 5 Aars Tugthus. Ifølge Erklæring fra Overlægen paa 6te Afdeling frembød han som Følge af Sindssygdом og maaske	

	Pag.
af en Hjernerystelse en let Svækkelse af Intelligens og Hukommelse.....	170
En Tiltalt dømt for Indbrud i et Kvistværse	190
En oftere straffet Person, som efter at være betinget benaadet var afrejst til Amerika, men uden Tilladelse vendt tilbage hertil, mod sin Benægtelse dømt for 2 Indbrud og 2 Forsøg derpaa, hovedsagelig i Henhold til Forklaring af en Medtiltalt, med hvem han havde erkendt at have været sammen	282
2 Personer ansete efter § 230, 2det Stk., med 3 Aars Forbedringshus.....	292
To Tiltalte ansete for 4 Indbrud og 2 simple Tyverier	338
En Person, som i Forening med en Medtiltalt om Natten havde begaaet Indbrud hos en Gartner, og transporteret et Skrivebord ud af Vinduet hen i et Anlæg, hvor de sparkede Bordskufferne ud og udtog de derværende Penge, Værdigenstande og en Pengekasse, anset efter § 230, 2det Stykke, med 2 Aars Forbedringshus	354
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset som Medgerningsmand til nogle Indbrudstyverier, med Hensyn til hvilke der forelaa Tilstaaelse fra en Medtiltalt	374
En 18aarig Tiltalt, der sammen med Andre havde begaaet en Mængde Indbrud og Indbrudsforsøg, anset med Forbedringshusarbejde i 4 Aar	395
En for Indbrud sigtet 17aarig Tiltalt, der af en Anmelderinde gendektes som en Person, der den paagældende Nat befandt sig i hendes Lejlighed, og paa hvis Bopæl fandtes et Stemmejern, der passede til et Mærke i Anmelderindens Køkkenvindue, mod sin Benægtelse dømt for Indbrud	428
En oftere straffet Person, i hvis Besiddelse fandtes Koster fra mange forskellige Tyverier, mod sin Benægtelse dømt for Indbrud	575
En gentagne Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrud hos en Høker	751

(Grænsetilfælde mellem simpelt og groft).

Tyveri af en Cykle, der stod i et aflaaset, med Gitterværk afsondret, men foroven aabent Rum indenfor en Gadedør, anset som simpelt	177
Et Tyveri, der udførtes ved, at Vedkommende skaffede sig Adgang til et Tørreløft ved uden Anvendelse af synderlig Kraft at trække i den for Døren til Loftet anbragte Hængelaas, hvorved den Krampe, gennem hvilken Laasebøjlen var stukket ind, gik ud af sit Leje, anset som simpelt.....	369
En Tiltalt anset for groft Tyveri fra nogle i Lersøen beliggende Skure, c. 4 Alen høje, c. 4 Alen brede og fra 4—7 Alen lange, hvis Hængelaase han frabrød med Vold	383

§ 235.

En Tiltalt mod sin Benægtelse anset efter § 235 for Tilegnelse af Kuglesten fra Stranden. Udtalt, at Sagen ikke burde have været gjort til Genstand for Paadømmelse af Politiretten	600
---	-----

Uagtsomhed.

I et Tilfælde, hvor en Gaard var afbrændt umiddelbart efter, at Gaardejeren havde affyret et Skud fra Halmgulvet i den ene straaetækte Længe, Gaardejeren frifunden for uagtsom Brandstiftelse, fordi Aarsagsforholdet ikke var bevist	70
En Bestyrer af en Ejendom, som en Aften, medførende en almindelig Staldlygte, hvori der manglede det ene Glas, der et Par Dage i Forvejen var gaaet itu, og i hvilken der var anbragt en tændt Olie-lampe uden Glas, gik ind i Laden for at lukke Hønhusets Dør, hvorved nogle i Laderummet værende Rugneg antændtes af Lampen i Lygten, saa at Ejendommen nedbrændte, frifunden for Overtrædelse af § 284	347

Udbringelse af Riget.

Straffelovens § 16 anvendt	200,	758
Da en Tiltalt som født i 1853 i Hertugdømmet Holsten maatte antages at have bevaret sin danske Indfødsret, fandtes han ikke at kunne behandles efter Straffelovens § 16		575

Udeblivelsesdomme ... 39, 181, 182, 183, 201, 202, 203, 217, 218, 219, 233, 234, 331, 481, 673,	731
--	-----

Udvandringsloven.

En Repræsentant for et nordamerikansk Selskab, der i Bladene havde indrykket Avertissementer om, at Folk, der havde besluttet sig til at rejse til Amerika, kunde henvende sig til ham, og som dels havde leveret dem en Brochure, dels givet Anvisning paa, til hvem de skulde henvende sig ved Ankomsten, dømt for Overtrædelse af Lov 25 Marts 1872 § 3, sidste Stk.	479
--	-----

Ulovlig Tvang.

En Kvinde, som under en Strejke havde udskældt nogle Kvinder, der fortsatte Arbejdet, for Skruebrækkere og havde slaaet en af dem i den Hensigt at tvinge dem til at opgive Arbejdet, og en Mand, som i samme Hensigt havde slaaet en af de arbejdende Kvinder, ansete efter § 210, jfr. § 46	320
---	-----

Underholdsbidrag.

I et Tilfælde, hvor en Mandsperson erkendte, at en Kvinde havde været oppe i hans Lejlighed en Nat paa det kritiske Tidspunkt,	
--	--

men benægtede at have haft Samleje med hende, hvilket han derimod havde haft c. 2 Maaneder senere, blev Sagen gjort afhængig af Mandens Ed. 455

Unødig Trætte.

En for Højesteret mødende Underretssagfører idømt Mulkt for unødig Trætte 477
 En Køber, der i sit Tilbud til Sælgeren havde fremsat urigtige Opgivender, idømt 400 Kr. i Mulkt for unødig Trætte. 635
 Mulkt herfor idømt. 39, 181, 182, 202, 217, 219, 233, 234, 481, 673

Uterligt Forhold.

En Tiltalt, der havde lagt sig i Sengen ovenpaa en 9aarig Pige og ført sit Lem op imellem hendes Ben, saaledes at han fik Sædafgang, dømt mod sin Benægtelse efter § 176, jfr. 173 250

Vandaftagning.

Spørgsmaal om Begrænsning i en Kommunes Ret til Vandaftagning, se under Møller 803

Varebetegnelser.

En Tiltalt, der paa Cognacsetiketter havde anbragt Ordet »Cognac« under Firmanavnet, frifunden for Overtrædelse af Lov 27 April 1894, idet Ordet maatte antages at blive opfattet som Varebetegnelse, ikke som Stedbetegnelse 558

Varemærker.

Et nederlandsk Firma, som i Nederlandene havde faaet et Varemærke registreret som Figurmærke, i Medfør af Anordning af 28 September 1894 I Nr. 2, jfr. Lov 11 April 1890 § 14 Nr. 4 kendt berettiget til at erholde Mærket registreret her, uden Hensyn til, om det fyldestgjorde den danske Varemærkelovgivnings Fordringer til et saadant Mærkes Form 267
 En Handlende, der havde faaet indregistreret et Varemærke, der indeholdt en Udlændings Navn — hvilket havde undgaaet Registreringskontorets Opmærksomhed — anset efter Lov 11 April 1890 § 12, 2det Stk. 506
 En Tiltalt, der havde benyttet Cognacsetiketter, mærkede »Matell & Co.«, som frembød betydelig Lighed med de af det franske Firma »Martell & Co.« indregistrerede Etiketter, anset efter Varemærkeloven af 11 April 1890 § 12, 2det Stk., jfr. § 13. 558, 561
 En Tiltalt, der efter at være afskediget som Driftsleder af et Aktieselskab, der drev Mælkehandel, straks havde oprettet en konkurrerende Forretning, i hvilken han dels havde benyttet en Del fra Selskabet hidrørende Flasker, forsynede med Porcelænspropper

	Pag.
med dettes Firmanavn, dels havde benyttet Etiketter, der frembød saa megen Lighed med Selskabets, at Forveksling var nærliggende, anset efter Varemærkeloven af 11 April 1890 § 12, 2det Stk., jfr. § 12, 1ste Stk., og § 13.....	603, 605
En Tiltalt frifunden for Anbringelse af et Mærke paa Emballagen til de af ham forhandlede Varer, da dette fandtes tydeligt at adskille sig fra det for et andet Firma indregistrerede Varemærke .	737
Varetægtsfængsel.	
Langvarigt Varetægtsfængsel traadt i Stedet for Straf.....	13
Straffen for Vold forkortet særlig under Hensyn til Strfls § 58....	366
Straffen i en Voldssag fastsat under Hensyn til § 58.....	408
Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel ikke tilkendt en Kone, der havde været arresteret 2 Maaneder som sigtet for Tyveri og Overtrædelse af Strfl. § 182, men blev frifunden ved Overrettens Dom, da der ikke var tilvejebragt saadanne Oplysninger, at Betingelserne for at tilkende hende Erstatning efter Lov af 5 April 1888 § 1 kunde anses at være tilstede.....	518
I et Tilfælde, hvor en Gaardejer havde siddet arresteret i 7 Uger som sigtet for at have sat Ild paa sin Gaard, der foruden ham beboedes af hans Søster og 2 Tjenestefolk, hvorefter han løslodes uden at Sagen blev forfulgt til Dom, tilkendte Højesteret i Mod-sætning til Overretten ingen Erstatning for uforskyldt Varetægts-fængsel, idet der ikke fandtes tilvejebragt saadanne Oplysninger, at Betingelserne for at tilkende ham Erstatning ifølge Lov af 5 April 1888 § 1 kunde anses at være tilstede.....	596
Vestindien.	
En i et Skøde og en Panteobligation indeholdt Disposition over en Kapital til Fordel for de Fattige paa St. Croix anerkendt som en Livsgave.....	234
En Plantageforvalter paa St. Thomas, som en Aften efter en Trætte med en Kvinde, med hvem han samlevede, havde pryglet hende med en Tyremie, saa at hun døde i Løbet af Natten, anset efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Led.....	370
En i Straffeanstalten paa St. Thomas hensiddende Forbedringshus-fange, der om Natten undveg og stjal nogle Klædningsstykker fra en Gaard og tilegnede sig et Skørt, der laa paa en Bænk, anset efter Fdg. 11 April 1840 § 15, jfr. § 1, og i Medfør af § 79 in fine, kfr. §§ 58 og 25 som for 3dje Gang begaaet Hæleri efter § 22, og Straffen fastsat under Hensyn til Fdg. 11 Marts 1818 § 1	695
En Stadfæstelsesdom afsagt.....	808
Vold (§ 200).	
En Person, der under en Politiretssag sigtedes for at have grebet en Kvinde i Armen og derved tilføjte hende forskellige Læsioner, fri-	

	Pag.
funden, da der mod hans Benægtelse ikke fandtes at være ført Bevis herfor.....	779

(§ 201).

En Tiltalt anset for Vold mod sin Moder efter § 201, jfr. § 39....	269
En Tiltalt, der havde givet sin Moder et Stød, saa at hun faldt om, og slaaget hende over Hænderne, anset efter § 201 (Forbehold)	343
En Kvinde, som efter et Skænderi med sin Moder havde slaaget hende med knyttet Haand i Hovedet, saa at hun fik nogle Kontusioner, anset efter § 201	451

(§ 202).

En Tiltalt anset efter § 202, jfr. tildels § 203, for Mishandling af sin Hustru, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage..	4
En Tiltalt, som efter et Skænderi med sin Hustru havde slaaget hende til Jorden med et Riveskaft, anset efter § 202, smh. med § 203 (betinget Straffedom)	44
En Tiltalt, der var sigtet for Mishandling af sin Hustru, frifunden af Mangel paa Bevis. Derimod anset strafskyldig efter § 202, 2det Stk., for Mishandling af sine Børn (Forbehold)	343
En Stedmoder, der ved Spark, Slag og Bid havde tilføjet et Pigebarn forskellige Læsioner, anset efter § 202, 2det Stk., tildels sammenholdt med § 203	482

(§ 203).

En Tiltalt anset efter § 203 for at have slaaget en Person til Jorden og tildelt ham nogle Slag, saa at han fik en Bule og Pletter....	18
§ 203 anvendt paa en norsk Veterinærstuderende, der havde tilføjet en Politibetjent betydelige og langvarige Læsioner, idet Tiltalte paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kunde antages at have forudset, at den af ham forøvede Vold kunde medføre saa betydelige Følger som sket. Derimod fandtes ikke Føje til, som i Overrettsdommen sket, at henvise til § 39.....	32
En Tiltalt, som i Forening med en Kammerat under Udøvelsen af ulovlig Jagt blev antruffen af 2 Skovbetjente, og som for at hindre Kammeratens Anholdelse med sit Bøsseløb tilføjede den ene Skovbetjent flere Slag paa Armene, der medførte langvarige Læsioner, anset efter § 100, jfr. § 203	40
En noget beruset Mand, der havde tilføjet en 81aarig Husmand, med hvem han var bleven uenig, nogle mindre Kontusioner paa Legemet og et Saar i Hovedet, anset efter § 203.....	74
En Tiltalt, som med et knastet Stykke Gren havde slaaget Albuene over paa en Anden, anset efter § 203	129
En Tiltalt, der under et Slagsmaal havde tilføjet 2 Personer flere Saar med en Lommekniv, dømt betinget efter Strfl.s § 203.	

	Pag.
Straffen ansat til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød under Hensyn til Grundsætningen i § 206.	137
En Tiltalt anset efter § 203 for at have sparket en Anden i Ansigtet	148
En beruset Tiltalt, der bagfra havde slaaet en anden beruset Person til Jorden, saa at han fik nogle Læsioner paa Brystet, anset efter § 203	226
En Tjenestekarl, som udæsket ved, at hans Husbond havde rusket i ham for at faa ham til at staa op af Sengen, havde slaaet Husbonden og stødt ham med en Fork, anset efter § 203	289
En Tiltalt, der havde øvet Vold mod en Arbejdsmand, han fulgtes med, saa at denne betalte ham Penge for at undgaa yderligere Vold, anset efter § 203 og Analogien af § 245	303
En Tiltalt, der havde tilføjlet en Anden nogle Saar i Hovedet med en Flaskebund, anset efter § 203	328
To Tjenestekarle, som havde overfaldet en svensk Tjenestekarl, som oftere havde forulempet den ene af dem, og slaaet ham med deres Egetræsstokke, saa at han fik et stærkt blødende Saar i Hovedet, anset efter § 203. Straffen nedsat under Hensyn til Straffelovens § 58	366
En Karl, som efter at have bebrejdet en Medtjener, at han forstyrrede hans Morgensøvn, hvilket førte til et Skænderi, havde slaaet ham en Saltkop i Hovedet, saa at den splintredes og flere Skaar maatte trækkes ud af Saaret, anset efter § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage	473
En Gæstgiver, der efterat være bleven befriet fra en Logerende, der tog ham om Halsen, som om han vilde kvæle ham, slog ham i Gulvet, da han atter gik løs paa ham, og tildelte ham flere kraftige Slag, saa at han mistede Bevidstheden, og som derpaa transporterede den Bevidstløse ned ad en stejl Trappe ved at lade ham glide ned paa Ansigtet ad Trinene og endelig sparkede ham i Siden og Ryggen og kastede ham i Rendestenen, ved hvilken Behandling der tilføjedes den Paagældende adskillige Læsioner, anset efter § 203, tildels jfr. § 40, 2det Stk., med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød	486
En Tiltalt, der i Forbitrelse ved at erfare, at en Arbejdskammerat, der flere Gange havde forsøgt at komme i Forbindelse med den Kvinde, Tiltalte samlevede med, havde sprængt Døren til hans Lejlighed, hvor der ingen var hjemme, havde slaaet et Ølglas itu imod hans Pande, saa at der fremkom 2 stærkt blødende Saar, anset med betinget Straffedom efter § 203. Straffen nedsat under Hensyn til Grundsætningen i Straffelovens § 205	573
En Tiltalt, som havde tilføjlet en Mejerist Knivstik paa Overlæben, Nakken og Armen, anset efter § 203 med 2 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost	582
En Tiltalt, der for at faa nogle Drengene til at forlade en Oplagsplads, hvor han var Nattevagt, havde slaaet efter og ramt ogsaa nogle	

	Pag.
andre Dreng, der hørte til en Marchkolonne, med en Vandlaasnøgle, og som derpaa, efterat han var bleven kastet til Jorden af en Sergeant, der havde Kommando over Kolonnen, tilføjede denne et Slag oven i Hovedet med Vandlaasnøglen, hvorved der fremkom et stærkt blødende Saar, anset efter § 203.....	668
En Tjenestekar, der med Overlæg havde tilføjet en Gaardejer, der ikke kunde betegnes som sagesløs, nogle Slag i Hovedet med en Flintesten, anset efter § 203	717

(§ 203, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 1).

En Tiltalt, der havde givet en Fiskehandler et blaat Øje, anset efter § 203, jfr. Lov $\frac{1}{4}$ 1905 § 1	16
En Landmand, som efter en Uenighed med en Medejjer af en Gaard havde væltet ham om, slaaet ham i Ansigtet med knyttet Haand og sparket ham paa Skinnebenet med sin Træsko, hvorved der fremkom nogle mindre Læsioner, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, 2det Stk.	81
En Tiltalt, der en Aften paa Gaden havde strøget en Persons Hat af, og da denne raabte, at han skulde passe sig selv, havde slaaet ham en Skalle og forsøgt at slaa ham endnu en, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, 2det Stk., 2det Punktum	146
En Tjenestekar, som af Skinsyge havde kastet en anden Tjenestekar om og slaaet ham med knyttet Haand i Ansigtet, saa at der fremkom forskellige Læsioner, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1	172
En noget beruset Tiltalt, som, vred over et ikke til ham rettet Tilraab, tilføjede en Anden 2 Skaller, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, 2det Stk. Et ham af Kriminalretten givet Afholdspaalæg ophævet, da der ikke var forelagt Højesteret tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, hvorvidt der var Føje til at give det	179
En Tiltalt, som vred over ikke at kunne komme ind i Lokaler, hvor der holdtes Bal, havde slaaet en Kontrolør 2 Gange i Ansigtet, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, 2det Stk.....	195
En Bølle, som i Forening med 2 i forrige Instans Medtiltalte havde slaaet og sparket en Mand paa Gaden om Natten, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, 2det og 3dje Stk., med en Tillægsstraf af 6 Maaneders Tvangsarbejde	249
En oftere straffet Voldsmand, som i noget beruset Tilstand havde tildelt en Gaardejer i det mindste 2 Slag i Hovedet, saa at han faldt omkuld, og der tilføjedes ham en Del Læsioner, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 4 Maanedere og 15 Slag Rotting samt meddelt Afholdspaalæg i 3 Aar	349
En Tiltalt, som efterat være udvist af en Restauration var kommen i Skænderi med en Tjenestekar, og som derpaa tilføjede en Vognmandskusk, der opfordrede dem til at lade være med at	

	Pag.
skændes, et Knivstik i Brystet, og, da den Overfaldne vilde gribe ham, tilføjede ham yderligere Stiksaar med Kniven, anset efter § 203, jfr. tildels midl. Strfl. § 1, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder	363
En 17-aarig Lærling, som tilføjede en Dreng, der havde strejft hans Ben med sin Cyklepedal, et Slag i Ansigtet, saa at der tilføjedes hans Næse en blivende Læsion, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1	408
2 Brødre, som havde drukket sig fulde paa Beværtninger og øvet forskellige Voldshandlinger mod de der Tilstedeværende, ansete efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1	564

(Midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 1).

En Person, der gennem en paa Klem staaende Dør til et Hotel en Aften efter Lukketid havde slaaet en Kelner i Hovedet med en Stok, anset efter § 1, 2det Stk., 2det Punktum	73
En Tiltalt, der en Nat tildelte en Arbejdsmand og en Fabrikarbejderske, der gik paa Gaden i Selskab med hans tidligere Kæreste, henholdsvis et Slag i Hovedet med Hovedet og et Slag i Ansigtet med Haanden, anset efter § 1, 2det Stk.	96
En Tiltalt, som havde slaaet 2 Brødre til Jorden og tilføjet dem forskellige, for den enes Vedkommende ret betydelige, Læsioner, anset efter midl. Strfl. § 1, 1ste og 2det Stk., jfr. Strfl. § 37	430
En Kvinde, som efter en Ordstrid med en anden Kvinde havde slaaet hende med knyttet Haand i Ansigtet og sparket hende opad Skinnebenet, anset efter midl. Strfl. § 1, 1ste Stk.	451
En Tiltalt, som efter at være opfordret af en Opvarter til at forlade en Beværtning, tildelte Opvarteren nogle Slag i Ansigtet, hvorved der fremkom nogle mindre Læsioner, anset efter midl. Strfl. § 1, 2det Stk.	495
En Tiltalt, der havde tilføjet en Kvinde et Slag i Ansigtet og for Brystet, anset efter § 1, 2det Stykke	545
En Tjenestekar, der havde tilføjet en anden Karl et Slag med Armen i Ansigtet og et Slag med en Jernkno oven i Hovedet, anset efter § 1, 2det Stk.	571
En Tiltalt, der med en Trækølle havde tilføjet en Arbejdsmand flere Slag i Hovedet, hvorved der fremkom nogle blødende Saar, anset efter midl. Strfl. § 1, 2det Stk., 2det Punktum	666

(§ 204).

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt under et Slagsmaal havde slaaet en Person, der var væltet ned i en Grøft, i Hovedet med en Spansk-rørsstok, og hvor Personen bagefter viste sig at have en Bule i Hovedet og en Læsion i Øjet, der medførte Synets Tab, Tiltalte frifunden, da det fandtes betænkeligt at anse det godtgjort, at Læsionerne var forårsagede ved de den Skadelidte af Tiltalte tilføjede Slag	403
---	-----

(§ 205).

Grundsætningen i § 205 paaberaabt ved Anvendelsen af § 203.... 573

(§ 206).

Grundsætningen i § 206 citeret i et Tilfælde, hvor § 203 anvendtes med Hensyn til nogle Saar, der var tilføjede under et Slagsmaal 137

(Fdg. 4 Oktober 1833 § 2).

En Plantageforvalter paa St. Thomas, som en Aften efter en Trætte med en Kvinde, med hvem han samlevede, havde pryglet hende med en Tyremie, saa at hun døde i Løbet af Natten, anset med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Udtalt med Hensyn til Tiltalte, der som ustyrlig var indlagt paa en Sindssygeanstalt og der havde haft epileptiske Anfald, at hverken den afgivne Lægeerklæring eller de iøvrigt foreliggende Oplysninger afgav Føje til at gaa ud fra, at han i Handlingens Øjeblik var utilregnelig . 370

Voldgift.

Ifølge en mellem to Handlende oprettet Sluttedel for en Kornhandel skulde alle Tvistigheder forelægges Bedømmelses- og Voldgiftsudvalget for Kornhandelen til endelig Afgørelse. Udtalt, at der ikke havdes Hjemmel til herfra at gøre nogen Undtagelse med Hensyn til de i Sluttedlen givne Regler om Fremgangsmaaden ved Prøveudtagningen af Kornet, og at det som Følge heraf maatte have sit Forblivende ved den af Udvalget afsagte Voldgiftskendelse..... 85

Voldtægt.

Se under Sædeligheden... 49, 196, 386, 501, 649

Værnepligt.

En Tiltalt anset for Udeblivelse fra Sessionen..... 190
 En Svensker, der fra sit 14de Aar havde opholdt sig her i Landet, havde faaet Opholdsbog, var optaget i Lægdsrullen, var gaaet forlods paa Session og havde givet Møde ved en Fodfolksbataillon, udslettet af Lægdsrullen som ikke værnepligtig, da han ikke kunde anses at have erhvervet fast Hjem her 390

Ægtefæller.

Udtalt, at en gift Kvinde ved at lade sig indlægge paa et Hospital maatte anses at have paataget sig en personlig Forpligtelse til at betale Vederlag for den hende ydede Kur og Pleje 586
 Spørgsmaal, om et i Amerika oprettet Testamente med Kodiciel, hvorved Testator skænkede en her beliggende Ejendom til sin Niece, en gift Kvinde, hjemlede Særeje for hende. Udtalt, at det af de testamentariske Dispositioner ikke med Sikkerhed kunde udledes, at det havde været Testators Villie, at Ejendommen skulde holdes

	Pag.
udenfor det ægteskabelige Formuefællesskab, som dengang bestod uindskrænket mellem Ægtefællerne.	
Endvidere udtalt, at en mellem Ægtefællerne oprettet Ægtepagt ikke kunde afskære en ældre Kreditor fra at holde sig til Ægtefællernes tidligere fælles Formue.....	795
Ærefornærmelser.	
En Husmand, der overfor en Sognepræst havde benyttet Benævnelserne Kæltring, Bedrager og Hæler, anset efter §§ 215 og 217	714
En Person, der sigtedes for fornærmelige Udladelser mod en Kvinde, frifunden, da der mod hans Benægtelse ikke fandtes at være ført Bevis herfor.....	779

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdag den 1 Marts.

Nr. 108.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Andreas Jacobsen (Def. Liebe),

der tiltales for Vold mod Politiet.

Frederikshavn Købstads Ekstrarets Dom af 26de April 1905: Tiltalte Julius Peter Christensen bør til Statskassen betale en Bøde paa 10 Kr., der i Mangel af fuld Betaling afsones med simpelt Fængsel i 2 Dage. Tiltalte Andreas Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale Patrouillebetjent Nr. 5, Munk, en Erstatning af 50 Kr. Aktionsomkostningerne, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Petersen, 12 Kr., betales af Tiltalte Christensen med en Femtedel og af Tiltalte Jacobsen med fire Femtedele. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juli 1905: Tiltalte Andreas Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Julius Peter Christensen bør til Statskassen bøde 25 Kroner eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. I Erstatning til Patrouillebetjent Hansen betaler Tiltalte Jacobsen 50 Kr. Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Etatsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Jacobsen, dog at Tiltalte Christensen in solidum med ham tilsvare en Fjerdedel deraf. Den idømte Bøde samt Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Andreas Jacobsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Andreas Jacobsen og Brødkusk Julius Peter Christensen — af hvilke Førstnævnte, der er født i Aaret 1881, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, medens Sidstnævnte, der er født i Aaret 1879, ifølge sin egen Forklaring har været anset med Bøde for Uorden — tiltales under denne Sag, Førstnævnte for Vold mod Politiet, Sidstnævnte for Forsøg paa den i Straffelovens § 108, 2det Stk., ommeldte Forbrydelse.

Ved de under Sagen foreliggende Oplysninger, der tildels er tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte har gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder:

Natten mellem den 8de og 9de Februar d. A. Klokkeren mellem 12 og 1 blev de Tiltalte, der var i Følge med 2 andre Personer, af Reservepatrouillebetjent Thomsen og Patrouillebetjent Andersen antrufne paa Gaden i Frederikshavn, hvor Tiltalte Jacobsen raabte og støjede. Efter at først Betjent Thomsen forgæves havde opfordret ham til at være rolig, og Betjent Andersen derpaa havde gentaget Opfordringen med Tilføjende, at der, hvis han ikke efterkom denne, ikke var andet at gøre end at anholde ham, sprang nævnte Tiltalte ind paa Thomsen og greb ham i Kappelkraven.

Da Betjentene nu erklærede Tiltalte Jacobsen for anholdt og vilde føre ham til Arresten, greb Tiltalte Christensen, der efter sin Forklaring havde til Hensigt at bringe Tiltalte Jacobsen hjem og i Seng, Jacobsen om Livet og forsøgte at rive ham løs fra Betjentene, hvilket imidlertid afværgetes ved, at Patrouillebetjent Hansen, der tillige med tvende andre Betjente var kommen til Stede, og som, ligesom samtlige øvrige Betjente, var iført Tjenesteuniform, ved Anvendelse af al sin Magt fik Tiltalte Christensen til at slippe sit Tag. Medens nu de 2 sidst ommeldte Betjente førte Tiltalte Christensen, der herefter ikke gjorde yderligere Modstand, til Arresten, maatte Tiltalte Jacobsen af de øvrige Betjente bæres derhen.

Under denne Transport, under hvilken sidst nævnte Tiltalte skreg, raabte og truede med at ville prygle og ihjelslaa Betjentene samt anvendte al sin Magt for at komme løs, sparkede han Betjent Andersen

paa det ene Ben og Betjent Thomsen i Hoved og Bryst, ligesom han fik Lejlighed til at tilføje Betjent Hansen et Bid i venstre Haands Pegefinger.

Den Betjentene Thomsen og Andersen, der under Kampen med Tiltalte Jacobsen endvidere havde faaet flere Saar paa Hænderne, tilføjede Overlast har været ubetydelig og kun efterladt kortvarige Følger; med Hensyn til det Betjent Hansen tilføjede Saar hedder det derimod i en under 10 Februar d. A. af Distriktslægen i Frederikshavn afgiven Attest, at der ved en nævnte Dag stedfunden Undersøgelse paa venstre Haands anden Fingers yderste Led fandtes et ca. $\frac{3}{4}$ Tomme langt, dybt, knust Saar, der gik gennem lidt af Neglen og naaede ind til Benet, hvilket dog ikke syntes at være beskadiget, og at bemeldte Læsion, der skønnedes at være frembragt ved et stumpt, noget skærende Redskab, maatte antages ikke at ville faa Betydning for hans Liv, Helbred eller Arbejdsførhed, hvorimod han i længere ubestemt Tid vilde være uarbejdsdygtig, ligesom der muligvis kunde fremkomme nogen Deformitet af den læderede Finger.

I en under 27 Marts næst efter af samme Læge afgiven yderligere Erklæring udtales det dernæst, at der endnu nævnte Dag forefandtes nogen Stivhed og Ubevægelighed af Fingerens yderste Led samt nogen Ømhed, saa at der endnu vilde hengaa længere Tid, inden Hansen, der i Attesten angaves at have været uarbejdsdygtig indtil dens Udstedelsesdag, vilde være fuldt arbejdsdygtig.

Efter det oplyste var Tiltalte Jacobsen ved den paagældende Lejlighed en Del beruset, og det maa navnlig antages, at han — om hvem Medtiltalte Christensen har forklaret, at han er helt ustyrlig, naar han er fuld — kom i en stærk ophidset Tilstand, da Betjentene, som foranført, paabød ham et være rolig. Den af bemeldte Tiltalte afgivne Forklaring gaar i øvrigt ud paa, at han vil mindes, at han ved den paagældende Lejlighed gjorde Spektakler, og at han har en svag Erindring om, at han blev baaret i Arrest; han har derhos ikke turdet benægte, at Betjent Hansen var til Stede, iført Uniform, ved den ommeldte Lejlighed, og at han ved et Bid har tilføjet Hansen det foran beskrevne Saar, men han vil dog ikke have bevaret nogen Erindring i saa Henseende. Ligesom det imidlertid bl. a. ved de af forskellige Vidner afgivne Forklaringer maa anses tilstrækkelig godtgjort, at denne Tiltalte har udvist det ovenomhandlede Forhold, saaledes findes der efter det oplyste ej heller Grund til at betvivle, at han under det passerede har været fuld tilregnelig.

Betjent Hansen har for Næringstab paastaet sig tilkendt en Erstatning af 50 Kr. hos Tiltalte Jacobsen, der intet har haft mod denne Paastand at erindre. For deres oven ommeldte Forhold vil de Tiltalte være at anse, Jacobsen efter Straffelovens §§ 100 og 203 og Christensen efter samme Lovs § 108, 2det Stykke, jfr. § 46, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for den Førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og for den Sidstnævnte til en Bøde til Statskassen af 25 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage. Endvidere vil Tiltalte Jacobsen have at betale i Erstatning til Patrouillebetjent Hansen 50 Kr.

Nr. 137. Højesteretssagfører Jensen
 contra
Søren Jensen, kaldet **Mikkelsen** (Def. Liebe),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Skive Købstads og Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 23 September 1905: Tiltalte Søren Jensen, kaldet Mikkelsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger, herunder Salær, 12 Kr., til Aktor Overretssagfører Borch Jacobsen, og 10 Kr. til Defensor, Prokurator Pasbjerg. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1905: Tiltalte Søren Jensen, kaldet Mikkelsen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser, men Straffen findes, som i Underretsdommen sket, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Søren Jensen, kaldet Mikkelsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Jensen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Indsidder Søren Jensen, kaldet Mikkelsen, der er født i Aaret 1853 og tidligere anset ifølge Overrettens Dom af 20 April 1896 efter Straffelovens § 101 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ifølge Skive Købstads og Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 14 August 1897 efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — hvilken Straf ved kgl. Reskript af 20de Oktober 1898 er ham eftergivet — samt senest ifølge sidstnævnte Rets Dom af 24 Maj 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er under

nærværende Sag paa ny sat under Tiltale for Mishandling af sin Hustru.

Saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, idet den ikkun er indanket ifølge Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der alene Spørgsmaal om det neden nævnte af Tiltalte Lørdagen den 5 August d. A. udviste Forhold.

Den af Tiltaltes Hustru Maren, f. Hansen, i saa Henseende afgivne Forklaring gaar ud paa følgende:

Hun og Tiltalte, hvilken sidste havde sviret en Del i de sidste 14 Dage og ogsaa den Dag var en Del svirende, blev uenige, uden at hun ved hvor over. Tiltalte »fløj« da, som hun har udtrykt sig, paa hende, der stod ved Køkkenbordet og skrællede Kartofler, tog hende i Hovedet og slog det ned i Bordet, hvorved hun skar sig i højre Tommelfinger paa Kniven, som hun havde i Haanden. Derefter slog Tiltalte hende med knyttet Næve i Panden, hvorved der fremkom en Bule, og hun faldt over mod Døren, hvor hun kom til at sidde paa Knæene, og Tiltalte tog hende nu i Hovedet, ruskede hende og udtalte, at han vel nok paa den Maade kunde faa Livet »grasset« af hende, hvorefter han hældte Aske, Mælk og en Spand Vand over hende. Som Følge af Tiltaltes Slag med knyttet Næve fik hun foruden Bulen i Panden et Saar oven i Hovedet og en Bule i Baghovedet, hvorhos hun endvidere derved, at hun faldt over mod en Skovl, fik en Hudafskrabning under venstre Øre.

Endvidere har Tiltaltes 21-aarige Stedsøn Marinus Nielsen forklaret, at Tiltalte, der var svirende, den nævnte Dag forlangte af hans Moder, at hun skulde hente 2 Potter Brændevin. Da hun ikke vilde dette, skulde Marinus hente Brændevin, men inden han gik, saa han, medens han stod i sit Kammer ved Siden af Køkkenet med Døren aaben ind til dette, hvor hans Moder — Tiltaltes Hustru — stod og lavede Mad, at Tiltalte nogle Gange slog sin Hustru ned mod Køkkenbordet og derefter mod Gulvet og sparkede hende, hvorpaa han hentede Vand i en Spand, som han hældte over hende, ligesom han slog Aske paa hende.

En af vedkommende Distriktslæge den 11 August d. A. efter stedfunden Undersøgelse af Tiltaltes Hustru afgiven Erklæring gaar ud paa, at der i Panden fandtes en omtrent valnødstor »Bule« og en lignende i Nakkepartiet inden for Haargrænsen, paa højre Isse et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt, da helet Saar, paa venstre Kind en Hudafskrabning og paa højre Haands Tommelfingers Inderside et ca. $\frac{3}{4}$ Tomme langt, urent Snitsaar, samt at Læsionerne antagelig ikke vilde medføre varige Følger for hendes Helbred.

Tiltalte har forklaret, at der er opstaaet Uenighed mellem ham og hans Hustru i Anledning af, at Tiltalte mener, at hans oven nævnte Stedsøn ikke behøvede at gaa hjemme, men nok kunde tage en Plads, hvilket hans Hustru imidlertid ikke syntes om. Denne Uenighed har, naar han undertiden har været svirende, kunnet udarte til, at han har givet sin Hustru, der er meget hidsig, nogle Slag med den flade Haand. Hvad særlig hans Forhold den 5 August d. A. angaar, gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at han da var svirende, at han godt kan huske, at han var haard mod sin Hustru, og at han ogsaa nok mener, at hans Hustrus Forklaring passer med Hensyn til den hende tilføjede Vold,

ligesom han har erkendt, at de i den oven ommeldte Lægeerklæring nævnte Beskadigelser maa være en Følge af den Overlast, som hans Hustru fra hans Side har været Genstand for,

For sit oven omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, jfr. til Dels § 203, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Fredag den 2 Marts.

Nr. 116. Højesteretssagfører Jensen

contra

Rasmus Peter Emil Rasmussen (Def. Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 12 August 1905: Arrestanten Rasmus Peter Emil Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Kier, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører V. Christensen, 12 Kr. samt i Erstatning til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« 13575 Kr. og til det gensidige Forsikringselskab »Danmark« 13522 Kr. 74 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 September 1905: Arrestanten Rasmus Peter Emil Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sørensen og Etatsraad Neckelmann, eller nu hans Dødsbo, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ifølge de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, derunder en yderligere Erklæring fra det kongelige Sundhedskollegium, maa det antages, at Tiltalte i Gerningsøjeblikket har været i en utilregnelig Tilstand.

Det maa derfor billiges, at han i Henhold til Straffelovens § 38, 1ste Stykke, ved Dommen er frifunden. Da Tiltaltes Sygdomsanfald imidlertid har vist sig at medføre alvorlig Fare for den offentlige Sikkerhed, findes der i Medfør af nævnte Straffe-

bestemmelses 2det Stykke at burde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham af Øvrigheden.

Thi kendes for Ret:

Mod Tiltalte Rasmus Peter Emil Rasmussen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 50 Kroner til hver, udrædes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Rasmus Peter Emil Rasmussen, der er født i Aaret 1869, og som, bortset fra, at han tvende Gange er mulkteret for Politiovertrædelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 3dje Februar d. A. — paa hvilket Tidspunkt Arrestanten tjente som Malkefogt paa den Rasmus Nielsen tilhørende Gaard, »Søndergaard« i Elsted By og Sogn — har, efter at han, som siden Middagstid havde ligget til Sengs i Gaardens Karlekammer, fordi han led af stærk Hovedpine, ved Sekstiden om Eftermiddagen var staaet op, med en Tændstik tændt Ild i Strølsen i den ved Siden af Karlekammeret liggende Følbaas, hvilket foranledigede, at samtlige Gaardens Bygninger, der var opførte af Bindingsværk og straatækte, i Løbet af tre Kvarter nedbrændte. Medens der med Ildspaesættelsen ikke kan antages at have været forbunden nogen Fare for Menneskeliv, indebrændte der af Besætningen, der udgjorde 5 Heste og 39 Kreaturer, samtlige Heste og 8 Kreaturer foruden nogle Høns. Den paa de nedbrændte Bygninger foraarsagede Skade er opgjort til 13571 Kr., medens Skaden paa det Gaardejer Rasmus Nielsen tilhørende Løøre er opgjort til 13419 Kr. 24 Øre, hvilke Beløb er udredede henholdsvis af »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« og Forsikringsselskabet »Danmark«, og disse Selskaber har paastaet sig Beløbene med Tillæg af Vurderingsomkostningerne, henholdsvis 4 Kr. og 103 Kr. 50 Øre, erstattede af Arrestanten.

Arrestanten, der straks efter at have forøvet Ildspaesættelsen havde bortfjernet sig fra Gaarden, blev den paafølgende Nat Kl. 12 $\frac{1}{2}$ af en Politibetjent antruffen paa Gaden i Aarhus og, da han udviste en forstyrret Adfærd og opførte sig, som om han var beruset, indbragt paa Politistationen. Han forklarede her, at han, efter den foregaaende Dag at have været syg og sengeliggende, ved Aftens Tid var staaet op og havde sat Ild paa »Søndergaard«, hvor han tjente, og, da den stod i Lue, bortfjernet sig derfra. Derimod var han hverken i Stand til at forklare, hvorledes han var kommen til Aarhus, eller til at afgive nærmere Oplysninger om Branden, ligesom han i det Hele gjorde Indtryk af at være meget forstyrret.

I det første Dagen efter Branden afholdte Forhør gentog Arrestanten sin Tilstaaelse om, at han, der den paagældende Dag paa Grund af Hovedpine havde været sengeliggende, en Gang om Eftermiddagen var staaet op og med en Tændstik havde sat Ild paa Gaarden, hvorhos han forklarede, at han, da han, efter derpaa at have bortfjernet sig et Stykke fra Gaarden, saa, at denne brændte, straks var klar over, at dette var foraarsaget ved den af ham forøvede Ildspaa-sættelse; men ligesom han ikke kunde afgive nogen Forklaring om Motivet til denne, som han mente at have forøvet under Indflydelse af, at han — i Følge sin Forklaring som Følge af Hovedpine — var forstyrret i Hovedet, saaledes forklarede han, at han heller ikke da kunde erindre noget om de nærmere Omstændigheder ved sin Handling, og navnlig, at han ikke kunde huske at have set Ilden fænge.

I et den 6 Februar afholdt Forhør, hvorunder Arrestanten maa formodes at være foreholdt, hvad der i øvrigt var fremkommen til Oplysning i Sagen, afgav han sluttelig Forklaring om, at han nu erindrede at have paasat Ilden ved med en Tændstik at antænde Strøelsen i Gaardens Følbaas, og han forklarede derhos nærmere, ad hvilken Vej han derefter havde bortfjernet sig fra Gaarden, og hvorledes han først i nogen Afstand kunde se Ilden gennem Vinduerne i Hestestalden og dernæst i længere Afstand kunde se Flammerne slaa ud af Taget og Gaarden brænde. Men efter hvad han videre forklarede, kunde han stadig intet erindre om, hvor han derefter havde opholdt sig, indtil han blev antruffen af Politiet i Aarhus, og særlig kunde han ikke forklare, hvorfor han havde forøvet Ildspaa-sættelsen, hvilken Handling han vedblivende tilskrev Sindsforstyrrelse.

Med Hensyn hertil har Arrestanten nærmere forklaret, at han, der allerede som Dreng vil have lidt af Hovedpine, og som efter det oplyste i 16 Aars Alderen gjorde et alvorligt Forsøg paa Selvmord, jævnlig har lidt af stærke Hovedsmerter, forbundne med — hvad han har kaldt — Forstyrrelse i Hovedet, hvilket navnlig har været Tilfældet, efter at han i Amerika, hvor han opholdt sig i ca. 10¹/₂ Aar, indtil han for 5 Aar siden vendte tilbage her til Landet, var bleven ramt af Solstik, hvilket havde medført et Hospitalsophold af ca. 11 Maaneder. Naar saadanne Hovedsmerter indfandt sig, har han, efter sin videre Forklaring, ikke kunnet arbejde og er i Reglen gaaet i Seng, og det er under et saadant Sygdomsanfald, at han vil have forøvet den Ildspaa-sættelse, hvorfor han er sat under Tiltale.

Til Bedømmelse af Arrestantens mentale Tilstand er der indhentet Oplysninger hos hans tidligere Husbonder, af hvilke nogle, efter de af dem afgivne Forklaringer, ikke har fundet noget abnormt ved hans Sindstilstand, medens andre har forklaret, at han, naar han klagede over Hovedpine, hvad af og til skete, var underlig og da ansaas ikke at være normal i sjælelig Henseende.

Sogneraadformanden i Elsted Kommune, i hvilken Arrestanten er født, har derhos forklaret, at Arrestanten stedse er bleven anset for ikke at være i Besiddelse af Forstandens fulde Brug.

Arrestanten har derhos været indlagt til Observation paa Sinds-sygeanstalten ved Aarhus, hvis Overlæge i en under 5 Juli dette Aar afgiven Erklæring har udtalt, at da det er givet, at abnorme, drømmeagtige, »automatiske« Bevidsthedstilstande med paafølgende hel eller

delvis Erindringsmangel kan optræde sluttende sig til forskellige sygelige Tilfælde, bl. a. ogsaa en stærk Hovedpine, og da Arrestanten — der angives tidligere at have været forfalden til Nydelsen af spirituøse Drikke, men som, siden han i December Maaned f. A. blev optagen i en Good-Templar Forening, formenes at have afholdt sig fra Spiritus — baade ved sin medfødte Disposition og som Følge af den foromtalte Sygdom, hvoraf han var angreben i Amerika, og mange Aars Drikkfældighed maa regnes til de Individet, hos hvem en saadan abnorm psykisk Tilstand snarest kan tænkes at fremkomme, maa han anse det for sandsynligt, at den af Arrestanten under Sagen afgivne Forklaring er rigtig, og at han har udført den omhandlede Ildspaa-sættelse i en forbiggaaende abnorm Sindstilstand; som Resultat af sin Undersøgelse i Forbindelse med, hvad der i øvrigt foreligger, erklærer Overlægen sluttelig, at Arrestanten ikke er sindssyg, men at han anser det for sandsynligt, at Arrestanten i det Øjeblik, han forøvede Ildspaa-sættelsen, var psykisk abnorm. Denne Udtalelse er i en af Stadslægen i Aarhus, der ogsaa har undersøgt Arrestanten, som det maa antages, under 7 Juli d. A. afgiven Erklæring nærmere forklaret derhen, at Arrestanten har været i den af Overlægen omtalte abnorme, drømmeagtige, automatiske Bevidsthedstilstand, under hvilken, som Stadslægen udtrykker sig, »Individet vel hverken kan være helt eller delvis tilregnelig«, og Stadslægen slutter med at udtale, at han ikke kan tro andet, end at Overlægen maa mene, at Arrestanten, hvis han har været i den ommeldte Tilstand, ikke har været sig sin Handling bevidst. Endelig har det kongelige Sundhedskollegium, for hvilket Sagen har været forelagt, i en Skrivelse af 2 August d. A. udtalt, at Slutningen af den af Overlægen ved Aarhus Sindssygeanstalt afgivne Erklæring efter Kollegiets Skøn maa forstaaes saaledes, at Arrestanten vel ikke til Stadighed er sindssyg, men i det Øjeblik, han begik den Forbrydelse, hvorfor han er tiltalt, maa antages at have handlet under Indflydelse af en virkelig om end forbiggaaende Sindssygdom, og Kollegiet tilføjer, at det foreliggende formentlig ikke giver tilstrækkelig Grund til i al Almindelighed at betegne Arrestanten som farlig for den offentlige Sikkerhed.

Efter det foreliggende maa der gaas ud fra, at Arrestanten har forøvet den under Sagen omhandlede Ildspaa-sættelse i en ved Sindssygdom fremkaldt utilregnelig Tilstand, og der vil derfor i Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stykke, ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar. Som Følge heraf vil Arrestanten være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, og der bliver herefter ikke heller Spørgsmaal om under nærværende Sag at tilkende de ovennævnte Forsikrings-selskaber nogen Erstatning. Der findes derhos efter det foreliggende ikke tilstrækkelig Føje til at bestemme, at der mod Arrestanten af Øvrigheden bør træffes Sikkerhedsforanstaltninger.

Nr. 122.

Højesterets-sagfører Jensen

contra

Heinrich Vilhelm Olsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 146, sammenholdt med § 52.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 12 September 1905: De Tiltalte, Niels Albrecht Rasmussen Knap, dennes Hustru Ane Cathrine, født Hansen, og Ole Andersen samt Arrestanten Heinrich Vilhelm Olsen bør straffes, den først nævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, de to næste med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 4 Maaneder, hvorhos de bør, en for alle og alle for en, udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schwensen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Strange, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Oktober 1905: Tiltalte, Forbedringshusfange Heinrich Vilhelm Olsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Casse, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Heinrich Vilhelm Olsen til Højesterets-sagfører Jensen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik tre Medtiltalte, for hvis Vedkommende Dommen ikke er appelleret, er Heinrich Vilhelm Olsen, der er født den 4de Februar 1879 og ved Højesterets Dom af 31te August 1905, der stadfæstede nærværende Overrets Dom af 18de April samme Aar, anset efter Straffelovens § 238 og § 275, jævnfør § 268, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf han nu af-

soner, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 146, sammenholdt med § 52.

Ved den oven nævnte, senere af Højesteret stadfæstede Overrettsdom er det mod Tiltaltes Benægtelse anset bevist, at han den 10de Maj 1904 Kl. ca. 6 à 6¹/₂ Eftermiddag i en Forretning i Næstved havde under urigtigt Foregivende købt en Cykle delvis paa Kredit og underskrevet en i den Anledning oprettet Købekontrakt med falsk Navn, samt at han havde gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til en Cykle, som han gav i Bytte for en Del af Købesummen

Tiltalte har nu vedgaaet, at han en Gang i Maj Maaned d. A., efter hvad der er oplyst den 13 Maj d. A., medens han, efter at bemeldte Overrettsdom paa hans Begæring var indanket for Højesteret, hensad som Varetægtsarrestant i Vordingborg Arresthus, har leveret den i første Instans medtiltalte Ole Andersen, der afsonede en Bøde i Arresthuset, et Brev til Besørgelse til den ligeledes i første Instans medtiltalte Niels Albrecht Rasmussen Knap.

Brevet, der efter det oplyste maa antages at være tilintetgjort efter at være kommet Adressaten i Hænde, var skrevet af Tiltalte og indeholdt en Anmodning til Knap om at anstrenge sig for rigtigt at huske, hvilken Dag i Maj Maaned Tiltalte havde besøgt ham i »Græsvængehuset«, der efter det oplyste ligger ved Sageby i Nærheden af »Høfdingsgaard«. Tiltalte skrev samtidig, at det var den Dag, der var Marked i Præstø — hvilket afholdtes Tirsdagen den 10 Maj 1904 — at Besøget fandt Sted, og anmodede Knap om at erindre det, saafremt han skulde komme til at møde i Retten i hans Sag.

Endelig indeholdt Brevet, at Tiltalte gerne gav Knap 25 Kroner, naar han kom ud, hvis Knap erindrede det omtalte Faktum og kunde bevidne det.

Tiltalte anmodede ved samme Lejlighed Ole Andersen om, hvis denne kom til at vidne i hans Sag, at huske, at det var Dagen for Markedet i Præstø Kl. 5 à 6 om Eftermiddagen, at de havde mødt hinanden ved Skovkanten ved »Høfdingsgaard«. Dette lovede Andersen, ligesom han besørgede Brevet sendt med Posten efter Bestemelsen.

Tiltalte tilskrev derpaa under 20de Maj 1905 sin Defensor for Højesteret, at han kunde bevise, at han ikke havde været i Næstved den 10de Maj 1904 Kl. 6 Eftermiddag, da han ved denne Tid havde besøgt Familien Knap, og i Skovkanten nær ved »Høfdingsgaard« havde mødt Arbejdsmand Ole Andersen, saaledes at disse Personer kunde bevidne, at han ikke havde været i Næstved til den anførte Tid.

Under et af fornævnte Defensor foranlediget Reassumtionsforhør forklarede derefter Niels Albrecht Rasmussen Knap og dennes Hustru, den i første Instans medtiltalte Ane Cathrine, født Hansen, der er Tiltaltes Moster, den 7de Juni d. A. som Vidner, at Tiltalte den 10de Maj 1904, den Dag der var Marked i Præstø, besøgte dem i »Græsvængehuset« Klokken ca. 6 Eftermiddag og spiste til Aften med dem, ligesom Ole Andersen forklarede, at han fornævnte Markedsdag ved 5-Tiden om Eftermiddagen mødte Tiltalte i Nærheden af »Høfdingsgaard«, men endnu samme Dag rettede Ægtefællerne Knap deres Forklaring derhen, at de ikke kunde sige, om den Dag, Tiltalte besøgte

dem, var Markedsdagen, og Ole Andersen sin Forklaring derhen, at den Dag, han mødte Tiltalte, ikke var Markedsdagen. Alle disse 3 Personer har derhos under den mod dem for falsk Forklaring indledede Sag vedgaaet, at de først nævnte urigtige og mod bedre Vidende afgivne Forklaringer er fremkomne for at hjælpe Tiltalte og efter hans Anmodninger, for Ægteparrets Vedkommende i Brevet, og for Ole Andersens Vedkommende under Samtalen i Arresthuset.

Tiltalte har under Forhørene fastholdt, at han ikke med Brevet har tilsigtet at faa Knap til at afgive falsk Forklaring, og at han, da han skrev Brevet, følte sig overbevist om, at den Dag, han Kl. 5 à 6 om Eftermiddagen besøgte Knap og Hustru, var Markedsdagen. Ved sit Brev vilde han genkalde dette i Knaps Erindring, og da Begivenheden laa saa lang Tid tilbage, give ham Tid til, førend han kom i Retten, at overveje Sagen.

Naar han tilbød at betale Knap Penge, hvis han erindrede det og kunde vidne i Overensstemmelse dermed, var det for paa denne Maade at interessere Knap for Sagen, og for at denne, som Tiltalte har udtrykt sig, ikke skulde være ligegyldig med at give sig af med det Hovedbrud, det mulig vilde koste ham at tænke nærmere efter for at faa Rede paa, hvad der var passeret for saa lang Tid tilbage.

Tiltalte har endvidere fastholdt, at hans Anmodning til Ole Andersen først fremkom, efter at denne paa en eller anden Maade havde tilkendegivet, at deres Møde havde fundet Sted Markedsdagen.

Ole Andersen har imidlertid bestemt fastholdt, at det var Tiltalte, som først nævnedes Markedsdagen som Dagen for deres Møde, og at han (Ole Andersen) dertil svarede, at det huskede han ikke saa nøje.

Idet det ved de under den ved Højesteret den 31 August d. A. paadømte Justitssag afgivne Vidneforklaringer maa anses bevist, at Tiltalte til den anførte Tid var i Næstved, findes det imidlertid ganske uantageligt, at Tiltalte ved de af ham til Knap i Brevet og mundtlig til Ole Andersen rettede Anmodninger kan være gaaet ud fra, at Besøget og Mødet fandt Sted Markedsdagen den 10 Maj 1904, men det maa mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han har været paa det rene med, at de Forklaringer, han opfordrede Knap og Andersen til at afgive i Retten, var i Strid med Sandheden.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til 4 Maaneders Forbedringshusarbejde som Tillægsstraf til den Tiltalte ved Højesteretsdommen idømte Straf, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Dommen være at forandre for Tiltaltes Vedkommende.

Nr. 133.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Niels Johannes Rasmussen (Def. Rée),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller i alt Fald for uterligt Forhold.

Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 27 September 1905: Arrestanten Niels Johannes Rasmussen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionsomkostningerne, derunder Salær til Aktor, Sagfører N. C. P. Petersen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører J. P. Nielsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 November 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Sinding, betaler Tiltalte Niels Johannes Rasmussen 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold er Tiltalte ved Dommen rettelig anset efter Straffelovens § 185; men da Straffen efter det foreliggende og under Hensyn til midlertidig Lov 1 April 1905 § 13 ikke skønnes at burde have overstegtet Fængsel paa sædvanlig Fangekost i kortere Tid, findes det af Tiltalte udstaaede langvarige Varetægtsfængsel i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne træde i Stedet for Straf.

Thi kendes for Ret:

Den af Niels Johannes Rasmussen forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Rée 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Johannes Rasmussen, der er født den 7 Oktober 1879 og ikke tidligere straffet, aktioneret for Forsøg paa Voldtægt eller i alt Fald for uterligt Forhold.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Da den 27-aarige Pige Hanne Marie Pedersen Lørdagen den 2den September havde været i Besøg i Gundsømagle og Klokken ca. 10

Aften var paa Vejen hjem til sin Husbonds ca. $\frac{1}{8}$ Mil fraliggende Gaard »Gundsøgaard« i Selskab med flere Personer, deriblandt Tjenestefolkene paa det Sted, hvor hun havde været i Besøg, blev de indhentede af Tiltalte, der sluttede sig til dem, og efter at de andre Personer havde sagt Farvel, gik Pigen videre hjem ad med Tiltalte, der skulde samme Vej og som havde et flygtigt Bekendtskab til Pigen fra Fester.

Ved Tiltaltes med Pigens Forklaring stemmende Tilstaaelse maa det anses godtgjort, at han under Vejs har udvist følgende Adfærd overfor hende.

Efter at de havde gaaet et Stykke Vej sammen, lagde Tiltalte sin Arm om hendes Skuldre, hvad hun fandt sig i. Ved at gaa Side om Side med Pigen blev Tiltalte sanselig, og da de var ankomne til et Sted paa Vejen, hvor Alleen, som de fulgte, bøjer af til »Gundsøgaard«, og hvor de skulde skilles, ca. 200 Alen fra Gaardens Hovedbygning, opfordrede han hende til at sidde ned, hvad hun afslog.

Umiddelbart derefter greb han hende om Livet og kastede hende over Ende, saaledes at hun kom til at sidde paa et Dige ved Siden af Vejen. Tiltalte satte sig nu tæt op til hende, og medens de sad saaledes, knugede Tiltalte hende til sig, søgte at kysse hende og tog hende paa Benene uden paa Kjolen eller maaske, idet Haanden kom gennem Kjølesliidsen, uden paa Skørterne.

Hun havde begge Armene fri, idet hun havde faaet Tid til at sætte en Krukke Smør, som hun havde baaret, fra sig, og brugte Armene til at holde ham fra Livet ved at skubbe ham bort, uden at hun hertil behøvede at anvende alle sine Kræfter. Hun truede i øvrigt efter sin Forklaring Tiltalte med at ville raabe om Hjælp, uden at hun dog gjorde Alvor af denne Trusel, hvortil Tiltalte spøgende bemærkede, at han vilde høre, hvor højt hun kunde skrike. Efter at dette Optrin havde varet ca. 5 Minutter, foregav hun, at hun skulde bruge sit Lømmetørklæde, og opnaede ved dette Paaskud saa megen Frihed, at hun kunde gøre sig fri for ham og faa sig rejst op.

Tiltalte, som medførte en Pakke, gav sig nu til at lede paa Jorden efter denne, idet han afrev en Fyrstik.

Dette gav Pigen Anledning til at sige spøgende: »Bare De ikke kunde finde den«. Tiltalte, der ganske havde sluppet hende, kastede hende straks derpaa paa ny over Ende, og denne Gang kom hun til at ligge udstrakt paa Jorden med ham over sig.

Tiltalte knugede og klemte hende, men forsøgte ikke at kysse hende. Hun havde Armene fri, og idet hun efter sin Forklaring maatte bruge alle sine Kræfter, lykkedes det hende at faa sig drejet fra ham. Da hun slog Hatten af Tiltalte, rejste denne sig af sig selv, tilsyneladende fornærmet derover. Pigen rejste sig ligeledes og op søgte efter Tiltaltes Forlangende Hatten, som hun gav ham. Tiltalte sagde derpaa, at hun kunde gaa, og det gjorde hun.

Under det sidste Optrin, som havde varet kortere Tid end det første, lod Pigen, som om hun græd, men hun raabte ej heller ved denne Lejlighed om Hjælp.

Tiltalte har under Forhørene fastholdt, at det ikke var hans Hensigt at skaffe sig Samleje med Pigen ved Vold, men at han gik ud fra, at han ved at tage fat paa hende kunde vække hendes Sanselig-

hed, saa at hun tilstod ham Samleje. Han vil ikke have betragtet hendes Modstand som alvorlig ment, og først, da hun slog Hatten af Hovedet paa ham, forstod han fuldt ud, at hun ikke vilde tilstaa ham Samleje, og han slap hende da og lod hende gaa.

Pigen har ingen Mên haft af det passerede.

Tiltalte og Pigen er af omtrent samme Højde, Pigen endog $\frac{1}{2}$ Tomme højere, og begge er kraftigt byggede.

Det maa antages, at hun er uberygtet, og at hun ingen Anledning har givet Tiltalte til at tro, at hun vilde tilstaa ham Samleje.

Idet den af Tiltalte afgivne Forklaring om ikke at have haft til Hensigt med Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, vil han for sit omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 185 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Da Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, har samme Straffebestemmelse, — — — vil den være at stadfæste.

Mandag den 5 Marts.

Nr. 142. Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Christian Bernhard Jespersen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23de December 1905: Tiltalte Carl Christian Bernhard Jespersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Salomonsen og Prokurator Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Bernhard Jespersen til Højesterets-sagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Carl Christian Bernhard Jespersen for Vold.

Tiltalte er født den 16 Oktober 1863 og anset bl. a.: ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 12 Februar 1887 efter Straffelovens § 100 og § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 Januar 1888 efter Straffelovens § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og senest ved Ringsted By og Herreds samt Skjoldnæsholm og Svenstrup Birkers Politirets Dom af 4 November 1901 i Medfør af Politivedtægten af 31 Maj 1893 for Sorø Amts Landdistrikter § 20, jævnfør Lov af 4 Februar 1871 § 6, med en Ringsted Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 15 Kr.

Han har derhos inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 6 April 1897 i Mindelighed vedtaget for Overtrædelse af Straffelovens § 203 at erlægge en Rettens Fattigkasse tilfaldende Bøde, stor 70 Kr.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om at have den 9de forrige Maaned, da Handelsmand Niels Peter Larsen opholdt sig i en herværende Gade, hvor han forhandlede Fisk fra en Vogn, samtidig med at udskælde Larsen, med knyttet Haand tildelt ham et Slag i venstre Øje uden anden Anledning, end at der mellem Tiltalte og Larsen bestod et uafgjort Pengemellemværende, hvorefter Tiltalte gik sin Vej.

Som Følge af Slaget fremkom en stærk Blodudtrædning i Larsens øverste, venstre Øjelaag og i Øjets Bindehinde, desuden et Par mindre Læsioner af Huden i venstre Øjenbryn. Larsen led af Smerter ved Øjet i de første 2—3 Dage efter Overfaldet, uden at dette dog hindrede ham i at passe sin Gerning, og Partiet om venstre Øje blev temmelig misfarvet, hvilken Misfarvning tildels endnu var synlig ved hans Møde i Retten den 17de forrige Maaned.

I Henhold til det Foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jævnfør Lov Nr. 129 af 1 April dette Aar § 1, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Marts 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 2.

Mandag den 5 Marts.

Nr. 141.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold mod Politiet.

Kallundborg Købstads Ekstrarets Dom af 19 September 1905: Tiltalte, Arbejder Jens Jensen af Kallundborg Købstad, bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og Tiltalte udrede samtlige med Undersøgelsen, nærværende Aktion og Straffens Fuldbyrdelse forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Schultz, og til Defensor, Sagfører Werner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 De-cember 1905: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. A. Meyer og V. S. Salomonsen, betaler Tiltalte Jens Jensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-taler Tiltalte Jens Jensen til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kallundborg Købstads Ekstraret her for Retten indankede Sag er Tiltalte Jens Jensen, der er født den 1 Juli 1874 og anset ved Højeste-

rets Dom af 26 Oktober 1900 efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Kallundborg Købstads Ekstrarets Dom af 19 December 1903 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47 og 54, og § 229, 4de Stk., jfr. §§ 54 og 57, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 5 Januar 1904 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, aktioneret for Vold mod Politiet.

Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste — der tildels er fremkommet under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør — stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 29 August d. A. om Aftenen, da han i et Gaardsrum i Kallundborg var i Slagsmaal med to andre Personer, og Havnebetjent Brændgaard, der var ansat i Politiets Tjeneste, og som var iført Uniform, forsøgte at skille Parterne ad, tilføjede Brændgaard et Slag i Ansigtet, hvorved der fremkom flere Hudafskrabninger paa venstre Side af samme, der i en under Sagen fremlagt Lægeattest skildres som dels en bønnestor Hudafskrabning paa Kindbenet, dels en næsten lige saa stor paa venstre Side af Næsen, dels en mindre under venstre Øje, hvilke Læsioner ifølge Lægeattesten sandsynligvis vilde læges i Løbet af kort Tid uden at efterlade blivende Følger.

Brændgaard har forklaret, at Læsionerne blev bibragt ham med et eller andet stumpt Instrument og ved to Slag, og ifølge Lægeattesten kan Læsionernes Udseende svare til Angivelsen om, at de er tilføjede ved Slag, muligvis ved en Nøgle eller et lignende Redskab. Tiltalte har imidlertid nægtet at have haft noget Redskab i Haanden, da han slog Brændgaard, hvad han vil have gjort med knyttet Haand og kun en Gang, og denne Forklaring vil, idet Brændgaards modstaaende Fremstilling iøvrigt ikke er bestyrket, være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der ved den anførte Lejlighed efter det Oplyste maa antages vel at have været beruset, men ikke i højere Grad, end at han vidste, hvad han foretog sig, være at anse efter Straffelovens § 100 med en Straf, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 131. Højesteretssagfører Winther

contra

Fritz Otto Robert Mølholm (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Politioorden.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 September 1905: Tiltalte Fritz Otto Robert Mølholm bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører J. V. Hansen,

og Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1905: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hartmann og Richter, betaler Tiltalte Fritz Otto Robert Mølholm 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Fritz Otto Robert Mølholm til Højesterets-sagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Smedesvend Fritz Otto Robert Mølholm; som er født den 27 Juli 1858 og ikke fundet forhen straffet ved Dom, sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Polituorden.

Ved de under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer, der til dels er stemmende med Tiltaltes egen Tilstaaelse, maa det anses for tilstrækkelig godtgjort, at han den 8 Juli d. A. indfandt sig i en Butik i Falkonerallé Nr. 59 med en Pakke bajerske Pølser, som var købt i nævnte Butik, og efter for den derværende Ekspeditrice at have besværet sig over, at Pølserne ikke var gode, slog hende et stærkt Slag i Ansigtet med Pakken. Da Bestyrer Henri*) Mønsted, der som Kunde var tilstede i Butikken, bebrejdede Tiltalte, der gjorde Mine til atter at slaa Ekspeditricen, denne Adfærd, og, idet han tog ham i Armen, opfordrede ham til at forlade Butikken, tilføjede Tiltalte med knyttet Haand Mønsted et saa voldsomt Slag i Hovedet, at denne faldt omkuld, og medens Mønsted laa paa Gulvet, slog Tiltalte videre løs paa ham i Hovedet med knyttet Haand. Da Mønsted, efter at Tiltalte havde forladt Butikken, fulgte efter for at skaffe sig Oplysning om, hvor Tiltalte boede, tilføjede denne paa Godthaabsvej Mønsted endnu et stærkt Slag paa højre Kind, idet han samtidig udskældte Mønsted for »Flab«. Som Følge af disse Slag fik Mønsted en Bule i Nakken og en grøn og gul Plet paa den højre Kind og led af Smerter i nogle Dage, men han har iøvrigt ingen Mên haft af den ham tilføjede Overlast.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved den ind-

*) Skal være Harry.

ankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203 og, i Medfør af Lov af 4 Februar 1871 § 6, efter § 4 i Politivedtægten for Frederiksborg Kommune af 28 Februar 1903 med en Straf, der findes passende bestemt under eet til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 127.

Advokat Halkier

contra

Jens Peter Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Jagt.

Tybjerg Herreds Politirets Dom af 25 Maj 1905: Tiltalte, Arbejdsmand Jens Peter Hansen af Næstved, bør til Vejlø Vesteregesborg Sognes Kommunekasse bøde 200 Kr., hvorhos han bør have forbrudt den af ham ved den under Sagen omhandlede Jagt benyttede Bøsse til Fordel for samme Kasse. Tiltalte bør derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 September 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Nissen, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Jens Peter Hansen 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom,

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Hansen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arbejdsmand Jens Peter Hansen af Næstved, der er født den 5 Juli 1865 og tidligere ved Dom anset 5 Gange med Bøder for Overtrædelse af Jagtløvgivningen, senest ifølge Stubbekøbing Herreds Politirets Dom af

12 April 1904 efter Jagtloven af 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 2det Punktum, med en Bøde paa 120 Kr., efter Begæring af Baroniet Gavnsø Godskontor paany sat under Tiltale for ulovlig Jagt.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han Natten til Søndag den 11 December 1904 var paa Jagt i Vejlø Skov sammen med en anden Person. Under Udførelsen af den ulovlige Jagt, ved hvilken der blev benyttet kunstigt Lys, blev Tiltalte paagreben af tvende Skovbetjente, og Geværet fragtaget ham. Noget Vildt blev der ikke fældet under Jagten.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Jagtlovens § 28, jfr. § 19, og efter samme Lovs § 23, 1ste, 2det og 3dje Stykke, med en Vejlø Vesteregesborg Sognes Kommunekasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 200 Kr., hvorhos han bør have forbrudt til Fordel for samme Kasse den ved den ulovlige Jagt benyttede Bøsse, og da Politiretsdommen har samme Resultat, vil bemeldte Dom — — — være at stadfæste.

Det bemærkes, at Aktor og Defensor fejlagtig har anset en under Undersøgelsen afsagt Kendelse, hvorved der nægtedes Tiltalte Erstatning i Anledning af, at han som sigtet for Tyveri har været undergivet Varetægtsarrest, for at være paaanket i Forbindelse med Politiretsdommen.

Nr. 144.

Advokat Hindenburg

contra

Christen Hendrich Ørum (Def. Halkier),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 December 1905: Tiltalte Christen Hendrich Ørum bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sallærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Meyer, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Hendrich Ørum til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christen Hendrich Ørum, der tiltales for Kvaksalveri, er født den 6 November 1841 og ikke fundet straffet ved Dom, hvorimod han i Foraaret 1902 og 1903 her ved Retten for Kvaksalveri har vedtaget 2 Bøder, store henholdsvis 100 Kr. og 50 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han, der ikke har Adkomst til at udøve Lægepraksis, siden Foraaret 1903 har taget mange forskellige Personer, som led af Tuberkulose, under Kur for denne Sygdom, idet han som Helbredelsesmiddel anvendte en saakaldet aromatisk Bitter, som han fremstillede ved Afkogning af Kinabark, Gensianrod og forskellige af ham selv plukkede Urter. Af denne Bitter, hvis Styrkegrad Tiltalte vil have afpasset efter sit Skøn over Patienternes Befindende, skulde disse, der maatte betale 1 Kr. for hver Flaske, men som maa antages iøvrigt ikke at have betalt Tiltalte noget for Kuren, daglig nyde nogle Spiseskefulde.

Tiltalte har forklaret, at han alene har taget saadanne Personer under Kur for den forommeldte Sygdom, som har forklaret, at de ved Lægeundersøgelse har vist sig at være lidende af den.

Der foreligger ikke under Sagen Oplysning om, at nogen af Tiltaltes Patienter har taget Skade af den af Tiltalte anvendte Kur.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Lov af 3 Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794 § 5, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Onsdag den 7 Marts.

Nr. 110.

Overretssagfører Henriques

contra

Claus Christian Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 25 April 1905: Tiltalte Claus Christian Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør han derhos udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Gram, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August 1905: Tiltalte Claus Christian Hansen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrets-

dommen ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Kaas, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, forsaavidt angaar Sigtelsen for Bedrageri i Spil. Men heller ikke findes der mod Tiltaltes Benægtelse ved de afgivne Vidneforklaringer at være tilvejebragt Bevis for, at han har benyttet urigtige Foregivender til at bevæge Vidnerne til at lade sig ulykkesforsikre. Tiltalte vil derfor ogsaa under denne Del af Sagen være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Claus Christian Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Overretssagfører Henriques og Højesteretssagfører Jensen, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Claus Christian Hansen, der er født den 5 April 1871 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Bedrageri.

Under Sagen er Tiltalte sigtet for at have gjort sig skyldig i Bedrageri i Kortspil, og med Hensyn til denne Sigtelse er det oplyst, at Tiltalte den 2 Januar d. A., da han var i Besøg hos Husmand og Luftringefabrikant Niels Peter Madsen i Ringe, paa dennes Opfordring laante denne et af ham medbragt gammelt Spil Kort, bestaaende af 20 Kortblade, med hvilket der derefter spilledes Skærvindsel, i hvilket Spil Kløverdame er det højeste Kort, samt at der paa Kløverdame fandtes et Hul, der mulig under Spillet er fremkommet ved, at Madsen, straks efter at Spillet var begyndt, søgte at fjerne en Plet, der fandtes paa dette Kort, ligesom der bag paa Spader Es fandtes en sort Plet.

Tiltalte har erkendt, at han foruden Kløverdame kendte endnu et Kort i det benyttede Spil, vistnok Spader Es. Da imidlertid de andre Deltagere i Spillet har forklaret, at de ogsaa kendte disse Kort eller i alt Fald Kløver Dame, og da det ikke, forsaavidt han er beskyldt for at have »pakket« Kortene eller paa anden Maade ved Kortenes Blanding og Aftagning eller Omdeling til Spillerne at have spillet uærligt, mod hans Benægtelse er godtgjort, at han ved denne eller tidligere Lejligheder har gjort sig skyldig i uærligt Spil, vil der ikke under denne Del af Sagen kunne paalægges ham nogen Straf.

Under Sagen er Tiltalte, der var Agent for Arbejdsgivernes Ulykkesforsikringsselskab og lønnes med en Provision af 25 pCt. af det første Aars Præmie af hver Forsikring, der tegnedes hos ham, dog at han ikke erholdt Provision af de Præmier, der maatte indkasseres ved Sagfører, derhos sigtet for ved Tegningen af Forsikringer at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold mod de efternævnte Mænd, der have underskrevet Forsikringsbegæringerne uden at gennemlæse disse, ligesom Tiltalte heller ikke gjorde dem bekendt med Indholdet af de nævnte Forsikringsbegæring, der alle ere udfyldte af ham.

Gaardejer Jens Rasmussen i Taastrup har saaledes forklaret, at Tiltalte i Aaret 1903, vistnok sidst i Maj, kom ind i hans Gaard for at faa ham til at tegne en Ulykkesforsikring, og at de da blev enige om en Forsikring, idet Tiltalte opgav, at der skulde betales 15 Kr. og nogle Øre aarlig, og at Forsikringen kun var for 1 Aar, saaledes at han efter dette Aars Forløb kunde udmelde sig. Da Policen tilstilledes ham, viste det sig imidlertid, at den halvaarlige Præmie var 15 Kr. 30 Øre, og at Forsikringen var bindende for 5 Aar. Jens Rasmussens Hustru, der var tilstede under en Del af Forhandlingerne, har forklaret, at hun bestemt husker, at Tiltalte opgav Præmien for et helt Aar til 15 Kr. og nogle Øre, samt sagde, at hendes Mand kunde udmelde sig af Forsikringsforeningen, naar han vilde.

Gaardejer Lars Jensen i Taastrup har forklaret, at han samme Dag som Jens Rasmussen tegnede en Ulykkesforsikring hos Tiltalte, der da opgav, at Præmien med Postoprævningsgebyr vilde blive lidt over 12 Kr. uden at bemærke, at dette var for et halvt Aar, og at Forsikringen kun var bindende for 1 Aar, medens det senere viste sig, at det var den halvaarlige Præmie — der andrager 11 Kr. 90 Øre — der var opgivet ham, og at Forsikringen var tegnet for 5 Aar.

Gaardejer Christian Andersen af Otterup har forklaret, at han i Maj 1903 tegnede en Ulykkesforsikring hos Tiltalte, der da opgav, at den aarlige Præmie var 11 Kr. 90 Øre, og at Forsikringen kun var bindende for 1 Aar, medens det senere viste sig, at det var den halvaarlige Præmie, der var opgivet ham, og at Forsikringen var bindende for 5 Aar.

Gaardejer Anders Kristensen af Hjorslev har forklaret, at det, da han i Maj 1903 tegnede en Forsikring hos Tiltalte, af denne blev ham opgivet, at den aarlige Præmie var godt 17 Kr., medens det senere viste sig, at dette var den halvaarlige Præmie.

Gaardejer Jens Jeppesen af Ørriidslev har forklaret, at da han i Maj 1903 tegnede en Forsikring hos Tiltalte, af denne blev opgivet ham, at den aarlige Præmie var 10 Kr., medens det senere, da Policen tilstilledes ham, viste sig, at dette var den halvaarlige Præmie.

Gaardejer Lars Jeppesen af Ørriidslev, der ligeledes i Maj 1903 tegnede en Forsikring hos Tiltalte, har forklaret, at Tiltalte da opgav den aarlige Præmie til 15 Kr. og nogle Øre, medens det senere, da Policen tilstilledes ham, viste sig, at den halvaarlige Præmie var 15 Kr. 20 Øre.

Samtlige de nævnte Mænd have reklameret til Ulykkes-Forsikringen og nægtet at betale, men ere enten ved Dom bleven tilpligtede at betale eller have betalt, da de bleve truede med Sagsanlæg.

Endelig har Bødker Niels Rasmussen Larsen af Kappendrup for-

klaret, at han i November 1902 fik tegnet en Ulykkesforsikring hos Tiltalte, der da opgav, at den aarlige Præmie var 10 Kr. og nogle Øre, og at han kun skulde være bundet for 1 Aar og da havde Ret til at udmelde sig. Da Policen tilstilledes ham med Postopkrævning af det første Bidrag, viste det sig imidlertid, at det var det halvaarlige Bidrag, der var 10 Kr. og nogle Øre, og at Forsikringen var tegnet paa 5 Aar. Han betalte imidlertid den forlangte Præmie og gjorde ingen Indsigelse enten overfor Ulykkesforsikringen eller overfor Tiltalte.

Tiltalte har benægtet Rigtigheden af de afgivne Forklaringer, idet han, der har erkendt, at han, naar han bliver spurgt om Forsikringspræmiens Beløb, opgiver den halvaarlige Præmie, har forklaret, at han har sagt, at det var den halvaarlige Præmie, der udgjorde det Beløb, som han opgav dem, ligesom han har benægtet til nogen af de foranævnte Forsikrede at have sagt, at de efter 1 Aars Forløb kunde hæve Forsikringen, idet han vil have udtalt, at Tegningen var for 5 Aar.

Der findes imidlertid ved de af samtlige de foranførte Vidner afgivne beedigede Forklaringer overfor Tiltaltes Benægtelse at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte ved Tegningen af de omhandlede Forsikringer har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Medens Tiltalte nu ikke i Medfør af Straffelovens § 66 vil kunne anses med Straf for det af ham overfor Bødker Niels Rasmussen Larsen i November 1902 udviste Forhold, da Aktionsordren først er udstedt den 8 April 1905 og den forskyldte Straf herfor ikke vilde have oversteget simpelt Fængsel, vil han derimod for hans iøvrigt under denne Del af Sagen omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken han efter Straffelovens § 251 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil derfor i saa Henseende være at forandre.

Nr. 104.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Andersen og Niels Peter Kristiansen (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Jagt.

Falsters vestre Herreds Politirets Dom af 9 Marts 1905: De Tiltalte Rasmus Andersen og Niels Peter Kristiansen bør til Sdr. Kirkeby-Sdr. Alslev Kommunes Kasse bøde, Andersen 150 Kr. og Christiansen 200 Kr., ligesom den af Tiltalte Andersen under den ulovlige Jagt anvendte Bøsse bør være forbrudt til Fordel for forommeldte Kasse. Sagens Omkostninger betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1905: De Tiltalte, Arbejdsmændene Rasmus Andersen og Niels Peder Kristiansen, bør til Sønder Kirkeby-Sønder Alslev Kommunes Kasse bøde hver især 220 Kr. Iøvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Busch og Nyholm, betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Rasmus Andersen og Niels Peter Kristiansen, En for Begge og Begge for En, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Falsters vestre Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arbejdsmændene Rasmus Andersen og Niels Peder Kristiansen efter Begæring af det Classenske Fideikommis satte under Tiltale for ulovlig Jagt.

Tiltalte Andersen, der er født den 12 Juli 1879, er anset: ved Falsters vestre Herreds Politirets Dom af 11 April 1901 efter Jagtlovens § 23 med en Bøde af 80 Kr., ved Musse Herreds Politirets Dom af 19 Marts 1904 efter Jagtlovens § 12, 1ste Stykke, jfr. § 24, med en Bøde af 20 Kr. og ved nærværende Rets Dom af 19 April 1904 efter Jagtlovens § 23, 2det Stykke, med en Bøde af 120 Kr.

Tiltalte Kristiansen, der er født den 5 Maj 1862, er mange Gange straffet, bl. a. ofte for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, og er senest anset: ved nærværende Rets Dom af 8 Marts 1898 efter Jagtlovens § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, med en Bøde af 230 Kr., ved Musse Herreds Politirets Dom af 28 April 1898 efter Jagtlovens § 23, 1ste og 2det Stykke, med en Bøde af 200 Kr. og efter Lov 3 Marts 1860 § 2 med Tvangsarbejde i 30 Dage og ved Højesterets Dom af 6 Marts 1902 efter Jagtlovens § 23, 1ste og 2det Stykke, med en Bøde af 200 Kr.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Om Aftenen den 10 Februar d. A. blev de Tiltalte enige om at gaa ud at jage, og i Henhold til denne Aftale gik de, som ligeledes var enige om at dele Jagtudbyttet, fra Nykøbing paa Falster, hvor de

begge bor, over til de det Classenske Fideikommiss tilhørende Skove ved Korselitze. Her skød Andersen med en af ham medbragt Bøsse 4 Fasaner, som Kristiansen, der ikke havde nogen Bøsse med sig, samlede op og puttede i en medbragt Pose. Imidlertid var nogle Hegnsmænd kommen til, og af disse blev Tiltalte Kristiansen paa-greben, medens Tiltalte Andersen undløb. Posen med de 4 Fasaner havde de Tiltalte forinden faaet gemt i en Tjørnehæk, og her blev den senere hentet af Tiltalte Andersen, som derpaa solgte Fasanerne for 6 Kr. 25 Øre. Under Sagen er det oplyst, at Jagten fandt Sted ved Nattetid, og efter hvad der foreligger, maa det antages, at Fasanerne blev skudt i den Del af Skovene, som hører under Sønder Kirkeby-Sønder Alslev Kommune.

Som Følge af det Anførte vil de Tiltalte være at anse efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, efter Omstændighederne hver især med en Bøde af 220 Kr., der vil være at tillægge nævnte Kommunes Kasse. Den ovennævnte Bøsse, som er tagen i Bevaring under Sagen, vil Tiltalte Andersen derhos i Henhold til samme Lovs § 23, 3dje Stykke, være at dømme til at have forbrudt til Fordel for oftnævnte Kommunes Kasse. Politiretsdommen, som har anset Tiltalte Andersen med en Bøde af 150 Kr. og Tiltalte Kristiansen med en Bøde af 200 Kr., men som iøvrigt har samme Resultat — — — vil herefter være dels at stadfæste, dels at forandre.

Torsdag den 8 Marts.

Nr. 102.

Advokat Nellemann

contra

Frederik Louis Espersen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Rønne Købstads Politirets Dom af 11 Marts 1905: Tiltalte, Købmand Frederik Louis Espersen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen foreligger oplyst, kan der alene blive Spørgsmaal om Ansvar i Anledning af de i den indankede Dom nævnte, den 11 November 1904 og den 7de og 9 Januar 1905 afholdte Auktioner over Manufakturvarer, tilsendte Tiltalte af Handlende heri Staden. Ifølge Sagens, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, opfyldte Tiltalte Betingelserne efter Lov 23 Maj 1873 § 6 for ved Auktion i Rønne at sælge de ompurgte Varer, og der vil som Følge heraf, uden Hensyn

til, af hvilken Beskaffenhed Forholdet mellem ham og de paa gældende Handlende har været, ikke kunne gøres Ansvar gældende mod ham efter ovennævnte Lovbestemmelse. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er frifunden, og Dommen vil som Følge heraf være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nøllemand og Højesteretssagfører Jensen hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Købmand Frederik Louis Espersen, født i Rønne den 2 September 1873 og ej forhen tiltalt eller straffet, for at have overtraadt Næringsloven ved at lade afholde Vareauktioner.

Ifølge Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt under Sagen Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, som den 3 Januar 1902 løste Borgerskab som Købmand her i Byen, har siden da drevet Købmandsforretning og siden 1 September 1902 i Henhold til meddelt Borgerskab tillige Vognmandsforretning, har ladet afholde følgende Auktioner: Den 8*) November f. A. over nogle russiske Heste, nogle brugte Vogne og noget Seletøj og den 11 November f. A., den 7de og 9 Januar d. A. over Klæde- og andre Manufakturvarer.

Af Hestene blev ingen solgt ved Auktionen, hvorimod en Vogn og Seletøj blev solgt. Hestene havde han i Kommission, Vognene og Seletøjet var hans eget.

De ved Auktionen den 11 November f. A. solgte Varer havde Tiltalte købt af Grosserer Ibsen Møller i København, hvorimod de ved Auktionen den 7de og 9 Januar d. A. solgte Varer vare ham overladte til Bortsalg ved Auktion af Grosserer i Herreekvipering i København Ole Frederik Petersen, der har Borgerskab som Grosserer i København af 1899.

Medens de af Grosserer Ibsen Møller købte Varer, som han lod sælge ved Auktionen den 11 November f. A., altsaa tilhørte Tiltalte, og han i Henhold til sit Borgerskab var berettiget til at disponere over dem, hvad enten han vilde sælge dem ved Auktion eller fra sin Butik, var de ham af Grosserer Ole Frederik Petersen overladte Varer efter Petersens Forklaring alene overladte ham til Salg ved Auktion, men da disse Varer vare af samme Slags, som Tiltalte for egen Regning maa købe og sælge, var han i Henhold til Lov om Haandværks- og Fabriksdrift samt Handel og Beværtning m. m. af 29 December 1857 og Lov af 23 Maj 1873 om Forandring og Tillæg til foran-

*) Skal være 9de.

nævnte Loys § 6 berettiget til at lade dem bortsælge ved Auktion. Auktionerne blev afholdt for Tiltaltes Regning og Risiko; han betalte Omkostningerne ved Auktionerne, antog Inkassator ved Auktionerne og skulde modtage Auktionsbeløbet af Inkassator og kvittere for Beløbet.

Retten kan derfor ikke finde, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan medføre Ansvar.

Han vil derfor være at frifinde.

Nr. 119. Højesteretssagfører Rée
 contra
Johan Christensen (Def. Nellemann),
 der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Faaborg Købstads Politirets Dom af 1 Juli 1905: Tiltalte Johan Christensen bør til Faaborg Købstads Politikasse betale 160 Kr. samt have de hos ham forefundne Uldvarer forbrudt til Fordel for Anmelderen, Politibetjent Svendsen. Saa bør og Tiltalte betale alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 August 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Tegner og Overretssagfører Busch, betaler Tiltalte Johan Christensen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Christensen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der er indanket hertil fra Faaborg Købstads Politiret, er Tiltalte Johan Christensen sigtet for ulovlig Omløben med Varer, og er det ved

hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 23de og 24de Juni d. A. i Faaborg Købstad har omført nogle Uldvarer til Salg.

Tiltalte er født den 2 Oktober 1871 og oftere straffet for ulovlig Omløben med Varer og senest ved nærværende Rets Dom af 27 Januar d. A. efter Frdn. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 anset for denne Forseelse 4de Gang begaaet med en Korsør Købstads Politikasse tilfaldende Bøde paa 100 Kr. samt med Konfiskation af de paagældende Varer.

Tiltalte, der er født i Hammerum Herred, har vel angivet at have Bopæl i Hammerum By, men da han har erkendt, at de her under Sagen omhandlede Varer er indkøbte i Faaborg Købstad, og de saaledes ikke henhører til de Varer, som det i Henhold til Reskripterne af 14 Februar 1741 er tilladt at omføre — ligesom de ikke omfattes af Næringslovens § 37, jfr. Frd. 23 April 1845 § 1 — vil Tiltalte, uanset om han maatte kunne betragtes som Indvaaner i nævnte Herred, være at anse efter Frdn. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 for 5te Gang begaaet Forseelse — foruden med Konfiskation af de til 3 Kr. 50 Øre vurderede omførte Varer, som han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af — med en Faaborg Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 200 Kr.

Den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter de samme Lovbestemmelser med Konfiskation af Varerne og med en den ovennævnte Kasse tilfaldende Bøde af 160 Kr., — — — — vil saaledes med den nævnte Forandring af Bødens Størrelse være at stadfæste.

Nr. 140.

Højesteretssagfører Rée

contra

Rasmus Peder Clausen (Def. Nellemann),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politirets Dom af 23 September 1905: Tiltalte Rasmus Peder Clausen bør til Skads Herreds Politikasse bøde 400 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. De anholdte Varer konfiskeres til Fordel for Anmelderinden, Frk. Dorthea Schmidt i Guldager. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 November 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Peder Clausen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Rasmus Peder Clausen sat under Tiltale for ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte, der er født i Aaret 1862, har tidligere oftere været straffet for Tyveri og Bedrageri samt en Gang for Falsk, hvorhos han, foruden at han ved et inden Politiretten indgaaet Forlig har vedtaget at erlægge en Bøde af 40 Kr. for Overtrædelse af Næringsloven, dels talrige Gange inden Politiretten — senest under 31 Juli 1902 inden Lollands Nørre Herreds Politiret — ved Forlig har vedtaget at erlægge Bøder for ulovlig Omløben med Varer, dels gentagende har været anset for denne Forseelse, senest ved Højesteretsdom af 9 Marts 1904 som for 5te Gang begaaet Forseelse efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Odense Købstads Politikasse af 200 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der den 3 Juli d. A. af Politiet blev antruffet i Varde i Besiddelse af 9 Stkr. Voksdugstæpper, der blev tagne i Forvaring af Politiet, har omført Voksdugstæpper til Forhandling paa forskellige Steder i Skads Herred, i hvilken Henseende det navnlig er oplyst, at han den nævnte Dag har dels solgt, dels forsøgt at sælge saadanne Tæpper til forskellige Personer i Guldager.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset som for 6te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 400 Kr., og idet det derhos ligeledes maa billiges, at de beslaglagte Tæpper, der under Sagen er vurderede til 35 Kr., ved Dommen i Henhold til Forordningen 13 Februar 1775 § 4 er konfiskerede til Fordel for Anmelderinden, vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Fredag den 9 Marts.

Nr. 134.

Advokat Nellemann

contra

Stein Kirkemo (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold, Modstand og Fornærmelse mod Politibetjent i Funktion samt Politiuorden.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 Juli 1905: Tiltalte Stein Kirkemo bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at betale Politibetjent af Frederiksberg Politi Nr. 20, Martin Lange 150 Kr. og at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. F. Helweg-Larsen og William Lund, betaler Tiltalte Stein Kirkemo 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven, dog saaledes, at Fuldbyrnelsen af den nævnte Straf udsættes, saafremt den idømte Erstatning betales inden fornævnte Frist, og at Straffen i Medfør af midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April d. A. efter 5 Aars Forløb bortfalder, saafremt ovennævnte og Lovens Betingelser overholdes.

Højesterets Dom.

Ifølge en af Stadslægen den 13 Januar d. A. afgiven Erklæring fandtes der hos Betjent Lange ved en samme Dag foretagen Undersøgelse fremdeles betydelig Ømhed af nederste Del af Hvirvelsøjlen. Ifølge Betjentens Angivelse overfor Stadslægen havde han endvidere Smerter i Hælene og kunde ikke taale at gaa ret længe, idet han da fik Smerter i Ryggen og Besvimelsesfornæmmelser. Stadslægen udtaler derhos, at Tilstanden næppe snart vil bedre sig.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Marts 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 8.

Fredag den 9 Marts.

For sit i den indankede Dom beskrevne Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt Lov af 4 Februar 1871 § 6, hvorhos det — under Hensyn til, at Tiltalte paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kan antages at have forudset, at den af ham forøvede Vold kunde medføre saa betydelige Følger som sket — vil kunne have sit Forblivende ved, at hans Forhold endvidere er henført under Straffelovens § 203. Derimod er der ikke Føje til, som i Dommen sket, at henvise til samme Lovs § 39. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Overensstemmende med den af Betjenten for Højesteret fremsatte Begæring vil Tiltalte derhos have at betale ham i Erstatning 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Stein Kirkemo bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage samt betale i Erstatning til Betjent af Frederiksberg Politi Martin Lange 300 Kroner. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesterets-sagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Stein Kirkemo, der har forklaret, at han er født den 9 August 1884 i Kongeriget Norge, altsaa noget over 20 Aar gammel, hvilken Aldersopgivelse af Underdommeren er skønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden tidligere straffet her i Landet, aktioneret for Vold, Modstand og Fornærmelse mod Politibetjente i Funktion samt Polituorden.

Ved de af Overpolitibetjent Nr. 2, Christensen, Politibetjentene Nr. 20, Lange, og 77, Jørgensen, Lygtetænder Peter Tofte og Handels-

agent Frederik Martinus Andersen afgivne beedigede Vidneforklaringer samt Sagens øvrige Oplysninger maa det anses godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 16 Marts d. A. om Aftenen blev Tiltalte af Politibetjent Lange, der iført Uniform patrouillerede paa Ørstedesvej, truffet paa Hjørnet af denne Vej og Kastanievej i Slagsmaal med en anden Person. Det lykkedes Lange at faa dem skilt ad, hvorefter de begav sig i Retning ad Gammel Kongevej, men straks efter begyndte Tiltalte at skubbe til Folk, som han mødte, saa de tumlede ud paa Vejen, og Politibetjent Lange gik da hen til ham og betydede ham, at han vilde blive anholdt, hvis han ikke forholdt sig rolig. Istedetfor at efterkomme denne Opfordring udskældte han Lange for et Fjols og tildelte ham samtidig et kraftigt Slag med knyttet Haand i Ansigtet, og da Lange nu vilde anholde ham, satte han sig til Modværge og slog og sparkede efter Lange, der derefter kastede ham til Jorden og holdt fast paa ham. Medens de laa og brødes, vedblev han at sparke efter Lange, hvem han dog kun ramte paa Støvlerne, og stødte Lange med sit Knæ flere Gange paa Laarene og en Gang i Maven. Ligeledes bed han efter Lange og bed sig en Gang fast i hans Kappeærme. Da Lange nu fik Assistance, blev Tiltalte hindret i at øve mere Vold mod ham, og efter at være bundet paa Hænder og Fødder blev han i en Droske transporteret til Politistationen. Under Transporten forsøgte Tiltalte hele Tiden at rive sig løs og vedblev at bruge Skældsord, af hvilke Lange dog kun husker Ordet Fjols.

Ifølge en af Stadslægen paa Frederiksberg Dagen efter udstedt Lægeerklæring fandtes der da et Saar paa Politibetjent Langes Underlæbe, der var svullen og øm; venstre Haands 3dje Finger syntes bidt i Spidsen, og Neglens yderste Rand var afbidt, hvorhos Lange havde Smerter i højre Side, fremkaldt ved Sprængning af en Muskelfiber i Lændemusklen. Ved en af samme Læge den 12 April d. A. foretagen Undersøgelse fandtes de fornævnte mindre Læsioner lægte uden Følger; derimod viste det sig, at Læsionen i Lænderegionen havde været af en langt alvorligere Karakter end oprindelig antaget, idet der ikke blot havde været en Muskelsprængning i Lænderegionen, men en meget alvorligere Læsion, der medførte betydelig Æmhed af 2den og 3dje Lændehvirvel. Lange kunde kun gaa med Besvær, Urinen gik af og til i Søvne involuntært fra ham, og han havde rheumatiske Fornemmelser i Lemmerne. Da det ifølge Lægeerklæringen vilde tage lang Tid, inden Lange fuldstændig vilde komme sig, blev han indlagt paa Frederiksbergs Hospital, og ifølge en af vedkommende Hospitalslæge den 12 Maj d. A. afgiven Erklæring led Lange da af ubestemte Smerter i begge Ben samt af og til af involuntær Urinering, hvorimod de Smerter i Ryggen, for hvilke han var indlagt paa Hospitalet, da var fuldstændig forsvundne; hans Tilstand var jevnt bleven bedre, og det formentes, at han ikke vilde faa varige Følger efter Traumaet. I en Erklæring af 3 Juli d. A. fra den fungerende Overlæge ved samme Hospital udtales det endvidere, at Politibetjent Lange den 26 Juni d. A. var blevet udskrevet fra Hospitalet, og at han da befandt sig fuldstændig vel og kun ved længere Tids Staaen og Gaaen havde Smerter i Hælene, samt at dette sandsynligvis ogsaa vilde tabe sig, selv om han maaske ikke blev fuldstændig tjenstdygtig før efter

1—2 Maaneders Forløb. I en Erklæring af 6 Juli d. A. fra Stads-lægen paa Frederiksberg udtales det derhos, at der ved en den nævnte Dag foretaget Undersøgelse endnu fandtes Ømhed for Tryk over Lændehvirvlerne, og at de i bemeldte Læges Erklæring af 12 April d. A. omtalte Fornemmelser i Underekstremiteterne vel var mindre, men dog endnu ikke helt svundne, ligesom han heller ikke kunde taale at løfte Byrder, samt at Tilstanden vel i det Hele var bedre, men at han endnu langtfra var rask. Dog antoges det, at han vilde kunne helbredes fuldstændig, uden at dette dog endnu med Sikkerhed kunde siges. Endelig udtales det i en den 21 August d. A. af fornævnte Læge afgiven Erklæring, at der ved en den nævnte Dag foretagen Undersøgelse af Politibetjent Lange endnu fandtes Ømhed ved dybt Tryk paa højre Side af Lændehvirvelsøjlen, ligesom der ogsaa følte en betydelig Udfyldning mellem Hvirvlernes Sidetappe. Han klagede endnu over Smerter i Hælene ved Gangen og var fremdeles utjenstdygtig, og det antoges at ville vare længe, inden han blev tjenstdygtig.

Tiltalte har erklæret, at han ikke betvivler Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer, eller at de i Lægeerklæringerne ommeldte Læsioner skyldes den af ham udviste voldelige Adfærd, men har anbragt, at han ved den ommeldte Lejlighed var i den Grad beruset, at han intet kan huske af, hvad der passerede. Efter det Foreliggende maa det vel ogsaa antages, at han var temmelig stærkt beruset, men at han dog vidste, at det var Politiet, han havde at gøre med. I en under Sagen fra det kongelige Sundhedskollegium indhentet Erklæring har dette udtalt, at Tiltalte maa antages ikke at have været sig sine Handlinger fuldt ud bevidst i Gerningens Øjeblik.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100, 101 og 203 samt for Overtrædelse af § 4 i den for Frederiksberg Kommune den 28 Februar 1903 stadfæstede Politivedtægt efter Lov af 4 Februar 1871 § 6, samtlige disse Lovbestemmelser sammenholdt med Straffelovens § 39, med en Straf, der under et findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og med den heraf følgende Modifikation vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter de nævnte Lovbestemmelser er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen, som det er paalagt ham at betale til Politibetjent Lange med 150 Kr., — — — — billiges, være at stadfæste.

Efter Omstændighederne findes det derhos i Medfør af § 20 i midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April d. A. at kunne bestemmes, at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, saafremt den idømte Erstatning betales inden den fastsatte Frist, og at Straffen efter 5 Aars Forløb bortfalder, saafremt den forannævnte og Lovens Betingelser overholdes.

Mandag den 12 Marts.

Nr. 123. Højesteretssagfører Winther

contra

Ole Peder Poulsen (Def. Liebe),

der tiltales for falsk Angivelse og Klagemaal.

Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 11 August 1905: Tiltalte Ole Peder Poulsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører H. Jensen, og Defensor, Sagfører Nors, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Oktober 1905: Tiltalte Ole Peder Poulsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Peder Poulsen til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ole Peder Poulsen, der er født i Aaret 1866 og som ikke ses tidligere at have været straffet ved Dom, hvorimod en mod ham i Aaret 1904 som sigtet for Mishandling af sin Hustru og Trusel om at skyde hende og en anden Person indledet Undersøgelse sluttedes derved, at Tiltalte vedtog for Overtrædelse af § 2 i Politivedtægten for Ribe Amts Landdistrikt at erlægge en Bøde paa 50 Kr. til Ribe Herreds Politikasse, er under nærværende Sag sat under Tiltale for falsk Angivelse og Klagemaal.

Den 29 Marts d. A. nedbrændte et Peder Christian Pedersen tilhørende Hus paa Hillerup Mark, og under det i Anledning heraf ind-

ledele Brandforhør opstod der Mistanke om, at Ilden kunde være paa-sat af Peder Christian Pedersen selv eller af dennes Moder, hvorfor de begge blev anholdte og derefter underkastede Varetægtsfængsel, der dog atter hævedes den 22 April. Under Brandforhøret, der sluttedes den 31 Maj, blev det iøvrigt ikke oplyst, hvorledes Ilden var opkommen, og under 22 Juni blev der derefter af Amtet resolveret, at der ikke vilde være at foretage videre fra det Offentliges Side i Anledning af den ommeldte Ildebrand.

Den 11 Maj d. A., altsaa forinden det fornævnte Brandforhør var afsluttet, tilskrev Tiltalte, der den Gang boede paa Hillerup Mark, Politimesteren i Ribe Herred et Brev, hvori han angav, dels at en som »Peder Gjaarrig« betegnet Person — hvorved der sigtedes til Aftægtsmand Peder Georg Pedersen, der tidligere havde ejet det nedbrændte Hus, men den 19 April f. A. havde solgt det til ovennævnte Peder Christian Pedersen, og som tilligemed sin Hustru havde Aftægtsbolig i Huset — havde budt Tiltalte 50 eller endog 100 Kr. for at afhrænde Stedet, da han ikke vidste Raad til at faa dette istandsat efter en indtruffen Stormskade, dels at Tiltalte »i den Tid« opdagede, at der i Husets Bagerovn var store Huller, der saa ud til at kunne være huggede deri, hvorhos det i Brevet udtaltes, at naar bemeldte Peder Georg Pedersen vilde have Tiltalte til at brænde Huset af, saa mente Tiltalte ham ikke for ærlig til selv at have lavet disse Huller, fra hvilke Tiltalte formente, at Ilden hidrørte.

I et den 13de s. M. afholdt Forhør rathaberede Tiltalte i et og alt Brevet med Tilføjende, at det var ganske kort efter den store Storm i Foraaret 1904, at Peder Georg Pedersen kom over til ham og udtalte sig som i Brevet anført, og at han fremsatte Opfordringen 3 Gange med et Par Dages Mellemrum, samt at Tiltalte i de samme Dage havde set Hullerne, der fandtes i Ovnens Overkant ud mod et Rum i Huset, der senere blev indrettet til Aftægtsstue, ved hvilken Lejlighed der blev anbragt et Træskillerum fra Ovnens Overkant til Loftet, saaledes at der dannedes et Slags Skab, hvorefter Hullerne ikke længere var synlige fra Stuen. Han forklarede yderligere at have været tilstede i Huset næstsidste Gang, der blev bagt — sidste Gang var paa Branddagen — at det da røg stærkt i Aftægtsstuen, og at Peder Georg Pedersens Hustru paa en herved foranlediget Bemærkning fra hans Side ytrede, at Røgen hidrørte fra nogle Muse- eller Rottehuller i Ovnen, som hun havde bedt sin Mand om at tætte, hvad han imidlertid ikke havde gjort. Endelig forklarede Tiltalte, at Peder Georg Pedersen under en Samtale med ham efter Branden, da Tiltalte havde ytret, at Brandlidtes Moder jo var mistænkt for at have paa-sat Ilden, havde svaret, at det vidste han ikke noget om, og tilføjet: »Ti blot stille, for vi har alle sammen Fordel af det.«

I bemeldte Forhør blev derefter Peder Georg Pedersen sat under Anholdelse, efter at han paa Forehold af Brevets Indhold og Tiltaltes i Forhøret afgivne Forklaring bestemt havde benægtet, saavel at han havde rettet Anmodning til Tiltalte om at afbrænde Huset, som at han havde lavet Huller i Bagerovnen eller paa nogensohelst Maade foranlediget eller tilsigtet at foranledige Branden.

Da det imidlertid ved en af Forhørsdommeren samme Dags Eftermiddag under en Kontinuation af Forhøret paa Brandstedet sammen

med Retsvidnerne foretagen Undersøgelse af Bagerovnen viste sig, at denne, der befandtes at være fuldstændig ubeskadiget efter Branden, ikke frembød Spor af, at der var udtaget Sten, eller at saadanne havde været udtagne og atter indsatte, saa lidt som af, at der havde været hugget i Ovnens, eller at denne paa anden Maade havde været Genstand for Bearbejdelse, blev Tiltalte, der fastholdt sine Anbringenders Rigtighed, sat under Anholdelse som sigtet for falsk Angivelse, medens Peder Georg Pedersen løslodes.

Under den derefter fortsatte Undersøgelse mod Tiltalte er det af de ovennævnte Retsvidner i en Tilførsel til Forhørsprotokollen udtalt, at de, der er nøje kendt med Bagerovne af den omhandlede Art, med afgjort Bestemthed fastholde, at det efter Ovnens Udseende er aldeles umuligt, at der paa det af Tiltalte angivne Sted i samme kan have været hugget Huller, som igen er tilklinede, at Ovnens ikke var sunket sammen efter Branden, hvorved Huller eventuelt kunde være bleven skjulte, at stærk Varme efter deres Erfaring vilde bevirke, at en tilklinet Ovn vilde revne, og at det under alle Omstændigheder er utvivlsomt og en Kendsgerning, som intet Øjenvidne vilde kunne benægte, at der ikke i langt længere Tid end fra April 1904 har været foretaget nogen saadan Bearbejdelse ved Ovnens, som af Tiltalte ommeldt, og disse Udtalelser er i alt Væsenligt tiltraadt af Forhørsdommeren.

Af Peder Georg Pedersens Hustru er det derhos forklaret, at der ikke har været udtaget Sten af Ovnens eller Skorstenen, hvorhos hun har benægtet Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, forsaavidt den gaar ud paa, at hun til ham skal have udtalt, at der i Ovnens har været Huller af nogen Art, som hendes Mand trods hendes Anmodning ikke havde villet tilkline.

Brandlidte Peder Christian Pedersen har fremdeles forklaret, at han ingensinde har iagttaget noget Hul i Ovnens, hvorhos saavel han som hans Hustru har erklæret sig overbeviste om, at Tiltaltes Anmeldelse er løgnagtig og dikteret af Hævn. I sidstnævnte Henseende give ogsaa de øvrige under Sagen tilvejebragte Oplysninger Føje til at formode, at Tiltalte har næret Uvillie mod Peder Georg Pedersen, hvem han sigtede for at have staaet i utugtigt Forhold til Tiltaltes Hustru, og navnlig maa det ved det under Sagen oplyste anses godtgjort, at der Mandag den 8 Maj, altsaa faa Dage før Tiltalte skrev Anmeldelsen, var under et Besøg, som Peder Georg Pedersen aflagde hos Tiltalte, og hvorunder Førstnævnte blev drukken, opstaaet Spektakler imellem dem, hvorom Tiltalte selv i en Samtale kort efter har meddelt Brandlidte, at Tiltalte havde set Peder Georg Pedersen staa i en utugtig Stilling med hans Kone, hvorefter Tiltalte havde slaaet Peder Georg med en Rusepæl og jaget ham hjem.

Under den nævnte Samtale fortalte Tiltalte derhos til Brandlidte, at Peder Georg Pedersen havde budt ham 50 à 100 Kr. for at brænde Huset af, samt tilføjede, at han nu havde været inde at melde det paa Herredskontoret, og at Peder Georg nok blev »sat« inden 24 Timer. I et Brev, som Tiltalte kort efter det nysnævnte Sammenstød skrev til Peder Georgs Hustru, og som han derhos viste til en Nabo-kone, udtalte han ligeledes, næst at omtale Peder Georgs Forhold til

hans Kone og det stedfundne Oprin mellem dem, at Peder Georg havde budt ham 50 Kr. for at brænde Huset af, og at han nok skulde faa noget at spekulere paa.

Idet det nu ved Underretsdommen er statueret, at det ikke overfor Tiltaltes Benægtelse kan anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltaltes Anmeldelse er falsk, forsaavidt den gaar ud paa, at Peder Georg Pedersen skal have opfordret ham til at afbrænde Huset, hvorfor Tiltalte ikke i saa Henseende er funden strafskyldig, medens han derimod ved Dommen er funden overbevist om at være fremkommen med falsk Angivelse med Hensyn til de Huller, som efter hans Forklaring skal have været tilstede i oftnævnte Bagerovn, og derfor for dette sit Forhold er ikendt Straf, bliver der, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, idet den alene er appelleret efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i sidstnævnte Henseende.

Med Hensyn hertil maa det nu efter Udfaldet af den ovennævnte Besigtigelse af Bagerovnen og det iøvrigt Foreliggende anses ganske udelukket, at Tiltaltes Angivelse om, at der har været Huller i Ovnen, kan være overensstemmende med Sandheden, ligesom der, uanset Tiltaltes Benægtelse, maa gaas ud fra, at Urigtigheden af hans Angivelse i saa Henseende har været ham bevidst. Da derhos Tiltaltes heromhandlede Anbringende efter sin Forbindelse med det øvrige Indhold af den paagældende Del af Brevet maa anses at gaa ud paa en direkte Sigtelse mod en navngiven Person for at have gjort sig skyldig i Brandstiftelse, vil Tiltalte for dette sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 225 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 161. Grosserer **Seneca Andersen** (Ingen)

contra

Agent **Th. Hartvig Thomsen** (Bülow).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Seneca Andersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt

Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdag den 13 Marts.

Nr. 117. Højesteretssagfører Winther

contra

Lars Peter Ludvig Olsen (Def. Overretssagfører Levy),

der tiltales for Vold mod Skovbetjente og Overtrædelse af Jagtlovgivningen.

Sorø Birks Ekstrarets Dom af 4 Marts 1905: Tiltalte Lars Peter Ludvig Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og til Slaglille Sogns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. samt i Erstatning til Ledvogter Peter Hansen af Egelundshuset betale 40 Kr. Tiltalte Christian Hansen bør til fornævnte Kasse bøde 100 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Deichmann og Sagfører Rasmussen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Olsen, hvorhos Tiltalte Hansen in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. De idømte Bøder og Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 September 1905: Tiltalte Lars Peter Ludvig Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han og Tiltalte Christian Hansen bør hver især til Slaglille Sogns Kommunekasse bøde 30 Kr. I Henseende til den Tiltalte Olsen idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Edv. Christensen og Tegner, betaler Tiltalte Olsen 25 Kr. til hver, dog at Tiltalte Hansen in solidum med ham udreder Halvdelen heraf. De idømte Bøder og Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 2 November f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand, forsaavidt angaar den Lars Peter Ludvig Olsen ikendte Bøde, ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der tilvejebragt en Lægeerklæring af 13 December f. A., ifølge hvilken Ledvogter

Hansen klager over, at han ved visse Bevægelser endnu føler Smertes i Armen, der vel ikke altid ere lige stærke, men som dog i Reglen genere ham under hans Arbejde, ligesom han mener, at Armen i det Hele taget ikke er saa arbejdsfør, som forinden der tilføjedes ham de i Sagen omhandlede Læsioner. Lægen udtaler derhos, at det, skøndt Hansen siden den 1 Marts 1905 har passet sit Arbejde som sædvanlig, og skøndt Armen ved Undersøgelsen ikke frembyder noget Abnormt, dog ikke er usandsynligt, at disse Smertes ere tilstede og ere en Følge af de nævnte Læsioner.

Ved Dommen er det rettelig antaget, at der ikke kan tages Hensyn til nævnte Tiltaltes Tilbagekaldelse af den af ham afgivne Tilstaaelse. Idet det herefter maa anses godtgjort, at han Natten mellem den 23de og 24de December 1904 efter at have indfundet sig i Ørnstrup Skov for der at udøve Jagt er antruffen sammesteds under de i Dommen angivne Omstændigheder, og at han derpaa, saaledes som nærmere fremstillet i Dommen, har gjort sig skyldig i voldeligt Forhold mod Skovbetjentene, vil han være at anse efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 2det Stykke, og Straffelovens § 100, kfr. tildels § 203. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og en vedkommende Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner.

I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger vil Dommen for Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Lars Peter Ludvig Olsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage samt til Slaglille Kommunes Kasse bøde 50 Kroner. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Winther og Overretssagfører Levy 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er de Tiltalte Lars Peter Ludvig Olsen og Christian Hansen, der er fødte henholdsvis den 13 December 1872 og den 24 December 1879 og ikke fundne tidligere straffede, satte under Tiltale, Førstnævnte for Vold mod Skovbetjente og Sidstnævnte for Opsætsighed mod samme, samt begge efter Begæring af Sorø Akademis Forstvæsen tillige for Overtrædelse af Jagtlovgivningen.

Det er ved de Tiltaltes Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at de Natten mellem den 23de og den 24de December f. A. indfandt sig i den Sorø Akademi tilhørende

Ørnstrup Skov for i Forening at udøve Jagt der, hvortil de var uberegtigede, samt at de til den Ende medførte Bøsser, som de med Løbet og Kolben skilte fra hinanden holdt skjulte under deres Frakker. Paa en gennem Skoven førende ikke offentlig Vej blev de antrufne af de ved Akademiet ansatte Skovbetjente, Skovfoged Niels Johan Bang og Ledvogter Peter Hansen, der patruillerede i Skoven for at søge efter Krybskytter, og da de Tiltalte nægtede at opgive deres Navne og Bopæle, greb Skovbetjentene, efter at Bang havde fremvist sit Skilt, fat paa Tiltalte Hansen for at anholde ham. Idet Tiltalte Hansen gjorde Modstand mod Anholdelsen og Tiltalte Olsen kom ham til Hjælp, opstod der nu Kamp mellem Skovbetjentene og de Tiltalte. Da Tiltalte Hansens Forhold i saa Henseende, der synes i det Væsenlige at have indskrænket sig til, at han strittede imod og søgte at komme bort, imidlertid ikke ved Underrettsdommen er tilregnet ham som strafbart, og denne Dom alene er indanket for Overretten efter de Tiltaltes Begæring, bliver der forsaavidt her for Retten kun Spørgsmaal om Tiltalte Olsens Forhold.

Efter de af de to Skovbetjente afgivne edelige Forklaringer for denne Tiltalte, for at hjælpe sin Kammerat, angrebsvis ind paa Bang, som derpaa med sin Stok slog Olsen i Panden, saa at han faldt til Jorden. Da Olsen havde rejst sig, angreb han paany Bang, idet han benyttede sit Bøsseløb, som han havde faaet frem og holdt i Haanden, som Vaaben. Bang og Olsen var saa nogle Øjeblikke i Kamp uden at tilføje hinanden Skade, idet Bang værgede sig med sin Stok og trak sig tilbage for Olsen. Det maa efter Forklaringerne antages, at Bang herved kom noget bort fra Ledvogter Hansen, der fremdeles holdt fast paa Tiltalte Hansen og næppe var Øjenvidne til i alt Fald den sidste Del af denne Episode. Efter Ledvogter Hansens Forklaring blev han straks efter nysnævnte Kamps Ophør angrebet af Olsen, der med Bøsseløbet slog ham flere Gange over den venstre Arm og Skulder og derved tilføjede ham de i nedennævnte Lægeattest beskrevne Læsioner. Forklaringen gaar i saa Henseende nærmere ud paa, at han først fik et lettere Slag over Armen, uden at han fik at se, hvem der førte det, og derpaa to stærke Slag ligeledes paa Armen, hvilke han saa Olsen tildele ham med Bøsseløbet. Smerten aftvang ham Nød- raab, og han slap nu Tiltalte Hansen og begav sig paa Flugt, men fik derefter endnu et let Slag, denne Gang paa venstre Skulder, uden at se, hvem der gav ham det. Bang saa efter sin Forklaring ikke dette Overfald, men kunde af Ledvogter Hansens Raab forstaa, at denne var Genstand for Vold. Bang har endvidere forklaret, at han, efter at Ledvogter Hansen havde sluppet Tiltalte Hansen, fik fat i denne, og at de begge væltede om paa Jorden sammen, idet Bang kom underst. Tiltalte Olsen kom nu atter sin Kammerat til Hjælp og angreb Bang samt hjalp Medtiltalte at frigøre sig fra denne. Begge de Tiltalte kom ved den Lejlighed til at ligge ovenpaa Bang, indtil de rejste sig og flygtede, forfulgte af de to Skovbetjente, idet Ledvogter Hansen ogsaa var kommen til. Resultatet blev, at Bang sluttelig indhentede Tiltalte Olsen og fik dennes Navn og Bopæl opgivet, hvorimod Tiltalte Hansen slap bort.

Ved en den 26 December f. A. foretagen Lægeundersøgelse af Ledvogter Hansen fandtes ifølge vedkommende Læges samme Dag ud-

stedte Attest: 1) omtrent midt paa venstre Overarm en ca. tokronestor Blodudtrædning under Huden, 2) paa den udvendige Side af venstre Albueled et ca. haandfladestort Parti, der var misfarvet paa Grund af Blodudtrædning i og under Huden, hvorhos selve Ledet var Sæde for nogen Hævelse og Bevægelserne i dette betydeligen hæmmede, 3) paa den udvendige Side af venstre Underarm nogen Hævelse og Ømhed, der bevirkede Smerte ved Strækkebevægelser af Fingrene. Disse Læsioner vilde efter Lægeattesten ikke medføre varige Følger, men nogen Tids Uarbejdsdygtighed. Efter en af samme Læge den 20 Januar d. A. udstedt Attest var Hansen da endnu ikke fuldt arbejdsdygtig, men det var sandsynligt, at han i Løbet af kortere Tid vilde være fuldstændig helbredet, og det maa antages, at Hansen senere ganske har forvundet Læsionerne.

Efterat Tiltalte Olsen først i det Hele havde nægtet Rigtigheden af Skovbetjentenes Forklaringer, afgav han i et Forhør den 19 Januar d. A. delvis Tilstaaelse. Han erkendte derefter for det første, at han — som vel ikke havde set det af Bang fremviste Skilt, men ikke nærede Tvivl om, at han havde Skovbetjente for sig — var faret frem mod Bang, før denne med Stokken slog ham i Panden, men Anledningen til denne Tiltaltes Adfærd var iøvrigt, at Bang med sin Stok slog Medtiltalte.

Dette sidste Anbringende er bekræftet af Medtiltalte; Bang har erkendt at have slaaet denne med Stokken, men kan efter sin Forklaring ikke erindre, om dette skete før Olsens Angreb; Ledvogter Hansen har forklaret, at han ikke paa det her omhandlede Tidspunkt saa Bang slaa Medtiltalte med Stokken, men at Bang senere gjorde det.

Endvidere erkendte Tiltalte Olsen Rigtigheden af Bangs Forklaring om den Kamp, der derefter fandt Sted mellem dem, og tilstod ligeledes, at han, som af Ledvogter Hansen forklaret, havde slaaet denne over Armen med Bøsseløbet, hvorhos han udtalte, at han ikke tvivlede om, at de i Lægeattesten nævnte Læsioner var fremkomne ved disse Slag. Derimod kunde han efter sit Udsagn ikke mindes, at han senere angreb Bang, da denne holdt paa Tiltalte Hansen, og om denne Episode, som ej heller Tiltalte Hansen efter den af ham først afgivne Forklaring vilde kunne erindre, medens han senere har nægtet, at den kan være passeret, foreligger i det Hele kun Bangs Vidneforklaring.

Den er i øvrigt ikke omtalt i Underrettsdommen, der, som anført, alene er paaanket efter de Tiltaltes Begæring, og kommer allerede af den Grund ikke i Betragtning ved Sagens Afgørelse her for Retten.

Efter at der var dekretet Aktion, tilbagekaldte Tiltalte Olsen sin Tilstaaelse om at have slaaet Ledvogter Hansen med Bøsseløbet, ligesom han nu benægtede, at han, forinden Bang slog ham i Panden, havde givet denne nogen Grund til at tro sig angrebet, idet han alene traadte hen til Betjentene og uden at gøre Mine til at slaa sagde, at nu kunde det være nok, hvorved han vilde bringe Bang til at høre op med at slaa Tiltalte Hansen.

Dette sidste Anbringende er imidlertid i Strid med de afgivne Vidneforklaringer, og der findes i det Hele ikke at kunne tages Hensyn til den anførte ubestyrkede Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen.

Tiltalte Olsen vil efter det Anførte for sit Forhold overfor Skovbetjentene være at anse efter Straffelovens § 100. Straffen findes

efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Idet det efter det Foreliggende maa forudsættes, at de Tiltalte, da de blev antrufne af Skovbetjentene, endnu ikke havde drevet Jagt i Skoven, hvad de, som nævnt, havde i Sinde, vil de derhos begge være at anse efter Jagtlovens § 24, jfr. § 12, 1ste Stykke, med Bøder til Slaglille Sogns Kommunekasse, der findes at kunne bestemmes til 30 Kr. for hver.

I Overensstemmelse hermed vil saaledes Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Olsen efter Straffelovens § 100, jfr. § 203, er idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og de Tiltalte hver især efter Jagtlovens § 23, 1ste og 2det Stykke, tilfundne at bøde 100 Kr. til nævnte Kommunekasse, være at forandre for Straffenes Vedkommende.

Derimod maa det billiges, at Tiltalte Olsen efter Ledvogter Hansens Paastand er tilpligtet at betale denne 40 Kr. i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab.

Nr. 124.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Laurits Thor Mortensen Ipsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 8 November 1905: Tiltalte, Parcellist Laurits Thor Mortensen Ipsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Dog vil Straffens Fuldbyrdelse være at udsætte, saaledes at Straffen i Medfør af Kapitel 3 i midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra nærværende Doms Afsigelse, saafremt de i Loven fastsatte Betingelser overholdes. Tiltalte vil derhos have at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Fr. Pihl, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Herredstingets Dom bør ved Magt at stande, saaledes at fem Aars Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Laurits Thor Mortensen Ipsen til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 17de f. M. tiltales under nærværende Sag Parcellist Laurits Thor Mortensen Ipsen, der er født den 18 Oktober 1858 og ikke funden tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet, for Mishandling af sin Hustru.

Efter Sagens Oplysninger har Forholdet mellem Tiltalte og hans Hustru Elsebeth Margrethe, født Jensen, til hvem han blev viet den 14 Marts 1882, ikke været godt, og blev de den 31 December 1900 separerede i Henseende til Bord og Seng, hvilken Bevilling imidlertid blev taget tilbage den 15 August 1901, fordi Hustruen fornyede Samlivet med Tiltalte, men har de i den senere Tid, bortset fra nogle Dage i Juni Maaned i Aar, levet sammen.

Torsdagen den 7 September i Aar om Formiddagen havde de været i Skænderi, først inde i deres Hus og derefter, medens de fulgtes sammen ud paa deres Lod, hvorunder Tiltaltes Hustru sigtede Tiltalte for dels at have legemlig Omgang med sine Kreaturer, dels at staa i usædelig Forbindelse med en Nabos Hustru, og da Tiltaltes Hustru vedblev at bruge Mund, slog Tiltalte, der var bleven hidsig herover, hende ude paa deres Lod med Skaftet af en Rive, han havde med sig, og som han holdt i Rivehovedet, et Slag, der ramte hende i Hovedet, og faldt hun til Jorden som Følge af Slaget, uden at hun dog tabte Bevidstheden.

Tiltalte saa, at hans Hustru blødte i Panden og søgte at faa hende op, men hun vilde ikke tillade ham at hjælpe sig og begav sig til en Nabogaard, hvor hun fik vadsket Blodet af sig. Riven, hvormed Tiltalte slog sin Hustru, er bragt tilstede under Sagen og befundet at være helt af Træ, 3 Alen 6 Tommer lang og af Middeltykkelse 1 Tomme. Ved Slaget bibragtes der Tiltaltes Hustru følgende Læsioner ifølge en Dagen efter udstedt Lægeerklæring: Ovenover og bagved venstre Øje fandtes et lidt over 1 Ctm. langt Saar; der skal have været stærk Blødning, og var der temmelig stærk Svulst og Blodudtrængning i Delene under Øjet, ligeledes var øverste Øjelaag svullent og blodunderløbet. Paa højre Haand fandtes et andet Saar, en Hudafskrabning, og Haandryggen var noget svullen, hvilket Saar efter Tiltaltes Hustrus Forklaring hidrører fra, at hun holdt højre Haand op til Afværgelse af Slaget, Tiltalte bibragte hende. Saarene er lægte, og vil Tiltaltes Hustru efter Lægens Antagelse ikke faa nogen varig Men af den hende tilføjede Overlast.

Tiltalte har erkendt, at de hans Hustru tilføjede Læsioner er bibragte hende ved Slaget med Riven, og har han erklæret, at det forekommer ham, at han ikke slog særlig stærkt til, og at det ikke var hans Hensigt at slaa sin Hustru tilbods.

For dette sit Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, sammenholdt med dens § 203, med en Straf, der findes at

kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Under Hensyn til, at Tiltaltes Hustru havde udtalt Ønsket om, at Tiltalte, med hvem hun atter lever sammen, ikke skal straffes for den af ham mod hende udøvede Vold, at hun har erkendt at have brugt Mund mod Tiltalte, forinden han slog hende, og at Tiltalte ikke tidligere har været straffet, vil Dommens Fuldbyardelse i Medfør af § 20 i midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen være at udsætte paa de i bemeldte Lovs 3dje Kapitel ommeldte Betingelser, saaledes at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra Afsigelsen af nærværende Dom vil bortfalde, saafremt Lovens Betingelser overholdes.

Nr. 120. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Osvald Carl Fleinert (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 98.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Oktober 1905: De Tiltalte Osvald Carl Fleinert og Jens Theodor Jensen, kaldet Berg, bør straffes med simpelt Fængsel, Fleinert i 3 Maaneder og Berg i 1 Maaned, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Olsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 98, 1ste Stk., men Straffen findes at maatte bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Osvald Carl Fleinert bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Osvald Carl Fleinert og Jens Theodor Jensen, kaldet Berg, tiltales, Fleinert for Overtræ-

delse af Straffelovens § 98 og Berg for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Tiltalte Fleinert er født den 15 Maj 1870 og ikke funden straffet ved Dom.

Tiltalte Berg er født den 3 August 1861 og anset ved Højesterets Dom af 8 Juni 1887 efter Straffelovens § 184 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Sagens Omstændigheder er ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Tiltalte Fleinert, der var utilfreds med den til Skatteberegning for Aaret fra 1 April 1904 til 31 Marts 1905 skete Ansættelse af hans Indtægt og Formue, indankede Ansættelsen for Overskatteraadet, der imidlertid ved Skrivelse af 28 Februar dette Aar meddelte Tiltalte, at det maatte have sit Forblivende ved samme. Da Tiltalte stadig mente, at Ansættelsen var urigtig, undlod han, der tillige havde faaet den Opfattelse, at han var bleven hensynsløst behandlet af Overskatteraadet, at betale det for Januar Kvartal dette Aar forfaldne Skattebeløb, stort ca. 20 Kr., hvilket havde til Følge, at der trods den af Tiltalte mod Forretningens Fremme nedlagte Protest, i Henhold til Byfogdens Kendelse af 4 Juli d. A. for Skatterestancen blev foretaget Udlæg i en Tiltalte tilhørende, paa hans Bopæl Kirkevej Nr. 14 i Valby beroende Buffet.

Tiltalte, der ogsaa forgæves havde henvendt sig til Generaldirektoratet for Skattevæsenet og til Finansministeriet om Sagen, bestemte sig nu, for at henlede Offentlighedens Opmærksomhed paa denne, til, naar Byfogden kom for at sætte sig i Besiddelse af den udlagte Buffet, ved Frem sættelse af Trusler om Vold at forhindre denne Embedsmand i at foretage Forretningen, idet Tiltalte, der var bekendt med, at han herved gjorde sig skyldig i en strafbar Handling, netop af denne Grund ansaa dette Skridt for særlig egnet til at fremkalde den tilsigtede Virkning.

Denne Plan omtalte Tiltalte Fleinert derefter til sin Ven, Tiltalte Berg, idet han lod denne vide, at han havde tænkt paa, at han, naar Byfogden kom, vilde have et eller andet Vaaben ihænde, hvormed han kunde true Byfogden. Til dette Brug tilbød nu Berg at laane Fleinert en Revolver paa Betingelse af, at han ikke til Revolveren vilde benytte skarpe Patroner, hvilket Fleinert lovede, hvorefter han fik Revolveren udleveret.

Efter Aftale med Fleinert, der af vedkommende Rodemester havde faaet Kundskab om, at Udpantningsforretningen i Anledning af Skatterestancen vilde blive kontinueret hos Tiltalte Fleinert den 28 Juli Kl. 3 Eftermiddag, indfandt Tiltalte Berg sig den nævnte Dag hos Fleinert for at være tilstede under Fogedforretningen, og anbragte efter Fleinerts Anmodning i Revolveren, som Berg var bedre kendt med end Fleinert, 5 løse Patroner, som Fleinert havde købt, for at han, hvis Byfogden ikke skulde lade sig skræmme alene derved, at Tiltalte viste ham Revolveren, ved at afskyde Revolveren kunde gøre Byfogden saa bange, at han afholdt sig fra at foretage Fogedforretningen.

For at overbevise sig om, at Skuddene ingen Skade kunde gøre, affyrede Tiltalte Berg, efter at han havde ladet Revolveren som anført, en af de i denne anbragte Patroner.

Da Underfoged Schiørring paa fornævnte Tidspunkt indfandt sig i Forhaven ud for Hovedindgangen til det af Fleinert beboede Hus, for efter Begæring af Københavns Skattedirektorat at kontinuere den tidligere hos Fleinert paabegyndte Udpantningsforretning, lukkede Fleinert, der havde aflaaet alle de ind til Huset førende Døre, fra et Værelse, i hvilket han befandt sig sammen med Berg, et Vindue op, og da Underfoged Schiørring derpaa meddelte, at han var Byfogden, der kom for at sætte sig i Besiddelse af den ovenfor nævnte udlagte Buffet, og anmodede Tiltalte Fleinert om at lukke ham ind, nægtede Fleinert at gøre dette og erklærede, idet han, der stod i en Afstand af ca. 3 Alen fra Underfoged Schiørring, samtidig fremviste Revolveren uden dog at sigte paa Underfogden med den, at han ved alle Midler, der stod til hans Raadighed, vilde forhindre denne i at komme ind, og udtalte udtrykkelig paa Underfogdens Spørgsmaal derom, at han vilde skyde paa ham, hvis han forsøgte paa at tiltvinge sig Adgang til Huset, ligesom Fleinert ogsaa til en Smed, der var i Følge med Underfogden, udtalte, at han vel ikke vilde risikere sit Liv forat tjene 50 Øre.

Der blev nu sendt Bud efter Politi, men da Tiltalte Fleinert ogsaa overfor en derefter tilstedekommet Overpolitibetjent erklærede, at han ikke vilde give Politiet Adgang til Boligen, men vilde forhindre Indtrængen i Huset ved at gøre Brug af Revolveren, som Tiltalte dog ikke ved denne Lejlighed fremviste, opgav Underfoged Schiørring, der ikke ansaa det for udelukket, at Tiltalte, der iøvrigt havde erklæret sig villig til at komme ud og lade sig anholde, i Tilfælde af, at Fogedretten gjorde Forsøg paa at tiltvinge sig Adgang til Huset, vilde skyde paa ham, at foretage den berammede Fogedforretning og indskrænke sig til i et i Forhaven værende Lysthus, i hvilket Tiltalte Fleinert havde henstillet Vin og Cigarer til Fogedretten, efter Fleinerts Forklaring for at give tilkendte, at det ikke var hans Hensigt at behandle Fogedretten uhøfligt, at tilføre Protokollen det Fornødne om det Passerede. Det saaledes tilførte blev derefter oplæst for og godkendt af Tiltalte Fleinert, der den paafølgende Dag af egen Drift indbetalte Skatterestancen til Rodemesteren.

I Henhold til det Anførte vil de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 98, 1ste Stykke, for Tiltalte Bergs Vedkommende sammenholdt med § 48, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel, Fleinert i 3 Maaneder og Berg i 1 Maaned.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Marts 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) København

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 4—5.

Onsdag den 14 Marts.

Nr. 145.

Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Peter Jensen (Def. Liebe),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1905: Arrestanten Hans Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører P. P. Hansen, og Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 December 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden forlænges til 5 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Gottschalck, betaler Arrestanten Hans Peter Jensen 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Jensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Løve Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Peter Jensen for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Arrestanten, der er født den 12 Januar 1881, er ikke fundet forhen straffet ifølge Dom. Derimod har han i 1901 inden Arts-Skipinge

Herreders Politiret vedtaget at erlægge en Bøde paa 40 Kr. til Politikassen for Politiuorden.

Den 12 September d. A. anmeldte Tjenestepige Sophie Vilhelmine Petersen, der er født den 17 Juli 1886, for Politiet, at hun den 10 September d. A. var blevet voldtaget af Arrestanten, og under de i Anledning af denne Anmeldelse optagne Forhør afgav Arrestanten — efter nogen Tids Nægten — følgende Tilstaaelse:

Da han om Aftenen den 10 September d. A. omtrent Kl. 8^{1/2} kom gaaende gennem Hallenslev By, traf han her den ovennævnte Pige, der tjente i Hallenslev, og som var paa Vejen hjem til sin Kondition. Han, der kendte Pigen, tiltalte hende og tilbød hende at følge hende hjem, et Tilbud, som hun afslog. Da hun derpaa, efter at have budt ham Godnat, fjernede sig, fulgte han efter hende, og da han lidt efter naaede hende, tog han hende i den ene Arm og sagde til hende, at han alligevel vilde følge hende hjem.

Hun rev sig dog straks løs fra ham, der imidlertid blev ved at gaa ved Siden af hende. Da de havde gaaet saaledes et Stykke Vej, blæste hendes Hat af og fløj ind paa en Mark, og hun løb derfor fra Vejen ind paa Marken for at fange Hatten. Da dette var lykkedes hende, satte hun sig ned ved et ud mod Marken vendende Havegærde, hvor der var Læ for Vinden, og gav sig til at ordne sit Haar og sin Hat. Arrestanten, der var fulgt efter hende, da hun løb efter Hatten, satte sig nu ved Siden af hende, og idet han tog hende om Livet med sin venstre Arm, førte han sin højre Haand op under hendes Skørter og befølte hende saavel paa Benene som paa hendes Kønssdele, dog udenpaa Benklæderne.

Under alt dette bad Pigen for sig og strittede imod, men blev holdt saaledes af Arrestanten, at hun ikke kunde slippe fri. Medens han behandlede hende saaledes, opstod den Tanke hos ham at skaffe sig Samleje med hende, og efter at han derpaa med sin venstre Arm havde tvunget hende bagover, saaledes at hun kom til at ligge paa Ryggen henad Jorden, smøgede han hendes Skørter op og knappede hendes Benklæder ned. Han tvang dernæst ved Hjælp af sit ene Knæ hendes Ben, som hun havde lagt overkors, fra hinanden, lagde sig mellem hendes Ben, knappede sine Benklæder op foran og førte sit mandlige Lem ind i hendes Kønssdele.

Medens han laa saaledes ovenpaa hende, gjorde han Samlejevælgelser, men vil dog have trukket Lemmet ud af hendes Kønssdele, før Sædudgydelse fandt Sted, saaledes at Sæden gik fra ham udenfor hendes Legeme. Han rejste sig derpaa op, hvorpaa hun ligeledes rejste sig og fjernede sig, efterat have truet ham med, at hun vilde fortælle sin Fader, hvad han havde gjort.

Arrestanten forklarede samtidig nærmere, at Sophie Petersen, medens han behandlede hende som nævnt, strittede imod med Arme og Ben, bad ham om at lade hende i Fred og truede ham med sine Forældre, hvorimod hun ikke raabte om Hjælp. Endvidere erkendte han udtrykkelig, at han var klar paa, at Pigens Modstand var alvorlig ment, omend han ikke havde nødig at anvende al sin Kraft for at overvinde hendes Modstand, og omend han ikke vilde kunne udtale sig om, hvorvidt hun — om hvem han iøvrigt vidste, at hun var meget svagelig — gjorde al den Modstand, som hun kunde.

Sophie Petersen, der efter det Oplyste er en sædelig og ganske uberygtet Pige, har afgivet en beediget Forklaring, der i det Væsenlige stemmer med den ovennævnte af Arrestanten afgivne Tilstaaelse. Hun har imidlertid særlig med Bestemthed erklæret, at hun gjorde al den Modstand, hun kunde, og at Grunden til, at hun ikke skreg eller raabte om Hjælp, var den, at hun blev saa betaget af Rædsel ved Arrestantens Adfærd overfor hende, at hun ikke kunde skringe eller raabe.

Hun har fremdeles forklaret, at hun vel mærkede, at Arrestanten havde sit Lem inde i hendes Kønsele, men at hun ikke ved, om Sæden gik fra ham. Endvidere har hun forklaret, at hun ikke har haft nogen legemlig Mén af Arrestantens Behandling af hende, bortset fra, at hun havde Hovedpine i nogle Dage efter.

Under nogle efter Underretsdømmens Afsigelse afholdte Forhør har Arrestanten tilbagekaldt sin ovennævnte Tilstaaelse og har gjort gældende, at det var med Sophies gode Villie, at han havde Samleje med hende, men til denne Tilbagekaldelse, der er ganske ubestyrket, vil der i Henhold til Danske Lov 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, og det maa herefter anses for godtgjort, at Arrestanten ved Vold har tiltvunget sig Samleje med Sophie Petersen.

I Henhold hertil vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Pkt., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, og i Overensstemmelse hermed vil Underretsdømmen, der har anset ham med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, være at forandre.

Torsdag den 15 Marts.

Nr. 106. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Peter Madsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juli 1905: Tiltalte Peter Madsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog at Bøden findes at kunne nedsættes til 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 100 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Madsen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peter Madsen, der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven, er født den 30 August 1861 og anset: ved Rettens 3dje Afdelings Dom af 22 November 1904 efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde af 20 Kr. og ved samme Afdelings Dom af 23 Februar 1905 efter samme Lovbestemmelser, for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, med en Bøde af 40 Kr.

Det nærmere Forhold er i saa Henseende dette, at Tiltalte i Oktober forrige Aar uden Borgerskab aabnede et saakaldt »Marketenderi« paa Wilders Plads her i Staden i en Bygning, der vender ud til den gennem nævnte Plads førende Gade, ad hvilken der er uhindret Færdsel til Kjøbenhavns Flydedok m. m. Han er derefter for sin Virksomhed bleven mulkteret ved de 2 ovenfor nævnte Domme.

Under nærværende Sag er det ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at Tiltalte vedvarende uden Borgerskab driver nævnte Virksomhed under Benævnelsen Marketenderi, at Tiltalte serverer ikke blot for Folkene hos nogle Firmaer, der har Virksomhed paa Pladsen, og af hvilke Bødkerfirmaet L. Jacobsen for Tiden formenes at beskæftige ca. 135 Mand, men tillige for ca. 150 Mand, der er antagne til Kullosning for »Det Forenede Dampskibsselskab«, nemlig naar og forsaavidt disse er beskæftigede med saadan Losning paa Wilders Plads, at Tiltalte vel baade af Firmaet Jacobsen og Formanden for »Det Forenede Dampskibsselskab«s Kullossere er antaget som Marketender, men ikke har nogen af de ommeldte Personer paa fast Kost, hvorimod al Servering foregaar paa samme Maade som i en almindelig Beværtning, at Tiltalte blandt Andet udskænker Spiritus, samt at Tiltalte til Kullosserne tillige sælger Øl og Brændevin, som de tager med ombord.

Da nu en paa anførte Maade dreven Virksomhed ikke findes at kunne henføres under den i Næringslovens § 61 omtalte Beværten ved sluttet Bord, vil Tiltalte være at anse efter Næringslovens §§ 75, 77 og 78, for 3dje Gang begaaet ulovlig Næringsbrug og 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinshandel, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 159. Højesteretssagfører Liebe

contra

Knud Christian Jens Peter Johan Funder
(Def. Overretssagfører Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 51 af 27 Marts 1903 om Undersøgelse af Levnedsmidler.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 December 1905: Tiltalte Knud Christian Jens Peter Johan Funder bør for det Offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe og Overretssagfører Henriques hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Knud Christian Jens Peter Johan Funder, der er født den 10 Juli 1852 og anset: ved Højesterets Dom af 2 November 1896 efter Lov om Beskyttelse af Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke, med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kr. og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Oktober 1899 efter Lov af 23 April 1897 § 6 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr., tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 51 af 27 Marts 1903 om Undersøgelse af Levnedsmidler m. m.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte i flere Aar har sammenstukket en Rødvin ved til 120 Potter ægte Rødvin — fra Firmaet L. Rosenheim & fils, Bordeaux — at sætte 120 Potter $2\frac{5}{8}$ Graders Druespiritus, 150 Gram Vinsyre, 50 Gram Tanin og 5 Potter Udtræk af tørrede Hyldebær og solgt den saaledes fremstillede Vare med Etiketbetegnelsen »Medoc, L. Rosenheim & fils, Bordeaux« til 50 Øre Helflasken.

Tiltalte, der har erkendt at have været paa det rene med, at det ifølge Vinanordningen Nr. 152 af 25 September 1903 ikke er tilladt at tilsætte de fornævnte Stoffer til Vinen uden Deklaration, har inden Salget ladet enhver Flaske forsyne med en lille, langagtig, sort Seddel, paa hvilken der med forgyldte Bogstaver var trykt: »Denne Vin sælges ikke som ægte Druevin«.

Sedlen blev i Reglen hæftet paa Flaskens Hals saaledes, at dens ene Halvdel var klæbet fast dertil, medens dens anden Halvdel hang

frit, og den var saaledes let at fjerne, uden at Flaskens Hovedetikette derved beskadigedes.

Tiltalte har fremdeles, henholdsvis under Etikettebetegnelsen: »Sherry Golden old« og Etikettebetegnelsen: »Portvin rød, fin, gl. Oporto« solgt saakaldt Sherry og Portvin, der var fremstillet ved til Sherry Cider og Portvin Cider at sætte nogle faa pCt. ægte Sherry og ægte Portvin. Ogsaa disse Varesorter har været forsynede med Deklarationer som de ovenfor beskrevne.

Da imidlertid den anvendte Cider maa antages at have fyldestgjort de i Vinanordningens § 6 opstillede Krav, og da Anordningen ingen Grænse opstiller for det Procentforhold, hvori det er tilladt at tilsætte Cider til Sherry og Portvin, findes en Fremstilling af disse Vinsorter paa den af Tiltalte benyttede Maade at maatte anses for lov-mæssig.

Hvad dernæst den ved Rødvinen benyttede Deklaration angaar, findes dens Indhold at være fyldestgørende.

Dens Anbringelsesmaade har vel været lidet betryggende og da særlig forsaauidt angaar den Del af Vinen, der er solgt til Beværtere og andre Videreforhandlere. Imidlertid giver Anordningen ingen Hjemmel for at stille særlige Krav med Hensyn til Deklarationens Anbringelsesmaade, idet den kun i al Almindelighed kræver, at Deklarationen skal være anbragt paa den Flaske, Fustage eller anden Beholder, hvori Varen sælges.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Nr. 128.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Bernth Otto Berling (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 December 1905: Tiltalte Bernth Otto Berling bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælger til Aktor og Defensor, Overretssagfører Helweg-Larsen og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Bernth Otto Berling til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Bernth Otto Berling, der tiltales for Tyveri, er født den 20 Januar 1881 og anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 17 Juni 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets 2den Afdelings Dom af 9 Februar 1904 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have den 14 September d. A. frastjaalet Bagerlærling Christian Kaltoft en Portemonnæ med Indhold 1 Kr. 61 Øre og en Laaneseddel.

Den stjaalne Portemonnæ, som med Laanesedlen er vurderet til 75 Øre, beroede i en uafaaaset Kuffert i et af Tiltalte og Bestjaalne i Forening benyttet Værelse.

Tiltalte, om hvis Tilregnelighed der er blevet rejst Tvivl, har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 25 Oktober d. A. afgivet Erklæring om Observationens Resultat har udtalt, at Tiltalte ikke er sindssyg, men noget imbecil eller taabelig, og at hans aandelige Svækkelse vel ikke er saa betydelig, at han ikke ved, hvad der er tilladeligt, og hvad ikke, men at hans Modstandsevne overfor Fristelser utvivlsomt er ringere end ganske normale Personers.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, jfr. § 39, disse §§ sammenholdte med midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Fredag den 16 Marts.

Nr. 167.

Advokat Halkier

contra

Emanuel Edvard Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Februar 1906: Arrestanterne Axel Johan Viktor Scheiby og Emanuel Edvard Jensen bør straffes, Arrestanten Jensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Arrestanten Scheiby med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkost-

ninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emanuel Edvard Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Axel Johan Viktor Scheiby og Emanuel Edvard Jensen for Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten Scheiby . . .

Arrestanten Jensen er født den 22 Oktober 1886 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Januar 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, sidstnævnte § tildels sammenholdt med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanterne sigtes for at have den 14 November forrige Aar i Forening i tyvagtig Hensigt ved falsk Nøgle søgt at skaffe sig Adgang til et aflaaet Kvistkammer i Ejendommen Vestergade Nr. 1, hvilket Tyveriforsøg de imidlertid paa Grund af Opdagelse maatte afstaa fra.

Gæstgiver Martin Sørensen Bjerre har forklaret, at han den paagældende Dag ved det paagældende Tidspunkt havde lagt sig til at sove i det omtalte Kvistkammer, og at han vaagnede ved, at der blev slaet et kraftigt Slag paa Døren, hvorpaa han hørte, at der blev sat en Nøgle eller Dirk i Laasen og gjort Forsøg paa at lukke denne op. Han raabte nu: »Hvem er der?« lukkede Døren op og saa to unge Personer løbe hastigt ned ad Trappen. Han løb efter disse, raabte: »Stop Tyven!« og fik ved Politiassistance Arrestanten Scheiby stoppet, medens den anden Person undløb.

I Overensstemmelse hermed har Arrestanten Scheiby forklaret, at han den paagældende Dag fulgtes med Arrestanten Jensen op i den nævnte Ejendom, idet de i Forvejen var bleven enige om fra et Pulterkammer at begaa Tyveri til fælles Fordel, at de uhindret passerede op ad Hovedtrappen, at han selv blev staaende paa Trappen mellem 2den Sal og 3dje Sal (Kvistetagen), at han hørte, at Jensen forsøgte med nogle Nøgler at lukke en Dør op, men at Jensen straks efter kom springende nedad Trappen, idet han sagde: »Skynd Dig afsted«, at de derpaa begge løb ud paa Gammel Torv og derefter løb hver i sin Retning, samt at han for sit Vedkommende straks efter blev anholdt.

Arrestanten Jensen har nægtet at være meddelagtig i det paagældende Tyveriforsøg. Hans seneste Forklaring gaar ud paa, at han vel har været oppe i Ejendommen sammen med Scheiby, men at de kun gik derop for at tigge, at de var ved den omtalte Dør, fordi de mente, at der i det paagældende Værelse boede en »Svandspiller«, som de kunde faa Penge af, at de bankede paa, uden at der blev svaret, at Scheiby saa tog en Nøgle for at lukke sig ind, i hvilken Anledning Arrestanten spurgte ham, om han var gal, men at der straks efter blev slaet paa Døren indvendig fra, og at de derfor begge løb deres Vej.

Naar imidlertid henses til, at denne Forklaring i sig selv lyder ganske usandsynlig og urimelig, at Arrestanten Jensen først i Strid med Sandheden nægtede at have været sammen med Medarrestanten i den paagældende Ejendom den nævnte Dag, at Arrestanten ikke har kunnet anføre nogen rimelig Grund til, at Arrestanten Scheiby skulde lyve ham noget paa, og at en Person ved Navn Søren Peter Eising Sørensen, hos hvem Arrestanterne havde tilbragt Natten mellem den 13de og 14de November forrige Aar, har forklaret, at Arrestanten Jensen den 14de samme Maaned til ham har sagt, at han og Medarrestanten ved den anførte Tid var ifærd med at »lave en Forretning«, men blev forhindrede deri og maatte løbe, samt at Scheiby derefter blev indfanget af Politiet, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Jensen, hvis Fortid taler stærkt imod ham, er medskyldig i det ham paasigtede Tyveriforsøg under de af Arrestanten Scheiby omforklarede Omstændigheder.

Som Følge heraf ville Arrestanterne være at anse hver især efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, jfr. § 46, disse §§ for Arrestanten Scheibys Vedkommende sammenholdt med § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighederne: Arrestanten Jensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Arrestanten Scheiby med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 139.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Jens Laustsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Assens Købstads Politirets Dom af 18 Juli 1905: Tiltalte Jens Laustsen bør til Assens Købstads Politikasse bøde 2560 Kr. samt udrede de af Sagen lovligt flydende Omkostninger. De ommeldte Varer konfiskeres til Fordel for Anholderen, Sognefoged P. M. Hansen af Carlshøj. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 November 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Konfiskationen af de ovennævnte Skeer og Gafler bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Leth og Overretssagfører Sinding, betaler Tiltalte Jens Laustsen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Laustsen til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Assens Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Jens Laustsen for ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte, der er født den 23 Januar 1863, er senest anset ved Højesterets Dom af 1 Maj 1902 efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 8de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Baag Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 1280 Kr. og Konfiskation af de paagældende Varer.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det derimod godtgjort, at han i April d. A. er gaaet omkring i Assens og her har falbudt 12 linnede Undertrøjer, af hvilke han fik solgt de fire, medens Resten blev ham frastjaalet. Disse Trøjer vil han have købt af sin Broder, Uldhandler Johan Laustsen af Odense, der efter sin Forklaring atter havde købt dem af en i Ikast i Hammerum Herred boende Mand ved Navn Anton Thomsen, som selv havde strikket dem.

Paa Grund af de ham tidligere for ulovlig Omløben med Varer overgaaede Domme har Tiltalte ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens §. 37 at omføre til Forhandling de i nævnte § ommeldte Husflidsprodukter, og da han, der er født i Hammerum Herred, ikke er hjemmehørende i dette, men i flere Aar har været bosiddende i Odense, har han heller ikke i Reskr. 14 Februar 1741 haft Hjemmel til at omføre de nævnte Trøjer, selv om disse, som af ham gjort gældende, vare forfærdigede i nævnte Herred ved Husflid.

Tiltalte vil derfor for sin Forhandling af de oftnævnte Trøjer være at anse efter Pl. 27 November 1839 § 1 efter Omstændighederne

med en Assens Købstads Politikasse tilfaldende Bøde af 2560 Kr., og da Politiretsdommen har samme Straf — — — vil Politiretsdommen forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 105. Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens P. L. Nielsens Hustru, **Ane Christine**, født **Nielsen**
(Def. Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kronborg vestre Birks Politirets Dom af 21 Marts 1905: Tiltalte Ane Christine Nielsen, Gaardmand af Vejby Jens Peder Lykke Nielsens Hustru, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden nedenfor bestemte Frist hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage; saa bør hun og at udrede alle med denne Sags Forfølgning lovligt forbundne Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører C. A. Olsen, betaler Tiltalte, Gaardejer af Vejby Jens P. L. Nielsens Hustru, Ane Christine, født Nielsen. 15 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Om der end maa gaas ud fra, at Tiltaltes i den indankede Dom fremstillede Forhold har været uberettiget, findes det dog efter Omstændighederne, derunder Hensynet til den Indflydelse, som Mælkens Fedtindhold ifølge Mejeriets Vedtægter har paa Beregningen af Betalingen, betænkeligt at antage, at der med Tiltaltes Forhold har været forbundet nogen svigagtig Hensigt. Tiltalte vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Ane Christine Nielsen, Jens P. L. Nielsens Hustru, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder det ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarium samt

i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborgs vestre Birks Politiret hertil indankede, mod Tiltalte, Gaardejer af Vejby Jens P. L. Nielsens Hustru, Ane Christine, født Nielsen, for bedrageligt Forhold anlagte Sag er det ved hendes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Erkendelse godtgjort, at hun i Løbet af et Par Aar indtil ind i Aaret 1904, medens hendes Mand som Medlem af Andelsmejeriet »Ørekilde« i Ørby, Vejby Sogn, ifølge dettes Love var pligtig til at levere Mejeriet den paa deres Ejendom producerede Mælk med Undtagelse af, hvad de beholdt til eget Brug, har af og til, navnlig naar det efter Malkningen om Aftenen var blevet glemt til Husets Brug at aftage Mælk, som kunde staa Natten over og sætte Fløde, dels selv, dels ved sine Piger om Morgenens af den foregaaende Dags til Mejeriet bestemte Aftenmælk taget ca. 1 Pægl af det øverste, altsaa væsenlig den i Løbet af Natten fremkomne Fløde og forbrugt den i Husholdningen. Hvor ofte dette er sket, er ikke nøjagtigt oplyst. Det findes ikke at kunne diskulperes Tiltalte, at Mælken ifølge Mejeriets Love skulde betales efter dens Fedtindhold, dels fordi Mælken ikke kontrolleredes daglig, dels og fornemmelig, fordi Medlemmerne var pligtige at levere Mejeriet »sød Mælk«, hvorved maa forstaas Mælk, saaledes som den kom fra Koen.

For det af Tiltalte udviste Forhold er hun, der er født den 23 Oktober 1862 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 257, og da den valgte Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 100 Kr., eller subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, findes passende — — — vil Dommen være at stadfæste.

Mandag den 19 Marts.

Nr. 130.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Anton Mortensen (Def. Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 1 August 1905: Tiltalte, Møller Anton Mortensen af Bedsted, bør til Statskassen bøde 100 Kr. og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Abildhauge og Konsul Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Oktober 1905: Tiltalte Anton Mortensen bør til Statskassen bøde 80 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 7 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Mortensen til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Møller Anton Mortensen, der er født i Aaret 1870, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Efterat Boelsmand Erik Svendsen af Lyngholm Mark til vedkommende Herredskontor havde anmeldt, at han forment sig bedraget af Tiltalte, blev der indledet en Undersøgelse desangaaende, og under denne har Tiltalte oprindeligt afgivet følgende med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse:

Den 12 November f. A. bragte Svendsen, paa et Tidspunkt, da Tiltalte ikke selv var hjemme, en So, der ønskedes bedækket af en Tiltalte tilhørende Orne, hjem til ham, hvorhos Svendsen ved samme Lejlighed til Tiltaltes Karl fremkom med en Udtalelse om, at han eventuelt ønskede at bytte Soen med en af Tiltaltes Søer. Den paafølgende Dag kom Svendsen atter hjem til Tiltalte, hvem han nu traf, og med hvem han enedes om, at de, hvis Bedækningen ikke lykkedes, mulig kunde bytte Søer, saaledes at Svendsen i Bytte for sin So fik en Tiltalte tilhørende broget So.

Efter at derpaa Svendsens So den 14de s. M. var bleven bedækket af Tiltaltes Orne, samt efter at 2 Tiltalte tilhørende Søer, hvorimellem den ovennævnte brogede, var blevne bedækkede henholdsvis den 16de og 17de s. M., tilskrev Tiltalte under sidstnævnte Dato Svendsen, at den brogede So var bedækket, hvorhos han anmodede ham om, hvis han vilde bytte med sin So, da at komme til ham en af de første Dage, hvorimod han i Brevet intet meddelte om, at den Svendsen tilhørende So var bleven bedækket, hvorom han, efter hvad han har erkendt, var vel vidende.

I Henhold til dette Brev indfandt Svendsen sig den følgende Dag hos Tiltalte, og efter at denne paa hans Forespørgsel, om Soen var »ornegal«, havde benægtet dette, skønt han var paa det rene med, at Spørgsmaalet gik ud paa at faa at vide, om Soen var bleven bedækket, foretog de en Byttehandel, saaledes at Svendsen fik Tiltaltes brogede So, medens Tiltalte i Bytte fik Svendsens So og 15 Kr. kontant. Angaaende denne Byttehandel har Svendsen forklaret, at han ved Handelsens Afslutning gik ud fra, at hans egen So ikke var bedækket, og at han overhovedet ikke vilde have inddladt sig paa nogen Handel, hvis han havde været vidende om Bedækningen, og i Overensstemmelse hermed har Tiltalte erkendt, at han var paa det rene med, at Svendsen ikke vilde have foretaget Byttehandelen, hvis han havde vidst, at Bedækningen havde fundet Sted.

Efter at der var beordret Aktion i Sagen, har Tiltalte imidlertid i en af ham til hans Defensor for Underretten stilet Skrivelse samt under et i Anledning af Skrivelsens Fremkomst optaget Reassumtionsforhør ændret sin Forklaring derhen, at der allerede den 13 November f. A. fandt en endelig Byttehandel Sted mellem ham og Svendsen, der, som Tiltalte har udtrykt sig, »slog Søerne fast«, idet han forbeholdt sig at faa Tiltaltes brogede So, hvis denne blev bedækket, men ellers en anden Tiltalte ligeledes tilhørende So, men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af den af ham tidligere afgivne, ved Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse vil der intet Hensyn kunne tages.

Medens Svendsen har udtalt, at han, hvis han, dengang Byttehandelen fandt Sted, havde vidst, at hans So var bedækket, i hvert Fald vilde have forlangt mindst 25 Kr. i Bytte, og medens et andet under Sagen afhørt Vidne har forklaret, at den Svendsen oprindelig tilhørende So var mindst 15 Kr. mere værd end den anden So, har Tiltalte — der under det i Sagen oprindelig afholdte Forhør forklarede, at Søerne efter hans Formening var omtrent lige meget værd — i Reassumtionsforhøret udsagt, at han mener, at hans egen So var mere værd end Svendsens.

Under Sagen har Tiltalte udbetalt Svendsen en Erstatning af 30 Kr. og tilbudt ham yderligere 20 Kr., hvis Sagen kunde falde bort, hvorhos han endelig har betalt Svendsen 10 Kr. i Erstatning for de af ham foretagne Rejser, og Svendsen har derefter frafaldet Krav paa yderligere Skadeserstatning.

Idet nu Tiltalte ved paa Svendsens Forespørgsel i Strid med Sandheden at benægte, at den denne tilhørende So var bleven bedækket — hvorved han har gjort sig skyldig i Brud paa et Forhold, med Hensyn til hvilket Svendsen ifølge Sagens Natur var henvist til at stole paa Tiltaltes Sandhed — har forledet Svendsen til at indgaa den ovennævnte Byttehandel, ved hvilken der maa antages at være tilføjet ham Tab, er han for dette Forhold ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257, men Straffen, der er bestemt til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en samme Kasse tilfaldende Bøde af 80 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 7 Dage.

Onsdag den 21 Marts.

Nr. 107.

Overretssagfører Emil Levy

contra

Oskar Christensen (Def. Bülow),

der tiltales for Bedrageri samt for de i Straffelovens §§ 261—263 ommeldte Forbrydelser.

Frederikshavns Købstads Ekstrarets Dom af 25 Januar 1905: Tiltalte Peter Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Oskar Christensen og Arthur Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis 4 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage. Derhos bør Oskar Christensen betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 25 Kr., dog saaledes, at Arthur Christensen in solidum med ham betaler det halve. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juli 1905: Tiltalte Peter Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Oskar Christensen og Arthur Christensen bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder Tiltalte Oskar Christensen og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Sørensen, og de henholdsvis for Tiltalte Oskar Christensen og for de Tiltalte Arthur Christensen og Peter Christensen beskikkede Defensorer sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 50 Kr. til hver, dog saaledes, at Tiltalte Arthur Christensen in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Oskar Christensens Vedkommende i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at han er frifunden, forsaavidt han er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 263. Ej heller findes Tiltalte efter Sagens tildels efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger at have gjort sig skyldig i noget Forhold, som vil kunne tilregnes ham som Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 261 eller som Bedrageri, i hvilken Henseende bemærkes, at det findes betænkeligt at anse det godtgjort, at han til de paagældende Tidspunkter har maattet forudse sin Fallit som forestaaende. Derimod er Tiltalte for de i Dommen beskrevne grove Uordener med Hensyn til Førelsen af sine Handelsbøger rettelig anset efter Straffelovens § 262, 2det Stk., men derhos findes han at burde anses efter samme Straffebestemmelse, jfr. Konkurslovens § 148, for sit Forhold med Hensyn til Opgørelsen af Status pr. 1 Juni

1903, hvilken efter det Oplyste, rigtig opgjort, maa antages at ville have udvist et Underskud af mindst 5000 Kroner. Den af ham forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger vil det for Tiltaltes Vedkommende have sit Forblivende ved den indankede Dom, hvorhos han vil have at betale Salær til Aktor for Højesteret, medens han selv har sørget for sit Forsvar for Højesteret ved en af ham antagen Sagfører.

Thi kendes for Ret:

Oskar Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Overretssagfører Emil Levy 100 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Oskar Christensen, Arthur Christensen og Peter Christensen satte under Tiltale for Bedrageri, de tvende Førstnævnte tillige for de i Straffelovens §§ 261—263 ommeldte Forbrydelser.

Medens Tiltalte Arthur Christensen, der er født i Aaret 1880, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Oskar Christensen, der er født i Aaret 1874, under 11 April 1899 inden Frederikshavn Købstads Politiret vedtaget for Overtrædelse af Næringsloven at erlægge en Bøde til bemeldte Købstads Kæmnerkasse af 50 Kr., og under 20 Juli 1903 inden samme Købstads Politiret for Overtrædelse af Frdn. af 6 Oktober 1753 vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr. . . .

I Maj Maaned 1898 etablerede Tiltalte Oskar Christensen en væsenlig paa Kredit baseret Kolonial-Detailforretning i Frederikshavn. Denne Forretning, som var bestemt til at drives med billige Priser og kontant Betaling for de solgte Varer, og for hvilken Tiltalte reklamerede stærkt, antog snart, da Omsætningen stedse var stigende, et ikke ringe Omfang og forøgedes yderligere ved, at Tiltalte oprettede forskellige Filialer dertil, deriblandt en i Aalbæk, hvilken Filial han holdt gaaende til September Maaned 1902.

Medens den ommeldte Detailforretning i alt Fald til det sidstnævnte Aar efter det Foreliggende har kunnet give Tiltalte et, om end ikke betydeligt, Overskud, var dette derimod ikke Tilfældet med en Handel en gros med Mel, Foderstoffer og Kunstgødning, som Tiltalte i Slutningen af 1898 begyndte at drive i Forbindelse med Butiksforretningen, da Tiltalte, der manglede fornøden Kapital til Driften, overfor sine Kunder indlod sig paa en udstrakt Kreditgivning, særlig ved Modtagelse af Veksler, hvis Diskontering Tiltalte betalte, saaledes at Udgifterne derved antagelig i de senere Aar har udgjort 8 à 10000 Kr. aarlig.

For med større Fordel at kunne drive sin en gros Forretning af-

hændede Tiltalte i Marts Maaned 1903 Detailforretningen til en Mand fra Aalborg, men han overtog den dog snart igen, indtil han paa Grund af stadig tiltagende pekuniære Vanskeligheder i December Maaned s. A. overdrog den til sin Broder, Tiltalte Peter Christensen. Vederlaget for Afstaaelsen afgjordes paa den Maade, at Tiltalte Peter Christensen, der paa den Tid endnu ikke var fuldmyndig, akcepterede 4 Veksler paa tilsammen 10000 Kr., som Tiltalte Oskar Christensen derefter overdrog til sin største Kreditor, Købmand B. Springborg i Hjørring, for dermed at indløse ældre forfaldne Veksler til Beløb af ca. 7600 Kr. samt til Dækning af anden Gæld, hidrørende fra tidligere kontante Laan og debiterede Varer.

Medens Tiltalte endnu indtil Efteraaret 1903 havde formaaet at fyldestgøre sine Gældsforpligtelser hovedsagelig ved Udstedelse og Om-sætning af Veksler samt ved Bistand af fornævnte Springborg, der vedblivende endosserede hans Veksler og forstrakte ham med kontante Laan, blev han, efter at der i Januar Maaned 1904 var begæret Arrest hos ham af en Kreditor, og efter at hans Moder, der driver en Kro og Købmandsforretning i Kvissel, og som ellers til Tider havde hjulpet ham, og Springborg havde unddraget ham deres Støtte, den 17de s. M. nødsaget til at standse sine Betalinger, og efter at hans Bo den 27de s. M. var taget under Konkursbehandling af Frederikshavn Købstads Skifteret, blev der, da der var opstaaet Mistanke om, at han havde gjort sig skyldig i forskellige Misligheder overfor sine Kreditorer, og efter derom fra Konkursboets midlertidige Bestyrer fremkommen Begæring indledet Undersøgelse mod ham, og gaa de herunder fremkomne Oplysninger ud paa Følgende:

Ifølge en af Kurator i Forbindelse med Kreditorudvalget i Tiltaltes Konkursbo i Henhold til Konkurslovens § 79 den 1 Juli 1904 afgiven Indberetning androg Tiltaltes Varegæld den 1 Juni 1903 38642 Kr. 24 Øre, medens Status efter den i Boet den 8 April 1904 fremlagte Statusoversigt stillede sig saaledes, at der ialt var anmeldt og anerkendt simple personlige Fordringer til samlet Beløb af ca. 47000 Kr., hvortil ifølge Indberetningen kommer senere anmeldte Fordringer til samlet Beløb af ca. 15000 Kr., medens Aktiverne udgjorde 6398 Kr. 95 Øre, hvori dog var indbefattet et Beløb af 2500 Kr., som Købmand Springborg indbetalte i Boet i Henhold til en med dette og Tiltalte Peter Christensen truffen Overenskomst, ifølge hvilken Springborg overtog det til nævnte Tiltalte af Tiltalte Oskar Christensen overdragne Varelager mod at tilbagelevere de af førstnævnte Tiltalte akcepterede Veksler til Beløb 10000 Kr.

Der fremkom under Forhøret forskellige Anmeldelser fra Tiltaltes Forretningsforbindelser om, at Tiltalte i de sidste Maaneder før Konkursen havde hjemtaget Varepartier af ikke ganske ringe Omfang.

Aktieselskabet »Det sibiriske Kompagni« i Kjøbenhavn fremsendte saaledes en Kontokurant, hvorefter det under 6te og 13de Januar, 1904 til Tiltalte havde afsendt Varer for et Beløb af 446 Kr. 45 Øre, som ikke var betalt; O. Hansen, Kjøbenhavn, anmeldte en Fordring for leverede Varer paa ialt 1150 Kr. 16 Øre, hvoraf 539 Kr. 80 Øre angik Leveringer i Januar Maaned; Aktieselskabet H. E. Gosch & Co.s Tændstikfabriker havde pr. 11te s. M. fremsendt Varer til Beløb af 483 Kr. 25 Øre, hvilket Beløb ikke var betalt; Cornelius Stau, Kjøben-

havn, begærede Undersøgelse indledet mod Tiltalte, fordi denne havde afhændet nogle fra den nævnte Forretning den 9 Januar 1904 modtagne Varer til Beløb af 87 Kr., til Trods for, at de af Forretningen stillede Betingelser for Varernes Overdragelse ikke var fyldstgjorte; endelig begærede Ejby Mølle, Odense, Undersøgelse indledet med Hensyn til, at Tiltalte den 4 November 1903 havde modtaget Varepartier til Beløb af 7880 Kr. 90 Øre, i Anledning af hvilket Køb Tiltalte udstedte 3 Veksler til Beløb af 7763 Kr. 18 Øre, af hvilke kun den ene delvis blev indfriet, saaledes at Restgælden nedbragtes til 5989 Kr. 16 Øre, medens ingen af de to andre Veksler, der forfaldt til Betaling henholdsvis den 7 Januar og 8 Februar 1904, var indfriet.

Med Hensyn til de nysnævnte Anmeldelser har Tiltalte forklaret, at han i Tillid til den ham fra forskellige Sider, deriblandt hans Moder og Købmand Springborg, som jævnlig havde bistaaet ham med Raad og Daad, lovede Støtte, stadig havde haabet paa at kunne komme ud over sine Vanskeligheder, og at Grunden til, at der ved Konkursens Indtræden kun forefandtes Varer for 556 Kr. 75 Øre og ingen kontant Pengebeholdning af Betydning, maatte søges deri, at han som oftest plejede at afhænde de af ham forskrevne Varepartier, forinden han modtog dem, hvorefter han anvendte de herved indkomne Penge, bl. a. ogsaa dem, der indgik ved Salget af de af ham i den sidste Tid før Konkursen indkøbte Varer, til Indfrielse af forfaldne Veksler, medens han til Leverandørerne af Varepartierne udstedte 3 Maaneders Veksler.

Tiltalte har benægtet at have modtaget de forommeldte Varer uden Hensigt til at betale dem, hvorhos han har henvist til de nedennævnte af ham foretagne Statusopgørelser, der udviser ikke ubetydelige Overskud.

Med Hensyn til disse Statusopgørelser viste det sig under Boets Behandling, at Tiltalte havde opgjort Status den 1 Februar 1902, den 15 Januar 1903 og den 1 Juni s. A., samt at Forretningen efter disse Opgørelser, hvilke efter Tiltaltes Forklaring er foretagne af hans Folk, dog under hans Overtilsyn, udviste Overskud paa henholdsvis 17856 Kr. 11 Øre, 16063 Kr. 41 Øre samt 14750 Kr. 49 Øre. De ommeldte Statusopgørelser svarer dog ifølge dem fornævnte af Konkursboets Kurator i Forbindelse med Kreditorudvalget afgivne Indberetning ikke til Forretningens virkelige Status, saaledes som denne — saavidt det paa Grundlag af Tiltaltes mangelfulde Bogføring har kunnet oplyses — maa antages at have været.

Opgørelserne er gennemgaaende, saavidt det har kunnet kontrolleres, udarbejdet paa den Maade, at medens Forretningens Varelager og Inventarium er opført med for høj Værdi, er der intet fradraget for usolide Fordringer.

En til de ovenfor angivne Tidspunkter rettelig foretagen Opgørelse af Forretningens Status vilde have givet ganske andre Resultater end de i Tiltaltes Opgørelser fremkomne, idet Status pr. 1 Februar 1902 ikke vilde have udvist noget Overskud, hvorhos der pr. 15 Januar 1903, under Forudsætning af, at det i Statusopgørelsen opførte Varelager har været tilstede, hvilket næppe har været Tilfældet, højst vilde have været et Overskud paa 3041 Kr. 50 Øre, medens Status den 1 Juni 1903 vilde have udvist et Underskud paa 384 Kr. 3 Øre.

Tiltalte, som har erkendt, at disse Statusoversigter, der fremtræder

i en ret summarisk Skikkelse, er optagne paa meget kort Tid, for den sidstnævntes Vedkommende paa en Eftermiddag, og som har erkendt, at han nok har tænkt sig Muligheden af, at der paa Gældssiden var adskilligt mere at optage, ligesom han har indrømmet, at der iøvrigt har været Fejl i dem, har derimod benægtet, at han med Opgørelserne har forbundet nogen bedragerisk eller svigagtig Hensigt.

Medens Tiltalte derhos har erkendt, at de fornævnte Statusopgørelser har været forelagt Købmand Springborg, der ogsaa har forklaret, at han ikke vilde have ydet Tiltalte Kredit i saa udstrakt Omfang, som Tilfældet var, hvis han ikke havde faaet de af Tiltalte udarbejdede Opgørelser at se, har Tiltalte ligeledes indrømmet, at den ovenfor omtalte Opgørelse af 15 Januar 1903 af ham blev indleveret til en Sagfører i Frederikshavn, til hvem han havde henvist sine Kreditorer, naar de søgte Oplysninger om hans Forhold.

Medens Tiltaltes Forretningsførelse efter det Oplyste i det Hele maa anses for at have været i høj Grad letsindig og egnet til at paaføre hans Kreditorer store Tab, vil han, hvis Levevis efter hans Forklaring ikke har været ødsel, omend han indrømmer at have brugt en Del Penge, foruden til Forretningsrejser, til Spil, for sit Forhold i den ommeldte Henseende dog ikke kunne anses efter Straffelovens § 263, idet der ikke under Sagen er fremkommet Andragende fra nogen Kreditor om Tiltalte i Henhold til nævnte Straffebestemmelse, og medens der efter Sagens Oplysninger vel ikke kan være Tvivl om, at Tiltaltes Status paa de ovennævnte Tidspunkter i Virkeligheden har været langt ringere end den, de ovenfor omtalte Opgørelser udviser, findes det dog betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved Udarbejdelsen eller Benyttelsen af de forskellige forømmeldte Statusopgørelser har udvist noget Forhold, der kunde tilregnes ham som Bedrageri eller Overtrædelse af Straffelovens § 262.

Med Hensyn derimod til det af Tiltalte udviste Forhold, at han, efter at have overdraget den af ham tidligere indehaftede Detailforretning til sin mindreaarige Broder, Medtiltalte Peter Christensen, i Januar Maaned 1904, da han efter alle foreliggende Oplysninger maa have været paa det rene med, at hans Fallit var forestaaende, har optaget nye Forstrækninger ved hos forskellige Firmaer at foretage de i det foregaaende omtalte Kreditkøb til samlet Beløb 3275 Kr. 83 Øre, vil han være at anse efter Straffelovens § 260.

Hvad dernæst angaar den ommeldte til Broderen Peter foretagne Forretningsafstaaelse, kan Tiltalte vel ikke anses at have paadraget sig noget Strafansvar ved selve denne Transaktion, hvorimod han ved under de foran nærmere beskrevne Omstændigheder at overdrage Købmand Springborg de af Medtiltalte Peter Christensen accepterede 4 Veksler, der repræsenterede Vederlaget for Forretningsafstaaelsen, maa anses retsstridig at have begunstiget Springborg paa sine andre Kreditors Bekostning, saaledes at han for sit Forhold i saa Henseende ikke vil kunne undgaa Straf efter Straffelovens § 261.

Det er endvidere ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han har ført sine Handelsbøger paa en særdeles mangelfuld Maade.

Tiltalte, der i sin Forretning har ført autoriseret Journal og Hovedbog foruden 3 uautoriserede Hovedbøger, har i den heromhandlede

Henseende erkendt, at han længe før Konkursen har været saa optaget af at holde sin Forretning oven Vande, at han kun har kunnet beskæftige sig med Bøgenes Førelse paa en ganske overfladisk Maade, saaledes at han i alt Væsenligt overlod dette Arbejde til sine Folk, særlig til en i Forretningen beskæftiget ung Pige, der kun havde ringe Kendskab til Bogholderi.

Ved en Undersøgelse af Tiltaltes Bøger samt ved Inkassationen af Konkursboets Fordringer har det saaledes vist sig, at Indholdet af forskellige Konti er urigtigt, ligesom adskillige Tilgodehavender, navnlig Vekselfordringer, ikke er optagne i Bøgerne, at flere Beløb var betalte uden at være godskrevne de respektive Debitorer, at der endvidere var foretaget talrige Rettelser i Bøgerne, og at de forskellige Poster i Hovedbøgerne ikke fulgte i kronologisk Orden.

Særlig ved de 3 forannævnte uautoriserede Hovedbøger var Manglerne ved Førelsen fremtrædende; for Detailforretningens Vedkommende havde Tiltalte allerede i Aaret 1902 ophørt at føre Kassebog, medens han i en gros Forretningen kun havde ført en saadan en Del af August og September Maaneder 1903.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 262, 2det Stykke.

Med Hensyn til de Tiltalte Arthur Christensen paasigtede Forhold bemærkes Følgende:

Hvad endelig angaar Tiltalen mod Peter Christensen, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at efter at han, som ovenfor meldt, havde overtaget Broderen Oskars Detailforretning, ledede han selv denne i alt Væsenligt ved en af ham antagen Kommis, men han har erkendt, at Broderen Oskar, fra hvem han fra Tid til anden modtog Varer, daglig har hævet de i Forretningen indkomne Kontanter.

Tiltalte har ikke villet erkende, at den skete Overdragelse kun blev foretagen pro forma, og han har forklaret, at han, der var formueløs ved Overtagelsen, kun indlod sig paa samme for Broderen Oskars Skyld, navnlig fordi han kunde indse, at denne ikke kunde overkomme at passe Detailforretningen ved Siden af en gros Forretningen.

Efter det saaledes Foreliggende findes Tiltalte ikke at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ved at inklade sig paa den ommeldte Transaktion, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

De af de tvende andre Tiltalte i Henhold til det Foranførte forskyldte Straffe findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes, for Oskar Christensen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Arthur Christensen til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 156.

Højesteretsagfører Jensen

contra

Jens Kristian Valdemar Hansen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Januar 1906: Tiltalte Jens Kristian Valdemar Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overrettsagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Kristian Valdemar Hansen til Højesteretsagførerne Jensen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Christian Valdemar Hansen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Tiltalte er født den 24 April 1885 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Maj 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ved de af Politibetjentene Nr. 147, Jørgensen, 625, Bryder, og 192, Igelso, samt Inspektionsbetjent Haarslev afgivne Forklaringer i Forbindelse med Tiltaltes egen Erkendelse er det bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte den 26 November f. A. under et Ophold i en Beværtning paa Hjørnet af Silkeborggade og Viborggade opførte sig paa forstyrrende Maade, blev han af Politibetjent Jørgensen, der var iført Uniform, opfordret til at forlade Beværtningen, hvortil han ytrede: »Ikke fordi Du siger det; der skal Folk til at smide mig ud«. Da Betjenten nu tog ham i Armen, ytrede han, der var noget paavirket af nydte Drikkevarer, men som maa antages for at have været i fuldt tilregnelig Tilstand: »Giv slip, ellers skal jeg Kraft knuse mig slaa Dig ned!« hvorhos han greb fat i Betjentens Tøj og med Haanden slog ham over Armen.

Betjenten fik ham dog ført udenfor, men da Betjenten derpaa opfordrede ham til at følge med paa Stationen, var Tiltalte ikke til at formaa til at slippe sit Tag i Betjenten, og da Betjenten nu vilde til-

kalde en Droske, som holdt i Nærheden, rev han sig løs og tog Flugten ad Silkeborggade mod Aarhusgade til Boulevarden. Her blev han paany paagrebet af Politibetjent Jørgensen med Bistand af Inspektionsbetjent Haarslev, der var civilklædt. Denne sidste foreviste sit Politiskilt for Tiltalte, som imidlertid ikke tog noget Hensyn hertil, men slog og sparkede om sig for at frigøre sig. Nu kom Politibetjent Bryder tilstede, iført Uniform, og Haarslev fjernede sig for at hidkalde en Droske. Tiltalte søgte imidlertid paa enhver Maade at slaa og sparke Jørgensen og Bryder, hvem han udskældte for »Bisser«, »røde Bønderkarle« m. m., hvorhos han opfordrede tilstedekomne civile Personer til at slaa Politiet ned, en Opfordring, hvortil dog ingen tog Hensyn. Betjentene maatte gøre Brug af deres Stave for at undgaa Overlast fra Tiltaltes Side, og først efter at Politibetjent Igelsø, der var civilklædt, men foreviste Politiskilt, var kommen til Hjælp, lykkedes det, trods Tiltaltes stærke Modstand, at faa ham bundet og i Droske transporteret til Politistation Nr. 7. Skønt Tiltalte søgte at »slaa Skaller«, lykkedes det ham dog ikke at tilføje Betjentene nogen Møn. Dog fik Igelsø under Kampen en Paraply ødelagt.

I Henhold til det Foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Torsdag den 22 Marts.

Nr. 132.

Højesteretssagfører Réé

contra

Herman Peder Kofod (Def. Asmussen),

der tiltales for uagtsom Brandstiftelse, subsidært for Overtrædelse af Brandpolitilov for Landet af 2 Marts 1861, jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 70 af 16 April 1898, § 21.

Bornholms vestre Herreds Ekstrarets Dom af 27 November 1905: Tiltalte, Gaardejer Herman Peder Kofod af »Lille Dalbygaard« i Vestermarie, bør til vester Herreds Politikasse erlægge en Bøde af 100 Kr. Saa udreder han alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Justitsraad, Sagfører N. C. Olsen, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører J. Olsen, 15 Kr. Det Idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at de Højesteret forelagte yderligere Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Peder Kofod til Højesteretssagførerne Rée og Asmusen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales i Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 23 Oktober d. A. Gaardejer Herman Peder Kofod af Vestermarie for uagtsom Brandstiftelse, subsidiært for Overtrædelse af Brandpolitilov for Landet af 2 Marts 1861, jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse af 16 April 1898, § 21, og er Sagens nærmere Omstændigheder følgende:

Lørdagen den 29 April d. A. om Morgenen Kl. ca. 8 opstod der Ild i den Tiltalte tilhørende Ejendom 10de Vornedegaard, »Lille Dalbygaard« i Vestermarie Sogn. Ved Branden nedbrændte Gaardens samtlige straatækte Bygninger, ialt 4 Længer, og hvoraf østre og søndre Længe var sammenbyggede, totalt, hvorhos der tillige indebrændte en stor Del af Kreaturbesætningen, ligesom en væsenlig Del af Inventar, Redskaber og Indbo brændte. Efter Branden blev Skaden opgjort saaledes, at Erstatningen for Bygningerne, der var forsikrede i Landbygningernes almindelige Brandforsikring for 19090 Kr., ansattes til 18632 Kr., og Erstatningen for Løsøret, der med Avl og Afgrøde etc. var forsikret i Bornholms Brandforsikringselskab for 14457 Kr., ansattes til 5428 Kr., idet der, da Branden fandt Sted, kun fandtes en ringe Beholdning af Avl.

Tiltalte har forklaret, at den sandsynligste Aarsag til Branden er, at han har affyret et Skud fra Halmgulvet i Gaardens østre Længe, og forklarer han nærmere Følgende:

Efter at Tiltalte først om Morgenen havde skudt efter en Kaje i den Vest for Gaarden liggende Have, begav han sig med sin Bøsse, der var en Baglader Nr. 16 med Stifantændelsespatroner, gennem Gaarden ud gennem Indkørselsporten, der var i den østre Længe, og da han havde bemærket, at der sad en Kaje i et Træ, der stod ca. 18 Alen i sydvestlig Retning for Hjørnet af den østre Længe, og for at kunne komme Kajen paa nærmere Hold, gik han ad en i østre Længe værende Port ind i den der værende Tærskelo og herfra ind i et i den søndre Ende af Længen værende Halmgulv, og staaende her affyrede han gennem en i vestre Side af Længen værende Luge et Skud efter Kajen. Efter at have affyret Skuddet, sprang Tiltalte ud gennem Lugehullet for at se, om han havde ramt Kajen, men da han saa, at denne fløj ad en Syd for Gaarden liggende Skov til, gik han langs søndre Længe Vest om denne ind i Gaarden, og da han var kommet hen udfor Trappen til Køkkenet, saa han, at det røg op af Taget paa den østre Længes sydlige Ende. Tiltalte løb da hen til en Dør i den vestre Side af østre Længe, hvor denne var sammenbygget med søndre Længe, og saa ind i Tærskeloen og bemærkede da, at det

allerede brændte stærkt saavel i Halmen paa Gulvet i Halmgulvet som i Taget ovenover. Tiltalte skyndte sig tilbage hen i Gaarden, kaldte paa Røgteren, hvem han paalagde at løse Kreaturerne, der opholdt sig i søndre Længe, og gik derefter ind i Stuehuset for at faa sin Familie, der opholdt sig der, ud af Gaarden. Tiltalte gjorde sig ikke derefter nogen Ulejlighed for at søge at redde noget af Besætningen eller Andet.

Som foran bemærket affyrede Tiltalte sit Skud med en Baglader af Kaliber 16. Patronerne havde Tiltalte selv ladet og benyttet til Forladning graat Indpakningspapir. Efter Tiltaltes Mening maa Ilden være opkommet ved, at Forladningen af Patronen er fløjet op under Tagskægget og har antændt Taghalmen og derfra udbredt sig videre. Han har erkendt, at det er usandsynligt, at en Antændelse af Taget udenpaa dette kan være sket, idet Taget var vaadt, at en direkte Antændelse af Tagskægget ved Skuddet er udenfor Rimelighedens Grænser, idet Afstanden fra hans Bøsepibe til Underkanten af Tagskægget var ca. $1\frac{1}{2}$ Alen, og at Ilden ikke kan skyldes, at han har skudt lige op i Taget istedetfor efter Kajen. Tiltalte hævder bestandig, at han ikke forsællig har foranlediget Ildebranden. Det er efter Tiltaltes Mening udelukket, at nogen Fremmed kan have paasat Ilden, og der er ikke ved Undersøgelsen fremkommet noget, der kan støtte en Antagelse i denne Retning.

Om end det nu maa siges, at Tiltaltes Hypotese om, hvorledes Ilden er opkommet, synes noget uholdbar, idet saavel Skuddets Retningslinie i Forhold til Lugen, som ogsaa den Omstændighed, at Vinden var Sydøst og saaledes nærmest i Retning med Gaardens Bygninger, gør det lidet troligt, at Forladningen skulde være fløjet tilbage og op under Tagskægget og tændt, og om end det maa anses for nærmestliggende, at Ilden er foranlediget ved Skuddet, er det dog ikke bevist, at den har været en Følge af, at Tiltalte har affyret sit Skud inde i Halmgulvet. Der vil derfor ikke kunne paalægges Tiltalte Ansvar for ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed at have foranlediget Ilds-vaade, og Tiltalte vil saaledes ikke kunne straffes efter Straffelovens § 284, hvorfor der ejheller vil blive Spørgsmaal om at ikende ham nogen Erstatningspligt.

Derimod vil Tiltalte, der er født 13 Juni 1878, og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaa at anses efter Brandpolitiloven for Landet af 2 Marts 1861, jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 70 af 16 April 1898, § 21, og findes den Straf, han herefter har forskyldt, under Hensyn til det særlig graverende ved at affyre Skud i en straatækt Bygning i umiddelbar Nærhed af dennes Tag, passende at kunne ansættes til en vester Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Fredag den 23 Marts.

Nr. 164.

Højesteretssagfører Réé

contra

Johan Peter Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Stege Købstads Ekstrarets Dom af 7 November 1905: Arrestanten Johan Peter Rasmussen bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage samt betale 12 Kr. i Erstatning til Kelner Chr. Petersen og denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Scheel, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Lindhardt, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Wolff og Overretssagfører Cortsen, betaler Tiltalte Johan Peter Rasmussen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte adviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke; men under Hensyn til dettes 2det Punktum findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Johan Peter Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Réé og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der er indanket hertil fra Stege Købstads Ekstraret, er Johan Peter Rasmussen tiltalt for Vold og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte er født den 28 Oktober 1871 og anset bl. a. ved Thorseng Birks Politirets Dom af 11 Januar 1892 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage og senest ved Møens Herreds Ekstrarets Dom af 25 November 1895 efter Straffelovens § 203, sammenholdt med § 47, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer i Forbindelse med de iøvrigt foreliggende Oplysninger maa det anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Tiltalte Natten mellem den 14de og 15de Oktober f. A. havde forladt en Beværtning i Stege, da denne ved Tolvtiden blev lukket, gik han tilligemed tvende andre Personer over til et ligeoverfor liggende Hotel og ind ad dettes Port, hvor de traf Kelner Christian Petersen, af hvem Tiltalte forlangte 3 Bajere, men Kelneren nægtede at give ham disse, idet han bemærkede, at det var over Lukketid. Det lykkedes Kelneren at faa Tiltalte og hans Ledsagere udenfor Porten, men inden Kelneren havde faaet denne aflaaet, skubbede de 3 Personer den op igen, saa at den kom til at staa paa Klem. Igennem den derved fremkomne Aabning tilføjede Tiltalte nu Kelner Christian Petersen med sin Stok et Slag i Hovedet, hvorved der paa den forreste Del af Hovedet tæt ved Haargrænsen fremkom et godt to Centimeter langt, ikke helt gennem Hudlaget gaaende, let, vinkelformet Saar med lige Rande, der maa antages at være lægt i Løbet af 10 Dage uden at efterlade Følger.

Stokken, hvormed Tiltalte tilføjede Kelner Christian Petersen den ovenomtalte Læsion, var af Egetræ, ca. 1 $\frac{1}{2}$ Alen lang og $\frac{3}{4}$ Tomme tyk.

Tiltalte, der efter det Oplyste maa antages i Gerningens Øjeblik at have været en Del beruset, har forklaret, at han ikke kan huske, at han den paagældende Aften slog Kelner Christian Petersen med sin Stok, om det end forekommer ham, at han nævnte Aften var i Haandgemæng med nogen, men han tvivler ikke om, at han har gjort sig skyldig i den ovenbeskrevne voldelige Adfærd, og at Kelner Petersen ikke har givet ham nogen rimelig Anledning dertil.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, og da den af ham forskyldte Straf ved den indankede Dom findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 60 Dage, samt da Overretten tiltræder Dommens Bestemmelser om den Christian Petersen tilkendte Erstatning — — — vil Dommen i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 155.

Advokat Nellemann

contra

Jens Hansen Lund (Def. Halkier),

der tiltales for Vold.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 3 November 1905: Tiltalte Jens Hansen Lund, Uldum, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Han bør derhos betale 60 Kr. i Erstatning til Husejer Niels Jacob Petersen, Uldum, og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Møhl, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 December 1905: Tiltalte Jens Hansen Lund bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder samt i Erstatning til Husmand Niels Jacob Petersen betale 50 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Idet det bemærkes, at Betalingen for de under Sagen fremlagte Lægeerklæringer maa henregnes under Aktionsomkostningerne, vil Dommen i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Jens Hansen Lund bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nullemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Brolægger Jens Hansen Lund, der er født i Aaret 1856, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold.

Den 28 September d. A. anmeldte den ca. 81-aarige Husmand Niels Jacob Petersen for Politiet, at han Dagen forud havde været Genstand for et Overfald fra Tiltaltes Side. Under den herefter indledede Undersøgelse har bemeldte Petersen forklaret, at der, efter at

han i afvigte Sommer havde købt et Hus i Uldum, hvori Tiltalte boede tilleje og vedblivende skulde bo i Henhold til en mellem ham og Petersen oprettet Lejekontrakt, af forskellige Grunde var opstaaet Uenighed mellem dem; da han den 27 September d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 3 og 4 indfandt sig ved Huset, blev han overfaldet af Tiltalte, der — uden at det staar klart for Petersen, der ved Overfaldet vil være bleven helt forstummet, hvorvidt Tiltalte først har slaaet ham inde i Husets Køkken — greb ham i Brystet og slæbte ham ind i et til Huset hørende Vadskehus, hvis Dør han lukkede, hvorefter han gentagne Gange stødte Petersen op mod Muren eller Dørkarmen samt flere Gange kastede ham ned mod Stengulvet, saa at Blodet flød af ham, hvorhos Tiltalte, der to Gange havde fat i hans Hals og truede med at kvæle ham, udtalte, at Petersen ikke skulde komme levende fra ham, og at han vilde kaste Petersen i den i Vadskehuset værende Brønd, der er 4 à 5 Alen dyb. Først da Smed Jens Jørgensen kom til Vadskehusets Dør, slap Tiltalte Petersen og lod ham gaa.

Petersen blev samme Dag undersøgt af en Læge, i hvis Erklæring det udtales, at der foruden flere mindre Kontusioner paa Legemet fandtes en Blodansamling under Huden over venstre Øre, 5 Ctm. lang, 4 Ctm. bred og 1 Ctm. høj, at Huden og de underliggende Bløddele paa Toppen af Ansamlingen var revnede i 2 Ctm.s Længde, at Saarrendene, der paa Midten var fjernede ca. $\frac{1}{2}$ Ctm. fra hinanden, var kontunderede, og at der var ret stærk Blødning fra Saaret.

Efter en Udtalelse om, at Kontusionernes og Læsionens Udseende svarede til den Maade, hvorpaa Petersen opgav at have faaet dem — ved et Overfald — hedder det sluttelig i Erklæringen, at de formentlig vilde svinde uden at efterlade varige Følger. Ifølge en af samme Læge den 10 Oktober næsteften udstedt Erklæring fandtes ved Undersøgelsen den nævnte Dag Saaret over venstre Øre fuldstændig lægt, men Petersen klagede over Hukommelsestab og Døvhed; ved Undersøgelse af Ørerne saas dog intet Abnormt, hvorfor det muligvis kunde ventes, at disse Mangler kunde forsvinde, ligesom de andre Kontusioner var svundne uden Følger.

Ved sit Møde i Retten den 11 Oktober forklarede Petersen, at han, der før Overfaldet foruden at passe sin Ko og hjælpe sin blinde og syge Kone ogsaa kunde udføre en Del forskelligt Husflidsarbejde, efter Overfaldet ikke havde været istand til at forrette egenligt Arbejde.

Angaaende det mellem Tiltalte og Petersen ved den omhandlede Lejlighed Passerede har Arbejdsmand Hans Petersens Hustru, Kathrine, edelig forklaret, at hun, der fra Huset, hvori Tiltalte bor, og som vender ud mod hendes Have, hørte Spektakel, gik ud i sin Have henimod Huset og derved hørte, at Petersen inde i Huset blev slaaet, og at han sagde til Tiltalte, at denne skulde lade ham være.

Straks derefter iagttog hun, at de begge kom ud ad en Bagdør, der vender mod hendes Have, at der fra Petersens ene Øre løb Blod ned paa hans Skulder, at de to Mænd var i Skænderi indbyrdes, og at dette endte med, at Tiltalte tog Petersen i Brystet og slæbte ham ind i Vadskehuset, hvis Dør han lukkede. Da Smed Jens Jørgensen i det samme kom gaaende, bad Vidnet ham om at gaa hen til Vadske-

husdøren, da Tiltalte derinde slog Petersen, og da Smeden var kommen hen til Døren, kom Tiltalte og Petersen ud, hvorpaa Petersen fjernede sig.

Fornævnte Smed Jens Jørgensen har forklaret, at han blev tilkaldt af Arbejdsmand Petersens Hustru, som af hende omforklaret, at han gik hen til Vadskehusdøren, som derpaa aabnedes indefra, at Tiltalte og Petersen kom ud, at der flød lidt Blod fra Sidstnævntes Hoved bagved Øret, og at Tiltalte — med hvem Smed Jørgensen derpaa talte, dog ikke om det Passerede — var lidt svirende, dog ikke mere, end at han kunde staa og gaa og tale fornuftig.

Tiltalte — der om Grunden til, at han, som han har udtrykt sig, kom op at slaas med Petersen, har afgivet en Forklaring, hvorefter han navnlig tillægger Petersen Skylden for, at nogle Sække og en Skjorte er bortkomne fra Huset, uden at han dog har villet sigte Petersen for at have tilegnet sig disse Ting — har angaaende det Passerede forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed var stærkt beruset og derfor er ude af Stand til at huske, hvorledes han har behandlet Petersen.

Han har derhos udtalt, at det gerne kan være, at han har slæbt Petersen ud i Vadskehuset, men at han ikke husker dette saalidt som, at han har stødt ham mod Muren, Dørkarmen eller Gulvet, haft sine Hænder om hans Hals eller fremsat de af Petersen omforklarede Trusler. Endelig har han erklæret, at selv om han har tilføjat Petersen Stød og Puf, kan det vist ikke have været stærkt, da han selv paa Grund af en langvarig Lidelse som Følge af Blodforgiftning ikke havde mange Kræfter.

Petersen har under Sagen paastaaet sig tilkendt hos Tiltalte en Erstatning af 50 Kr. for Næringstab samt for Svie og Smerte, og denne Paastand, i Anledning af hvilken Tiltalte har erklæret, at Beløbet formentlig er for højt ansat, er ved Underrettsdommen tagen til følge, hvorhos der er tilkendt Petersen hos Tiltalte et Beløb af 10 Kr. for Lægehjælp og Lægeerklæring.

Idet det nu ved alt det under Sagen fremkomne maa anses for tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte — der ved den omhandlede Lejlighed maa antages at have været noget beruset, men ikke i en saadan Grad, at det kunde faa nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed — ved forsætlig Vold har tilføjat Petersen de i Lægeattesten af 27 September d. A. omhandlede Læsioner, og idet der ikke er oplyst noget Forhold fra bemeldte Petersens Side, der kunde give rimelig Anledning til Voldsgerningen, vil Tiltalte for det af ham saaledes udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 1, 2det Stk., i midlertidig Lov af 1 April d. A., med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

I Erstatning til Niels Jacob Petersen vil Tiltalte derhos have at udrede et Beløb af 50 Kr. — hvorved bemærkes, at det ovennævnte yderligere Beløb af 10 Kr. allerede af den Grund ikke kan tilkendes Petersen hos Tiltalte, at han ikke ses at have nedlagt Paastand derom.

Nr. 129. Højesteretsagfører Dietrichson
 contra
 Ole Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænking.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 14 September 1905: Tiltalte, Lejehusmand Ole Christensen af Sejlstrup, bør til Aalborg Amts Fattigkasse betale en Bøde af 300 Kr. samt betale alle med nærværende Sag forbundne Omkostninger. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 November 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bøden bestemmes til 200 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 300 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Christensen til Højesteretsagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Lejehusmand Ole Christensen, der er født i Aaret 1849, tiltales under nærværende Sag for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænking.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte — foruden at han, som det maa antages, i Aaret 1892 har været sat under Tiltale for Overtrædelse af Næringsloven, i hvilken Sag han imidlertid blev frifunden ved Overrettens Dom — den 5 Juli 1895 inden Hellum-Hindsted Herreders Politiret vedtaget en Bøde af 20 Kr. til Aalborg Amts Fattigkasse for ulovlig Beværtning og Brændevinsudskænking, saaledes at denne Afgørelse i Gentagelsestilfælde skulde betragtes som en Dom, hvorhos han ved Overrettens Dom af 1 August 1898 for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænking, begge Dele anden Gang be-

gaaet, har været anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde af 100 Kr. til bemeldte Fattigkasse.

Det fremgaar dernæst af det under den sidstnævnte Sag oplyste, at der i Aaret 1895 under Medvirkning af Tiltalte blev under Navnet »Sejlstrup og Omegns Ungdomsforening« stiftet en saakaldet Forening, at Tiltalte ved Stiftelsen blev valgt til Bestyrelsesmedlem og tillige antagen som Foreningens Vært, og at Tiltalte derefter, indtil der i Februar Maaned 1898 blev indledet Undersøgelse mod ham, i et af ham selv lejet Hus i Sejlstrup havde til enhver Tid af Døgnet for Betaling, der gik i hans egen Lomme, serveret forskellige Slags Drikkevarer, deriblandt navnlig ogsaa Te- og Kaffeponche, tilberedte med Kognak, Rom eller Brændevin, for Personer, der var indtegnede som Medlemmer af Foreningen, hvilken Indtegning foregik paa den Maade, at enhversomhelst, der derom henvendte sig til Tiltalte og betalte et Aarskontingent af 25 Øre, straks af Tiltalte blev optagen som Medlem og umiddelbart derefter kunde blive beværtet paa foranførte Maade af Tiltalte, der ikkun optegnede Vedkommendes Navn med Blyant i en Medlemsliste og samtidig udleverede ham en lille Lap Papir, paa hvilken han med Kautschukstempel trykkede: »S. O. U. F. Nr. Medlemskort«, og som han derpaa forsynede med et Løbenummer, samt et Eksemplar af Foreningens Vedtægter, forsaavidt saadanne var i Behold, hvorimod der, skønt det i Vedtægterne bl. a. var fastsat, at Indmeldelse i Foreningen skulde ske for Bestyrelsen, og at denne skulde tage Beslutning om Optagelsen, ikke i Anledning af saadan Indmeldelse blev tagen nogen senere Beslutning af den øvrige Bestyrelse, til hvilken Tiltalte ikke derom rettede noget Spørgsmaal.

Idet det derhos var oplyst, at de nævnte Vedtægters Bestemmelser ogsaa paa anden i Dommen nærmere angiven Maade var blevne tilsidesatte eller dog ikke overholdte, blev det ved Overrettsdommen statueret, at Foreningen, der efter det Foreliggende maatte antages i det Væsenlige kun at have tjent til at give Byens og Omegnens unge Mennesker Adgang til Drik og Svir, efter det Foreliggende, navnlig den lette og ukontrollerede Adgang for enhver til at blive Medlem, ikke kunde anses for et saadant sluttet Selskab, paa hvilket Næringslovens § 61 kunde finde Anvendelse, hvorfor Tiltalte, der ikke havde Næringsadkomst paa Beværtning, blev anset efter de foranførte Bestemmelser i bemeldte Lov.

Under nærværende Sag er det nu ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, siden den formeldte Overrettsdom overgik ham, og indtil Undersøgelse i Henhold til en fra vedkommende Sogneraad til Politiet indkommen Anmeldelse i August Maaned d. A. paany blev indledet imod ham, har fortsat den ommeldte Beværtningsdrift ganske paa samme Maade som tidligere, navnlig ogsaa ved Udsækning af Drikkevarer af den ovennævnte Beskaffenhed, og det maa derhos efter det Oplyste antages, at nye Medlemmer stadig er blevne optagne i Foreningen paa den foran beskrevne formløse Maade enten af Tiltalte selv eller af dennes Hustru.

Tiltalte — der vil have staaet i den Formening, at den fornævnte Overrettsdom var overgaaet ham alene paa Grund af den i Dommen bl. a. fremhævede Omstændighed, at kun et af Bestyrelsesmedlemmerne,

nemlig ham selv, dengang var fuldmyndig, medens det i Vedtægterne var foreskrevet, at mindst to af Bestyrelsesmedlemmerne skulde være fuldmyndige — har forklaret, at Foreningens Bestyrelse nu bestaar af tre fuldmyndige Medlemmer, hvoriblandt Tiltalte selv som Kasserer, og to Medlemmer, der er over 18 Aar; men ligesom den saaledes foretagne Forandring i Bestyrelsens Sammensætning selvfølgelig ikke, naar Vedtægtsbestemmelserne ikke iøvrigt blev overholdte, kan gøre Tiltaltes Virksomhed lovlig, saaledes maa denne saa meget mere anses som ulovlig, som det netop af det iøvrigt Oplyste fremgaar, at Bestemmelserne i Foreningens Vedtægter fremdeles paa forskellig Maade er endog i større Omfang end før den forrige Undersøgelses Paabegyndelse tilsidesatte, i hvilken Henseende det navnlig ved de under Sagen afgivne, tildels beedigede Vidneforklaringer maa anses godtgjort, at der ikke siden Slutningen af Aaret 1902 har i Foreningen været afholdt nogen Generalforsamling, saa lidt som noget Bestyrelsesmøde, og at de Personer, der af Tiltalte er opgivne at være Medlemmer af Bestyrelsen, i Tiden efter det nysnævnte Tidspunkt aldeles ingen Funktioner har haft i denne Egenskab, hvorved bemærkes, at tvende af de af Tiltalte opgivne Bestyrelsesmedlemmer, deriblandt Formanden, har nægtet nu at være Medlemmer af Bestyrelsen, af hvilken de ifølge deres Forklaringer er udtraadte i Slutningen af Aaret 1902, idet de ved et da afholdt Bal erklærede overfor Tiltalte, at de ikke længere vilde være med i Bestyrelsen; de har derhos forklaret, at Foreningen efter deres Opfattelse er ophørt at bestaa.

Som Følge heraf kan Tiltalte, selv om Foreningen — i hvilken der, efter hvad Tiltalte gennem sin Defensor her for Retten har ladet anbringe, efter Politiretsdommens Afsigelse har været afholdt saavel Bestyrelsesmøde som Generalforsamling — ikke betragtes som opløst, ikke anses at have udøvet den omspurgte Næringsdrift for et saadant sluttet Selskab, for hvilket Beværtning ifølge Næringslovens § 61 kunde udøves som fri Næring, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der efter det Oplyste fremdeles mangler enhver Næringsadkomst paa Beværtning, for sit ommeldte Forhold ved Politiretsdommen er anset efter bemeldte Lovs §§ 75 og 78 for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, begge Dele tredje Gang begaaet, med en Bøde til vedkommende Amts Fattigkasse, men Bøden, der er fastsat til 300 Kr., findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 200 Kr.

Færdig fra Trykkeriet den 5 April 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 6.

Mandag den 26 Marts.

Nr. 152.

Højesteretssagfører Winther

contra

Kristen Povlsen Stovgaard Pedersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1905: Tiltalte Kristen Povlsen Stovgaard Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes og Straffen bortfalder under de i Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 20 indeholdte Betingelser. I Erstatning til Gaardejer Jens Agger Andersen af Sandbæk i Flynder Sogn betaler Tiltalte 30 Kr., hvorhos han betaler Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Prokurator Raunholdt og Sagfører Esmann henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 December 1905: Tiltalte Kristen Povlsen Stovgaard Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Johnsen, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Povl-

sen Stovgaard Pedersen til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Kristen Povlsen Stovgaard Pedersen, der er født i Aaret 1883 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte og Jens Agger Andersen, der drive en dem i Forening tilhørende Gaard, men mellem hvem Forholdet maa antages at have været noget spændt, i Begyndelsen af September Maaned d. A., da Tiltalte skulde rejse bort i nogle Dage, var bleven enige om, at Andersen imidlertid skulde pløje en til Gaarden hørende Mark, men at Andersen ikke ved Tiltaltes Tilbagekomst havde faaet tilendebragt dette Arbejde. Da derfor Tiltalte, der maa antages at være bleven vred herover, den 8 September om Morgenen selv vilde gaa i Lag med Pløjningen og var kommen trækkende med et Par Heste hertil, som han tidligt samme Morgen havde af-fodret, og som derhos efter hans Forklaring senere havde staaet en Timestid paa Græs, ytrede imidlertid Andersen, der opholdt sig i Kostalden, at Tiltalte ikke maatte tage Hestene til Pløjningen, da de ikke var tilstrækkeligt affodrede. Efter hvad Andersen har forklaret, svarede Tiltalte nu hertil, at han vilde komme og slaa Hovedet i Stykker paa ham, og gik i det samme hen til ham og væltede ham om paa Staldens Stengulv, hvorefter Tiltalte med knyttet Haand tilføjede ham flere Slag i Ansigtet, ligesom han med sin Træsko, der dog maa antages at have været ubeslaaet, sparkede ham paa venstre Skinneben.

Andersen blev straks samme Dag undersøgt af Distriktslægen, hvis ligeledes samme Dag afgivne Erklæring gaar ud paa, at Omgivelserne af højre Øje ved Undersøgelsen var opsvulmede og sorteblaa dekolorerede, hvorhos der oppe i Panden fandtes smaa Blodudtrædninger; at der ogsaa omkring venstre Øje var nogen Dekoloration, ligesom der paa selve Øjæblet under Bindehinden var friske Blodudtrædninger; at venstre Kind var noget hoven, ligesom Overfaldne ømmede sig stærkt ved Tryk paa venstre Side af Underkæben og klagede over Vanskelighed ved at tygge paa Grund af Smerter, samt at der paa Indsiden af Overlæben paa dennes højre Side var et Par overfladiske Saar. Efter en Udtalelse om, at de nævnte Læsioner vare fremkomne ved meget kraftige, talrige Slag med knyttede Hænder, hedder det endvidere i Erklæringen, at der paa Udsiden af venstre Skinneben tæt ovenfor Knoglen saas et Par Hudafskrabninger med en Del Ømhed for Tryk i Omfanget, hvilke var frembragte ved Spark med en Træsko, og Erklæringen udtaler sluttelig, at Læsionerne vil hele uden at efterlade sig Mên.

Tiltalte har aflagt en med Andersens Forklaring i det Væsenlige stemmende Tilstaelse, dog at han ikke vil kunne mindes, men paa den anden Side ikke har turdet benægte, at han har sparket Andersen som ovenanført, og Tiltalte, der har indrømmet, at han ikke i det forud Passerede havde nogen rimelig Anledning til at øve Vold mod

Andersen, har navnlig ogsaa erkendt at have tilføjet denne de i Lægeerklæringen ommeldte Læsioner.

Andersen, der under Forhørene har forklaret, at han som Følge af den ham tilføjede Overlast i en Uges Tid var mindre arbejdsdygtig, men isøvrigt maa antages ikke at have bevaret nogen Mên som Følge af den ham overgaaede Vold, har under Sagen paastaet sig tilkendt hos Tiltalte en Erstatning af 30 Kr. for Lidelse og anden Ulempe, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underretsdømmen tagen tilfølg.

For sit ovenommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 1, 2det Stykke, i midlertidig Straffelov af 1 April d. A., med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Erstatningen — — — vil Underretsdømmen være at stadfæste.

Tirsdag den 27 Marts.

Nr. 34. **Laura Christine Nielsine Mariane Johansen**
(Overretssagfører Emil Levy)

contra

Arts og Skippinge Herreders Skifteret, der har behandlet Aftægtsmand **Jens Johansens** nu sluttede Konkursbo (Lunn efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Afkræftelse af en Gave.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1899: Indstævnte, ugift Laura Christine Nielsine Mariane Johansen, bør under en Mulkt til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse af 5 Kr. for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, til Aftægtsmand af Føllesløv Jens Johansens Konkursbo transportere og udlevere den ovennævnte Obligation med vedhængende Renter siden 11 Juni d. A. Saa bør Indstævnte og til bemeldte Bo betale Sagens Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 Januar 1906 er det tilladt Appellantinden for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som hun, naar hun havde givet behørig Møde for Hof- og Stadsretten, kunde have fremsat.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Udstedelsen af den i den indankede Dom ommeldte Panteobligation skete paa Foranledning af Appellantindens Fader, Jens Johansen, idet denne, i det Øjemed at skænke Appellantinden Obligationene Paalydende,

samtidig kvitterede til Udslettelse en ham ifølge Transport fra hans Moder tilhørende, af Niels Peter Hansen under 13 December 1869 udstedt Obligation med Pant i samme Ejendom, nu stor til Rest 3000 Kroner. Det fremgaar endvidere af de Højesteret forelagte Oplysninger, at Jens Johansens Bo under 24 Juni 1899 blev taget under Konkursbehandling af Arts Skippinge Herreders Skifteret, at Konkursboet henholdsvis under 9 Marts og 10 November 1901 har erhvervet Ejendomsdom og Mortifikationsdom paa den fornævnte til Appellantinden udstedte Obligation, og at dennes Paalydende derefter af Debitrix er indbetalt til Konkursboet, og ved den i dette under 14 Februar 1905 afsagte Repartition — som senere skal af Appellantinden være paaanket til Omstødelse — anvendt til Udlodning af Dividende til Boets Fordringshavere.

Boets Paastand om Obligationens Udlevering til dette er støttet paa, at dens Udstedelse til Appellantinden indeholder en mod Konkurslovens § 28 stridende Gavedisposition fra Fallentens Side, eftersom denne maa forudsættes dengang at have været insolvent. Efter Sagens Oplysninger findes der imidlertid at maatte gaas ud fra, at Værdien af Fallentens Aktiver, som efter Obligationens Udstedelse den 11 Marts 1899 væsenlig kun bestod i en i Randers Amt beliggende Gaard, har været tilstrækkelig til at dække hans daværende Gæld, som foruden de i Ejendommen indestaaende Beløb kun udgjorde enkelte Smaaposter. Appellantindens Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge, hvorved bemærkes, at der ikke, saaledes som Sagen er forelagt Højesteret, ved nærværende Dom er afgjort noget med Hensyn til Betydningen af de senere fra Boets Side foretagne retslige Skridt.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorefter det Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Laura Christine Nielsine Mariane Johansen, bør for Tiltale af Indstævnte, Arts og Skippinge Herreders Skifteret, der har behandlet Aftægtsmand Jens Johansens nu sluttede Konkursbo, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Højesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Overretssagfører Emil Beyer, som Inkassator i Aftægtsmand af Føllesløv Jens Johansens Konkursbo og som Boets an-

tagne Sagfører, Indstævnte, ugift Laura Christine Nielsine Mariane Johansen tilpligtet, under en daglig Mulkt, til ovennævnte Konkursbo at transportere og udlevere en til hende af Gaardejer i Føllesløv Niels Peter Hansens Enke, Kirstine, født Christensen, den 11 Marts d. A. udstedt og den 18de s. M. tinglæst Panteobligation, stor 3000 Kr., med vedhængende Renter siden 11 Juni d. A., eller, hvis Obligationen af hende maatte være afhændet, da til Boet at indbetale dens Paa-lydende, 3000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 21 September d. A., til Betaling sker, hvorhos Citanten paastaar Indstævnte paalagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Da Indstævnte, efter at have haft Anstand i Sagen, er udebleven uden at have fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmålet, vil Citantens Paastand forsaavidt angaar Transport og Udlevering af den ovennævnte Panteobligation samt med Hensyn til Sagens Omkostninger være at tage tilføje, saaledes at Mulkten bestemmes til 5 Kr., der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, hvorimod den øvrige Del af Paastanden under Hensyn til D. L. 1—5—12 ikke findes egnet til at danne Grundlag for en Dom.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 28 Marts.

Nr. 26. Handelsfirmaet **B. Muus & Co.** (Bülów)

contra

Grosserer **Heinrich Pingel** (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at opfylde en Voldgiftskendelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 August 1905: Indstævnte, Grosserer Heinrich Pingel, bør for Tiltale af Citanterne, Handelsfirmaet B. Muus & Co., i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

Ifølge Ordlyden af § 7 i den i den indankede Dom omtalte Slutseddel skulle alle Tvistigheder angaaende den i Slutsedlen omhandlede Handel forelægges Bedømmelses- og Voldgiftsudvalget til endelig Afgørelse, og der haves ikke Hjemmel til herfra at gøre nogen Undtagelse med Hensyn til de i Slutsedlen givne Regler om Fremgangsmaaden ved Prøvedtagningen af Kornet.

Idet det som Følge heraf maa have sit Forblivende ved den afsagte Voldgiftskendelse, vil Indstævnte efter Appellantens Paastand være at dømme til at betale Appellanten 400 Kroner 70 Øre med Renter fra Forligsklagens Datum

Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer Heinrich Pingel, bør til Appellanten, Handelsfirmaet B. Muus & Co., betale 400 Kroner 70 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 31 Maj 1905, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 13 September f. A. afkøbte Citanterne, Handelsfirmaet B. Muus & Co., Indstævnte, Grosserer Heinrich Pingel, ca. 680 Tons nordtysk Rug at levere paa de i Københavns Slutsedler for Handler i Korn cif stipulerede Betingelser med ca. 170 Tons i hver af Maanederne Oktober og November f. A. samt Marts og April d. A. En Del af dette Korn, som ankom hertil i April d. A., blev af Køberne erklæret ukontraktmæssigt, og Sagen blev i Henhold til de fornævnte Betingelser indbragt for Københavns Bedømmelses- og Voldgifts-Udvalg for Kornhandelen, som under 12 Maj d. A. kendte Indstævnte pligtig til at betale Køberne i Godtgørelse for Kvalitetsundervægt 2 Rmk. pr. 100 Kilogram og 50 Kr. til de udvalgte Mænd for Vægtkonstateringen samt 50 Kr. for Kendelsen.

Indstævnte nægtede at efterkomme denne Kendelse, og Citanterne har derfor under nærværende Sag søgt ham til at betale Beløbet, der er opgjort til ialt 400 Kr. 70 Øre.

Indstævnte har som Grund til sin Nægtelse angivet, at Citanterne ganske har tilsidesat den i de fornævnte cif Slutsedler fastsatte Fremgangsmaade for Prøveudtagningen af det Korn, om hvis Kvalitet Udvalgets Kendelse var æsket, idet Citanterne ikke har givet ham den i Slutsedlen paabudte Meddelelse, saa at han kunde varetage sit Tarv, og idet Prøverne udtoges af Mænd udvalgte af Udvalget, uden at Betingelserne herfor forelaa. Han paastaar, at han herved er afskaaret fra at søge Regres hos sin Sælger.

Citanterne har ikke under Sagen villet indlade sig paa en Drøftelse af deres Fremgangsmaade ved Prøveudtagningen; de har uimodsagt gjort gældende, at Indstævnte har fremdraget sine herhenhørende Indsigelser for Voldgiftsudvalget, som ved at afgive Kendelsen som sket har vist, at det har fundet Indstævntes Indsigelser ubegrundede, og de har paastaet, at der herefter ikke kan være Tale om at underkaste Spørgsmaalet nogen fornyet Drøftelse ved Domstolene, da Udvalgets Afgørelse efter Slutsedlens Bestemmelser skuldø være endelig. De har erklæret, at de ønske en Afgørelse af det principielle Spørgsmaal, om en Kendelse af Udvalget paa Punkter som det her omstridte kan gøres til Genstand for Prøvelse for Domstolene, og de har af den Grund ikke villet fremkomme med Oplysninger om, hvorledes der er gaaet frem ved Prøvetagningen.

I de paa Bagsiden af de fornævnte cif Slutsedler optagne »almindelige Bestemmelser« findes under § 7, der omhandler Tvistigheder

mellem Parterne, først fastsat meget nøjagtige Bestemmelser om den Fremgangsmaade, Køberen, naar han mener, at Varen er af ukontraktmæssig Kvalitet, skal benytte navnlig med Hensyn til Prøvetagningen og Sælgerens Indvarsling til denne. Derefter findes fastsat, dels at Udvalgets Kendelse i Kvalitets Spørgsmaal skal være endelig og verbindende for begge Parter, dels at ogsaa alle andre Tvistigheder, der maatte opstaa angaaende denne Handel, skal forelægges ovennævnte Udvalg til Afgørelse, og at Udvalgets Kendelse skal være endelig og verbindende for begge Parter, medmindre Udvalget skønner, at Tvisten ikke egner sig til dets Afgørelse.

Retten maa nu finde, at disse Bestemmelser, der synes at fastslaa de givne Regler om Prøvetagning m. m. som ufravigelige Normer for Fremgangsmaaden, naar Kvalitetsspørgsmaal ønskes indbragt for Voldgiftsudvalget, ikke — i alt Fald ikke paa en saa tydelig Maade, som maatte være nødvendig — henlægger selve Spørgsmaalet, om hvorvidt disse Regler i det enkelte Tilfælde er tilsidesatte, eller hvorvidt en Tilsidesættelse af dem i det enkelte Tilfælde maa blive uden Betydning, til Udvalgets endelige og begge Parter verbindende Afgørelse.

Retten tør herefter ikke gaa ud fra, at enhver, der underskriver disse Sluttedler, maa forstaa dem derhen, at han ogsaa paa dette Punkt underkaster sig Voldgiftsudvalgets inappellable Skøn.

Retten tør heller ikke — saa lidt oplyst som Sagen foreligger — tillægge den Omstændighed, at Indstævnte har indladt sig paa at debattere Spørgsmaalet om Fremgangsmaaden ved Prøveudtagningen for Voldgiftsudvalget, den Betydning, at Indstævnte derved skulde have underkastet sig Udvalgets endelige og verbindende Kendelse i denne Henseende.

Retten vil herefter paa det Foreliggende være nødsaget til at frifinde Indstævnte, saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 29 Marts.

Nr. 158.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Anders Andersen (Def. Rée),

der tiltales for Brandstiftelse eller Overtrædelse af Straffelovens § 296.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 23 December 1905: Arrestanten Anders Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Møldrup, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Knud Pedersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Januar 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Andersen til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Anders Andersen sat under Tiltale for Brandstiftelse eller Overtrædelse af Straffelovens § 296.

Arrestanten, der er født i Aaret 1849, har forhen været straffet ifølge Hillerslev-Hundborg Herreders Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1869 efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, ifølge Overrettens Dom af 1 April 1889 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 3 og 5, og Straffelovens § 284 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 26 Juni 1889 efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, med Tugthusarbejde i 2 Aar, ifølge Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 15 April 1893 efter samme Lovs § 281 med samme Art Straffearbejde i 4 Aar, ifølge Thisted Købstads Politirets Dom af 10 Juli 1899 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 saaledes, at Varetægtsarresten er traadt istedetfor Straf, og ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 22 December 1899 efter Straffelovens § 281 med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Juni Maaned f. A. blev Arrestanten efter af Skagens Fattigvæsen at være hjemsendt til sin Forsørgelseskommune, Albæk-Voer Kommune, af denne indlagt paa Forsørgelsesafdelingen i den i Aalborg værende Tvangsarbejdsanstalt for Hjørring, Thisted og Aalborg Amter. I denne Anledning syde Arrestanten en Snes Tændstikker ind imellem to sorte Halskraver, han bar om Halsen, idet det allerede da var hans Agt, hvis Opholdet paa Anstalten, som han kendte fra tidligere Ophold sammesteds, og som han ikke syntes om, blev ham utaaleligt, at sætte Ild paa sin Seng eller andet Bohave for derved at paadrage sig en Straf, der vilde medføre hans Fjernelse fra Anstalten. Efter at Arrestanten en Dag, som det maa antages, i Begyndelsen af November Maaned f. A. overfor Anstaltens Inspektør paa en truende Maade havde ladet falde en Ytring om, at han nok skulde sørge for at komme bort fra Anstalten, anviste Inspektøren, der efter sit Kendskab

til Arrestantens Fortid frygtede for, at han vilde sætte Ild paa Anstalten, ham en Celle i Sindssygeafdelingens Stueetage til Opholdssted, idet han i bemeldte Afdeling bedre kunde være under Opsigt. Den Utilfredshed, Arrestanten i Forvejen følte ved Opholdet paa Anstalten, blev derved yderligere forøget, i hvilken Henseende han særlig har anført, at han — hvad der dog efter det iøvrigt Oplyste ikke kan antages at have været Tilfældet — maatte ligge i en Seng, hvori der tidligere havde ligget et Lig, og da derpaa Inspektøren, fordi Arrestanten ikke vilde arbejde, den 26 November inddrog den ene af de to Ruller Tobak, som han hidtil havde faaet hver Uge, besluttede Arrestanten at sætte Ild paa Sengen i den af ham benyttede Celle, hvilket han gjorde Dagen efter Kl. ca. 2 om Eftermiddagen paa følgende Maade:

Efter at have rystet den i Sengemadratsen værende Halm, der vejede 8 à 10 Pd., ud over Sengestedet, der var af Træ og fastgjort til Gulvet, tændte han Ild i Halmen ved Hjælp af en eller to af de Tændstikker, som han, som meldt, havde medbragt ved sin Indlæggelse paa Anstalten, idet han afstrøg dem paa en Tændstikæske, som han ifølge sin Forklaring nogle Dage tidligere havde fundet i en Skarnkasse og da stukket til sig for ved given Lejlighed at benytte den. Arrestanten kastede derefter Madrattsens Overtræk og Sengens øvrige Tilbehør, nemlig to Hovedpøller, den ene stoppet med Halm, den anden med Tang, 3 Uldtæpper og 2 Lagener, samt endvidere de tilbageværende Tændstikker, Æsken og det Kravetøj, hvori han havde haft Tændstikkerne gemt, ovenpaa den brændende Halm, og da han havde set, at Ilden havde fat i Halmen og Sengeklæderne, forlod han Cellen og slog Døren i Laas, hvorpaa han med nogle af ham kort forinden til dette Øjemed tildannede smaa Træstykker tilstoppede Nøglehullet for at forhindre, at Opsynsmanden, naar han opdagede Ilden, skulde faa den slukket, forinden Sengetøjet og Madratten var brændt, idet det var Arrestantens bestemte Forsæt, at Madratten skulde brænde, fordi der, efter hvad han, som meldt, antog, havde ligget et Lig paa den.

Arrestanten gik straks derpaa op paa Sindssygeafdelingens første Sal til Opsynsmanden, hvem han fandt staaende i Døren til sit Værelse, og til hvem han sagde, at nu havde han gjort, hvad han kunde, for at komme bort fra Anstalten, og da Opsynsmanden, der efter det Kendskab, som han ifølge Meddelelser fra Inspektøren havde til Arrestanten, ikke nærrede Tvivl om, at denne havde begaaet Ildspaaættelse, derpaa løb ned ad Trappen, raabte Arrestanten efter ham, at det ikke kunde nytte, at han gik til Arrestantens Celle, da Nøglehullet i Celledøren var tilstoppet, men at han skulde gaa til Inspektøren, idet Arrestanten, efter hvad han videre har forklaret, gjorde Regning paa, at der herved vilde hengaa saa lang Tid, at Sengetøjet og Madratten imidlertid vilde brænde op. Kort efter kom Inspektøren tilstede, og efter at han og Opsynsmanden ved at slaa den øverste Fyldning i Døren ind havde skaffet sig Adgang til Arrestantens Celle, slukkede de uden større Vanskelighed den i samme værende Ild.

Ved Branden blev Sengestedets Inderside noget forkullet, hvorhos Madratten og Sengeklæderne, som det maa antages, ødelagdes, i hvilken Anledning der i det paagældende Forsikringsselskab er anmeldt

Krav paa en Erstatning af 26 Kr. 50 Øre, men isvrigt er der ikke ved Branden foraarsaget nogen Skade paa Løsøre; selve Bygningen antændtes ikke og led ikke anden Skade, end at Murvæggen over Sengen blev lidt svæden, hvorfor der ikke er gjort Krav paa Brandskadeerstatning. Overfor Arrestanten er Krav paa Erstatning frafaldet under Sagen.

Efter det Oplyste var Skillevæggene i den Bygning, hvor Branden fandt Sted, af Sten, medens Værelserne, af hvilke det af Arrestanten beboede efter det Oplyste havde en Højde af ca. 5 Alen, havde Bræddégulv og gipsede Lofter, og Bygningen beboedes foruden af Arrestanten og den førømmeldte Opsynsmand tillige af syv Sindssyge, der opholdt sig paa første Sal; efter de foreliggende Omstændigheder kan det ikke antages, at Branden har medført videre Fare for Bygningens Antændelse, end sige Fare for Menneskeliv. Arrestanten har vedblivende og bestemt fastholdt, at han ikke har haft til Hensigt at antænde Bygningen, og har forklaret, at han ikke nærede nogen Frygt for, at der skulde opstaa Ild i Anstalten, eftersom Klokken, da Ildspaesættelsen fandt Sted, var 2 om Eftermiddagen, og han selv agtede at gøre Opsynsmanden bekendt med, hvad der var sket.

Endvidere har Arrestanten udsagt, at han iværksatte Ildspaesættelsen for at blive fjernet fra Tvangsarbejdsanstalten.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Fredag den 30 Marts.

Nr. 150.

Højesteretssagfører Rée

contra

Niels Alvinus Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Modstand og Fornærmelser mod Politiet samt falsk Angivelse.

Færøernes Sørenskriveris Ekstrarets Dom af 28 November 1905: Tiltalte Niels Alvinus Petersen af Tveraa bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Defensor, Kammerassessor Danielsen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Dage.

Thi kendes for Ret:

Ekstrarettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Alvinus Petersen til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand og Fisker Niels Alvinus Petersen af Tveraa for Modstand og Fornærmelse mod Politiet samt falsk Angivelse.

Med Hensyn til Tiltalen for Modstand og Fornærmelse mod Politiet er Sagens Omstændigheder følgende:

Den 28 November 1903 saa Sysselmand O. Effersøe Tiltalte staa paa Landevejen i Tveraa sammen med Arbejdsmand Joen Jacob Joensen af Frodebø og Fisker Hans Hansen af Tveraa. Tiltalte, der efter Sysselmandens Skøn var kendelig beruset, stod gestikulerende foran Joen Jacob Joensen og greb fat i denne, som derved faldt. Sysselmanden har erklæret, at det ikke stod ham klart, om Tiltaltes Adfærd var ment som Spøg, eller om han vilde forulempe Joen Jacob Joensen, men da han fandt Oprinet skikket til at vække Opsigt, ansaa han det for rigtigst at faa Tiltalte bort, særlig da han kendte denne som en Person, der i beruset Tilstand er tilbøjelig til Voldsomheder. Sysselmanden paalagde derfor Tiltalte at begive sig bort.

Efter Sysselmandens Forklaring indtog Tiltalte straks en truende Holdning overfor Sysselmanden og spurgte, hvad han mente. Sysselmanden vil da bestemt have paalagt ham at gaa bort, idet han samtidig fremviste sit Politiskilt.

Da Sysselmandens Befaling ikke frugtede, men Tiltalte stadig optraadte truende overfor Sysselmanden, baade ved sit Ansigtstudtryk og den Betoning, han gav sine Ord om ikke at være beruset og ikke at ville lystre, tog Sysselmanden ham i Armen for med Magt at føre ham bort. Tiltalte erklærede ikke for anholdt. Han strittede i Begyndelsen imod, men gik senere godvillig med et Stykke Vej.

Denne Sysselmandens Forklaring vil dog ikke kunne lægges til Grund for Sagens Paakendelse, idet saavel Tiltalte som de to tilstedeværende Mænd har givet en noget afvigende Forklaring, hvorefter det findes betænkeligt at statuere, at Tiltalte paa dette Tidspunkt har udvist egentlig Modstand mod Sysselmanden.

Tiltalte har saavel som Hans Hansen og Joen Jacob Joensen forklaret, at Tiltaltes Optræden overfor Joen Jacob var Løjer, og at denne vistnok væsenligst faldt, fordi der var Is paa Gaden. De har ligeledes forklaret, at Tiltalte, da Sysselmanden paalagde ham at gaa bort eller hjem, erklærede, at han vilde gaa til sin Baad. Tiltalte vil dermed have ment, at han vilde ro hjem i sin Baad, som laa kort derfra ved en Bro ved A/S J. Mortensens Efterfølgeres Handelssted. De to andre Mænd vil ligeledes have forstaaet Tiltaltes Udtalelse om Baaden saaledes, hvorimod Sysselmanden ikke har forstaaet saadant eller i hvert Fald opfattet det som Udflugter.

Medens Sysselmanen førte Tiltalte hen ad Vejen til hans Hjem, vil Sysselmanen have holdt ham bagfra med et stærkt Greb i højre Arm, medens Tiltalte mener, at Sysselmanen har holdt ham fast i Klæderne ved Bæltet. Hans Hansen har forklaret, at Sysselmanen i hvert Fald i Begyndelsen holdt ham i højre Arm, og Bager J. Houmann har ligeledes set Sysselmanen holde ham i højre Arm.

Efter alle de afgivne Forklaringer førte Sysselmanen nu Tiltalte, der ikke gjorde Modstand — men som en Gang vendte sig om og sagde: »Effersøe, kan jeg ikke gaa?« — videre hen ad Vejen forbi Bygningerne, der hører til J. Mortensens Efterflg.s Handel, men da de var kommen til det østlige Hjørne af Butiksbygningen, hvor Vejen fører tilhøjre ned mod Broen, hvor Tiltaltes Baad laa, medens Vejen til Tiltaltes Hus svinger noget tilvenstre, vilde Tiltalte svinge tilhøjre ned mod Broen, medens Sysselmanen vilde føre Tiltalte videre ad Vejen tilvenstre. De trak nu hver til sin Side, idet Tiltalte gjorde Modstand mod Sysselmanen. Tiltalte erklærede, at han vilde til sin Baad, men Sysselmanen fastholdt sit Forlangende om, at han skulde begive sig til sit Hjem ad Vejen.

Sysselmanen forklarer nu, at Tiltalte greb ham om Livet, og at de derpaa kom op at brydes, hvorefter Sysselmanen kastede Tiltalte om paa Ryggen og holdt ham fast paa Jorden, idet han holdt ham med en Haand i hver Arm, der laa langs Siden af Kroppen, og idet han laa paa Knæ, vistnok med et Ben paa hver Side af Tiltalte.

Tiltalte benægter, at det var ham, der først greb Sysselmanen om Livet, men forklarer, at Sysselmanen, medens de trak i hinanden, han for at komme ned mod Baaden og Sysselmanen for at tvinge ham hjem ad Vejen, greb ham i Skulderen og væltede ham om. Ingen af de andre Tilstedeværende har kunnet give en bestemt Forklaring om, hvorledes det gik til, at Sysselmanen og Tiltalte kom til at brydes, og man vil derfor ved Paakendelsen af Sagen ikke kunne gaa ud fra, at Tiltalte først greb Sysselmanen om Livet.

Medens Tiltalte laa paa Jorden, gjorde han ikke Modstand mod Sysselmanen, og da Tiltaltes Stedsøn Johan Andreas Reinholdt Joensen kort efter kom til og erklærede sig villig til at følge Tiltalte hjem, slap Sysselmanen ham, og Tiltalte og hans Stedsøn gik derefter ned mod ovennævnte Bro.

Da Tiltalte var nedenfor en Trappe, der fører ned mod Broen, fremkom han med nogle højrøstede Udtalelser, som af forskellige Vidner gengives noget forskelligt, enten som: »Jeg skal hævne mig paa Dig, Du forbandede«, eller: »Jeg skal have Dig i Kikkerten, Du forbandede«. Paa den Tid opholdt Sysselmanen sig efter det Oplyste ganske kort fra Tiltalte, nemlig lige ovenfor den ovennævnte Trappe. Tiltalte erkender at have udtalt noget lignende som ovennævnt, men hævder, at alt dette var henvendt til nogle forbigaaende Handelsbetjente. Efter det iøvrigt Oplyste findes der imidlertid ikke at være Grund til at betvivle, at Tiltaltes Udtalelser har været rettede til Sysselmanen, og saaledes har ogsaa foruden Sysselmanen et enkelt Vidne opfattet det.

For sit Forhold ved ikke at ville efterkomme Sysselmanens Paalæg

om at begive sig bort og at øve Modstand mod Sysselmanden, da han med Magt vilde sætte sin Befaling igennem, findes Tiltalte, som personlig kendte Sysselmanden, at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 98, 2det Stk., og for de mod Sysselmanden brugte fornærmelige Udtryk vil Tiltalte være at anse med Straf efter Straffelovens § 101.

Ved Udmaalingen af den af Tiltalte herfor forskyldte Straf findes i Henhold til Straffelovens § 102 at burde tages Hensyn til, at Sysselmanden efter det under Sagen oplyste synes noget at have misforstaaet Tiltaltes Optræden overfor Joen Jacob Joensen og Tiltaltes Udtalelser om, at han vilde til sin Baad, saa at det synes noget tvivlsomt, om der i det foreliggende Tilfælde havde været nogen Nødvendighed for Sysselmanden som Politivægrighed til at skride ind overfor Tiltalte, der efter det Oplyste ikke kan antages at have været i nogen højere Grad beruset, og føre ham hen ad Vejen med Magt, hvorved bemærkes, at det var samme Vej, der førte til Tiltaltes Hus og til det Sted, hvor Tiltaltes Baad laa, hvorhen Tiltalte maa anses for at have erklæret sig villig til at gaa.

Herimod bliver det uden Betydning, om Sysselmanden ved sit Kendskab til Tiltaltes Karakter og tidligere Vandel kan have haft en Del Grund til at bedømme Situationen noget anderledes.

Hvad angaar Sigtelsen for falsk Angivelse, da er det oplyst, at Tiltalte, efter at Sysselmand Effersøe havde optaget Rapport angaaende Tiltaltes ovenfor nævnte Sammenstød med ham og havde afhørt Tiltalte og flere Vidner, tilskrev Dommeren et under Sagen fremlagt Brev af 8 December 1903, hvori han gav en Fremstilling af Sagen og deri hævdede, at Sysselmanden, medens han holdt ham nede paa Jorden, holdt ham med den ene Haand i Struben og med den anden Haand gav ham et Stød i højre Arm, saa at den blev aldeles lam. Tiltalte udtaler i nævnte Skrivelse, at han i den Anledning agter at indkalde Sysselmanden for Retten eller sagsøge ham, og beder Dommeren være sig behjælpelig i denne Sag.

Da Dommeren paa Foranledning af Landfogden, hvem han havde gjort bekendt med Tiltaltes Skrivelse, havde meddelt Tiltalte, at Landfogden ønskede en udtrykkelig Anmeldelse om Sigtelsen, tilskrev Tiltalte ved en forhenværende Skibsførers Hjælp Landfogden 2 Januar 1904 en Klage, hvori han blandt Andet gentager sin Sigtelse mod Sysselmand Effersøe for at have slaaet hans Arm lam og grebet ham i Struben.

Der er under Sagen fremlagt en Lægeerklæring, hvoraf det fremgaar, at der den 30 November 1903 paa Tiltaltes højre Arm fandtes en Blodudtrædning under Huden. Distriktslægen paa Suderø, der har afgivet nævnte Attest, har forklaret, at han 28 November kun løseligt undersøgte Tiltaltes Arm, da han ikke vilde have med ham at gøre den Dag, da han forekom ham beruset. Den 30 November konstaterede han en Blodudtrædning paa Tiltaltes højre Arm, strækkende sig fra det fremspringende Benparti paa Indsiden af Albueleddet fortil til midt i Albuebøjningen. Der var ingen Saar, Tegn til Fraktur eller til Blodudtrædning i Leddet, og der var nogen Smerte ved ekstreme Bevægelser, svarende til Leddet, hvilken Smerte kan for-

klares ved Blodudtrædning i Huden. Læsionen krævede ingen Behandling, vilde efter Lægens Mening svinde i Løbet af nogle Dage og vilde antagelig højst kunne medføre Arbejdsudygtighed for Tiltalte i et Par Dage og Ømhed for Tryk og mulig ogsaa ved Bevægelse i en Ugestid. Distriktslægen har erklæret, at nævnte Læsion kan være fremkaldt ved et Slag med en Stok eller en knyttet Haand, men næppe ved et Fald. Efter at være gjort bekendt med, at Sysselmanden benægter at have slaaet Tiltalte, men forklarer at have holdt ham kraftigt fast ved højre Albueled, saaledes at han havde Greb i Tiltaltes Klæder og et Stykke af Huden og Kødets, erklærer Distriktslægen, at Blodudtrædningen ogsaa godt kan være fremkommet ved et saadant kraftigt Greb.

Sysselmanden har, som anført, nægtet at have slaaet Tiltalte og at have grebet ham i Struben, da han laa paa Jorden, men han har dog ikke bestemt turdet paastaa, at han ikke paa et eller andet Tidspunkt kan have grebet Tiltalte i Kraven, hvilket han dog anser for usandsynligt. Der er — udover Tiltaltes Paastand og en meget vaklende og usikker Forklaring af dennes Stedsøn — intet oplyst, der tyder paa, at Sysselmanden har slaaet Tiltalte, medens denne laa paa Jorden, og ejheller kan det efter det Oplyste antages, at Sysselmanden paa ovennævnte Tid har holdt Tiltalte i Struben, men det findes dog betænkeligt efter alt det Foreliggende at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han har troet at faa et Slag paa højre Albueled af Sysselmanden, i hvilken Henseende bemærkes, at Fisker Hans Hansen har forklaret, at Tiltalte allerede straks efter Sammenstødet har sagt til ham, at han troede, at Sysselmanden havde slaaet ham, og bad ham (H. Hansen) følge med til Lægen.

Der savnes derfor tilstrækkelig Føje til at statuere, at Tiltalte mod bedre Vidende har anmeldt Sysselmanden for at have slaaet ham paa Armen. Hvad angaar Beskyldningen mod Sysselmanden for at have grebet ham i Struben, kan denne Beskyldning ejheller anses for fremsat mod bedre Vidende, allerede af den Grund, at Sysselmanden ikke bestemt tør nægte til et eller andet Tidspunkt at have haft Tiltalte fast i Kraven.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Tiltalen for falsk Angivelse.

Tiltalte er født den 27 Juni 1863 og er tidligere ved nærværende Rets Dom af 10 Juni 1898 anset med 10 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost efter Straffelovens § 101 og § 157, 2det Stk.

For sit Forhold overfor Sysselmand Effersøe vil Tiltalte nu i Henhold til Straffelovens § 98, 2det Stk., og § 101, jfr. § 62 og § 102, være at anse med en Straf, der findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 163.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Vilhelm Theodor Alfred Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Februar 1906: Arrestanten Vilhelm Theodor Alfred Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Theodor Alfred Nielsen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Vilhelm Theodor Alfred Nielsen for Tyveri.

Arrestanten er født den 3 Februar 1879 og senest anset ved Højesterets Dom af 2 September 1903 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten, der den 5 September f. A. løslodes efter Udstaaelsen af den ham ved nysnævnte Dom ikendte Straf, overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 30 December f. A. om Eftermiddagen ved 1-Tiden i tyvagtig Hensigt med falsk Nøgle skaffet sig Adgang til et Kvistværelse i Ejendommen Nyhavn Nr. 14, hvor han stjal en til 8 Kr. vurderet Nederdel, der beroede i et aflaaet Klædeskab, som han oplukkede med den til samme hørende Nøgle, der sad i Skabets Laas, og en Pakke Kakao af Værdi $\frac{1}{2}$ Kr.

Arrestanten har samme Dags Eftermiddag ved 3-Tiden i tyvagtig Hensigt med falsk Nøgle skaffet sig Adgang til et Værelse paa 3dje Sal i Ejendommen Mikkalbryggersgade Nr. 10, hvor han stjal en Jakke og en Vest af samlet Værdi 20 Kr.

I Henhold til det Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne og under særligt Hensyn til Bestemmelsen i § 18 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905 med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Nr. 166. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Georg Christian Fick (Def. Bagger),
 der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Februar 1906: Tiltalte Georg Christian Fick bør straffes med Tvangsarbejde i 6 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter den midlertidige Straffelovs § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Georg Christian Fick bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fire Maaneder. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Georg Christian Fick, der tiltales for Vold, er født den 23 August 1879 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 3 November 1903 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 12 April 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 7.

Fredag den 30 Marts.

Tiltalte har derhos i Tiden fra 1898 til 1905 her ved Retten for Vold vedtaget 7 Bøder, store fra 50 Kr. til 200 Kr.

Arbejdsmand Niels Sofus Andreas Petersen har forklaret følgende:

Da Vidnet Natten mellem den 24de og 25de November f. A. i Følge med Fabrikarbejderskerne Julie Johanne Lydia Nielsen og Anna Dorteia Hansine Hansen gik over Aaboulevarden mod Griffenfeldts-gade, kom Tiltalte paa Hjørnet af denne Gade mod dem og slog, uden at sige noget, med sit Hoved ned mod Vidnets Hoved, hvorved Vidnets Hatteskylge blev slaaet mod hans Næse.

Da Julie Nielsen nu vilde gaa imellem Vidnet og Tiltalte, tilføjede Tiltalte hende et Slag i Ansigtet med Haanden.

Det Vidnet tilføjede Slag havde til Følge, at der paa hans Næse fremkom en Hævelse, som holdt sig i ca. 8 Dage, og som foraarsagede ham ret stærke Smertes.

Vidnet har endvidere forklaret, at Julie Niensens venstre Øje som Følge af det hende af Tiltalte tildelte Slag blev blodunderløbet og misfarvet.

Fornævnte Julie Nielsen har om det Passerede forklaret i Overensstemmelse med Arbejdsmand Petersen med Tilføjende, at Slaget, som Tiltalte gav hende, ramte hende i Tindingen og havde til Følge, at hendes venstre Øje i 6 à 7 Dage var blodunderløbet og misfarvet, og at hun i de første Dage saa mindre godt med dette Øje.

Hun har endvidere forklaret, at Arbejdsmand Petersen i de første 8 Dage efter Overfaldet havde en Hævelse paa Næsen, og at hun maa antage, at denne Hævelse skyldtes det Petersen af Tiltalte tilføjede Slag med Hovedet.

Fornævnte Anna Hansen har forklaret, at hun, som har været Kæreste med Tiltalte, gik lidt til Side, da hun ved den heromhandlede Lejlighed saa ham komme imod hende og de 2 forannævnte Vidner, at hun, da hun vendte om, saa Vidnet Petersen tage sin Hat op, at Tiltalte derpaa greb fat i hende og at Tiltalte, da Vidnet Nielsen nu vilde gaa imellem, slog Sidstnævnte i Ansigtet.

Vidnet Julie Nielsen har med Hensyn til Anna Hansens Vidne-udsagn forklaret, at det er meget muligt, at hun ogsaa har villet gaa imellem Anna Hansen og Tiltalte, og at Tiltalte ved denne Lejlighed har slaaet ud efter hende, men at hun ingen Erindring har derom.

Tiltalte har forklaret, at han, da han traf Vidnerne, tog fat i Anna Hansen og sagde, at hun skulde gaa hjem, og at Julie Nielsen

da sprang ind imod ham, hvorfor han gav hende et Stød med Haanden, der meget mulig ramte hende i Øjet, samt at han, da Arbejdsmand Petersen nu vilde gaa imellem, stødte med knyttet Haand mod hans Ansigt og meget mulig ramte ham paa Næsen. Derimod nægter Tiltalte at have slaaet med Hovedet.

Til denne Tiltaltes Forklaring vil der imidlertid, da Vidnerne har beediget deres Forklaringer, ikke kunne tages noget Hensyn.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Straffelovs § 1, 2det Stk., 2det Punkt, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 6 Maanedere.

Nr. 149. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Charles Valerius Jensen (Def. Liebe),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Januar 1906: Arrestanterne Georg Vilhelm Reiter og Charles Valerius Jensen, Arrestantinden Petra Marie Lovise Christiane Jensen, Christensens Enke, og Tiltalte Hans Charles Frederik Reiter bør straffes, Arrestanten Reiter og Arrestantinden med Tugthusarbejde hver især i 2 Aar, Arrestanten Jensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedere og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Richter, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, Arrestantinden og Tiltalte, En for Alle og Alle for En, dog at Arrestanterne og Tiltalte hver ikke udreder udover $\frac{2}{3}$. Saa bør Arrestanterne i 5 Aar fra deres Løsladelse tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der ikke er forelagt Højesteret tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, hvorvidt der er Føje til for Charles Valerius Jensens Vedkommende at gøre Anvendelse af den i midlertidig Straffelovs § 8, 3dje Stykke, indeholdte Bestemmelse, findes det i Henhold hertil i den indankede Dom denne Tiltalte givne Paalæg at maatte bortfalde.

Med denne Forandring vil Dommen, saavidt den er paaanket, i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at det Tiltalte Charles

Valerius Jensen i Henhold til midlertidig Straffelovs § 8, 3dje Stykke, givne Paalæg bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Georg Vilhelm Reiter og Charles Valerius Jensen, Arrestantinden Petra Marie Lovise Christiane Jensen, Christensens Enke, og Tiltalte Hans Charles Frederik Reiter tiltales, Arrestanterne for Tyveri, Arrestantinden for Tyveri og Hæleri og Tiltalte for Hæleri.

Arrestanten Jensen er født den 29 Januar 1883 og foruden at være straffet 1 Gang for Tyveri forinden det 18de Aar bl. a. anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juni 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 9 Februar 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 10 Januar 1905 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens §§ 200 og 203 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanterne . . . overbeviste om at have gjort sig skyldige i Følgende:

Arrestanterne har den 22 November f. A. i Forening frastjaalet Vadskeriejer Peter Møller en til 50 Kr. vurderet Pakke Vadsketøj, som beroede paa Bestjaalnes paa Gaden holdende Vogn.

Arrestanterne har den 24de s. M. i Forening frastjaalet Urtekræmmer Jacob Trier nogle tilsammen til 5 Kr. vurderede Urtekravarer, som beroede paa en paa Gaden holdende Trækvogn.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanterne . . . være at anse:
 . . . Arrestanten Jensen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk. . . .
 . . . Arrestanten Jensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder . . .

Det findes derhos i Medfør af midlertidig Straffelovs § 8, 3dje Stykke, at burde paalægges Arrestanterne i 5 Aar fra deres Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises dem.

Mandag den 2 April.

Nr. 146. Højesteretssagfører Winther
 contra
Peter Petersen (Def. Dietrichson),
 der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 December 1905: Tiltalte, Gæstgiver Peter Petersen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 320 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at det af Tiltalte forøvede uberettigede Næringsbrug ifølge Næringslovens § 82 maa tilregnes ham som 5te Gang begaaet,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Petersen til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gæstgiver Peter Petersen, der er født den 19 September 1871 og 6 Gange inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Næringsloven, saaledes bl. a. den 11 November 1899 en Bøde af 20 Kr. med Virkning som Dom for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og Brændevinsudskænkning og sidste Gang den 6 Februar 1904 en Bøde af 160 Kr. med Virkning som Dom for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, tiltales paany for Overtrædelse af Næringsloven. Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte, der kun har Gæstgiverborgerskab, siden 15 August d. A. har for egen Regning drevet en almindelig Beværtning med Brændevinsudskænkning Sølvgade Nr. 14 her i Staden, idet han dertil har benyttet et Borgerskab, som han havde lejet af Værtshusholder Peter Jensen for 10 Kr. ugentlig.

Tiltalte vil herefter i Medfør af Næringslovens §§ 75 og 78 være at anse for 3dje Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 5te Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 320 Kr.

Nr. 160.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Eilert Willadsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 5 December 1905: Arrestanten Jens Eilert Willadsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Februar 1906: Arrestanten Jens Eilert Willadsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Eilert Willadsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Eilert Willadsen er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1849, har tidligere været straffet ifølge Børglum Herreds Ekstrarets Domme af 21 Oktober 1887 og 7 August 1890, henholdsvis efter Straffelovens § 229 Nr. 1 og efter dens § 268, hver Gang med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Kommissionsdom af 27 Juli 1891 efter Straffelovens §§ 259 og 281, jfr. § 64, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge førstnævnte Rets Dom af 25 August 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 4 November 1895 i Medfør af Straffelovens § 241, som for 3dje Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 12 August 1896, for tredje Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Den 27 Oktober f. A. gjorde Gaardejer Christen Jensen, kaldet Skøttrup, af V. Brønderslev Anmeldelse til Politiet om, at Arrestanten formentlig havde frastjaalet ham et ca. 3 Aar gammelt, hvidt, uklippet Faar af Værdi ca. 25 Kr., og under det derefter optagne Forhør har han afgivet en nærmere Forklaring, der gaar ud paa, at han, da han i sidste Halvdel af Oktober Maaned f. A. lod sine Faar, som havde gaaet paa Græs paa en til den Jord, hvorpaa Fattighuset i V. Brønderslev ligger, stødende Mark, flytte hjem til Gaarden for at klippes, savnede et Faar, at han først tænkte sig Muligheden af, at Faaret var løbet bort, men at han, da han ved nærmere at forhøre sig kom til Kundskab om, at Arrestanten, der boede i fornævnte Fattighus og tidligere havde været straffet for Faaretyveri, havde solgt et Faar til Husmand Peder Jensen, kaldet Boelt, af V. Brønderslev Gunger, begav sig hen til denne, der overfor ham bekræftede, at han af Arrestanten havde købt et Faar, i hvilket derpaa Christen Jensen, da han tog det i Øjesyn, genkendte det af ham savnede.

Husmand Peder Jensen (Boelt) og dennes Hustru, Martine Jensen, har i det Væsenlige overensstemmende edelig forklaret, at Arrestanten en Nat i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. — efter Martine Jensens Forklaring en Torsdag Nat — kom til deres Bopæl medbringende et Faar, om hvilket han forklarede, at han havde vundet det i Kortspil hos Niels Willadsen af Ø. Hjermitslev Enge, og som han efter Anmodning fik opstaldet hos Peder Jensen. Den paafølgende Søndag indfandt Arrestanten sig paany hos denne, som da afkøbte Arrestanten Faaret for 10 eller 12 Kr., hvoraf 2 Kr. og 15 eller 16 Øre er betalte.

Røgter Søren Christian Christensen og Tjenestekarl Christen Pedersen, der begge var i Tjeneste hos Christen Jensen fra 1 November 1904 til 1 November f. A., har begge edelig forklaret, at der, da Jensens Faar i sidste Halvdel af Oktober Maaned bragtes hjem til Gaarden for at klippes, savnedes et Faar, og at de i det hos P. Jensen forefundne, af Arrestanten solgte Faar, som har været dem forevist i Retten, bestemt har genkendt det savnede, som de navnlig har kunnet kende paa dets Brægen og paa nogle smaa, sorte Pletter paa dets Ører.

Den af Christen Jensen afgivne Forklaring, som han ligeledes har bekræftet med Ed, gaar yderligere ud paa, at det af Arrestanten til P. Jensen solgte Faar, som han har genkendt som det savnede paa de af Søren Chr. Christensen og Chr. Pedersen omforklarede særlige Kendetegn, er ham tilhørende og ham frakommet imod hans Vidende og Villie.

Arrestanten har erkendt, at han en Aften eller Nat sidst i September eller i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. indfandt sig hos Husmand P. Jensen (Boelt) og hos denne paa sin Begæring derom fik opstaldet et Faar, som han medførte i et Reb, at han nogle Dage senere, vistnok den paafølgende Søndag, solgte Faaret til Jensen, med hvem han dog ikke kunde blive fuldstændig enig om Prisen, idet Arrestanten vilde have 12 Kr. for Faaret, medens Jensen kun vilde give 10 Kr., samt at denne af Købesummen straks betalte 2 Kr. og ved en senere Lejlighed 15 eller 16 Øre. Arrestanten har endvidere i det i Retten tilstedebragte Faar genkendt det af ham til P. Jensen solgte.

Arrestanten har imidlertid bestemt og vedholdende nægtet at have stjaalet Faaret, idet han har forklaret at have vundet det i Kortspil fra Gaardforpagter Niels Christen Christensen, kaldet Willadsen, af Ø. Hjermitslev Enge, i hvis Hjem han sammen med Christensen og en ham ubekendt tredje Person havde spillet Kort, Aftenen forinden han fik Faaret anbragt hos P. Jensen. Rigtigheden af denne Forklaring er imidlertid benægtet af nysnævnte Christensen, der har afgivet en Forklaring, som han under et i Henhold til Overrettens Kendelse afholdt Reassumtionsforhør har bekræftet med Ed, og som bl. a. gaar ud paa, at han ikke har spillet Kort med Arrestanten, navnlig ikke ved den af Arrestanten omforklarede Lejlighed, at han ikke har leveret Arrestanten noget Faar, og at Arrestantens Forklaring er fuldstændigt Opspind.

Idet nu Christen Jensens Ejendomsret til det under Sagen omhandlede Faar maa anses tilstrækkelig godtgjort ved de ovenanførte desangaaende afgivne edelige Forklaringer, samt da der efter det Foreliggende intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens Forklaring om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Faaret, maa der ved samtlige fremkomne Oplysninger anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Tyveri af det omhandlede Faar. Dette, der under Sagen er ansat til en Værdi af mindst 20 Kr., er tilbageleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

I Henhold til det Ovenanførte, samt idet bemærkes, at Arrestanten efter det Oplyste maa antages at have sat sig i Besiddelse af tidnævnte Faar, medens det sammen med Bestjaalnes øvrige Faar var anbragt paa Græs i nogle ham tilhørende Enge, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 2det Led, for fjerde Gang begaaet groft Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 173.

Højesteretssagfører Rée

contra

Edvard Hendrik Magnus Bengtsson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Falsk og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Februar 1906: Arrestanten Edvard Hendrik Magnus Bengtsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom i det Væsenlige fremstillede Forhold er han rettelig anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser; men Straffen for Tiltalte, der ifølge afgivne Lægeerklæringer maa antages at lide af en let Aands-
svaghed, findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Med denne Forandring af Straffetiden vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Edvard Hendrik Magnus Bengtsson til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Edvard Hendrik Magnus Bengtsson, der er født den 31 Oktober 1885 og ikke funden straffet, tiltales for Tyveri, Falsk og Betleri.

Ved egen Tilstaaelse og det isvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Arrestanten har i Begyndelsen af November f. A. frastjaalet sin Moder, Henriette Nielsen, Bengtssons Enke, og sin Broder, Smedesvend Christian Bengtsson, henholdsvis 3 Kr. og 12 Kr. De stjaalne Beløb beroede i en Blikbøsse og en Tændstikæske, som stod frit fremme i de Bestjaalnes Lejlighed i Ejendommen Søllerødgade Nr. 21, i hvilken Lejlighed Arrestanten boede, dengang dette Tyveri fandt Sted.

Den 13de samme Maaned har Arrestanten stjaalet nogle Beklædningsgenstande og en Harmonika, hvilke tilsammen til 65 Kr. vurderede Genstande beroede dels frit fremme, dels i et aflaaet Skab, som Arrestanten aabnede med en Saks, i den forannævnte Lejlighed, til hvilken Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved at ituslaaet en Rude i en ind til Lejligheden førende Dør og ved at række ind gennem den saaledes tilvejebragte Aabning og aabne Dørens Smæklaas.

Nogle Dage senere har Arrestanten i den Hensigt paa samme Maade at skaffe sig Adgang til samme Lejlighed for at begaa Tyveri dersteds, indfundet sig udenfor den fornævnte Dør og paany ituslaaet en Rude i denne, men da han ikke kunde faa Døren aabnet, fordi der nu paa den indvendige Side af Døren var sømmet et Brædt, maatte han forføje sig bort med uforrettet Sag.

Arrestanten har den 14de samme Maaned i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et Værelse i Stueetagen i Ejendommen Søllerødgade Nr. 23 ved med falsk Nøgle at aabne en til Værelset fra Trappegangen førende Dør og stjaalet et til 20 Kr. vurderet Jakkensæt, som beroede frit fremme i Værelset.

Efter forudgaaet Aftale med en ikke her under Sagen tiltalt Person

om Tyveri af en Cykle har Arrestanten en Dag noget senere i samme Maaned frastjaalet Maskinarbejder Anders Jørgensen en til 45 Kr. vurderet Cykle, som beroede frit fremme i et Kælderrum, hvortil Adgangen var uhindret.

Den stjaalne Cykle solgte Arrestanten samme Dag til Cyklehandler J. C. Olsen for 20 Kr., hvoraf de 5 Kr. straks blev ham udbetalt, medens Resten først skulde betales ham, naar han skaffede Olsen Bevis for sin Adkomst til Cyklen. Den følgende Dag udfærdigede Arrestanten et saalydende Dokument:

24/11

Hendrik Hansen der har Kiøbt en Hr Cykle den 2/5 — 1905
Mr. Eris og Betalt mig 80 Kr.◄

og underskrev falskelig Dokumentet:

◄Ærbødigs
Aksel Jensen
Drager
Prinsessegade 4 — 2 Sal◄,

idet Arrestanta ikke ved Navnet ◄Aksel Jensen◄ sigtede til nogen bestemt Person.

Det saaledes udfærdigede falske Dokument afleverede Arrestanten derefter til Cyklehandler Olsen, der i Tillid til dets Ægthed udbetalte Arrestanten de resterende 15 Kr. af Købesummen.

Arrestanten har endelig den 9 December forrige Aar betlet heri Staden.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Led, sidstnævnte § tildels jævnfør § 46, samt efter § 275, jævnfør § 270, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under eet med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdag den 3 April.

Nr. 138.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Viggo Olsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Næstved Købstads Politirets Dom af 17 Maj 1905: Tiltalte, Bagermester Viggo Olsen, bør til Næstved Kommunekasse bøde 20 Kr. samt betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 10 Kr. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Edv. Christensen, betaler Tiltalte, Bagermester Viggo Olsen, 20 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 13 Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Ifølge de Højesteret foreliggende Oplysninger maa der gaas ud fra, at det fra gammel Tid har henhørt under Bagervirksomhed at fremstille Sukkervarer og Chokolade. Da det nu ikke af Næringslovens herhenhørende Bestemmelser, navnlig § 20 c og d, jfr. § 58, kan udledes, at Loven har villet gøre en Forandring heri, har Tiltalte i Lovens § 23 haft Hjemmel til at forhandle de fornævnte Varer.

Han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos dennes Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Viggo Olsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder det ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarium og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Næstved Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Bagermester Viggo Olsen for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at han, der har Borgerskab i Næstved som Bager, men ikke som Kagebager, hvilket ligeledes er bunden Næring der, har forhandlet Sukkervarer og Chokolade, navnlig Konfektchokolade og Chokoladefigurer, som han i det Øjemed har indkøbt. Han har imidlertid ved sin privat engagerede Defensor gjort gældende, at saavel Bagere som Kukkenbagere og Konditorer her i Landet i umindelige Tider før Næringsloven selv har tilvirket slige Varer, og at denne Virksomhed, som han opfatter som et Akcessorium til Næringen, ogsaa efter Næringsloven maa være fælles for Bagere, Kagebagere og Konditorer, i hvilken Henseende han ogsaa paaberaaber sig en under Sagen fremlagt Erklæring fra Bestyrelsen for den danske Bagerstands Fælles-

organisation, hvorefter Bagerne paa mange Steder, saavel i Byer som paa Landet, endnu tilvirke disse Varer, ligesom denne Virksomhed paa mange Steder er en Side af Bagerlærlingenes Faguddannelse. Tiltalte mener sig saaledes i Medfør af Næringslovens § 19 og 23 berettiget til at falholde de nævnte Varer.

Da imidlertid efter Næringslovens § 20 c og d Næringsadkomst paa at være Bager kun giver Ret til den under Konditori og Kagebageri hørende Bageri-Virksomhed, medens der til Tilvirkning af egentlige Konditorvarer udkræves Næringsadkomst enten som Konditor eller som Kagebager, og da de her under Sagen omhandlede Varer maa antages at høre til de egentlige Konditorvarer, har Tiltalte været uberettiget til at falholde dem.

Tiltalte, som er født den 5 Juli 1852 og ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, vil som Følge af det Anførte være at anse efter Næringslovens § 75 med en Næstved Købstads Kommunekasse tilfaldende Bøde af 10 Kr., og Politiretsdommen, ved hvilken han er anset med en Bøde af 20 Kr. til samme Kasse — — — vil saaledes med den nævnte Forandring i Bødens Størrelse være at stadfæste.

Onsdag den 4 April.

Nr. 115.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Nielsen Kjelder, dennes Hustru **Ane Johanne**, født **Larsen**, og **Christen Thomsen** (Def. Dietrichson),

der tiltales: Niels Nielsen Kjelder for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt §§ 41, 43 og 44 i Politivedtægten for Lemvig Købstad af 23 December 1871 med Tillæg af 8 Februar og 17 August 1904 og for Overtrædelse af Tyendelovens § 60, hans Hustru Ane Johanne, født Larsen, for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og Christen Thomsen for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt § 41 i fornævnte Politivedtægt med Tillæg og Tyendelovens § 60.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 9 Maj 1905: De Tiltalte, Theodor Guldbrandsen, Niels Nielsen Kjelder, Ane Johanne Larsen, Kjelders Hustru, og Christen Thomsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Guldbrandsen i 8 Dage, Kjelder i 12 Dage, Kjelders Hustru i 8 Dage og Thomsen i 2 Gange 5 Dage. Det de Tiltalte Thomsen og Kjelder henholdsvis under 9 Maj 1898 og 17 November 1900 meddelte Borgerskab som Gæstgiver i Lemvig skal være forbrudt. Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Sagfører Esmann og Prokurator Raunholdt henholdsvis 25 og 20 Kr., udredes af Tiltalte Guldbrandsen med $\frac{1}{9}$, af Tiltalte Kjelder med $\frac{5}{9}$, saaledes at hans Hustru deraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{6}$, og af Tiltalte Thomsen med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 August 1905: De Tiltalte Niels Nielsen Kjelder, Ane Johanne, født Larsen, og Christen Thomsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Gange 5 Dage, hvorhos de Tiltalte Kjelder og Thomsen bør til Lemvig Købstads Politikkasse bøde henholdsvis 30 Kr. og 20 Kr. Tiltalte Theodor Guldbrandsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De Tiltalte Kjelder og Thomsen bør derhos have deres Borgerskaber som Gæstgivere forbrudt. Saa udreder samtlige Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sørensen og Etatsraad Neckelmann, 50 Kr. til hver, saaledes at Tiltalte Kjelder heraf udreder $\frac{5}{9}$ — dog saaledes, at Tiltalte Ane Johanne født Larsen, in solidum med ham deraf tilsværer Halvdelen — medens Tiltalte Thomsen udreder $\frac{1}{3}$ og Tiltalte Guldbrandsen $\frac{1}{9}$. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iverigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt angaar Sigtelsen mod de Tiltalte Niels Nielsen Kjelder og Christen Thomsen for Overtrædelse af Lemvig Købstads Politivedtægt og Tyendelovens § 60, vil Sagen, som manglende summa appellabilis, være at afvise fra Højesteret. Iøvrigt vil den indankede Dom saavel for disse Tiltaltes Vedkommende som, forsaavidt angaar Tiltalte Ane Johanne Larsen, i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen mod de Tiltalte Niels Nielsen Kjelder og Christen Thomsen for Overtrædelse af Lemvig Købstads Politivedtægt og Tyendeloven, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Gæstgiver Niels Nielsen Kjelder, hans Hustru Ane Johanne, født Larsen, fhv. Gæstgiver Christen Thomsen og Theodor Guldbrandsen sat under Tiltale, Niels Nielsen Kjelder for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt af §§ 41, 43 og 44 i Politivedtægten for Lemvig Købstad af 23 December 1871 med Tillæg af 8 Februar og 17 August f. A. og for Overtrædelse af Tyendelovens § 60, hans Hustru Ane Johanne, født Larsen, for Overtrædelse af Straffelovens § 182, Christen Thomsen for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt af § 41 i for-

nævnte Politivedtægt med Tillæg og Tyendelovens § 60, samt endelig Theodor Guldbrandsen for Tyveri.

Medens Tiltalte Theodor Guldbrandsen, der har opgivet at være født i Norge i Aaret 1875 og af Retten er skønnet efter hans Udseende at være i den saaledes opgivne Alder, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, og Tiltalte Ane Johanne, født Larsen, der er født i Aaret 1876, ej heller ses forhen at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Niels Nielsen Kjelder, som er født i Aaret 1865, gentagne Gange inden Lemvig Købstads Politiret vedtaget Bøder for Nattesæde og dermed beslægtede Overtrædelser af bemeldte Købstads Politivedtægt, hvorhos Tiltalte Christen Thomsen, der er født i Aaret 1854, under 10 Januar 1899 inden nysnævnte Politiret for Fornærmelser imod Politiet har vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr., samt under 4 Juli s. A. inden samme Politiret har vedtaget en Bøde af 15 Kr. for en Politiforseelse.

Efter at Pigen Inger Sofie Pedersen under en af hendes Stedfader paa hendes Vegne mod en Gaardejer rejst Sag til Ydelse af Underholdsbidrag til et af hende udenfor Ægteskab avlet Barn havde angivet, at hun i Svangerskabstiden havde haft Samleje med forskellige Personer, blev der, da en af disse Personer havde sigtet hende for at have paaført ham venerisk Sygdom, indledet Undersøgelse imod hende for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Under denne Undersøgelse, der medførte, at Pigen i nogen Tid holdtes arresteret, men hvorunder der ikke fremkom saadanne Oplysninger, at der af det Offentlige fandtes Anledning til at dekretere Aktion imod hende, forklarede hun bl. a., at hun jævnlig hos de Tiltalte Gæstgiver Kjelder og daværende Gæstgiver Thomsen havde plejet legemlig Omgængelse med Gæsterne i de Tiltaltes Beværtninger, og under den herved foranledigede Udvidelse af Undersøgelsen fremkom følgende Oplysninger:

Fornævnte Inger Sofie Pedersen, der fra November Maaned 1903 til Julen s. A. havde tjent hos Tiltalte Thomsen, af hvem hun, inden hun endnu havde fyldt sit 16de Aar, var bleven forført til Utugt, blev den 8 Marts 1904 fæstet som Opvarningsjomfru af Tiltalte Kjelder, der ifølge Borgerskab af 17 November 1900 drev Næring som Gæstgiver i Lemvig, og vedblev at tjene hos denne indtil den 10 April s. A., da hun blev bortvist af ham, som havde fattet Mistanke til hende om, at hun var lidende af en venerisk Sygdom, idet en paa et af Købstadens Hoteller ansat Karl, som gentagne Gange havde plejet legemlig Omgang med Inger, havde udtalt til Tiltalte, at Inger var »beskidt«.

De omtalte Samlejer fandt Sted i Pigens Kammer, der var beliggende ved Siden af Tiltaltes og hans Hustrus Soveværelse, og Tiltalte Kjelder, som ellers efter sit Udsagn »passede paa Pigen som en Tyv om Natten, ja om Dagen ogsaa«, har erkendt, at han til den omtalte Hotelkarl har udtalt, at Inger var villig til at bedrive Utugt, og at hun navnlig havde haft Samleje med en i Nørre Nissum boende Gaardejer, ligesom han har erkendt, at han en Nat har iagttaget, at den nævnte Hotelkarl gennem et Vindue skaffede sig Adgang til Ingers Kammer, og hvorvel han var paa det rene med, at Hensigten med Karlens Besøg var at udøve Utugt med Pigen, søgte han ikke at hindre

Karlen i hans Forehavende for ikke derved at udsætte sig for, at Karlen, som var en jævnlig Gæst i hans Beværtning, skulde undlade oftere at besøge denne.

Inger Sofie Pedersen har forklaret, at hun har bedrevet Utugt — foruden med den fornævnte Hotelkarl — med forskellige andre under Sagen afhørte Personer, der indfandt sig som Gæster i Tiltalte Kjelders Beværtning, og at dette regelmæssig har fundet Sted, efterat den paa-gældende Gæst havde trakteret godt med Drikkevarer, saaledes at Tiltalte Kjelder og hans medtiltalte Hustru forud vidste eller i alt Fald efter Omstændighederne ikke kunde være i Tvivl om det utugtige Øjemed med de mellem hende og de nævnte Personer stedfindende Sammenkomster.

Hun har endvidere forklaret, at Tiltalte Kjelder en Søndag Eftermiddag kom over i hendes Kammer, hvor hun var ifærd med at klæde sig om, og sagde til hende, at hun skulde skynde sig at komme over i Beværtningslokalerne, fordi der der havde indfundet sig en ung Mand, som nok saa ud til at ville give noget ud, hvorefter den Paa-gældende, da Inger var kommet over i Beværtningen, trakterede hende og Tiltalte Kjelders Hustru med 2 halve Flasker Portvin, medens Tiltalte Kjelders Hustru af og til forlod Værelset, hvor de sad, hvilket Inger opfattede saaledes, at hun derved vilde give Inger og Gæsten Lejlighed til at bedrive Utugt, naar de saaledes var alene, hvilket dog ikke ved denne Lejlighed fandt Sted.

Inger har endelig forklaret, at saavel Tiltalte Kjelder som hans under Sagen medtiltalte Hustru i al Almindelighed lejlighedsvis har opfordret hende til at søge at faa de i Beværtningen kommende Gæster til at give noget ud eller til at være venlig overfor dem.

For paa den omtalte Maade at indlade sig i utugtigt Forhold til Gæsterne modtog Inger ikke særskilt Betaling af disse, som, bortset fra, at enkelte af dem have givet hende sædvanlige Drikkepenge for Opvartning, kun har ydet Vederlag ved forøget Rekvirering af Drikkevarer i Beværtningen.

Af den ovenfor omtalte Gaardejer fra Nørre Nissum er der afgivet en Forklaring, gaaende ud paa, at han, der af og til var Gæst i Tiltalte Kjelders Beværtning, i Begyndelsen af Marts Maaned 1904 besøgte den i den Hensigt at overnatte der.

Paa Pigen Ingers Opfordring trakterede han saavel hende som Tiltalte Kjelder med Drikkevarer, og nævnte Tiltalte, som til ham havde ladet falde en Ytring om, at nu havde han faaet en »rigtig« Pige, som »vilde« — hvilken Udtalelse af Gaardejeren blev opfattet paa den Maade, at Pigen var villig til at pleje legemlig Omgængelse med Gæsterne — lod ham da være ene med Inger, efter at han først havde paalagt denne, at hun, naar hun den næste Morgen tidlig lukkede Gaardejeren ud af Beværtningen, skulde passe paa, at der ikke var Vægter eller Politi i Nærheden af samme. Den omtalte Gaardejer, der var blevet noget paavirket af de nydte Drikkevarer, gik derefter fra Beværtningslokalet sammen med Inger ind i hendes Kammer, hvor han havde Samleje med hende. Han har endvidere forklaret, at han senere engang i samme Maaned har plejet legemlig Omgængelse med Pigen, efter at han i Beværtningen til langt efter Lukketid havde drukket sammen med hende og forskellige andre Personer.

Endvidere har Laurine Kristine Larsen, Arbejdsmand Lauths-Hustru, der er Søster til Ane Johanne, født Larsen, forklaret, at hun, der før sit Giftermaal næsten hver Lørdag besøgte de Tiltalte Kjelder og Hustru for at gaa disse tilhaande i Beværtningen, jævnlig efter endt Arbejde og efter Lukketid har siddet i Beværtningen og drukket med Gæsterne, som forsøgte allehaande uterlige Tilnærmelser overfor hende, uden at de nævnte Tiltalte i nogen Maade søgte at hindre dette.

Hun har derhos forklaret, at hun en Aften i Foraaret 1904 efter at være bleven trakteret med Vin af en i Beværtningen værende Gæst efter Opfordring af denne gik op til ham i et af de til Gæsteværelser benyttede Loftskamre og der bedrev Utugt med ham, paa samme Tid, som en i Gæstgiveriet dengang tjenende Pige Ane Marie Nielsen i et andet Loftskammer havde Samleje med en anden Gæst, og at de Tiltalte Kjelder og hans Hustru senere drillede hende med, at hun og den ommeldte Pige den paagældende Nat havde været oppe at besøge disse Gæster.

Ligeledes har forskellige Piger, der tidligere har haft Tjeneste hos Tiltalte Kjelder, udsagt, at de, som jævnlig har drukket med Gæsterne og ladet sig traktere af disse, havde det bestemte Indtryk, at Tiltalte Kjelder gerne saa, at de indlod sig med Gæsterne, saa at han kunde vinde større Fordel ved det derved forøgede Salg af Drikkevarer, hvorhos en enkelt af de ommeldte Piger har forklaret, at Tiltalte Kjelder vel aldrig havde stillet det Forlangende til hende, at hun skulde bedrive Utugt med Gæsterne, men paa den anden Side aldrig gjorde Indsigelse imod, at disse omfavnede eller paa anden Maade befølte hende.

Det er endvidere oplyst, at de Tiltalte Kjelder og hans Hustru har udskænket Drikkevarer for Kreaturhandler Viborg fra Struer, som paa en Forretningsrejse til Lemvig i Slutningen af Oktober 1904 ogsaa aflagde Besøg i Tiltaltes Beværtning, hvor han forbrugte ca. 100 Kr., uagtet nævnte Viborg var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, og at de, efter at Viborg ved deres Hjælp var bleven bragt ind i Pige-kammeret, lod ham alene der med et Fruentimmer, som var dem behjælpelig i Gæstgiveriet, uden at det dog er konstateret, at der ved den ommeldte Lejlighed har fundet noget uterligt Forhold Sted mellem den fornævnte Kreaturhandler og bemeldte Fruentimmer, om hvem det er oplyst, at hun, hvis Mand har forladt hende, af og til for Betaling har drevet Utugt.

Tiltalte Kjelder, som først under Forhøret havde udsagt, at det ikke var med hans Vidende og Villie, at den ovenfor omtalte Inger Sofie Pedersen bedrev Utugt med Gæsterne, har senere vedgaaet, at han, der havde fæstet Inger, fordi hun skulde være »en farlig rask en«, ved de foran beskrevne Lejligheder, da den nævnte Gaardejer fra Nørre Nissum aflagde Besøg i Beværtningen, har formodet, at Gaardejeren tilsigtede at udøve Utugt med Inger, og desuagtet ikke søgte at hindre dette, fordi bemeldte Gaardejer havde rekvireret »gode Drikkevarer«. Han har dernæst ikke turdet bestride til den omtalte Gaardejer at have brugt de ovenfor angivne Ytringer om Inger, ligesom han i det Hele har indrømmet, at han i udstrakt Maalestok har ladet sine Opvartningsjomfruer traktere af Gæsterne.

Af Tiltalte Ane Johanne, født Larsen, Tiltalte Kjelders Hustru, er

det i Overensstemmelse hermed erkendt, at hun ikke blot selv ved mange Lejligheder har drukket med Mandspersoner, der besøgte Beværtningen, for at der derved kunde blive givet mere ud af de Paa-gældende, men at hun ogsaa jævnlig har efterkommet Gæsternes til hende rettede Anmodninger om at kalde Opvartningsjomfruerne ind, idet den paagældende Gæst i saa Fald vilde give »en Omgang til«, og hun har erkendt, at hun ikke har været i Tvivl om Gæsternes Hensigt med et saadant Traktement, ligesom hun har vedgaaet at have tilskyndet Pigerne til at drikke med og lade sig traktere af Gæsterne.

Tiltalte, der hurtig kom paa det rene med, at Pigen Inger var løsagtig, har efter sin egen Tilstaaelse handlet paa den ommeldte Maade for derved at skaffe Beværtningen forøget Søgning.

Efter det saaledes Foreliggende og det iøvrigt Oplyste findes det at maatte antages, at Tiltalte Kjelder og hans Hustru, Tiltalte Ane Johanne, født Larsen, begge har vidst eller dog har haft bestemt Formodning om, at Laurine Kristine Larsen, Lauths Hustru, Ane Marie Nielsen og Inger Sofie Pedersen har bedrevet Utugt med Gæster, der besøgte Gæstgiveriet, og at de har tilstedet dette for at have Indtægt gennem den derved forøgede Afsætning, navnlig af Drikkevarer.

For deres Forhold i saa Henseende vil de være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Led.

Tiltalte Kjelder, som efter det Oplyste ikke har paaset, at de af ham til Opvartning antagne Kvinder ikke har ladet sig traktere eller beværte af Gæsterne, og som har udskænket berusende Drikke til en kendelig beruset Person, og som endvidere ikke har overholdt den i Købstadens Politivedtægt fastsatte Lukketid, vil derhos for de af ham herved begaaede Overtrædelser af §§ 41, 43 og 44 i Politivedtægten for Lemvig Købstad af 23 December 1871 med Tillæg af 8 Februar og 17 August 1904 være at anse efter Lov af 4 Februar 1871 § 6, hvorhos han, som ikke har foretaget den i Tyendelovens § 60 paa-budte Anmeldelse, vil være at anse efter bemeldte Lovs § 62.

Med Hensyn dernæst til det Tiltalte Christen Thomsen paasigtede Forhold fremgaar det af Sagens Oplysninger, at der under 9 Maj 1898 blev meddelt ham Borgerskab som Gæstgiver i Lemvig, hvorefter Tiltalte drev Forretning som saadan, i hvilken Forretnings Drift hans senere afdøde Hustru til Stadighed deltog indtil den 1 November 1904, da han foreløbig opsigte sit Borgerskab.

Efter at Pigen Inger Sofie Pedersen, der, som ovenfor meldt, af Tiltalte var forført til Utugt, forinden hun fyldte 16 Aar, uden at der for dette Forhold er begært Tiltale rejst mod ham af hendes Forældre, var bleven bortjaget af sin Tjeneste hos Tiltalte Kjelder, tog Tiltalte Thomsen hende igen i sin Tjeneste, uagtet Tiltalte Kjelder havde udtalt til ham, at Inger var meget løsagtig.

Tiltalte, hvis Hustru var afgaaet ved Døden i Februar Maaned 1904, og som delte Seng med Inger, saalænge hun var i hans Tjeneste,

Færdig fra Trykkeriet den 19 April 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 8.

Onsdag den 4 April.

hvilken hun først forlod den 1 November s. A., fordi hun var frugt-sommelig, har nu vedgaaet, at han formodede, at Inger, samtidig med, at hun plejede legemlig Omgængelse med Tiltalte, i Beværtningsloka-lerne øvede Utugt med forskellige under Sagen afhørte Personer, der-iblandt den ovenfor omtalte Gaardejer fra Nørre Nissum.

Tiltalte har i saa Henseende erkendt, at han har udtalt til Inger, at han ikke brød sig om, at hun bedrev Utugt med Gæsterne, af hvilke flere, hvad han var ganske klar over, først søgte hans Bevært-ning efter Ingers Antagelse som Opvarningsjomfru sammesteds, lige-som han har indrømmet, at han ved en enkelt Lejlighed har ytret, at hun godt kunde have Samleje med den foran omtalte Gaardejer og en anden Gaardejer, fordi de vare »saadanne pæne Mennesker«.

Tiltalte har derhos erkendt, at han i vid Udstrækning tillod Inger at drikke sammen med Gæsterne, baade i de egentlige mod Gaden vendende Beværtningslokaler og i et mindre bagved disse beliggende Værelse, hvortil Indgangen var gennem Køkkenet, og at han ikke for-søgte at hindre, at Gæsterne blev for længe sammen med Pigen i det omtalte Værelse, hvis Benyttelse i utugtigt Øjemed stod ham fuldstæn-dig klart, fordi det efter hans Forklaring »jo var flovt at komme at se saadant noget«, og fordi han frygtede for, at hans Kunder vilde unddrage ham deres Søgning, hvis han søgte at forpurre, at de havde Samleje med Inger.

Tiltalte har erkendt, at han har handlet som ommeldt for at vinde større Fortjeneste ved et forøget Salg af Drikkevarer, et Motiv, som ogsaa har medført, at han, efter hvad der foreligger oplyst, uden ligefrem at tilskynde sin Hustru til utugtlig Omgang med Gæsterne dog rolig har fundet sig i, at hun jævnlig havde Samleje med enkelte af disse.

For sit Forhold i de ovennævnte Henseender vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Led, samt efter Lov af 4 Fe-bruar 1871 § 6, jfr. § 41, i den oftnævnte Politivedtægt for Lemvig Købstad med Tillæg, hvorhos han, som ikke har foretaget den i Tyendelovens § 60 paabudte Anmeldelse, vil være at anse efter be-meldte Lovs § 62.

Hvad endelig angaar Tiltalen mod Theodor Gulbrandsen — — —

De af de tre andre Tiltalte i Henhold til det Foranførte for-skyldte Straffe findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Tiltalte Niels Nielsen Kjelder til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt en Bøde til Lemvig Købstads Politikasse

af 30 Kr., for hans Hustru, Tiltalte Ane Johanne, født Larsen, til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt endelig for Tiltalte Christen Thomsen til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt en Bøde til fornævnte Politikasse paa 20 Kr.

Tiltalte Niels Nielsen Kjelder og Tiltalte Christen Thomsen vil derhos i Medfør af Lov af 23 Maj 1873 § 9 have de dem under de ovenfor angivne Datoer meddelte Næringsadkomster som Gæstgivere forbrudt.

Fredag den 6 April.

Nr. 109. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Jacob Meyer (Def. Hindenburg),
 der tiltales for Hæleri, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 August 1905: Arrestanterne Charles Adolf Vilhelm Sørensen, Søren Jelle Sørensen, Aage Peter Jensen, Holger Christian Jensen, Hans Marius Hansen og Jakob Rathlou Andersen og de Tiltalte Jacob Meyer, Johan Holger Thorvald Reinhardt, Jane Cathrine Andersen og Dorthea Andreassen bør straffes, Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Søren Sørensen i 4 Aar, Charles Sørensen i 3 Aar, Aage Jensen og Holger Jensen hver især i 18 Maaneder, Hansen i 1 Aar og Andersen i 2 Aar, Arrestanten Holger Jensen endvidere med en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 20 Kr., og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Meyer i 4 Gange 5 Dage, Jane Andersen og Dorthea Andreassen hver især i 3 Gange 5 Dage og Reinhardt i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Meyer bør i Salær til den for ham beskikkede Defensor, Prokurator Wolff, udrede 40 Kr. Arrestanterne og de øvrige Tiltalte bør, En for Alle og Alle for En, i det nedennævnte Forhold udrede i Salær til den for dem beskikkede Defensor, Prokurator Kalko, 60 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Steinthal, 100 Kr., udredes af samtlige Arrestanter og Tiltalte, En for Alle og Alle for En, dog saaledes at deraf ikke udredes af Arrestanten Charles Sørensen udover $\frac{6}{10}$, af Arrestanten Søren Sørensen udover $\frac{7}{10}$, af Arrestanten Aage Jensen udover $\frac{2}{10}$, af Arrestanten Hansen udover $\frac{1}{20}$, af Arrestanten Andersen udover $\frac{2}{10}$, af Tiltalte Meyer udover $\frac{1}{10}$, af Tiltalte Jane Andersen udover $\frac{1}{25}$, af Tiltalte Dorthea Andreassen udover $\frac{1}{75}$ og af Tiltalte Reinhardt udover $\frac{1}{10}$. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte rettelig anset overbevist om at have gjort sig skyldig i Hæleri. For dette Forhold vil

han være at anse efter Straffelovens § 239. Forsaauidt angaar Tiltalen for bedrageligt Forhold maa det derhos billiges, at Tiltalte for sit i Dommen beskrevne Forhold overfor Bestyrer Peter Rasmussen er anset efter samme Lovs § 257, men iøvrigt er frifunden.

Efter Dommens Afsigelse er det ved Tiltaltes Tilstaaelse, som bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han den 2 Oktober 1905 svigagtig har pantsat et til 12 Kroner vurderet Sølv Cylinderur, som samme Dag af Ejerinden, Viktualiehandlerske Toborgs Hustru, var bleven ham betroet, for at han skulde besørge det smurt, at han den 9de samme Maaned ligeledes svigagtig har under Navnet Hansen pantsat en Mekaniker Johan Lindberg tilhørende, til 40 Kroner vurderet Cykle, som han i denne Hensigt umiddelbart forud havde skaffet sig overladt af Ejeren til en kort Tids Brug, samt at han ved sidstnævnte Lejlighed til Betryggelse for vedkommende Pantelaaner har til denne afleveret en den 11 September 1905 dateret Kvittering, gaaende ud paa, at »L. P. Larsen, Klejnsmed og Cyklereparatør Farvergade Kj. København K« til J. Hansen havde solgt en Herre-Cykle for 70 Kroner Kontant, hvilken Kvittering Tiltalte i det angivne Øjemed selv havde forfærdiget ved med den nævnte Tekst og med Tilføjelse af Ordet »betalt« falskelig at udfylde en af ham paa en Beværtning funden Regningsblanket, som var forsynet med nævnte Larsens Navn, Stilling og Bopæl, som ovenangivet, stemplet forneden som Underskrift. Det er paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte den 23 Juni 1905, da han hos Pantelaaner V. Jensen heri Staden — iøvrigt uden at Tiltaltes Adkomst hertil foreligger oplyst — for et Laan paa 15 Kroner under Navnet H. M. Hansen pantsatte en paa dette Navn lydende Medlemsbog med Byggeforeningen »Broderskabet«, paa hvilken der ifølge Foreningens Bøgers Udvisende i Aaret 1904 under forskellige Datoer var indbetalt Bidrag til samlet Beløb 82 Kroner, for hvilke der fandtes Kvittering i Medlemsbogen, har med Navnet H. M. Hansen og opdigtet Adresse, uden Hansens Vidende og Villie, underskrevet en ham af nævnte Pantelaaners Hustru forelagt skriftlig Bemyndigelse for Pantelaaner Jensen til at erholde Transport paa Bogen. Mod Tiltaltes Benægtelse maa det dernæst ved Sagens Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, som maa antages inden Pantsætningen af fornævnte Bog at have været bekendt med eller dog at have haft stærk Mistanke om, at Bogen da var værdiløs paa Grund af Ophør med Bidrag, har forfalsket Bogens Tekst ved med Blæk ovenover de i Bogen indførte Indbetalingsdatoer, som ikke oprindelig havde været forsynet tillige med Aarsangivelse, at skrive Aarstallet 1905, hvorved Bogen fik Udseende af, at den — hvad ogsaa Pantelaaner Jensen vil være gaaet ud fra — endnu havde Værdi.

Forsaauidt Tiltalte under den nye Undersøgelse endvidere er sigtet for bedrageligt Forhold i forskellige andre Henseender, kan tilstrækkeligt Bevis herfor ikke mod hans Benægtelse anses tilvejebragt.

For de ovenfor beskrevne Forhold, som Højesteret ved

kongeligt Reskript af 22 Januar 1906 er bemyndiget til at paa-
kende a prima instantia under nærværende Sag, vil Tiltalte være
at anse efter Straffelovens § 253 og § 268, jfr. tildels §§ 273
og 274.

Straffen findes under Et at kunne bestemmes til Forbedrings-
husarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Jacob Meyer bør hensættes til Forbedringshus-
arbejde i to Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkost-
ninger, derunder de ved Kriminal- og Politiretens
Dom fastsatte Salarier, bør Dommen, saavidt paaanket
er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-
taler Tiltalte til Højesteretssagfører Dietrichson og
Advokat Hindenburg 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne og
de Tiltalte tiltales:

Arrestanten Charles Sørensen for Tyveri, Hæleri og Bedrageri,

Arrestanterne Søren Sørensen og Aage Jensen for Tyveri og
Hæleri,

Arrestanten Holger Jensen for Tyveri, Hæleri, Bedrageri, Vold og
Overtrædelse af Værnepligtsloven,

Arrestanten Hansen og de Tiltalte Jane Andersen og Andreasen
for Tyveri,

Arrestanten Andersen for Tyveri,

Tiltalte Meyer for Hæleri og Bedrageri

og Tiltalte Reinhardt for Hæleri.

Tiltalte Meyer er født den 26 November 1866 og bl. a. anset:
ved Aarhus Købstads Politirets Dom af 23 April 1891 efter Straffe-
lovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Musse
Herreds Ekstrarets Dom af 19 Marts 1894 efter Straffelovens §§ 251
og 253, jfr. § 254, jfr. i det Hele § 62, med Fængsel paa Vand og
Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved Kjøbenhavns Overrets Dom af
4 December 1894 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand
og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Meyer er sigtet for hælerisk Virksomhed med Hensyn til
en Del af de Ting, som blev stjaalne ved nogle af de af Arrestanterne
Sørensen i Forening i August f. A. begaaede Indbrudstyverier og ved
det af Arrestanterne Søren Sørensen og Andersen i Juli f. A. begaaede
Tyveri i Gothersgade 34.

Af det ved sidstnævnte Tyveri stjaalne omfatter Sigtelsen et til

25 Kr. vurderet Ur, som Tiltalte Meyer afkøbte Tiltalte Reinhardt for 20 Kr. *) og et til 180 Kr. vurderet Ur.

Tiltalte Reinhardt har i saa Henseende forklaret, at han, forinden han solgte Meyer det fornævnte til 25 Kr. vurderede Ur, fortalte denne, at han havde købt de to Ure billigt af en Udlænding, og at man derfor skulde være forsigtig med dem, og at Meyer efter de Udtryk, Tiltalte Reinhardt brugte, ikke kunde være i Tvivl om, at Urene var ulovligt erhvervede, fremdeles at han solgte Meyer det førstnævnte Ur for 20 Kr., hvoraf han fik 10 Kr. paa Haanden, og at Meyer, der søgte at pantsætte dette Ur Søndagen den 31 Juli f. A. om Morgenen hos Pantelaaner Nielsen, Absalongade Nr. 17, og paa dennes Foranledning maatte følge med til Politistationen, hvor Uret blev afleveret som stjaalet, ikke senere har forlangt de til Tiltalte Reinhardt for Uret betalte 10 Kr. tilbage af denne, samt endvidere, at Meyer har haft det andet Ur ihænde og fremvist det for tvende Urmagere for at faa at vide, hvor meget det kunde indbringe ved Salg.

Fornævnte Pantelaaner Nielsen har edelig forklaret, at Tiltalte Meyer, da han forsøgte at pantsætte det til 25 Kr. vurderede Ur, blev febrilsk, da Nielsen fortalte ham, at Uret var efterlyst som stjaalet, og vilde have Uret tilbageleveret, hvad Nielsen dog ikke gik ind paa.

Tiltalte Meyer, der har nægtet sig skyldig i nogen hælerisk Virksomhed med Hensyn til de nævnte Ure, har erkendt, at han har afkøbt Tiltalte Reinhardt det Førstnævnte, og forklaret, at han, fordi han nærede nogen Mistanke med Hensyn til Uret, bestemte sig til at gaa op til en Pantelaaner, som ikke kendte ham, og forsøge at pantsætte Uret, idet han saa gik ud fra, at Pantelaaneren vilde undersøge, om Uret var efterlyst, og vilde Tiltalte, hvis dette viste sig at være Tilfældet, have afleveret Uret til Politiet. Han har imidlertid erkendt, at han ikke gjorde Pantelaaneren opmærksom paa sin Mistanke, og at han efter af Pantelaaneren at have erfaret, at Uret var efterlyst som stjaalet, søgte at faa det tilbageleveret af denne, uden at Tiltalte har kunnet give nærmere Forklaring om Grunden til denne Adfærd.

Tiltalte Meyer har videre forklaret, at Tiltalte Reinhardt om de her nævnte Ure har fortalt ham, at Tiltalte Reinhardt havde købt dem af en Udlænding, men iøvrigt har han benægtet, at Reinhardt har udtalt sig om Urene, som af denne forklaret.

Pantelaaner Nielsen har yderligere forklaret, at Meyer senere kom op til ham og paatalte, at han havde faaet ham bragt paa Stationen, og herunder spurgte, om Nielsen ikke kendte ham, og har Nielsen derhos udtalt, at det, naar Meyer ønskede at faa en Pantelaaner til at efterse, om Uret var efterlyst, var besynderligt, at Tiltalte valgte en Søndag Morgen, paa hvilken der altid er særligt travlt paa Laanekontorer.

Tiltalte Meyer har nægtet, at han har spurgt Pantelaaner Nielsen, om denne kendte ham.

Det ovenfor nævnte til 180 Kr. vurderede Ur har Tiltalte Meyer, efter først at have erkendt det modsatte, nægtet at have fremvist i nogen Urmagerbutik eller overhovedet at have haft ihænde, og har han gjort gældende, at hans modstaaende Forklaring var afgivet hen i Vejret.

*) Skal være 16 Kr.

Sigtelsen mod Tiltalte Meyer for Hæleri med Hensyn til Koster, hidrørende fra de øvrige ovenfor nævnte Tyverier, er følgende:

Arrestanterne Charles og Søren Sørensen og Tiltalte Reinhardt har overensstemmende forklaret, at Tiltalte Meyer af de i Nybrogade 22 stjaalne Koster har pantsat et til 15 Kr. vurderet Ur og deltaget i Forbruget af de derved indvundne Penge, at han endvidere har afkøbt Arrestanten Søren Sørensen en til 5 Kr. vurderet Kikkert, samt at han har udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til nogle Smykker af Værdi 32 Kr., som Tiltalte Reinhardt afkøbte Arrestanterne, alt sammen skønt Tiltalte Meyer af Arrestanterne havde faaet at vide, at de nævnte Genstande var stjaalne.

Tiltalte Meyer har benægtet Rigtigheden af disse hans Medtiltaltes Forklaringer.

Arrestanten Søren Sørensen og Tiltalte Reinhardt har endvidere forklaret, at Tiltalte Meyer har udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til nogle ved Tyveriet i Frederiksberg Allé 51 stjaalne værdifulde Smykker, og Arrestanten Søren Sørensen har særlig forklaret, at Meyer af de ved dette Tyveri stjaalne Genstande har modtaget et til 80 Kr. vurderet Guldlænkearmbaand, alt sammen skønt Meyer vidste, at Genstandene var stjaalne.

Guldsmed Johannes Frederik Vilhelm Plambeck har forklaret, at Tiltalte Meyer forrige Sommer til ham afhændede et Guldlænkearmbaand, omtrent som det stjaalne, for godt 40 Kr.

Tiltalte Meyer har erkendt Rigtigheden af denne sidste Forklaring, men har nægtet at have haft noget med de fornævnte stjaalne Smykker at gøre og har gjort gældende, at han af en Person, om hvem han har nægtet at give nærmere Oplysning, skønt han har erklæret sig istand dertil, har købt det Armbaand, som han solgte til Plambeck.

Arrestanterne Charles og Søren Sørensen og Tiltalte Reinhardt har forklaret, at Tiltalte Reinhardt for 4 Kr. afkøbte Arrestanten Søren Sørensen et til 20 Kr. vurderet, ved Tyveriet i Falkonerallé 38 stjaallet Ur, og at Tiltalte Meyer straks efter afkøbte Reinhardt Uret for 5 Kr., skønt det forinden af Arrestanten var blevet ham fortalt, at Uret var stjaalet.

Tiltalte Meyer har erklæret, at han maaske nok ved den af Arrestanterne Sørensen og Tiltalte Reinhardt omfoklarede Lejlighed har afkøbt Sidstnævnte et Ur for 5 Kr., men at han og Reinhardt var alene, da Handelen fandt Sted, og at han ikke vidste, at Reinhardt havde købt Uret af Arrestanten Søren Sørensen.

Tiltalte Reinhardt har forklaret, at han til Tiltalte Meyer har solgt den ved Tyveriet i Madvigs Allé 10 stjaalne til 200 Kr. vurderede Kæde, idet han fortalte Meyer, at han havde købt Kæden af Arrestanten Søren Sørensen, hvorefter Meyer maatte være klar paa, at Kæden var stjaalen.

Endvidere har Tiltalte Reinhardt forklaret, at Tiltalte Meyer senere fortalte ham, at han havde solgt Kæden til Leib Friedmann. Sidstnævnte, der giver sig af med at omsmelte gamle Guld- og Sølvting, har edelig forklaret, at han formentlig i August f. A. af Tiltalte Meyer har købt en lignende Kæde som den ved det nysnævnte Tyveri stjaalne, og Arrestanterne Charles og Søren Sørensen har efter den af Friedmann givne Beskrivelse af den Kæde, som Sidstnævnte som forklaret

har købt af Tiltalte Meyer, erklæret, at denne Kæde utvivlsomt er identisk med den i Madvigs Allé Nr. 10 stjaalne.

Tiltalte Meyer har erkendt, at han har afkøbt Tiltalte Reinhardt en noget lignende Kæde som den her omhandlede, men han har benægtet, at Reinhardt har fortalt ham, at han havde købt Kæden af Arrestanten Søren Sørensen, ligesom han ogsaa har nægtet, at han har haft nogen Tanke om, at den Kæde, han afkøbte Reinhardt, var stjaalen. Han har derhos ogsaa nægtet, at han til Friedmann har solgt den af Reinhardt købte Kæde, som han vil have afhændet til en fremmed Skibsofficer; derimod har han forklaret, at han til Friedmann har solgt andre Kæder.

Tiltalte Reinhardt har forklaret, at han af det ved Tyveriet paa Strandvej 157 stjaalne har solgt til Tiltalte Meyer for 3 Kr. en til 7 Kr. vurderet Urkasse, som han havde afkøbt Arrestanten Søren Sørensen, dog uden til Meyer at antyde, at Kassen var stjaalen.

Tiltalte Meyer har erkendt at have afkøbt Reinhardt denne Urkasse, dog efter hans Formening for 5—6 Kr., men han har nægtet, at han har haft nogen Tanke om, at Kassen var stjaalen.

Endelig har Tiltalte Reinhardt forklaret, at han, som af Arrestanten Charles Sørensen af de ved Tyveriet i Lipkesgade 4 stjaalne Koster havde faaet forærende en til 12 Kr. vurderet glat Guldring, har solgt denne Ring til Tiltalte Meyer for 3 Kr., idet han fortalte Meyer, at han havde faaet Ringen af Arrestanterne Sørensen, hvorefter Meyer maatte være klar paa, at Ringen var stjaalen.

Tiltalte Meyer har erkendt, at han har købt en saadan Ring af Tiltalte Reinhardt, men han har nægtet, at Reinhardt har fortalt ham, at han havde faaet Ringen af de nævnte Arrestanter, og paastaaet, at han købte den i god Tro.

Naar nu imidlertid henses til, at Charles Sørensen, Søren Sørensen og Reinhardt har afgivet ganske overensstemmende Forklaringer om Meyers Hælerier, at disse Forklaringer paa flere Punkter er bestyrkede ved det i Sagen iøvrigt Oplyste, at disse Personer ikke kan antages at have nogen Interesse i at lyve Meyer noget paa, at Charles Sørensens Holdning under hele Sagen har været præget af Troværdighed, idet hans Forklaringer paa ethvert Punkt, hvor de har kunnet kontrolleres, har vist sig at være rigtige, at det er oplyst, bl. a. ved Meyers egen Erkendelse, at han i det paagældende Tidsrum har været en Del sammen med Charles Sørensen og Søren Sørensen paa Kafeer og Varieteer, og det uagtet han efter sine egne Forklaringer under Sagen har haft Mistanke om, at disse Personer ikke kunde leve paa ærlig Vis, at Meyer under Sagen har afgivet forskellige løgnagtige Forklaringer, samt at hans Holdning under Sagen i det Hele taget i høj Grad har været præget af Usikkerhed og af en Forbeholdenhed, som i væsenlig Grad har lagt Hindringer i Vejen for Sagens fulde Oplysning, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Meyer, hvis Fortid taler imod ham, har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Hælerier.

Hvad angaar de mod Tiltalte Meyer for Bedrageri rejste Sigtelser, foreligger Følgende:

Ølhandler Andreas Peter Christiansen, Grosserer Vilhelm Nielsen og Vinhandler Lars Peter Ferdinandsen har sigtet Tiltalte Meyer for

bedrageligt Forhold med Hensyn til en Kautionsforpligtelse, som Tiltalte har formaaet dem til at paatage sig for et Laan, stort 800 Kr., som Tiltalte Meyer i Aaret 1902 erholdt af Svendborg Bryghus i Anledning af, at han havde afkøbt daværende Gæstgiver Hans Hansen dennes Forretning. Sigtelsen gaar nu ud paa, at Tiltalte Meyer ikke, skønt dette af Kautionisterne var stillet som Betingelse for, at de vilde paatage sig Kautionen, har benyttet det fornævnte Laan til Afdrag paa den Købesum, Tiltalte skulde erlægge for Hansens Forretning, hvilken Forretning Tiltalte kun drev et Par Dage, idet han derefter ved Fogden blev udsat af Forretningslokalerne.

Denne Sigtelse er nu vel støttet derved, at fornævnte Hans Hansen har forklaret, at han ikke af Tiltalte har modtaget mere end 10 Kr. i Afdrag paa Købesummen for Forretningen, men da der ikke iøvrigt er oplyst Noget til Afkræftelse af Tiltaltes Paastand om at have betalt Hansen den omhandlede Købesum bl. a. ved Hjælp af det fornævnte Laan, er der saaledes ikke tilstrækkeligt Bevis for den rejste Sigtelse.

Fremdeles er Tiltalte Meyer af Bestyrer Peter Rasmussen sigtet for bedrageligt Forhold, og har Rasmussen i saa Henseende edelig forklaret Følgende:

Efter at Rasmussen havde indlagt Billet paa et Avertissement om, at en Assistenshussedel paa en Guldhalskæde var tilsalgs, indfandt Tiltalte Meyer sig hos Rasmussen og falbød en saadan Kæde, om hvilken han fortalte, at den havde været pantsat paa Assistenshuset for 30 Kr., og at han havde indløst den for at fremvise den for en anden Liebhaber. Rasmussen, der udtrykkelig udtalte, at han ikke forstod sig paa at bedømme Værdien af Kæden og derfor hellere vilde have købt Assistenshussedlen paa den, afkøbte derefter i Tillid til Rigtigheden af Tiltaltes Meyers Udtalelser denne Kæden for 35 Kr., men erfarede senere, at Kæden ikke var ægte, og at den ikke tilnærmelsesvis i Værdi svarede til den erlagte Købesum.

Guldsmedene Peter Krogh og Christian Gustav Poulsen har edelig forklaret, at den her omhandlede Kæde er af Plet med et ganske tyndt Lag Guld paa, og de har ansat den i dens nuværende Stand til en Værdi af 5 Kr., og har forklaret, at en saadan Kæde fra ny af antagelig kan købes for 12 à 15 Kr.

Tiltalte Meyer, der har erklæret, at han ikke betvivler Rigtigheden af Bestyrer Rasmussens Forklaring, har erkendt, at den Kæde, som han solgte til denne, ikke af Tiltalte har været pantsat paa Assistenshuset, og at det, naar han overfor Rasmussen har givet det Udseende deraf, kun har været et Forretningskneb fra Tiltaltes Side.

Tiltalte har forklaret — og denne Forklarings Rigtighed er sandsynliggjort ved det i Sagen iøvrigt Oplyste — at han, nogen Tid forinden han solgte Kæden, havde købt den paa de billige Laanekontorers Auktion for 24½ Kr., og han vil være gaaet ud fra, at Kæden havde en Værdi svarende til den ham af Rasmussen for Kæden betalte Købesum.

Selv om der nu ved Sagens Paadømmelse vil være at gaa ud fra, at Meyer har købt Kæden, som af ham forklaret, i den Tro, at den havde en Værdi, der svarede til den Købesum, han gav for den,

maa det dog antages, at han, da han senere falbød Kæden til Rasmussen, var blevet klar paa, hvor ringe Værdi Kæden havde, naar henses dels til, at Meyer giver sig af med at handle med Ure, Urkæder og Lignende og, efter hvad han selv har udtalt, har Forstand paa at bedømme saadanne Ting, dels til, at fornævnte Leib Friedmann under Ed har forklaret, at han har undersøgt den paagældende Kæde for Meyer og har meddelt ham, at den saa godt som intet var værd. Som Følge heraf vil Meyer, der tidligere har været straffet for bedrægeligt Forhold, for ovennævnte af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 257.

I Henhold til det ovenfor Anførte, vil Arrestanterne og de Tiltalte være at anse: Arrestanterne . . .

. . . Tiltalte Meyer efter Straffelovens §§ 238 og 257 . . . og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Meyer i 4 Gange 5 Dage.

Mandag den 9 April.

Nr. 24. Enkerne efter **Jan Jansen** og **Lendeman Jansen** og Sidstnævntes 4 Børn af Svinør i Norge (Lunn efter Ordre)

contra

Dampskibsselskabet »Danmark« ved dets korresponderende Redere, Firmaet **Th. Sonne & Co.** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om en Reders Pligt til at tilsvare Erstatning til to ved en Kollision dræbte Personers Efterladte.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 April 1905: De Indstævnte, Dampskibsselskabet »Danmark« ved dets korresponderende Redere, Firmaet Th. Sonne & Co., bør for Tiltale af de i Svinør i Norge hjemmehørende Enker efter Jan Jansen og Lendeman Jansen og af denne sidstes 4 Børn ved de nævnte Personers Mandatarius, Overretts-sagfører J. Kondrup, fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end i Dommen antaget, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorefter det Salær, som tilkommer Appellanternes beskikkede Sagfører for Højesteret, bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 16 April 1901 paastævnede Firmaet Jansen & Co., hersteds, nærværende Sag som Repræsentant for de i Svinør ved Mandal i Norge hjemmehørende Enker efter Fisker Jan Jansen og efter hans Søn, Lendeman Jansen, dersteds, samt for denne sidstes 4 Børn. Senere er Overretssagfører J. Kondrup indtraadt i Sagen istedetfor det nævnte Firma som Mandatar for de nævnte to Enker og den enes Børn. Den i Sagen nedlagte Paastand gaar ud paa, at det ved dets korresponderende Redere, Firmaet Th. Sonne & Co., indstævnte Dampskibsselskab »Danmark«, hersteds, der ejer Dampskibet »Thorvaldsen«, dømmes til under Tvang af Eksekution i denne Damper med Tilbehør at betale dem — deres Mandatar — 16000 Kr. eller subsidært et ved Rettens Skøn fastsat Beløb med Renter foruden Omkostninger i Erstatning for det Tab, som var blevet dem tilføjet derved, at nævnte Jan Jansen og Lendeman Jansen havde mistet Livet under et Sammenstød i Juni Maaned 1900 i Nordsøen mellem »Thorvaldsen« og Jan Jansens Fiskekutter, hvis Navn skal have været »Familien«, hvorved denne sidste sank. Det indstævnte Dampskibsselskab har ladet møde og paastaet sig frifundet med Tillæg af Omkostninger, eventuelt det fordrede Beløb betydelig nedsat efter Rettens Skøn.

Det skal i denne Forbindelse straks bemærkes, at Sagen blev forelagt mundtlig for Retten allerede i November Maaned 1901, men at Paadømmelsen derpaa efter begge Parters Anmodning blev udsat for at afvente Udfaldet af en her fra Retten til Højesteret indanket Sag, hvormed den af Parterne ansaas for noget beslægtet, og at nærværende Sag, da derpaa hin Sag var bleven paadømt af Højesteret den 19 November 1903, blev reassumeret og atter af Parterne forelagt for Retten, ved hvilken Lejlighed det var, at Overretssagfører Kondrup indtraadte som Mandatar.

Under Sagen er der fremkommet Følgende:

Den omtalte Kutter, der skal have været bygget af Eg og været 18 Aar gammel (tidligere Lodsbaad), og som var forsynet med 1 Mast, Storsejl, Fok og Klyver (dens Værdi er anslaaet til lidt over 1000 Kr.), var afgaaet paa Fiskeri fra Svinør den 11 Juni 1900 med dens Ejer, ovennævnte Jan Jansen (57 Aar gammel) og hans 2 Sønner ombord; af disse var den ene, fornævnte Lendeman Jansen, der tidligere havde været Matros, 30 Aar gammel og som omtalt gift, medens den anden, Knud Albert Jansen, var 21 Aar gammel. Denne sidste var endnu

tilkøjs, lige før Sammenstødet fandt Sted, medens de to andre var paa Dækket.

Damperen »Thorvaldsen«, der er bygget af Jern, opmaalt til ca. 1217 brutto (746 netto) Tons, ca. 235 Fod lang og ca. 30 Fod bred samt forsynet med en Maskine paa 450 indicerede Hestes Kraft, hvormed den under normale Forhold gjorde ca. 8 Kvartmils Fart i Timen, var, ført af Kaptajn Skjødt, den 13 Juni 1900 afgaaet fra Kiel i Ballast gennem Storebælt og Kattegat, bestemt til Burntisland.

Den 14 Juni Kl. 5¹/₄ Eftermiddag passerede Damperen Skagens Rev og Kl. 8 Aften Hirtshals Fyr, ca. 8 Kvartmil af. Kl. 4 om Morgenen den 15 Juni overtog 1ste Styrmand, Carstens, Vagten, medens Kaptajnen derefter ikke kom paa Dækket før, efter at Sammenstødet var sket og Kutteren sunken. Vinden var nævnte Morgen vestlig (lidt nordligere end Vest) med en Styrke af 4 (Søen 4); det var overtrukket Luft. Der blev styret devierende Kurs V. ¹/₄ N., og da der regnedes med 14° V. Misvisning og 1° V. Deviation, var den retvisende Kurs S. 78° V. Skibet gik med uafbrudt fuld Kraft. Damperen passerede efterhaanden flere mindre Fiskefartøjer og bar ved 6-Tiden af for et saadant Fartøj, som laa nordover. Lidt før Kl. 7 Formiddag, da »Thorvaldsen« befandt sig paa ca. 57° 25' nordlig Bredde og ca. 7° 28' østlig Længde, fik man saa Øje paa den Kutter, der senere viste sig at være »Familien«, og med den skete der saa noget efter Sammenstød, hvorved den straks sank, og de to Mænd, der var paa dens Dæk, druknede, medens den tredje, den ovennævnte Knud Albert Jansen, der lige kom op, blev reddet ombord i »Thorvaldsen« ved udsat Baad.

Ved det derpaa den 26de s. M. her afholdte Søforhør, hvor han ogsaa var tilstede og blev afhørt, fremkom der Følgende:

Knud A. Jansen forklarede, at hans Fader havde raabt ned til ham om at komme op, da de vist blev paasejlede. Han kom saa straks op, vel et Par Minutter før Sammenstødet (han greb straks Taageluren, som laa fremme, og gav nogle Stød i den). Da han kom op, laa Kutteren for 2-rebet Storsejl, 1-rebet Stagfok og vistnok Stormklyver med Vinden ind paa Styrbords Side, saa at Stævnen vendte i det mindste noget sydover. Damperen ramte, kommende paa Skøns agterfra, Kutteren paa Styrbords Side i selve Vantet.

Styrmand Carstens, der som anført havde haft Vagt fra Kl. 4 Morgen og ikke vil have været borte fra Broen efter Kl. 6¹/₂, fik efter sin Forklaring lidt før Kl. 7 Kutteren »Familien« at se ca. 4 Streger om Bagbord og formentlig da mindst ¹/₂ Kvartmil borte, liggende nordover. Han beordrede saa Styrbords Ror for at gaa agten om Kutteren, som han iagttog i Kikkerten, og drejede »Thorvaldsen« derved 5 Streger, o: til SV. t. S. paa Kompasset. Derpaa blev Roret støttet. Medens Kutteren saa gik videre nordover, faldt »Thorvaldsen« formentlig (han saa dog ikke da paa Kompasset) efterhaanden tilbage paa sin vestlige Kurs, men netop, som Kutteren var omtrent forud for Damperen, vistnok kun ca. 3 Skibslængder, altsaa noget over 1 Kabellængde, borte, svingede den vestover, idet den vilde stagvende. »Thorvaldsen« laa da saaledes, at han mente kun at kunne undgaa Sammenstød ved straks at beordre haardt Bagbord, stop og fuld Kraft bak (Skruen var højreskaaren), men »Thorvaldsen« ramte dog Kutteren

omtrent langskibs, uden at han kunde sige hvor, paa Styrbords Side. Der blev saa stoppet omtrent udfor Kutterens Vant for at undgaa Fare fra Skruen, og der blev sat Baad ud og kastet Redningsbøjer ud, men Kutteren var sunken straks.

Sammen med Styrmanden havde 3 Mand Vagt, hvoraf den ene, en Letmatros, ikke var tilstede ved Søforhøret, men iøvrigt antoges ikke at have set noget, da han havde været beskæftiget paa Dækket om Styrbord.

Matros Chr. Jensen, der Kl. 6 Formiddag havde afgivet Roret, forklarede, at han derefter var beskæftiget midtskibs om Bagbord, og at han tilfældigvis fik Øje paa Kutteren, som laa nordover noget om Bagbord, uden at han kunde sige, hvor langt den da var borte. Da Damperen ikke var mere end ca. 100 Favne fra den, hørte han, at der blev beordret Styrbords Ror, men uden at han bemærkede, hvor meget Damperen derpaa drejede. Saa — hvorlænge efter, vidste han ikke — blev der beordret Bagbords Ror; da var Kutteren tætved og var allerede begyndt at dreje, og ikke mere end et Minut efter foregik Sammenstødet, uden at han saa, hvor meget Kutteren da var drejet.

Matros Chr. A. Hansen (21 Aar gammel), som stod tilrors paa Broen fra Kl. 6 (der styredes med Haandkraft), forklarede, at Kursen da var Vest paa Kompasset og derefter forblev uforandret. Han fik Kutteren at se maaske $\frac{1}{2}$ Time før Kollisionen et Par Kvartmil borte, vel en 2 til 3 Streger om Bagbord, holdende nordpaa. Da »Thorvaldsen« var ca. 100 Favne fra Kutteren, blev der — vel 2 til 3 Minuter før Sammenstødet — beordret haardt Styrbord, og drejede Skibet for dette Ror til SV t. S. Saa begyndte Kutteren, som da havdes tæt forude, at dreje Bagbord over. Der blev da givet ham (Hansen) Ordre »haardt Bagbord«, uden at Roret i Mellemtiden havde været støttet, eller der havde været givet Ordre dertil. »Thorvaldsen« drejede vel saa en Streg Styrbord over — o: til SV — inden Sammenstødet, ikke mere end et Minut efter Ordren »Bagbord«, skete, og Kutteren laa da formentlig lige i Vinden. Den blev ramt paa Styrbords Laaring.

Medens Styrmanden ikke overfor det saaledes Anførte turde fastholde, at han havde beordret »støt«, noget før han beordrede Bagbords Ror, om han end fremdeles syntes det, erklærede han derimod, at han vedblivende bestemt mente, at »Thorvaldsen« endnu var omtrent $\frac{1}{2}$ Kvartmil fra Kutteren, da han beordrede Styrbords Ror, og at der forløb flere, maaske 8 à 10', fra denne Ordre gaves, til han gav Ordren Bagbords Ror, men ligesom de 2 Matroser iøvrigt fastholdt deres Udsagn overfor Styrmanden, saaledes mente særlig Matros Hansen, at der ikke forløb saa lang Tid mellem de to Rorsordrer som af Styrmanden antaget.

I Skibets Maskindagbog fandtes anført, at der Kl. 6,55 Formiddag den 15 Juni 1900 blev slaaet »Klar« paa Telegrafan og straks derpaa »fuld Kraft bak«, samt at der ca. Kl. 7 blev slaaet »stop« og derpaa Kl. 7,35 igen »fuld Kraft frem«.

Under Sagen er det uomtvistet, at »Thorvaldsen«s Assurandører i Juli Maaned 1900 gik ind paa at betale Erstatning for Kutteren med

Tilbehør af Redskaber og Inventar samt for Klæder og tabt Fortjeneste etc. med ialt ca. 2150 Kr., hvorimod de nægtede at betale nogen Erstatning for det af de to Enker og den enes Børn lidte Tab ved deres Forsørgeres Død. Det omtalte Erstatningskrav ses iøvrigt da kun at have været opgivet til 6400 Kr.

Det skal i denne Forbindelse endnu anføres, at Jan Jansens Enkes Alder, da Ulykken indtraadte, uimodsagt er opgivet til 63 Aar og Lendeman Jansens Enkes Alder til 30 Aar samt hans 4 Børns til 7, 5, 3 og 1/2 Aar, medens de Indstævnte har benægtet Rigtigheden af Ansættelsen af de Forulykkedes aarlige Indtægt til ca. 800 Kr. for hver, uden at der er fremkommet noget Yderligere i saa Henseende.

Retten finder overhovedet ikke at kunne tage det fremsatte Erstatningskrav tilfølg. Selv om nemlig Bestemmelsen i § 8 af Søloven om, at Rederen hæfter med Skib og Fragt for Skade, forårsaget af Skipperen eller nogen af Mandskabet ved Fejl eller Forsømmelse i Tjenesten, antages ogsaa at kunne omfatte Skade paa Personer eller Tab af Menneskeliv, uanset at der overalt ellers i Søloven ved Omtale af Skade kun synes tænkt paa Skade tilføjet Skib og Ladning, jfr. særlig dens § 220 om Skade som Følge af Sammenstød, maa det efter Rettens Opfattelse dog være en bestemt Forudsætning derfor, at den Skade paa Person eller det Tab af Menneskeliv, for hvilket Rederen skal hæfte, skyldes en strafbar Uagtsomhed, jfr. navnlig § 302 i den almindelige Straffelov af 10 Februar 1866, som udtrykkelig opstiller dette som Betingelse for saadant Erstatningskrav.

Men om nogen strafbar Uagtsomhed mener Retten nu ikke, at der i nærværende Tilfælde kan siges at være Tale. Der vilde efter vor Opfattelse ingen Ulykke være sket, hvis Kutteren, hvad den efter de almindelige Søvejsreglers § 21 var forpligtet til, havde holdt sin Kurs og ikke var gaaet over Stag lige foran for »Thorvaldsen«, idet der da baade havde været Tid og Plads nok for Damperen til at komme afvejen for Kutteren. Det havde vel ganske vist været heldigst, at Styrmanden ikke havde skiftet Ror, da han saa, at Kutteren vendte, men det fejlagtige Skøn, hvori han saaledes under Omstændigheder, hvor der ikke var Tid til Overlæg, gjorde sig skyldig, kan efter vor Mening ikke blive at tilregne ham som en strafbar Uagtsomhed. Vi finder derfor, at de Indstævnte — uanset om de mulig efter Sølovens § 220 under en Retssag vilde være blevne at dømme til at betale en større eller mindre Del af Tabet ved, at Fiskekutteren med Tilbehør sank, hvis Spørgsmaalet derom ikke var blevet afgjort i Mindelighed — maa blive at frifinde for det under nærværende Sag overfor dem rejste Krav.

Sagens Omkostninger vil være at hæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 10 April.

Nr. 59. »**Kreditforeningen for industrielle Ejendomme**»
(Møldrup)

contra

Aktieselskabet »Strømmen» (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en paa Købekontrakt solgt Bagerovn skal betragtes som Bestanddel af en fast Ejendom i Forhold til en Panthaver.

Københavns Fogedrets Kendelse af 14 Maj 1903: Inter-
venientens ovenanførte Protest mod nærværende Indsættelsesforretnings
Fremme kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli
1905: Den indankede Kendelse bør ved Magt at stande. Sagens Om-
kostninger her for Retten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have
at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. Processens Omkostninger for Højeste-
ret betaler Appellanten, Kreditforeningen for indu-
strielle Ejendomme, til Indstævnte, Aktieselskabet
»Strømmen«, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten
og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Købekontrakt
af 16 Januar 1903, læst inden den kgl. Landsover- samt Hof- og
Stadsret den 26de s. M., solgte de Appelindstævnte, Aktieselskabet
»Strømmen«, til Aktieselskabet »Frederikssundsvejens Dampmølle og
Brødfabrik« en 3 Etages Vandrørsovn af Model A, indrettet med pneu-
matisk Løfteapparat og Svingbord, for en Sum af 9500 Kr., hvoraf
1000 Kr. skulde betales kontant, naar Ovnen var opstillet og taget i
Brug, medens der for Restbeløbet, 8500 Kr., skulde udstedes en 3
Maaneders Veksel, der mod nærmere bestemte Afdrag og Ydelser
kunde fordres fornyet, og saaledes, at hele Købesummen var forfalden

til skadesløs Betaling, saafremt Køberne ikke præsterede den kontante Købesum eller accepterede Vekslen til den bestemte Tid.

I Købekontrakten var det derhos nærmere bestemt, at Sælgerne skulde levere og opsætte Ovnén med alt Jerntøj og Murværk, medens Køberne gratis skulde levere alle Murmaterialier, Grunden klargjort til Ovnens Opsætning, Kørsel af Jerntøj fra Banegaarden til Pladsen samt al den raa Arbejdskraft, og det var endvidere betinget, at Ovnén med Jerntøj og Murværk skulde vedblive at være Sælgernes Ejendom, til Købesummen var erlagt og den for denne udstedte Veksel indfriet, og at Sælgerne derfor, hvis Købesummen ikke betaltes, eller hvis Vekslen forfaldt, uden at de fastsatte Afdrag med Stempel og Diskonto rettelig betaltes, kunde betragte Handelen som misligholdt, saa at de var berettigede til ved Fogden at sætte sig i Besiddelse af Ovnén.

Da Køberne uagtet gentagne Paakrav ikke betalte mere end 100 Kr. i Afdrag paa den kontante Del af Købesummen, begærede de Appelindstævnte, Aktieselskabet »Strømmen«, sig ved Rekvisition af 27 April 1903 af Byfogden heri Staden sat i Besiddelse af den ommeldte Ovn med Tilbehør. Ved en den 1 Maj 1903 hos Aktieselskabet »Frederikssundsvejens Dampmølle og Brødfabrik« paabegyndt Fogedforretning erkendte bemeldte Aktieselskab, at den ommeldte Købekontrakt paa Grund af manglende Betaling var misligholdt, og at det derfor ikke havde noget at erindre mod Effektueringen af den begærede Forretning, medens Appellanterne, »Kreditforeningen for industrielle Ejendomme«, der intervenerede under Forretningen, nedlagde Protest mod Udleveringen af den ommeldte Bagerovn, idet disse, der ifølge Panteobligation, udstedt af Aktieselskabet »Frederikssundsvejens Dampmølle og Brødfabrik« af 30 Januar 1899, tinglæst den 1 Februar s. A., med senere Paategning af 1 Maj 1900, læst den 3dje s. M., havde Pant i de bemeldte Aktieselskab tilhørende Ejendomme, Matr. Nr. 6 is og 6 le af Utterslev, med de derpaa opførte Bygninger, mur- og nagelfaste Appertinentier, derunder alle Ovne Dampkedler, Maskiner, Driftsmateriel og Inventariedelev, og som ved en den 1 April 1903 afholdt Udlægsforretning havde erholdt Udlæg til Forauktionering i de ovennævnte Ejendomme med Bygninger og disses mur- og nagelfaste Appertinentier, derunder den her omhandlede Jernovn, og den 11 April s. A. havde erholdt disse Ejendomme med Tilhørende og Tilliggende overdragne til brugeligt Pant, gjorde gældende, at Ovnén var bleven en Bestanddel af den faste Ejendom, der anvendtes som Bageri, og greben af Kreditforeningens Panteret.

Da Byfogden ved Kendelse af 14 Maj 1903 eragtede, at Appellanternes Protest mod Indsættelsesforretningen ikke kunde tages tilfølgé, har disse ved Stævning af 8 Juli 1903 til de Appelindstævnte, Aktieselskabet »Strømmen« og Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, der under 3 Juni 1903 har taget Aktieselskabet »Frederikssundsvejens Dampmølle og Brødfabrik«s Bo under Konkursbehandling, indanket denne Kendelse her for Retten, hvor de har paastaat bemeldte Kendelse annulleret og den af dem for Fogedretten fremsatte Protest taget tilfølgé samt de Appelindstævnte tilpligtede in solidum at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst.

Af de Appelindstævnte har Aktieselskabet »Strømmen« paastaat

den indankede Kendelse stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten hos Appellanterne, medens den indstævnte Skifteretsafdeling i Et og Alt har sluttet sig til Appellanternes Procedure.

Til Støtte for deres Paastand har Appellanterne her for Retten gjort gældende, at den ommeldte Ovn er i mur- og nagelfast Forbindelse med Ejendommens Bageribygning, og at den derved har mistet sin Egenskab som selvstændig Formuegenstand og maa betragtes som en naturlig Bestanddel af den faste Ejendom. De har med Hensyn til dette Anbringende henvist til en under Sagen optaget Skønsforretning, hvorunder Mændene har erklæret, at de, da Ovnens Murværk begynder og har Fyrsted og Kanaler under Gulvhøjde, da der findes 3 Sammenholdsbolte, som gaar igennem Bygningens Ydermur, og da Løfteapparatet og Svingbordet er befæstede med Bolte og Møtrik til Fundamentet i Jorden, anse Ovnen med Løfteapparat for mur- og nagelfast med Bygningen. De nævnte Skønsmænd har imidlertid tillige udtalt, at saavel Ovnen som Løfteapparatet ville kunne fjernes fra Bygningen, uden at denne vil lide den fjerneste Molest i sin Konstruktion, idet Ovnen maa antages at være indmuret uden Forbandt med Bygningens Murværk, og de Appelindstævnte, Aktieselskabet »Strømmen«, har uimodsagt anført, at Svingbordet ved 4 Møtrikkers Løsning lader sig løfte fra sin Forbindelse med Grundfladen, og at det aldrig har været deres Hensigt at fordre udleveret, hvad der ligger under Jordoverfladen.

Da det efter det saaledes Foreliggende ikke kan antages, at Vandrørsovnen med Tilbehør ved at anbringes paa den ovenanførte Maade har mistet sin Egenskab af selvstændig Ejendomsgegenstand, og da Ejendomsretten maa anses for at være vedblevet at være hos de Appelindstævnte, Aktieselskabet »Strømmen«, kan den ommeldte Ovn med Tilbehør, uanset de foran anførte Bestemmelser i den paagældende Panteobligation, ikke antages at være gaaet ind under den Appellanterne ved den ommeldte Obligation givne Panteret, og deres Paastand om den indankede Kendelses Forandring vil derfor ikke kunne tages tilfølgende, hvorimod den nævnte Kendelse efter de Appelindstævnte, Aktieselskabet »Strømmen«s Paastand, vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 26 April 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 9.

Tirsdag den 10 April.

Nr. 169.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Karl Johan Petersen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 8 November 1905: Tiltalte, Slagteriarbejder Karl Johan Petersen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han i Erstatning til Slagtersvend Niels Frederik Jensen af Næstved bør udrede 50 Kr. samt endvidere alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 12 og til Defensor, Sagfører Mørup, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 December 1905: Tiltalte, Slagteriarbejder Karl Johan Petersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sally og M. A. Meyer, udreder Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Karl Johan Petersen til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Næstved Købstads Ekstraret indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Slakteriarbejder Karl Johan Petersen, der er født den 25 August 1877 og ikke fundet forhen straffet efter Dom, tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse, er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i det nævnte Forhold under følgende Omstændigheder:

Den 3 Oktober dette Aar indfandt Slagtersvend Niels Frederik Jensen, der i ca. 3 Maaneder havde været separeret fra sin Hustru, sig paa hendes Bopæl for at se til sine to Børn, der var forblevne hos Moderen, og da han erfarede, at de var gaaede ud, begav han sig til Tiltaltes Bopæl, hvor han formodede, de opholdt sig, idet Jensens Hustru om Dagen holdt Hus for Tiltalte, og Jensen desuden mistænkte hende for at staa i utugtigt Forhold til Tiltalte, en Mistanke, som i sin Tid gav Anledning til Separationen, og som Jensen fandt bestyrket ved et af Tiltalte til hans Hustru før Separationen skrevet Kærlighedsbrev, men hvis Berettigelse er benægtet saavel af Tiltalte som af Jensens Hustru og ikke paa anden Maade godtgjort.

Da Jensen fandt Børnene med Tiltalte i hans Sovekammer og i den Anledning udskældte Tiltalte og sigtede ham for at have stjaalet hans Hustru og nu ogsaa at ville stjæle hans Børn, og da Tiltalte efter sin Paastand, som ikke kan forkastes, saa Jensen strække Haanden ud efter en paa Bordet liggende spids Kniv, gik Tiltalte ud i Gaarden, hvor han bevæbnede sig med en knastet 1 $\frac{1}{4}$ " tykt Stykke Gren af 1 Alens Længde og begav sig atter ind i Lejligheden, der ligger i Stueetagen. Her var Jensen paa Vejen fra Soveværelset ud i Køkkenet for derfra ad samme Vej, ad hvilken han var kommen ind, at forlade Tiltaltes Bolig, og uagtet Tiltalte saa, at Jensen var ubevæbnet og paa Vej ud af Huset, og uagtet Jensen efter det Oplyste er en svagelig Mand over 50 Aar, medens Tiltalte er rask og kraftig, slog Tiltalte ham flere Gange med Grenestykket, ligesom han, da Jensen var kommen ud paa Trappen fra Køkkenet ned til Gaarden, gentagne Gange atter slog ham med Grenen, indtil en anden Person lagde sig imellem.

Ved disse Slag tilføjedes Tiltalte Jensen et Brud af Albuebenet paa højre Underarm, der medførte længere Tids Arbejdsudygtighed, men ved en den 23 Oktober foretagen Lægeundersøgelse viste Albuebenet sig at være i god Helning, og Armen antoges atter at ville blive brugelig i Løbet af 1 à 2 Uger, ligesom Læsionen ikke antages at ville have blivende Følger for Overfaldne.

For det anførte Forhold maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er bleven anset efter Straffelovens § 203, ligesom Dommens Bestemmelser — — — om den Jensen hos Tiltalte tillagte Erstatning af 50 Kr. tiltrædes.

Straffen, som af Underretten er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes at burde forhøjes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdag den 11 April.

Nr. 177. Højesteretssagfører Winther

contra

Niels Olsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 27 Oktober 1905: Arrestanten Niels Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Strange, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Februar 1906: Arrestanten Niels Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. Lund og V. S. Salomonsen, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver og i Salær til Sagfører Mørup som subsidær Defensor 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Olsen til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Olsen for Tyveri og Bedrageri.

Den 10 September 1905 fandtes Arrestanten sovende ved nogle Sædstakke i Lundby Mose, indsvøbt i to Staldforpagter Ferdinandsen tilhørende Dækkener af Værdi 4 Kr., som Arrestanten har tilstaaet at have Natten forud taget fra en Vogn i en aabentstaaende Rejsestald.

Efter i det første over ham optagne Forhør at have erkendt sig skyldig i Tyveri af disse Dækkener har han senere udsagt, at han kun tog dem til Brug den paagældende Nat og i den Hensigt at lægge dem tilbage i Rejsestalden om Morgen, og at han efter at være anholdt af vedkommende Sognefoged har gjort denne bekendt med sin Hensigt; men denne Forklaring har ikke fundet Støtte i Sagens øvrige Oplysninger, hvorved bemærkes, at han, inden han for Sognefogden tilstod at have taget Dækkenerne fra Rejsestalden, paa dennes Spørgsmaal erklærede, at de var hans egne, og senere, at han havde faaet dem af et ungt Menneske i Rejsestalden. Dette Forhold bliver at tilregne Arrestanten som Tyveri.

Ved Anholdelsen var Arrestanten i Besiddelse af en til 8 Kr. vurderet Opstanderpibe, hvilken Kreaturpasser Larsen edelig har vedkendt sig som ham frakommen uden hans Vidende og Villie den 4 September 1905 mellem Kl. 4½ og 6 om Morgen fra Karlekammeret i Lille Næstved Præstegaard, hvor den hang paa Væggen, og hvis Dør var aflaaet med en Hængelaas, men er funden at være bleven aabnet i Løbet af det anførte Tidsrum ved Itubrydning af den Haspe, hvori Hængelaasen var anbragt. Rigtigheden af denne Forklaring bestyrkes af Sagens øvrige Oplysninger, der tildels er tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, under hvilket det i forrige Instans for Bestjaalnes Ejendomsret til Piben førte Vidnebevis er blevet behørigt suppleret ved Førelsen af et yderligere Ejendomsvidne. Endvidere har et Vidne forklaret at have set Arrestanten, hvøm han kender, ved Lille Næstved Præstegaard den paagældende Morgen omtrent Kl. 5.

Arrestanten nægter at have været ved bemeldte Præstegaard i September 1905 og forklarer at have købt Piben den 4de i den anførte Maaned ca. ¼ Mil fra Lille Næstved Præstegaard af en Ubekendt. Til dette ganske ubestyrkede Udsagn kan intet Hensyn tages, og Arrestanten vil i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6, være at dømme for uhjemlet Besiddelse af Piben, efter Omstændighederne som Tyv.

Ved Arrestantens af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er det bevist, at han den 8 September 1905 svingtig til egen Fordel har pantsat et til 6 Kr. vurderet Ur, som en Urmager havde laant Arrestanten, da denne leverede ham sit eget Ur af Værdi ca. 8 Kr. til Aftrækning, for hvilket Arbejde Urmageren vilde have beregnet Arrestanten en Pris af 4 Kr. For dette Forhold bliver Arrestanten at anse efter Straffelovens § 256.

Ved det af Lærer Nielsen i Gjældsted aflagte Vidnesbyrd og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses godtgjort imod Arrestantens Benægtelse, at denne i Juli 1905 under usandsfærdige Foregivender har skaffet sig et Laan af 1 Kr. hos den nævnte Nielsen, hvilket skulde tilbagebetales nogle Dage efter, uden at dette endnu var sket ved Arrestantens Anholdelse under denne Sag. Dette Forhold vil være at henhøre under Straffelovens § 257.

Derimod vil det efter Omstændighederne have sit Forblivende ved den Arrestanten med Hensyn til Sigelsen for et andet lignende Forhold, for hvilket Paatale ikke er begært af den Forurettede, ved Underretsdømmen tillagte Frifindelse.

I Henhold til det Anførte bliver Arrestanten, der er født den 18 Maj 1845, og bl. a. ved Højesterets Dom af 26 April 1889 anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 251 med Tugthusarbejde i 2¹/₂ Aar, ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Domme af 23 Maj 1900 og 4 Maj 1901 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 1 Aar og i 18 Maaneder, og senest ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 22 April 1903 efter samme Lovbestemmelse med lige Arbejde i 18 Maaneder, nu være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, for 8de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri, og efter dens §§ 256 og 257 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar. Overensstemmende hermed bliver den indankede Dom, der har anset Arrestanten efter Straffelovens §§ 232, 1ste Led, og 257 med lige Arbejde i 2 Aar, at forandre.

Nr. 174.

Advokat Halkier

contra

Jens Henrik Terkild Danielsen (Def. Winther),

der tiltales for Falsk og Forsøg herpaa.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 27 September 1905: Arrestanten Jens Henrik Terkild Danielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schwensen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Strange, 10 Kr., samt den til Forsvar for Arrestanten under en Vidneførsel beskikkede Prokurator Kjær 4 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1906: Arrestanten Jens Henrik Terkild Danielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Wolff og Overretssagfører Helweg-Larsen, betaler Arrestanten henholdsvis 30 Kr. og 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Jens Henrik Terkild Danielsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Henrik Terkild Danielsen, der er født den 24 Marts 1878 og tidligere er anset blandt Andet ved Middelsohm-Sønderlyng Herreds Ekstrarets Dom af 29 Maj 1896 efter Straffelovens § 228 og § 270, jfr. §§ 271 og 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved Lysgaard med flere Herreders Ekstrarets Dom af 26 Februar 1904 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, aktioneret for Falsk og Forsøg herpaa.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 16 Juni 1905 solgte Drejersvend Poul Hove til Arrestanten en Cykle for 50 Kr., hvoraf 10 Kr. betaltes kontant, medens Resten skulde betales i ugentlige Afdrag à 6 Kr.

Efter den af Hove afgivne edelige Forklaring var det en Betingelse for denne Handel, at Sadelmager N. Nielsen af Viemose, hos hvem Arrestanten da arbejdede, skulde kautionere for Restkøbesummen, hvorfor Hove samtidig med Cyklens Overlevering medgav Arrestanten et i to Eksemplarer udfærdiget Dokument, som Hove selv havde forfattet, og hvori Handelens Vilkaar var angivne, for at Arrestanten kunde faa en i Dokumentet indeholdt Slutningspassus, saalydende: »Som Kautionist for Kreditor hæfter Undertegnede«, underskreven af Nielsen. Arrestanten tilbageleverede Dokumentet den 19de s. M. med Underskrift, som forlangt, og Hove modtog det i Tillid til, at Underskriften hidrørte fra Sadelmager N. Nielsen. Den 26de s. M. forlod Arrestanten Viemose og rejste til Kjøbenhavn medtagende Cyklen uden at have betalt noget yderligere Afdrag paa Købesummen og uden at underrette Hove om, at og hvorhen han rejste, og det viste sig derefter, at Nielsen ikke vedkendte sig Underskriften under Dokumentet.

Arrestanten har overfor denne Forklaring indrømmet, at der mellem ham og Hove har været talt om, at hans Mester skulde kavere for Købesummen, men han har gjort gældende, at der den Dag, Handelen kom istand, ikke var Tale om Kaution, og han har benægtet, at det er ham, der har underskrevet Kautionspaategningen med Niensens Navn eller at have modtaget eller leveret Hove et Dokument som af denne forklaret.

Sadelmager Niels Nielsen har edelig fralagt sig at have underskrevet det Navn, som findes under Kautionspaategningen. Endvidere har Snedkersvend Hans Peter Andersen og Drejrlærling Emil Peter Frederik Hermann ligeledes edelig overensstemmende forklaret, at de flere Gange har hørt Hove og Arrestanten forhandle om Salg af Cyklen og om, at Arrestanten skulde skaffe sin Mesters Kaution for en Del af Købesummen, samt at de var tilstede baade den 16 Juni om Aftenen, da Cyklen overleveredes til Arrestanten, og et Par Dage senere om Middagen ved et Møde mellem Hove og Arrestanten, under hvilket Arrestanten leverede Hove et Papir. Andersen har derhos forklaret,

at det ved Cyklens Overlevering blev aftalt, at Hove snarest mulig skulde have »Beviset«, og at Arrestanten, da han afleverede Papiret, som vistnok var i en Konvolut, fremkom med en Udtalelse, der efter Andersens Opfattelse viste, at det var Kautionsdokumentet, der tilbageleveredes. Endelig har Hermann forklaret, at han den 16 Juni saa Arrestanten komme ud af Hoves Værelse med en Konvolut, og at Arrestanten afleverede det omtalte Papir i Konvolut med en Udtalelse om, at her var Kontrakten eller Lignende. Hove aabnede Konvolutten og udtog Papiret. Et Par Dage efter viste Hove Hermann et Stykke Papir med N. Nielsens Underskrift, og Hermann mener, at sidstnævnte Papir var det samme, som Arrestanten gav Hove.

Overfor disse Forklaringer har Arrestanten indrømmet, at det er muligt, at han ved de af Vidnerne omfokklarede Lejligheder har modtaget af og leveret Hove en Konvolut med et Papir i, men han har gjort gældende, at Hove og han, der begge skulle være musikalske, i saa Fald har udvekslet Noder.

Hove har imidlertid edelig forklaret aldrig at have leveret Arrestanten andre Papirer end Kontraktudkastene og ikke at have modtaget andre Papirer af Arrestanten end Beviset, og han har særlig benægtet nogensinde at have udvekslet Noder med Arrestanten.

Efter Sagens Indankning hertil afsagde Overretten den 14 November f. A. en Kendelse, hvorefter det ved Skøn skulde søges oplyst, dels om Haandskriften i Navnet »N. Nielsen« under Kautionsdokumentet maatte antages at være Arrestantens, dels om dette Navn ikke kunde være skrevet af Sadelmager Nielsen af Viemose. Den saaledes anordnede Skønforretning blev, da der ikke i Underdommerens Jurisdiktion fandtes skriftkyndige Mænd, foretaget ved Københavns Kriminal- og Politiret inden dennes 4de Kriminalkammer, hvor, idet der ikke kunde findes andre skriftsagkyndige Grafologer, cand. phil. J. Marer, der allerede før Afsigelsen af Underretsdommen som Skriftsagkyndig havde udtalt sig om det første af Spørgsmaalene, og Overpostmester Mørch, der har beskæftiget sig med Skriftundersøgelser, om end i de senere Aar kun i ringe Grad, udmeldtes til at foretage Skønnet. Disse Mænd har efter Undersøgelse af Underskriften under Kautionsdokumentet samt af forskellige Prøver paa Arrestantens og Sadelmager N. Nielsens Underskrifter, for Marers Vedkommende i Tilslutning til den af ham tidligere afgivne Erklæring, udtalt som deres Overbevisning, at Arrestanten har skrevet Navnet N. Nielsen under Kautionsdokumentet, hvorhos de har besvaret det andet af Overretten fremsatte Spørgsmaal benægtende, og det saaledes afgivne Skøn har de paa lovlig Maade afhjemlet i Retten og bekræftet med deres Ed.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger, og naar henses til Arrestantens Fortid og til, hvad der som nedenfor nævnt er oplyst om hans Forhold med de to andre Dokumenter, skønnes det at være tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har leveret Hove fornævnte med Navnet N. Nielsen underskrevne Kautionsdokument, at Arrestanten falskelig har underskrevet bemeldte Navn, og at der med dette Navn sigtedes til fornævnte Sadelmager Niels Nielsen.

Ved sin Anholdelse i København fandtes Arrestanten i Besiddelse af to Dokumenter, nemlig: 1) en Torning den 3 November 1903 datteret, med Navnet »N. P. Petersen, Sadelmager og Tapetsrerer« under-

skreven Bevidnelse, saalydende: »S. Rosenvinge har arbejdet for mig Undertegnede fra 17/8 02 til Dags Dato og har arbejdet til min største Tilfredshed, hvilket jeg herved bevidner«, og 2) en Vordingborg den 14 Marts 1904 dateret, med Navnene »P. Rasmussen« og »F. Markusen« underskrevet Erklæring, saalydende: »Dags dato har Severin Rosenvinge købt Cykle Nr. 18488 for en Kjøbesum af 50 Kroner kontant, skriver Fem-ti-Kroner.«

Arrestanten, der undertiden har ladet sig kalde Rosenvinge og blandt Andet til Tider har benyttet dette Navn i Herberget for Hjemløse i Kjøbenhavn, Dronningens Tværgade 54, har erkendt en Dag i afvigte Sommer efter sin Ankomst til Kjøbenhavn i fornævnte Herberg at have skrevet Erklæringen under Nr. 2, med Undtagelse af det sidstanførte Navn. Dette Navn skal, efter Arrestantens Forklaring, en ham ubekendt Person, som han vil have truffet paa Herberget, have skrevet efter hans Opfordring som en Haandskriftprøve. Med Navnet P. Rasmussen vil Arrestanten ikke have sigtet til nogen bestemt Person, og Erklæringen vil Arrestanten have udfærdiget uden nogen fornuftig Grund eller, som han har udtrykt sig, »for Plasér«.

Idet nu Arrestantens Forklaring om kun for Plasér at have udfærdiget bemeldte Dokument er ganske usandsynlig, og da det er oplyst, at den Cykle, som Arrestanten afkøbte Hove, netop var mærket Nr. 18488, maa der gaas ud fra, at det var Arrestantens Hensigt at benytte denne Erklæring ved Salg eller Pantsætning af fornævnte Cykle, som han ved sin Anholdelse endnu var i Besiddelse af, og Arrestanten, om hvem det ikke er oplyst, at han har benyttet Erklæringen, vil derfor under denne Del af Sagen være at anse for Forsøg paa Falsk..

Hvad angaar Bevidnelsen under Nr. 1, har Arrestanten forklaret, at den er en af ham efter Hukommelsen udfærdiget, iøvrigt paa enkelte Punkter bevidst urigtig Kopi af en ham i sin Tid meddelt, bortkommen anbefaling fra den som Udsteder angivne Person, hos hvem Arrestanten har haft Arbejde. Denne Forklaring maa antages at være usandfærdig, idet Sadelmager Petersen edelig har forklaret ingen anbefaling at have givet Arrestanten, men da det ikke er oplyst, at Arrestanten har gjort Brug af Bevidnelsen, eller mod hans Benægtelse kan anses godtgjort, at saadant har været hans Hensigt, vil han forsaavidt være at frifinde.

Efter det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 268 og § 275, jfr. § 270, disse sidste §§ jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten for sit Forhold med Hensyn til Kautionsdokumentet er anset efter Straffelovens § 268 med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, medens han iøvrigt er frifunden, være at forandre.

Onsdag den 18 April.

Nr. 118. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Søren Pedersen, kaldet Skjødt (Def. Réé),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 21 Juli 1905: Arrestanten Søren Pedersen (Skjødt) bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Gyntelberg, 10 Kr., bør udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 August 1905: Tiltalte Søren Pedersen, kaldet Skjødt, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Møllersvend Søren Udesen Dahl og Kusk Peder Christian Johansen betale henholdsvis 50 Kr. og 150 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Etatsraad Neckelmann og Overretts-sagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa der gaas ud fra, at de i Dommen beskrevne Læsioner ere tilføjede Dahl og Johansen af Tiltalte under et mellem dem og ham opstaaet Slagsmaal. Her-efter vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, saaledes at Straffen, under Hensyn til Grundsætningen i samme Lovs § 206, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Efter Omstændighederne vil derhos Straffens Fuldbyrkelse kunne udsættes under de i den midlertidige Straffelov foreskrevne Betingelser.

Thi kendes for Ret:

Søren Pedersen, kaldet Skjødt, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage, dog at Fuldbyrdelsen af denne Straf udsættes, og at Straffen efter fem Aars Forløb fra denne Højesteretsdoms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Med Hensyn til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Sa-

larium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets-sagførerne Dietrichson og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Pedersen, kaldet Skjødt, der er født i Aaret 1882, og som — bortset fra, at han efter sin Forklaring i afvigte Foraar for en Politiforseelse har været anset med en mindre Bøde — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 203,

Efter Sagens Oplysninger gik Tiltalte, der den 9 Juni d. A. var kommen i Tjeneste paa »Faarupgaard«, 2den Pinsedag den 12te s. M. om Aftenen med tvende andre paa nævnte Gaard tjenende Personer, nemlig Møllersvend Søren Udesen Dahl og Kusk Peter Christian Johansen, til Jellinge Kro, hvor de i Forening nød forskellige Drikkevarer. Da de Paagældende, som maa antages efterhaanden at være bleven noget berusede, ved Lukketid Kl. 11 Aften havde forladt Kroen, havde Tiltalte paa Hjemvejen til »Faarupgaard« et Sammenstød med Dahl og Johansen, under hvilket der tilføjedes de Sidstnævnte forskellige Læsioner.

Efter det saaledes Passerede, om hvilket der af Dahl og Johansen gjordes Anmeldelse til Politiet, forlod Tiltalte samme Nat, som Sammenstødet havde fundet Sted, hemmeligt »Faarupgaard« og rejste til Sjælland, hvor han den 3 Juli d. A. i Anledning af den mod ham rejste Sigtelse for voldeligt Overfald blev sat under Anholdelse.

Ved en Undersøgelse, der den 13 Juni d. A. foretoges af praktiserende Læge A. J. Matthisen, som blev hentet for at tilse Johansen, fandtes denne, efter hvad der udtales i en af nævnte Læge samme Dag afgiven Erklæring, liggende i Sengen, badende nogle tildels med størknet Blod fyldte Saar i Ansigtet. Om disse Saar, der efter Johansens Opgivende til Lægen var tilføjede ham den foregaaende Nat med en Kniv, udtales det i Erklæringen, at deres Udvisende tydede paa, at det anførte Opgivende kunde være rigtigt, hvorhos det i Erklæringen videre hedder:

»Værst er et godt 1 Tomme langt Saar gennem venstre Næsevinge helt ind i Næsehulen, som maa sys sammen med 6 Syninger og i heldigste Tilfælde vil efterlade et skæmmende Ar.

Paa højre Side af Næsen findes et mindre lappet Saar ind imod Næsens Skillevæg, som dog holdes sammen med 1 Syning.

Endelig findes over højre Øje i Panden et ca. 1 Tomme langt Saar, som forenes med 2 Syninger.

De 2 sidstnævnte Saar vil kun efterlade mindre Ar, men inden Lægebehandlingen er afsluttet, hvilket vil udkræve nogen Tid, kan der ikke udtales noget med Sikkerhed om det endelige Resultat i det Hele; der kan godt tænkes at komme Komplikationer til.«

I en den 30te s. M. dateret yderligere Erklæring har Lægen efter en fornyet Undersøgelse af Johansen udtalt, at det ovenomhandlede

Saar paa venstre Side af Næsen absolut vil være vansirende i Fremtiden, og at de tvende mindre Læsioner, henholdsvis over højre Øje og paa højre Side af Næsens Skillevæg nedadtil, heller aldrig vil forsvinde helt, men dog ikke virke synderlig vansirende. I en den 13de s. M. af samme Læge udfærdiget Erklæring hedder det dernæst om de Dahl — der ligeledes opgav at være bleven overfaldet med Knivstik — tilføjede Læsioner:

I Panden over højre Øje ses et ca. 1 Tomme langt Saar, fyldt med størknet Blod: det trænger nogenlunde dybt ind i Huden.

Paa højre Kind findes et lignende mindre, der dog gør Indtryk af at være trængt noget dybere ind.

Øg endelig findes paa højre Side af Hovedet i Isseregionen et lille Saar, hvorfra Blodet er flydt ned i Haaret.◀

Sluttelig siges det i Erklæringen, at samtlige Læsioner, der godt kan være tilføjede ved Knivstik, ikke kan antages at ville medføre blivende Følger undtagen et lille Ar i Panden og et mindre paa Kinden.

Om hvad der passerede under det omhandlede Overfald har Dahl og Johansen afgivet overensstemmende og beedigede Forklaringer, der gaa ud paa Følgende:

Efter at de den nævnte Aften sammen med Tiltalte havde forladt Jelling Kro, tog Dahl og Johansen for Spøg fat i hinanden ude paa Vejen. Idet Tiltalte under dette Optrin traadte hen til dem, udtalte Johansen til ham: »Hvad vil Du her, Din Militærarbejder?« hvorpaa Tiltalte med sin Stok tilføjede Dahl 2 Slag og Johansen 1 Slag, uden at dette dog førte til Videre, idet de alle 3 rolig fortsatte deres Vej. Da Dahl og Johansen imidlertid paany — ligeledes for Spøg — tog fat i hinanden, tilføjede Tiltalte atter Dahl et Slag med sin Stok, denne Gang i Hovedet, hvorved Stokken gik itu.

De fortsatte derpaa deres Vej et Stykke, og da nu Dahl, henvendt til Tiltalte, fremkom med en Ytring om, at det var bedst, at de gik ordentligt, da de i modsat Fald vilde komme til at fortryde det næste Dag, svarede Tiltalte efter Dahls Forklaring: »Nej, det vil jeg ikke fortryde, for jeg er ikke mere fuld end dengang, jeg gik til Kroen«, og umiddelbart derefter tilføjede Tiltalte, formentlig med en Kniv, Dahl flere Slag i Hovedet, saa at han kom til at bløde stærkt.

Medens Dahl derefter var beskæftiget med at tørre Blodet af sig, rettede Johansen til Tiltalte et Spørgsmaal om, »hvad dette skulde betyde«, hvilket foranledigede Tiltalte til at fare ind paa Johansen, som, da han mærkede, at han havde faaet et Saar i Panden, greb fat i Tiltalte, hvorved de begge faldt om, saa at Tiltalte kom til at ligge nederst, og medens de ved denne Lejlighed laa paa Jorden, tilføjede Tiltalte med sin Kniv Johansen de i Lægeattesten omtalte tvende Saar i Næsen. Paa Johansens Raab kom Dahl ham imidlertid til Hjælp, og efter at Johansen og Tiltalte var komne paa Benene, tog Tiltalte Flugten i Retning af »Faarupgaard«.

I Modsætning hertil gaar Tiltaltes Forklaring ud paa Følgende:

Efter at Dahl og Johansen, der var stærkt berusede, da de den

ommeldte Aften forlod Jellinge Kro, paa Hjemvejen derfra var komne i Slagsmaal, skilte Tiltalte dem først ad. Da de imidlertid paany begyndte at slaas, og Tiltalte atter vilde skille dem ad, slog Johansen Tiltalte for Brystet, hvorhos han — hvad han under Forhøret har erkendt — fremkom med en Ytring om, at Tiltalte ikke skulde »spille Forvalter«. Tiltalte satte nu sin Stok for Brystet af Johansen og stødte ham tilbage, ved hvilken Lejlighed Johansen slog til Stokken, saa at den ramte Dahl i Ansigtet. Dahl og Johansen fo'r derpaa begge ind paa Tiltalte, der værgede sig saa godt, han kunde, med sin Stok, hvorved denne gik itu.

Tiltalte vilde paa dette Tidspunkt gaa bort, men forhindredes deri ved, at hans Ledsagere kastede ham omkuld. Medens han nu laa paa Jorden, blev han bl. a. slaaet i det ene Øje og forskellige Steder i Ansigtet, ligesom en af hans Modstandere skar ham med en Kniv eller andet skærende Instrument i venstre Haands Pegefinger, hvorved han fik et Saar, der naaede helt ind til Benet. Tiltalte har paa Forehold erkendt at have brugt sin Kniv, en almindelig Lommekniv med et Blad, der var brækket paa Midten, men har samtidig fastholdt, at han først benyttede den efter udtrykkelig at have advaret Johansen, og efter at denne med de Ord: »Slaa bare væk, hvis Du kan!« var sprunget ind paa ham og havde slaaet ham i Ansigtet, og at han i det Hele kun har handlet i berettiget Nødværge. Den væsensligste Grund til, at han umiddelbart efter det Passerede forlod Egnen, var efter hans Forklaring, at han ved Sammenstødet var bleven saa forslaaet i Ansigtet m. v., at han ikke syntes, at han kunde være bekendt at være paa »Faarupgaard«.

Rigtigheden af denne sidste i sig selv usandsynlig Forklaring er imidlertid ganske ubestyrket, og idet det maa vække Formodning mod Tiltalte, at han under de forommeldte Forhold hemmeligt og i Utide forlod sin Plads og begav sig bort fra Egnen, findes der herefter og efter det isøvrigt Foreliggende ikke at kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Forklaring om, at han under Sammenstødet med Dahl og Johansen, hvorunder han maa antages at have tilføjjet disse de foran beskrevne Læsioner, har handlet i Nødværge.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte for sit ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han overensstemmende med de af de Paagældende i saa Henseende nedlagte Paastande vil have at tilsvare Dahl og Johansen Erstatning for Helbredelsesudgifter og Beskadigelse af Tøj samt at yde dem Godtgørelse for Lidelse og Ulempe, for Johansens Vedkommende tillige for Vansir, med Beløb, der findes at kunne bestemmes til henholdsvis 50 Kr. og 150 Kr.

Torsdag den 19 April.

Nr. 135.

Advokat Halkier

contra

Karen Kristine Rasmusdatter, Andersens Enke, og Peter Frederik Emil Alexius Johansen (Def. Lunn),

der tiltales: Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Overtrædelse af Næringsloven og Meddelagtighed i falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 December 1905: De Tiltalte, Karen Kristine Rasmusdatter, Andersens Enke, og Peter Frederik Emil Alexius Johansen, bør straffes, Andersens Enke med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Johansen med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage og med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Hartmann, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Andersens Enke, dog saaledes, at Tiltalte Johansen in solidum med hende udreder Halvdelen. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte Johansen er sigtet for Overtrædelse af Næringsloven, vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret. Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, dog at Straffetiden for fornævnte Tiltaltes Vedkommende vil kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen mod Peter Frederik Emil Alexius Johansen for Overtrædelse af Næringsloven, afvises Sagen. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for fornævnte Tiltalte bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betale nævnte Tiltalte og Tiltalte Karen Kristine Rasmusdatter, Andersens Enke, En for Begge og Begge for En, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltalte Karen Kristine Rasmusdatter, Andersens Enke, og Peter Frederik Emil Alexius Johansen, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Overtrædelse af Næringsloven og Meddelagtighed i falsk Forklaring for Retten.

Tiltalte Andersens Enke er født den 23 September 1853, og Tiltalte Johansen er født den 6 Februar 1863.*)

Ingen af de Tiltalte er funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte Andersens Enke, hvis afdøde Ægtefælle under 5 Oktober 1880 havde vundet Borgerskab som Værtshusholder heri Staden, traf i Eftersommeren 1904 Aftale med en under denne Sag ikke tiltalt Person om, at han, der ikke selv havde Næringsadkomst som Værtshusholder, mod en maanedlig Godtgørelse til hende af 20 Kr. skulde drive Værtshushold i hendes Navn, men for egen Regning. Der oprettedes derpaa en pro forma-Kontrakt mellem dem, hvorefter hun, i hvis Navn der blev indgaaet Lejekontrakt om det fornødne Lokale, skulde give ham en nærmere fastsat maanedlig Løn.

Efter at der imidlertid var fremkommet Mistanke om, at hun ikke var den virkelige Indehaver af denne Forretning, der blev drevet i Sølvgade Nr. 6, Kælderen, blev der rejst Sag mod hendes Medkontrahent for ulovligt Næringsbrug ved Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager, og efter at Medkontrahenten her i Strid med Sandheden ved sin Fuldmægtig havde forklaret, at han kun var Bestyrer af Forretningen, og havde henholdt sig til pro forma-Kontrakten, bekræftede hun som Vidne i et den 27 Oktober 1904 afholdt Forhør den paagældende urigtige Forklaring, idet hun hævdede, at hun havde købt Forretningen for 300 Kr., som hun havde betalt af sine egne Midler, at Mellemværendet mellem hende og hendes Medkontrahent var overensstemmende med Kontrakten, at der ikke forelaa Aftale mundtlig eller skriftlig i Strid med denne, og at hun var ansvarlig for Forretningen i enhver Henseende, specielt ogsaa for Gælden, ligesom hun var personlig ansvarlig for Medkontrahentens Løn. Den paagældende Sag blev derefter hævet.

Tiltalte Andersens Enke har nu under nærværende Sag erkendt, at den af hende saaledes afgivne Vidneforklaring var usandfærdig, idet det virkelige Forhold er som ovenfor angivet.

I September dette Aar blev der her ved Retten indledet Under søgelse mod Tiltalte Johansen som sigtet for at drive Næring som Værtshusholder i Lille Kongensgade Nr. 22, St., uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst. Tiltalte nægtede sig imidlertid skyldig i den paagældende Forseelse, idet han ved sit Møde inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager den 21 September d. A. forklarede, at han var Bestyrer for Tiltalte Andersens Enke, i Henhold til en Bestyrerkontrakt af 1 September d. A., som han foreviste, og ifølge hvilken Forretningen af ham skulde drives for hendes Regning, mod at han erholdt en maanedlig Løn af 50 Kr.

Tiltalte Andersens Enke, der samme Dag mødte som Vidne, bekræftede Tiltalte Johansens Forklaring, idet hun nærmere forklarede,

*) Skal være 1864.

at hun havde købt Forretningen for 800 Kr. af egne Midler, at hun var ansvarlig for Forretningens Gæld, at hun skulde tilsvare Tiltalte Johansen 50 Kr. om Maaneden uden Hensyn til, hvorledes Forretningen gik, og at Tiltalte Johansen hverken mundtlig eller skriftlig havde garanteret hende noget bestemt Beløb for Borgerskabet eller garanteret hende mod Tab.

Denne Forklaring fastholdt hun, skønt Vidnepligten alvorlig foreholdtes hende.

Under den senere fortsatte Undersøgelse er det nu ved de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de ovenomhandlede Forklaringer er urigtige og afgivne mod bedre Vidende, idet Forholdet i Virkeligheden var det, at Johansen, som af ham udtrykkelig erkendt, uden at være i Besiddelse af den fornødne Næringsadkomst, i September Maaned dette Aar har drevet Beværtningsnæring, derunder Udskænkning af Brændevin, i den fornævnte Ejendom, og at Andersens Enke som Vederlag for at lade ham benytte hendes Borgerskab skulde have 20 Kr. maanedlig, medens han skulde have, hvad Forretningen indbragte, enten det blev mere eller mindre end de 50 Kr., som ifølge Kontrakten, der var oprettet pro forma, var lovet ham. Efter hvad de Tiltalte nærmere har forklaret, blev de, uden at Tiltalte Johansen fremkom med nogen særlig Opfordring i saa Henseende, enige om, at hun, naar Sagen kom for Retten, og hun skulde møde som Vidne, skulde afgive den urigtige Forklaring, at Forretningen var hendes og købt af hende, skønt det virkelige Forhold var, at den var købt af Tiltalte Johansen.

Tiltalte Andersens Enke har erkendt, at hun ogsaa i dette Tilfælde har afgivet usandfærdig Vidneforklaring, idet det virkelige Forhold var det ovenfor angivne.

I Henhold til det Foranstaaende vil de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, for Tiltalte Johansens Vedkommende sammenholdt med § 51, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Andersens Enke i 3 Gange 5 Dage og Johansen i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte Johansen endvidere vil være at anse for 1ste Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75 og 78 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kr.

Nr. 180.

Advokat Halkier

contra

Hans Peter Kristian Schlüter, kaldet **Mathiasen**
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Februar 1906: Tiltalte Hans Peter Kristian Schlüter, kaldet Mathiasen, bør straffes med

Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom ommeldte Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Hans Peter Kristian Schlüter, kaldet Mathiasen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminall- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Hans Peter Kristian Schlüter, kaldet Mathiasen, for Tyveri.

Tiltalte er født den 20 Januar 1879 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Juli 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets 1ste Afdelings Dom af 5 Maj 1904 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om den 8 December forrige Aar at have fra Vogne, der holdt stille i Ryesgade, stjaalet dels en til 1 Kr. vurderet Dunk med Rom, tilhørende Firmaet Vilhelm Schreiber & Co., dels en til 40 Øre vurderet Pakke Kaffe, tilhørende et Aktieselskab »Sukkerhuset i Raadhusstræde Nr. 3«.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 13 i Lov af 1 April f. A., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Maj 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 10.

Torsdag den 19 April.

Nr. 179.

Advokat Hindenburg

contra

Frantz Joseph Brinckmann (Def. Halkier),

der tiltales for ulovlig Tandlægevirksomhed.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Februar 1906: Tiltalte Frantz Joseph Brinckmann bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Steinthal, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frantz Joseph Brinckmann til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Frantz Joseph Brinckmann for ulovlig Tandlægevirksomhed.

Tiltalte er født den 7 Februar 1862 og anset: ved Nykøbing Købstads Ekstrarets Dom af 27 Juli 1891 for Meddelagtighed i ulovlig Østersfiskeri med en Thisted Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 25 Kr. og ved Højesterets Dom af 12 Januar 1899 efter Straffelovens § 257 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, der ikke har taget Eksamen som Tandlæge eller har nogen

Autorisation, der berettiger ham til at udøve Tandlægevirksomhed, har fra April 1904, og indtil nærværende Sag i November Maaned f. A. blev rejst, forestaaet en »Tandteknikken« benævnet Forretning her i Staden og i denne Tid foretaget Tandudtrækning paa 30 à 40 Mennesker, som har henvendt sig til ham, uden at der ved disse Tandudtrækninger har været nogen autoriseret Læge eller Tandlæge tilstede.

I et enkelt Tilfælde har han paa en Patient udtrukket henved 20 Tænder og Rødder. Tiltalte har i disse Tilfælde ikke beregnet sig nogen Betaling for Tandudtrækningen, men det maa antages, i hvert Fald i Reglen, at have været en Forudsætning for den vederlagsfri Behandling, at Patienten hos Tiltalte senere for Betaling erholdt leveret en eller flere kunstige Tænder eller et Tandsæt, hvad ogsaa adskillige af Patienterne har faaet.

I et Tilfælde har Tiltalte for en Patient foretaget dels Plomberinger, dels Rensning af Tænder, og ifølge Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at der ialt af Patienten er betalt 22 Kr.; men medens denne har hævdet, at han har betalt 12 Kr. for 2 Plomberinger og 10 Kr. for den øvrige Behandling, gør Tiltalte gældende, at Plomberingen har været udført uden Vederlag.

For sit foranførte Forhold, hvorved Tiltalte maa anses for at have taget de Paagældende under Kur, findes han at maatte anses efter Forordningen 5 September 1794 § 5, jfr. Lov 3 Marts 1854, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 170.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Odin Oskar Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Februar 1906: Tiltalte Odin Oskar Christensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Odin Oskar Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretsagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Odin Oskar Christensen, der tiltales for Vold, er født den 22 Marts 1872 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 18 April 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte har derhos i Aaret 1898 her ved Retten for Vold vedtaget en Bøde af 70 Kr.

Sagens Omstændigheder er ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Tiltalte den 1ste forrige Maaned om Aftenen gik forbi Slagtersvend Andreas Jensen, der stod paa Hjørnet af Wildersgade og Torvegade, strøg han i Kaadhed sin Haand opad Ryggen paa Jensen, saaledes at dennes Hat faldt af.

Da Jensen, der var Tiltalte ganske ubekendt, nu raabte efter ham, at han skulde passe sig selv, gik Tiltalte, der blev vred over denne Bemærkning, tilbage til Jensen og slog denne en saakaldet »Skalle«, der ramte Jensen i Ansigtet, samt forsøgte, uden dog at ramme, at slaa ham endnu en.

Ved Slaget tilføjedes der Jensen et temmelig stærkt blødende Saar i venstre Øjenbryns Yderkant, og Slaget havde endvidere, foruden en stærk øjeblikkelig Smerte, tilfølje, at Partiet under Jensens venstre Øje blev en Del blodunderløbet.

Læsionerne, der maa antages ikke at ville have nogen blivende Mén til Følge, og som ikke har forhindret Jensen i at passe sit Arbejde, havde allerede tildels fortaget sig ved Jensens Møde i Retten den 5te forrige Maaned.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jævnfør midlertidig Straffelovs § 1, 2det Stykke, 2det Punktum, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Nr. 151. Højesteretssagfører Lunn
contra
Henrik Rosendahl Rongsted (Def. Jensen),
der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Januar 1906: Tiltalte Henrik Rosendahl Rongsted bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Cortsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik Rosendahl Rongsted til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Henrik Rosendahl Rongsted, der er født den 11 Maj 1887 og ikke funden forhen straffet, for Vold.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte Natten mellem den 10de og 11te November f. A. forlod en Beværtning i Brøndshøj, var han i en af Spiritus paavirket, men tilregnelig Tilstand. I Kaadhed skubbede han til en ham ubekendt Person, der havde været med i Beværtningen, og denne faldt i Grøften. Dette paatalte Kusk Vilhelm Hansen Vedby, og Tiltalte, der blev ærgerlig tilmode over denne Indblanding, ytrede nu til Hansen Vedby, om han havde Lyst til at faa et Par paa Snuden med, det havde han ærlig fortjent, da han forleden Dag, da han var paa Cykle, ikke havde kørt afvejen for Tiltalte.

Hansen Vedby svarede igen, og Tiltalte skubbede ham derpaa i Grøften. Da Hansen Vedby kom op igen, fægtede han omkring sig med et langt Piberør, som han havde i Haanden. En under denne Sag ikke tiltalt Person, der blev ramt af Røret, fo'r nu ind paa Hansen Vedby, væltede ham og tog Røret fra ham. Medens Hansen Vedby laa paa Jorden, sparkede Tiltalte ham i Ansigtet med Taaspidsen af sine Læderstøvler ialt 3 Gange, men blev derpaa fjernet fra Hansen Vedby af en tilstedekommet Person, der greb fat i ham.

Hansen Vedby fik som Følge af den mod ham udøvede Vold tre store, blødende Saar paa Kinden, i Tindingen og oveni Hovedet. Det varede adskillige Dage, inden Saarene blev lægte, og desuden fremkom der en Hævelse paa den højre Kind, som ved hans Møde i Retten den 2 December f. A. endnu ikke havde fortaget sig. Den 12 December var han helt rask.

I Henhold til det Foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Fredag den 20 April.

Nr. 171. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Julius Lemos og Mogens Brabrand Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Januar 1906: De Tiltalte, Julius Lemos og Mogens Brabrand Jensen, bør hver især til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Helweg-Larsen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Lemos, dog saaledes at Tiltalte Jensen in solidum med ham heraf udreder Halvdelen. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffen findes at burde forhøjes til en Bøde af 200 Kroner for hver af de Tiltalte, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Julius Lemos og Mogens Brabrand Jensen bør hver især til Statskassen bøde to Hundrede Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden femten Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-

ret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 6 November f. A. anlagte Sag tiltales Julius Lemos og Mogens Brabrand Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Tiltalte Lemos er født den 18 August 1856 og ikke funden forhen straffet.

Tiltalte Jensen er født den 15 November 1869 og anset: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 20 November 1885 efter Straffelovens § 270, kfr. § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Tiltalte Lemos har i Fjor Sommer fra Udlandet indforskrevet og derefter ved Hjælp af Tiltalte Jensen som sin Agent — idet denne modtog Bestillinger i Henhold til foreviste Prøver — heri Landet afhændet ca. 400 Korrespondancekort, paa hvis Bagside der fandtes kolorerede Billeder, som for Størstedelen mere eller mindre direkte tog Sigte paa kønslige Forhold.

Af disse Billeder, der er uden al kunstnerisk Værdi, er der under Sagen fremlagt Prøver, betegnede Litra O—2 A, af hvilke de med O, Q, S, T, U, V, Y og Z betegnede — det under Q under særligt Hensyn til den samme paatrykte Tekst — findes at maatte betegnes som utugtige, idet de paa plump og anstødelig Maade hentyder til kønsligt Samkvem.

Tiltalte Lemos har derhos i August Maaned f. A. fra Udlandet indforskrevet og i September f. A. tilstillet Tiltalte Jensen, der da opholdt sig i Jylland, et Parti paa ca. 500 Korrespondancekort af lignende Art som det ovenomhandlede Parti, til Forhandling ved Jensen som hans Agent. Da Tiltalte Jensen imidlertid var fraflyttet det Sted, der paa vedkommende Pakke var opgivet som hans Adresse, blev Partiet returneret til Tiltalte Lemos, som derefter beholdt Kortene i sin Besiddelse — uden at forsøge paa at afhænde dem — indtil de toges i Bevaring under nærværende Sag.

Af disse Kort er der under Sagen fremlagt Prøver under Litra J—N og 2 B—2 K, af hvilke Kortene under Litra K og M svarer til de foran omhandlede med Litra U og V betegnede, og de under Litra J, L, N samt 2 D, af samme Grunde som ovenfor med Hensyn til Litra U, V etc. anført, maa anses som utugtige.

I Henhold til det Foranstaaende vil de Tiltalte være at anse:

Tiltalte Lemos efter Straffelovens § 184, tildels jævnfør § 46, og Tiltalte Jensen efter dens § 184, efter Omstændighederne hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 100 Kr., eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 10 Dage.

Nr. 1. Stempelfabrikant **H. P. Green** (Jensen efter Ordre)

contra

Murer **Sofus Andersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvem af Parterne der er Formand for Bestyrelsen for en Forening.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Februar 1905: I Hovedsagen bør Kontracitanten, Murer Sofus Andersen, for Tiltale af Hovedcitanten, Stempelfabrikant H. P. Green, fri at være. I Kontrasagen kendes Hovedcitanten uberettiget til at udgive sig for Formand i Bestyrelsen for socialdemokratisk Forening i 4de Kreds i Kjøbenhavn og bør under en Bøde af 5 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Kontracitanten i dennes Egenskab af Formand i Bestyrelsen for nævnte Forening udlevere den Foreningen tilhørende Fane og Kassebeholdningen, som den var den 25 Marts 1904. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saa vel i foregaaende Instans som for Højesteret har Appellanten gjort gældende, at den i den indankede Dom ommeldte Mandatnedlæggelse, som fandt Sted paa den den 25 Marts 1904 afholdte Generalforsamling, ikke tilsigtede en øjeblikkelig Tilbage-træden fra de Bestyrelsen paahvilende Funktioner, men at Appellanten — der vil have betragtet det som en Selvfølge, at Bestyrelsen maatte fungere, indtil der var valgt en ny Bestyrelse paa en dertil sammenkaldt Generalforsamling — ved den i Forsamlingen opstaaede Uro blev hindret i udtrykkelig at udtale dette. Det fremgaar imidlertid af det Foreliggende, at Appellanten under de paafølgende Forhandlinger i Forsamlingen om Valg af en ny Bestyrelse gentagende havde Ordet, og at han, efter hvad der maa anses uomtvistet, har undladt ved nogen af disse Lejligheder at lægge for Dagen, at han ansaa Bestyrelsen for endnu at være i Funktion. Herefter og efter Alt, hvad der var gaaet forud, har der været tilstrækkelig Føje for Forsamlingen til at anse det for nødvendigt straks at vælge en anden Bestyrelse, uden at det herimod kan komme i nogen afgørende Betragtning, at nogle af Deltagerne i Forsamlingen, efter hvad de have forklaret under et efter Dommens Afsigelse optaget Tingsvidne, ville have opfattet Appellantens Udtalelser om Mandatnedlæggelsen saaledes, at det ikke var Bestyrelsens Mening straks at træde tilbage.

Som Følge heraf vil Dommen være at stadfæste og det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen fastsatte Frist regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Stempelfabrikant H. P. Green, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsagfører Jensen 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne efter Hoved- og Kontrastævning anlagte Sag paastaar i Hovedsagen Hovedcitanten, Stempelfabrikant H. P. Green, som — efter sin Formening — Formand i Bestyrelsen for socialdemokratisk Forening i 4de Kreds i Kjøbenhavn Kontracitanten, Murer Sofus Andersen, kendt uberettiget til at udgive sig for Formand i Bestyrelsen for bemeldte Forening samt tilpligtet under en daglig Mulkt af 5 Kr. at tilbagelevere til Hovedcitanten følgende Genstande, som Kontracitanten ulovlig skal have til-egnet sig, nemlig:

- 1 Foreningsskab med tilhørende Nøgle,
- 2 Forhandlingsprotokoller,
- 1 Register (Medlemsfortegnelse),
- Rigsdagstidende for Samlingerne 1902 og 1903 samt det udkomne af Samlingen 1904,
- Kommunens Regnskab for 1902 og 1903,
- 1 Stempelkasse af Træ,
- 1 — — Blik,
- 1 Kartonskilt med Voksdugsbogstaver,
- Diverse Love,
- 2 Clicheer og
- 3 Stempler med Pude.

Kontracitanten procederer i Hovedsagen til Frifindelse og paastaar i Kontrasagen som — efter sin Formening — Formand i Bestyrelsen for oftnævnte Forening Hovedcitanten kendt uberettiget til at udgive sig for Formand i Bestyrelsen for denne Forening samt tilpligtet under en daglig Bøde af 5 Kr. at udlevere til Kontracitanten i hans fornævnte formentlige Egenskab den Foreningen tilhørende Fane, Kassebeholdningen, som den var den 25 Marts 1904, samt Foreningens øvrige Ejendele, der maatte være i hans Besiddelse. I Kontrasagen paastaar Hovedcitanten sig frifunden.

Af Foreningens Love fremgaar bl. a., at Valg af Bestyrelse finder Sted paa ordinær Generalforsamling, at ekstraordinær Generalforsamling sammenkaldes, saa ofte Bestyrelsen finder det nødvendigt, eller naar mindst 25 Medlemmer skriftlig forlanger det, og at Bestyrelsen bestaar af en Formand, en Kasserer og 11 Repræsentanter.

Det fremgaar endvidere af Proceduren og Sagens Oplysninger, at der den 25 Marts 1904 efter Indvarsling af den daværende Bestyrelse

i Foreningen, for hvilken Bestyrelse Hovedcitanten var Formand, afholdtes en ekstraordinær Generalforsamling i Foreningen, paa hvilken en af Bestyrelsen stillet Resolution om ved de da forestaaende Borgerrepræsentantvalg kun at virke for Valget af Socialdemokrater blev forkastet til Fordel for en Resolution om Fastholdelse af Alliancen med det liberale Parti. Hvad der derefter passerede ved den paagældende Lejlighed, fremstilles noget forskelligt af Parterne, men i det Væsentlige stemte deres Fremstillinger dog overens og, forsaavidt de ere uoverensstemmende, findes den af Kontracitanten givne Fremstilling som stemmende med den i Foreningens Forhandlingsprotokol optagne at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen. Efter denne Fremstilling meddelte Hovedcitanten, efterat Forkastelsen af Bestyrelsens for nævnte Resolution havde fundet Sted, at Bestyrelsen med Undtagelse af 2 nærmere betegnede Medlemmer af samme nedlagde deres Mandater, hvorpaa Dirigenten hævdede Generalforsamlingen. Efter Forslag af et Medlem af Foreningen vedtog Forsamlingen imidlertid »at fortsætte Generalforsamlingen«, og valgte under den saakaldte Fortsættelse en midlertidig Bestyrelse, i hvilken bl. a. forommeldte 2 Medlemmer af den gamle Bestyrelse fandtes, og i hvilken Kontracitanten valgtes til Formand. Ifølge Forhandlingsprotokollen blev dernæst paa en af den midlertidige Bestyrelse sammenkaldt ekstraordinær Generalforsamling den 27 April 1904 Bestyrelse valgt med Kontracitanten som Formand i samme.

Hovedcitanten gør, saavidt det kan forstaas af hans mindre klare Procedure, til Støtte for sine Paastande nærmest gældende, at han og hans Kollegaer i Bestyrelsen trods Mandatnedlæggelsen maatte efter Sagens Natur vedblive at fungere som Bestyrelse, indtil en anden lovlige kunde blive valgt, at den Bestyrelse, der valgtes den 25 Marts 1904, efterat Generalforsamlingen var hævet, imidlertid ikke er lovlige valgt, ligesaa lidt som den Bestyrelse, der — som foranført — valgtes den 27 April s. A., men at der paa en efter skriftligt Forlangende af mere end 25 Medlemmer den 12te s. M. afholdt ekstraordinær Generalforsamling, der aabnedes af »Formand Green« — Hovedcitanten — lovlige valgtes Bestyrelse i Foreningen med Hovedcitanten som Formand.

Trods de Uregelmæssigheder, der efter det Foreliggende have fundet Sted den 25 Marts 1904 ved Valget af midlertidig Bestyrelse og af Kontracitanten som Formand for denne, skønnes det dog ikke rettere end, at Generalforsamlingen som Foreningens højeste Myndighed maa anses under de da foreliggende Forhold at have været berettiget til at handle som sket, og maa det heraf være en Følge, at den hidtidige Bestyrelse endelig afgik den nævnte Dag. Da det ligeledes efter det Fremkomne maa statuere, at det paa den ekstraordinære Generalforsamling den 27 April 1904 Passerede maa staa ved Magt, medens der ikke kan tillægges det forannævnte, den 12te s. M. Passerede nogen Betydning for Foreningen, vil Sagen være at afgøre saaledes, at Kontracitanten vil være at frifinde i Hovedsagen, medens Hovedcitanten i Kontrastagen findes at burde dømmes efter Kontracitantens Paastand saaledes, at Bøderne ville være at tillægge Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, dog at det under Bødeansvar kun vil kunne paalægges Hovedcitanten at udlevere Fanen og Kassebehold-

ningen, idet Kontracitantens Paastand om Udlevering iøvrigt savner fornøden Bestemthed.

Hoved- og Kontrasagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaaet sig tillagte, ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 125.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Peter Bertelsen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 24 August 1905: Tiltalte, Arbejdsmand Anders Peter Bertelsen af Rebbild, straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage samt betaler alle med nærværende Sag forbundne Omkostninger. I Erstatning til Skovrider Holm paa vedkommende Skovkasses Vegne betaler han 55 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Oktober 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte ikke kan anses overbevist om at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Tilegnelse af Grene fra Slettingskoven. Men efter de foreliggende, tildels mangelfulde Oplysninger findes det endvidere betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han har anset sig berettiget til at tilegne sig de i Dommen omtalte Granris i den nye Planteskole. Han vil derfor i det Hele være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Anders Peter Bertelsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Advokat Hindenburg og

Højesteretssagfører Lunn for Højesteret 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Anders Peter Bertelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Tiltalte, der er født i Aaret 1871, har forhen — foruden at han under sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for en Disciplinærforseelse, hvorhos han har været anset med Bøder for ulovlig Jagt og for Overtrædelse af Jagtlovens Fredningsbestemmelser — været straffet ifølge Overrettens Dom af 10 Maj 1897 efter Straffelovens § 245, tildels sammenholdt med § 46, og efter dens § 243 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han under 4 Juli 1901 inden Hellum-Hindsted Herreders Politiret for Tyveri af nogle Blomster har vedtaget at erlægge en Bøde af 30 Kr. til Statskassen.

Under 16 Maj d. A. anmeldte Skovrider for Buderupholm Statskovdistrikt, Holm, til Politiet, at Tiltalte, efter hvad der var meddelt Skovrideren i en anonym Skrivelse, som han samtidig fremsendte, i Forening med sin Hustru havde en Dag i April Maaned d. A. i Distriktets Skove tilegnet sig 2 Læs Granris, nemlig 1 Læs i den saakaldte nye Planteskole ved Skørping—Rebbild Vejen og 1 Læs i Slettingskoven, hvorhos Skovrideren forlangte de Paagældende satte under Tiltale for de af dem saaledes begaaede Tyverier.

Under den derefter indledede Undersøgelse har Tiltalte erkendt, at han sammen med sin Hustru en Dag i April Maaned d. A. har paa et Køretøj, som han i dette Øjemed havde laant, hentet et Læs Granris i den fornævnte Planteskole, som han senere vil have anvendt til Hegnsætning; men Tiltalte har samtidig søgt at gøre gældende, at han ansaa sig berettiget til at tilegne sig disse Granris, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at der af en tidligere Skovrider for Buderupholm Distrikt er meddelt hans Hustru en saakaldet Sanketilladelse, at Skovarbejder Christen Østergaard af Rebbild, nogen Tid forinden Tiltalte hentede Risene, havde fortalt ham, at det, efter hvad Skovløber Lindgaard havde sagt, var tilladt at hente Granris paa det ommeldte Sted, naar det blot skete hurtigt, og at Skovløberens Tjenestekarl, Søren Christian Jensen, da Tiltalte læssede Risene paa Vognen, ved sine Udtalelser bestyrkede ham i hans Formening om at være berettiget til at tilegne sig dem. Efter Tiltaltes videre Forklaring begav hans Hustru, da de var i Skoven for at hjemkøre Risene, sig til Skovløber Lindgaards Bolig for dog at give denne Betjent, paa hvis Skovpart den nye Planteskole er beliggende, »et Ord for det«, og vel modtog hun her gennem Skovløberens Datter den Besked, at de maatte indhente Skovrideren Tilladelse til at tage Risene, men Tiltalte var allerede kørt hjem med Læsset, da hans Hustru kom tilbage, hvorfor de tænkte, at de en anden Gang kunde tale med Skovrideren. Forsaavidt angaar den mod Tiltalte rejste Sigtelse for samme Dag at have tilegnet sig et Læs Granris i Slettingskoven, har han be-

nægtet den paagældende Dag at have hjemkørt andre Skoveffekter fra Statsskoven end det Læs Granris, han hentede i Planteskolen, idet han vel vil have hjemkørt et Læs, indeholdende dels Granris, dels Enebær- og Bøgeris; men disse Effekter havde han, efter sin Forklaring, ikke hentet i Statsskoven, men med Gaardejer af Rebbild Peder Nielsen Kjærs Tilladelse paa dennes Ejendom, der er beliggende i umiddelbar Nærhed af Slettingskoven.

Fornævnte Skovarbejder Østergaard har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han vel ikke til Tiltalte har sagt, at Skovløber Lindgaard havde udtalt sig som ovenfor ommeldt, men derimod, at »Snakken mellem Folk gik saaledes«, hvorhos Østergaard og fornævnte Tjenestekarl Jensen overensstemmende har forklaret, at Sidstnævnte, da Tiltalte og hans Hustru med Hest og Vogn havde indfundet sig i den nye Planteskole for at hente Granrisene, og Tiltalte ved denne Lejlighed omtalte sit Forehavende for dem, fremkom med en Ytring om, at Tiltalte vel lige saa godt som Andre kunde hente Granris.

Ligesom imidlertid Skovløber Lindgaard bestemt har benægtet at have udtalt, at Folk kunde hente Granris i Planteskolen, naar de blot vilde skynde sig, saaledes har Skovrider Holm i en under Sagen fremlagt Skrivelse oplyst, at Tilladelse til at tage Granris eller andet fra Distriktet ikke kan meddeles af Underbetjentene, men alene af Skovrideren, at Underbetjentene har været særlig instruerede om at forbyde Tiltalte og hans Hustru, der af Skovvæsenet mistænkes for at gøre sig skyldige i Krybskytteri og Tyveri af forskellig Slags, at hente Kvas og Lignende fra Distriktet, samt at den Tale, at der er givet Tilladelse til at hente Granris i den nye Planteskole, efter Skovriderens Formening kun er løs Snak, der er opfunden for at dække over den begaaede Ulovlighed.

Uanset, at det efter det Foreliggende og derunder en af Skovfogden i Slettinghus afgiven Forklaring, hvorefter det er usandsynligt, at der paa Gaardejer Kjærs Ejendom fandtes et saa stort Kvantum Ris, at Tiltalte deraf kunde hjemkøre et helt Læs, ligger nærmest at antage, at Tiltaltes Forklaring om at have hentet det ene af de ommeldte Læs paa Gaardejer Kjærs Ejendom er usandfærdig, kan det dog ikke overfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse anses bevist, at han har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til det her omhandlede Læs Skoveffekter. Derimod findes hans Forhold i Henseende til det af ham, som meldt, i den nye Planteskole hentede Læs Granris — idet der efter det Oplyste intet Hensyn vil kunne tages til hans Anbringende om at have staaet i den Formening, at han havde Tilladelse til at tilegne sig samme — at maatte henføres under Straffelovens § 237, jfr. § 235.

Under Sagen har Skovrider Holm paastaet sig paa Statskassens Vegne tilkendt en Erstatning af 55 Øre for det sidstomhandlede, af Tiltalte bortførte Læs Granris, og denne Paastand, med Hensyn til hvilken Tiltalte har anbragt, at den af Skovrideren anførte Pris er den højeste, hvortil Effekternes Værdi kan ansættes, er ved Politiretsdommen tagen til Følge.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte, hvad Tiltalebeslutningen ikke skønnes at udelukke, være at anse efter de nysnævnte Lovbe-

stemmelser med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, og da Politiretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil ibemeldte Dom, — — — — — og hvis Bestemmelse om Erstatningen ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 24 April.

Nr. 168.

Advokat Nellemann

contra

Hans Mogens Christian Petersen
(Def. Overretssagfører Goldschmidt),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Februar 1906: Arrestanten Hans Mogens Christian Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Sinding, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det have sit Forblivende ved, at Tiltalte kun er anset efter de i Dommen nævnte Bestemmelser for sit Forhold med Hensyn til forskellige Koster, der vare stjaalne i Tiden fra 18 April til 19 Maj f. A., og at der med Hensyn til Sigtelsen for Bedrageri er tillagt ham Frifindelse. Af de i Dommen omtalte 6 den 28 Maj f. A. begaaede Tyverier kan ikkun Tyveriet hos Skuespiller Zinck antages at være taget under Paaendelse i forrige Instans. Hvad angaar dette Tyveri, hvorved der, som i Dommen anført, fra Bestjaalnes aflaaede Lejlighed blev stjaalet 130 à 140 Kroner i rede Penge og et Gulddameur, findes det efter samtlige foreliggende Oplysninger at være tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har udført samme, og han vil derfor forsaavidt være at anse efter Straffelovens § 231 for tredje Gang begaaet groft Tyveri.

Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Hans Mogens Christian Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fire Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved

Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Overretssagfører Goldschmidt 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Mogens Christian Petersen for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten er født den 19 Februar 1876 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Februar 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 13 September 1902 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Efter at der i afvigte Foraar her i Staden var begaaet flere Tyverier, ved hvilke der hovedsagelig var stjaalet kontante Penge, og da Tyverierne overalt var begaaede saaledes, at Tyven med falsk Nøgle eller Dirk havde skaffet sig Adgang til de paagældende Lejligheder, blev Mistanken henledet paa Arrestanten, der under sin sidste Sag havde gjort sig skyldig i ganske lignende Tyverier, og om hvem det var Politiet bekendt, at han ikke havde noget lovligt Erhverv, men dog stadig syntes at være velforsynet med Penge.

Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten indtil April Flyttedag f. A. boede hjemme hos sine Forældre, men at han ved Flyttedagstid blev bortvist, fordi han løb ude om Natten, kom beruset hjem og var uforskammet mod Moderen. Faderen havde ved Slutningen af Aaret 1904 hjulpet ham til et Vadskeri, men han tog sig ikke ordentligt af dette og blev sat ud af Viceværten, da han efter det første Kvartals Forløb ikke kunde betale Huslejen.

Arrestanten sigtes nu blandt Andet for at have begaaet 5 Tyverier heri Staden, som ere udførte ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk, og hvorved der i Tiden fra 18 April til 19 Maj f. A. er stjaalet dels rede Penge til et samlet Beløb af ca. 130 Kr., dels Ure, Smykker m. m. til en samlet Værdi af 185 Kr. fra aflaaede Lejligheder i Ejendommene Amagertorv Nr. 9, 4de Sal, Aalborggade Nr. 1, Kælderen, Fari-magsgade Nr. 81, Stuen, Rosenvængets Allé Nr. 5, Stuen, og Nordre Frihavnsvej Nr. 27, Stuen, hvor det Stjaalne har beroet frit fremme i uafllaasede Gemmer eller i aflaaede Gemmer, hvis Nøgle Tyven har fundet og benyttet.

Med Hensyn hertil er Følgende oplyst:

Den 27 Maj f. A. indleveredes til Opbevaring i Kjøbenhavns Klampenborgstations Garderobe en Pakke, som, da den den 1 September f. A. endnu ikke var afhentet, afleveredes til Politiet. Den viste sig at indeholde samtlige de ved fornævnte 5 Tyverier stjaalne Ure, Smykker m. v.

Frøken Eleonora Lindemann, der er ansat i fornævnte Garderobe, har edelig forklaret, at hun i Arrestanten genkender en Mandsperson, der har været i Garderoben med en Pakke, og hun føler sig overbevist om, at han er den Person, der har indleveret den fornævnte Pakke.

2 af de stjaalne Ure med tilhørende Urkæder var, da de udtoges af Pakken, indsvøbte i en stribet Klud. Ved en den 8 September f. A. i Arrestantens seneste Logi foretagen Undersøgelse, fandtes i en Arrestanten tilhørende Haandkuffert 3 Stykker af en iturevet, stribet Skjorte, og det viste sig, at den fornævnte Klud fuldstændig passede ind i de nævnte Stykker af en Skjorte, hvilken Arrestanten har vedkendt sig som sin. Han har herom forklaret, at han føler sig overbevist om, at Kluden er et afrevet Stykke af denne Skjorte, som han vil have iturevet i Tiden efter April Flyttedag f. A., samt at han ikke betvivler, at han har været i Besiddelse af Kluden, dengang han som anført i sit Logi rev Skjorten itu.

Arrestanten har nægtet at have nogetsomhelst med de fornævnte Tyverier at gøre; han har nægtet at have været i den omtalte Garderobe, og han har erklæret, at han er ude af Stand til at forklare, hvordan 2 af de stjaalne Ure er bleven indpakkede i en Del af hans Skjorte.

Det er af Alma Christine Sørensen, Christiansens Hustru, edelig forklaret, at Arrestanten en Gang i Maj Maaned f. A. viste hende 2 smaa Gulddameure af lignende Udseende som to af de fornævnte Ure. Arrestanten har først nægtet dette, men senere forklaret, at det var 2 Medaillonure af uægte Metal, han foreviste, hvilke han vil have faaet som Betaling for præsteret Arbejde, og om hvilke han nu ikke ved, hvor de er henne.

Herefter findes det at være godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af de stjaalne Ure, Smykker m. v., med Hensyn til hvilke de paagældende Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort deres Ejendomsret.

Med Hensyn til disse Koster maa det — under særligt Hensyn til Udførelsesmaaden — anses for overvejende sandsynligt, at Arrestanten selv har sat sig i Besiddelse af dem ved de fornævnte 5 grove Tyverier, hvorved som foran omtalt yderligere blev stjaalet et betydeligt Beløb i rede Penge, men Arrestanten findes efter Omstændighederne dog kun at kunne dømmes for Hæleri.

Arrestanten sigtes derhos for at være Gerningsmand eller i hvert Fald Medgerningsmand til 6 Søndagen den 28 Maj f. A. i Tiden fra 1 Eftermiddag til 10¹/₂ Aften heri Staden begaaede Tyverier, blandt Andet fra 4 Lotterikollektører, hvorved der fra aflaaede Lejligheder, hvortil Tyven har skaffet sig Adgang ved falsk Nøgle eller Dirk, er stjaalet rede Penge til et samlet Beløb af over 300 Kr.

I saa Henseende er Følgende oplyst:

Efter at Arrestanten den 30 Maj f. A. var bleven sat under Anholdelse, fandtes han i Besiddelse af et Beløb af 143 Kr. 51 Øre i rede Penge, som han paastod hovedsagelig at have vundet ved Billardspil i Løbet af de 3 sidste Maaneder, samt blandt andet af et lille Gulddameur, med Hensyn til hvilket hans oprindelige Forklaring gik ud paa, at han havde købt det for 8 Kr. af en ham ubekendt Mandsperson, som han Søndag Aften den 28 Maj f. A. Kl. 8 traf i Blaa-gaardsgade.

Det bemærkes herved, at et af de nævnte 6 Tyverier er begaaet hos Klasselotterikollektør, Skuespiller Zinck fra dennes aflaaede Lejlighed i Ejendommen Vendersgade Nr. 6, 1ste Sal. Der blev frastjaalet

Hr. Zinck ca. 130 à 140 Kr. i rede Penge og et Gulddameur, der beroede, Pengene i uafraaset Skuffe og Uret frit fremme. Tyveriet er antagelig begaaet i Tiden mellem 5 og 6 Eftermiddag, paa hvilken Tid en Person i Lejligheden nedenunder har hørt Fodtrin i Bestjaalnes Lejlighed.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i det paagældende Tyveri.

Fornævnte Skuespiller Zincks Datter, Frøken Kamma Zinck, har imidlertid genkendt det i Arrestantens Besiddelse forefundne Guldur, der under Sagen er vurderet til 20 Kr., som hende tilhørende og ved den paagældende Lejlighed frastjaalet, og da hun har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til Samme, er der tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 og Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, hvis Fortid taler stærkt imod ham, for ulovlig Besiddelse af Uret.

Der er under Sagen yderligere fremkommet Momenter, hvorefter det maa anses for i høj Grad sandsynliggjort, at Arrestanten selv er den, der har begaaet det ovenfor omhandlede Tyveri, hvorved bemærkes, at Arrestanten maa antages at have været fraværende fra sin Bopæl netop ved det Tidspunkt, da Tyveriet blev begaaet. Hertil kommer, at Arrestantens Forklaringer har vist sig upaalidelige, idet hans Redegørelse for, hvor han har opholdt sig den nævnte Dag, gaar ud paa, at han ikke har været i Blaagaardsgade, hvorfor han paa nærmere Forehold af Dommeren har ændret sin tidligere Forklaring angaaende Erhvervelsen af Uret derhen, at han har købt dette Mandag den 29 Maj f. A.

Droskekusk Nr. 413, Anton Hersom, har edelig forklaret, at han den 30 Maj f. A. om Morgenen ved 7-Tiden kørte for Arrestanten — der paa en Beværtning paa Aaboulevarden var bleven et mindre Beløb skyldig for Fortæring — fra denne Beværtning til Ejendommen Vestergade Nr. 8, hvor Arrestanten gik ind og efter en 4—5 Minutters Forløb kom tilbage, medhavende en Bunke Tikronesedler, som han viste Hersom, og som han sagde, han havde faaet af »Kæresten«, hvorefter de i Forening paa Arrestantens Regning besøgte forskellige Beværtninger og vendte tilbage til Beværtningen paa Aaboulevarden, hvor Regningen blev betalt, hvorpaa Arrestanten om Eftermiddagen ved 1-Tiden forsvandt, efter at de i Forening havde spist Frokost.

Fornævnte Alma Christiansen, hvis Mand er Indehaver af Beværtningen paa Aaboulevarden, har i Overensstemmelse hermed forklaret, at Arrestanten, der var kommen ind i Beværtningen tidlig paa Morgenstunden, og som var bleven et mindre Beløb skyldig, lod hente en Droske, for at han kunde tage ind paa Vestergade og hæve nogle Penge »hos en Sagfører, ved hvis Hjælp han havde vundet en Proces«.

Arrestanten, der maa antages ved den nævnte Lejlighed at have afhentet Penge, som han havde gemt i den fornævnte Ejendom, hvor

Færdig fra Trykkeriet den 9 Maj 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 11—12.

Tirsdag den 24 April.

iøvrigt ingen nærmere Oplysninger har kunnet fremskaffes, har intet-somhelst villet kunne erindre om det af de nævnte Vidner forklarede, og den Omstændighed, at han saaledes til Vidnerne har givet vild-ledende Forklaringer og overfor Forhørsdommeren overhovedet ikke har villet give Oplysninger om disse Penge, skønt han utvivlsomt har været i Stand dertil, bestyrker i høj Grad Mistanken mod ham for i dette Tilfælde at have disponeret over stjaalne Penge.

Uanset det saaledes Fremkomne og uanset, at Arrestantens Paa-stand om at have tjent Penge ved Billardspil (særlig saa store Beløb som de, hvorom her er Tale) ikke er bekræftet ved Sagens Oplysnin-ger, skønnes det dog betænkeligt at anse Arrestanten for Tyveri af Uret og Pengene, og han vil følgelig kun kunne anses for Hæleri med Hensyn til Uret.

Sigtelsen mod Arrestanten for Bedrageri angaar for det første hans Forhold overfor Skræddermester Johannes Vilhelm Jensen, af hvem han i December Maaned 1904 modtog et Sæt Tøj, men hvem han, skønt der ikke indrømmedes ham Kredit, endnu ikke har betalt den skyldige Købesum, 58 Kr., hvorimod han har opslidt Tøjet, idet han stadig har holdt Sælgeren hen med forskellige Udflugter. Den angaar dernæst hans Forhold overfor Restauratør Niels Peter Hansen, af hvem han i Foraaret 1905 laante 10 Kr. »som Følge af en øje-blikkelig Forlegenhed« og mod Løfte om Tilbagebetaling i Løbet af et Par Dage, men hvem han ikke senere har fyldestgjort.

Mod Arrestantens Benægtelse findes det dog ikke godtgjort, at Arrestanten har stiftet de paagældende Gældsposter uden Betalings-hensigt, og Arrestanten, der under Sagen har betalt de skyldige Beløb, vil derfor forsaauidt være at frifinde.

I Henhold til det Foranstaaende vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedrings-husarbejde i 3 Aar.

Nr. 30. Konditor **Eluf Eriksen** (Nellemann)

contra

P. M. Petersen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til paa Grund af Mora at betale Husleje for et vist Tidsrum.

Viborg Købstads Gæsterets Dom af 14 December 1904: Indstævnte, Konditor Eluf Eriksen, Viborg, bør til Citanten, P. M. Petersen, Vejle, betale 2812 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 12 December 1902, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Sagfører N. C. Berg, Skive, bør til Viborg Købstads Kæmnerkasse bøde 50 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juni 1905: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte, P. M. Petersen i Vejle, den 17 December 1902 for Underretten fremlagte Genpart af den ovenommeldte Lejekontrakt, hvorved der er tillagt Lejeren Ret til at holde Skøde paa den lejede Ejendom med Tilbehør for en nærmere bestemt Købesum, kan ses, at Kontrakten er skreven paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Højesterets Dom af 8 Februar d. A. i en mellem de samme Parter procederet Retssag angaaende Gyldigheden af en af Fogden i Viborg Købstad foretagen Udsættelse af Appellanten paa Grund af Restance med den da forfaldne Lejeafgift af »Hotel Viborg« for Aaret fra Oktober Flyttedag 1902 til Oktober Flyttedag 1903 er det statueret, at Appellanten ikke, da Fogedforretningen fandt Sted, var i Mora med denne Afgift. Da der ikke under nærværende Sag foreligger Oplysninger, som kunne føre til et andet Resultat, end i hin Dom antaget, følger det heraf, at Appellanten ved den skete Afbrydelse af Lejeforholdet er bleven fritagen for at betale nogen Del af den i denne Sag indtalte Lejeafgift. Appellantens Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge. Processens Omkostninger i alle Instanser findes indstævnte, i Henhold til Lejekontraktens Bestemmelse herom, at burde betale Appellanten skadesløst. Med Hensyn til den Sagfører Berg idømte Bøde maa det have sit Forblivende ved den indankede Dom.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Konditor Eluf Eriksen, bør for Tiltale af Indstævnte, P. M. Petersen, i denne Sag fri at

være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten skadesløst. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Henseende til den ikendte Bøde bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 6 September 1900 blev der mellem Gæstgiver V. P. Henriksen i Viborg og Citanten, Konditor Eluf Eriksen, da i Viborg, nu i Thisted, oprettet en Kontrakt, hvorved Henriksen til Citanten bortlejede den ham da tilhørende Ejendom Matr. Nr. 23 b af Viborg Købstads Bygrunde, kaldet »Hotel Viborg«, tilligemed forskellige til det i Ejendommen drevne Gæstgiveri hørende Inventariegenstande, fra Oktober Flyttedag 1900 saaledes, at Lejemaalet derefter skulde vedvare uopsigeligt fra begge Sider i 5 Aar. I denne Kontrakt blev det derhos bl. a. bestemt under Post 6, dels at Citanten fra Kontraktens Dato indtil Lejetidens Udløb havde Forkøbsret til Ejendommen med Tilbehør, saa at denne i det nævnte Tidsrum »aldrig kan sælges uden først at være tilbudt Eriksen for den samme Pris og iøvrigt paa de samme Betingelser, som stilles overfor Tredjemand«, dels at han i samme Tidsrum til enhver Tid kunde fordre sig meddelt Skøde paa hele Ejendommen med Tilbehør for en Købesum af 32000 Kr., under Post 7, at Lejeafgiften, 1875 Kr. aarlig, skulde betales skadesløst paa Ejerens Bopæl her i Riget forud for et Aar ad Gangen, første Gang ved Tiltrædelsen Oktober Flyttedag 1900 for det da begyndende Lejeaar, og at der mod Ejerens Krav paa Husleje ingensomhelst Kontrafordring kunde gøres gældende, under Post 8, at saafremt Lejen nogensinde skulde udeblive mere end en Uge over rette Forfaldstid, var Ejeren berettiget til straks og uden Godtgørelse at forlange Kontrakten hævet og at lade sig ved Rettens Middel sætte i Besiddelse af alt det Lejede, og at Lejeren i saa Fald skulde være pligtig at betale Lejeafgift for hele Tiden indtil den første efter mindst 1 Aars Forløb kommende almindelige Flyttedag, samt under Post 15, at den tabende Part i Tilfælde af Søgemaal skulde være pligtig at betale skadesløse Sagsomkostninger, hvorhos Kontrakten blev tinglæst den 12 September 1900, særlig ogsaa med Hensyn til Bestemmelsen i Post 6.

Ved et den 14 Januar 1902 udstedt og den 22de s. M. tinglæst Mageskifteskøde overdrog Henriksen imidlertid bemeldte Ejendom med Tilbehør, derunder det under Citantens Lejemaal indbefattede Inventarium, til Indstævnte, P. M. Petersen i Vejle, som i Bytte overdrog Henriksen en Ejendom i Vandet By og Sogn, der ansattes til en Værdi af 20000 Kr., medens »Hotel Viborg« blev ansat til en Værdi af 31500 Kr., og efter Indholdet af det fornævnte Skøde overtog Indstævnte straks den ham tilskødede Ejendom, hvorhos det endvidere udtales i Skødet, at Indstævnte svarer alle af Ejendommen gaaende Skatter og Afgifter fra 1 Januar 1902 og indtræder i Henriksens Rettigheder og Forpligtelser efter den ovennævnte Lejekontrakt, og at Indstævnte er bekendt med dennes Bestemmelser og navnlig med den

Lejeren tillagte Forkøbsret, hvilken saavel som Kontraktens øvrige Bestemmelser skal respekteres af Indstævnte, der, som det tilføjes, er bekendt med, at Lejeren har forudbetalt Lejen til 1 Oktober 1902.

Sagfører Berg i Skive tilskrev derefter under 25 September 1902 Citanten et saalydende anbefalet Brev:

»Jeg skal herved ikke undlade at meddele Dem, at den pr. 1 Oktober d. A. forfaldende Lejeafgift af »Hotel Viborg« vil være at indbetale til mig, der efter Generalfuldmagt fra Ejeren, Hr. P. M. Petersen i Vejle, er Administrator af Ejendommen og ene berettiget til at modtage og kvittere for Lejen«, og da Citanten ikke inden den i Lejekontrakten fastsatte Tid betalte den til Oktober Flyttedag 1902, der indtraf den 21 Oktober, forfaldne Lejeafgift, modtog han fra Sagfører Randers i Viborg et Brev af 2 November næstefter, hvori Randers for Sagfører Berg, næst at bemærke, at denne var befuldmægtiget for Ejeren af »Hotel Viborg«, meddelte Citanten, at da denne ikke rettidig havde betalt Lejeafgiften af Hotellet, vilde Ejeren »paa ethvert Punkt henholde sig til Kontrakten«, forsaavidt Citanten ikke senest den paafølgende Tirsdag paa Sagfører Randers's Kontor betalte Lejeafgiften med Renter fra den 21 Oktober f. A. samt »Salær m. m. for Inkasation« 100 Kr. og derhos indgik paa, at den ved Kontrakten bestemte Uopsigelighed forandredes derhen, at Ejeren fik Ret til 3 Maaneders Opsigelse til en April eller Oktober Flyttedag. Ved en til Sagfører Randers rettet Skrivelse af 3 November 1902 svarede Citanten, at det var ham ubekendt, hvem der nu ejede »Hotel Viborg«, men at han, saasnart Vedkommende enten selv eller ved en dertil med behørig skriftlig Fuldmagt udrustet Repræsentant legitimerede sig for ham som Ejer med lovligt Adkomstdokument, var villig til straks at betale den pr. 21 Oktober forfaldne Leje, og at Sagfører Randers's »øvrige Forlangender og Paakrav« afvistes som ubeføjede.

Ved en til Fogden indgiven Rekvisition af 5 November 1902 lod Indstævnte derpaa under Paaberaabelse af, at Citanten ikke havde betalt eller tilbudt den Oktober Flyttedag s. A. forfaldne Husleje, samt idet han erklærede, at han i Henhold til Bestemmelserne i den ovennævnte Lejekontrakts Post 8 fordrede Lejemaalet hævet og Citanten udsat af det Leje, fremsatte Begæring om, at saadan Udsættelse maatte blive foretagen; men under den herefter den 6te s. M. paa »Hotel Viborg« paabegyndte Fogedforretning, ved hvilken Indstævnte var repræsenteret af Sagfører Berg, der bl. a. fremlagde Indstævnets Skøde paa Ejendommen samt en den 14 Januar 1902 dateret Fuldmagt, hvorved Indstævnte bemyndigede Sagfører Berg til at administrere Ejendommen og navnlig til at indkassere og kvittere for den aarlige Husleje, blev der af Citanten ved en for ham, der iøvrigt var personlig tilstede, mødt Sagfører gjort Tilbud om øjeblikkelig Betaling af 1875 Kr. paa Betingelse af, at Indstævnte frafaldt Forretningen og modtog Beløbet som rigtig Betaling af den pr. 21 Oktober s. A. skyldige Husleje, og med Forbehold af Citantens Ret til Erstatning paa Grund af, at Udsættelsesforretningen formentlig var ulovlig, og Citantens Forkøbsret efter Post 6 skulde være bleven tilsidesat, hvorhos Citanten protesterede mod Forretningens Fremme. Sagfører Berg fastholdt imidlertid sin Begæring om, at Udsættelsen maatte blive iværksat, idet han vægrede sig ved at modtage det af Citanten gjorte Til-

bud, som han ikke ansaa for behørigt, i hvilken Henseende han navnlig gjorde gældende, at det ikke var ubetinget, og at ifølge Lejekontraktens Post 7 kunde Ejerens Krav paa Husleje ikke mødes med nogen Kontrafordring, og ved en af Fogden den 11 November 1903 afsagt Kendelse blev det eragtet, at mod en af Indstævnte stillet Sikkerhed paa 2000 Kr. vilde den rekvirerede Forretning være at fremme. Efter at Indstævnte derpaa ved en Skrivelse af 4 December 1902 havde deponeret et saadant Beløb i Kontanter hos Fogden, blev det ved en af denne følgende Dag afsagt Kendelse eragtet, at Citanten vilde være at udsætte af det Lejede, og denne Kendelse er derefter bleven efterkommet, saaledes at Indstævnte har taget den paagældende Ejendom m. m. i Besiddelse.

Under nærværende, gæsteretsvis behandlede Sag har derpaa Indstævnte i 1ste Instans søgt Citanten til Betaling af Lejeafgiften for Tiden fra Oktober Flyttedag 1902 til April Flyttedag 1904, ialt 2812 Kr. 50 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 12 December 1902, indtil Betaling sker. Denne Paastand er tagen til Følge ved Gæsteretsdommen, ved hvilken Citanten endvidere er tilpligtet at godtgøre Indstævntes Processens Omkostninger i 1ste Instans skadesløst, hvorhos Indstævntes Sagfører for Underretten, Sagfører N. C. Berg i Skive, efter Frdg. 16 Januar 1828 § 14 er anset med en Bøde af 50 Kr. til Viborg Købstads Kæmnerkasse for Forhaling af Sagen, og denne er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Foreløbig bemærkes, at naar Citanten ved Sagens Inkamination for Overretten har begæret Anstand i 12 Uger for at afvente Udfaldet af Appellen til Højesteret af Overrettens Dom af 20 Februar d. A., hvorved den ovenomhandlede Udsættelsesforretning stadfæstedes, vil denne Begæring under Indstævntes Udeblivelse ikke kunne tages til Følge, idet der med Hensyn til Iværksættelsen af den ommeldte Appel ikkun foreligger en Erklæring fra Citanten, gaaende ud paa, at den nævnte Overretsdom agtes indstævnet for Højesteret, og Sagen, som Citanten subsidiært har indladt, vil derfor i den foreliggende Skikkelse være at tage under Paakendelse.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Citanten — i Overensstemmelse med, hvad der af ham er anført under Appellen af den ovenommeldte Udsættelsesforretning — fornemmelig gjort gældende, at han formentlig ikke kan anses forinden Paabegyndelsen af den omhandlede Udsættelsesforretning, ved hvilken han som meldt tilbød den Oktober Flyttedag 1902 forfaldende Lejeafgift, at have været i mora med Betalingen af denne Afgift, og han har i saa Henseende bl. a. søgt at gøre gældende, at den ovenanførte Bestemmelse i Lejekontrakten Post 6 om den ham tilkommende Forkøbsret ikke var sket Fyldest ved Hotellets Salg til Indstævnte, og at denne derfor ikke kunde gøre Krav paa Lejeafgiften; men selv bortset fra, at den nysnævnte Bestemmelse efter sit Indhold ikke kan forudsættes at have haft et Mageskifte for Øje, maa Citanten efter sin egen Procedure — under hvilken han bl. a. har erklæret, at han vel havde hørt, at Henriksen havde solgt Ejendommen til Indstævnte, men at han ikke havde »nogen egentlig Viden« derom og navnlig heller ikke havde set Indstævntes

Adkomstdokument, før dette blev fremlagt for Fogedretten — i Forbindelse med den Forklaring, der under et af Indstævnte foranstaltet Tingsvidne er afgiven af Højskolevært Markus Nielsen om, hvad der, da Handelen mellem Henriksen og Indstævnte blev afsluttet paa »Hotel Viborg«, passerede overfor Citanten og af denne blev udtalt, antages forinden Handelens endelige Afslutning at have faaet tilstrækkelig Opfordring til at fremkomme med de Indvendinger mod den tilsigtede Afhændelse, som han paa Grund af den tidnævnte Forkøbsret maatte finde Anledning til at gøre, i hvilken Henseende det ogsaa kan bemærkes, at Citanten har erkendt, at hans Undladelse af at betale Lejeafgiften ikke skyldtes Hensynet til Forkøbsretten.

Citanten har endvidere paaberaabt sig, at Sagfører Berg først under Udsættelsesforretningen har overfor ham legitimeret sin Berettigelse til at modtage den Oktober Flyttedag 1902 forfaldne Husleje; men efter det alt Anførte, og naar tillige henses til, at Henriksen, efter hvad Citanten har erkendt, engang efter at »Hotel Viborg« var solgt til Indstævnte, har yttret til Citanten, at denne nu ikke mere skulde betale Husleje til ham, maa Citanten antages, allerede forinden han modtog den ovennævnte Skrivelse af 25 September 1902 fra Sagfører Berg, ikke at have kunnet være i nogen virkelig Tvivl om, at »Hotel Viborg« var afhændet til Indstævnte, og i alt Fald maatte det, saafremt Citanten efter Modtagelsen af bemeldte Skrivelse vilde gøre Fordring paa, at Indstævntes Ejendomsret eller Sagfører Bergs Bemyndigelse til paa hans Vegne at oppebære den ommeldte Lejeafgift skulde dokumenteres for ham, forinden denne Afgift var forfalden og Tilbud om Betaling af samme fandt Sted, paahvile ham at rette en Tilkendegivelse enten til Indstævnte eller til Sagfører Berg desangaaende. Citanten har imidlertid, efter hvad der maa anses in confesso, intet foretaget sig i saa Henseende, førend i det tidligste den 2 November 1902, da Sagfører Berg sammen med Sagfører Randers indfandt sig paa hans Bopæl og bragte Betalingen af Lejeafgiften paa Tale, og da Citanten derhos ikke imod Indstævntes Benægtelse har godtgjort sit Anbringende om, at Indstævnte, da Afgiften forfaldt til Betaling, havde bortmageskiftet »Hotel »Viborg« til en Tredjemand og derfor ikke længere havde Kompetence til at oppebære den deraf flydende Lejeafgift, i hvilken Henseende det ikke kan komme i nogen afgørende Betragtning, at der, som af Citanten paaberaabt, i et offentligt Blad for den 21 Oktober 1902 indeholdes en Beretning om, at en saadan Mageskiftehandel skulde være afsluttet, maa Citanten ved ikke inden den i Lejekontraktens Post 8 foreskrevne Frist af en Uge efter Oktober Flyttedag 1902 i det mindste at tilbyde Betaling af den omhandlede Lejeafgift imod behørig legitimeret Kvittering gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse af Lejekontrakten, at Indstævnte maatte være berettiget til i Medfør af Kontraktens nysnævnte Post at forlange Kontrakten hævet, og det maa derfor billiges, at Citanten — der efter den udtrykkelige Bestemmelse i saa Henseende i Kontraktens Post 8 er tilpligtet at betale Lejeafgift for Tiden indtil April Flyttedag 1904, idet denne Flyttedag er den første almindelige Flyttedag, der er indtruffen mindst 1 Aar efter, at Citanten var bleven udsat af det Lejede ved Rettens Middel — ved Gæsteretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det af denne paastaaede Beløb 2812 Kr. 50 Øre med

Renter heraf som anført, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans, der har Hjemmel i den ovenmeldte Lejekontrakt, ligeledes tiltrædes, og ved hvis Bestemmelse om den Sagfører N. C. Berg ikendte Bøde det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen og da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 17 December 1902 for Underretten fremlagde Genpart af den ovennævnte Lejekontrakt, ved hvilken der er tillagt Lejeren Ret til at erholde Skøde paa den lejede Ejendom med Tilbehør for en nærmere bestemt Købesum, kan ses, at Kontrakten er skreven paa behørig stemplet Papir. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses iøvrigt ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 126.

Advokat Nellemann

contra

Ole Kristian Jørgensen og Niels Kristian Hansen, kaldet Fejerskov (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Ribe Købstads Politirets Dom af 1 November 1904: Tiltalte Ole Kristian Jørgensen og Niels Kristian Hansen, kaldet Fejerskov, bør hver bøde 10 Kr. til Ribe Købstads Politikasse. De ovennævnte Uldvarer bør være konfiskerede til Fordel for Anmelderen. Sagens Omkostninger udredes af de Tiltalte in solidum. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Januar 1905: De Tiltalte Ole Kristian Jørgensen og Niels Kristian Hansen bør hver især til Ribe Købstads Politikasse bøde 15 Kr., hvorhos de ovenfor for hver af de Tiltaltes Vedkommende anførte Varer bør være konfiskerede til Fordel for Anmelderen. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 15 Kr., udredes af de Tiltalte med Halvdelen hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 21 December 1905 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger om den Virksomhed i det Hele, som drives af den i den indankede Dom nævnte Iver Christensen, findes de af de Tiltalte hos ham købte Varer ikke at kunne være udelukkede fra at betragtes som Husflidsfrembringelser, uden at Omfanget af hans Omsætning af deslige Varer herimod kan være afgørende. De Tiltalte ville derfor være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Ole Kristian Jørgensen og Niels Kristian Hansen, kaldet Fejerskov, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Uldhandlerne Ole Kristian Jørgensen og Niels Kristian Hansen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1877 og i Aaret 1881, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, satte under Tiltale for ulovlig Omløben med Varer.

Den 12 August 1904 blev de Tiltalte, der begge maa anses hjemmehørende i Hammerum Herred, af Politiet i Ribe antrufne i denne Købstad, hver med en Bylt Varer af Uld og Bomuld, som de gik om og forhandlede, som det maa antages, for egen Regning, og uden at der bestod noget Kompagniskab mellem dem, hvilke Varer blev beslaglagte af Politiet. Under den derefter indledede Undersøgelse har de Tiltalte gjort gældende, at de indkøber de Varer, som de forhandler, hos Landboere, af hvem Varerne ere tilvirkede som Husflid, i hvilken Henseende Tiltalte Jørgensen har opgivet 6 navngivne Mænd, hvoraf den ene — Mads Christensen Dahl — ikke bor i noget af de i Reskripterne af 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, medens de fem andre ere bosiddende i Hammerum Herred, og foruden at tre af disse sidste, deriblandt Gaardejer Iver Christensen af Tulstrup, ligeledes af Tiltalte Hansen ere opgivne som hans Leverandører, har denne Tiltalte opgivet, at han tillige faar Varer leverede fra to andre navngivne, i samme Herred boende Mænd.

De Tiltalte har imidlertid, hver med Hensyn til sine Varer, forklaret, at de ikke ere istand til nærmere at angive, hos hvilken af de ommeldte Leverandører de enkelte Stykker ere indkøbte — dog at Tiltalte Jørgensen har forment, at et i hans Varebylt forefunden Par Damestrømper er købt hos en af ham nærmere betegnet Gaardejer i Tulstrup — men ligesom denne Tiltalte har forklaret, at han antager, at der i hans Varebylt fandtes Varer fra alle de af ham opgivne Pro-

ducenter, saaledes har Tiltalte Hansen for sit Vedkommende afgivet ganske lignende Forklaring.

Medens der under Undersøgelsen ikke foreligger Oplysninger om Omfanget og Beskaffenheden af ovennævnte Mads Christensen Dahls Trikotage-tilvirkning, ere saadanne Oplysninger derimod tilvejebragte med Hensyn til de Virksomheder af lignende Art, der drives af de af de Tiltalte opgivne, i Hammerum Herred boende Leverandører, men ved Politiretsdommen er det i Henhold til disse Oplysninger ikkun ved Hensyn til ovennævnte Gaardejer Iver Christensens Virksomhed antaget, at den ligger udenfor Grænserne af, hvad der kan betragtes som Husflid. Idet de Tiltalte dernæst efter de af dem, som meldt, afgivne Forklaringer maatte anses hver for sit Vedkommende at have erkendt, at de anholdte Varebylter bl. a. indeholdt Varer fra Iver Christensen, og idet denne, der havde forklaret, at han oftere havde solgt Trikotagevarer til de Tiltalte, derhos, efter at have undersøgt Varebylterne, erklærede, at der var en Mulighed for, at nogle nærmere betegnede, dels i Jørgensens, dels i Hansens Bylt værende Beklædningsgenstande var af hans Tilvirkning, blev de Tiltalte for ulovlig Omløben med disse Varer ved Politiretsdommen hver især ansete med Bøder til Jurisdiktionens Politikasse, hvorhos de paagældende Varer konfiskeredes til Fordel for Anmelderen, og saaledes som Sagen, der er appelleret alene efter de Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger, er der for Overretten alene Spørgsmaal om Ansvar for de Tiltalte for at have omført Varer, indkøbte hos Iver Christensen.

Denne har vel villet gøre gældende, at hans Tilvirkning af Trikotage, der foregaar ved Hjælp af 2 Strikkemaskiner, drives som Husflid, hvorimod han, hvis Gaard udgør 62 Td. Land, hvorpaa han holder 5 Heste, 13 Stk. Kvæg og 6 Svin, driver Landbrug som Hovederhverv. Af hvad bemeldte Iver Christensen videre har forklaret, fremgaar imidlertid, at han ikke alene anvender 2 Tjenestepiger som Medhjælp ved sin Tilvirkning af Trikotage, men at han ogsaa lader en Del Landboere i Omegnen, som selv har Strikkemaskiner, forfærdige Trikotage for sig saaledes, at han leverer dem Raamaterialet og derefter modtager det færdige Arbejde, som han betaler dem med en bestemt Pris.

Idet Christensen derhos efter sin Forklaring maa antages at have en aarlig Omsætning i sin Forretning af ca. 10000 Kr., findes de hos de Tiltalte forefundne Varer, forsaavidt angaar den Del af samme, der efter de ovennævnte Forklaringer maa anses som indkøbt hos ham, og som bestod, for Tiltalte Jørgensens Vedkommende af 14 Dametrøjer, 4 Herretrøjer, 2 Dameskørter og 1 Par Damestrømper, og for Tiltalte Hansens Vedkommende af 1 Dameskørt, 8 Dametrøjer og 4 Herretrøjer, og er vurderede til henholdsvis 18 Kr. 65 Øre og 12 Kr. 95 Øre, ikke at kunne betragtes som saadanne Produkter af Landmandens Husflid, som de Tiltalte i Medfør af Næringslovens § 37, jfr. Frdn. 23 April 1845 § 1, var berettigede til at omføre til Salg, og idet en Hjemmel hertil ikke heller findes at kunne udledes af Reskript af 14 Februar 1741, hvis Anvendelse i alt Fald maa antages udelukket ved den Maade, hvorpaa Tilvirkningen af Varerne efter det Anførte er foregaaet, vil de Tiltalte for deres Forhold i Henseende til de anførte Varer være at anse efter Forordningen 13 Februar 1775

§ 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 med Bøder til Jurisdiktionens Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 15 Kr. for hver, hvorhos de nævnte Varer vil være at konfiskere til Fordel for Anmelderen.

Onsdag den 25 April.

Nr. 136. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Carl Alfred Hans Mathies Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December 1905: Arrestanten Carl Alfred Hans Mathies Christensen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Salomonsen og Prokurator Wolff, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Alfred Hans Mathies Christensen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Alfred Hans Mathies Christensen, der tiltales for Tyveri, er født den 22 Marts 1881 og anset: ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 3 September 1898 efter Straffelovens §§ 251 og 253, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 20 Februar 1899 efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 64 og tildels § 275, samtlige §§ sammenholdte med §§ 37 og 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 18 Juli 1900 efter Straffelovens § 251, jfr. § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 22 Maj 1901 efter Straffelovens §§ 228 og 46, 251, 268, kfr. § 274 og 275, jfr. §§ 54 og 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Arrestanten har den 23 Februar d. A. frastjaalet Frøknerne Lilly Ragnhild Tulinius, Harriet Scheiber og Ida Oxholm nogle tilsammen til 70 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, som beroede frit fremme i en Garderobe, hvortil Adgangen var uhindret, og hvor Arrestanten indfandt sig i tyvagtig Hensigt.

Arrestanten har i Tiden fra den 4 Marts til den 22 Juni d. A. begaaet 26 Tyverier, ved hvilke han fra Beboelseslejligheder i Ejendommene:

Bredgade Nr. 35,
 Frederiksborggade Nr. 52,
 Gothersgade Nr. 137,
 Palægade Nr. 6,
 Vester Boulevard Nr. 41,
 Palægade Nr. 8,
 Amaliegade Nr. 32,
 Østbanegade Nr. 7,
 » » 27,
 St. Kongensgade Nr. 71,
 Tordenskjoldsgade Nr. 1,
 Nørrebrogade Nr. 43,
 Købmagergade Nr. 26,
 Østergade Nr. 58,
 Gothersgade Nr. 31,
 Niels Juelsgade Nr. 9,
 Østerbrogade Nr. 82,
 Bredgade Nr. 33,
 Stockholmsgade Nr. 43,
 Malmøgade Nr. 4,
 Holmens Kanal Nr. 5,
 Nørrebrogade Nr. 27,
 Bredgade Nr. 34 og
 Østerbrogade Nr. 52

har stjaalet Beklædningsgenstande, Fodtøj, Møbler, Malerier, Ure, Sølv-tøj m. m. og et kontant Beløb af 30 Kr. 80 Øre.

Til Lejlighederne, hvor det Stjaalne, som bortset fra det kontante Beløb, ialt er vurderet til 2570 Kr., beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer, dels i aflaaede Gemmer, som Arrestanten opbrød, skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang ved med Vold at aabne de til Lejligheden førende Entrédøre.

Endelig har Arrestanten den 1 April d. A. stjaalet 3 tilsammen til 50 Kr. vurderede Spejle, som beroede frit fremme i et Værelse i en Stuelejlighed i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 50, til hvilken Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved med falsk Nøgle at aabne en ind til Lejligheden fra Trappegangen førende Dør.

Da der har været Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har han under Sagen været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Afdelingens Overlæge har i sin den 6te f. M. om Resultatet af Observationen afgivne Erklæring udtalt, at Arrestanten, der i

sin Barndom har lidt af en Hjernerystelse, og som under Udtaaelsen af den ham sidst idømte Straf har gennemgaaet en alvorlig Sindssygdhed, som Følge af sidstnævnte Sygdom og maaske af Hjernerystelsen frembyder en let Svækkelse af Intelligens og Hukommelse, men udover dette for Tiden ingen sygelige Symptomer, samt at det med Hensyn til, hvorvidt Arrestanten er egnet til Fængselsstraf, maa siges, at det er sandsynligt, at der maa tages Hensyn til hans mentale Tilstand, men at det formentlig ikke paa Forhaand kan hævdes, at han ikke kan taale en saadan Straf, navnlig da, hvis det ikke kommer til at dreje sig om ensomt Fængsel.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Torsdag den 26 April.

Nr. 194.

Advokat Nellemann

contra

Alfred Christian Pagel (Def. Rée),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 28 Marts 1906: Arrestanten Alfred Christian Pagel bør straffes med Tvangsarbejde i 150 Dage og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Fr. Pihl, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser; men Straffen findes at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Alfred Christian Pagel bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesterets-sagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Christian Pagel, der er født den 7 Maj 1884, og som tidligere har været straffet ved Hasle Købstads Ekstrarets Dom af 31 Maj 1902 efter Straffelovens § 268, jfr. § 271, begge §§ sammenholdt med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag ifølge Bornholms Amts Ordre af 15de ds. for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under de nedenfor anførte nærmere Omstændigheder:

Onsdagen den 28 Februar d. A. om Aftenen havde Arrestanten, der tjente paa østre Duebjerggaard i Klemensker Sogn, fulgt den paa Nygaard i samme Sogn tjenende Pige Elvira Wilhelmine Brosch, med hvem han mente, at han var forlovet, til Hasle, hvor hun skulde til et Møde, og sagt til hende, at han vilde vente paa hende og følge hende hjem. Han drak derefter sammen med Tjenestekarl Jens Nielsen Holm af Jydegaard i Klemensker Sogn en Del Spiritus, og ventede de ved 11-Tiden paa Pigen Elvira i Byens Udkant.

Da de saa hende komme gaaende med Tjenestekarl Carl Victor Andreas Bech af Hasle, fulgte Arrestanten og Holm med ud af Byen, idet Bech gik paa højre Side af Pigen og Holm paa hendes venstre Side, medens Arrestanten gik bagved dem, trækkende paa en Cykle. Holm tog her Pigen under Armen og anmodede hende om at følge med sig, hvilket hun ikke vilde, og da de var kommen et Stykke ud ad Vejen, skubbede Holm til Bech, saa at denne nær var falden i Landevejsgrøften. Bech ytrede da, at hvis han ikke maatte gaa i Fred, kunde han gaa tilbage, og gik over mod den anden Side af Landevejen for at gaa uden om Holm. I det samme smed Arrestanten Cyklen paa Landevejen, greb fat i Bech bagfra og kastede ham til Jorden, hvor han, holdende ham i Nakken og Skulderen med venstre Haand, slog ham med knyttet Haand flere Slag i Ansigtet, medens Holm sparkede Bech et Par Gange i Enden.

Da Bech var kommen op, løb han ind paa en paa den anden Side af Landevejen værende Mark, men Arrestanten løb efter ham og greb fat i hans højre Skulder.

Idet Bech for at undløbe sprang over Landevejsgrøften, snublede han over Grøftkantens, og medens han laa over denne, slog Arrestanten ham her atter nogle Slag med knyttet Haand i Ansigtet, hvorefter Bech kom op og løb tilbage til Hasle.

Arrestanten har forklaret, at Grunden til, han slog Bech, alene var den, at han i sin af Spiritus paavirkede Tilstand var vred over, at Bech gik med Pigen Elvira, hvorfor han besluttede sig til at give Bech Prygl, hvorhos han har erklæret, at han, da han slog Bech med knyttet Haand i Ansigtet, ikke tænkte paa de indtrædende Følger.

Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring fandtes der den 1ste d. M. hos Bech paa højre Side af Panden to blaalige Mærker af Slag: Partiet omkring højre Øje var svullent, blaaligt, blodunderløbet, og der fandtes i højre Øjes Bindehinde en lille Blodudtrædning. Næsen var noget svullen og havde blødt; Overlæben og Underlæben var svulne, navnlig Overlæben; der fandtes et Knusningssaar paa dem begge, fra hvilke der havde været Blødning. Venstre øverste Øjelaag

var noget svullent. Det antages ikke, at Bech vil faa nogen varig M en af den ham tilføjede Overlast.

I Retsmødet den 9de d. M. har Bech erklæret, at der har været et Saar i venstre N sebor, hvorfor Næsen endnu er noget  m, og at han endnu har lidt ondt i Hovedet, men at han iøvrigt ingen M en har af den mod ham forøvede Vold.

Bech har ikke nedlagt nogen Paastand paa Erstatning under Sagen og erklæret, at han overlod til Rettens Afgørelse, om Arrestanten skulde straffes for sit Forhold.

Da Bech ikke kan anses at have givet Arrestanten nogen rimelig Anledning til Voldsgerningen, og da Arrestanten, der ikke har betvivlet, at de i Lægeattesten ommeldte Læsioner ere bibragte Bech af ham ved den paagældende Lejlighed, maa have forudset Læsionerne som en rimelig Følge af Gerningen, vil han for det af ham begaaede Forhold være at anse efter Straffelovens   203, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905   1, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 150 Dage.

Nr. 185. Højesterets­sagfører Bagger
 contra
 Forbedringshusfange **Thorvald Pedersen** (Def. Nellemann),
 der tiltales for Forsøg paa Manddrab.

Kjøbenhavn­s Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 12 December 1905: Tiltalte, Forbedringshusfange Thorvald Pedersen, bør have sit Liv forbrudt. Saa bør han og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Sagfører Joh. V. Hansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1906: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Edv. Christensen og M. A. Meyer, betaler Tiltalte, Forbedringshusfange Thorvald Pedersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Thorvald Pedersen til Højesteretssagfører
Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret indankede Sag er Forbedringshusfange Thorvald Pedersen tiltalt for Forsøg paa Manddrab.

Tiltalte er født den 9 September 1887 og ansat ved denne Rets Dom af 6 November 1903 efter Straffelovens § 190, jfr. §§ 46 og 37, jfr. § 60, 2det Stk.,*) med Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Følgende:

Den 29 Oktober f. A., da Reservebetjent paa Vridsløsehille Forbedringshus Harald Reimann under sin Opsynstjeneste om Eftermiddagen Kl. ca. 5¹/₄, iført Uniform, var gaaet ind i den Celle, hvor Tiltalte hensad til Udtaaelse af ovennævnte Straf, for der med et tændt Lys anbragt paa en Stang at tænde Blusset i en Gasarm og i den Hensigt rakte sig over en i Cellen staaende Høvlebænk, bibragte Tiltalte, der stod ved Høvlebænken, ham et Stik i Halsen med en saakaldet Lokbeitel, et Huggejern, med Skaftet ca. ¹/₂ Alen langt og med et ca. 6¹/₂'' langt, smækkert Jern, udløbende i en smal, skarp Eg. Dette Jern trængte ca. 2'' bagved og nedenfor Reimanns venstre Øre gennem Halsen i en Længde af ca. 3'' ind til Svælget og blev sidende i Saaret, idet Tiltalte slap Redskabet.

Reimann, der rev Jernet ud af Saaret og kastede det fra sig, trak sig samtidig baglæns ud af Cellen uden yderligere at blive angrebet af Tiltalte og blev straks undergivet Sygebehandling. Efter 8 Dages Sengeleje var Saaret i det Væsenlige helet, om end Læsionen endnu var forbunden med en Del Smerter, og i en Erklæring af 22 November f. A. udtaler Fængselslægen, at Reimann ikke da havde anden Mên af Overfaldet end nogle Smerter og Ømhed i Hudpartiet omkring Saaret, og at det maatte antages, at disse Smerter lidt efter lidt vilde tabe sig, saa at han altsaa ikke vil have videre Mên af den ham tilføjede Overlast i Fremtiden.

Som Grund til Overfaldet har Tiltalte afgivet følgende Forklaring, der maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse:

Tiltalte, der ved god Opførsel i Anstalten efterhaanden var rykket op paa højeste Klasse, og som havde faaet Lov at arbejde med Snedkerredskaber, havde i de sidste Maaneder før Overfaldet syslet med den Tanke at slaa en af Opsynspersonalet ihjel, ikke fordi han nærrede fjendtlige Følelser overfor dette, men fordi han var ked af Opholdet paa Anstalten og mente, at en saadan Handling vilde medføre, at han blev flyttet andet Sted hen. Efter Tiltaltes Forklaring i det sidste Forhør tænkte han herved paa en Overflyttelse til Horsens Tugthus.

Den 29 Oktober om Formiddagen under Gudstjenesten i Kirken fattede Tiltalte endelig Beslutning om samme Dag at udføre sit Fore-

*) Ordene: jfr. § 60, 2det Stk., skal udgaa.

havende og, da netop den Dag Reimann havde Opsyn med Tiltalte, om at dræbe ham, og denne Beslutning fastholdt Tiltalte stadig i Dagens Løb, idet han som Redskab besluttede sig til at benytte den ommeldte Lokbeitel som det bedst egnede af det til hans Raadighed staaende Værktøj, medens han dog i Dagens Løb ændrede sin oprindelige Plan om at udføre Overfaldet under Gaardturen til at udføre det under Reimanns Besøg i hans Celle.

Da Reimann kom ind i Cellen til ham, vilde Tiltalte først bibringe ham det dræbende Stød i Hjertet, men forandrede Plan, da Reimann holdt Lyset frem foran sig, og førte derfor Stødet med stor Kraft mod Reimanns Hals i den bestemte Hensigt derved at berøve ham Livet.

Efter Fængselslægens Erklæring maa et penetrerende Saar paa Siden af Halsen betragtes som i og for sig livsfarligt, og den forholdsvis ringe Følge, det i nærværende Tilfælde har haft, som en stor Mærkelighed.

Efter det Anførte maa det tiltrædes, at Tiltalte, om hvis Tilregnelighed der ikke foreligger Grund til at tvivle, i Underrettsdommen i Medfør af Straffelovens §§ 65 og 111 er anset efter Pl. 31 August 1813 § 10 med Livsstraf, — — — — hvorfor bemeldte Dom i sin Helhed vil være at stadfæste.

Fredag den 27 April.

Nr. 190.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Jørgen Frederik Nielsen (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Marts 1906: Tiltalte Jørgen Frederik Nielsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Frederik Nielsen til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jørgen Frederik Nielsen, der er født den 3 April 1871 og ifølge Dom anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 April 1895 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 27 April 1905 efter Næringslovens § 75 med en Bøde af 20 Kr., tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte i et Værelse bagved sin Butik i Sølvgade Nr. 30, Kælderen, heri Staden — hvilket Værelse han har indrettet til et saakaldt »Soldaterhjem«, til hvilket der er fri Adgang for enhver uniformeret Soldat — i stort Omfang udskænker bajersk Øl til en Pris af 12 Øre Flasken for de Soldater, der indfinder sig der, og det uden Hensyn til, om de iøvrigt har noget med »Hjemmet« at gøre eller ej, ligesom han for enhver Soldat serverer Smørrebrød til en Pris af 7 Øre Stykket, samt naar Vedkommende tillige spiser, udskænker Brændevin til en Pris af 6 Øre for en halv Pægl.

Tiltalte, der kun har Borgerskab som Vinhandler med Ret til Brændevinshandel, men uden Udskænkingsret, vil herefter være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 184.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Karl Louis Halvorsen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri, Falsk og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Februar 1906: Arrestanten Karl Louis Halvorsen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Hartmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Louis Halvorsen til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Karl Louis Halvorsen for Tyveri, Falsk og Betleri.

Arrestanten er født den 15 Januar 1875 og senest anset: ved Højesterets Dom af 23 December 1904 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2 Aar. Ved kgl. Resolution af 11 April 1905 fritoges Arrestanten for at afsone Resten af Straffetiden mod at forlade Landet i 5 Aar og at tage Ophold i en fremmed Verdensdel efter Selskabet »Fængselshjælpen«s Anvisning, og saaledes at han, hvis han inden Udløbet af de 5 Aar vendte tilbage hertil, vilde være at gendindsætte i Strafanstalten til Udtaaelse af den resterende Del af Straffen.

Den 2 Maj s. A. afrejste han under Ledsagelse fra Strafanstalten for over Esbjerg at begive sig til Chikago. Arrestantens Ophold i Amerika blev imidlertid kun af kort Varighed, idet han, uden dertil indhentet Tilladelse, den 24 September f. A. paany tog Ophold i Danmark. Han modtog i den første Tid nogen Understøttelse af sin Moder og Søster, men da han en Dag kom hjem i beruset Tilstand, meddelte Moderen ham, at hun ikke vilde have noget med ham at gøre, og han, der herefter i det Væsenlige var henvist til at forsørge sig selv, har i den paafølgende Tid gjort sig skyldig i en Række Ulovligheder.

Ved egen Tiltaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten saaledes overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Med et af ham forfattet og med det fingerede Navn C. Thomsen eller Carl Thomsen underskrevet Bønsskrift, ifølge hvilket en fattig ung Mand, der paa Grund af Sygdom var vendt hjem fra Amerika, ansøgte om ved gode Menneskers Bistand at blive sat istand til at vende tilbage til Amerika, har Arrestanten henvendt sig forskellige Steder heri Staden og i dens Omegn og ved at aflevere eller forevise Bønsskriftet tilbøtt sig Smaaabeløb.

Han har derhos i en Række Tilfælde — naar den, der ved hans Tilstedekomst i vedkommende Ejendom havde lukket op for ham, paa hans Anmodning havde fjernet sig for at forevise Bønsskriftet for Herskabet — benyttet sig af Lejligheden til fra den uafslaaede Entré at stjele frit fremme beroende Klædningsstykker.

Han har under saadanne Omstændigheder begaaet 11 Tyverier, hvorved han i Tiden fra 13 November til 11 December f. A. har stjaalet Klædningsstykker til en samlet Værdi af mindst 300 Kr.

De Bestjaalne er Følgende:

Kaptajn A. Tilly,
 Professor Chr. Gram,
 Grosserer Carl Peter Marius Wimmelmann,
 Musiker Julius Lindt,
 Stud. polyt. Louis Feilberg,
 Tandlægelev Klitgaard-Jørgensen,
 Enkefru Regitze Lund, f. Honnens de Lichtenberg,
 Isenkræmmer Knud Harilds Hustru,
 Grosserer Siegfred Goldschmidt,
 Grosserer Carl Jacob Schottländer og
 Komponist Hakon Schmedes.

Arrestanten har den 20de*) December f. A. frastjaalet Handelsagent Hans Peter Madsen en til 25 Kr. vurderet Cykle, der stod frit fremme paa en Trappegang.

Arrestanten har den 29de s. M. frastjaalet Aktieselskabet Kjøbenhavns Oliefabrik en til 50 Kr. vurderet Cykle, der stod i et uafaalet**) med Gitterværk afsondret, men for oven aabent Rum indenfor Gadedøren i en herværende Ejendom. Han satte sig i Besiddelse af Cyklen ved fra Trappen at springe ned i Rummet, løfte Cyklen op over Gitteret og derefter svinge sig op igen paa Trappen. Arrestanten henvendte sig derpaa den 30 December f. A. til Cyklehandler Ejner Petersen og falbød den stjaalne Cykle til denne. Cyklehandler Petersen fik imidlertid Mistanke til Arrestanten og anmodede ham om at skaffe Legitimationsbevis. Dette lovede Arrestanten, der overfor Petersen var optraadt under Navnet Christian Thomsen, hvorefter han paa Postgaarden udfærdigede et Dokument, saalydende:

»Undertejnet vedkender sig Cyklen af Hafnia, Nørrevoldgade 16. Solgt til C. Thomsen 1ste December 1905. Saddelens Nr. og opskrift. P. A. T. D. J. A. N. 1595. Aug. 10—98. Nr. 1.«

Dette Dokument forsynede han derefter falskelig med følgende Underskrift:

»Undertejned af

Chr. Jeppesen,
Sølvgade 16, 2den Sal.«

Den stjaalne Cykle var mærket Hafnia, Chr. Jeppesen, og vil Arrestanten ved Underskriften have sigtet til denne Jeppesen, medens den vedføjede Adresse var greben ud af Luften.

Dette Brev foreviste han derpaa den 2den f. M. for Cyklehandler Petersen, der foranledigede ham anholdt.

I Henhold til det Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 270 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som under Hensyn til Bestemmelsen i § 18 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905 findes under eet at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 5 Aar.

Mandag den 30 April.

Nr. 197.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Edvard Volmer Viktor Jensen (Def. Winther),

der tiltales for Vold.

*) Skal være 19de.

**) Skal være aflaalet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1906: Tiltalte Edvard Volmer Viktor Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver. Saa bør der og til Retsprotokollen gives ham det i midlertidig Straffelovs § 6 ommeldte Paalæg for et Tidsrum af 5 Aar, regnet fra hans Løsladelse efter fornævnte Strafs Udtaaelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet der ikke kan tages noget Hensyn til Tiltaltes Forklaring om, hvorledes han vil have opfattet den i den indankede Dom nævnte, af Overfaldne brugte Ytring, maa det billiges, at Tiltalte for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold er anset efter de dér nævnte Straffebestemmelser. Straffen vil efter Omstændighederne være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Da der ikke er forelagt Højesteret tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, hvorvidt der er Føje til at give Tiltalte det i den midlertidige Straffelovs § 6 nævnte Paalæg, findes den herom i Dommen truffene Bestemmelse at maatte bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Edvard Volmer Viktor Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Edvard Volmer Viktor Jensen, der tiltales for Vold, er født den 29 Oktober 1882 og ifølge Dom senest anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1904 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Marts 1905 har Tiltalte inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager vedtaget en Bøde af 50 Kr. for Gadevorden i Forbindelse med Vold.

Sagens Omstændigheder er ifølge Tiltaltes egen Tiltaaelse og det iøvrigt Oplyste Følgende:

Da Tiltalte Natten mellem den 10de og 11te f. M. i noget beruset, men dog fuldt tilregnelig Tilstand passerede Nørrebrogade, standsede han for at se paa nogle unge Mennesker, som, delte i 2 Partier, sloges med Snebolde.

Da Gasværksarbejder Søren Peter Sørensen, der i samme Anledning var standset, og som ligeledes var en Del beruset, raabte til det ene af de 2 kæmpende Partier: »Giv dem et Lag Tærsk«, opfattede

Tiltalte dette som en Opfordring til de Paagældende om, at de skulde slaa løs paa Tiltalte, og i Vrede herover tildelte han nu med sin Pande Sørensen et saa kraftigt Slag, at denne faldt om. Da Sørensen, efter at have rejst sig, gik sin Vej, fulgte Tiltalte efter ham og tildelte ham paany et Slag med Panden, hvilket Slag ligeledes havde til Følge, at Sørensen faldt omkuld.

Skønt Sørensen ikke heller efter dette sidste Overfald satte sig til Modværge, men gik videre, fulgte Tiltalte efter ham og truede med at ville give ham flere lignende Slag, men inden Tiltalte fik gjort Alvor af sin Trusel, blev han anholdt.

Den saaledes øvede Vold havde til Følge, at der indvendig paa Sørensens Underlæbe fremkom en mindre blødende Rift, og Underlæben blev noget hævet og øm, og at Sørensen fik Hovedpine.

Følgerne af Volden fortog sig i Løbet af en Dags Tid.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Straffelovs § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder — — —

Der findes derhos til Retsprotokollen at burde gives Tiltalte det i midlertidig Straffelovs § 6 ommeldte Paalæg for et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse efter fornævnte Strafs Udstaaelse.

Nr. 13. Malermester **Robert Emilius Alfred Poulsen** og Blikkenslagermester **Christian Frederik Bruun Øltien**, kaldet **Christian Frederik Bruun** (Ingen)

contra

Tømmermester **H. C. Nielsen** og Overretssagfører **Dam-Nielsen** (Højesteretssagfører Bülow) og Overretssagfører **Schmidt** (Selv).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Malermester Robert Emilius Alfred Poulsen og Blikkenslagermester Christian Frederik Bruun Øltien, kaldet Christian Frederik Bruun, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør de og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 100 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betale de til de Indstævnte,

Tømmermester H. C. Nielsen og Overretssagfører Dam-Nielsen, som have ladet møde, 100 Kroner.

Nr. 14. Blikkenslagermester **Christian Frederik Bruun Øltien**, kaldet **Christian Frederik Bruun** og Malermester **Robert Emilius Alfred Poulsen** (Ingen)

contra

Tømmermester **H. C. Nielsen** og Overretssagfører **Dam-Nielsen** (Højesteretsagfører Bülow) og Overretssagfører **Schmidt** (Selv).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Blikkenslagermester Christian Frederik Bruun Øltien, kaldet Christian Frederik Bruun, og Malermester Robert Emilius Alfred Poulsen, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør de og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 100 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betale de til de Indstævnte, Tømmermester H. C. Nielsen og Overretssagfører Dam-Nielsen, som have ladet møde, 100 Kroner.

Nr. 28. Grosserer **N. Juel** (Ingen)

contra

Grosserer **Eli Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer N. Juel, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger

melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 35. Gaardejer **H. Jensen** (Ingen)

contra

Generalkonsul, Grosserer **O. H. Svénné** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer H. Jensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 36. Redaktør **Johannes Hansen** (Ingen)

contra

forhenværende Stuevagt paa Kommunehospitalets 6te Afdeling **William Petersen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Johannes Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 1 Maj.

Nr. 121.

Advokat Hindenburg

contra

Albert Ludvig Gebhardt (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 22de Kapitel.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 8 Juni 1905: Tiltalte Albert Ludvig Gebhardt bør til Statskassen bøde 400 Kr., subsidiært hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. Saa bøder han og til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse 100 Kr. og lige saa meget til Justitskassen. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og H. Nonboe, 40 Kr. til hver. De idømte Bøder at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Oktober 1905: Tiltalte Albert Ludvig Gebhardt bør til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, 50 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Albert Ludvig Gebhardt til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Albert Ludvig Gebhardt, der efter sin Forklaring er født i Kongeriget Preussen i Aaret 1837, hvilken Opgivelse af hans Alder er skønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens 22de Kapitel.

Ifølge Sagens Oplysninger kom Tiltalte her til Landet i Aaret 1864 og tog 1868 Bopæl i Esbjerg, hvor han i Spekulationsøjemed erhvervede forholdsvis betydelige Grundarealer. Efter at have afhændet en Del af disse Arealer, og efter at en anden Del i Aaret 1879 var solgt ved Tvangsauktion, forlod Tiltalte i det følgende Aar Landet, hvortil han efter nogle kortere Ophold i 1883 og 1884 først vendte tilbage i 1894. I den Forøening, at han endnu var Ejer af nogle af de fornævnte i Esbjerg beliggende Arealer, som under hans Fraværelse var komne i fremmed Besiddelse, anlagde Tiltalte for at genvinde sin formentlige Ejendom tvende Retssager, af hvilke han tabte den ene, medens den anden endnu henstaar for Retten. Idet Tiltalte forment, at Grunden til, at han tabte den førstnævnte Sag, væsenligst maatte tilskrives den Omstændighed, at nogle af Matrikulskontoret udfærdigede, hans formentlige Ejendom vedrørende Kopier, dels af Matrikulskortene, dels af Kort, der var indkomne til vedkommende Ministerium med Udstykningssager, ikke var indbyrdes overensstemmende, henvendte han sig i den Anledning til Landbrugsministeriet, som i Skrivelse af 25 September 1903 svarede, at Kopierne var rigtige, og at den paa-staaede Uoverensstemmelse var en simpel Følge af de i Esbjerg be-staaende usikre Ejendoms- og Grænseforhold. Ved dette Svar følte Tiltalte sig imidlertid ikke tilfredsstillet, og han indgav derefter dels til Justitsministeriet, dels til Landbrugsministeriet en Række Andra-gender, hvori han navnlig besværede sig over det mod ham af Matrikulskontoret udviste Forhold og derhos begærede sin Sag nærmere undersøgt.

I et i Januar 1904 til Justitsministeriet indgivet Andragende ud-taler Tiltalte saaledes om tvende til Indenrigsministeriet henholdsvis i September 1888 og Februar 1889 indgivne Udstykningsandragender, at de »udviser et Paalydende, som bærer tydelig Spor af at være for-andrede efter, at Udstykningen er udført, og vil denne Forandring nærmest være at anse som en Forfalskning, foretaget i Matrikulskon-torets Omraade«, samt om nogle Kort, at de er »indsuglede i Ma-trikulskontorets Archiv«, og at Kontorets Personale har medvirket der-til; i samme Andragende hedder det senere, at Matrikulskontorets Attest for »Rigtig Kopi« eller »Rigtig Gønpert« er »tilgængeligt*) for den, hvem som har gode Venner i dette ministerielle Kontor«, at Kontorchef Mørup har foranlediget, at Landbrugsministeren »har under-tegnet noget bevisligt urigtigt, og Beviset har Hr. Kontorchefen selv i sit Værge«, at Justitsministeriet af Tiltaltes Sammenhoben af Bevis-materiale vil »kunne se, at der er Materiale i større Omfang end tænkt mulig til at belyse de Herrer Teknikeres egenmægtige Fremgaaen i Matrikulskontoret, hvor der ligger Dokumenter til Opbevaring, og hvor mange Menneskers Eksistens, saaledes som her belyst, kan øde-lægges ved en upaalidelig Persons Samvittighedsløshed i en ham be-troet Stilling«, at forømeldte Kontorchef har taget Parti, at der, da Tiltalte i 1894 kom tilbage til Esbjerg, endnu ikke var dannet nogen »Korruption . . . i Forbryderisk Henseendo imellem mine Jørdrøvende Modparter og nogen resp. nogle Mænd i Matrikulskontoret«, at det maa anses for tvivlsomt, om en nærmere omtalt Attest er ægte, »og

*) Skal være tilgængeligt.

er Muligheden vel ikke ligefrem at afvise, om ikke ogsaa denne Attest har sin Oprindelse fra det Hr. Kontorchef Mørup understillede tekniske Personale resp. er paaskrevet Kortet med hans Samtykke i den senere Tid«, hvorhos der i Andragendet i en anden Forbindelse tales om »Matrikulskontorets Attestfabrik«. I et under 7 Februar s. A. ligeledes til Justitsministeriet indgivet Andragende udtaler Tiltalte, at Matrikulskontoret »har ladet sig finde villig til enda at bekræfte to Attestmærkninger«, i Forbindelse hvormed det senere hedder, »at der i Matrikulskontoret i Henseende til mine Ejendomme . . . er begaaet ulovligt ved at forsyne Dokumenter med Attest fra dette ministerielle Kontor, som ingen Hjemmel har andetsteds, end i en Overenskomst med de Personer, hvilke i bedragerisk Henseende under min fleraarige Ophold i Udlandet har dels solgt og dels taget mine Ejendomme i Besiddelse, for at disses i bedragerisk Hensigt udførte Hjerninger kunde komme forbi Straffedommeren«; fremdeles, at Matrikulskontoret »under Ledelse af den til Kontorchef avancerede Hr. E. Mørup efter Ordre resp. Ønske af mine Modparter lavede en saaledes Attest, som formentes fornøden for at indvinde et Grundstykke til nu 25 à 30000 Kroners Værdi«, samt at Matrikulskontoret »har præsteret noget i Henseende til en elastisk Samvittighedsfølelse, som ligner de saa meget omtalte russiske Retsforhold, om hvilke det siges, at den Højstbydende altid bliver den Vindende«. I en Række til Landbrugsministeren personlig stilede Andragender, daterede henholdsvis den 2 September 1903, 13de s. M., 27de s. M., 4 Oktober s. A., 29 Januar f. A. og 12 Februar s. A., udtales det af Tiltalte, »at jeg i nærværende Sag har at kæmpe mod et »helt Forbryderkomplot«, at Kortene var det samme som »falske Vidnesbyrd«, i hvilke Udtryk maa anses indeholdt en Sigtelse mod de i bemeldte Kontor ansatte Embedsmænd, at han har fremdraget »de i det foranstaaende Bedrifter, som er formentlig foregaaet . . . paa Matrikulskontoret«, at hans Modstander kan »fremskaffe fra Matrikulskontoret alt de ønsker«; fremdeles at »Personalet paa det kongelige Matrikulskontor har ladet sig finde villig til at attestere nogle Udstykningskort som Rigtig Kopi«, at »nogle Kortbilag er tilvejebragt paa ulovlig Vej«, hvorhos det i Slutningsbemærkningen i Andragendet af 13 September 1903 udtales, »saa vil alt herimod Frembragte være at værdsætte som Frembragt mod bedre Vidende af alle her i Betragtning kommende Teknikere«. I Andragendet af 27 September 1903 udtales det derhos i Forbindelse med en Bemærkning om, at Tiltalte formoder, at der af hans Sagsmodpart er fremlagt urigtige Kort, »Kort, som jeg formener ret tydeligt at have betegnet som forsættelig og ganske efter Behov i det kongelige Matrikulskontor ifølge Ordre fra mine Modparter udfærdigede Bevisdokumenter«, og fremdeles, at nogle af »de tekniske Hjelpekræfter, som staa til Ministerens Raadighed . . . formenes at have overskredet sin Bestaldningspligt«, at »nogen eller nogle af det Deres Eksellens understillede Personale vil have tilsidesat sin Pligtfølelse«. I Andragendet af 29de Januar f. A. udtaler Tiltalte, at »Matrikulskontoret udleverer urigtige Dokumenter, hvilke der uden Beføjelse er forandrede derhen, at disse udviser andre Situationer end til den Tid, de bleve indsendte«, at den tidligere omtalte Uoverensstemmelse mellem nogle Kopier af Kort

er »en Følge af Matrikuskontorets egenmægtige Forandren af de dertil indkomne Udstykningsdokumenter«, hvilken Sigtelse længere hen i Andragendet gentages under den Form, at der tales om »de i Matrikuskontoret indtil den senere Tid herskende usikre Forhold angaaende Dokumentforandringer«, ligesom der senere tales om nogle Dokumenter, som i Matrikuskontoret eller i Ministeriet er egenmægtig forandrede, »hvilket jo ikke kan forstaas andet, — da jo enhver Forandring, som sker egenmægtig, ikke kan have et officielt Grundlag, men et Falsk udvisende — altsaa er en i Ministeriet foretagen Dokumentforfalskning«, om hvilken det derpaa noget efter hedder, at den er foretagen »for at dække over det ved Udstykningen . . . fuldbyrdede Ejendomsran«; endelig hedder det i samme Andragende, at man i Matrikuskontoret vil »attestere disse Dokumenter — altsaa disse forfalskede Dokumenter — som rigtige, og alt dette sker under Hr. Kontorchef E. Mørup, hvem selv ikke viger tilbage for at forelægge for Deres Eksellens af ham ubetinget controllerbare Dokumenter til Underskrift, hvorover han ikke kan være uvidende, at det er noget, der intet har tilfældes med Sandhed«, og Tiltalte slutter med at udtale en Formodning om, at en Undersøgelse af de af ham paatalte »mislige Forhold« i Matrikuskontoret vil have til Følge, at »Ministeriet vil annullere de forfalskede Dokumenter«. I Andragendet af 12 Februar 1904 gentager Tiltalte sin Sigtelse om Forfalskning og fremfører derhos, at »hvis Deres Eksellens blot vil foranledige en kriminel Undersøgelse af alt det Forbryderiske, der er begaaet i det Deres Eksellens understillede Matrikuskontorpersonale, . . . saa ville alle de mange Falsknerier, som af mig paatalt, blive afsløret som saadanne«. Tiltalte gentager derefter Beskyldningen for Falsk og taler paany om forfalskede Dokumenter, hvortil han knytter en Bemærkning om den blandt »Matrikuskontorets Personale bestaaende Korruption«; senere hedder det: »Støttende denne Usandhed har man i Matrikuskontoret ladet sig finde beredvillig at forandre baade Andragenderne fra September 1888 og Februar 1889 . . . og til en yderligere Støtte for at dække over denne sig sikkert bevidste strafbare Dokumentforfalskning har man forfalsket Udstykningsdokumenterne«, hvornæst Tiltalte efter at have fremsat en Bemærkning om de »forfalskede Kort«, og »for at faa Ende af denne af Matrikuskontoret støttede Svindel« samt bevise, »at slige Bedrifters Gentagelse i videste Omfang skal umuliggøres herefter«, slutter med at gentage sin Begæring om en Undersøgelse, hvorved det efter hans Formening vil oplyses, at de ommeldte Kort er forfalskede i Matrikuskontoret, med Hensyn til hvis »til Svig og Bedrag anlagte Personale en Generaludrensning anbefales«.

Endelig har Tiltalte under 25 Marts 1904, 26 April s. A. samt 5te, 7de og 24 Maj s. A. til Justitsministeren indsendt en Række Andragender, hvori han næst at gentage sine mod Matrikuskontorets Personale fremsatte Beskyldninger for Forfalskning — eller som det i et af Andragenderne hedder »systematisk Forfalskning« — af de i Kontorets Varetægt beroende Dokumenter, udtaler, at et Par navngivne Personer, der nævnes efter Omtalen af et mod ham forøvet »Falsum«, »formentlig har søgt og fundet den fornødne Forbindelse i Matrikuskontoret«, at han fornylig fra Matrikuskontoret ifølge Bestilling har

modtaget et Kort, »men — konsekvent det engang antagne Forfalskningssystem — atter et Falsum«, at han har tilsigtet »at henlede de udslaggivende Justitsautoriteters Opmærksomhed paa et saa vidt forgrend Forbrydercomplots Bestaaen«, hvorved bl. a. atter sigtes til Matrikulskontoret, om hvilket det siges, at der i samme »i en Aarrække er udfærdiget urigtigt mod de der deponerede Udstyknings- og Hjemmelsdokumenter udvisende, men desuagtet af de til Attestering beskikkede er blevet forsynet med Attest for at være Rigtig«, hvilke Handlinger derpaa karakteriseres som »Bedrifter«, idet der derhos tales om »disse ulovlige Bedrifters floreren«, at en Del Dokumenter »ere Produktet af et forud antaget Forfalskningssystem blandt flere Personer, hvoraf nogle beklæder Embeder i Matrikulskontoret«, at nogle Dokumenter er forsynede med Landbrugsministeriets Attest for Rigtigheden, »men fra Tiden forinden Oprettelsen af dette Falsknerisystem«; i det sidstnævnte Andragende omtales endelig »Fremkomsten af en Del i Ministeriet forfalskede Ejendomsudvisender« samt »det af mig oftnævnte Komplot . . . imellem de urette Sælgere og deres herværende medskyldige og en Del ministerielle Embedsmænd for at forhindre, at mine Andragender om Bistand m. m. bliver paaaget«.

Selv om der nu, som af Landbrugsministeriet i dets ovennævnte Skrivelse af 25 September 1903 anført, foreligger forskellige Uoverensstemmelser mellem Genparter af de til forskellig Tid udfærdigede Kort som Følge af de i Esbjerg bestaaende usikre Ejendoms- og Grænseforhold, er der dog intet oplyst, der kunde give Tiltalte rimelig Grund til at fremsætte de foranførte Sigtelser mod Matrikulskontoret og sammes Personale, og Tiltalte vil derfor, idet der efter alt det Foreliggende ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at statuere, at han har været sig Urigtigheden af sine Sigtelser bevidst, for sit ovenommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 227 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 400 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 60 Dage. Derimod findes de Tiltalte ved Underrettsdommen for usømmelig Skrivemaade idømte Bøder af 100 Kr. til Esbjerg Købstads Politikasse og ligesaa meget til Justitskassen at kunne bortfalde, idet de af ham i forskellige Indlæg for Ekstrareten fremsatte Sigtelser, der ved Underrettsdommen ere lagte ham til Last som Overtrædelser af D. L. 1—12—2, skønnes at maatte betragtes som Gentagelser af de Beskyldninger, for hvis Fremsættelse han er aktioneret, hvorfor der ikke findes tilstrækkelig Anledning til herfor at paalægge ham særligt Ansvar.

Nr. 189.

Højesteretssagfører Rée

contra

Lars Niels Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Februar 1906: Tiltalte Lars Niels Larsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Niels Larsen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Lars Niels Larsen, der er født den 7 Maj 1875 og senest anset: ved Dom, afsagt af Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager den 3 Juni 1905, efter Næringslovens § 75 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kr., tiltales paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste har Tiltalte i længere Tid ledet en Beværtning med Brændevinsudskænkning, som hvis Indehaver Værtshusholderenke Laura Vilhelmine Kyter staar, og som siden April 1904 har haft Lokale Frederik den 7des Gade Nr. 12, Stuen, og Tiltalte har fortsat dette Forhold uanset den ovenangivne Dom af 3 Juni 1905.

Tiltalte har nu vel gjort gældende, at han kun er Bestyrer for Enken Kyter.

Da han imidlertid hæfter for Lejen af Lokalet, idet han selv har lejet dette og derefter fremlejet det til bemeldte Enke,

da han har erklæret sig personlig ansvarlig for den en Medhjælperke i Forretningen tilsagte Løn,

da han har underskrevet som personlig ansvarlig overfor Tuborgs Fabrikker med Hensyn til et af Fabrikkerne til Forretningen udlaant Øludskænkingsapparat m. m.,

da han foruden en maanedlig Løn af 25 Kr. oppebærer 10 pCt. af Forretningens Bruttoomsætning og

da Enken Kyters Forhold til Forretningen, hvis Vareindkøb sker mod kontant Betaling, i det Væsenlige maa antages begrænset dertil, at hun lægger Borgerskab til, at hun jævnlig hjælper til i Forretningen og da faar sin Kost der, samt at hun har tilskudt et ringe Beløb til Dækning af Forretningens Underskud, maa Tiltalte anses som Medindehaver af Forretningen paa en Maade, der efter Næringslovens § 4 forudsætter Besiddelse af Borgerskab.

Da nu Tiltalte ikke er i Besiddelse af saadant, vil han være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet ulovligt

Næringsbrug og 1ste Gang udøvet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Torsdag den 3 Maj.

Nr. 175. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Axel Vilhelm Niels Danielsson og Hans Marinus Jens Christensen (Def. Réé),

der tiltales: Danielsson for Tyveri og Overtrædelse af Værnepligtsloven og Christensen for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Februar 1906: Arrestanterne, Værnepligtig 1—1—Æ—6167, Axel Vilhelm Niels Danielsson og Hans Marinus Jens Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Danielsson i 3 Aar og Christensen i 2 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Helweg-Larsen og Prokurator Kalko, 20 Kr. til hver. Saa bør og Arrestanten Danielsson i 5 Aar fra sin Løsladelse tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Danielsson udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han i Henhold til de i Dommen anførte Grunde rettelig anset efter de dér nævnte Straffebestemmelser. Efter Dommens Afsigelse er det derhos ved denne Tiltaltes egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han en Aften i December Maaned 1904 fra en Forstue i en Villa paa Lampevej, hvortil han havde Adgang gennem den paa Klem staaende Indgangsdør, har stjaalet en til 40 Kroner vurderet Overfrakke, som hang frit fremme i Forstuen, og i hvis Lommer der beroede en Livsforsikringspolice samt 5 Et-Hundrede Krone Sedler, som fandtes indlagte i en Sparekassebog. For dette Forhold, som Højesteret ved kongeligt Reskript af 22 Marts d. A. er bemyndiget til at paakende a prima instantia under nærværende Sag, vil denne Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 64. Straffen findes at kunne bestemmes for denne Tiltalte under Et til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Hvad dernæst Tiltalte Christensen angaar, maa han, efter hvad der er oplyst om Forholdet mellem ham og Tiltalte Danielsson, antages ikke at kunne have været i Tvivl om, at samtlige de i Dommen ommeldte Genstande, som han har modtaget af denne dels som

Gave, dels til Pantsætning eller Afhændelse, var ulovlig erhvervede. For sit Forhold med Hensyn til samtlige disse Genstande vil han være at anse efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri, hvorhos han for sit i Dommen beskrevne Forhold overfor Politibetjent Madsen i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde vil være at anse efter samme Lovs § 100. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Axel Vilhelm Niels Danielsson og Hans Marinus Jens Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i tre Aar og Sidstnævnte i to Aar. Saa betale de og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Rée 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanterne, Værnepligtig 1—1—Æ—6167, Axel Vilhelm Niels Danielsson, og Hans Marinus Jens Christensen tiltales, Danielsson for Tyveri og Overtrædelse af Værnepligtsloven og Christensen for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Arrestanten Danielsson er født den 3 Oktober 1882 og senest anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13 Marts 1905 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Juni 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Arrestanten Christensen er født den 24 Juni 1881 og foruden at være straffet blandt Andet 3 Gange for Tyveri og 2 Gange for Brugs-tyveri, begaaet før det 18de Aar, anset blandt Andet: ved Højesterets Dom af 26 Maj 1904 efter Straffelovens § 229, 4de Led, og 238 og 203 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, efter hvilken Straf han løslodes fra Strafanstalten den 13 Oktober forrige Aar.

En mod denne Arrestant i Aaret 1901 her ved Retten indledet Undersøgelse, under hvilken han sad arresteret fra 12 Oktober samme Aar til 11 Februar 1902 som sigtet for Tyveri, blev sluttet uden Tiltale.

Arrestanten Danielsson er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have den 18 Oktober forrige Aar i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et Kvistværelse i Ejendommen Helgesvej Nr. 18 ved fra Loftsgangen, til hvilken Adgangen var uhindret, med en Dirk at aabne den til Værelset førende Dør og derpaa i Værelset stjaalet et Ur med vedhængende Kæde og et Par Sko, hvilke tilsammen til 19 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme, samt

et kontant Beløb af ca. 2 $\frac{1}{2}$ Kr., som laa i en Portemonnæ, der ligeledes beroede frit fremme.

Arrestanten Christensen er sigtet for at have udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til det stjaalne Ur, som han har pantsat for Arrestanten Danielsson, men imod Arrestanten Christensens Benægtelse findes der ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for denne Sigtelse.

Arrestanten Danielsson har ifølge egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Natten mellem den 30te og 31te samme Maaned frastjaalet Urmager Christian Nielsen nogle tilsammen til 117 Kr. vurderede Ure og Urkæder, som beroede i et udenfor Bestjaalnes Forretning anbragt Udhængsskab, der var aflaaet med en Hængelaas, som Arrestanten voldelig frabrød.

Af det saaledes Stjaalne fandtes Arrestanten Christensen ved sin Anholdelse den 31te samme Maaned i Besiddelse af et Ur og 2 Urkæder, om hvilke Genstande han har forklaret, at han samme Dag havde faaet dem forærende af Arrestanten Danielsson, og er det derhos blandt Andet ved Arrestanten Christensens egen Erkendelse godtgjort, at han endvidere samme Dag for Arrestanten Danielsson af det Stjaalne har afhændet et Sølvur til Urmager Ole Harald Valdemar Holm for 3 Kr. og et Guldur, et Nikkelur og en Urkæde til Vadskeriejer Frederik Emanuel Holm for tilsammen 13 Kr.

Med Hensyn til sit Forhold til de nævnte ham forærede eller af ham afhændede Genstande, der tilsammen ere vurderede til 69 Kr., er Arrestanten Christensen sigtet for hælerisk Virksomhed.

Arrestanten Danielsson, der har nægtet at have givet Arrestanten Christensen nogen Meddelelse om, at de nævnte Genstande vare stjaalne, har forklaret, at han, der ved sin Anholdelse ikkun fandtes i Besiddelse af 9 Kr. 15 Øre, skønt han foruden de fornævnte Beløb havde indvundet 4 Kr. ved Pantsætning af et af de stjaalne Ure, af de saaledes indvundne Penge har laant Arrestanten Christensen 5 Kr., at han som Vederlag for Arrestanten Christensens foranførte Virksomhed har givet denne de i Sidstnævntes Besiddelse forefundne Koster, samt at Arrestanten Christensen, forinden det til Urmager Holm afhændede Ur blev falbudt denne, paa Arrestanten Danielssons Anmodning har fjærnet den paa Uret siddende Skive, paa hvilken Arrestanten Danielsson, forinden han leverede Uret til Arrestanten Christensen, med en Kniv havde udkradset Bestjaalnes Navn.

Arrestanten Christensen har benægtet Rigtigheden af disse Arrestanten Danielssons Forklaringer. Han har paastaaet, at der ingen Skive fandtes paa det til Urmager Holm afhændede Ur, da han modtog det af Arrestanten Danielsson, og har forklaret, at han vel har pillet ved et af de andre Ure, formentlig det forannævnte Nikkelur — hvilket Ur ikke under Sagen er kommet tilstede — fordi Viseren paa Samme var gaaet løs, og at Skiven ved denne Lejlighed faldt af dette Ur, men blev sat paa igen af Arrestanten.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Maj 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 13.

Torsdag den 3 Maj.

Han, der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 9 Kr. 40 Øre, har nægtet at han har laant Penge af Arrestanten Danielsson, [og har paastaet, at han har fortjent det nævnte Beløb ved Handel med Gratulationskort.

Efter at Arrestanten Danielsson i flere Forhør havde fastholdt sine ovenanførte Forklaringer om Arrestanten Christensens Forhold med Hensyn til det til Urmager Holm afhændede Ur og med Hensyn til det Arrestanten Christensen ydede Laan af 5 Kr., erklærede Arrestanten Danielsson imidlertid i et senere Forhør, at han var kommen i Tanker om, at det var ham selv, der havde aftaget Skiven paa det nysnævnte Ur, medens Arrestanten Christensen, uden at Arrestanten Danielsson vidste hvorfor, havde taget Skiven af det oftnævnte Nikkelur, men atter sat den paa. Ved samme Lejlighed forklarede Arrestanten Danielsson, at Arrestanten Christensen ikke havde laant de omtalte 5 Kr. af ham, at det, naar han tidligere havde forklaret anderledes, skyldtes et Øjeblikks »Forhippelse«, og at han under Transporten til Stationen maa have tabt nogle af de ved Afsætningen af de stjaalne Genstande indvundne Penge.

Denne Arrestanten Danielssons ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af sine tidligere tildels i meget detailleret Form afgivne Forklaringer findes der nu imidlertid ikke at kunne tillægges nogensomhelst Troværdighed, hvorimod Alt taler for, at Tilbagekaldelsen alene er fremkommen for at gøre Arrestanten Christensens Stilling under Sagen gunstigere.

Under Hensyn hertil og til Arrestanten Danielssons oprindelige Forklaring samt til den Omstændighed, at kun en mindre Del af de Beløb, som ere indgaaede ved Afsætning af nogle af de stjaalne Genstande, ved Anholdelsen fandtes i Arrestanten Danielssons Besiddelse, samt i Betragtning af den Omstændighed, at Arrestanten Christensen ikke har villet give nogen Oplysning om, til hvem han har afhændet de Gratulationskort, ved hvis Salg han har foregivet at have tjent de i hans Besiddelse forefundne Penge, findes det nu ikke at være tvivlsomt, at i alt Fald en væsenlig Del af disse Penge hidrører fra Salg eller Pantsætning af nogle af de stjaalne Genstande, og at Arrestanten Christensens modstaaende Forklaring er usandfærdig. Det samme findes derhos at maatte antages om denne Arrestants Benægtelse af at have fjernet Skiven paa det til Urmager Holm solgte Ur, idet herfor ikke blot taler Arrestanten Danielssons fornævnte Forhold med

Hensyn til hans Forklaringer angaaende dette Punkt, men ogsaa de af Vadskerier Holm og Urmager Holm afgivne Forklaringer, der gaar ud paa, Førstnævntes, at det ikke var til at se paa Nikkeluret, at Skiven havde været taget af, og Sidstnævntes, at han, der solgte Uret for Vadskerier Holm, maa betragte det som aldeles usandsynligt, at Skiven paa dette Ur skulde have været løsnet af en Person, der ikke — hvad Arrestanten Christensen ikke er — var Fagmand.

Naar til det Anførte føjes:

at Arrestanten Christensen i sine Forklaringer under Sagen har været tilbageholdende, i hvilken Henseende det særlig kan bemærkes, at han, skønt han straks ved sin Anholdelse blev sigtet for Meddelagtighed i det her omhandlede Tyveri, først senere under Sagen, og efter at en Del af de paagældende Koster var bragte tilstede, er fremkommen med Forklaring om den af ham foretagne Afhændelse af nogle af Kosterne,

at han, da han foretog denne Afhændelse til Køberne, har givet løgnagtig Forklaring om sin Adkomst til de Genstande, han solgte,

at han, der har kendt Arrestanten Danielsson i flere Aar, trods sin Benægtelse af at have haft saadan Viden ikke vel kan antages at have været uvidende om, at Arrestanten Danielsson har været straffet for Tyveri,

at han har erkendt, at han ikke vidste, om Arrestanten Daniels-son, hvem han ikke vil have spurgt om hans Adkomst til de paa-gældende Genstande, havde nogen Beskæftigelse, hvorved han ernærede sig,

at Genstandene alle var ny,

at Arrestanten, som nedenfor nærmere anført, ved Vold søgte at forhindre sin Anholdelse her under Sagen,

at Arrestanten tidligere mod sin Benægtelse er dømt blandt Andet for Hæleri og,

at endelig hans Fortid kendetegner ham som en tyvagtig og upaalidelig Person og som en haardnakket Benægter,

findes det ikke betænkeligt mod Arrestantens Benægtelse at anse det for godtgjort, at han har været fuldt paa det Rene med, at de fornævnte Genstande, som han modtog i Foræring af Arrestanten Daniels-son, eller som han afhændede for denne, var stjaalne.

Ved Arrestanten Christensens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er han overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Da denne Arrestant — som anført den 31 Oktober forrige Aar — blev anholdt paa en herværende Beværtning, hvor han opholdt sig i Selskab med Arrestanten Danielsson og en Person, der undløb, og derefter skulde transporteres til Stationen af Politibetjent Nr. 719, Madsen, har Arrestanten for at forhindre, at Anholdelsen blev gennemført, strittet imod og gjort Modstand mod Transporten. Under den derved foranledigede Brydning mellem ham og Politibetjent Madsen faldt de begge til Jorden.

Endelig er det ved Arrestanten Danielssons egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at denne Arrestant, der for Udeblivelsen fra Sessionen for Aaret 1905 inden Frederiksberg Birks Politiret har vedtaget en Bøde, stor 20 Kr., uden lovligt Forfald er udebleven fra

Sessionen for Aaret 1906, for hvilken han var pligtig til at fremstille sig.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Daniels-son efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, samt efter Værnepligtslovens § 13, 2det Stykke, og Christensen efter Straffelovens § 100, efter dens § 238, for anden Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 18, for Arrestanten Danielssons Vedkommende under et, med Forbedringshusarbejde, Danielsson i 3 Aar og Christensen i 2 Aar — — —

Det findes derhos i Medfør af midlertidig Straffelovs § 8, 3dje Led, at burde paalægges Arrestanten Danielsson i 5 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Nr. 188. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Einar Vilhelm Stenderup (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Marts 1906: Tiltalte Einar Vilhelm Stenderup bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Einar Vilhelm Stenderup til Højesteretssagførerne Dietrichson og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Einar Vilhelm Stenderup, der tiltales for Vold, er født den 10 Juni 1879 og ikke funden straffet ved Dom, hvorimod han i Februar 1903 her ved Retten for Vold har vedtaget en Bøde, stor 40 Kr.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Da Kontrolør N. Jørgensen Natten mellem den 25de og 26de December forrige Aar ved 12¹/₂ Tiden paa en høflig Maade havde tilkendegivet Tiltalte, der vilde have Adgang til Lokalerne i Forsamlingsbygningen paa Jagtvej 49, hvor der afholdtes offentligt Bal, at han ikke kunde komme derind, gav Tiltalte, der var beruset, Jørgensen med Haanden et Slag i Ansigtet.

Tiltalte blev nu sat udenfor Døren, men da denne kort efter blev aabnet, fordi en anden Person skulde sættes ud, fo'r Tiltalte ind paa Jørgensen og slog ham paany i Ansigtet med Haanden.

Ved Slagene tilføjedes der Jørgensen 2 stærkt blødende Saar over og under Øjet.

Disse Læsioner, der i et Par Dage forårsagede Jørgensen Smerter og som medførte Hævelse i en 14 Dages Tid, havde fortaget sig ved Jørgensens Møde i Retten den 18 Januar.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jævnfør midlertidig Straffelovs § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Nr. 187. Højesteretssagfører Winther
 contra
Jens Jensen Philbert (Def. Bagger),
 der tiltales for Betleri og Forsøg paa Voldtægt.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 31 Januar 1906: Arrestanten Jens Jensen, kaldet Philbert, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Plenge og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Marts 1906: Arrestanten Jens Jensen Philbert bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, i Salær hver 20 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser; men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Jens Jensen Philbert bør hensættes til Tugthusarbejde i fire Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Jensen Philbert for Betleri og Forsøg paa Voldtægt.

Arrestanten, der er født i Aaret 1871, har, forinden han fyldte 18 Aar, været straffet 2 Gange for Tyveri og efter sit fyldte 18de Aar — foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet dels gentagne Gange uden Dom, dels 2 Gange ifølge Krigsretsdom for Tjenesteforseelser — endvidere været straffet ifølge Skive Købstads og Sallinglands Herreds Ekstrarets Dom af 23 December 1892 efter Straffelovens §§ 251 og 253 samt Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5, jfr. Straffelovens § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage samt efter Tyendelovens § 60 med en Bøde til vedkommende Politikasse af 10 Kr., ifølge Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 13 Februar 1899 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ifølge samme Rets Dom af 12 Juni 1900 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 247 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 10 Juni 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ifølge Fjends-Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 1 Juli 1903 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, 235, 253, 237 og 248 med samme Art Strafarbejde i 2 Aar. Arrestanten, som derhos under 18 December 1902 inden Randers Købstads Politiret for Vold og Fornærmelser mod Politiet har vedtaget en Bøde til Statskassen af 200 Kr., har desuden gentagne Gange været straffet alene for Betleri, senest ifølge Viborg Købstads Politirets Dom af 24 November 1905 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten den 15 December f. A., altsaa en halv Sned Dage efter Udstaaelsen af den sidstnævnte Straf, forlod Viborg for at rejse til Kjøbenhavn, men at han efter at være ankommen til Fredericia vendte om og begav sig til Vejle og derfra videre Nord paa til Bredal Kro, hvor han laa Natten mellem den 15de og 16de December f. A., og hvorfra han sidstnævnte Dag drog videre til Hedensted. Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han saavel den 15 December paa Vejen mellem Fredericia og Vejle som den følgende Dag under sin Vandring fra Bredal til Hedensted har betlet forskellige Steder baade om Mad og Penge.

Efter det videre Oplyste indfandt Arrestanten sig den sidstnævnte Dag ca. Kl. 1 om Eftermiddagen i Bolsmand Niels Hansens Hus paa

Rimmerslund Mark, hvor han traf Hansens Hustru, den 38-aarige Anna Marie Kirstine Hansen, alene hjemme. Den af hende, der efter det Oplyste maa anses som uberygtet, afgivne beedigede Forklaring gaar nu ud paa Følgende:

Arrestanten, der var hende ubekendt, forlangte Mad og Drikke, hvorefter han siddende i Husets Dagligstue af hende blev beværtet med Spise- og Drikkevarer, bl. a. ogsaa med Kaffe, der tilfældig stod paa Bordet, og som han betalte med 10 Øre. Medens Arrestanten sad og spiste, spurgte han, om hendes Mand var hjemme, og om Manden i Nabostedet var hjemme, og da hun svarede bekræftende, udtalte Arrestanten: »De lyver for mig« og tilføjede: »De er jo bange for mig«, hvad hun imidlertid benægtede, hvorefter Arrestanten ytrede, at fordi han gik omkring og bad om Mad, vilde han nødig gøre Fortræd. Arrestanten spurgte derpaa videre, om der var Kreaturer paa Ejendommen, og da Hansens Hustru svarede, at hun netop skulde ud for at fodre disse, bad Arrestanten om at maatte gaa med ud i Stalden, hvad hun ikke turde nægte ham Tilladelse til, hvorhos hun tillige haabede paa denne Maade at kunne faa ham til at gaa. Arrestanten, som forinden de gik ud i Stalden havde drukket en Del af en »Kaffepunch«, som han selv tilberedte ved Hjælp af noget i en Halvflaske medbragt Brændevin, foretog sig Intet i Stalden, men da Hansens Hustru efter at være vendt tilbage til Stuehuset vilde møde ham i Yderdøren, bad Arrestanten om lidt mere at drikke, og da hun nu gik ind i Dagligstuen for at række ham Drikke udenfor, sprang han i det Samme ind i Forstuen og lukkede Yderdøren i.

Da Hansens Hustru, der, som hun har udtrykt sig, »tog det med Ro«, til Arrestanten, der famlede ved Dørens Laas, som om han vilde aflaae Døren, ytrede, at han ikke behøvede at lukke saa forsvarligt, da hun skulde ud igen, greb Arrestanten hende i det Samme med den ene Haand i venstre Skulder og med den anden i Halsen og sagde: »Nu vil jeg have mig noget Kutte«, hvortil han — der holdt hende saa fast, at det var hende umuligt at skribe, hvorimod hun med Arme og Ben gjorde den Modstand, hun formaaede — føjede: »Hvis Du skrigger, saa kvæler jeg Dig«. Arrestanten, hvis Ansigt fik et skrækeligt Udtryk, og som atter udtalte: »Hvis Du giver et eneste Kvæk af Dig, slaar jeg Dig ihjel«, slæbte hende derpaa fra Dagligstuen ned i Sovekamret, hvor han kastede hende tværs over Sengen, og idet han stillede sig mellem hendes Ben, opknappede han sine Benklæder og fremtog sit Lem, der var stort og stift. Da Hansens Hustru — efter hvis oprindelige Udsagn Arrestanten tillige løste hendes lukkede Benklæder, hvilken Forklaring hun har ændret derhen, at hun mulig selv havde løst sine Benklæder, fordi hun paa Grund af Angst havde følt sig »trængende« — kunde indse, at hun ikke med Magt kunde komme bort fra Arrestanten, sagde hun, at naar hun maatte komme ind i en anden Seng i et til Dagligstuen stødende Gæstekammer, »kunde de der«. Arrestanten vilde ikke straks tillade dette, men idet han paa hendes indtrængende Anmodning gav efter, trak han hende, idet han stadig holdt hende fast i venstre Arm, og idet han havde Lemmet hængende ud af Benklæderne, ind i Gæsteværelset. Her kastede han hende tværs over Sengen, hvorpaa han, som vilde have hende helt op i Sengen, løftede hendes Skørter op over Maven, trak hendes Ben-

klæder helt ned og lagde sig over hende, hvorefter han vedholdende stødte med sit Lem mod hendes Kønnsdele, medens hun holdt Benene overkors, ligesom hendes Benklæder var noget i Vejen for, at hun kunde skille Benene ad. Hun sagde derpaa, at hun helst maatte tage Benklæderne helt af, da hun derved mente at kunne faa Lejlighed til at komme fra Arrestanten. Denne trak ogsaa hendes Benklæder helt af, og da hun herved var kommen op at staa, bad hun om at maatte komme tilbage til Sovekamret. Arrestanten holdt imidlertid fast i hendes Arme og gentog, at hvis hun skreg, slog han hende ihjel, men da Hansens Hustru nu, som hun har udtrykt sig, »pludselig stod ene«, fo'r hun med et Spring ud gennem Dagligstuen og Yderdøren og løb paa Strømpefødder hen til Naboen, Husmand Andreas Hansen af Rimmerslund Mark og bad om Hjælp. Nævnte Andreas Hansen har edelig forklaret, at Niels Hansens Hustru kom løbende paa Strømpefødder hen til hans Hus »kort efter Voldtægtsforsøget«, og at hun, der var vild og forskrækket, først forsøgte at løbe ind i hans Lade og dernæst løb ind i Stuen.

Den 20de s. M. blev Niels Hansens Hustru undersøgt af en Læge, og ifølge en af denne samme Dag afgiven Erklæring bar hun paa begge Arme Mærker af begaaet Overlast i Form af blaagrønne Pletter som Følge af Blodudtrædninger under Huden, hvilke Pletter var Sæde for betydelig Æmhed.

Arrestanten, der blev anholdt af Politiet den 16 December om Aftenen, har ifølge sin Forklaring hverken kunnet bekræfte eller benægte Rigtigheden af den af Niels Hansens Hustru afgivne Forklaring, idet han under hele Undersøgelsen vedblivende har fastholdt, at han — der efter det Oplyste maa antages den paagældende Dag at have nydt en Del spirituøse Drikke — ved den ommeldte Lejlighed var saa beruset, at han ikke har kunnet erindre nogetsomhelst af det Paserede. I denne Anledning er Arrestanten bleven underkastet Undersøgelse af Distriktslægen i Hornsyld, der har afgivet en under Sagen fremlagt Erklæring af 18 Januar d. A., der bl. a. gaar ud paa, at Arrestanten, der ved Undersøgelsen gjorde Indtrykket af at være et fuldt tilregneligt Individ, ogsaa har været sig bevidst den Gerning, for hvilken han er under Tiltale, om end hans Tilregnelighed, som det i Erklæringen udtales, vel nok paa Grund af den alkoholiske Tilstand, hvori han i Gerningsøjeblikket var, har været i nogen Grad formindsket.

Ligesom det imidlertid efter det Ovenanførte i Forbindelse med det iøvrigt Foreliggende maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten overfor Niels Hansens Hustru har gjort sig skyldig i det af denne omforklarede Forhold, uden at hun kan antages at have givet Arrestanten nogensomhelst Anledning dertil, saaledes maa der efter Indholdet af de edelige Forklaringer, der ere afgivne af Niels Hansens Hustru og fornævnte Andreas Hansen saavel som af beedigede Forklaringer, der er afgivne af forskellige Personer, der havde Lejlighed til at iagttage Arrestanten kort forinden og kort efter, at han havde været i Niels Hansens Hus, saavel som senere i Løbet af Dagen, gaas ud fra, at han ved den paagældende Lejlighed har været fuldt tilregnelig.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse dels efter

Lov 3 Marts 1860 § 3, dels efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 206.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Axel Edvard Norling (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 April 1906: Arrestanten Axel Edvard Norling bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Edvard Norling til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Edvard Norling, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16, har opgivet at være 25 Aar, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er anset senest: ved Højesterets Dom af 6 Marts 1902 efter Straffelovens § 16, § 230, 1ste og 2det Stk., og § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter udstaaet Straf udbringes af Riget, og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 3 December 1904 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., og 16, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter udstaaet Straf udbringes af Riget.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Arrestanten har i Tiden fra den 8de til den 21de Februar d. A. i 4 Gange fra Vogne, som henstod paa Gaden, stjaalet 6 Kurve med tomme Flasker og 1 Kasse med lignende Indhold.

Det Stjaalne, som ialt er vurderet til 13 Kr. 37 Øre, tilhørte Ølhandlerne Jørgen Peter Poulsen og Ole Jensen.

Arrestanten, som ved den ovennævnte Dom af 3 December 1904 blev dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, og som forinden sin Oversendelse til Malmø den 6 December forrige Aar til Kjøbenhavns Politis Protokol over bortsendte Personer blev advaret om Virkningen af ulovlig Tilbagevenden til Riget, har den 7de eller 8de Februar dette Aar paany indfundet sig heri Staden og opholdt sig her, indtil han den 15de forrige Maaned blev anholdt under nærværende Sag.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter dens § 16, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar — — —

Han vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16 paany være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Mandag den 7 Maj.

Nr. 38. Kreaturhandler **Anders Nielsen** (Ingen)

contra

Anna Johanne Nielsen og hendes beskikkede Kurator, Sagsfører **Joh. V. Hansen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Kreaturhandler **Anders Nielsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 46. **Malermester L. P. Bjørkmann** (Ingen)

contra

Tømmermester Jens Hansen (Henriques).

Højesterets Dom.

Appellanten, Malermester L. P. Bjørkmann, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 54. **Sagfører F. Bronée** (Ingen)

contra

Direktør L. Wulff (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører F. Bronée, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 56. Handelsfirmaet **Brødrene Petersen** (Indehaver C. E. Petersen) (Ingen)

contra

Grosserer Heinrich Pingel (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handelsfirmaet Brødrene Petersen ved dets Indehaver C. E. Petersen, som hverken

selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 57. **Dansk Bicycle Klub (Ingen)**
 contra
 Klubben »Cyklisten« (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Dansk Bicycle Klub, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 8 Maj.

Nr. 111. **Højesteretssagfører Lunn**
 contra

Joseph Theodor Garibaldi Leidersdorff (Def. Jensen), Christoffer Nielsen (Def. Nellemann) og Christian Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1905: De Tiltalte, Tømmermester Joseph Theodor Garibaldi Leidersdorff og Tømmersvendene Christoffer Nielsen og Christian Nielsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde, Leidersdorff 500 Kr., Christoffer og Christian Nielsen hver især 50 Kr. samt have, En for Alle og Alle for En, at betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Joseph Theodor Garibaldi Leidersdorff, Christoffer Nielsen og Christian Nielsen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen samt Advokaterne Nellesmann og Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tømmermester Joseph Theodor Garibaldi Leidersdorff og Tømmersvendene Christoffer Nielsen og Christian Nielsen tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven.

Sagens Omstændigheder ere Følgende:

Lørdag den 22 April d. A. om Formiddagen ved 10-Tiden styrtede et i Cirkusbygningen her i Staden ophængt Stillads ned, og 3 Malersvende, der var beskæftigede paa Stilladset, styrtede ned med dette og paadrog sig derved alvorlige Kvæstelser.

Stilladset var — til Brug ved Loftsladens Beklædning med Brædder og disses Maling — anbragt under Loftet nogle og tyve Alen over Gulvet og skraanende parallelt med Kuplens Loft. Stilladsbroens ene Ende hvilede paa en rundt langs Kuppelloftet permanent anbragt Luftbro, medens den anden Ende hvilede i en Slags Trapez, nemlig en Bjelke, baaret af 2 Tove, af hvilke det ene var fæstet i Kuplens faste Træværk, medens det andet var fæstet i en nærmest 8-kantet Bom, der var lagt med den ene Ende paa det faste Træværk og med den anden i en Vinduesaabning, og hvis Ender kun interimistisk var fæstede til Underlagene ved nogle paa skraa indslaaede Søm.

Nedstyrtningen maa antages foraarsaget ved, at det Tov, der var fæstet om nysnævnte Bom, har været urigtigt anbragt, idet det, efter at være fastgjort om Bommen med et Halvstik, har været slaaet nogle Gange løst om denne, inden det hang ned.

Stilladsvægten har da — idet de i Bommens Ende anbragte Søm ikke har kunnet yde tilstrækkelig Modstand — til fornævnte Tidspunkt uden særlig paaviselig ydre Foranledning tvungen Bommen til at løbe nogle Gange rundt, hvorved det paagældende Tov afvikledes, saaledes at det blev flere Alen længere end det andet Trapez-Tov, hvilket atter foranledigede, at hele Stilladsbroen styrtede ned.

De til Stilladset anvendte Materialier var friske og gode.

Efter Anvisningen af et af Bygningsinspektøren efter Nedstyrtningen foranlediget sagkyndigt Syn blev det som Betingelse for den fortsatte Benyttelse af et Stillads af angivne Konstruktion krævet, dels at Trapezen foruden med de hidtil benyttede Hampetove tillige blev forsynet med 2 Staaltove med faste Øjer, dels at de Stilladsbomme, der førte fra Luftbroen til Trapezen, blev med Tove surrede fast til Trapezen der, hvor de hvilede paa denne.

Det paagældende Stillads var konstrueret af Tiltalte Leidersdorff til Brug dels for hans Svende ved Forskalningsbræddernes Paasætning, dels for Malerne, og var anbragt af de 2 hos ham arbejdende Medtiltalte.

Af disse Sidste var Tiltalte Christoffer Nielsen den, der af Tiltalte Leidersdorff havde faaet Besked om, hvorledes Stilladset skulde anbringes, og var forsaavidt den af Arbejdets Udførelse ledende, medens det er Tiltalte Christian Nielsen, der, efter hvad han har erkendt, uden at tænke derover har anbragt Tovet paa den ovenbeskrevne urigtige Maade.

Tiltalte Christian Nielsen har derhos forklaret, at han ved de forudgaaende Anbringelser af Stilladset — hvilket flyttedes fra Felt til Felt, eftersom Arbejdet skred frem — har fastgjort Tovet paa samme Maade.

Idet det nu findes at maatte lægges Tiltalte Christian Nielsen til Last, at han har anbragt Tovet paa den angivne urigtige Maade, at maatte lægges Tiltalte Christoffer Nielsen til Last, at han ikke har paaset, at saadan urigtig Anbringelse af Tovet ikke fandt Sted, og at maatte lægges Tiltalte Leidersdorff til Last, dels at han har anbragt Stilladset, uden at lignende Forsigtighedsforanstaltninger som de 2 ovennævnte efter Nedstyrtningen paabudte fra først af var iagttagne, dels at han ikke ved Stilladsets Anbringelse og Flytning har givet saadanne Instruktioner og ført saadan Kontrol, at en urigtig Anbringelse af Tovet som den skete derved afværgedes, vil de Tiltalte være at anse efter Bygningsloven for Kjøbenhavn af 12 April 1889 § 76, jfr. § 24, efter Omstændighederne, Leidersdorff med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 500 Kr. og de Tiltalte Christoffer og Christian Nielsen hver især med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Onsdag den 9 Maj.

Nr. 153.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Nielsen Toftegaard (Def. Nellemann),

der tiltales for Meddelagtighed i Brandstiftelse og Assurancesvig.

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 5 September 1905: Arrestanten Karl Emil Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Arrestanten Niels Nielsen Toftegaard bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og bør derhos begge Arrestanter in solidum udrede alle af deres Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Justitsraad Krarup, 40 Kr., og til Defensorerne, Sagfører Kjørboe og Overretssagfører Gram, 25 Kr. til hver især. Endvidere vil Arrestanterne efter derom

fremsat Begæring være at dømme til in solidum at betale efterfølgende Erstatningsbeløb: 1. Til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« 13664 Kr. samt 8 Kr. i Omkostninger, ialt 13672 Kr. 2. Til »Det fynske Udflytter-Brandassuranceselskab for rørlige Ejendele« 2500 Kr. plus Udgifter 7 Kr., ialt 2507 Kr., hvilket er Erstatningen for det for Niels Rasmussen brændte Løsøre. 3. Til »Det lille fynske Brandassuranceselskab« Erstatning for den Hans Jensen med Fleres Effekter overgaaede Brandskade 2233 Kr. plus Omkostninger 19 Kr. 50 Øre, ialt 2252 Kr. 50 Øre. 4. Til »Det gensidige Forsikringsselskab Danmark« Erstatningen, som er udbetalt Arrestanten Toftegaard, 6311 Kr. 88 Øre. Den idømte Erstatning bør udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 December 1905: Arrestanten Niels Nielsen Toftegaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til de Arrestanten idømte Erstatningsbeløb og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Arthur Sally og Prokurator Mundt, betaler Arrestanten 50 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Nielsen Toftegaard til Advokaterne Hindenburg og Nellesmann 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, er Arrestanten Niels Nielsen Toftegaard, der er født den 11 August 1873 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Meddelagtighed i Brandstiftelse og Assurancesvig.

Den 23 Februar d. A. henved Kl. 10 om Aftenen udbrød der Ild i Kostalden paa »Kærsenggaard« paa Uggerslev Mark, som Arrestanten havde i Forpagtning, og hele Gaarden nedbrændte. Da det blæste stærkt, blev ogsaa Niels Rasmussens Hus, som laa ca. 200 Alen derfra, og Hans Jensens Hus, som laa ca. 400 Alen derfra, antændte og nedbrændte.

Under det umiddelbart efter Branden optagne Forhør fremkom der intet Mistænkeligt mod Arrestanten, men den 10 Maj d. A., da Forhøret blev reassumeret, forklarede den i 1ste Instans Medtiltalte Karl Emil Olsen, der fra Slutningen af Oktober 1904 og indtil Branden havde tjent hos Arrestanten, at han havde paasat Ilden, og at han havde gjort dette efter Tilskyndelse af Arrestanten, idet han herom afgav følgende nærmere Forklaring:

Vistnok en Maanedstid før Branden havde Arrestanten sagt til Olsen, at han vilde betragte det som et rent Held, om Nogen vilde stikke Ild paa Gaarden for ham, og den 20 Februar d. A. — altsaa 3 Dage før Branden — da Arrestanten og Olsen kørte sammen til Odense og tilbage igen, talte Arrestanten saavel paa Ud- som Hjemturen meget om, hvilket Held det vilde være for ham, om Gaarden brændte, og om, at han med Glæde vilde give baade 4, 5 ja 600 Kr. til den, der vilde brænde Gaarden af, hvorhos han udtalte, at man jo blot kunde lade Lygten eksplodere, idet han tilføjede, at han nok vilde vide det lidt i Forvejen, før det skete.

Nogen direkte Opfordring til at paasætte Ilden fremkom Arrestanten dog ikke med, men Olsen har forklaret, at Arrestanten dog maatte kunne forstaa, at han overvejede Spørgsmaalet, da han, hvad Arrestanten vidste, gerne vilde til Amerika, men manglede Penge dertil, og han derhos sagde til Arrestanten, at naar han fik Penge til at rejse til Amerika for, skulde Arrestanten aldrig se ham mere. Den Aften, Gaarden brændte, var der Fremmede hos Arrestanten, og da Olsen nu pludselig kom i Tanker om, at det var en passende Lejlighed til at stikke Ild paa Gaarden, antændte han ved Hjælp af en i Kostalden værende Lygte, som han havde overhældt med Petroleum, noget i Kostalden værende Halm, hvorfra Ilden forplantede sig videre.

Ifølge Olsens Forklaring udtalte Arrestanten samme Nat, medens det endnu brændte, til Olsen: »Naa, det gik jo godt, og der var ikke Spor af Mistanke«, hvortil Olsen svarede: »Ja, det skal nok gaa«. Olsen har endvidere forklaret, at Arrestanten den Dag, da han (Olsen) rejste efter Branden, sagde til ham, at han kunde komme og besøge ham, og at han da skulde have Penge af ham.

Efter at Arrestanten i flere Forhør havde nægtet at have søgt at paavirke Olsen til at sætte Ild paa Gaarden, forklarede han i et den 24 Maj d. A. afholdt Forhør, at han, der havde forpagtet Gaarden paa 9 Aar og tiltraadt den i Foraaret 1902, men som ifølge Overenskomst skulde fratræde den den 1 April d. A., ikke erindrede, at han en Maanedstid før Branden havde sagt til Olsen, at han vilde betragte det som et Held, om Nogen vilde stikke Ild paa Gaarden, men erkendte, at han den 20 Februar paa Rejsen til og fra Odense sagde til Olsen, at det vilde være et rent Held, om Gaarden vilde brænde, eller i alt Fald noget Lignende, ligesom han ogsaa erkendte, at han under denne Samtale sagde, at han vilde give 4—500 Kr. til den, der vilde stikke Ild paa Gaarden.

Arrestanten, der forklarede, at han ikke erindrede, at han havde sagt, at man kunde lade Lygten eksplodere, men at det dog var muligt, at han havde brugt denne Ytring, erkendte derhos, at han ved den ommeldte Lejlighed udtalte, at han nok vilde vide det lidt i Forvejen, før Gaarden brændte af, men forklarede, at han i saa Fald

vilde have sagt, at han ikke vilde have Gaarden brændt af. Han formentede derhos, at han under Branden ikke havde brugt den af Olsen refererede Ytring, men at han derimod sagde: »Naa, det er jo godt, at der ikke er falden nogen Mistanke paa nogen af os«, men forklarede iøvrigt, at han da stod i den Tro, at Olsen havde paasat Ilden. Endelig forklarede han, at han vel, da Olsen rejste fra ham, indbød denne til at komme og besøge ham, men han benægtede, at han da lovede Olsen Penge.

I et den 30 Maj d. A. afholdt Forhør forklarede Arrestanten videre, at han, saavidt han huskede, kun den 20 Februar d. A. til Olsen udtalte, at det var godt for ham, om Gaarden brændte, og at han nok vidste, at Olsen gerne vilde til Amerika, men manglede Penge dertil, men han angav, at han ikke havde tænkt derpaa, da han til Olsen udtalte, at han vilde give 4—500 Kr. til den, der brændte Gaarden af, og at det ikke var hans Mening ved denne Udtalelse at friste Olsen til at brænde Gaarden af, og benægtede, at Olsen til ham havde udtalt, at naar han fik Pengene, skulde Arrestanten aldrig se ham mere.

Arrestanten har senere tilbagekaldt disse Forklaringer og benægtet, at han i Olsens Paahør har sagt, at han vilde give 4—500 Kr. til den, der vilde brænde Gaarden af, men til denne Tilbagekaldelse vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn.

Ifølge det Oplyste havde Arrestanten de paa »Kærsenggaard« værende Løsøregenstande forsikrede i Forsikringsselskabet »Danmark«, der har udbetalt ham 6311 Kr. 88 Øre i Erstatning for brændte Løsøregenstande. Det er nu lagt Arrestanten til Last, at han ved Fastsættelsen af Erstatningen — ved hvilken Forsikringsselskabets Inspektør tilligemed 2 tilkaldte Mænd var mødt for at foretage Taksationen, og forud for hvilken det maa antages at være tilkendegivet Arrestanten, at han maatte opgive den virkelige Værdi af de brændte Ejendele, og efter hvis Slutning Arrestanten underskrev en Opgørelse, hvori han paa Tro og Love og under Eds Tilbud erklærede, at der af det Forsikrede ikke var reddet Andet og Mere, end hvad der var paavist og opgivet, samt at han ved Ulykken havde mistet alle de som fuldstændig tabte opførte Genstande, og at Værdierne af disse var ansatte saaledes som indskærpet ved Forretningens Begyndelse — dels har opgivet Genstande, der ikke ere brændte, som brændte, dels har ansat Værdien af forskellige brændte Genstande for højt.

I førstnævnte Henseende er det mod Arrestanten gjort gældende, at der ved Taksationsforretningen er tillagt Arrestanten en Erstatning af 25 Kr. for et Læs Hø, medens der ikke fandtes noget Hø paa Gaarden ved Branden, hvilket Arrestanten vil have sagt til Taksationsmændene, og at Arrestanten for Beskadigelse af en gammel Høstmaskine, der er takseret til 60 Kr., har faaet tillagt en Erstatning af 8 Kr., medens Høstmaskinen, der henstod i et Skur ved Gaarden, der

Færdig fra Trykkeriet den 23 Maj 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 14.

Onsdag den 9 Maj.

ikke blev berørt af Branden, ingen Skade havde lidt ved denne, men Arrestanten har anbragt, at en til Maskinen hørende Smørekande er brændt, og at en Hammel med Svingel samt en Vinge, der var gaaede i Stykker og hensatte andetsteds, maa antages at være brændte.

Endelig er det i den heromhandlede Henseende lagt Arrestanten til Last, at der for 2 brændte Stiger er tilkendt ham en Erstatning af 12 Kr., medens der paa Gaarden kun var en kort Stige til en Værdi af ca. 2 Kr., men ingen Brandstige. Arrestanten har med Hensyn hertil forklaret, at han, da en ved Vurderingen tilstedeværende Person udtalte, at der jo havde været en Brandstige ved Gaarden, ikke holdt af at sige, at den ikke var der mere, og derfor svarede, at en saadan havde der vel været.

Hvad det sidstnævnte Punkt angaar, er det oplyst, at der for 2 Heste, af hvilke Arrestanten havde købt den ene i Aaret 1902 for 310 Kr., medens han havde tilbyttet sig den anden i Aaret 1904 for 320 Kr. eller 330 Kr., er tillagt ham en Erstatning af 750 Kr., medens Hestene, der, da Arrestanten erhvervede dem, var med Føl og derfor mere værd, ifølge de af forskellige Personer afgivne Forklaringer ved Branden antoges at have været af langt ringere Værdi, end da de anskaffedes, at der for 2¹/₂ Sæt Seletøj er tillagt Arrestanten en Erstatning af 105 Kr., medens dette Seletøj af forskellige Personer angives at have været næsten ubrugeligt og kun at have haft en Værdi af 20—35 Kr., samt at der for en ca. 8 Aar gammel Ko er tillagt ham en Erstatning af 125 Kr., medens Arrestanten ca. 14 Dage før Branden vilde have solgt den for 80 Kr., og den derhos var syg, da den omkom, hvilket Arrestanten, da han ikke blev spurgt derom, ikke omtalte.

Efter hvad der er oplyst om den Maade, hvorpaa Taksationen, der foregik i al Venskabelighed, blev foretaget, findes der ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at statuere, at Arrestanten i de heromhandlede Henseender har gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne paa- drage ham Strafansvar.

Derimod vil Arrestanten for hans førstnævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. § 52, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og Underrettsdommen, ved hvilken han efter Straffelovens § 281, jfr. § 52 og § 259, er anset med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, vil derfor forsaavidt være at forandre, medens den iøvrigt, idet dens

Bestemmelser angaaende Erstatningen, som det er paalagt Arrestanten in solidum med den i 1ste Instans Medtaltale at udrede til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« med 13672 Kr., til »Det fynske Udflytter-Brandassuranceselskab for rørlige Ejendele« med 2507 Kr., til »Det lille fynske Brandassuranceselskab« med 2252 Kr. 50 Øre og til »Det gensidige Forsikringselskab Danmark« med 6311 Kr. 88 Øre — — — — billiges, forsaavidt paaanket, vil være at stadfæste.

Torsdag den 10 Maj.

Nr. 186.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Elias Pedersen Cramer (Def. Dietrichson),

der tillaes for Tyveri eller Hæleri.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 12 Januar 1906: Carl Elias Pedersen Cramer bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Kamp, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Frølund, 30 Kr. De i Arrestantens Besiddelse forefundne 2 Hundrede-kronesedler og 1 Tikroneseddel vil være at udlevere til Husmand af Fjand Peder Christian Pedersen som hans lovlige Ejendom, og vil Arrestanten derhos have at betale bemeldte P. Chr. Pedersen i Erstatning 25 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Marts 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betaler Arrestant 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Elias Pedersen Cramer til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Carl Elias Pedersen Cramer, der er født i Aaret 1841, sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten har forhen været straffet ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 9 August 1861 efter Frdn. 11 April 1840 § 41, jfr. § 43, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 10 Januar 1863 efter Frdn. 6 Oktober 1753 med en Bøde til bemeldt Købstads Politikasse af 10 Rdlr., ifølge Voer og Nim Herreders Politirets Dom af 20 April 1863 efter Lov 3 Marts 1860 for Overtrædelse af et ham meddelt Polititilhold med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, ifølge Højesterets Dom af 3 Februar 1864 efter Frdn. 11 April 1840 § 13, jfr. §§ 21 og 79, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge Overrettens Dom af 1 Oktober 1866 efter Straffelovens § 251 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Elbo med flere Herreders Ekstrarets Dom af 3 Marts 1871 efter Straffelovens §§ 100 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 28 September 1874 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med Tvangsarbejde i 30 Dage, ifølge Thyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 7 Juni 1888 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Gjørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 3 Juni 1899 efter Straffelovens § 101, jfr. § 100, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Foruden at Arrestanten derhos i Aaret 1878 i Hertugdømmet Slesvig har været anset med Tugthusarbejde i 4 Aar for Røveri og gentaget Tyveri, har han mangfoldige Gange været arresteret som sigtet for Tyveri uden dog at være bleven kendt skyldig i de ham paasigtede Forhold, idet han af Mangel paa Bevis enten er løsladt, uden at der er bleven institueret Tiltale mod ham, eller ved Dom frifunden for Aktors Tiltale, i enkelte Tilfælde saaledes, at det er paalagt ham at deltage i Udredelse af Aktionens Omkostninger.

Den 30 August f. A. Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$ om Aftenen anmeldte Husmand Peder Christian Pedersen af Fjand til en paa Ulfborg Jernbanestation tilstedeværende Politibetjent, at han, der den nævnte Dag var til Marked i Ulfborg, havde mistet sin Portemonnæ med deri værende Penge under følgende nærmere Omstændigheder:

Da han om Formiddagen paa Markedet havde solgt en Ko og faaet Købesummen, 212 Kr., udbetalt kontant med 2 Hundredekronesedler, 1 Tikroneseddel og 2 Kronestykker, gemte han Beløbet i sin Portemonnæ, i hvilken der iforvejen beroede 2 Tikronesedler og 1 Femkroneseddel. Kronestykkerne lagde han i det yderste Rum, hvori der forinden var ca. 5 Kr., medens han, efter at have foldet Tikronesedlen uden om Hundredekronesedlerne og bøjet den 2 Gange om, stak disse 3 Sedler ned i det mellemste Rum, hvorpaa han anbragte Portemonnæen i en af sine Benklædelommer — saavidt han mindes den højre. Efter derpaa i Dagens Løb at have besøgt flere Beværtninger og nydt en Del Drikkevarer, hvorved han efterhaanden blev noget beruset, var han om Aftenen gaaet ind paa Gæstgivergården i Ulfborg, hvor han yderligere nød en »Genstand«, og her maatte Portemonnæen, som han havde haft fremme en Timestid forinden paa Landbohjemmet i Ulfborg, formentlig være bleven frastjaalet ham. Anmelderen henledte derhos Politiets Opmærksomhed paa en ham ube-

kendt Mandsperson, der var gaaet omkring i Gæstgivergaardens Skænkestue i tilsyneladende beruset Tilstand, og hvis Opførsel havde vakt hans Mistanke.

Da den af Anmelderen omhandlede Person maatte antages at være identisk med Arrestanten, der var bleven set saavel paa Markedet som i Gæstgivergaardens Skænkestue, og som almindelig betegnes som en erfaren Lommetyv, blev han eftersøgt og den følgende Morgen antruffen paa Jernbanestationen i Ulfborg sammen med et tidligere straffet Fruentimmer, Ane Johanne Sofie Christine Ebbesen, der havde været i Følge med ham paa Markedet. Arrestanten, der tillige med nysnævnte Fruentimmer straks blev anholdt, nægtede bestemt at være i Besiddelse af flere Penge end et i hans Pengepung værende Beløb af noget over 7 Kr.; men ved en derefter foretagen Visitation af hans Person viste det sig, at der i Bunden af den ene af hans Overfrakkelommer var skaaret eller revet et Hul paa ca. 2 Tommers Længde, og at der nedenfor dette mellem Foret og det ydre Stof laa gemt nogle Pengesedler, nemlig 1 Tikroneseddel og 2 Hundredekronesedler, sammenlagte 2 Gange med Tikronesedlen udenom Hundredekronesedlerne. Anmelderens Portemonnæ blev en af de nærmeste Dage derefter funden paa Markedspladsen i Ulfborg og afgiven til Forhørsdommeren med et deri værende Pengebeløb af 60 Øre.

Arrestanten, i hvem Anmelderen har genkendt den af ham omtalte mistænkelige Person, har erkendt at have været tilstede i Skænkestuen i Ulfborg Gæstgivergaard om Aftenen den 30 August f. A., hvor han, der ikke mindes den paagældende Aften at have været beruset, og som nægter ved den omhandlede Lejlighed at have anstillet sig mere fuld, end han var, vil være gaaet stille omkring, men har vedholdende hævdet at være uskyldig i det ham paasigtede Tyveri af Anmelderens Portemonnæ og har derhos paastaet, at det hos ham forefundne Beløb af 210 Kr. er hans lovlige Ejendom, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at han, der i længere Tid vil have nærret Planer om at skaffe sig sit Udkomme ved at forhandle Fisk, og derfor havde til Hensigt paa et Marked i Vestjylland at købe Hest og Vogn samt mulig noget tørret Fisk, ved Afrejsen fra sin Bopæl i Thorsted ved Horsens den 28 August medtog et Beløb af 235 Kr., hvoraf 230 Kr. i Sedler.

Om dette Beløb har Arrestanten forklaret, at det hidrørte dels fra Salget af en Kappe og et Ur, der tilsammen indbragte 25 Kr., dels fra, hvad han havde fortjent ved at arbejde hos Gaardejer Lerche i Thorsted i afvigte Sommer, dels endelig fra Indtægten ved Salg af Kartoffler og Grøntsager fra hans Have. Alene af Kartoffler vil han under den i forrige Aars Sommer afholdte Udstilling i Horsens have solgt 5 Tdr. til en Pris af 25 Øre pr. Pund, hvilket, da der gaar 200 Pund paa en Tønde, ifølge hans Udsagn har givet ham en Indtægt af 50 Kr. pr. Td. Han har fremdeles forklaret, at han, da han sammen med sin Husholderske, fornævnte Anna Ebbesen, begav sig paa Rejsen, der foretoges med Jernbanen fra Horsens til Ringkøbing, og derfra videre tilfods, lagde Sedlerne i sin Tegnebog, som han opbevarede i en Lomme indvendig i Foret paa sin Vest, men at han nærede Frygt for at blive bestjaalen, hvorfor han, inden han gik paa Markedet i Ulfborg, med sine Fingre udvidede et i Bunden af Lommen paa hans

Overfrakke værende Hul og derpaa anbragte 210 Kr. i Sedler mellem Frakkens Ydertøj og Foret paa det Sted, hvor de senere blev fundne.

Han har erkendt, at han overfor Politiet, inden han visiteredes paa sin Person, nægtede at være i Besiddelse af flere Penge end dem, der fandtes i hans Portemonnæ, men har samtidig udtalt, at han, da han hørte, at det drejede sig om et Pengetyveri, antog, at den mod ham rejste Sigtelse vilde blive bestyrket, naar det viste sig, at han var i Besiddelse af et forholdsvis stort Pengebeløb, og at han alene af denne Grund lagde Skjul paa Sandheden. Arrestanten har endvidere erkendt, at han og Ane Ebbesen, der som ommeldt begge gik tilfods fra Ringkøbing til Ulfborg, tilbragte Natten til den 29 August dels under aaben Himmel, dels i en Kørestald, og Natten til den 30te s. M. i et Udhus paa et Leje af Lyng, alt, som det maa antages, af Spar-sommelighedshensyn, men at han om Aftenen den sidstnævnte Dag, efter at have forladt Gæstgivergaarden, købte et Tæppe eller Dækken for en Pris af ca. 5 Kr., og $\frac{1}{2}$ Skæppe Graapærer, som han betalte med 1 Kr. 50 Øre, hvorved Arrestanten imidlertid har villet gøre gældende, at Dækkenet var bestemt for den Hest, som han agtede at købe.

Anmelderen har edelig forklaret, at de 3 Pengesedler, som han lagde sammen paa den ovenfor omhandlede Maade, »lige akkurat« kunde gaa ned i det paagældende Rum i Portemonnæen, men at han, da Sammenlægningen ikke var aldeles nøjagtig, og der som Følge heraf i den ene Side af Rummet ragede et Stykke af Sedlerne op over dette, maatte bøje de fremstaaende Hjørner om for at faa Sedlerne helt ned i Rummet. Ved et i Retten foretaget Eftersyn af de hos Arrestanten forefundne Sedler har det derefter vist sig, at disse, særlig Hundredekronesedlerne, i alle Hjørner havde Ombøjninger eller Folder, svarende til de af Anmelderen omforklarede.

Anmelderens Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han, da han paa Markedsdagen i Mørkningen kom ind i Gæstgivergaardens Skænkestue, dersteds forefandt en tæt Menneskestimmel, gennem hvilken han kun med Vanskelighed banede sig Vej til et Bord i Stuens Baggrund, hvor han derefter tog Plads sammen med tvende andre Personer. Da han havde siddet nogen Tid, blev han opmærksom paa Arrestanten, hvis Optræden var i høj Grad paafaldende, idet han bevægede sig stærkt dinglende blandt Folk og snart lagde sin Haand*) opad den ene, snart opad den anden af dem, han var nærmest ved, hvorhos han savlede stærkt ud af Munden. Da nu Anmelderen vilde betale, hvad han havde faaet, savnede han sin Portemonnæ, og idet han straks antog, at den maatte være stjaalen, beskyldte han en af de Personer, sammen med hvem han havde siddet, og som han ikke kendte nærmere, for Tyveriet; men efterat have indhentet Oplysninger om den Paagældende kom han snart paa det Rene med, at denne Mistanke var ugrundet, og han har derefter faaet den bestemte Opfattelse, at det er Arrestanten, der har tilegnet sig Portemonnæen, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at han vel ikke lagde Mærke til, at Arrestanten under sit Ophold i Skænkestuen berørte ham, men at Arre-

*) Skal være Hoved.

stanten ikke desto mindre godt kan have stjaalet Portemonnæen, da Anmelderen efter at være kommen ind i Skænkestuen trængte sig igennem den der tilstedeværende Menneskemængde.

Anmelderen har næst at opgive, at der i hans Portemonnæ, da han mistede den, fandtes et Beløb af mindst 235 Kr., nedlagt Paastand dels om at erholde udleveret de hos Arrestanten forefundne Penge-sedler til Beløb 210 Kr., dels om, at Arrestanten tilpligtes at betale ham en yderligere Erstatning af 25 Kr.

Gaardejer Milter Christensen af Bundgaard har edelig forklaret, at han den 30 August f. A. om Aftenen var tilstede i Gæstgivergaardens Skænkestue samtidig med Arrestanten og Anmelderen, at Anmelderen var stærkt beruset og gjorde sig bemærket ved at bruge Mund, at saavel Arrestanten — hvem Vidnet flere Gange tidligere har truffet paa Markedet uden at have set ham købe eller sælge Noget eller have noget bestemt Ærinde der, og hvem han har hørt omtale som en dreven Lommetyv — som Anmelderen gik om paa Gulvet i Trængslen, at Arrestanten forestillede at være beruset, men at dette, efter det indtryk Vidnet fik, var »Komediespil«, beregnet paa at skaffe ham Lejlighed til at stjæle, hvilket Vidnet bl. a. sluttede deraf, at Arrestanten, da han af en Tilstedeværende blev tiltalt, trak sig tilbage uden at svare, som om han frygtede for at indlade sig i Samtale og dermed mulig blive greben i at spille Komædie. Bemeldte Vidne har efter sit videre Udsagn iagttaget, at Arrestanten under sit Ophold i Skænkestuen ravede hen til Anmelderen, og da han kom tilstrækkelig nær til ham, lod sig gaa noget forover paa en dinglende Maade, som om han skulde falde, under hvilken Manøvre Arrestanten ligesom tilfældig greb fat i Anmelderen, hvem han derpaa — altsammen ligesom i Fuldskab — befølte udvendig paa Klæderne fra Brystet nedefter til Benklæderne*), uden at Vidnet dog vil have bemærket, at Arrestanten derunder udførte det ham paasigtede Tyveri.

Endvidere har Gaardejer Jens Graversen af Kirkeby, ligeledes edelig, forklaret, at han den paagældende Aften i Gæstgivergaardens Skænkestue iagttog, at Arrestanten opholdt sig tæt ved Anmelderen, hvorhos han har tilføjet, at Arrestanten paa Markedsdagen flere Gange paa Beværtningen satte sig i Nærheden af Vidnet, som ved at sælge Kreaturer paa Markedet var kommen i Besiddelse af et kontant Pengebeløb af 3300 Kroner, men at Vidnet af Gaardejer Christen Christensen Hedeberg, kaldet Volsager, af Staby blev advaret mod Arrestanten.

Nævnte Gaardejer Hedeberg har forklaret, at han godt kender Arrestanten, paa hvem han for 4—5 Aar siden blev gjort opmærksom paa et Marked i Holstebro, ved hvilken Lejlighed Vidnet hørte Arrestanten omtale som »Jyllands Mestertyv«, at han aldrig har hørt Arrestanten omtale under andet Navn, at Vidnet ogsaa bemærkede Arrestanten paa Gæstgivergården i Ulfborg den 30 August f. A., og at Arrestanten, naar Vidnet dersteds iagttog ham, i Reglen gik rundt med et sløvt Udtryk i Ansigtet og tilsyneladende noget beruset, men at Vidnet ikke var i Tvivl om, at dette Udtryk var paaataget, idet Arrestanten altid, naar Vidnet har set ham paa Markeder, er optraadt paa

*) Skal være Bukselommerne.

denne Maade. Dette Vidne har derhos udsagt, at Arrestanten den paa-gældende Aften under sit Ophold i Gæstgiveriets Skænkestue, engang stillede sig ganske tæt op ad Gaardejer P. Graversen, efterat denne havde udtalt, at han vilde give »en Skænk«, fordi han havde solgt sine Kreaturer, at Vidnet da saa højt, at Arrestanten kunde høre det — men uden at Vidnet dog tør sige, om Arrestanten hørte det — ytrede, at Graversen skulde tage sig iagt for Arrestanten, hvem Vidnet kendte under Navnet »Jyllands Mestertyv«, og at Arrestanten derpaa straks fjernede sig.

Endelig har Gaardejer Hans Mogensen Hansen af Hee forklaret, at han i adskillige Aar har kendt Arrestanten af Udseende og truffet ham paa mange Markeder, men aldrig set ham handle eller have anden bestemt Beskæftigelse paa disse, og at det er almindelig omtalt blandt Folk, der som Vidnet jævnlig kommer til Markeder, at Arrestanten er en farlig Lommetyv, der særlig huserer paa Markeder. Endvidere har dette Vidne forklaret, at han engang for nogle Aar siden paa et Marked i Viborg saa Arrestanten »trimle« ind i en tæt Hob af Markeds-gæster, idet han optraadte, som om han var meget beruset, uden at Vidnet dog tror, at han var det, samt at Vidnet ved den nævnte Lejlighed med nogle Andre fulgte efter Arrestanten for at holde Øje med, om han skulde begaa noget Tyveri, hvad de dog ikke opnaaede at konstatere.

I Anledning af Arrestantens Anbringende om den Maade, paa hvilken han skulde være kommen i Besiddelse af det hos ham forefundne Beløb af 210 Kr., er der søgt Oplysning i Thorsted, hvor Arrestanten i et Aars Tid har boet tilleje hos Snedker Poul Poulsen. Dennes Hustru Ane Petrea, født Pedersen, har i den anførte Henseende forklaret, at den Indtægt, som Arrestanten, der i Sommeren 1905 var syg ca. 14 Dage eller 3 Uger, har haft ved at gaa paa Arbejde og ved Salg af Kartoffler og Grøntsager fra sin Have, paa ingen Maade kan have strakt videre end til det allernødvendigste i Husholdningen, og at det endog tilsyneladende har været saa smaat for Arrestanten og hans Husholderske, at Vidnet undrede sig over, hvorledes de kunde faa Føden ud af det. Fremdeles har Gaardejer Ole Petersen af Thorsted, efter i Slutningen af September Maaned f. A. at have taget Arrestantens Havelod i Øjesyn, udtalt, at der paa Samme under de mest gunstige Forhold kan være avlet 1 Tønde Kartoffler samt Grøntsager for ca. 3 Kr., og at Vidnet, der selv driver Havebrug, ikke antager, at Kartofflerne, selv om de ere solgte under Udstillingen i Horsens, kan have indbragt mere end ca. en halv Snes Kroner.

Endvidere har Gaardejer Edvard Lerche af Thorsted forklaret, at det Beløb, han i Sommeren 1905 har udbetalt Arrestanten i Arbejdsfortjeneste, derunder indbefattet Arrestantens Husholderskes, andrager 22 Kr.

Endelig har Sogneraadsformand, Lærer Jens Peter Hansen i Thorsted forklaret, at Arrestanten senest den 1 Juli f. A., men maaske dog noget før, paa Grund af angiven Sygdom fik udbetalt 5 Kr. som Fattighjælp og derefter den 30te s. M. yderligere fik udbetalt 11 Kr. i Fattigunderstøttelse efter at have angivet at være uden Pengemidler og at behøve dette Beløb til Husleje.

Om Øjemedet med den af Arrestanten og Ane Ebbesen foretagne Rejse til Ulfborg Marked har Sidstnævnte forklaret, at Arrestanten havde ytret Lyst til at se bemeldte Marked, hvor han i tidligere Tid var kommen hvert Aar, at hun havde anmodet ham om Tilladelse til at følge med ham, at det var en Aftale, at de paa Markedet skulde se at komme til at staa og handle med Brød, Fisk eller Frugt, hvilket dog ikke blev til noget, da de syntes, at der allerede var nok af den Slags Forretninger, at de ikke havde nogetsomhelst andet Ærinde paa Markedet, at Arrestanten ganske vist nogle Gange i Sommerens Løb overfor hende havde talt om, at han blev for gammel til at arbejde og tænkte paa at købe sig en Hest og Vogn for at handle med Fisk, men at hun kun regnede dette for løs Snak, og at Arrestanten ikke havde omtalt, at det var hans Agt at købe Hest og Vogn paa Markedet.

Efter det saaledes Oplyste, og naar endvidere henses til, at Arrestanten, efter hvad der fremgaar af de ham vedrørende under Sagen fremlagte Akter, i en Række af andre Tilfælde har været sigtet for at have stjaalet Penge og Tegnebøger fra berusede Markedsgæster, findes der trods hans Benægtelse at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han ved den ovenomhandlede Lejlighed har frastjaalet Anmelderen hans Portemonnæ med et deri værende Pengebeløb af den af ham angivne Størrelse, ligesom det maa anses godtgjort, at de hos Arrestanten forefundne Pengesedler er Anmelderen tilhørende.

For sit Forhold i den ommeldte Henseende er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. nysnævnte Lov 1 April f. A. § 18, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken de af Anmelderen nedlagte Paa-stande om Udlevering og Erstatning rettelig ere tagne til Følge — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 195.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Salomon (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Marts 1906: Tiltalte Carl Salomon bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kr. til Kjøbenhavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Salomon til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Salomon, der er født den 22 August 1873 og senest anset: ved Rettens Dom af 20 Oktober 1900 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, med Tvangsarbejde i 120 Dage, og ved Højesterets Dom af 26 Oktober 1905 efter Straffelovens § 251, jfr. § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvilken Straf han har udstaaet, hvorhos han i 1904 inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager har vedtaget en Bøde af 25 Kr. med Virkning som Dom for 1ste Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte, der i Henhold til Gæstgiverborgerskab af 18 Januar 1902 har drevet Gæstgiveri med Brændevinsudskænking Hummergade Nr. 4—6 heri Staden, fortsætter denne Virksomhed uforandret, uanset, at han som Følge af fornævnte Højesteretsdom efter Lov af 23 Maj 1873 § 9 har forbrudt sin Næringsadkomst.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænking efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Mandag den 14 Maj.

Nr. 32. Vinhandler **W. Christensen** (Ingen)

contra

Handelsrejsende **J. S. Klottrup** (Hindenburg efter Ordre).

Højesterets Dom.

Appellanten, Vinhandler **W. Christensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80

Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Advokat Hindenburg for Højesteret betaler Appellanten 80 Kroner. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 62. Stenhuggermester **J. Antonsen** (Ingen)

contra

Bagermester **W. Michelsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Stenhuggermester J. Antonsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 72. Prokurist **Valdemar Scharling** (Ingen)

contra

Nicolai (Kola) Abramsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Prokurist Valdemar Scharling, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger

melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 75. Chr. Hansen som Formand for Glarmestersvendenes Fagforening (Ingen)

contra

Glarmester Olaf C. Madsen (Bülow).

Højesterets Dom.

Appellanten, Chr. Hansen som Formand for Glarmestersvendenes Fagforening, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Onsdag den 16 Maj.

Nr. 178.

Advokat Nellemann

contra

Anders Andersen, kaldet Damgaard (Def. Dietrichson),

der tiltales for Brandstiftelse.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarrets Dom af 20 November 1905: Anders Andersen bør hensættes til Tugthusarbejde i otte Aar og betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 6262 Kr., til det gensidige Forsikringselskab »Danmark« 6011 Kr. 44 Øre, til Ulfborg-Hind Herreders Brandassuranceforening 20 Kr. og til Tjenestekarl Mourids Spaabæk Madsen 100 Kr. Saa betaler han og alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Kamp, og Defensor, Sagfører Frølund, 60 Kr. til hver, samt i Salarium til Sagfører Ph. Hansen i Middelfart

10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Februar 1906: Arrestanten Anders Andersen, kaldet Damgaard, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa udreder Arrestanten og de ved Underrettsdommen fastsatte Erstatningsbeløb, dog saaledes, at Erstatningen til Tjenestekarl Mourids Spaabeck Madsen bestemmes til 143 Kr., samt Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, 60 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Andersen, kaldet Damgaard, til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Dietrichson 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Anders Andersen, kaldet Damgaard, der er født i Aaret 1867, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Den 25 April f. A. om Aftenen omtrent Kl. 11¹/₂ opstod der Ild i en af de til Ejendommen »Nymølle« i Lem Sogn hørende Avlsbygninger, nemlig i den ligeoverfor Stuehuset beliggende, grundmurede og straaetækte Lade- og Staldbygning, og idet Ilden hurtig bredte sig, nedbrændte saavel denne Bygning som to dermed sammenbyggede, ligeledes grundmurede og straaetækte Sidelænger fuldstændig, hvorimod Stuehuset, der ligger i nogen Afstand fra de nedbrændte Længer og adskilt fra disse ved en Vej, forblev uberørt af Ilden, der ej heller antændte en paa den anden Side af Lade- og Staldbygningen i en Afstand af ca. 34 Alen fra denne beliggende teglhængt Bygning, der tidligere havde været benyttet til Fabrik, men som nu henstod ubenyttet, og hvormed var sammenbygget et til Beboelse indrettet Hus, men dette Bygningskompleks maa dog antages at have været truet af Ilden,

idet flere Ruder sprængtes af Heden, ligesom en i Bygningen værende Dør blev en Del forkullet.

Medens de nedbrændte Bygninger iøvrigt var ubeboede, havde den paa Gaarden tjenende Karl Maurids Spaabeck Madsen sit Sovekammer i den ene af de to Sidelænger; han, der ved Ildens Udbrud var gaaet i Seng og sov, blev vækket ved Larmen af Branden.

Ved Branden indebrændte hele Ejendommens Kvægbesætning, bestaaende af ialt 25 Stk. Kreaturer, og endvidere 11 Faar og 17 Lam, hvorimod det lykkedes ud af den brændende Hestestald at redde de paa Ejendommen værende 5 Heste, den ene af disse dog i en saa forbrændt Tilstand, at den senere maatte dræbes; endvidere brændte en Del Avlsredskaber m. v. samt noget den paa Gaarden tjenende Malke-røgter Christen Poulsen tilhørende Tøj, der havde hængt i Staldbygningen, og endelig en Del af fornævnte Tjenestekarl Spaabeck Madsens Tøj.

De nedbrændte Bygninger var forsikrede i Landbygningernes almindelige Brandforsikring for 6900 *) Kr., hvorhos den forommeldte Fabriksbygning med det dermed sammenbyggede Beboelseshus var forsikret sammesteds for 11922 Kr. Ejendommens Besætning var forsikret i det gensidige Forsikringsselskab »Danmark« for 6000 Kr. og sammesteds var Inventariet og Avlsredskaberne forsikrede for til sammen 4000 Kr.; endelig havde Malke-røgter Poulsen sit Løsøre forsikret i Ulfborg-Hind Herreders Brandassuranceforening for 700 Kr., hvorimod Tjenestekarl Spaabeck Madsen ikke havde sine Ejendele forsikrede.

Den paagældende Ejendom var af Ejerne, Læge A. N. Andersen i Lemvig og Proprietær Chr. Wind af Eskebæk, ved Købekontrakt af 11te og 12te April f. A. solgt til Arrestanten for en Købesum af 24000 Kr., der skulde berigtiges saaledes, at Arrestanten skulde overtage det i Ejendommen indestaaende Kreditforeningslaan, oprindeligt stort 16000 Kr., den 27 April kontant betale 4000 Kr. og i 11 Juni Termin d. A. betale Restkøbesummen, 4000 Kr. Det var derhos i Kontrakten bestemt, at Arrestanten skulde tiltræde Ejendommen den 1 Maj f. A., men at Bygningerne i Ildebrandstilfælde allerede fra Kontraktens Dato stod for hans Regning og Risiko, imod at Assurance-summen tilfaldt ham.

Efter hvad der paa Grundlag af de efter Branden anstillede Undersøgelser maa antages, var Ilden opstaaet indvendig fra i den først antændte Bygning, og da der intet Ildsted fandtes i denne, hvorhos ingen af Ejendommens Beboere havde været i Bygningen senere end ved Nitiden om Aftenen og ikke havde brugt Lys ved det af dem i Løbet af Aftenen i Bygningen udførte Arbejde, maa der endvidere gaas ud fra, at Ilden er paasat. Idet Mistanken for at have gjort sig skyldig i den saaledes begaaede Forbrydelse straks blev rettet mod Arrestanten — der maa antages at sidde i trykkende pekuniære Forhold og navnlig at have været ude af Stand til at udrede det den 27 April f. A. forfaldne Afdrag paa Købesummen, hvorimod han kunde antages at have Interesse i, at Gaarden med dertil hørende Besætning og Inventarium samt Produktbeholdning m. m. og særlig Fabriksbyg-

*) Skal være 6500.

ningen brændte, hvorved han, idet denne Bygning, som meldt, ikke længere benyttedes efter sin oprindelige Bestemmelse og kunde undværes uden at savnes ved Ejendommens Drift, vilde komme i Besiddelse af Brandskadeerstatningen og saaledes af de fornødne Midler til den forestaaende Udbetaling, hvilke han ganske vist under Forhøret har hævdet at have haft til Raadighed, uden at han imidlertid har villet gøre fuld Rede i saa Henseende — blev han den paafølgende Dag afhørt af Underdommeren personlig, og da Mistanken herunder fandtes at blive i væsenlig Grad bestyrket, blev han ved Afhøringens Slutning sat under Anholdelse.

Under den derefter stedfundne Undersøgelse har Tjenestekarl Thomas Christian Nielsen af Degnboel edeligt forklaret, at medens han om Aftenen den 25 April f. A. i den til Røgind Kro hørende Gaard stod og talte med Bolsmand Peder Pedersen Bonde af Røgind, kom Staldkarl Andreas Nielsen af Røgind Kro løbende ud til dem og fortalte, at der var Ildløs, og at det vistnok var Nymølle. Han pumpede derefter sin Cykle op og kørte paa den i stærk Fart henimod Brandstedet, der i lige Linie ligger i en Afstand af omtrent en Fjerdingvej fra Kroen, men da han, der fulgte Gangstien paa Vejens østre Rabat, havde kørt et Par Tusinde Alen, mødte han en anden Cyklist, der i modsat Retning kom kørende paa samme Gangsti, og idet begge Cyklister samtidig drejede fra Gangstien ud paa Vejen, stødte de med stor Kraft sammen, saaledes at de begge væltede, hvorved begge Cyklerne led Skade. Nielsen vekslede nu nogle Bemærkninger med den fremmede Cyklist; denne gjorde imidlertid Indtryk af at have meget Hastværk og gik, straks efter at han havde rejst sig, videre ad Vejen henimod Røgind Kro, idet han under Gangen søgte at rette Forhjulet paa sin Cykle ved at bøje det med Hænderne mod sit ene Knæ, og da Nielsen, medens den Fremmede bortfjernede sig, raabte efter ham, at der var Ildebrand, svarede han hertil, at det havde han ikke set noget til. Nielsen har derhos forklaret, at det senere er gaaet op for ham, at det var særdeles paafaldende, at den Fremmede nægtede at have set noget til Ildebranden, som han efter Nielsens Mening umulig kunde have undgaaet at lægge Mærke til, idet han paa det Sted, hvor Nielsen mødte ham, enten maatte være kommen ad Vejen fra Nymølle til Chausseen eller ogsaa, ganske kort før han mødte Nielsen, ad Chausseen have passeret Brandstedet, der ligger i kort Afstand fra Chausseen og derhos er meget synligt fra denne. Efter at Nielsen — der, forinden han blev afhørt i Retten, havde til en Politirapport givet en Beskrivelse af den Fremmedes Udseende, som ganske passede med Arrestantens Skikkelse og med hans Paaklædning ved Anholdelsen — var blevet konfronteret med Arrestanten, har han erklæret, at han ganske bestemt tror, at Arrestanten er identisk med den af ham omfornklarede Person, idet Arrestanten ganske ligner denne saavel paa Højde og Udseende som paa Stemme, men at han dog ikke tør beedige, at Arrestanten og bemeldte Person ere identiske.

Dernæst har fornævnte Bolsmand Bonde og Staldkarl Andreas Nielsen overensstemmende edeligt forklaret, at medens de den nævnte Aften, efter at Andreas Nielsen omtrent Kl. 11 $\frac{1}{2}$ var bleven opmærksom paa Ilden og havde meddelt dette til Bonde og ovennævnte Thomas Nielsen, sammen med endnu en tredje Person tilfods gik fra

Røgind Kro henimod Brandstedet, mødte de en Mandsperson, der kom trækkende med en Cykle, og som paa Bondes Spørgsmaal, »om det var Nymølle, der brændte«, svarede, »at det vidste han ikke«, hvorhos han paa Bondes videre Forespørgsel, »om Branden var nær ved Landevejen«, svarede, »at det kunde godt være«; de har derhos forklaret, at Personen øjensynlig havde meget Hastværk, idet han fortsatte sin Vej, endnu medens den nævnte Samtale fandt Sted. Angaaende Personens Udseende og Klædedragt, har Bonde og Andreas Nielsen givet en Beskrivelse, der i det Hele svarer til den af Thomas Nielsen givne, og ved Konfrontation med Arrestanten har Andreas Nielsen forklaret, at denne baade paa Størrelse, Skæggets Farve og Maalet ligner den Person, han og de Andre havde mødt paa Landevejen, hvorhos Bonde har forklaret, at Arrestanten ligner bemeldte Person paa Størrelse og Vækst, men ingen af dem har dog med fuld Bestemthed turdet erklære, at Arrestanten og den paagældende Person ere identiske.

Den ved disse Forklaringer tilvejebragte Formodning om, at Arrestanten den paagældende Aften har umiddelbart efter Brandens Opstaaen færdedes i Nærheden af Brandstedet, bestyrkes endelig ved den Omstændighed, at Arrestanten efter sin med det iøvrigt Oplyste stemmende Erkendelse den samme Nat omtrent Kl. 3 er ankommen til Thim Stationsby — der maa antages at ligge ca. 2 Mil Nord for Brandstedet — i en meget overanstrengt Tilstand og medførende en ramponeret Cykle. Det er i saa Henseende af Købmand og Afholdsvært af Thim Laurids Nielsen nærmere forklaret, at han Natten mellem den 25de og 26de April f. A., medens han sov i sit Soveværelse, vaagnede ved, at der blev banket paa Ruden af en Mandsperson, der opgav, at han var fra Brejning og skulde til Ulfborg, hvorhos han forklarede, at han, der havde cyklet, havde kollideret med en Telefonpæl, hvorved han havde slaaet Hoved og Skulder, og hans Cykle var gaaet i Stykker, og at han nu var saa overanstrengt, at han ikke kunde fortsætte Kørslen, hvorfor han ønskede Nattelogi. Efter Nielsens videre Forklaring var Forhjulet paa den Cykle, Personen medførte, bøjet og kunde ikke gaa rundt, hvorhos idetmindste een af dets Eger var brækket. Denne Person, der rejste Nord paa med det den næste Morgen først afgaaende Tog, har Nielsen bestemt genkendt i Arrestanten, hvorhos han efter at have taget Arrestantens i Rettens Forvaring værende Cykle i Øjesyn, har erklæret, at han vel ikke i denne bestemt kan genkende den af Arrestanten ved den omforklarede Lejlighed medførte, men at den ligner denne og har ganske samme Krumning af Forhjulet.

Arrestanten — der under Sagen vedblivende har fastholdt sin Uskyldighed i det ham paasigtede Forhold — har under de første i Sagen afholdte Forhør forklaret, at han, der bor i Holstebro, om Aftenen den 25 April f. A. rejste med Toget til Herning for at forhandle med en derboende Ejendomskommissionær Møller, og at han efter for-gæves at have søgt Møller tog tilbage med Toget til Holstebro, hvorefter han tilbragte Natten i sit Hjem. Efter at der imidlertid var oplyst forskellige Omstændigheder, der bragte det udenfor al Tvivl, at den af ham hidtil afgivne Forklaring var urigtig, afgav han i et den

10 Maj f. A. afholdt Forhør en senere af ham fastholdt Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Da han den 25 April f. A. om Aftenen ved Ellevetiden var kommen tilbage til Holstebro fra sit forgæves Besøg i Herning, gik han straks hjem og i Seng, uden at han dog klædte sig helt af, idet han blot afførte sig Frakke og Støvler. Det var nemlig hans Hensigt at tage til Ulfborg Marked den næste Dag for eventuelt at købe en Hest og at være der, inden Morgentogene kom, idet han skulde til Skive med Middagstoget og derfor maatte have Handelen afgjort i god Tid. Da han frygtede for at sove over sig, stod han imidlertid, efter at have ligget omtrent en Times Tid eller maaske lidt længere, op og cyklede saa, formentlig Kl. ca. 12 $\frac{1}{2}$, afsted til Ulfborg, hvortil han ankom Kl. ca. 2 om Natten, idet han tænkte sig at kunne komme ind paa Kroen; da han saa, at der ikke var Lys tændt i denne, kørte han, for at faa Tiden til at gaa, videre Syd paa ad Landevejen, men da han var kommen i Nærheden af Thim, kørte han mod en Milepæl eller anden Forhindring, uden at han ved bestemt hvilken, og idet han væltede med Cyklen, faldt han over mod en Telegraf- eller Telefonpæl og fra denne ned i Grøften, hvorved han dels ramponerede Cyklen, dels slog sit Ben, saaledes at han indsaa, at han ikke kunde gaa tilbage til Ulfborg, og da han kunde se Thim Stationsby i ikke stor Afstand, gik han trækkende Cyklen med sig derhen, hvor han kom ind i en Kro eller et Gæstgiveri; her forblev han til næste Morgen, da han med det første Tog tog tilbage til Holstebro, medens han lod Cyklen indskrive til Vemb.

Efter hvad der under Sagen iøvrigt er oplyst, maa det imidlertid antages, at denne Forklaring er usandfærdig, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Arrestanten ikke har kunnet gøre Rede for Ejendomscommissionær Møllers Bopæl i Herning, at Arrestantens Husholderske, Caroline Elise Marie Byskov har forklaret, at hun den paagældende Aften laa vaagen til Kl. 12, men at Arrestanten endnu ikke var kommen hjem paa dette Tidspunkt, at Arrestantens Cykle ifølge et samme paaklæbet Jernbanemærke og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger maa antages i Løbet af Aftenen den 25 April f. A. at være forsendt som Rejsegods med Banen fra Holstebro til Ringkøbing, at Arrestanten ifølge den af Købmand og Afholdsvært Laurids Nielsen af Thim afgivne Forklaring til ham har udtalt sig paa en anden Maade, saavel om Formaalet med sin Kørsel den paagældende Nat som om Grunden til, at Cyklen er bleven beskadiget, og om Stedet, hvor dette var sket, at Klejnsmed og Cyklehandler Peter Christian Nielsen Borgholm af Ringkøbing edeligt har forklaret, at Mærkerne af den Arrestantens Cykle tilføjede Beskadigelse bestemt tyde paa, at Beskadigelsen hidrører fra Paakørsel af en anden Cykle, hvorimod det er i høj Grad usandsynligt, at den skulde hidrøre fra et Uheld af den af Arrestanten angivne Beskaffenhed, samt at Arrestanten — der, efter hvad han har

Færdig fra Trykkeriet den 31 Maj 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 15.

Onsdag den 16 Maj.

erkendt, ikke var i Besiddelse af Penge til at købe en Hest for — ikke har kunnet afgive nogen fyldestgørende Forklaring, hverken om Grunden til, at han opgav at tage til Markedet i Ulfborg, eller om Grunden til, at han ved sin Afrejse fra Thim om Morgen den 26 April f. A. lod sin Cykle indskrive til Vemb, medens han selv rejste til Holstebro, eller endelig om Grunden til, at han ikke, som han som meldt vil have paatænkt, rejste til Skive med Middagstoget samme Dag.

Ligesom det nu, som ovenfor berørt, maa antages, at Arrestantens Cykle samme Aften, Branden fandt Sted, er forsendt som Rejsegods fra Holstebro til Ringkøbing — der kun ligger en god Mil fra Brandstedet — maa det endvidere i Henhold til de fornævnte under Sagen fremkomne Oplysninger anses godtgjort, at Arrestanten har umiddelbart efter Brandens Udbrud færdedes paa Cykle i Nærheden af Brandstedet under de af Vidnerne omforklarede mistænkelige Omstændigheder, og da hans Færden her paa dette Tidspunkt, saavel som hans Forsøg paa ved, som det har vist sig, usande Forklaringer at godtgøre sin Tilstedeværelse andetsteds, ikke findes at kunne forklares paa anden Maade end den, at han, der som meldt maa antages at have Interesse i Branden, selv er Brandstifteren, findes der ved samtlige de fremkomne Enkeltheder, sete i deres Forbindelse, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i den stedfundne Ildspaaættelse, og endvidere for, at Ildspaaættelsen er sket med Forsæt.

Under Sagen har den almindelige Brandforsikring for Landbygninger nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at erstatte Foreningen ialt 6262 Kr., nemlig dels 6258 Kr., som Foreningen har maattet udrede i Brandskadeserstatning, dels et Beløb af 4 Kr., der ere medgaaede til Omkostninger ved Skadens Vurdering. Endvidere har det gensidige Forsikringsselskab »Danmark« nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at godtgøre Selskabet den af samme udbetalte Brandskadeserstatning med 5947 Kr. 4 Øre tilligemed Vurderingsomkostninger, 64 Kr. 40 Øre, ialt 6011 Kr. 44 Øre, hvorhos Ulfborg-Hind Herreders Brandassuranceforening har nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at godtgøre Foreningen et Beløb af 20 Kr., der er udbetalt Malkerøgter Christen Poulsen i Erstatning for det ham ved Branden tilføjede Tab, og endelig har Tjenestekarl Mourids Spaabeck Madsen under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget Reassum-

tionsforhør paastaet Arrestanten tilpligtet at betale ham en Erstatning af 143 Kr. for nogle ham tilhørende, ved Branden fortærede Gardebegenstande. Disse Paastande, med Hensyn til hvilke Arrestanten har erklæret, at han anser dem for sig uvedkommende, idet han er uskyldig i Brandstiftelsen, ere ved Underretsdommen tagne til Følge, dog saaledes, at der ikkun er tillagt Tjenestekarl Madsen en Erstatning af 100 Kr., til hvilket Beløb han for Underretten havde indskrænket sit Krav.

For det Forhold, Arrestanten saaledes maa anses overbevist om at have gjort sig skyldig i, vil han — der vel ifølge de af Gaardbestyrer Niels Nielsen Andersen og Tjenestekarl Mourids Spaabeck Madsen edelig afgivne Forklaringer maa antages oprindeligt at være gjort bekendt med, at Sidstnævnte havde sit Soveværelse i en af de nedbrændte Bygninger, men som dog efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke derfor kan antages at have maattet indse, at dennes Liv ved den stedfundne Ildspaesættelse udsattes for aabenbar Fare — være at anse efter Straffelovens § 281 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Arrestanten vil derhos have at udrede de ved Underretsdommen fastsatte Erstatningsbeløb, dog saaledes at Erstatningen til Tjenestekarl Mourids Spaabeck Madsen bestemmes til 143 Kr.

Nr. 199.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Andreas Schjødt Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 3 Februar 1906: Tiltalte, Slatersvend Jens Andreas Schjødt Andersen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder samt i Erstatning til Arbejdsmand Søren Peter Jensen betale 97 Kr. 92 Øre. Endelig betaler Tiltalte Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Langballe, 15 Kr., og til Defensor, Etatsraad Bredstrup, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Marts 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Eor det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 203, men da det vil kunne have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Andreas Schjødt Andersen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Slatersvend Jens Andreas Schjødt Andersen, der er født i Aaret 1881, og som bortset fra, at han, som han har udsagt, oftere er bleven »mulktet«, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arbejdsmand Søren Peter Jensen kort efter, at han Natten mellem den 25de og 26de November f. A. mellem Kl. 12¹/₂ og 1 i beruset Tilstand havde forladt Beværtningen »Blomsten« i Randers, i Helenestræde traf sammen med en Del fra samme Beværtning kommende, mere eller mindre berusede Personer, deriblandt Tiltalte, der tilføjede ham et Slag, saa at han faldt til Jorden; han var dog istand til straks efter ved egen Hjælp at rejse sig op og fortsætte sin Gang.

Arbejdsmand Jensen blev Dagen efter Overfaldet undersøgt af praktiserende Læge Sørensen i Randers, hvis under 27 November f. A. afgivne Erklæring gaar ud paa, at der ved Undersøgelsen forefandtes nogen Svulst af de bløde Dele i en Haandflades Udstrækning i Egnen under den venstre Brystvorte, ligesom dette Parti var temmelig ømt, samt at der endvidere fandtes en ret betydelig Ømhed paa et ganske bestemt Sted paa 5te Ribben lidt indenfor Brystvorten og omtrent i Højde med denne, hvad der efter Lægens Formening tydede paa, at vedkommende Ribben var brækket, skønt der dog ikke fandtes nogen abnorm Bevægelighed paa Stedet. Erklæringen gaar endvidere ud paa, at Aandedrættet i det Hele var generet, og at Jensen ikke formaaede at drage Vejret fuldt; hvorhos det sluttelig udtales, at han paa Grund af Læsionerne var ude af Stand til at fortjene noget.

I en den 16 December f. A. udstedt Erklæring har bemeldte Læge yderligere udtalt, at den i fornævnte Attest omtalte Ømhed paa 5te Ribben var omtrent svundet, ligesom Aandedrættet i det Hele var lettere, uden at det dog kunde føres helt igennem uden Smerte. Endelig udtales det i denne Erklæring, at Jensen fremdeles var uarbejdsdygtig.

Jensen, der efter sin Forklaring har haft betydelige Smerter i

venstre Side, hvilke efter hans Udsagn i Forhøret den 21 December f. A. da endog vare tiltagne, var efter sin i Forhøret den 6 Januar d. A. afgivne Forklaring da fuldstændig helbredet og skulde en af de først paafølgende Dage begynde at arbejde.

Hans Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han, der ved den paa-gældende Lejlighed var meget beskænket, uden nogen Foranledning fra sin Side af en Person, som han ikke saa, hvem var, fik tildelt et med stor Kraft bagfra rettet Slag, hvorved han faldt ned mod Fortovsstenen, hvorefter han straks mærkede betydelige Smerter.

Tiltalte har derimod forklaret, at Jensen ved bemeldte Lejlighed kom fra Fortovet ud til ham, der gik midt paa Gaden, og tog et Tag i hans Frakke, idet han samtidig sagde, at han vilde æde Tiltalte og slaa ham ihjel. Da Jensen derefter yderligere gav sig til at skubbe til Tiltalte, gav denne, der iøvrigt efter sin Forklaring ikke var ædru, Jensen et Skub, saa at han faldt.

Medens Tiltalte har fastholdt denne Forklaring, har Slagtersvendene Niels Thind Velling og Niels Oluf Aaqvist edelig forklaret, Førstnævnte, at han gik med Jensen fra »Blomsten«, da han saa Tiltalte med et bagfra rettet Slag slaa denne til Jorden, uden at Vidnet havde bemærket, at Jensen forud havde fornærmet Tiltalte, samt at Jensen derefter klagede over Smerter i Siden eller Brystet, Sidstnævnte, at da han bemeldte Aften ca. Kl. 12¹/₄ havde forladt »Blomsten«, saa han, at Jensen, der gik foran ham, paa Hjørnet af Slotsgade og Helenestræde stødte sammen med flere Personer, og straks derefter blev slaaet til Jorden, uden at han dog saa af hvem, eller ved, hvad der gav Anledning dertil, og at Vidnet i ethvert Fald ikke har set, at Jensen greb fat i Tiltalte, eller hørt, at han truede med at ville slaa Tiltalte ihjel. Da Tiltalte derefter i Nørregade passerede dette Vidne, raabte han: »Saa Du, han faldt«, og føjede til: »Jeg slog ham, den Onde hule mig, isænk«, hvilken Udtalelse Tiltalte har erkendt at være fremkommen med.

Under Sagen har Jensen nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at yde ham i Erstatning for Næringstab et Beløb af 53 Kr., for Lægebehandling og indkøbte Apotekerverer ialt 19 Kr. 92 Øre, samt en passende Godtgørelse for Sveie og Smerte, og i Overensstemmelse hermed, samt idet sidstnævnte Godtgørelse ved Underrettsdommen er fastsat til 25 Kr., er Tiltalte, der ikke har fundet noget mod de nedlagte Erstatningspaastande at erindre, ved bemeldte Dom tilpligtet at betale Jensen en Erstatning af ialt 97 Kr. 92 Øre.

Idet det nu ved de foreliggende Oplysninger maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte under de foran nærmere anførte Omstændigheder har øvet Vold mod Arbejdsmand S. P. Jensen, der ifølge de afgivne Vidneforklaringer ikke kan antages at have givet Tiltalte nogen rimelig Anledning dertil, samt derved tilføjet ham de i Lægeerklæringen omhandlede Læsioner, findes Tiltalte, om hvem der ikke er Føje til at antage, at han ikke i Gerningens Øjeblik skulde have været fuldt tilregnelig, for sit nævnte Forhold ved Underrettsdommen rettelig at være anset efter Straffelovens § 203, jfr. § 1, 2det Stk., 1ste Led, i midlertidig Lov af 1 April 1905, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2

Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den tilkendte Erstatning — — — — ligeledes tiltrædes, — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 21 Maj.

Nr. 22. Grosserer **Holger J. F. Asmussen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Firmaet **C. Olesens** forhenværende ansvarlige Deltagere, Grossererne **C. Olesen** og **C. C. M. Levvyohn** (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Provision.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 Maj 1905: Indstævnte, Grosserer Holger J. F. Asmussen, bør til Sagsøgerne, Grossererfirmaet C. Olesen, betale 1323 Kr. 46 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 2 Oktober 1902, til Betaling sker, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der alene Spørgsmaal, om der tilkommer Appellanten Provision af den vedtagne Størrelse for de Leveringer, der i Aarene 1901 og 1902 ere ydede af de Indstævnte til det i den indankede Dom omtalte Dampvadskeri.

Afgørelsen heraf beror paa, om det Appellanten af de Indstævntes Prokurist givne Tilsagn om Provision har været betinget dels af, at Dampvadskeriets første Bestilling lød paa 40000 Kroner, at aftage i Løbet af 1 Aar, dels af, at der ydedes kontant Betaling for de bestilte Varer.

Det er nu i og for sig mindre sandsynligt, at Appellantens Ret til Provision skulde være bleven knyttet til disse Betingelser og navnlig den første af dem. Men ganske uantageligt bliver dette, naar henses til, at Appellanten ifølge de foreliggende Oplysninger af Dampvadskeriets Ejer var bleven gjort bekendt med, at dennes første Bestilling kun vilde komme til at lyde paa 4000 Kroner, hvoraf 1000 Kroner kontant og Resten i Afdrag mod Sikkerhed, og Appellanten saaledes havde maattet være paa det Rene med, at han ved at gaa ind paa de ommeldte Betingelser paa Forhaand vilde have fraskrevet sig Ret til ethvert Vederlag for den Tjeneste, han ydede de Indstævnte. At de omtvænte Betingelser ere stillede, kan ikke heller støttes paa den af de Indstævntes Prokurist afgivne Vidneforklaring; thi bortset fra, at Prokuristen ikke er et ganske uinteresseret Vidne, er hans Forklaring paa det afgørende Punkt ubestemt og paa andre Punkter taler den endog nærmest til Fordel for Appellanten.

Under alle Omstændigheder maa den Usikkerhed, der her under Sagen kan herske med Hensyn til Aftalens Indhold, gaa ud over de Indstævnte, eftersom de eller deres Prokurist burde have sørget for at fæstne Vilkaarene skriftligt, hvorom Appellanten ved Overenskomstens Afslutning udtrykkelig havde anmodet Prokuristen.

Subsidiært have de Indstævnte gjort gældende, at Appellanten i ethvert Fald maa have forbrudt sin Ret til videre Provision derved, at han engang i Aaret 1901 har søgt at bevæge Dampvadskeriets Ejer til at afbryde Forbindelsen med dem; men heller ikke heri kan der gives dem Medhold, idet de Skridt, hvortil de sigte, først ere foretagne af Appellanten, efter at de havde vægret sig ved at betale ham den skyldige Provision.

Da der saaledes tilkommer Appellanten Provision for Aarene 1901 og 1902, og da Parterne under denne Forudsætning ere enige om, at hans Tilgodehavende overstiger hans Gæld til de Indstævnte, vil Appellanten efter sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger i begge Instanser findes at kunne ophæves. Det Appellantens beskikkede Sagsfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Holger J. F. Asmussen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Grosserer C. Olesen og Grosserer C. C. M. Levysohn, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsagsfører Asmussen 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til Stævning af 2 Oktober 1902 har Grossererfirmaet »C. Olesen« paastaet Indstævnte, Grosserer Holger J. F. Asmussen, dømt til at betale dem 1400 Kr. 6 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger. Indstævnte har fordret sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Under Sagen er der af Sagsøgerne fremlagt en Kontokurant, der begyndte med en Debetsaldo for Indstævnte af 1126 Kr. 63 Øre, hvorunder var medregnet en af dem i 1900 afholdt Udgift af 248 Kr. til Erhvervelse af Grossererborgerskab og autoriserede Handelsbøger for Indstævnte. Den udviste dernæst, at der var leveret Indstævnte, der synes nærmest at have fungeret som en Slags Mellemandler mellem Sagsøgerne og andre Næringsdrivende her, Varer i Løbet af Aaret 1901 til et samlet Beløb af 2563 Kr. 17 Øre, medens der var krediteret ham for i Aarets Løb skete Indbetalinger 1074 Kr. og for Returner og Dekurter 543 Kr. 58 Øre, 3: tilsammen 1617 Kr. 58

Øre. Derved fremkom der et Debetbeløb af ialt 2072 Kr. 22 Øre. Henimod Udgangen af 1901 havde Sagsøgerne imidlertid godskrevet Indstævnte derpaa dels de fornævnte 248 Kr. (for Udlæg til Borger- skab m. m.), hvorved Beløbet nedgik til 1824 Kr. 22 Øre, dels 500 Kr. 91 Øre for forskellige yderligere Retur- og Dekurtposter samt som Godtgørelse og Provision, og Debetsaldoen pr. 31 December 1901 blev derefter 1323 Kr. 31 Øre. I Januar 1902 leverede Sagsøgerne der- hos yderligere Varer til Indstævnte for 76 Kr. 75 Øre, hvorved det paastævnte Beløb af 1400 Kr. 6 Øre fremkom. Efter at Sagsøgerne under Sagens Gang havde paa Opfordring af Indstævnte givet forskel- lige Oplysninger om de saaledes nævnte Beløb, om hvilke Indstævnte ikke tidligere vil have haft fornøden Klarhed, har denne erklæret, at han i visse Maader Intet havde at erindre mod Rigtigheden af det i Henhold dertil paastævnte Beløb af 1400 Kr. 6 Øre. Men Indstævnte har for det første hævdet, at det var ganske urigtigt, naar Sagsøgerne har anbragt, at det kun var af Godhed og Imødekommen, at de var gaaet ind paa at godskrive ham de omtalte 248 Kr. og 500 Kr. 91 Øre eller tilsammen 748 Kr. 91 Øre, idet Indstævnte har gjort gæl- dende, at han ikke blot havde haft moralsk, men ogsaa juridisk Krav derpaa. Idet Retten dog kun for et Par enkelte Punkters Vedkom- mende finder Anledning til nedenfor at komme nærmere ind paa disse Beløb, da der altsaa er Enighed om, at de i alt Fald bliver at afskrive, skal det her blot nævnes, at af de 500 Kr. 91 Øre udgjorde de 370 Kr. 13 Øre en Indstævnte med 4 pCt. godskreven Provision af en Le- vering af Duge og Servietter i Aaret 1900 til Dampvadskeriet »Thor« paa 9253 Kr. 60 Øre, de 39 Kr. 43 Øre Godtgørelse paa returnerede Varer, 6 Kr. Godskrivning for en Fejlregning, 42 Kr. 67 Øre Dekurt paa en Levering til et Hotel, 18 Kr. 18 Øre Rabat paa Levering af Dækketøj fra en anden Handlende her og 24 Kr. 50 Øre Godtgørelse for tabt Fortjeneste for Indstævnte paa en gennem ham modtagen, af Sagsøgerne ikke rettidig effektueret og derfor annulleret Ordre.

Indstævnte har dernæst gjort gældende, at der yderligere tilkom ham i lignende Godtgørelser og Rabat 117 Kr. 98 Øre, som blev at fradrage de paastævnte 1400 Kr. 6 Øre.

Indstævnte har endvidere anbragt, at der blev at godskrive ham 2 pCt. Sconto for kontant Betaling af 2674 Kr. 33 Øre med 53 Kr. 48 Øre, og Indstævnte har endelig paastaaet, at der foruden de af- skrevne 370 Kr. 13 Øre tilkom ham 4 pCt. Provision af yderligere Leverancer til Dampvadskeriet »Thor« med mindst 1546 Kr. 32 Øre, hvorefter han altsaa ikke blot, som tidligere anført, helt vilde blive at frifinde, men endog faa et Restbeløb tilgode hos Sagsøgerne, som han har forbeholdt sig senere at indtale under en særlig Sag mod dem.

Retten finder imidlertid ikke, at det af Indstævnte fordrede Af- drag af 53 Kr. 48 Øre samt 2 pCt. Sconto for kontant Betaling, 2 : Betaling inden 30 Dage, kan tilkendes ham, da det overfor Sagsøgernes Benægtelse overhovedet ikke er godtgjort, at der har fundet Betaling Sted fra hans Side inden den nævnte Frist. Retten mener dernæst heller ikke, at det er oplyst, at der tilkommer ham et under de oven- anførte 117 Kr. 98 Øre indbefattet Beløb af 16 Kr. 88 Øre i Rabat paa en Levering af Haandklæder fra den samme Handlende, som havde leveret det Dækketøj, hvorpaa der var godskrevet ham den ovennævnte

Rabat af 18 Kr. 18 Øre. Derimod mener Retten under Hensyn til det Fremkomne, at de andre Poster, der ere indbefattede under den nævnte 117 Kr. 98 Øre, bør godskrives Indstævnte, nemlig 9 Kr. 60 Øre i Godtgørelse for tabt Fortjeneste paa af Sagsøgerne leverede, men paa Grund af Fejl returnerede Varer og 91 Kr. 50 Øre for tabt Fortjeneste paa to gennem Indstævnte af Sagsøgerne i 1900 og 1901 modtagne, men ikke rettidig effektuerede og derfor af Køberne annullerede Ordre, dog at disse 91 Kr. 50 Øre blive at nedsætte til 67 Kr., da Fortjenesten paa den ene Ordre maa antages at være fejlagtig beregnet til 51 Kr. 50 Øre istedet for til 27 Kr. Det af Sagsøgerne paastævnte Beløb af 1400 Kr. 6 Øre bliver derefter at nedsætte med 76 Kr. 60 Øre (9.60 + 67.00) til 1323 Kr. 46 Øre.

Tilbage staar Hovedspørgsmaalet i Sagen, nemlig om Indstævnets Ret til Provision af Sagsøgernes Leverancer til Dampvadskeriet »Thor«. Det er givet, at Sagsøgerne dertil leverede Varer (Duge, Servietter etc.) i 1900 for 9253 Kr. 60 Øre, i 1901 i alt Fald for 17345 Kr. 86 Øre og i 1902 for 21311 Kr. 79 Øre, altsaa i de to sidstnævnte Aar for tilsammen 38657 Kr. 65 Øre, og som omtalt har Sagsøgerne godskrevet Indstævnte 4 pCt. af Leveringerne i 1900 med 370 Kr. 13 Øre, hvad de dog kun ville have gjort af Godhed, uden at være forpligtede dertil, medens Indstævnte, som tidligere nævnt, har paastaaet, at han havde retligt Krav saavel derpaa som paa 4 pCt. af Leveringerne i 1901 og 1902, altsaa paa yderligere 1546 Kr. 32 Øre.

Der foreligger slet intet Skriftligt i saa Henseende. Af forskellige Vidneforsler under Sagen fremgaar det imidlertid, at Indstævnte en Dag i Foraaret 1900 indfandt sig i Sagsøgernes Forretning og da tilbød Prokuristen der, Hr. Cohrt — Grosserer Olesen var dengang bortrejst — at skaffe Forretningen en større Levering til en Tredjemand af Duge og Servietter mod, at der tilstodes ham en vis Provision, som de tilsidst enedes om skulde sættes til 4 pCt., hvorefter Indstævnte opgav Dampvadskeriet »Thor« som den Kunde, til hvem Leverancen skulde ske. Der var forinden af en anden Funktionær i Forretningen foretaget en Kalkule over, hvorledes Priserne ved den omtalte Levering vilde stille sig, hvis Resultat blev meddelt Indstævnte.

Nogle Dage senere kom Indstævnte igen med Indehaveren af »Thor«, men forhandlede de da med Grosserer Olesen, som imidlertid var kommen hjem, og først derefter blev den endelige Aftale med »Thor« om den første Levering truffen, og skete den, der kun omfattede et Beløb af lidt over 4000 Kr., paa Betingelse af afdragsvis Betaling, og skete de senere Leveringer — med Indgivelsen af Ordrene derom havde Indstævnte intet at gøre — ligeledes kun paa samme Vilkaar.

Men medens Indstævnte har anført, at han slet ikke til Hr. Cohrt havde talt om kontant Betaling, hvad der vilde have været i Strid med »Thor«s Indehavers Udtalelse til ham, der netop lød paa Betaling afdragsvis, og derhos kun havde talt om en 1ste Levering paa en 4000 Kr., medens han tillige havde sagt, at Leveringerne, der skulde bruges til Udlejning til Hoteller og Restaurationer, mulig nok i en 3-Aars Tid vilde løbe op til en 30 til 40000 Kr., hvad »Thor«s Indehaver havde sagt til ham, har Prokurist Cohrt, som har beediget sin Forklaring, derimod anført, at Indstævnte udtrykkelig sagde, at Leve-

ringerne i 1900 vilde blive paa en 40000 Kr. og mulig i de følgende Aar vilde blive fulgt af Leveringer paa en 20 til 30000 Kr. aarlig, og at Indstævnte derhos udtrykkelig havde sagt, at Forretningen skulde ske kontant, hvilket netop medførte, at den omtalte Kalkule skete paa Basis af kontant Betaling, hvad der dog muligvis ikke blev omtalt for Indstævnte.

Prokuristen har endvidere forklaret, at inden Indstævnte derpaa med Indehaveren af »Thor« kom til at forhandle med Grosserer Olesen selv, hvorved Prokuristen ikke var tilstede, havde han ladet denne direkte eller gennem hans Kompagnon vide, at han havde haft den omtalte Samtale med Indstævnte og derunder havde lovet Indstævnte en Provision af 4 pCt. af en Levering til »Thor« paa 40000 Kr. kontant i 1900 og ligeledes af 4 pCt. af senere kontante Leveringer der-til i Fortsættelse deraf paa en 20 til 30000 Kr.

Prokurist Cohrt har endelig erkendt, at han, da Indstævnte i Oktober 1901 en Dag beklagede sig til ham over, at Grosserer Olesen overhovedet ikke vilde give ham Provision af Forretningerne med »Thor« — dengang var de 370 Kr. 13 Øre for 1900 endnu ikke godskrevne Indstævnte — sagde til Indstævnte omtrent: »De skal have 4 pCt. af Alt, hvad vi sælge til »Thor««, uden da formentlig at tilføje »kontant«.

Efter det saaledes Foreliggende finder Retten ikke, at der kan tilkomme Indstævnte noget Krav paa Provision af Forretningerne med »Thor« udover de ham for 1900 godskrevne 370 Kr. 13 Øre. Ligesom Prokuristen nemlig i Virkeligheden kun ses at have tilsagt ham yderligere Provision under bestemte Forudsætninger, som ikke kom tilstede, saaledes ses der slet ikke at være givet ham noget Tilsagn i saa Henseende under Forhandlingerne mellem Grosserer Olesen personlig og ham og »Thor«s Indehaver, hvorved der overhovedet først kom en endelig Forretning istand.

Indstævnte vil følgelig blive at dømme til at betale Sagsøgerne 1323 Kr. 46 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 2 Oktober 1902. Sagens Omkostninger findes derimod at burde hævses.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 86. Vinhandler **W. Christensen** (Ingen)

contra

Handelsrejsende **J. S. Klottrup** (Hindenburg efter Ordre).

Højesterets Dom.

Appellanten, Vinhandler **W. Christensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det til-lades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt

han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Advokat Hindenburg for Højesteret betaler Appellanten 80 Kroner. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 98. Slagtermester **F. Pacharzina** (Ingen)
 contra
 Dyrlæge **H. Christensen** (Jensen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Slagtermester **F. Pacharzina**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdag den 22 Maj.

Nr. 33. Intestatarvingerne efter afdøde Planter **Mc. Dermott**, **James C. Brady** og **Mary White**, født **Brady**, med Mand og Værge, **George W. White**, ved deres Befuldmægtigede, Prokurator **A. E. Stakemann** og Planter **A. Hoffmann** (Lunn)

contra

Guvernementet for de dansk-vestindiske Øer paa Sot. Croix Fattigvæsens Vegne (den konst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en i et Skøde og en Panteobligation indeholdt Disposition kan anerkendes som en Livsgave.

Christiansteds Skifterets Decision af 7 September 1904: Den af Prokurator Nielsen fremsatte Protest mod, at Boet efter afdøde forhenværende Planter Patrick Mc. Dermott eller den i dette Bo forefundne foran ommeldte Panteobligation for 7000 Dollars udleveres Afdødes Arvinger efter Loven, kan ikke tages til Følge.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 Juli 1905: Citanten, Guvernementet for de dansk-vestindiske Øer, paa Vegne de Fattige paa St. Croix, bør være berettiget til i afgangne Planter P. Mc. Dermotts Dødsbo fra Christiansteds Skifteret at erholde udleveret som tilhørende de Fattige paa St. Croix den ovennævnte til P. Mc. Dermott under 4 Maj 1901 udstedte Panteobligation paa 7000 vestindiske Daler saavel som til at erholde udbetalt alle af Skifteretten i Henhold til denne Obligation oppebaarne Renter. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

I Salær til Kammeradvokaten vil Appellanterne have at betale 150 francs.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale Appellanterne, James C. Brady og Mary White, født Brady, med Mand og Værge, George W. White, til den konstituerede Kammeradvokat 150 francs. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 15 francs.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 24 Maj 1903 afgik Planter Patrick Mc. Dermott af St. Croix ved Døden, efterladende et den 12te s. M. dateret Testamente, hvorved han skænkede Hovedmassen af sin efterladte Formue til de Fattige paa St. Croix og indsatte 2 Eksekutorer til at behandle Boet. Da der rejstes Tvivl om Testamentets Gyldighed, frasagde de indsatte Eksekutorer sig imidlertid det dem tiltænkte Hverv, og Boet toges under Behandling af Christiansteds Skifteret.

Da Afdødes Intestatarvinger, hans Broderbørn, James C. Brady og Mary White, derefter ved deres Fuldmægtig, Prokurator Stakemann, for Skifteretten nedlagde Paastand om, at Boet med Tilsidesættelse af Testamentets Bestemmelser skulde ekstraderes til dem som Afdødes eneste lovlige Arvinger til privat Skifte og Deling, blev der af Guvernementet for de dansk-vestindiske Øer paa Vegne de Fattige paa St.

Croix nedlagt Indsigelse herimod under Henviſning til den de Fattige ved Testamentet tillagte Arveret.

Under den i den Anledning opstaaede Skiftedisput blev det endvidere af Guvernementet gjort gældende, at hvad der end maatte blive bestemt vedrørende Opretholdelsen af Testamentets Bestemmelser til Fordel for de Fattige, maatte disse i hvert Fald være berettigede til en i Boet forefundn af William Latimer til P. Mc. Dermott for 7000 Doll. udstedt Panteobligation med 1ste Prioritet i Plantagen »Rattan« og »Belvedere« med paaløbne Renter, idet denne Obligation efter Guvernementets Formening som en Følge af Bestemmelserne i det af Mc. Dermott til Latimer paa nævnte Ejendom udstedte Skøde maatte siges at være tillagt de Fattige som en Livsgave eller i hvert Fald ved en dispositio mortis causa indeholdt, ikke i det omstridte Testamente, men i selve Skødet.

Da Intestatarvingernes Fuldmægtig ogsaa bestred de Fattiges Ret over den omhandlede Obligation, blev hele Sagen indladt til Skifterettens Afgørelse, og ved Rettens Kendelse af 7 September 1904 blev det eragtet, at Protesten mod Boets Ekstradition og Paastanden om Udlevering af Panteobligationen ikke kunde tages til Følge.

Denne Kendelse har Guvernementet som Overbestyrelse for St. Croix Fattigvæsen indanket her for Retten, idet det dog under Proceduren har frafaldet den paa Testamentet støttede Protest mod Ekstraditionen af Mc. Dermotts Bo til Intestatarvingerne, men har gentaget Paastanden om Udlevering af Panteobligationen med paaløbne Renter, hvorhos Citanten har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst.

De indstævnte Intestatarvinger har givet Møde ved Underretsprokurator Stakemann dels i hans Egenskab af deres Mandatarius og dels som Sagfører for den anden Mandatarius, Planter Axel Hoffmann, og har indstævnte paastaaet Skifterettens Kendelse opretholdt og sig tillagt skadesløse Sagsomkostninger, derunder Sagførersalær.

I det foran ommeldte af P. Mc. Dermott til William Latimer udstedte Skøde paa Plantagen »Rattan« og »Belvedere« fastsættes Købesummen til 7000 Doll., og om Afgørelsen af denne Købesum hedder det, at Køberen skal udstede Obligation for Beløbet med 1ste Prioritets Panteret i Plantagen, hvorhos det endvidere i Skødet hedder: »Kapitalen skal forblive indestaaende i Plantagen for bestandig, og ingen af Parterne kan fordrø Samme udbetalt, men skal den blive staaende fra Ejer til Ejer som en vedvarende Anbringelse for de Fattige. Renten skal betales til mig, saalænge jeg lever, den 9 April og 9 Oktober hvert Aar, første Gang den 9 Oktober 1901 og 2den Gang den 9 April 1902, hver Indbetaling med Halvdelen af det aarlige Rentebeløb, og jeg forbeholder mig Retten til at uddele bemeldte Rente til de Fattige i min Levetid. Efter min Død skal nævnte Rente betales til den, hvem jeg i mit Testamente maatte udnævne til at modtage og uddele samme.«

Den for Købesummen udstedte Panteobligation anfører Sælgeren, P. Mc. Dermott, som Kreditor og udtaler Intet om, at Beløbet skal tilhøre de Fattige; foruden de i en Panteobligation almindeligvis indeholdte Stipulationer samt en Bestemmelse om permanent Uopsigelighehed indeholder Obligationen følgende Bestemmelse: »I Hr. Mc. Dermotts

Levetid skal Renten betales til ham, efter hans Død skal den betales til den, der ifølge hans sidste Villie og Testamente maatte være udnævnt til at modtage den.«

Medens det fra Citantens Side gøres gældende, at de ved Skødet og Panteobligationen truffne Dispositioner konstituerer en endelig Livsgave til de Fattige, hævdes det af Indstævnte, at den i Skødet indeholdte ensidige Erklæring fra Afdøde ikke af denne er bragt til de Fattiges Kundskab, hvorfor ingen berettiget Forventning er vakt, samt at Obligationen ifølge sit Indhold tilhørte Afdøde med fuld Raadighed og efter hans Død hans Bo.

Skødet og Panteobligationen maa ses under Et, og skønnes det nu ikke rettere, end at en rimelig Fortolkning fører til det Resultat, at Mc. Dermott maa antages kun i sin Egenskab af Repræsentant for de Fattige at have været Fordringshaver efter Obligationen.

I saa Henseende skal anføres Følgende:

Begge Dokumenter er daterede samme Dag, 4 Maj 1901, og tinglæste, forsaavidt uden Retsanmærkning, samme Dag, 29 Maj 1901, og det har paa Forhaand Formodningen imod sig, at der mellem Dokumenterne skulde være en saa væsentlig Uoverensstemmelse som den, at den virkelige Fordringshaver efter Obligationen var en ganske anden end den, der i Skødet staar angivet som Fordringshaver efter den Obligation, som Køberen skulde udstede.

Skødet indeholder derhos adskillige Udtalelser, som vilde være mindre naturlige, hvis det kun skulde gaa ud paa at ordne det i Anledning af Ejendomshandelen opstaaede Retsforhold mellem Køber og Sælger, saaledes Bestemmelsen om, at Kapitalen skal blive staaende som en vedvarende Anbringelse for de Fattige, Bestemmelsen om Renteterminerne og om, at Renten skal betales til Mc. Dermott i hans Levetid og efter hans Død til den, hvem han i sit Testamente maatte udnævne til at modtage og uddele samme, samt Bestemmelsen om, at han forbeholder sig Retten til i sin Levetid at uddele Renten til de Fattige.

Endvidere vilde Panteobligationens Bestemmelse, at Renten i Mc. Dermotts Levetid skal betales til ham, efter hans Død til den, der ifølge hans sidste Villie og Testamente maatte være udnævnt til at modtage den, være unaturlig under den Forudsætning, at Mc. Dermott var betragtet som den virkelige Fordringshaver.

Skødet og Panteobligationen skønnes derefter at indeholde en Disposition til Fordel for de Fattige, og findes denne Disposition at maatte betegnes som en fuldbragt Livsgave, særligt under Hensyn til, at Mc. Dermott ifølge saavel Skøde som Obligation allerede i levende Live har frasagt sig Dispositionsretten over Hovedstolen, hvad kun kan finde en rimelig Forklaring deri, at Gaven til de Fattige er betragtet som en fuldbyrdet Kendsgerning. Herimod skønnes ikke at kunne paaberaabes, at Mc. Dermott i sin Levetid i Henhold til det i Skødet tagne Forbehold har oppebaaret Renterne, om hvis Anvendelse ingen Oplysning foreligger.

Vel er Skødet ikke begært tinglæst som tillige stiftende Ret for de Fattige, men i Betragtning af Forbindelsen mellem Skødet og Panteobligationen findes der ved den samtidige Tinglæsning af disse 2

Dokumenter at være givet Gavemodtageren, i videre Forstand det Offentlige, den til Gaveretshandelens endelige Stiftelse fornødne Underretning.

Bestemmelserne i Mc. Dermotts ikke anerkendte Testamente om, hvorledes der efter hans Død skal forholdes med Obligationen og dens Renter, findes ikke at kunne siges at forudsætte, at Livsgaven ikke var bleven fuldbragt, men kun at kunne forstaas som et paa Lægmands Vis formet Ønske om, hvorledes der skal forholdes med Renten.

Da endelig Guvernementet, som ogsaa i Skiftedecisionen antaget, findes at maatte kunne optræde i nærværende Sag paa St. Croix's Fattiges Vegne og i Mangel af den i Skødet bebudede Udnævnelse at maatte kunne modtage og uddele Renten, findes der at maatte gives Citanten Medhold, forsaavidt hans Paastand gaar ud paa, at den omhandlede Obligation, der ifølge Overenskomst mellem Parterne beror i Christiansteds Skifterets Værge, bør udleveres til Guvernementet paa de Fattiges Vegne tilligemed de af Skifteretten oppebaarne Renter deraf.

Sagens Omkostninger for Overretten findes under Omstændighederne at burde ophæves.

Nr. 202. Højesteretssagfører Winther

contra

Laurits Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Anstiftelse til Brandstiftelse og til Assurance-svig samt for Anstiftelse til falsk Forklaring for Retten.

Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 21 December 1905: Tiltalte, Proprietær Laurits Hansen af Kvislemark, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Tiltalte, Husmand Hans Larsen af Kvislemark, med simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa bør og Tiltalte Hansen betale samtlige Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, og Defensor, Sagfører Poulsen, 15 Kr. til hver, dog saaledes, at Tiltalte Larsen in solidum med Tiltalte Hansen betaler $\frac{1}{4}$ af disse Omkostninger. Dog vil for Tiltalte Larsens Vedkommende Dommens Fuldbyrdelse være at udsætte, og Straffen bortfalder under de i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 20 indeholdte Betingelser. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Marts 1906: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Lassen og Overretssagfører M. Carlsen, betaler Tiltalte Laurits Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Hansen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtalt, Husmand Hans Larsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneres Tiltalte, Proprietær Laurits Hansen, der er født den 4 Februar 1874 og ikke er funden forhen straffet, for Forsøg paa Anstiftelse til Brandstiftelse og til Assurance-svig, samt for Anstiftelse til falsk Forklaring for Retten, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen Tilstaaelse, der er stemmende med det iøvrigt under Sagen Oplyste, følgende:

1. Hvad angaar den mod Tiltalte rejste Sigtelse for Forsøg paa Anstiftelse til Brandstiftelse, er det godtgjort, at Tiltalte mindst 5 Gange, første Gang i August Maaned 1903, sidste Gang i Oktober Maaned 1905, har opfordret fornævnte Husmand Hans Larsen til at sætte Ild paa den Tiltalte tilhørende Gaard, »Geelsgaard« i Kvislemark Sogn, og at han første og sidste Gang lovede Larsen, der arbejdede hos Tiltalte, at give ham 500 Kr. herfor. Hans Larsen vægrede sig imidlertid stadig ved at efterkomme Tiltaltes Opfordringer. Motivet for Tiltalte til at søge at faa Gaarden brændt af var hans trykkede økonomiske Stilling, idet han, der for ca. 3¹/₂ Aar siden havde købt »Geelsgaard« for noget over 63000 Kr., havde en Prioritetsgæld paa 57000 Kr. indestaaende i Gaarden, og derhos havde saa megen løs Gæld, at den i Forbindelse med de i Gaarden indestaaende Prioriteter omtrent svarede til Gaardens nuværende Værdi ca. 60000 Kr. Tiltalte havde assureret Gaardens Bygninger for 18818 Kr. og Indbo, Avlsredskaber, Kreaturer, Sæd m. v. for 29999 Kr., og han haabede ved Brandskadeerstatningen for Løsøret at kunne forbedre sin økonomiske Stilling, idet han ventede at faa en rigelig Erstatning for Løsøret, uden at han dog vil have tænkt paa at komme med urigtige eller bedrageriske Opgivender ved Fastsættelsen af Brandskaden. Derimod antog Tiltalte, at Assurancesummen for Bygningerne helt vilde medgaa til Opførelsen af nye Bygninger, men han vilde dog ved en eventuel Brand kunne opnaa, at de nye Bygninger blev lagt paa et for Driften bekvemmere Sted. Tiltalte, der iøvrigt ikke har talt nærmere med Hans Larsen om, hvorledes Brandstiftelsen skulde udføres, vil være gaaet ud fra, at Hans Larsen, hvis han foretog Ildspaaættelsen, vilde have sørget for, at Mennesker og Kreaturer ikke blev udsatte for Fare.

2. Med Hensyn til Sigtelsen for Forsøg paa Anstiftelse til Assurancesvig er det godtgjort, at Tiltalte omkring Midten af September Maaned f. A. har enten paa samme Dag eller med faa Dages Mellemrum opfordret dels fornævnte Hans Larsen og dels en hos ham tjennende Karl, Alfred Henrik Jensen, til mod et Vederlag af 5 Kr. hemmelig at aflive en ham tilhørende syg, gammel Hest, for at han ved Hestens Død kunde faa Assurancesummen for Samme udbetalt, uden at dog nogen af de Paagældende lovede at gøre dette eller senere besluttede sig hertil. Hesten var assureret for 220 Kr., og Tiltalte vilde ved Hestens Død faa udbetalt $\frac{5}{6}$ af Assurancesummen, men Hesten var betydeligt mindre værd, og blev faa Dage senere af Tiltalte solgt for 55 Kr.

3. Tiltalte har endelig vedgaaet, at han — efter at han den 14 November f. A. havde i Retten afgivet Forklaring med Hensyn til den mod ham rejste Sigtelse for Forsøg paa Anstiftelse til Brandstiftelse og der havde afgivet en delvis urigtig Forklaring, idet han havde forklaret, at han kun én Gang havde opfordret Hans Larsen til at sætte Ild paa Gaarden — har ved sin Hjemkomst fra Forhøret meddelt Hans Larsen, at han havde afgivet den fornævnte urigtige Forklaring og opfordret ham til ikke at blande mere ind i Sagen, samt at han bad Larsen om, saafremt denne i Retten skulde blive adspurgt om, hvorvidt Tiltalte havde opfordret ham til at aflive Hesten, da at nægte dette, og har Larsen, der i 1ste Instans var tiltalt for falsk Forklaring for Retten, tilstaaet, at han, da han den 17 November f. A. mødte i Retten som Vidne, urigtig har forklaret, at Tiltalte kun én Gang har rettet Opfordring til ham om at sætte Ild paa Gaarden, og at han, der dels af Medlidenhed med Tiltalte, dels fordi han til en Rapport tidligere havde udtalt sig saaledes, forinden havde besluttet at afgive saadan urigtig Forklaring, ved Tiltaltes Opfordring blev yderligere bestyrket i sit Forsæt. Derimod vil han ikke have besluttet sig til efter Tiltaltes Opfordring at forklare urigtigt i Retten med Hensyn til Tiltaltes Anmodning om at aflive Hesten, og har han ikke heller herom afgivet urigtig Forklaring.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 281 og 259, begge §§ sammenholdte med dens § 52, 3dje Pkt., samt efter dens § 146, jfr. § 51, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 281 og 259, begge §§ sammenholdte med dens § 52, 3dje Pkt., samt efter dens § 146, sammenholdt med § 51 og tildels § 46, alt sammenholdt med § 62, med lige Straf, — — — vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 7 Juni 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 16.

Onsdag den 23 Maj.

Nr. 90. Godsejer O. P. Buck (Jensen)

contra

Jelling Sogneraad (Lunn efter Ordre),

betreffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Skat.

Vejle Bytings Dom af 1 September 1904: Indstævnte, Godsejer O. P. Buck i Vejle, bør for Tiltale af Citanter, Jelling Sogneraad, i denne Sag fri at være. For usømmelig Procedure bør Indstævnte bøde 20 Kr. til Vejle Kæmnerkasse og ligesaa meget til Justitskassen. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges den for Citanter beskikkede Sagfører, Gyntelberg, i Salær 30 Kr., som udredes af det Offentlige. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11. September 1905: Indstævnte, Godsejer O. P. Buck, bør til Citanterne, Jelling Sogneraad, betale 393 Kr. 60 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 September 1903, indtil Betaling sker. Til det Offentlige betaler Indstævnte Retsgebyr, Skrivsalær og Godtgørelse for stemplet Papir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Citanterne, saafremt Sagen ikke for deres Vedkommende havde været beneficeret for begge Retter, samt i Salær til den for Citanterne beskikkede Sagfører for Underretten, Sagfører Gyntelberg, 30 Kr. og til den for dem beskikkede Sagfører for Overretten, Étatsraad Neckelmann, 35 Kr. I Henseende til de Indstævnte ikendte Bøder bør Underretsdommen ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Denne Sags Afgørelse beror udelukkende paa, om Appellanten kan anses selv at have beholdt fast Ophold paa Faarupgaard efter sin i den indankede Dom nævnte Flytning til Vejle,

og da dette Spørgsmaal maa besvares benægtende, vil han være at frifinde. Idet det derhos findes at burde have sit Forblivende ved de Appellanten idømte Bøder, vil Bytingets Dom i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 300 Kroner.

Det Indstævntes befalede Sagførere for Overretten og Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Bytingets Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret betaler Indstævnte, Jelling Sogneraad, til Appellanten, Godsejer O. P. Buck, med 300 Kroner. Saa betaler og Indstævnte til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Overretten og Højesteret tillægges der Etatsraad Neckelmann og Højesteretssagfører Lunn henholdsvis 35 Kroner og 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanterne, Jelling Sogneraad, i første Instans søgt Indstævnte, Godsejer O. P. Buck i Vejle, til Betaling af 393 Kr. 60 Øre, som udgør den Indstævnte for 1ste og 2det Kvartal 1903 paa-lignede Formue- og Lejlighedsskat til Jelling Kommune, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 September 1903, indtil Betaling sker.

Ved Underretsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citanternes Tiltale, hvorimod han for usømmelig Procedure er anset efter D. L. 1—12 og Fr. 23de December 1735 § 2 med en Bøde af 20 Kr. til Vejle Kæmnerkasse og ligesaa meget til Justitskassen, og Sagen er nu af Citanterne ind-anket her for Retten, hvor de har gentaget den af dem i første Instans nedlagte Paastand. Indstævnte har derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse, dog saaledes at de ham ikendte Bøder bortfalde.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævnte, der er Ejer af »Faarupgaard« i Jelling Sogn, og som indtil April Flyttedag 1903 tilligemed sin Husstand havde haft Ophold og Bopæl paa denne Gaard, bemeldte Dag fraflyttede Gaarden og tog Bopæl i en Lejlighed i en ham tilhørende Ejendom i Vejle, hvor han derpaa førte Husholdning for sig selv, sin Datter og en Husbestyrerinde; derimod vedblev hans Hustru at bo paa »Faarupgaard«, hvor hun — idet Gaarden stadig drevs for Indstævntes Regning — førte Husholdning for sig og Indstævntes Folk. Det er dernæst oplyst, at Indstævnte ogsaa efter sin

Flytning fra »Faarupgaard« vedblev at tilse dens Drift, i hvilken Anledning han i Almindelighed 1 à 2 Gange ugentlig tog ud til Gaarden, hvor han dog i Tiden fra April Flyttedag indtil den paafølgende 1ste November kun overnattede et Par Gange.

Medens nu Citanterne har gjort gældende, at Indstævnte uanset Flytningen fra »Faarupgaard« maa anses at have bevaret sin Bopæl i Jelling Sogn, og at han saaledes vedblivende er pligtig at betale den ham, som meldt, paalignede Formue- og Lejlighedsskat, har Indstævnte til Støtte for sin Frifindelsespaastand anført, at han ikke har haft fast Ophold i Jelling Kommune i 4 Maaneder af det paagældende Skatteaar, og at han derfor i Medfør af § 21 i Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867 ikke er skattepligtig til samme.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold. Da nemlig hans Hustru er vedblevet efter hans Flytning fra Ægtefællernes tidligere fælles Hjem at bebo dette og har fortsat Husførelsen sammesteds, maa Indstævnte, der, som meldt, hyppigt har indfundet sig dersteds, anses vedblivende at have haft fast Ophold paa »Faarupgaard«, ogsaa efter at han havde lejet Lejlighed og taget personligt Ophold i Vejle, hvor der, efter hvad der er oplyst under Sagen, er paalignet ham Skat fra den 1 Juli 1903 at regne. Herefter maa Indstævnte imidlertid være pligtig at udrede den under Sagen ommeldte, ham til Jelling Kommune paalignede Skat for 1ste og 2det Kvartal 1903, og han vil følgelig være at tilpligte at betale Citanterne det af dem indtalte Beløb med Renter heraf som paastaet, hvorhos han efter Omstændighederne findes at burde udrede Processens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salær til den for Citanterne beskikkede Sagfører for Underretten 30 Kr., og til den for dem beskikkede Sagfører for Overretten 35 Kr.

Hvad derimod angaar de Indstævnte for usømmelig Procedure ikendte Bøder, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i saa Henseende tiltrædes, være at stadfæste.

Det kan ikke billiges, at det med Underretsakten fulgte Hefte Dokumenter i Strid med § 4 i Lov 19 December 1903 indeholder baade Indlæg og andre i første Instans fremlagte Dokumenter, istedetfor at alene Indlægene burde have været sammenheftede og de øvrige Dokumenter derimod vedlagte særskilt, samt at Akten ikke som foreskrevet i Frd. 16 Januar 1828 § 8, jfr. § 16*), er forsynet med Paategning om, naar den er bestilt.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

* Skal udgaa.

Mandag den 28 Maj.

Nr. 78. Proprietær **P. E. Christensen** (Jensen)

contra

Skomagermester **H. P. Andersen** og Cigarhandler **Carl A. Nielsen** (Overretssagfører Goldschmidt),

betræffende Spørgsmaalet om 2 Lejekontraktors Plads i Prioritetsordenen under en Tvangsauktion.

Kjøbenhavns Auktionsrets Kendelse af 17 April 1905: Af den tilbageværende Restkøbesum, 15209 Kr. 29 Øre, der med Renter til 27de f. M. andrager 16730 Kr. 21 Øre, hvilket samlede Beløb den 25de f. M. blev stillet til Auktionsdirektørens Disposition, vil der være at tillægge Skomagermester H. P. Andersen 7000 Kr. og Cigarhandler Carl A. Nielsen 3500 Kr., hver især med 4 pCt. p. a. fra Auktionsdagens Dato den 27 September 1902, og indtil Betaling sker. Restbeløbet vil være at udbetale til den i Konditionerne under Post 4 Nr. 6 oftnævnte Prioritetshaver P. E. Christensen.

Højesterets Dom.

Efter Forholdets Beskaffenhed og Bestemmelserne i de i den indankede Dom nævnte tvende Lejekontrakter om Tinglæsning findes det uantageligt, at de Indstævnte have kunnet gaa ud fra, at Restauratør Petersen har villet samtykke i, at Brugspant-haveren i Tilfælde af Ejendommens Tvangssalg rykkede tilbage i Prioritet efter Lejekontrakterne, hvorom der ej heller blev givet Obligationen nogen Paategning. Men selv bortset herfra, maa det blive afgørende for Sagens Udfald, at Appellanten efter alt Foreliggende ikke kan antages, da Transporten til ham fandt Sted, at have eller burde have indset, at der ved Lejekontrak-terne var stiftet en Behæftelse paa Ejendommen, som han var pligtig at respektere.

Som Følge heraf vil de Indstævntes Paastand om af Rest-købesummen for Ejendommen at erholde Dækning for deres paa-staaede Erstatningskrav forud for Appellanten ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes de Indstævnte in solidum at burde betale med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den af de Indstævnte, Skomagermester H. P. Ander-sen og Cigarhandler Carl A. Nielsen, nedlagte Paa-stand om, at den i den indankede Kendelse nævnte Restkøbesum for Ejendommen Matr. Nr. 33 i St. Annæ Vester Kvarter heri Staden anvendes til Dækning af deres paa-staaede Erstatningskrav forud for Appel-

lanten, Proprietær P. E. Christensens Tilgodehavende ifølge Panteobligation af 8 December 1894, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret betale de Indstævnte, En for Begge og Begge for En, til Appellanten med 300 Kroner. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Under det til Forberedelse af Tvangssalget af Ejendommen, Matr. Nr. 33 i St. Annæ Vester Kvarter, St. Kongensgade Nr. 9, den 1 September 1902 afholdte Møde blev der af Skomagermester H. P. Andersen og Cigarhandler Carl A. Nielsen erklæret, at der var indrømmet dem uopsigelig Lejeret for et længere Tidsrum i Ejendommen, at de havde en Ret i den, der gik forud for Auktionsrekvirenten, Proprietær P. E. Christensens Ret i samme, og nedlagt Paastand om, at den Kapitalværdi, hvortil deres Ret i Henhold til § 23 i Auktionsloven maatte ansættes, fyldestgøres af det Beløb, som Auktionssummen maatte overstige, hvad der kræves til Dækning af de i Auktionsvilkaarenes sub Post 4, Nr. 1—5, anførte Prioriteter paa den i nævnte Post fastsatte Maade.

Auktionsrekvirenten, Proprietær Christensen, paastod derimod sit Tilgodehavende ifølge den i Auktionsvilkaarenes Post 4, sub Nr. 6, anførte Obligation fyldestgjort forud for den fornævnte Kapitalværdi af de paastaaede Brugsrettigheder af det Beløb, hvormed Auktionskøbesummen oversteg Dækningen af de i Auktionsvilkaarene Post 4, sub 1—5, anførte Prioriteter.

Efter at Parterne imidlertid under Mødet den 4 September 1902 var enedes om, at det Beløb, hvormed Auktionskøbesummen oversteg Dækningen af de i Auktionsvilkaarenes Post 4, sub 1—5, anførte Prioriteter, indbetaltes til Auktionsdirektøren i Henhold til Auktionslovens § 28 til videre Foranstaltning efter denne Paragraf og § 41 — idet de dog forbeholdt sig at udvikle deres Standpunkter for Auktionsretten, og inden Kendelse afsagdes af denne — fremmedes Auktionen derefter med det Resultat, at Ejendommen solgtes den 27 September 1902 ved Hammerslag for 111500 + Omkostninger.

Der har derefter verseret en længere Procedure for Auktionsretten.

Efter at Auktionskøberen, Aktieselskabet »Bygeselskabet Skandinavisk Hotel«, i Mødet den 25 Marts d. A. havde bemærket, at Restkøbesummen, 15209 Kr. 29 Øre, med 4 pCt. Rente p. a. af denne fra Auktionsdagen til 27de s. M. udgjorde 16730 Kr. 21 Øre, og Bestemmelsen paa det forberedende Møde med Hensyn til Forpligtelsen til Indbetaling var sket Fyldest, og de i Restkøbesummens Fordeling Interesserede havde afsluttet deres Procedure, blev Sagen optaget til Rettens Kendelse.

Idet den Bemærkning forudskikkes, at de tvende ommeldte Lejeforholds Retsstillinger ere blevne procederede hver for sig, bemærkes

om Sagens Sammenhæng i Almindelighed Følgende: Ved Obligation af 8 December 1894, tinglæst 10de samme Maaned, gav Malermester Carl Madsen som Ejer af Ejendommen, Matr. Nr. 33 St. Annæ Vester Kvarter, St. Kongensgade Nr. 9, Fabrikant B. Løw Pant i samme. I Henhold til denne Panteobligation blev den 22 Juli 1895 dekreteteret Udlæg i Ejendommen. Efter at Obligationen den 7 Juli 1898 var transporteret til Restauratør L. Petersen, blev Ejendommen ved Fogedforretning af 11 Juli 1898 udlagt Restauratør L. Petersen til brugeligt Pant i Henhold til D. L. 5—7—8.

Ved Transport af 21 Juni 1902 indtraadte Proprietær P. E. Christensen i Retten til og efter Obligationen.

I Henhold til Udlæget af 22 Juli 1895 blev Ejendommen stillet til Tvangsauktion af nævnte P. E. Christensen, hvilken Auktion afsluttedes som ommeldt den 27 September 1902, og som affødte nærværende Disput om en Del af Købesummens Fordeling.

Under Administrationen af Ejendommen er der af Brugspant-haveren oprettet, 1) Lejekontrakt af 17 Juli 1900, tinglæst 28de*) s. M. mellem Restauratør L. Petersen som Udlejer og Skomagermester Andersen angaaende Lejemaalet af en Stueetage, hvilken Kontrakt fik Paategningen: »Nærværende Kontrakts Tinglæsning skal ikke være til Hinder for Salg, Prioritering eller Omprioritering af Ejendommen, der har Matr. Nr. 33 i Kjøbenhavns St. Annæ Vester Kvarter«, og 2) Lejekontrakt af 27 Juni 1900 mellem Restauratør L. Petersen som Udlejer og Cigarhandler Carl A. Nielsen angaaende Lejemaalet af en Stueetage, hvilken Kontrakt fik Paategning: »Denne Kontrakt maa ikke tinglæses«.

Til Støtte for sin Paastand har H. P. Andersen hævdet, at der i Kontrakts Paategning om, at Tinglæsning ikke skulde være til Hinder for de i den omtalte Dispositioner, ikke ligger, at han har opgivet den ham som tinglæst Lejekontraktshaver tilkommende Retsstilling, saa Uopsigeligheden kun skulde gælde overfor Udlejeren, og at Proprietær Christensen er L. Petersens Sukcessor og ikke nu kan forandre et Lejemaal, med hvis Eksistens han har været bekendt.

Andersen har derefter opgjort sit Erstatningskrav saaledes:

a.	Forskellen mellem den Leje, han maatte yde for den fraflyttede Lejlighed i St. Kongensgade 9, og den Leje, han nu yder for Vesterbrogade 62, nemlig 3000 Kr. og 1800, eller 1200 Kr. beregnet for 2 $\frac{1}{2}$ Aar . . .	3000 Kr.
b.	Tabet af et Kvistværelse i den nye Lejlighed, der har foranlediget særligt Lejemaal af et enkelt Værelse, beregnet til 12 Kr. pr. Maaned, altsaa 144 Kr. pr. Aar og for 2 $\frac{1}{2}$ Aar	360 —
c.	Omkostninger ved Flytning, Omændring af Inventar, Næringstab m. v. anslaaet til	3640 —
Ialt:		7000 Kr.

*) Skal være 23de.

Dette Beløb har han begæret tilligemed Renter 4 pCt. p. a. fra Auktionsdagen 27 September 1902, indtil Betaling sker, og skadesløse Omkostninger tilkendt af det Beløb, med hvilket Auktionskøbsummen maatte overstige, hvad der udkræves til Dækning af de Prioriteter, der har Pant forud for Proprietær Christensens Prioritet.

Til Støtte for Cigarhandler Carl A. Niensens Paastand er gjort gældende, at en brugelig Panthaver optræder paa egne Vegne, at Restauratør L. Petersen havde Stilling ej blot som Brugspanthaver, men ogsaa som Udlægshaver, at han som Udlejer havde afsluttet Lejemaalet, at P. Christensen var pligtig at respektere det Lejemaal, der er sluttet, efter at den ved Auktion afsluttede Retsforfølgning var paa-begyndt, og hvortil han havde givet sit Samtykke.

Med Hensyn til Størrelsen af sit Erstatningskrav gør Cigarhandler Nielsen følgende Beregning:

a. Hans aarlige Leje andrager nu 2000 Kr., medens Christensen for et mindre Lokale forlanger 3000 Kr. Forskellen 1000 Kr. aarlig giver for $2\frac{1}{3}$ Aar, der var tilbage af Uopsigeligheden, en Sum af	2500 Kr.
b. Omkostninger ved Flytning, Omændring af Inventar, Næringsstab m. v. anslaaet til	3500 —

Tilsammen: 6000 Kr.

Dette Beløb har han derefter paastaaet sig tilkendt tilligemed Renter fra Auktionens Dato den 27 September 1902 samt skadesløse Omkostninger.

Ligeoverfor begge Parter fastholder Proprietær Christensen, at der ikke er tilsikret nogen af dem Uopsigelighed af de Lokaler, de har lejet i den nu solgte Ejendom i St. Kongensgade Nr. 9.

I den Anledning bemærkes, at Brugspanthaveren kun udøver en Fuldmægtigs Raadighed ex lege paa Ejerens Vegne ved Disposition over den til ham til Brugspant udlagte Ejendom, og at den saaledes kompetente Udlejer ikke ved sin Afslutning af Lejemaal overfører nogen Del af sine Panterettigheder.

Christensen hævder at være godtroende Erhverver og henleder Opmærksomheden paa, at Obligationen ikke indeholder nogen Paategning, der kunde hentyde paa, at Retten til Ejendommen i Henhold til den var begrænset ved Forpligtelser ifølge Lejemaal.

Proprietær Christensen kan forøvrigt ikke anerkende Rigtigheden af Parternes Paastande med Hensyn til Erstatningskravene og maa derfor gentage sine ved det forberedende Møde nedlagte Paastande paa, at hans Kapital fyldestgøres af Købesummen forud for Lejekontrakternes Kapitalværdi.

Disputen under nærværende Sag angaaende de ommeldte Lejeres Retsstillinger til Proprietær Christensens Forhold til dem drejer sig nærmest om, hvorvidt Christensen har staaet i et saadant Forhold til Ejendommen, at de ommeldte indgaaede Lejekontrakter bør respekteres af ham og have Indflydelse paa den Dækning af Købesummen, der ifølge hans Stilling som Prioritetshaver tilkommer ham.

Det afgørende Moment maa i saa Henseende være, at Christensen formentlig i sit Forhold til Ejendommen er optraadt som Indehaver af de ifølge Obligationen og de paa Grundlag af den foretagne retslige Skridt erhvervede Rettigheder, og at han som saadan er traadt i Lejeforpligtelsesforhold som Sukcessor.

Retlig set maa Brugspanthaveren betragtes som den, der optræder paa egne Vegne, og saaledes, at han, naar han garanterer, at en Lejere vil blive respekteret af de foran ham staaende Prioritetshavere, Ejeren og ham selv, ogsaa garanterer Lejeforholdets berettigede Eksistens, forsaavidt der af ham indledes retslige Skridt, der kunne medføre deres Ophør.

I et Tilfælde som det foreliggende maa Proprietær Christensen derfor formenes at have forpligtet sig til kun at lade Ejendommen forauktionere med Lejerrettighederne hvilende paa samme i Forhold til sin Ret.

Forordningen af 4 December 1795's Udtalelser om det Forpligtende ved et Samtykke med Hensyn til en utinglæst Kontrakt maa tale til Fordel for Cigarhandler Niensens Paastand.

Efter samtlige Oplysninger, der ere gaaede forud for Obligationstransporten, maa det have Formodningen for sig, at Proprietær Christensen har været kendt med Lejeforholdene; det er saaledes fremhævet, at Ejendommens samtlige Lejekontrakter, altsaa ogsaa de her omkvæstionerede, har været tilstede til hans Eftersyn forinden Transporten.

Forsaavidt Christensen har villet paaberaabe sig en Egenskab af godtroende Erhverver, fordi Obligationen ikke havde Paategning om de nævnte Kontraktens Eksistens, kan hans Berettigelse hertil ikke gives Medhold, idet Reglerne i Forordningen af 9 Februar 1798 § 2 ikke kunne overføres paa de under nærværende Sag omhandlede Forhold.

Da de paagældende Lejerrettigheder nu ligesom Christensens Panteret maa omsættes til en Adgang til Dækning af Auktionssummen, forsaavidt saadant findes berettiget, og da det efter det forud Fremsatte rettelig maa antages, at denne Adgang maa erkendes, vil der derefter være Spørgsmaal om, i hvilket Omfang dette bør ske overfor Christensens Prioritet.

Idet Retten nu forudskikker den Bemærkning, at den ikke finder, at Sagen egner sig til en Undersøgelse og Erklæring af uvillige af Retten udmeldte Mænd, men at den formener, at den af de forelagte Oplysninger om Driftsomkostninger, Forholdet mellem Lejesummerne efter de omkvæstionerede Lejekontrakter og de af Lejerne nu indgaaede Kontrakter m. v. selv vil kunne skønne over, hvorvidt og i hvilket Omfang et Erstatningskrav bør tilkendes, udtaler den, at den efter Forholdets Natur og Sagen i sin Helhed mener, at de af Parterne opstillede Beregninger i Almindelighed rettelig bør lægges til Grund ved Tilkendelsen af Erstatningsbeløbene.

Herefter vil det af Skomager H. P. Andersen paastaaede Erstatningsbeløb 7000 Kr. med 4 pCt. Rente p. a. fra Auktionsdagen, til Betaling sker, være at tilkende ham. Af det af Cigarhandler Carl A. Nielsen paastaaede Beløb 6000 Kr. mener Retten derimod ikke at kunne tilkende ham de under Litra a i hans ovenanførte Opgørelse

beregnete 2500 Kr., idet Paastanden paa Retten til dette Beløb synes at hvile paa et utilstrækkeligt Grundlag.

Der vil derfor kun være at tilkende C. A. Nielsen 3500 Kr. med Renter, beregnede som foran betegnet ved Andersens Krav.

Forsaavidt Parterne har begært skadesløse Omkostninger, vil Spørgsmaalet herom derimod ikke være at tage under Paakendelse, idet Retten anser Afgørelsen heraf at ligge udenfor dens Competence. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Proceduren.

Nr. 205. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Niels Christian Johansen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 April 1906: Arresterne Niels Christian Johansen, Kristian Emil Jørgensen og Robert Vilhelm Frederik Olsen bør straffes, Johansen med Tvangsarbejde i 6 Maaneder, Jørgensen og Olsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Jørgensen i 4 Maaneder og Olsen i 60 Dage, og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christian Johansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Dietrichson og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arresterne Niels Christian Johansen, Kristian Emil Jørgensen og Robert Vilhelm Frederik Olsen tiltales for Vold.

Arrestanten Johansen er født den 23 April 1886 og senest anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Februar 1906 efter Straffelovens § 100, jævnfør § 203, og efter § 108, 2det Stk., jævnfør § 46, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Ved egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i Følgende:

Da Skomagermester Anders Sørensen Natten mellem den 18de og 19de Februar dette Aar mellem Kl. 1 og 2 i Landskronagade passerede Arrestanterne, hilste Arrestanten Olsen i Kaadhed paa ham.

Da Sørensen ikke besvarede Hilsenen, sagde Arrestanten Olsen: »Kan Du ikke hilse«, hvortil Sørensen bemærkede: »Jeg kender Dem jo ikke«.

Arrestanten Olsen, der var bleven vred over, at Sørensen ikke havde besvaret Hilsenen, besluttede nu, at Sørensen skulde have Prygl, og efter at han havde tilkendegivet de to andre Arrestanter dette ved et Tegn, fo'r alle tre Arrestanter ind paa Sørensen og slog ham med knyttede Hænder i Ansigtet, hvorhos de, som var iført Læderfodtøj, sparkede ham paa forskellige Steder af Kroppen.

Da en tilstedekommet Person vilde komme Sørensen til Hjælp, forfulgte Arrestanterne Johansen og Jørgensen den Paagældende uden dog at indhente ham, og da der imidlertid var bleven raabt paa Politi, løb Arrestanterne deres Vej.

Den af Arrestanterne øvede Vold havde til Følge, at Sørensens Næse kom til at bløde, at der indvendig paa hans Læbe fremkom et blødende Saar, og at hans Ben blev Sædet for nogen Ømhed.

Ved Sørensens Møde i Retten den 10 Marts havde Følgerne af Volden fuldstændig fortaget sig.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 203, jævnfør midlertidig Straffelovs § 1, 2det og 3dje Stykke, disse Bestemmelser for Arrestanten Johansens Vedkommende sammenholdt med Straffelovens § 64 efter Omstændighederne: Johansen med Tvangsarbejde i 6 Maaneder.

Onsdag den 30 Maj.

Nr. 209.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 176, jfr. § 173.

Horsens Købstads Ekstrarrets Dom af 15 Marts 1906: Arrestanten Peter Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser. Men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Hansen er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 176, jfr. § 173.

Efter Sagens Oplysninger er Arrestanten født i 1864 og ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 20 Februar 1889 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 3 August 1894 er frifunden for Aktors Tiltale under en mod ham for Pengeafpresning anlagt Sag, medens han iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Den 9 Februar d. A. blev det til Politiet i Horsens anmeldt, at Arrestanten den foregaaende Dags Eftermiddag overfor Pigebarnet Klara Marie Andersen Davgaard, der er født den 20 August 1896, havde gjort sig skyldig i Forbrydelse mod Sædeligheden, og gaar den af nævnte Pigebarn under Sagen afgivne Forklaring ud paa Følgende:

Den 8 Februar d. A. Kl. 5½ om Eftermiddagen indfandt hun sig i Ejendommen Nr. 59 i Allégade i Horsens for at sælge kunstige Blomster og traf her Arrestanten, der afkøbte hende en Blomst til 5 Øre, hvilken han betalte med 25 Øre, idet han samtidig sagde til hende, at hun skulde gaa hjem og spørge sine Forældre, om hun maatte besørge et Brev for ham ud i Havnealleen Nr. 6 til en derboende Pige, og om hun i det Hele maatte være Bypige for ham, hvorfor han vilde give hende 25 Øre om Dagen.

Efter at hun havde besørget disse Ærinder og bragt Arrestanten et mundtligt Svar fra den ommeldte Pige, gav han hende 25 Øre og

bad hende derefter sætte sig hen til Kakkelovnen for at varme sig, hvilket hun, der paa Grund af det stærke Regnvejr var bleven næsten gennemblødt, ogsaa gjorde.

Da hun havde sat sig, sagde Arrestanten, at hun skulde trække sit Tøj af og faa det tørret, hvortil hun sagde Nej, det maatte hun ikke for sin Moder, da hun skulde skynde sig hjem og i Seng. Arrestanten udtalte da, at hun kunde komme i Seng hos ham, medens hun fik sit Tøj tørret, hvorefter han klædte hende fuldstændig af ind til Chemisen. Da han derefter vilde have hende til at gaa i Seng, forsøgte hun at flygte ud af Døren, men Arrestanten greb nu fat i hende og truede hende med »Klø«, hvis hun ikke gik i Seng. Hun lagde sig da selv i Sengen, hvorpaa Arrestanten efter at have sagt, at han vilde undersøge hende og se, om hun duede til det, han vilde bruge hende til, løftede hendes Chemise op, saa paa hendes bare Krop og følte hende paa Maven og paa Benene samt op imellem disse, hvorefter han udtalte: »Jo, Du er god nok«. Arrestanten, der kun var iført Vest og Benklæder, lagde sig derefter i Sengen ovenpaa hende, og hun kunde mærke, at han knappede sine Benklæder op, tog sit Lem frem og førte det op imellem hendes Ben, hvorimod hun ikke ved, om han førte sit Lem ind i hendes Kønsdele.

Arrestanten laa tungt paa hende og bevægede sig frem og tilbage, og det gjorde ondt paa hende. Hun var bange for, at han vilde kvæle hende, og hun turde derfor ikke blive ved med at skribe, hvorimod hun sagde, at hun ikke kunde taale, at han laa ovenpaa hende, men Arrestanten blev ved, indtil hun mærkede, at hun blev helt vaad mellem Benene.

Saa tørrede han hende af med Lagenet, stod op af Sengen og sagde, at nu maatte hun ogsaa godt staa op. Hun stod da ligeledes op af Sengen og klædte sig paa, idet Arrestanten hjalp hende med at faa Skoene paa, hvorhos han yderligere gav hende 10 Øre og gav hende Besked om at komme igen næste Dag Kl. 4¹/₂. Da hun vilde gaa, sagde Arrestanten til hende, at hun endelig ikke maatte sige til sine Forældre, hvad de havde foretaget sig, da hun i saa Fald vilde faa »Klø« og komme paa Politistationen.

Efter at hun var gaaet sin Vej, kaldte Arrestanten hende tilbage og gav hende nogle Bolscher og Kager, hvorefter hun gik hjem. Den af Klara Davgaard videre afgivne Forklaring gaar ud paa, at da hun den paagældende Aften kom hjem, følte hun sig syg og daarlig, og det gjorde ondt over hendes Mave, naar hun bøjede sig forover, og da hun næste Morgen skulde op for at gaa i Skole, følte hun sig daarlig og vilde helst være bleven hjemme, hvad hun, der da endnu ikke havde omtalt det Passerede, imidlertid ikke kunde faa Lov til. Først da hun Kl. 12 var kommen hjem fra Skolen, og hendes Moder sagde, at hun skulde gaa hen i den Byplads, hun havde faaet den foregaaende Dag, fortalte hun sin Moder Alt, hvad der var sket, idet hun saa nødig vilde møde i den Plads. De af Arrestanten modtagne 60 Øre havde hun allerede Aftenen forud leveret sin Moder.

Klara Davgaards Moder, Kathrine Krogh, har edelig forklaret, at den af Klara som foranført afgivne Forklaring om det hos Arrestanten Passerede i alle Enkeltheder stemmer med, hvad hun har forklaret overfor hende, hvortil hun har føjet, at Klara er et meget sandheds-

kærligt Barn, der aldrig, efter hvad hun ved, har fortalt opdigtede Historier, hvorfor hun er vis paa, at Barnets Forklaring er sandfærdig. Moderens videre Forklaring gaar derhos ud paa, at Klara ved sin Hjemkomst den 8 Februar om Aftenen ikke vilde spise noget, men var forknyt og græd, hvorfor Moderen troede, at hun var syg, og fik hende i Seng. Næste Morgen havde hun ganske mod Sædvane Ulyst til at staa op og gaa i Skole, og kun ved at optræde noget bestemt fik Moderen hende afsted.

Da Klara kom hjem, var hun stadig klynkende og utilpas, og da Moderen hen paa Eftermiddagen sagde til hende, at hun skulde hen i den Plads, hun havde faaet den foregaaende Dag, vinkede hun Moderen ind i den anden Stue, hvor hun saa fortalte, at hun nødig vilde i den Plads, fordi Manden var saa sær, og fordi han havde klædt hende af og lagt hende i Seng.

Moderen fattede nu Mistanke og fik ved at tale med Barnet en Forklaring om det hos Arrestanten Passerede, ganske som den, Klara har afgivet i Retten. Ved at undersøge hende, kunde hun vel skønne, at der ikke var sprængt noget i hende, men der var dog en kendelig, usædvanlig Rødme over hendes Kønsele baade indvendig og udvendig, saa langt Vidnet kunde se.

Arbejdsmand Niels Peter Nielsen, hos hvem Klara Davgaard og hendes Moder bor i en fælles Husholdning, har ligeledes afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Om Morgenen den 9de Februar mærkede han, at Klara helst vilde blive liggende i Sengen istedetfor at gaa i Skole, men da han ikke vidste, at hun fejlede noget, tvang han hende til at staa op og gaa i Skole.

Efter at hun var kommen hjem om Middagen, og hun havde været inde i en anden Stue sammen med Moderen, blev Vidnet kaldt derind, hvorefter Barnet i hans Nærværelse omstændeligt gentog, hvad hun allerede havde fortalt Moderen om, hvorledes Arrestanten havde tvunget hende til at lægge sig afklædt i hans Seng, og at han derefter havde lagt sig ovenpaa hende, saa det gjorde ondt paa hende, og at han var bleven liggende ovenpaa hende, indtil hun var bleven vaad imellem Benene, at han derefter havde tørret hende af med Lagenet og saa først ladet hende gaa. Denne Deponent har derhos udsagt, at han er overbevist om, at Barnets Beretning er rigtig, idet hun altid har været sanddru.

Klara Davgaards Klasselærerinde Elna Bentzen, der har undervist hende siden Midten af November Maaned f. A., har til en Rapport forklaret, at hun er et noget forsømt Barn, men at der om hendes Forhold og Opførsel i Skolen ikke kan siges andet end Godt, og at hun er meget naiv, men absolut sanddru, idet Læreren aldrig har grebet hende i nogensomhelst Usandhed, og Lærer Mørk Rasmussen, der har undervist i den paagældende Klasse 2 Timer ugentlig, har ligeledes forklaret, at hun, der gør Indtryk af at være en Del forsømt fra Hjemmet, er en rar, skikkelig Pige, og at hun efter sin Alder er meget naiv og barnlig i sin Optræden.

En af Distriktslægen i Horsens den 9 Februar d. A. efter en s. D. stedfunden Undersøgelse afgiven Erklæring gaar ud paa, at der ved Undersøgelse af Barnets Kønsele ingen Læsioner fandtes, der tydede paa, at nogen Indførelse af Penis havde fundet Sted.

Den Chemise, som Barnet den paagældende Dag havde været iført, er under 10 Februar d. A. tilligemed et til Arrestantens Sengklæder hørende Lagen indsendt til Undersøgelse af V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium, hvis den 19de s. M. afgivne Erklæring gaar ud paa, at der saavel paa Lagenet som paa Chemisen fandtes Pletter af en saadan Beskaffenhed, at de muligt kunde hidrøre fra mandlig Sæd, at der ved Undersøgelse af udklippede Stykker paavistes Sædlegemer i de fra Lagenet hidrørende Stykker, samt at der i de Stykker, som var udklippede af Chemisen, fandtes flere Legemer, som efter deres Form og Størrelse kunde være Dele af Sædlegemer, men noget utvivlsomt Sædlegeme lod sig ikke paavise.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at Arrestanten, der er Agent for en Sygekasse, den 4 Februar d. A. ankom til Horsens og straks lejede et Værelse hos Former Danielsen paa Carolinelundsvej Nr. 11, hvor han blev antruffen ved sin Anholdelse den 10de s. M., samt at han endvidere den 7de s. M. af Vognmand Christensens Hustru lejede det Værelse i Allégade 59, hvor Klara Davgaard som ovennævnt traf ham, og som han maa antages at have lejet i utugtigt Øjemed for dersteds at installere den tidligere ommeldte, i Havneallen Nr. 6 boende Pige, under Foregivende af, at det var hans Hustru, hvorved bemærkes, at bemeldte Pige maa antages ikke at have villet have med Arrestanten at gøre, og at derfor ogsaa den Besked, som Klara bragte Arrestanten som Svar paa hans Brev til Pigen, efter det Oplyste maa antages at have gaaet ud paa en Afvisning af hans Tilnærmelser til hende.

Arrestanten har vedholdende nægtet sig skyldig i nogetsomhelst uterligt Forhold overfor Pigen Klara Davgaard. Iøvrigt afgav Arrestanten i det første over ham afholdte Forhør en Forklaring, der gik ud paa, at Pigen, som han ansaa for 7 eller 8 Aar gammel, den paagældende Eftermiddag kom ind til ham for at sælge kunstige Blomster, og at han da spurgte hende, om hun vilde besørge et Brev for ham. Medens hun var hjemme for at spørge, om hun maatte, skrev han et Brev til den ommeldte Pige, hvilket Klara ved sin Tilbagekomst fik til Besørgelse, hvorefter hun var borte en Times Tid og derefter kom tilbage med mundtligt Svar.

I Mellemtiden havde Arrestanten ligget paa Sengen i Værelset og hvilet sig, uden at han tror, at han sov. Da Klara kom tilbage, gav Arrestanten hende 25 Øre og sagde til hende, at hun skulde skynde sig hjem, da det var et meget slemt Vejr at være ude i. Paa Dommersens Forehold af, at der saavel paa Lagenet fra Arrestantens Seng som paa Barnets Chemise fandtes Pletter, der syntes at hidrøre fra mandlig Sæd, erklærede Arrestanten endelig, at disse Pletter i saa Fald ikke hidrørte fra ham. I et følgende Forhør forandrede Arrestanten den første Del af denne Forklaring derhen, at han, da Klara kom tilbage og var gennemblødt, sagde, at hun skulde sætte sig hen til Kakkelovnen for at varme sig lidt, og at hun derefter satte sig ved Kakkelovnen i en halv Snes Minutter, men i Forbindelse hermed hævdede han, at hun derefter gik sin Vej, uden at han i nogen Maade fortrædige hende.

I et følgende Forhør forklærede derhos Arrestanten efter at være foreholdt den af Steins Laboratorium afgivne Erklæring, at han aftog

Jakke og Benklæder, førend han den 8de om Eftermiddagen lagde sig i Sengen, men ikke kunde huske, om han havde sine Underbenklæder nedsmøgede eller ej, samt at Sæden ofte gaar fra ham, naar han sover, hvorfor det er meget muligt, at de paa Lagenet fundne Sædlegemer kan hidrøre fra ham, idet han dog ikke vil kunne erindre, hvorvidt han ved den paagældende Lejlighed faldt i Søvn.

I et senere Forhør har Arrestanten endelig forklaret, at han gav Pigen 25 Øre for Blomster, og tror, at han ligeledes gav hende 25 Øre for Udførelsen af det ommeldte Ærinde, samt at han ej heller turde benægte, men ikke bestemt erindrede, endvidere at have givet hende 10 Øre.

Idet der efter alt det Foreliggende ikke findes Føje til at betvivle Rigtigheden af den af Pigebarnet Klara Davgaard afgivne Forklaring, der paa afgørende Punkter findes bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, medens den af Arrestanten afgivne Forklaring i flere Henseender har været vaklende og i det Hele ikke bærer noget troværdigt Præg, findes det at maatte anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under de af Pigebarnet Klara omforklarede Omstændigheder.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 3 Maaneder, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom — — — — saaledes være at stadfæste.

Nr. 193.

Advokat Halkier

contra

Inger Petrine Maabjerg (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri samt falsk Angivelse for Øvrigheden.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 12 Januar 1906: Inger Petrine Maabjerg bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar og betale i Erstatning til Manufakturhandler C. M. Christensen i Ringkøbing 30 Kr. og til Cyklehandler M. Christensen i Hammershøj 50 Kr. Saa betaler hun og alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kamp, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører Frølund, 25 Kr. Den idømte Erstatning udrædes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Marts 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den Manufaktur-

handler C. M. Christensen tilkendte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestantinden 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Inger Petrine Maabjerg til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Inger Petrine Maabjerg er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri samt falsk Angivelse for Øvrigheden.

Arrestantinden er født i Aaret 1883 og tidligere straffet ifølge Ringkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 2 Januar 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 21 Juli s. A. efter Straffelovens §§ 251 og 253 med samme Straf og senest ifølge sidstnævnte Købstads Ekstrarets Dom af 30 Januar 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ifølge Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheeder følgende:

1. Efter sidst udstaaet Straf havde Arrestantinden forskellige Tjenester paa Landet og var senest under det af hende opgivne Navn Ane Kirstine Christensen bleven fæstet til at tjene Gaardejer Marinus Opstrup af No fra 1 Februar 1905 til 1 November s. A., for en Løn af 110 Kr. foruden 5 Kr. i Fæstepenge. Om Aftenen den 18 Maj f. A. — paa hvilken Tid Arrestantinden af sin Løn, foruden Fæstepengene, kontant havde modtaget 11 Kr. som Forskud, hvorhos hendes Husbond havde udlagt ialt 11 Kr. 35 Øre for hende, og hun derhos, som nedenfor ommeldt, hos forskellige Handlende i Ringkøbing havde stiftet en Gæld paa ca. 50 Kr. — indfandt Arrestantinden sig hos Smed Hans Jørgen Andersen i Hee, der vidste, at hun gik under Navnet Ane og tjente hos Marinus Opstrup, men iøvrigt ikke havde nærmere Kendskab til hende, og afkøbte ham en brugt Damecykle for

Færdig fra Trykkeriet den 14 Juni 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 17.

Onsdag den 30 Maj.

en Pris af 125 Kr., saaledes at der i de nærmeste Dage skulde betales 30 eller 40 Kr., at der endvidere maanedlig skulde afdrages 10 Kr., og at Restkøbesummen skulde betales den 1 November f. A., alt under urigtigt Foregivende af, at hun skulde hilse Smeden fra Marinus Opstrup — hos hvem hun foregav at skulle tjene ogsaa det følgende Aar — og sige, at han vilde garantere for Betalingen af Cyklen og betale 30 eller 40 Kr. af Købesummen en af de nærmeste Dage.

Smed Andersen har forklaret, at han uden Husbondens Indestaaelse aldrig vilde have overladt Arrestantinden Cyklen, og Arrestantinden har erkendt, at hun, da hun købte den, var paa det Rene med, at han ikke vilde overlade hende den paa Kredit i hendes eget Navn. Ved Hjemkomsten foregav Arrestantinden for sin Husbond, at hun havde købt Cyklen for 110 Kr., hvoraf hun havde betalt 5 Kr. kontant og fremdeles skulde betale 5 Kr. maanedlig, og at Cyklen først skulde være helt betalt den 1 November 1906. Om Morgenen den 21 Maj indfandt Andersen, der i Mellemtiden havde haft Besøg af Marinus Opstrup, som havde advaret ham mod at betro Arrestantinden Cyklen, da hun ikke havde Penge tilgode for Løn, og hendes Løn for Halvaaret til 1 November for en stor Del var optaget paa anden Maade, men som tillige havde bedt ham om ikke at lade Arrestantinden mærke, at han havde givet ham denne Advarsel, sig paa Marinus Opstrups Gaard, hvor han traf Arrestantinden, der nu sagde, at hendes Kæreste havde lovet at betale de 30—40 Kr., og at hun samme Dags Eftermiddag vilde rejse til Brejning for at hente Pengene hos ham, men ikke var sikker paa, at hun vilde kunne naa at komme hen til Smeden med disse samme Dags Aften.

Andersen svarede hertil, at det ikke gjorde noget, da han vilde komme igen næste Morgen, men da han den 22 Maj om Morgenen paany indfandt sig paa Gaarden, meddelte Marinus Opstrup ham, at Arrestantinden var forsvundet. Samme Dags Eftermiddag Kl. 1 blev hun anholdt paa Jernbanestationen i Ringkøbing i Besiddelse af den nævnte Damecykle, som hun havde ladet indskrive til Skern Station, hvortil hun havde løst Billet.

Den af Arrestantinden afgivne videre Forklaring, der efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, gaar ud paa, at hun virkelig havde tænkt sig Muligheden af, at hendes daværende Forlovede, der var Gaardmandssøn og i Reglen vel forsynet med Penge, vilde

hjælpe hende med et saadant større Afdrag, som hun havde stillet Smed Andersen i Udsigt, og at hun den 21 Maj cyklede til Brejning for at se at faa den nævnte Sum af sin Forlovede. Ved sin Ankomst til Gaarden, hvor han tjente, overraskede hun ham imidlertid i en øm tête-à-tête med Pigen paa Gaarden og hævdede derfor straks Forlovelsen, hvorefter hun forlod Gaarden uden at tale om sit Ærinde. Hun blev ved Regnvejrhindret i at vende tilbage i Tjenesten samme Aften, saaledes som hendes Hensigt havde været, men cyklede næste Morgen, efter at have overnattet hos en Enke i Brejning, hjemad. Da hun imidlertid ved Røgind Kro fra Landevejen vilde dreje ind paa Vejen gennem No, meddelte en Mand hende, at den ikke var til at cykle paa, hvorfor hun bestemte sig til at lægge Hjemvejen over Ringkøbing. Undervejs kom hun imidlertid til at tænke paa, at hun havde 5—6 Kr. tilgode hos en i Skern boende gift Søster til hendes forhenværende Forlovede, og besluttede derfor først at tage til Skern for at afkræve Konen dette Beløb, hvori hun ved sin Anholdelse blev forhindret. Iøvrigt har Arrestantinden, der har erkendt, at hun ikke uden Hjælp andetsteds fra vilde have kunnet opfylde de af hende overfor Smed Andersen paatagne Forpligtelser, forklaret, at hun ogsaa har tænkt sig, at hendes Fader mulig vilde have været i Stand til og villig til at hjælpe hende noget, naar hun bad ham derom.

Den ommeldte Cykle er tilbageleveret Smed Andersen, som har frafaldet Krav paa Erstatning.

2. Medens Arrestantinden tjente hos fornævnte Marinus Opstrup, har hun hos Manufakturhandler C. M. Christensen i Ringkøbing købt forskellige Varer til Beløb ialt 51 Kr. 74 Øre paa Kredit, nemlig under 20 Februar 1905 for 7 Kr. 10 Øre, under 25de s. M. for 3 Kr. 60 Øre, under 28 Marts for 11 Kr. 98 Øre, under 22 April for 8 Kr. 10 Øre, den 5 Maj for 13 Kr. 96 Øre og den 22de s. M. for 7 Kr. Medens de to sidste Poster ere krediterede Arrestantinden selv under Navnet Ane Kirstine Christensen, ere de øvrige Vareposter krediterede hendes oftnævnte Husbond i Henhold til Arrestantindens Erklæring om, at han havde tilladt, at de blev skreven paa hans Regning, eller at han indestod for Betalingen. Medens Arrestantinden med Hensyn til Posterne af 20de og 25de Februar maa antages at have været berettiget til at købe eller lade dem købe for sin Husbonds Regning, og der saaledes forsaavidt ikke foreligger noget strafbart Forhold fra hendes Side, har Arrestantinden erkendt, at hendes Foregivende om ogsaa at have haft Tilladelse hertil med Hensyn til Posterne af 28 Marts og 22 April har været usandfærdigt, og hun har ligeledes erkendt at have brugt det ommeldte urigtige Foregivende i den Tanke derved lettere at kunne opnaa Kredit.

Iøvrigt har Arrestantinden benægtet at have haft til Hensigt at unddrage sig Betalingen af de paagældende 4 Vareposter og forklaret, at hun havde tænkt sig, at hun, eventuelt ved sin Faders Hjælp, vilde blive i Stand til at betale dem, hvilken Forklaring efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes.

Manufakturhandler Christensen har derhos forklaret, at han ikke anser det for udelukket, at der vilde være bleven givet Arrestantinden Kredit paa samtlige de af hende indkøbte Varer, selv om hun ikke

havde paaberaabt sig sin Husbonds Garanti eller Tilladelse til at lade dem skrive paa hans Navn.

En Del af de ommeldte Varer til Værdi ca. 22 Kr. er tilbageleveret Christensen, der ikke har nedlagt Paastand om at tilkendes Erstatning under Sagen.

3—4. Under det urigtige Foregivende, at Varerne maatte skrives paa hendes fornævnte Husbonds Regning, har Arrestantinden endvidere den 5 Maj f. A. hos Træhandler Jens Madsen i Ringkøbing paa Kredit købt forskellige Varer til samlet Pris 4 Kr. 35 Øre og den 22de s. M. hos Modehandlerinde Frk. Lyhne sammesteds en Hat til 6 Kr. Arrestantinden har forklaret, at hun med Hensyn til det førstnævnte Indkøb formodede, og hun i Henseende til Købet af Hatten var paa det Rene med, at hun ikke vilde kunne opnaa Kredit i sit eget Navn, men har benægtet at have villet unddrage sig Betalingen af Varerne, som hun vil have tænkt sig, at hun kunde betale af sin tilgodehavende Løn.

Begge de nævnte Handlende har forklaret, at de kun har ydet Arrestantinden Kredit i Tillid til Rigtigheden af hendes anførte Foregivende. Efter at Marinus Opstrup havde erklæret sig villig til at betale Jens Madsens Tilgodehavende, og den købte Hat er tilbageleveret Frk. Lyhne, har begge de nævnte Handlende frafaldet Krav paa Erstatning.

5. Efterat Arrestantinden den 30 Juni f. A. efter Afslutningen af den i Anledning af hendes foran omhandlede Forhold indledede Undersøgelser var bleven løsladt, tog hun under Navnet Inger Kathrine Rindbæk Tjeneste hos en Gæstgiver i Skive. Den 12 Juli s. A. købte hun af Detailhandler P. Kjeldsen sammesteds et Sølv-Dameur til Pris 20 Kr., i hvilken Anledning der samme Dag ved Udfyldning af en trykt Blanket blev oprettet en skriftlig Købekontrakt, som Arrestantinden underskrev med det fornævnte paatagne Navn, og ifølge hvilken Uret skulde betales med 1 Kr. ved Kontraktens Underskrift, 5 Kr. den 13de s. M. og derefter med 2 Kr. ugentlig, første Gang den 22de s. M., hvorhos det i Kontrakten bl. a. bestemtes, at den købte Vare først blev Køberens Ejendom, naar den fulde Købesum var betalt, medens den indtil den Tid vedblev at være Sælgerens Ejendom.

Den 22 Juli f. A., da der ialt var betalt 8 Kr. 50 Øre paa Købesummen, lod Arrestantinden Uret pantsætte for 8 Kr. og solgte Dagen efter Laanesedlen for 1 Kr. 50 Øre. Arrestantinden har vel benægtet at have gennemlæst den af hende underskrevne Kontrakt, men ligesom Kjeldsen har forklaret, at han har betydet Arrestantinden, at Uret var hans, indtil det var betalt, og at hun heller ikke maatte sælge det, samt at han er ganske paa det Rene med, at hun var klar over, at hun var uberettiget til at pantsætte eller disponere over Uret, saaledes har Arrestantinden indrømmet, at hun forstod, at hun havde faaet Uret paa Afbetaling, og at dette betyder, at Køberen ikke faar Ejendomsret over den paagældende Ting, før denne er fuldt betalt.

Det ommeldte Ur er under Sagen kommet tilstede og udleveret P. Kjeldsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning. Forsaaavidt den Pantelaaner, til hvem Arrestantinden pantsatte Uret, har paastaet sig hos hende tilkendt en Erstatning af 8 Kr., vil hans Paastand, til

hvilken der ikke er taget Hensyn ved Underrettsdommen, ikke kunne tages til Følge her under Sagen.

6. Den 24 Juli f. A., altsaa 2 Dage efter, at hun selv havde ladet det fornævnte Ur pantsætte, anmeldte Arrestantinden mod bedre Vidende for Politiet i Skive, at bemeldte Ur den 23de s. M. var blevet hende frastjaalet, og at hun havde Arbejdskarl Niels Markussen mistænkt for at have begaaet Tyveriet. Som Følge af denne Anmeldelse blev Markussen, der tidligere har været straffet for Tyveri, anholdt og den følgende Dag belagt med Varetægtsfængsel, men løslodes den 26de s. M. Om Grunden til denne sin Adfærd har Arrestantinden forklaret, at hun var vred paa Markussen, fordi denne vedblev at forfølge hende med Drillerier, hvorhos hun iøvrigt har forklaret, at hun jo nok var paa det Rene med, at Anmeldelsen i hvert Fald vilde føre til, at han blev kaldt i Retten, hvorimod det ikke stod hende klart, at han mulig vilde blive arresteret, ligesom hun ej heller har gjort sig nogen Tanke om, at han skulde blive straffet.

7. Efter den 28 Juli f. A. at have forladt sin Tjeneste i Skive, fik Arrestantinden en Plads i Viborg, som hun forlod efter et Par Dages Forløb, og derefter en Tjeneste i Nærheden af nævnte Købstad, hvilken Plads hun ligeledes forlod et Par Dage efter. Efter at have tilbragt Natten mellem den 3dje og 4de August hos en Enke i Over-Viskum kørte hun om Morgenen den 4 August med en Landpost til Hammershøj, hvor hun hos Cyklehandler M. Christensen lejede en Cykle for 35 Øre i Timen og betalte 1 Kr. 50 Øre forud. Arrestantinden kørte derefter paa Cykle til Randers, hvor hun gennem en Fæstemand fik Plads paa Gaarden »Engelsholm« ved Randers under det paatagne Navn Karen Kirstine Therkildsen, men forinden hun tiltraadte Pladsen, solgte hun den lejede Cykle til en Marskandiser i Randers for et Par brugte Snørestøvler og 7 Kr. kontant. Arrestantinden har forøvrigt forklaret, at det, da hun lejede Cyklen, kun havde været hendes Hensigt at køre en lille Tur paa denne.

Den ommeldte Cykle, der ikke er kommen tilstede under Sagen, er ansat til en Værdi af 50 Kr., hvilket Beløb Cyklehandler M. Christensen har paastaet sig tilkendt i Erstatning hos Arrestantinden, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

8. Da Arrestantinden i et Par Maaneder havde tjent paa »Engelsholm«, lejede hun en Dag hos Cyklehandler P. Christensen i Randers en til 80—90 Kr. vurderet Damecykle. Efter at have kørt ca. 1½ Time paa Cyklen, vendte hun tilbage til Christensens Forretning, hvor hun antraf en 14-aarig Lærling, hvem hun bad sige til Christensen, at hun ikke kom tilbage med Cyklen før næste Dag, hvorefter hun kørte til »Engelsholm« paa den.

Ca. 8 Dage efter, som det maa antages den 12 Oktober, forlod Arrestantinden sin Tjeneste paa nævnte Gaard og indlogerede sig hos en Gæstgiver i Randers. Medens hun ifølge sin Forklaring ikke hidtil havde tænkt paa at disponere ulovligt over Cyklen, solgte hun den nu til en Pige, som hun traf paa en Beværtning i nævnte Købstad, for 25 Kr., hvoraf de 5 Kr. betaltes kontant, medens Resten ifølge Arrestantindens Forklaring skulde betales til 1 November.

Cyklen er kommen tilstede under Sagen og tilbageleveret

Cyklehandler Christensen, der ikke har nedlagt Paastand om Erstatning.

9. Den 12 Oktober f. A. indfandt Arrestantinden sig hos Købmand Hasselbalch i Randers og bad om at maatte se paa nogle Nederdele, hvorefter hun, der opgav at hedde Karen Kirstine Therkildsen og at tjene paa »Engelsholm«, hvorhos hun foregav, at hun og hendes Moder tidligere havde handlet i Butikken, erholdt udleveret 2 Nederdele til Pris ialt 12 Kr. 50 Øre under Paaskud af, at hendes Moder skulde se dem, forinden hun bestemte sig for nogen af dem. Arrestantinden, hvis Moder er død, og som har erkendt, at det med de nævnte Foregivender var hendes Hensigt at erholde begge Nederdelene udleverede uden at betale dem, har vel forklaret, at det var hendes Tanke senere at betale disse, og at hun først senere har opgivet denne Hensigt og besluttet at beholde Nederdelene uden at betale, men til denne sidste Forklaring vil der efter alt det Foreliggende intet Hensyn kunne tages, hvorimod det maa antages, at det fra først af har været Arrestantindens Hensigt at beholde de ommeldte Nederdele uden at betale dem.

Nederdelene ere under Sagen komne tilstede og tilbageleverede Købmand Hasselbalch, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

10. Samme Dag, altsaa den 12 Oktober f. A., lod Arrestantinden sig endelig i Købmand Spentrups Forretning i Randers paa Kredit udlevere en Damehat til Pris 5 Kr. 25 Øre, uden at hun ved denne Lejlighed opgav Navn eller Bopæl, hvorimod hun efter vedkommende Ekspeditrices Forklaring foregav, at hun ønskede at vise sin Moder Hatten, forinden hun bestemte sig for den, hvad Arrestantinden dog ikke vil kunne erindre.

Arrestantinden, der har erkendt, at det, da hun fik Hatten udleveret, var hendes Hensigt at beholde den uden at betale den, mødte nogle Dage efter vedkommende Ekspeditrice paa Gaden og foregav da paa hendes Spørgsmaal at hedde Karen Therkildsen og at tjene paa »Engelsholm«.

Hatten er tilbageleveret Købmand Spentrup, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Hvad angaar de forskellige urigtige Navne, som Arrestantinden, som ommeldt, har benyttet, har hun forklaret, at hun, da hun var under Tiltale for Bedrageri, har antaget Navnet Karen Kirstine eller Karen Therkildsen for at unddrage sig Politiets Eftersøgning, medens hun med Hensyn til de andre af hende antagne Navne har forklaret, at hun var ked af sit Navn Maabjerg, at flere af hendes Søkende har faaet Bevilling til Navneforandring, og at de af hende antagne Navne paa forskellig Maade har Tilknytning til Navne i hendes Familie. Efter det Anførte findes der ved Bedømmelsen af Arrestantindens Strafskyld at maatte ses bort fra hendes Benyttelse af urigtige Navne.

For sit foran omhandlede Forhold er Arrestantinden ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 257, 225, 253 og 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Dommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den Cyklehandler M. Christensen tillagte Erstatning — — — — — ligeledes billiges, vil følgelig være at stadfæste, dog saaledes, at et Manufakturhandler

C. M. Christensen ved samme tilkendt Erstatningsbeløb findes at maatte bortfalde, idet han som forommeldt ikke ses at have nedlagt Paastand paa at tilkendes Erstatning under Sagen.

Fredag den 1 Juni.

Nr. 12. Arbejdsmand og Skrædermester **Mathias Larsen** (Nellemann efter Ordre)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler **Skrædermester Andreas Christen Andersens Konkursbo** (Winther efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Fortrinsret i Konkursboet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 9 November 1905: Den af Skrædermester Mathias Larsen nedlagte Paastand om, at den i Boet fremlagte Opgørelse forandres overensstemmende med det Foranstaaende, kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis

Medens der ikke, som Sagen foreligger, for Højesteret bliver Spørgsmaal, om Konkursbehandlingen af det i den indankede Decision omhandlede Bo, under Hensyn til dettes Forfatning og Beskaffenheden af de anmeldte Krav, burde have været sluttet i Medfør af Konkurslovens § 97 eller om disse Hensyn burde have bevirket Nedsættelse af det af Boets Inkassator indstillede Salær, vil det alene være at afgøre, om Appellanten, som af ham paastaaet, har Krav paa, at Provenuet af de til ham pantsatte Løsøregenstande, 281 Kroner 25 Øre, udbetales ham efter Fradrag af den i Boet anmeldte privilegerede Fordring, 24 Kroner 75 Øre, og de Skifteomkostninger — derunder et passende Salær — som efter Skiftekommissionens Skøn findes at vedkomme de nævnte Løsøregenstande.

Da dette Krav har Medhold i Konkurslovens § 38 b, uden at der i andre Lovbestemmelser haves Hjemmel til nogen indskrænkende Fortolkning, vil den herom nedlagte Paastand være at tage tilfølge og Decisionen at forandre overensstemmende hermed.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves, og de de befalede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Mathias Larsen, nedlagte Paa-stand om, at den i Boet fremlagte Opgørelse forandres overensstemmende med det Foranstaaende, vil være at tage til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I nærværende Konkursbo blev der under 14 Juni 1902 af Skrædermester Mathias Larsen af Aarhus anmeldt en Fordring for kontant Laan, stor 525 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 13de s. M.; denne Fordring er ved Skadesløsbrev af 2 Juni 1899, tinglæst den 5te s. M., for ikke udover 500 Kr. sikret ved Pant i specificeret Løsøre, og paa-stodes af Anmelderen fortrinsvis dækket af de pantsatte Effekter. I det af Inkassator, Overretssagfører Damkier, i en Skiftesamling, afholdt den 20 Juni 1905, fremlagte Regnskab oplystes, at disse ved Realisation var udbragte til 281 Kr. 25 Øre, hvorfor Fordringen for dette Beløb anerkendtes som privilegeret efter Konkurslovens § 39, for Restbeløbet som uprilegeret, og saaledes at Renter vilde være at beregne fra Anmeldelsesdagen.

Ifølge bemeldte Regnskab udgjorde Boets Indtægt 337 Kr. 50 Øre, og da de Udgifter, der var privilegerede efter Konkurslovens § 31 b, derunder Salær til Inkassator, oversteg dette Beløb, blev der Intet udlagt til Dækning af Larsens Fordring.

Rigtigheden af denne Opgørelse har Larsen bestridt, idet han gør gældende, at en Fordring, der er sikret ved Pant i specificeret Løsøre, bør behandles efter Reglerne i Konkurslovens § 38 b. Han paastaar derfor Opgørelsen forandret derhen, at kun de Skifteomkostninger (Salær m. m.), som vedkommer de pantsatte Effekter — samt en i Boet anmeldt privilegeret Fordring — fradrages i det for disse indkomne Beløb, medens Resten af Beløbet, eventuelt med Renter, udbetales til ham. Han har dertil føjet, at han overlader til Skiftekommissionen at skønne over, hvilket Salærbeløb og hvilke Skifteomkostninger der rettelig i Medfør af Konkurslovens § 38 b kan komme til Fradrag i det for de pantsatte Ting indkomne Beløb.

Inkassator har fastholdt Opgørelsens Rigtighed, og da der findes at maatte gives ham Medhold i, at der, om end Konkurslovens Bestemmelser om dette Punkt ikke er klare, maa gaas ud fra, at den i Lovens § 34 givne Regel om almindeligt Underpant i Løsøre ogsaa

maa finde Anvendelse med Hensyn til Underpant i specificeret Løsøre, vil den af Skrædermester Larsen nedlagde Paastand ikke kunne tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 2. **Handelsagent Conrad Petersen (Harboe)**

contra

Handelsfirmaet Axel Schmitt & Co. (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Erstatning for Kontraktsbrud.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 Oktober 1905: Indstævnte, Handelsfirmaet Axel Schmitt & Co. her af Staden, bør til Citanten, [Conrad Petersen, betale 40 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 21 Juni d. A., til Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret gaar Appellantens Paastand alene ud paa, at Indstævnte dømmes til at betale ham den i den indankede Dom omtalte resterende Gage til den 1 Februar 1906, 1293 Kroner 32 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 21 Juni 1905.

Efter Sagens Indstævning for Højesteret har Appellanten ført den i Dommen omtalte Sagfører som Vidne, og ved dennes Vidneforklaring i Forbindelse med Indstævntes egen Procedure maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Grosserer Axel Schmitt, der ifølge Dommen er eneste Indehaver af det indstævnte Firma, ved den i Dommen angivne Lejlighed endelig og bestemt dels har erklæret, at han hævede den mellem Parterne bestaaende Kontrakt, dels har nægtet at udbetale Appellanten den ham tilkommende Gage.

Da Indstævnte, som i Dommen antaget, ikke har godtgjort, at Appellanten havde udvist noget Forhold, der kunde berettigge Indstævnte hertil, og da der ikke er fremsat nogen Indsigelse imod Størrelsen af det fordrede Gagebeløb, vil Appellantens Paastand være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handelsfirmaet Axel Schmitt & Co.,
bør til Appellanten, Handelsagent Conrad Petersen,

betale 1293 Kroner 32 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 21 Juni 1905, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 14 Januar d. A. har Indstævnte, Handelsfirmaet Axel Schmitt & Co. ved dets eneste Indehaver, Grosserer Axel Schmitt, engageret Citanten, Conrad Petersen, som Agent og Rejsende for Firmaet mod en fast Gage af 2000 Kr. aarlig, som skulde udbetales med ca. 40 Kr. hver Fredag, samt mod en vis Provision af Salget og endelig saaledes, at han, naar han rejste for Firmaet, skulde have 10 Kr. pr. Dag i Rejse-specer og fri Billet. Engagementet skulde træde i Kraft den 1 Februar 1905 og være uopsigeligt til 1 Februar 1907, dog at ny Aftale skulde træffes den 1 Februar 1906, hvis Salget ikke oversteg 15000 Kroner.

Citanten tiltraadte Pladsen den 1 Februar d. A. og arbejdede hos Firmaet ved Agentering her i Byen mod at hæve sin ugentlig udbetalte Gage indtil den 16 Juni d. A., da han efter en Samtale med Indstævnte ophørte med at arbejde for denne og henvendte sig til en Sagfører. Om Indholdet af denne Samtale er der Uenighed mellem Parterne. Anledningen maa efter det Oplyste antages at være, at Citanten, som kom for at hæve sin den Dag forfaldne ugentlige Gage, i den forløbne Uge var udebleven — foruden Pinsehelligdagene — efter Citantens egen Paastand 1 Dag, men efter Indstævntes Paastand 3 Dage. Efter Indstævntes Fremstilling af Samtalen bebrejdede han ham dette som stridende mod afgivne Løfter og givne Paalæg, hvorhos han ved samme Lejlighed bebrejdede ham, at han ikke arbejdede paa forsvarlig Maade for Firmaet, idet hans Salg langtfra svarede til de Forventninger, han havde vakt ved sine Lovprisninger af sig selv under de Forhandlinger, der gik forud for hans Engagement. Under Samtalen har Indstævnte endvidere efter hans egen Fremstilling udtalt, at der maatte ske en betydelig Forandring i Citantens Maade at virke paa eller ogsaa træffes anden Aftale om Betingelserne for fortsat Samarbejde, samt at han, indtil saadan Forandring skete, ikke fik yderligere Gage.

Efter Citantens Fremstilling nægtede Indstævnte ham Udbetaling af de den Dag forfaldne 40 Kr., hvorhos han erklærede, at han betragtede Kontrakten som annulleret og som Betingelse for Citantens Forbliven i Stillingen forlangte Engagementsvilkaarerede ændrede.

Det er in confesso, at Forhandlingerne mellem Parterne senere genoptoges og at navnlig Citanten Dagen efter indfandt sig hos Indstævnte med sin Sagfører, men heller ikke om disse Forhandlingers Indhold er der Enighed, ligesaa lidt som der er ført noget Bevis for, hvad der under dem er passeret, idet ikke engang den paagældende Sagfører har været ført som Vidne i Sagen.

Citanten har nu anlagt nærværende Sag, hvorunder han under Paaberaabelse af, at Indstævnte har gjort sig skyldig i et Kontraktsbrud, har paastaaet sig tilkendt dels Restgagen for Tiden indtil den 1 Februar 1906 med 1293 Kr. 32 Øre, dels en Erstatning for det Overskud, han kunde have haft i Rejsespecer, som han ansætter til 180 Kr., altsaa ialt 1473 Kr. 32 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 21 Juni d. A. og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at det er Citanten, der maa betragtes som den, der har brudt Kontrakten ved at ophøre at arbejde for Indstævnte, at det, der skete den 16 Juni og under de senere Forhandlinger, ikke indeholdt nogen Bortvisning, at Citanten selvfølgelig, hvis han havde gjort bestemt Krav derpaa, havde faaet de forfaldne 40 Kr. udbetalt, og at Indstævnte iøvrigt, hvis det, der skete den 16 Juni, maatte betragtes som en Bortvisning, vilde have været i sin gode Ret dertil, dels paa Grund af Citantens Udeblivelse i den forløbne Uge, dels fordi de Forudsætninger, under hvilke Engagemetet var sket — Forudsætninger baserede paa Citantens egne Lovpriser af sine Evner som Sælger — ganske var bristede.

Der kan nu ikke efter de foreliggende Oplysninger gives Indstævnte Medhold i de af ham anførte Betragtninger, hvorefter han vilde have haft Ret til at bortvise Citanten og bryde den af ham indgaaede Kontrakt; navnlig findes den Omstændighed, at Citanten er udebleven en eller nogle Dage, ikke at kunne berettigede til Bortvisning, da det ikke ses udtrykkelig i Forvejen at være betydet ham, at en Udeblivelse vilde have denne Følge. Indstævnte findes derfor ogsaa at have været ganske uden Ret til at tilbageholde Citantens forfaldne Gage, og den ovenfor refererede af Indstævnte indrømmede Udtalelse maa betragtes som uberettiget. Men paa den anden Side findes denne Udtalelse, fremsat under en Samtale som den, der efter Indstævntes Fremstilling har fundet Sted, ikke i og for sig at indeholde et saa væsentligt Kontraktsbrud, at den har kunnet berettigede Citanten til straks at betragte sig som løst fra sine Forpligtelser efter Kontrakten og til at indtale Vederlaget for den resterende Tid. Det kan ikke betragtes som godtgjort, at der fra Indstævntes Side foreligger Noget, som maa forstaaes som en endelig Nægtelse af at betale den forfaldne Gage eller som en Bortvisning af Citanten. Forholdet vil derfor være at betragte som løst med begge Parters Villie, og Indstævnte vil kun kunne dømmes til at betale Citanten det paa Fratrædelsesdagen forfaldne Gagebeløb af 40 Kr. med Renter som paastaaet, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne vil være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 27. Registrator af Varemærker **H. Holten Nielsen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Cigarfabrikant **Alphonse Hamers**, Firma »Nederlandsche Sigarenfabrik, De Huifkar, Hamers & Co« af Oisterwyk i Nederlandene (Ingen),

betræffende Retten til Registrering af et Varemærke.

Sø- og Handelsrettens Dom af 3 August 1905: Citanten, Cigarfabrikant Alphonse Hamers kendes berettiget til i Varemærke-registret for Kongeriget Danmark at erholde registreret det omtalte Varemærke. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte, Registrator af Varemærker H. Holten Nielsen, til Citanten med 100 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. I Salær og Udlæg til Translatøroversættelser betaler det Offentlige til Overretsprokurator Mundt henholdsvis 80 Kr. og 25 Kr. 50 Øre.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter Proceduren i foregaaende Instans ikke kan tages Hensyn til den af Appellanten for Højesteret fremsatte Benægtelse af, at det omhandlede Mærke i Nederlandene er registreret særligt som Figurmærke, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær m. m. bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Asmussen i Salarium for Højesteret 120 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 74 Kroner 88 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 8 August 1903 lod Citanten, Alphonse Hamers, Oisterwyk i Nederlandene, anmelde til Registrering ved det herværende Varemærke-register et af ham tidligere i Kongeriget Nederlandene registreret Varemærke, der i den paagældende Anmeldelse beskrives saaledes:

Monna Vanna, trykt med Zirbogstaver, og paatværs af Mærket i skraat opstigende Retning, saaledes at det sidstnævnte Ord kommer til at staa halvvejs under det første. Ved Siden af Ordet Monna staa Bogstaverne H. & Co. og under Vanna staa: Fin de Siècle.

Indstævnte, Registrator af Varemærker H. Holten Nielsen, nægtede at foretage den begærede Registrering med den Motivering, at Mærket ikke havde en saa fremtrædende, ejendommelig Form, at det kunde anses som et Figurmærke, og da Citanten indankede denne Afgørelse for Indenrigsministeriet, deciderede dette, at det ikke fandt Anledning til at forandre Registrators Beslutning.

Citanten har derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paastaet sig kendt berettiget til i Varemærke registret at erholde registreret det omtalte Varemærke. Til Støtte for denne Paastand gør Citanten bl. a. gældende, at selv om det omtalte Mærke, der i Nederlandene er registreret og her anmeldt som et Figurmærke, ikke, som af Registrator hævdet, opfyldte den danske Varemærkelovgivnings Fordringer til et saadant Mærke, havde han alligevel Krav paa at faa Mærket registreret paa Grund af Bestemmelsen i Anordning Nr. 181 af 28 September 1894 I Nr. 2, jfr. Lov 11 April 1890 § 14 Nr. 4. Efter denne Bestemmelse, som er knyttet til en af Danmark tiltraadt Konvention mellem forskellige Stater til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, skulle Varemærker, der ere registrerede i et af Konventionslandene, registreres her, forsaavidt de ikke stride mod Moralen eller den offentlige Orden, »i den Form, hvori de i den fremmede Stat ere gyldige«.

Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Mundt, principaliter paastaet sig frifunden. Idet han gaar ud fra, at Citantens Varemærke ikke fyldestgør den danske Lovgivnings Fordringer til et Figurmærke, hævder han, at de foran citerede Ord i Anordning 28 September 1894 ikke skulle forstaas saaledes, at den enkelte Unionsstat kritikløst skulde antage ethvert i en anden Unionsstat registreret Mærke, men at Meningen med Ordene har været den, at en Unionsstat ikke var berettiget til at nægte Registrering af et i en anden Unionsstat registreret Mærke, blot fordi dens Lovgivning ikke kendte den paagældende Varemærkeart (Figurmærke, Ordmærke, Emballageform o. s. v.), medens den iøvrigt var berettiget til at anvende sin Lovgivning paa de Varemærkearter, den kendte. Herfor skulde formentlig tale, at Bestemmelsen hovedsagelig var indsat i den foromtalte Konvention, fordi forskellige Stater, deriblandt Danmark, paa det Tidspunkt, Konventionen blev givet, ikke kendte Ordmærker.

Retten maa imidlertid give Citanten Medhold i, at de omtalte Ord efter deres naturlige Betydning kun kan forstaas saaledes, at in casu et Figurmærke, der er registreret i en Konventionsstat, skal modtages til Registrering her, saaledes som det er registreret i den anden Stat, uden Hensyn til, om det fyldestgør den danske Varemærkelovgivnings Fordringer til et saadant Mærkes Form, hvilket ogsaa bestyrkes ved de tilsvarende i den franske Originaltekst til den omtalte Konvention brugte Udtryk (»telle quelle«).

Indstævnte har subsidiært gjort gældende, at Citantens Paastand ikke kan tages til Følge i den Form, hvori den er nedlagt, men kun saaledes, at Indstævnte kendes uberettiget til at nægte Registreringen af de af ham anførte Grunde, idet det f. Eks. kunde tænkes, at der i Mellemtiden for Andre var registreret Mærker, med hvilke Citantens kunde komme til at kollidere. Da Indstævnte imidlertid trods Opfor-

dring ikke nærmere har angivet, hvorvidt der virkelig var andre Omstændigheder til Hinder for Registreringen, vil der heller ikke kunne tages noget Hensyn hertil, og Citantens Paastand vil derfor i det Hele være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaaet sig tillagte, findes Indstævnte at burde tilsvare Citanten med 100 Kr.

Der vil være at tillægge Overretsprokurator Mundt, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 80 Kr. i Salær og 25 Kr. 50 Øre i Udlæg til Translatøversættelser, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 6 Juni.

Nr. 207.

Højesteretssagfører Rée

contra

Emil Vernon Petersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 201.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 April 1906: Arrestanten Emil Vernon Petersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Cortsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes Moder har udtalt Ønske om, at han ikke dømmes til at have sin Arveret efter hende forbrudt, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emil Vernon Petersen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Emil Vernon Petersen for Overtrædelse af Straffelovens § 201.

Arrestanten er født den 11 Maj 1870 og ikke funden forhen

straffet ved Dom, hvorimod han den 5 Maj 1898 og 25 September 1902 inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager i Mindelighed har vedtaget at erlægge Bøder, store henholdsvis 70 og 100 Kr., for med Vold forbundne Overtrædelser af Politivedtægten.

Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende:

Den 25 November forrige Aar anmeldte Arrestantens Moder, Anna Andersen, Typograf Petersens Enke, for Politiet, at Arrestanten i de 2 sidste Aar jævnlig havde mishandlet hende med Slag og Stød. Hun havde af Frygt for ham fundet sig i, at han den 1 November forrige Aar tog Ophold hos hende og fik Forplejning i hendes Bolig, men hans Optræden overfor hende var saaledes, at hun, der er 59 Aar gammel og noget nervøs, ikke længere kunde udholde det, hvorfor hun, efter foreløbig at have taget Ophold udenfor Hjemmet, nu fordrede ham tiltalt og straffet for hans Forhold overfor hende.

Anmelderinden har under Sagen nærmere forklaret, at Arrestanten mange Gange har givet hende Lussinger og taget hende bagfra i Halsen, saa at der bagefter er fremkommet misfarvede Mærker efter hans Fingre.

Hun har ofte maattet gaa til Naboer og Bekendte, fordi hun ikke har turdet være hjemme. Undertiden har han med Magt hindret hende i at gaa ud. Engang, da hun saaledes var lukket inde, var hun saa bange for ham, at hun sprang ud af et Vindue i sin Lejlighed, som var i Stueetagen. En Nat i afvigte Efteraar kom han beruset hjem, slog hende som sædvanlig og greb derpaa fat i hendes højre Haand, bøjede Armen tilbage og bed hende i Haandleddet, hvorved der fremkom et blødende Saar, hvorefter der længere Tid efter kunde ses Ar. Den 19 November f. A. havde hun gemt en halv Flaske med Brændevin for Arrestanten, og da han opdagede dette, blev han hidsig, greb hende haardt foran i Brystet og gav hende to kraftige Lussinger, efter først at have kastet hende om i en Seng.

Arrestanten har under Sagen bestemt hævdet, at han ingensinde har givet Moderen, hvad der kan kaldes egentlige Slag, men han har ved enkelte Lejligheder, naar hun, der er urimelig og efter hans Mening ikke fuldt normal, har givet Anledning dertil, givet hende et Tjat med flad Haand paa Siden af Hovedet, ligesom han ogsaa af og til har rusket hende lidt og taget hende i Armen, dog ikke haardere »end nødvendigt«. Den 19 November f. A. gav han hende med venstre Haand en paa Siden af Hovedet, »saa Frisuren røg skævt«. Dette gjorde han, fordi hun havde taget hans Brændevinsflaske, men nægtede det. Han har nægtet nogensinde at have bidt hende i Haandleddet. Hvis nogle forefundne Mærker, der kunde tyde paa et Bid, skyldes ham, maa de hidrøre fra en Lejlighed, hvor han med Hænderne har maattet tage haardt fat paa hende, fordi hun vilde slaa ham. Han har yderligere forklaret, at Anmelderinden har den fikse Ide at være bange for ham.

Ved de af en Række under Sagen afhørte Vidner afgivne Forklaringer maa det imidlertid anses for godtgjort, at den af Arrestanten mod Moderen udviste Adfærd har haft en betydelig mere ondartet Karakter end af ham erkendt.

Det er saaledes af flere Vidner forklaret, at Anmelderinden ofte

til dem har beklaget sig over Arrestantens Optræden overfor hende, særlig over, at han har slaaet hende, rusket hende, revet hende i Haaret, saa det er faldet ned, samt ved en enkelt Lejlighed bidt hende i Haanden, hvorhos hun har paavist Mærker herefter, ligesom et Vidne har forklaret at have en Søndag, den 19 November f. A., hørt Anmelderinden skrigende inde i sin Lejlighed, hvorfor Vidnet ringede paa Dørklokken og fandt Anmelderinden, der tilligemed Sønnen opholdt sig i Lejligheden, forpustet*) og med Haaret i Uorden. Disse Vidner, der ikke personlig har set Arrestanten lægge Haand paa Moderen, har yderligere forklaret, at de har det Indtryk, at Anmelderinden, hvem de anser for noget nervøs, men normal og fredsommelig, har talt Sandhed, og at der ingen Tvivl er om, at hun er betaget af Angst for Sønnen, og at det er derfor, at hun af og til ikke har turdet blive i Hjemmet.

Endvidere har den 11-aarige Dreng Henry Svenningsen, der har været i Pleje hos Anmelderinden, forklaret, at han for henvend et Par Aar siden har set Arrestanten, da Anmelderinden nægtede at give ham Penge, knibe hende i Armen og gribe hende i Halsen, idet han truede med at kvæle hende, ligesom han engang har set Arrestanten give Moderen en »god Lussing«. Fremdeles har Tjenestepige Marie Balle edelig forklaret, at hun i Oktober eller November Maaned f. A. har set Arrestanten gribe Moderen, der opholdt sig paa Trappegangen udenfor sin Lejlighed, med et haardt Tag i Nakken og »kyle« hende ind i Lejligheden.

Arrestanten har benægtet disse sidstnævnte Forklaringers Rigtighed.

Desuagtet skønnes der ved de fremkomne Oplysninger, hvortil kan føjes, at der ifølge Lægeerklæring paa Anmelderindens ene Underarm er forefundet en hel Bue af Mærker efter et Bid, at være tilvejebragt en saadan Støtte for Rigtigheden af den af Anmelderinden afgivne Forklaring, som hun har beediget, at der herved i Forbindelse med Arrestantens egen Erkendelse af — omend paa en mindre graverende Maade — at have lagt Haand paa Moderen, samt under Hensyn dels til, at hans Fortid og de under Sagen af Arrestantens fraseparerede Hustru, Helene Marie Heegaard, af hans Søster, Johanne Petersen, Kommis Frederiksens Hustru, og af Drengen Henry Svenningsen afgivne Forklaringer om hans Adfærd overfor dem tyder paa, at Arrestanten er tilbøjelig til voldelig Adfærd, og dels til de i den nedenfor refererede Erklæring fra Overlægen ved Kommunehospitalets 6te Afdeling indeholdte Oplysninger om Arrestantens sjælelige Tilstand, findes at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at anse ham for skyldig i Voldshandlinger imod Moderen.

Efter at der under Sagen var rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed — blandt Andet under Hensyn til, at det var oplyst, at han, efter sin egen Fremstilling paa Grund af Uoverensstemmelse med sin daværende Hustru, i Efteraaret 1902 havde gjort et alvorligt Forsøg paa at tage sig af Dage ved at drikke Saltsyre — har han været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 12 Februar d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at

*) Skal være forpjusket.

Arrestanten maa opfattes som en fra først af — vistnok paa Grund af Arv — abnormt anlagt Person med Karakterejendommeligheder, der ofte findes hos degenererede, til Sindssygdom disponerede Individer. Han frembyder stor Egoisme, næsten manglende altruistiske Følelser, let vakt Vrede og stærk Reaktion derpaa, Tilbøjelighed til at føle sig forurettet, Ømtalelighed overfor formentlige Tilsidesættelser eller Uretfærdigheder, stærk Hævdelse af sig selv (Selvovervurdering) og sin formentlige Ret. Disse Karakterejendommeligheder har imidlertid udviklet sig til en Styrke, saa at de maa betegnes som ganske sygelige.

Hans Tilstand nærmer sig til egentlig Kværulantforrykthed og kan utvivlsomt udvikle sig i denne Retning.

Hans Tilstand er dog ikke saaledes, at den absolut fordrer Behandling paa et Sindssygehospital, og det er ikke udelukket, at han kan klare sig i Livet, omend ikke helt uden Ulempe for hans Medmennesker.

Herefter findes Arrestanten at maatte anses efter Straffelovens § 201, jævnfør § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Fredag den 8 Juni.

Nr. 20. **Farrar, Groves & Co.** af London (Halkier),

contra

P. Troensegaard (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til solidarisk Deltagelse i Betalingen af Overliggedagspenge.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 Maj 1905: Indstævnte, Hr. P. Troensegaard hersteds, bør til Sagsøgerne, d'Hrr. Farrar, Groves & Co. i London, som Redere for S/S »Bardsey«, betale 229 Kr. 22 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 8 September 1903, til Betaling sker, men iøvrigt for deres Tiltale i Sagen fri at være. Dens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 21 Juni 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 18—19.

Fredag den 8 Juni.

Højesterets Dom.

Selv om de i Konossementet indeholdte uklare og tvetydige Udtryk maatte, som i den indankede Dom antaget, forstaaes som sigtende til at paalægge Ladningsmodtagerne indbyrdes solidarisk Ansvar for Overliggedagspengene, maa Indstævntes Paastand om Stadfæstelse af Dommen i ethvert Fald tages til Følge af den i samme herfor anførte Grund.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanterne have at betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Farrar, Groves & Co., til Indstævnte, P. Troensegaard, med 500 Kroner. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til Stævning af 8 September 1903 har d'Hrr. Farrar, Groves & Co. i London som Rhedere for Dampskibet »Bardsey« paastaaet Indstævnte, Hr. P. Troensegaard, som Indehaver af Toldbodmøllen herstedes, dømt til i Fragt for et med nævnte Dampet til ham her ankommet Parti Hvede paa 8000 Bushels (Fragt à 4 d. pr. 60 lbs., ialt 4773 Kr. 26 Øre) og et Parti Mel paa 250 Sække (Fragt deraf Kr. 603,78), af hvilken Fragt var betalt 4000 Kr., at betale dem til Rest 1377 Kr. 4 Øre.

Dog har de under Sagen erkendt, at der derfra bør gaa 484 Kr. 60 Øre som den Indstævnte tilkommende Del af Overskudet ved Salg af nogle Varer, som der under Losningen var blevet lagt Beslag paa til Sikkerhed for et Sagsøgerne i Overliggedagspenge tilkommende Beløb af 1322 Kr. 78 Øre, af hvilke Varer 100 Sække Hvede tilhørte Indstævnte, og Sagsøgernes endelige Paastand gaar saaledes ud paa, at Indstævnte skal betale dem 892 Kr. 44 Øre med 5 pCt. Renter fra Stævningsens Dato foruden Sagsomkostninger.

Indstævnte har erkendt, at han skyldte Sagsøgerne de anførte 1377 Kr. 4 Øre i Restfragt, men han har gjort gældende, at den stedfundne Beslaglæggelse og det skete Salg af de omtalte 100 Sække Hvede var ganske uberettiget, og han har derfor krævet, at Brutto-udbyttet deraf, 1147 Kr. 82 Øre, fragaar i det nævnte Restfragtbeløb, og at han altsaa frifindes mod at betale 229 Kr. 22 Øre uden Renter og saaledes, at der tillægges ham Sagsomkostninger.

Under Sagen foreligger der Følgende: Den 1 August 1902 blev der i London oprettet et Certeparti mellem d'Hrr. Farrar, Groves & Co. som Ejere af »Bardsey«, der opgaves at maale 2180 Netto Tons, og d'Hrr. Simpson, Spence & Young som Chartering agents for et Selskab i New Jersey: »The Texas Transport & Terminal Co.«, ifølge hvilket »Bardsey«, der da var paa Vej til Brasilien, hen paa Efteraaret i New Orleans eller en Havn i Nærheden skulde for det nysnævnte Selskabs (the said charterers) Agenter der indtage en fuld Ladning Hvede, Majs eller andre Varer efter Selskabets Bestemmelse til Danmark for en Fragt af 13 sh. pr. Ton. I Certepartiet var det bestemt, at charterers skulde lade og stuve for egen Regning, men under Ledelse af Skibets Kaptajn og uden selv at have Ansvar for urigtig Stuvning, og at d'Hrr. Simpson, Spence & Young, som skulde oppebære en vis Kommission, skulde betale alle Losningsafgifter og Omkostninger i Lossehavnen, hvor Damperen skulde »konsigneres« til det omtalte Selskabs Agenter her. Der skulde beregnes 20 løbende Dage (Søn- og Helligdage fraregnet) for charterers til Ladning og Losning, og Ophold her udover skulde godtgøres med 4 d pr. Netto Register Ton pr. Dag. Kaptajnen skulde derhos underskrive Konnossementerne som forevist uden Henviisning til Certepartiet, men ogsaa uden Præjudice for dette.

Skibet ankom i Oktober 1902 til New Orleans, hvor det derpaa — som det maa antages efter Foranstaltning af det nævnte Selskabs Agenter — i sine 5 forskellige Lastrum (foruden i Agterpeaken) fra adskillige Afladere indtog en Ladning paa ialt 5028 Tons til 26 forskellige Modtagere, og for hvilken der udfærdigedes 58 Konnossementer. Blandt Varerne var der ca. 28000 Sække Bomuldsfrøkager, 48000 Sække Hvede, 850 Sække Mel, 800 Baller Bomuld, 325 Sække Frø, 22 Baller Fjer og over 4100 Stykker og Bundter af forskellig Slags Træ. Medens der i Lastrummene Nr. 1 og 5 omtrent kun var Bomuldsfrøkager (ca. 9300 og ca. 8860 Sække) af mange forskellige Mærker og Numre, befandt de 48000 Sække Hvede sig underst i Lastrummene Nr. 2, 3 og 4, saaledes at der i Lastrummene Nr. 2 og 4 ovenover dem var ca. 4500 og ca. 5360 Sække Bomuldsfrøkager og desforuden i disse 3 Lastrum de forskellige andre nævnte Slags Varer. Den 29 Oktober afgik »Bardsey« fra New Orleans, og Skibet ankom Lørdag den 29 November 1902 til København, der var blevet opgivet som Bestemmelsessted.

Den 14 November havde de ovennævnte chartering agents Simpson, Spence & Young fra London tilskrevet d'Hrr. Hecksher & Søn her, at »Bardsey« var afgaaet fra New Orleans den 29 Oktober, og anmodet dem om at varetage »Texas Transport & Terminal Co.«s Interesser med Hensyn til denne Damper, idet de tilstillede Heckscher & Søn det originale Manifest, en Kopi af Certepartiet, som havde Paategning om,

at der var 5½ Dage tilovers til Ladningens Losning, Ladningscertifikat o. s. v., samt bad dem om at indkassere Fragterne etc. og i det Hele varetage Befragternes Interesser, derunder at Skibet blev losset indenfor dets Frist.

Da Skibet var ankommet hertil, gik det efter Ordre fra Hecksher & Søn ind i Frihavnen. Det var, som anført, Lørdag den 29 November. Mandag den 1 December Kl. 12 Middag begyndte Losningen, som det er udtalt i Stævningen: »Efter truffen Overenskomst med Modtagerne«. Da Ladningen ifølge Konnossementerne skulde losses med mindst 750 Tons pr. Døgn, havde alle Modtagerne tilsammen 6⅔ Liggedage at regne med (⁵⁰²⁸/₇₅₀), og Losningstiden udløb derefter, naar Søndag (den 7 December) ikke medregnedes, Tirsdag den 9 December Kl. 9 Formiddag, hvad der er Enighed om.

Hvorledes Losningen nærmere foregik i det enkelte, er ikke omtalt, men det er givet, at Varerne i alt Fald for en meget stor Del, særlig Bomuldsfrøkagerne, blev sorterede efter Numre og Mærker i Skibet for at leveres direkte til andre Fartøjer og til Vogne m. m., medens kun en mindre Del af Varerne kom paa Pakhus.

Lørdag den 6 December tilstillede d'Hrr. Hecksher & Søn samtlige Ladningsmodtagere en Skrivelse, hvori de mindede disse om, at de ifølge deres Konnossementer var pligtige at foretage Losningen saaledes, at der aftoges mindst 750 Tons pr. Dag, og i en ny Skrivelse til Ladningsmodtagerne af Mandagen den 8de erindrede Hecksher & Søn dem om, at Liggedagene udløb den 9 December Kl. 9 Formiddag, og at Kaptajnen, hvis Skibet ikke blev udlosset rettidigt, fordrede Overliggedagspenge i Henhold til Konnossementerne.

Losningen sluttedes først Onsdag den 10 December Kl. 8 Eftermiddag. Den nævnte Dag blev der efter Begæring af Hecksher & Søn oplagt paa Pakhus i Frihavnen til Sikkerhed for paaløbende Overliggedagspenge 100 Sække Bomuldsfrøkager og 100 Sække Hvede, hørende til Skibets Ladning, og den 12 December tilskrev Hecksher & Søn samtlige Ladningsmodtagere, at der tilkom Skibet Overliggedagspenge for 2 Døgn med 72 £ 16 sh. ($2180 \times 4 \text{ d} = 36 \text{ £ } 8 \text{ sh. pr. Døgn}$) eller à Kurs 18,17: 1322 Kr. 78 Øre, at de maatte betragte samtlige Modtagere som i Forening ansvarlige for dette Beløb, og at de derfor opfordrede dem til i Henhold til Sølovens § 155 at betale eller deponere Beløbet, idet de forbeholdt Skibets Ret til i modsat Fald at holde sig til de oplagte Varer.

Da der dog ikke skete nogen Indbetaling, og da Forhandlinger i længere Tid ikke førte til nogen Ordning, lod Rederne, d'Hrr. Farrar, Groves & Co., de oplagte Varer sælge ved Auktion den 16 Juli 1903, hvorved der indkom et Bruttoprovnu af de 100 Sække Hvede paa Kr. 1147,82 og af de 100 Sække Bomuldsfrøkager paa Kr. 1466,34, og efter Dækning af samtlige Udgifter og af det nævnte Beløb i Overliggedagspenge blev et Overskud tilbage paa 1059 Kr., hvoraf der forholdsvis godskreves de 100 Sække Hvede, som tidligere anført, 484 Kr. 60 Øre, hvorved, som ligeledes omtalt, det under nærværende Sag indtalte Restfragtbeløb er nedgaaet til 892 Kr. 44 Øre.

De nævnte 100 Sække Hvede var nemlig, som tidligere omtalt, en Del af de Indstævnte Hr. Troensegaard tilkommende 8000 Bushels Hvede, og er det under Sagen oplyst, at dette Parti Hvede først blev

klart til Losning i Løbet af Mandag den 8 December 1902, og at Losningen deraf, der skete til en Indstævnte tilhørende Pram, som allerede flere Dage forinden havde ligget klar paa Siden af Damperen til Modtagelse deraf, skønt den paabegyndtes straks efter Partiets Fremkomst og skal være bleven fremmet, saa hurtigt det lod sig gøre, først blev afsluttet den 10 December, paa hvilken Dag de 100 Sække af Partiet blev oplagte paa Pakhus.

Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at Indstævnte, for det Tilfælde, at Sagsøgernes Paastand maatte blive tagen til Følge af Retten, uanset, at han efter sin Paastand havde været uden al Skyld i Losningens Forsinkelse, nemlig, hvis det maatte blive antaget, som paastaet, at samtlige Ladningsmodtagere var solidarisk ansvarlige for Overliggedags-Godtgørelsen, saa at Rederiet havde været beføjet til at beslaglægge de 100 Sække af hans Hvede, har erklæret, at han da agtede at søge Regres for sit Tab derved hos de øvrige Ladningsejere, og at han i den Anledning straks lod Sagsanlægget forkynde for flere af dem, derunder ogsaa for d'Hrr. Hecksher & Søn, der skal have modtaget ca. 460000 lbs. Bomuldsfrøkager af Ladningen — uden at det ses om paa egne eller Andres Vegne — idet han opfordrede dem til at lade møde under Sagen, hvad et Par af dem ogsaa ses at have gjort, men uden at fremkomme med nogensomhelst Udtalelse.

I de omhandlede Konnossementer, som maa antages alle at have været udfærdigede med Brug af trykte Blanketter, der i det Hele var enslydende og forsynede med det omtalte Texas Companys Stempel samt underskrevne paa Kaptajnens Vegne af Texas Kompagniets Bestyrer i New Orleans og endvidere forsynede med Henviisning til Hecksher & Søn som Agenter her, var det bl. a. udtalt, at Skibet skulde være berettiget til at begynde Losningen straks efter Ankomsten, og at Godset skulde tages fra Skibets Takkel, saa snart det kom for under Losningen, idet Kaptajnen eller Skibets Agent i andet Fald skulde have Ret til at landsætte Godset og anbringe det i Pakrum, Pramme eller paa Kaj uden foregaaende Underretning for Modtagerens Regning.

Det var derhos udtalt, at hvis Godset ikke modtoges som foreskrevet, og der ikke var Lejlighed til at losse det i Pakhus eller paa Kaj uden Ophold, skulde Modtagerne betale Overliggedagspenge for saadant Ophold og Damperen have Sikkerhed »i saadant Gods«. Ladningens Konsignatarer skulde modtage Ladningen Dag og Nat, Søn- og Helligdage uden Afbrydelse og uden Hensyn til nogen Koutume i Havnen. Ekspeditionen af Ladningens Levering skulde foretages af Dampens Konsignatarer for Ladningsmodtagernes Regning og Risiko. Hele Ladningen skulde modtages af Konsignatarerne efter et Forhold, som tilstedede, at Skibet kunde losse 750 Tons (à 2240 lbs.) pr. Dag paa 24 Timer, og skulde der i andet Fald betales Overliggedagspenge for hver løbende Dag, Skibet blev opholdt, med 4 d. pr. Netto Register-ton. Hvis Modtagerne af den højere liggende Ladning ikke aftog deres Gods saaledes, at de levnedes Modtagerne af den øvrige Del af Ladningen tilstrækkelig Tid til at aftage deres Gods indenfor den fastsatte Frist, var disse Sidste berettigede til at protestere og gøre de Førstnævnte ansvarlige for de derved bevirkede Overliggedagspenge. Var Konsignatarerne ikke rede til at modtage deres Gods straks i

deres Tørn. havde Kaptajnen Ret, men var ikke forpligtet til at losse nævnte Gods paa Kaj eller paa anden Maade for deres Regning og havde Sikkerhed »i saadant Gods« for Udgifterne.

Alt Godset skulde leveres over Pakhus til Sortering efter Mærker etc., og ingen Levering direkte fra Skib til Vogne, Jernbanevogne, Lægttere etc. kunde forlanges, idet det alene stod Kaptajnen eller Agenten frit at tilstede det, hvis det lod sig gøre uden Ophold for Skibet. Endelig var det i Konnossementerne udtalt, at Ladningskon-signatarerne ved at modtage Konnossementerne samtykkede i og var bundne ved alle sammes Forskrifter, som om de selv havde underskrevet dem, uden Hensyn til Forskrifterne i Lossehavnen.

Forsaavidt Indstævnte under Sagen har gjort gældende, at hans Frifindelse allerede maatte blive en Følge deraf, at han havde modtaget et Konnossement paa de omtalte 8000 Bushels Hvede, forsynet med den Paategning af Hecksher & Søn: »Kan udleveres til Toldbodmøllen eller Ordre«, idet Skibets Ret til at holde sig til disse Varer og dets Søpanteret i dem, jfr. Sølovens §§ 276 og 277, dermed maatte være bortfalden, da findes der ikke, som Forholdet forelaa, at kunne gives Indstævnte Medhold i hans Anbringende derom. Ej heller findes der at kunne gives Indstævnte Medhold i, at Skibet i Virkeligheden ikke selv havde kunnet udlevere Ladningen tilstrækkelig hurtigt, thi om det end maatte have været saa, som under Sagen anbragt, at de forskellige Mærker Bomuldsfrøkager kun havde været mangelfuldt betegnede og separerede og i alt Fald delvis blandede mellem hverandre, og at Styrmandene derfor ikke straks havde haft rigtig Rede paa, hvor de fandtes i Skibet, kan det dog ingenlunde anses for godtgjort, at Losningens Forsinkelse hidrørte derfra. Under Sagen maa det tværtimod anses for konstateret, hvad formentlig ogsaa er erkendt, ikke blot fra Sagsøgernes, men ogsaa fra Indstævntes Side, at Losningens Forsinkelse væsenligen skyldtes Modtagerne af de mange Partier Bomuldsfrøkager, der som sædvanlig krævede Sortering efter Mærker ombord og Levering til Jernbane, Vogne eller Fartøjer, i hvilken Henseende henvises til, at Frihavnsselskabet i en Skrivelse af 14 November 1903 har udtalt, at det vilde have været samme muligt ved fortsat Indlægning i Pakhus, altsaa uden Afbrydelse for at læse paa Vogne og omlade til Smaafartøjer, at modtage mindst 1000 Sække Bomuldsfrøkager pr. Hold pr. Dag paa 10 à 11 Timer, medens der i samme Tid kun kunde leveres højst 700 og 500 Sække henholdsvis til Vogne og Sejlere, og at altsaa alle »Bardsey«s Lastrum kunde have været udløssede inden den fastsatte Tid, hvis der udelukkende var sket Indlægning paa Pakhus af Varerne.

I den som Følge deraf stedfundne Forsinkelse af Losningen maa Indstævnte nu vel, som af ham fremhævet, siges i og for sig at have været uskyldig, men da han ved at modtage Konnossementet selv havde underkastet sig det deri foreskrevne, ovenfor omtalte solidariske Ansvar mellem samtlige Ladningsmodtagere, uanset at Skylden kun paahvilede Modtagerne af den højere liggende Del af Ladningen, vilde han dog, hvor unaturligt han end har ment, at et saadant solidarisk Ansvar var, ikke derfor kunne frigøre sig for samme, og han vilde derfor heller ikke kunne støtte sin Protest mod Beslaglæggelsen af hans Varer paa, at der i Konnossementerne et Par Steder kun var

brugt det uklare Udtryk, at Skibet skulde have Sikkerhed »i saadant Gods« (such goods).

Hele den anvendte Losningsmaade maa imidlertid efter det Foreliggende siges at have staaet i bestemt Strid — ikke blot med de Forskrifter i Konnossementerne, hvorefter der skulde losses baade om Natten og om Søndagen etc., hvilke mulig af andre Grunde ikke kunde gennemføres fra nogen af Siderne — særlig med den Bestemmelse i Konnossementerne, hvorefter Levering direkte til Vogne, Lægtene etc. kun kunde tilstedes af Kaptajnen eller Agenter, hvis det lod sig gøre uden Ophold for Skibet — og medens det nu vel ikke er oplyst, at Kaptajnen har samtykket deri, idet det overhovedet ikke ses, om han har haft noget med Losningen at gøre, maa den nævnte Fremgangsmaade derimod efter det Fremkomne antages at være akcepteret af Skibets Agenter (the consignees of the steamer), d'Hrr. Hecksher & Søn, der selv modtog nogle af Kagerne, og som endog først den 6 December overhovedet ses at have gjort Skridt til at fremskynde Losningen, hvorved bemærkes, at der ikke kan gives Sagsøgerne Medhold i, at de som consignees skulde have været berettigede til at samtykke deri paa samtlige Modtageres Vegne, hvilket ikke kan udledes af Ordene i Konnossementerne: »Ekspeditionen af Ladningens Levering skal foretages af Damperens Konsignatarer for Ladningsmodtagernes Regning og Risiko«.

Under Hensyn dertil findes Indstævnte at maatte være fri for at bære nogen Del af Godtgørelsen for det ved denne Losningsmaade fremkomne Ophold, idet det kun endnu skal anføres, at det ikke kan antages, at han med nogen Nytte kunde have protesteret mod den nævnte Fremgangsmaade.

Indstævntes Paastand vil derfor blive at tage til Følge, dog saaledes, at han vil have at betale Renter, og at Sagens Omkostninger hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandag den 11 Juni.

Nr. 114. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Claudius Nielsen (Def. Shaw),

der i sin Egenskab af Formand for Bestyrelsen af Aktieselskabet »Den danske Margarinefabrik« i Slagelse tiltales for Overtrædelse af Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. af 22 Marts 1897 § 4, sidste Stykke.

Slagelse Købstads Politirets Dom af 30 September 1904: Tiltalte, Købmand Jens Claudius Nielsen af Slagelse, bør til Slagelse

Købstads Politikasse bøde 150 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger. Nærværende Dom vil være at bekendtgøre af Politiet i Overensstemmelse med ovennævnte Lovs § 18. Det Idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1905: Tiltalte, Købmand Jens Claudius Nielsen af Slagelse, bør til Slagelse Købstads Politikasse bøde 200 Kr. Saa betaler og Tiltalte Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Casse, 40 Kr. Dommen i nærværende Sag vil være at bekendtgøre af Politiet overensstemmende med ovennævnte Lovs § 18. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om der efter den foreliggende Analyse maa gaas ud fra, at den af Margarinekontrollen hos Høker Jensen udtagne Prøve ikke har indeholdt 5 pCt. Smørfedt, maa Tiltaltes Frifindelse blive en Følge af, at det efter den mindre betryggende Maade, hvorpaa der fra Kontrollens Side er gaaet frem, ikke kan anses udelukket, at den Restbeholdning, hvoraf Prøven er udtagen hos nævnte Forhandler, ved en Forveksling er bleven tilsat Margarine, hidrørende fra en anden Beholder med et mindre Indhold af Smørfedt.

Thi kendes for Ret:

Jens Claudius Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder det ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarium samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Købmand Jens Claudius Nielsen af Slagelse i sin Egenskab af Formand for Bestyrelsen af Aktieselskabet »Den danske Margarinefabrik« i Slagelse for Overtrædelse af Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. af 22 Marts 1897 § 4, sidste Stykke.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ifølge Anmeldelse af 8 September 1903 fra Smør- og Margarinekontrollens 2det Kontrolldistrikt til Byfogden i Stege blev der den 13 August s. A. af en Assistent ved nævnte Kontrolldistrikt hos Høker Leopold Jensen i Stege af en i dennes Forretning beroende Fustage

Margarine, som nævnte Jensen den 6te s. M. havde købt hos Detailhandler Valdemar Sørensen sammesteds, der under 7 Juli s. A. havde modtaget den fra den ovennævnte Margarinefabrik, udtaget en Prøve, der deltes i to Dele, af hvilke den ene forblev hos Jensen, medens den anden i en forsegleet Blikæske indsendtes til V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium, ved hvis derefter foretagne Analyse Prøven viste sig kun at indeholde $2\frac{1}{4}$ pCt. Smørfedt, uagtet Margarinen ifølge Angivelse paa Fustagen skulde indeholde 5 pCt. Smørfedt.

Under den i denne Anledning anstillede Undersøgelse har Detailhandler Sørensen forklaret, at han, der har Oplag af saakaldt Klostermargarine fra ovennævnte Fabrik, sælger denne Margarine bl. a. ogsaa til fornævnte Høker Jensen i de samme Fustager, i hvilke han modtager den fra Fabriken, uden at Fustagerne, paa hvilke Margarinens Indhold af Smørfedt ved Fabrikens Foranstaltning er angivet, blive aabnede, forinden det udleveres til Jensen, hvorhos Sidstnævnte har forklaret, at han sælger Margarinen, af hvilken han fører to Sorter, nemlig med et garanteret Smørfedtindhold af henholdsvis 2 pCt. og 5 pCt., saaledes som han modtager den fra Sørensen, uden at foretage nogen Ombytning med den.

Tiltalte har forklaret, at han ingen Grund har til at antage, at der fra de ovennævnte Forhandlers Side skulde være foretaget nogen Forvanskning med den fra Fabriken leverede Margarine, og der er heller ikke fra hans Side rejst Tvivl om, at den indsendte Prøve er udtagen af en Fustage, der var betegnet som indeholdende 5 pCt. Smørfedt. Derimod har Tiltalte fremsat den Gisning, at den udtagne Prøve mulig kunde være Margarine med 2 pCt. Smørfedt, der efter en i Høker Jensens Butik foretagen Afvejning ved en Fejltagelse var bleven lagt i en Fustage, der indeholdt Margarine med 5 pCt. Smørfedt, istedetfor at lægges tilbage i vedkommende Fustage med Margarine af førstnævnte Smørfedtindhold. Der er imidlertid ikke under Sagen fremkommet noget til Støtte for Rigtigheden af denne Gisning, imod hvilken derhos de Forklaringer tale, der ere afgivne dels af den hos Høker Jensen tjenende Pige, der i hans Fraværelse var tilstede i hans Butik, dengang Prøven blev udtagen, dels af den Assistent, der udtog den omhandlede Prøve.

Af disse har Førstnævnte saaledes forklaret, at der ikke i den Fustage, af hvilken Prøven blev udtaget, har været henlagt noget af den Margarine, der kun havde 2 pCt. Smørfedtindhold, medens Assistenten har forklaret, at han ikke erindrer de nærmere Omstændigheder, under hvilke Prøven blev udtagen, men at han plejer at lade Prøver udtage af den Margarinemasse, der sidder fast i Fustagen og altsaa maa høre til dens oprindelige Indhold, og ikke af løse Smaastykker.

Af de Forklaringer, der under Sagen ere afgivne af Fabrikens tekniske Direktør, M. Rasmussen, der særlig forestaar dens Tilvirkning af Margarine, samt af Pakmester Lars Kristian Larsen, der bl. a. særlig forestaar Tilsætningen af Smør ved Æltning, fremgaar, at der ved Fabriken anvendes følgende Fremgangsmaade ved Smørtilsætningen:

Medens Smørtilsætningen for de Margarinesorters Vedkommende, der kun indeholde 2 pCt. Smørfedt og derunder, foregaar ved Kær-

ningen, under hvilken Massen er flydende og har en Varme af 33 ° Celsius, gaar man af Hensyn til, at Smørret ikke taaler den stærke Varme, for de Sorters Vedkommende, der indeholde 5 pCt. Smørfedt og derover, den Vej at sammenælte Smørret og den øvrige Masse i kold Tilstand. Hvad saaledes angaar Tilvirkningen af den Margarine, der betegnes som indeholdende 5 pCt. Smørfedt, foregaar Tilsætningen af dette Kvantum Smørfedt til den øvrige Masse — der forinden Tilsætningen deraf kun indeholder ca. $\frac{1}{2}$ pCt. fra Mælken hidrørende Smørfedt — efter at Massen er anbragt i en Valsemaskine, der derpaa sættes i Gang og virker i omtrent 5 Minutter, hvorefter den saaledes bearbejdede Masse behandles i en Æltemaskine i 3 à 4 Minutter og endelig i en Blandingsmaskine i 20 Sekunder. Margارينen nedpakkes derefter i Fustager, der straks lukkes.

Direktør Rasmussen har derhos forklaret, at han ingen Tvivl nærer om, at Smørfedt ved den ovenfor beskrevne Æltning og Sammenblanding bliver fordelt ligelig i Massen, og at denne gennemgaaende indeholder 5 pCt. Smørfedt. Hvad særlig angaar Tilvirkningen af det Parti Margarine, hvortil den under denne Sag omhandlede Fustage henhørte, har han under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør endvidere forklaret, at der til 1000 Pd. Raastoffer var bleven anvendt 650 Pd. skummet Mælk og 0,30 Pd. Farve, at der efter Kærningen af disse Bestanddele var fremkommen en Masse paa 1145 Pd., og at der i denne var bleven æltet 75 Pd. Smør, saaledes at det færdige Produkt, hvis Vægt var 1220 Pd., indeholdt mere end 5 pCt. Smørfedt.

Medens Tiltalte, der ikke selv har med Fabrikens tekniske Drift at gøre, har henholdt sig til, hvad Direktør Rasmussen maatte forklare angaaende Margarinens Tilvirkning, samt til en fremlagt, med Sidstnævntes Forklaring stemmende Udskrift af Fabrikens Fabrikationsprotokol, har han i Anledning af den af Steins Laboratorium anstillede Analyse af den ovennævnte Prøve udtalt Tvivl om, at det overhovedet er muligt ad kemisk Vej nøjagtigt at paapege Indholdet af Smørfedt i Margarine, i hvilken Henseende han særlig har paaberaabt sig de væsentlig forskellige Resultater, hvortil det nævnte og et andet herværende Laboratorium ere komne med Hensyn til Smørfedtindholdet i nogle efter hans Forklaring ensartede Margarineprøver, som Fabriken — dels under en mod Tiltalte tidligere i lignende Anledning rejst offentlig Politisag, der den 6 September 1904 paadømtes ved nærværende Ret, hvortil den var indanket, dels efter denne Sags Indankning for Overretten — har tilstillet hvert af de paagældende Laboratorier til Undersøgelse. Under den nævnte tidligere Retssag mod Tiltalte fandt Overretten sig foranlediget til i Skrivelse af 4 Maj 1904 at anmode den polytekniske Læreanstalt om en Udtalelse om, hvorvidt det er muligt ad kemisk Vej at paavise Smørfedtprocenten i Margarine med den for de heromhandlede praktiske Afgørelser nødvendige tilnærmelsesvis Nøjagtighed, og navnlig om dette kan ske ved de Metoder, der ifølge Sagens Oplysninger anvendtes ved de af Steins Laboratorium foretagne Margarine-Analyser. I Svar herpaa tilstillede bemeldte Læreanstalt ved Skrivelse af 18 Maj 1904 Retten en af tvende af dens sagkyndige Lærere, Professorerne S. M. Jørgensen og N. Steen-

berg, afgiven motiveret Erklæring, der besvarede de af Retten stillede Spørgsmaal bekræftende.

I Henhold til forannævnte sagkyndige Udtalelse maa der i Overensstemmelse med den af Steins Laboratorium foretagne Analyse af den under nærværende Sag omhandlede, af Margarinekontrollen udtagne Margarineprøve gaas ud fra, at denne har indeholdt en væsenlig mindre Procent Smørfedt end paa Fustagen angivet, og da denne Mangel maa forudsættes at have været tilstede inden den paagældende Fustages Salg fra Fabriken, idet der ikke foreligger noget, der kunde tyde paa, at Manglen skyldes nogen senere indtraadt Omstændighed, maa Ansvarret for samme — hvad enten Manglen, som det ligger nærmest at antage, skyldes den Omstændighed, at den ved Fabriken anvendte Gennemæltning af de faste Fedtstoffer er utilstrækkelig til at give en ensartet Blanding, eller er at søge i andre Aarsager — paa-hvile Tiltalte, der som Formand for Aktieselskabets Bestyrelse tillige var dettes administrerende Direktør.

Tiltalte, der er født den 5 Juli 1856, har tidligere været anset, dels ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 Oktober 1900 efter Lov 22 Marts 1897 § 17, 2det Stk., for Overtrædelse af dens § 5, 1ste Stk., dels ved Slagelse Købstads Politirets Dom af 26 April 1902 ligeledes efter nævnte Lovs § 17, 2det Stk., for Overtrædelse af dens § 4, sidste Stk., hver Gang med en Bøde af 100 Kr. til Slagelse Købstads Politikasse, dels endelig ved nærværende Rets Dom af 6 September 1904, der stadfæstede Slagelse Købstads Politirets Dom af 20 Maj 1903, efter nævnte Lovs § 17, 2det Stk., for Overtrædelse af dens § 4, sidste Stk., med en Bøde af 120 Kr. til Slagelse Købstads Politikasse.

For sit heromhandlede Forhold vil Tiltalte paany være at anse efter ovennævnte Lovs § 17, 2det Stk., for Overtrædelse af Lovens § 4, sidste Stk., med en Straf, der, idet ingen svingagtig Hensigt kan antages at have været tilstede, findes at kunne bestemmes til en Bøde af 200 Kr. til Slagelse Købstads Politikasse. I Overensstemmelse hermed vil Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter de anførte Bestemmelser i Loven af 22 Marts 1897 med en Bøde af 150 Kr. til samme Politikasse, være at forandre — — — —. I Henhold til ovennævnte Lovs § 18 bliver der derhos, som ogsaa sket ved Politiretsdommen, at give Bestemmelse om, at Dommen i nærværende Sag vil være at bekendtgøre af Politiet i Overensstemmelse med nævnte Lovbestemmelse.

Tirsdag den 12 Juni.

Nr. 196.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Oscar Valdemar Kristensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri samt Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Marts 1906: Arrestanterne Fritz Harald Petersen og Oscar Valdemar Kristensen bør straffes med Tugthusarbejde, Petersen i 2 Aar og Kristensen i 5 Aar. Saa udreder Arrestanterne og hver for sig til de for dem beskikkede Defensorer, Overretssagførerne Bentzen og Helweg-Larsen, 25 Kr. til hver. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Cortsen, 25 Kr., udredes af Arrestanten Kristensen, dog saaledes at Arrestanten Petersen in solidum med ham heraf udreder $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Oscar Valdemar Kristensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretsagførerne Bagger og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Fritz Harald Petersen og Oscar Valdemar Kristensen for Tyveri og Forsøg paa Tyveri, Sidstnævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Fritz Harald Petersen . . .

Arrestanten Oscar Valdemar Kristensen er født den 26 Februar 1880 og foruden to Gange inden sit fyldte 18de Aar at være anset for Tyveri og Hæleri bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 Marts 1899 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 12te August 1899 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 238 lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 24 November 1900 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter § 228 lempet Tillægsstraf samt efter § 228 og § 229, 4de Stk., tildels kfr. § 54, og efter § 238 for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved samme Rets Dom af 5 Juli 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved samme Rets Dom af 3 November 1903 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i $3\frac{1}{2}$ Aar.

Ved kongelig Resolution af 5 Maj 1905 fritoges Arrestanten for at afsone Resten af Straffetiden paa Betingelse af, at han i 10 Aar

forlod Landet efter Foreningen »Fængselshjælpen«s nærmere Anvisning, medens han, saafremt han inden Udløbet af dette Tidsrum vendte tilbage hertil, vilde have at udstaa Resten af den ham idømte Straf.

Arrestanten Kristensen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et ham den 5 November 1903 forinden hans Aflevering til Straffeanstalten til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet skulde melde sig ved Protokollen. Arrestanten, der efter som forannævnt at have opnaaet betinget Benaadning, og af Selskabet »Fængselshjælpen« at være forsynet med Klæder og Rejsepenge afrejste til Amerika, hvor han bl. a. har opholdt sig i Montreal og i New York, vendte uden dertil erhvervet Tilladelse og under falsk Navn tilbage til Danmark og ankom her til Staden den 5 August f. A. Han har derefter uden at afgive den fornødne Melding opholdt sig heri Staden indtil sin Anholdelse den 9 Oktober f. A.

Arrestanten har iøvrigt nægtet sig skyldig i nogetsomhelst Ulovligt.

Uanset hans Benægtelse maa det imidlertid anses godtgjort, at han er Gerningsmand til et den 9 Oktober f. A. i »Hotel Victoria«, Store Strandstræde Nr. 21 heri Staden, i Tiden fra mellem 8 og 9 til ca. 10 Morgen begaaet Tyveri, hvorved der fra et Værelse, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret, er frastjaalet Rentier Ole Hansen nogle til 30 Kr. vurderede Klædningsstykker, hvoriblandt en Vinterfrakke, et til 1 Kr. vurderet Par Skindhandsker og en til 4 Kr. vurderet Paraply.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse faa Timer efter Tyveriets Begaaelse — ved hvilken Lejlighed han opgav urigtigt Navn — blev funden i Besiddelse af dels et Par Handsker, som Bestjaalne har kendt som de ham frastjaalne, dels af den stjaalne Paraply, med Hensyn til hvilken sidstnævnte Genstand Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret, har angaaende sin Adkomst til disse Ting først forklaret, at han har købt dem samme Dag i Nyhavn af en ham ubekendt Sømand, som han havde truffet paa et eller andet Værtshus. Senere har han paastaaet, at han ikke købte Kosterne, men fik dem i Pant af et ungt Menneske, sammen med hvem han havde sviret i nogle Timer, og for hvem han havde udlagt 1 Kr. 50 Øre.

To af Hotellets Personale, Kogejomfru Emilie Bentzen og Hotelkarl Peter Esbensen, har imidlertid under Ed forklaret, at de den 9 Oktober f. A. ved Titiden om Formiddagen saa Arrestanten paa Hotellet.

Kogejomfruens Forklaring gaar ud paa, at hun saa Arrestanten komme ud af et af Hotelværelserne iført Vinterfrakke. Han opgav til hende, at han søgte en Maskinassistent Schmidt, hvorefter hun henviste ham til at søge nærmere Besked i Restaurationen. Han gik saa opefter, men da hun gjorde ham opmærksom paa, at dette ikke var Vejen til Restaurationen, vendte han om.

Hotelkarlens Forklaring gaar ud paa, at han saa Arrestanten gaa ud af Hotellet straks efter at have været i Samtale med Kogejomfruen. Han var da iført en Frakke, som efter Vidnets Skøn lignede den

Vinterfrakke, som Bestjaalne plejede at gaa med, og som han har op givet at have mistet ved denne Lejlighed.

Stuepigen paa samme Hotel, Marie Hansen, har overensstemmende hermed edelig forklaret, at hun ved det paagældende Tidspunkt — Klokken ca. 10 om Formiddagen, kort før det Tidspunkt, da Bestjaalne opdagede Tyveriet — paa Hotellet saa en Person, som hun ikke tvivler om var Arrestanten, i Samtale med Kogejomfruen paa Hotellets 2den Sal. Hun kom ogsaa til at veksle et Par Ord med denne, og han spurgte hende, om der ikke i Hotellet boede en Maskin-assistent Schmidt. Hun henviste ham til at efterse Fremmedbogen, der var fremlagt i Restaurationen i Stueetagen, men erfarede senere, at han ikke havde været i Restaurationen.

Arrestanten har, efter at være foreholdt de paagældende Forklaringer, kun bemærket, at han ikke erindrer, om han har været i Hotellet, men samtidig paastaet, at han i hvert Fald ikke har taget noget.

Under Hensyn til samtlige foranførte Oplysninger samt til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig, findes der imidlertid at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at anse ham, der maa antages ved den paagældende Lejlighed, om end paavirket af nyde Drikkevarer, at have været i tilregnelig Tilstand, for skyldig i det begaaede Tyveri i hvert Fald forsaavidt angaar Paraplyen og Handskerne.

Arrestanten Petersen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 12 August f. A. i Forening med en anden Person og efter forudgaaet Aftale med denne om Begaaelse af Tyveri til fælles Fordel skaffet sig Adgang til en 4de Sals Lejlighed i Ejendommen Linnésgade Nr. 27, idet de, efter at have ringet paa Dørklokken, uden at nogen kom tilstede, med falsk Nøgle aabnede Entrédøren og i Lejligheden stjal forskellige Klædningsstykker, en Ring og en Assistentshusseddél af samlet Værdi 70 Kr.

Arrestanten har samme Dag i Forening med samme Person indfundet sig i Ejendommen Østersøgade Nr. 100 og Nørrefarimagsgade Nr. 46 for paa lignende Maade at begaa Tyveri der.

Det lykkedes dem dog ikke at begaa noget Tyveri paa noget af de angivne Steder. Paa det førstnævnte Sted mislykkedes Forsøget, fordi Kammen paa den falske Nøgle, hvormed de vilde lukke sig ind i en 4de Sals Lejlighed, knækkede, saaledes at Kammen blev siddende i Entrédørens Laas.

Paa det andet Sted maatte de opgive Forsøget, fordi der, efter at de havde ringet paa ved en Entrédør paa 3dje Sal, kom en Dame eller Pige tilstede, hvorefter de, for at aflede Opmærksomheden, spurgte, om der ikke boede en Student, og af Vedkommende blev henvist til at henvende sig paa Kvisten.

Arrestanten har yderligere . . .

Arrestanten Petersen har endelig den 13 August f. A. i Forening med samme Person efter forudgaaet Aftale med denne om Begaaelse af Tyveri til fælles Fordel, ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Ad-

gang til en Lejlighed paa 1ste Sal i Ejendommen Hejbergsgade 7, hvor de stjal en til 6 Kr. vurderet Jakke.

Arrestanten Petersen har under Sagen med stor Bestemthed hævdet, at Arrestanten Kristensen er den Person, i Forening med hvem han har begaaet de foran omtalte grove Tyverier den 12te og 13de August f. A. samt Tyveriforsøgene den førstnævnte Dage.

Han har i saa Henseende nærmere forklaret følgende:

Han traf sammen med Arrestanten Kristensen Lørdag den 5 August f. A. paa Gaden. Han, der havde gjort Kristensens Bekendtskab i Horsens Tugthus, hvor de Begge havde afsonet de dem senest idømte Forbedringshusstraffe, undrede sig over at se denne og fik af ham at vide, at han havde været i Amerika. De var derefter sammen i nogen Tid og aftalte at mødes igen i en Beværtning i Borgergade Lørdag den 12te s. M. Da Petersen var arbejdsløs og uden Midler, betalte Kristensen et mindre Beløb til vedkommende Beværtningsdrivende, for at han for dette Beløb kunde indkræve Drikkevarer, naar han den nævnte Dag skulde afvente Kristensens Tilstedekomst.

De traf derefter sammen den 12 August f. A. overensstemmende med Aftalen, hvorefter de i Forening begik det ovenomhandlede Forsøg paa Tyveri og Indbrudstyveriet i Linnésgade, idet Kristensen var den, der gjorde Brug af de falske Nøgler. Efter Begaaelsen af Tyveriet i Linnésgade, ved hvilket Kristensen havde iført sig et af de sammesteds stjaalne Klædningsstykker — en til 20 Kr. vurderet Overfrakke — passerede de ad Gothersgade til Klerkegade og videre til Borgergade, idet Petersen i Pantelaanerforretninger i hver af disse Gader pantsatte nogle af de stjaalne Genstande, medens Kristensen ventede udenfor. De opholdt sig derefter i en Beværtning paa Hjørnet af Store Kongensgade og Toldbodvej, hvorfra de gik hen i en Port paa Toldbodvejen, hvor Kristensen afførte sig Overfrakken, hvorpaa de med Sporvogn tog til Østerbro, hvor Overfrakken af Petersen blev pantsat for 8 Kr.

Angaaende hvad der passerede næste Dag har Arrestanten Petersen forklaret, at han og Arrestanten Kristensen efter at have været sammen i en Beværtningskælder ved Navn »Casino« i Nyhavn fulgtes op i Ejendommen Hejbergsgade Nr. 7, hvortil var uhindret Adgang, og at de først ringede paa Dørklokken paa 3dje Sal, hvor en Pige lukkede op, hvorfor de, for at aflede Opmærksomheden, spurgte efter en Maskinist Schmidt. Da hun henviste dem til Pensionatet paa 1ste Sal, ringede de paa her, og da der ikke kom nogen tilstede, oplukkede Kristensen efter Aftale med Petersen om at begaa Tyveri, Entrédøren med falsk Nøgle, hvorpaa de gik ind i Lejligheden. Medens Petersen stjal den foran omhandlede Jakke, undersøgte Kristensen Skufferne i forskellige Møbler, men da der nu pludselig kom en Mand tilstede, tog de Flugten nedad Køkkentrappen og ud paa Gaden, Kristensen, der er høj (højere end Petersen) og lys (medens Petersen er mørk) og som ved nævnte Lejlighed havde en imiteret Panamahat paa Hovedet, forrest. Det lykkedes Kristensen at undslippe, medens Petersen blev anholdt.

Arrestanten Kristensen har nu vel nægtet at have deltaget sammen med Arrestanten Petersen i de omtalte Tyverier og Tyveriforsøg, men han har erkendt at have været sammen med denne den 5te, 12te og

13de August f. A. paa omtalte Beværtninger, særlig ogsaa erkendt, hvad iøvrigt ogsaa paa anden Maade er godtgjort, at han den 5 August i vedkommende Beværtning betalte et Beløb af 45 Øre, for hvilket Petersen kunde indkræve Drikkevarer, naar han den 12te s. M. afventede Kristensens Komme.

Hans Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han — da Medarrestanten Petersen ved deres Møde den 12 August erklærede ikke at kunne skaffe ham nogle Klæder, som han havde lovet mulig at tilvejebringe, idet han af og til gik paa Auktioner — skiltes fra Petersen og — udelukkende for at gaa sig en Tur — tog ud paa Bispebjergvejen. Da han, efter at have spaseret tilbage til Byen ad Nørrebrogade, fra Frederiksborggade passerede ad Boulevarden og naaede Hjørnet af Gothersgade, saa han atter Petersen, som var i Følge med en anden Person.

Han fulgte efter dem nedad Gothersgade, saa, at Petersen gik op hos en Pantelaaner, medens den anden Person blev staaende udenfor, fulgte dem yderligere til Klerkegade og saa, at Petersen her var oppe i en Ejendom. Da nu den anden Person gik sin Vej, gik han hen til Petersen, og da denne tilbød ham at købe den Overfrakke, han var iført, gik han ind i en Port og tog Frakken paa, hvorhos han beholdt den paa, da de i Forening besøgte en Beværtning paa Hjørnet af Toldbodvej og Store Kongensgade. Petersen forlangte imidlertid 20 Kr. for Frakken, og da Arrestanten ikke vilde give saa meget, fik Petersen den atter paa, hvorpaa de i Forening tog ud til en Pantelaaner i Ryesgade, hvor Petersen pantsatte den. Efter at have nydt nogle Drikkevarer i en nærliggende Beværtning, skiltes de derpaa ad.

Næste Dag, som var en Søndag, traf de sammen paa Kongens Nytorv ved Middagstid, hvorpaa de tilbragte en Timestid i »Casinokælderen« og nogen Tid i en anden Beværtning i Nyhavn samt slutelig besøgte en Beværtning i Toldbodgade, hvorpaa de tog Afsked med hinanden, idet Petersen sagde, at han skulde et Sted hen. Arrestanten gik sig derpaa en Tur i Østre Anlæg, hvorfra han først kom hjem senere paa Dagen.

Ligesom nu den Omstændighed, at Arrestanten Kristensen efter sin egen Erkendelse den 12 August har været sammen med Arrestanten Petersen baade før og efter Begaelsen af de af denne tilstaaede Tyverier og Tyveriforsøg samt den 13de, faa Timer forinden det af denne tilstaaede Tyveri, i og for sig tyder hen paa et Meddelagtighedsforhold for Arrestanten Kristensens Vedkommende, saaledes bestyrkes Antagelsen af et saadant ved den Omstændighed, at hans Kendskab til Arrestanten Petersen skriver sig fra Strafanstalten, og at han forinden Forbrydelsernes Begaelse havde aftalt at mødes med ham, uden at han herfor har kunnet anføre nogen særlig Grund.

Hertil kommer, at Arrestanten Petersens Forklaring, der i sig selv lyder sandfærdig, ligesom Arrestanten Kristensen ikke har kunnet anføre nogen rimelig Grund til, at Arrestanten Petersen skulde lyve ham noget paa, paa flere Punkter er bestyrket ved forskellige Omstændigheder, medens Arrestanten Kristensens Forklaring forsaauidt den gaar ud paa, at han paa de Tidspunkter, da Forbrydelserne ere begaaede, skulde have fjernet sig fra Petersen — i det ene Tilfælde for at gaa

sig en Tur paa Bispebjergvejen, i det andet Tilfælde for at spasere i Østre Anlæg — lyder lidet troværdig.

Med Hensyn til de enkelte Forhold er det oplyst, at der, efter at det af Arrestanten Petersen omforklarede Tyveriforsøg i Ejendommen Østersøgade Nr. 100, 4de Sal, var foretaget, viste sig Vanskeligheder ved Oplukningen af den paagældende Entrédør, og ved en, efter at Arrestanten Petersen havde aflagt Tilstaaelse, foretaget Undersøgelse fandtes i Laasen den afbrudte Kam af en tilfilet Nøgle.

Tjenestepige Frida Nielsen har forklaret, at hun bestemt erindrer, at hun en Eftermiddag den 12 August f. A. — som er Dagen før hendes Søsters Fødselsdag — vadskede Trapper i Stueetagen i Ejendommen Nørrefarimagsgade Nr. 46, og at der da kom to Mandspersoner ind i Ejendommen, af hvilke den ene spurgte, om der i Ejendommen boede en Student, og den anden, da hun erklærede, at hun ikke vidste det, ytrede: »Lad os gaa højere op!« Hun har, efter at have taget Arrestanten Kristensen i Øjesyn, erklæret, at hun mener at have set ham før, og at det godt kan være den ene af de paagældende Personer.

Hertil kommer, forsaavidt angaar Tyveriet i Linnésgade, Arrestanten Kristensens Forhold til den stjaalne Overfrakke. Det bemærkes herved, at Arrestanten Kristensen, da han som foranført iførte sig denne Frakke, efter hvad han selv har erkendt, foretog denne Handling umiddelbart efter, at han havde set Arrestanten Petersen gaa til en Pantelaaner, og ved en Lejlighed, hvor han, efter hvad der samme Dag var passeret mellem dem, vidste, at Arrestanten Petersen var daarligt stillet og selv (ifølge Arrestanten Kristensens Forklaring) havde ytret, at han ikke kunde skaffe de Klædningsstykker, denne ønskede.

Hvad endelig angaar Tyveriet i Hejbergsgade Nr. 7 Søndag den 13 August f. A., efter at Arrestanterne havde opholdt sig i Casino-kælderen — hvis Indehaver, Carl Peter Hansen, og Opvarter Ferdinand Winsløw har genkendt Arrestanterne som tilstedeværende sammesteds en Søndag i August Maaned f. A. — er Følgende oplyst:

Pigen Kirstine Olsen har forklaret, at da hun, efter at der var ringet paa Klokken ved 3dje Sal, lukkede op, stod der to Mandspersoner, af hvilke den ene var meget høj og lys. Denne Person førte Ordet og spurgte, om der boede en Mand ved Navn Schmidt, som han betegnede som Maskinmester eller noget Lignende, hvilket hun benægtede, hvorpaa han spurgte, om der var nogen hjemme i Pensionatet nedenunder, hvortil hun svarede, at det vidste hun ikke. Hun har vel ikke i Arrestanten Kristensen bestemt kunnet genkende denne Person, men hun har forklaret, at hans Stemme og Maade at tale paa lignede Kristensens.

Bestjaalne, Bankekspedient Frithiof Barth, som var den, der kom tilstede under Tyveriets Udførelse, har forklaret, at han paa Grund af den Hast, hvormed Tyvene skyndte sig afsted, ikke kan genkende Arrestanten Kristensen, men at der efter hans Mening intet er til Hinder for, at Arrestanten Kristensen kan være den ene af Tyvene.

Endvidere har Caroline Bech, Portner Handets Hustru, forklaret, at hun den nævnte Dags Eftermiddag hørte nogen komme løbende nedad Køkkentrappen i den paagældende Ejendom, hvorfor hun kiggede ud af Vinduet i Sidefløjen og saa to Personer, der dukkede Hovederne,

løbe forbi Vinduerne ud af Porten. Hun saa Personerne bagfra, men erindrer, at den ene var højere end den anden, og at den høje havde en imiteret Panamahat paa Hovedet.

Vidnets 24-aarige Datter Ludovica har forklaret overensstemmende med Moderen, og begge har de erklæret, at Arrestanten Kristensens Størrelse kan passe med den af dem omfoklærede forreste Person, hvorved yderligere bemærkes, at Arrestanten Kristensen har erkendt, at han i afvigte Sommer gik med imiteret Panamahat.

Herefter og under Hensyn til, at det er godtgjort, at Arrestanten Kristensen ved den foran omhandlede Lejlighed under sit Ophold i »Hotel Victoria« — ligesom Arrestanten Petersens Ledsager ved Tyveriet i Hejbergsgade — spurgte efter Maskinist eller Maskinassistent Schmidt, findes der under Hensyn til de iøvrigt om Arrestanten Kristensen foreliggende Oplysninger og ganske særlig til hans Fortid, der taler stærkt imod ham, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham som Medgerningsmand til de af Arrestanten Petersen tilstaaede Forbrydelser.

Arrestanterne vil følgende være at anse: . . . efter Straffelovens . . . Arrestanten Kristensen, dens § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri og for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne, og for Arrestanten Kristensens Vedkommende under Et med Tugthusarbejde . . . i 5 Aar.

Nr. 148.

Advokat Halkier

contra

Karl Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Han Herreders Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1905: Tiltalte Karl Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Nyegaard og Lassen 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 December 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Christensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Tjenestekarl Karl Christensen, der er født i Aaret 1885, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltaltes Husbond, Gaardejer Ole Nicolaj Andersen af Sønderøkse, hos hvem Tiltalte fra November Maaned f. A. havde været i Tjeneste, den 12 September d. A. ca. Kl. 6 om Morgenen, efter at der forgæves var blevet kaldt paa Tiltalte, gik ud i Karlekammeret, der maa antages at ligge ved Siden af Gaardens Stald, for at faa ham til at staa op, og da Tiltalte endnu laa og sov, tog Andersen for at vække ham fat ved hans ene Skulder og ruskede ham, hvorved Tiltaltes Skjorte maa antages at være gaaet itu.

Om hvad der herefter passerede, har Andersen, der har udsagt, at han nok tror, at han tillige ruskede Tiltalte lidt i det ene Øre, forklaret, at Tiltalte nu sprang ud af Sengen og med knyttede Hænder tildelte ham flere Slag, bl. a. ogsaa i Hovedet. Andersen trak sig derefter tilbage til Stalden, og da Tiltalte udlo sig med, »at han nok skulde flytte saadan en Stodder ud af Kammeret«, og gik hen imod Andersen — der ved den paagældende Lejlighed kun kunde bruge sin venstre Haand, idet han paa Grund af en Sygdom i sin højre Haand bar denne i Bind — gav denne for at værge sig Tiltalte et Spark, der maa antages at have ramt ham mellem Brystet og Maven, men ikke at have forvoldt ham nogen Mên. Efter Andersens videre Forklaring greb Tiltalte, der nu ogsaa var kommet ud i Stalden, derpaa en der henstaaende Kornfork, med hvilken han, med Grenene vendte mod Andersen, tildelte denne flere Stød, af hvilke det første ramte ham paa den højre Arm, saaledes at han fik Smerter i den syge Haand, medens der ved to af de derefter følgende Stød bibragtes ham tvende Saar, henholdsvis i Panden og i den venstre Overarm. Andersen har derhos forklaret, at da han, der derefter havde grebet fat i den ene Ende af Forken ovenfor Grenene, efter at være kommet ud i Gaarden, atter slap sit Tag, kastede Tiltalte, der havde fat i den anden Ende, Forken efter ham, uden at han ved, om den ramte ham.

Andersens 16 Aar gamle Tjenestedreng, Christian Henrik Andersen, der tilligemed en anden Tjenestedreng delte Kammer med Tiltalte, har med Hensyn til, hvad der den ovennævnte Morgen forefaldt i Kammeret, afgivet en med Andersens i det Væsenlige stemmende Forklaring, hvorhos dette Vidne med Hensyn til, hvad der derefter forefaldt i Stalden — hvad Vidnet dog ikke ganske tydelig kunde iagttage, idet han stod i Kammeret og saa gennem Døraabningen ud i Stalden, hvor det endnu ikke var helt lyst — har forklaret, at Tiltalte først med Forkeskafte gav Andersen et Slag over Ryggen, og at han derefter med Forkens Grene rettede i alt Fald et Stød mod Andersen, uden at Vidnet saa, om Stødet ramte, ligesom han ikke saa, »hvor ofte« Tiltalte stødte efter Andersen. Vidnets Forklaring gaar derhos ud paa, at da Andersen, efter at være kommet ud i Gaarden, havde sluppet Forken, i hvilken han havde haft fat ovenfor Grenene, kastede Tiltalte Forken mod ham, hvorved Grenene ramte ham i venstre Overarm.

Den ommeldte Fork, der er bragt tilstede under Sagen, maa efter det Oplyste antages at være noget over 2 Alen lang og at være forsynet med tre ca. 1½ Kvarter lange Grene, der, efter hvad Forhørdommeren har bemærket, ikke ere meget spidse.

Efter at det nævnte Sammenstød havde fundet Sted, blev Andersen underkastet Undersøgelse af vedkommende Distriktslæge, og ifølge en af Samme den 16de s. M. afgiven Erklæring frembød han, foruden flere mindre Rifter og Hudafskrabninger, dels paa Indsiden af venstre Overarm et Stiksaar af ca. 1 Millimeters*) Størrelse i Diameter, dels paa Panden over venstre Øje et langagtigt Saar med skarpe Rande, med Hensyn til hvilke Saar det derhos i Erklæringen udtaltes, at de syntes frembragte med et skarpt Instrument, men at de rimeligvis ikke vilde efterlade blivende Følger. Andersen har derhos under de afholdte Forhør erklæret, at hans Arbejdsevne ikke er bleven forringet ved de ham tilføjede Saar, hvorved han har bemærket, at han allerede forinden Overfaldet var uarbejdsdygtig.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaar ud paa, at Andersen den ommeldte Morgen, efter at have rusket ham i Skjorten ved hans højre Skulder og i Skjortelinningen, tog fat i hans højre Øre og trak ham saaledes i det, at han maatte rejse sig, og da Tiltalte blev forbitret herover, gav han — med det ovenanførte Udbrud om at »flytte« Andersen ud af Kammeret — denne flere Slag med knyttede Hænder, idet han slog, hvor det kunde træffe.

Efter at Andersen derpaa, som ovennævnt, havde sparket Tiltalte, greb denne den ovennævnte Fork, med hvis Skaft han gav Andersen et Slag over Ryggen, og da Andersen, der tog fat i Forken ovenfor Grenene — medens Tiltalte, som han har udsagt, formentlig maa have holdt i den yderste Ende af Skaftet, »uden at han ved, hvorledes det er gaaet til« — derpaa havde trukket sig tilbage til Gaarden, men, efter at have sluppet sit Tag i Forken, igen vilde ind i Stalden, vendte Tiltalte, der var paa Vej ind til Karlekammeret, sig halvt og kastede med venstre Haand Forken mod Andersen med Grenene fremad, saaledes at disse ramte ham i Armen, hvorved Til-

*) Skal være Centimeters.

talte har tilføjet, at det nok er muligt, at han derved har saaret Andersen.

Derimod har Tiltalte paastaet, at han ikke mere end denne ene Gang har kastet Forken imod Andersen, og at han ikke har stødt efter ham med den eller overhovedet har brugt den overfor ham paa anden Maade end nys anført. Tiltalte har derhos forklaret, at Andersen, dengang han fra Karlekammeret trak sig tilbage til Stalden, stødte sin Pande mod Døren i Kammeret, uden at Tiltalte dog har villet vide, om Andersen derved fik noget Saar; ligesom imidlertid Andersen ikke har villet kunne huske noget herom, saaledes har Christian Henrik Andersen, efter hvad han yderligere har forklaret, ikke bemærket, enten at Andersen stødte sin Pande mod Døren, eller at hans Pande blødte.

Idet det nu mod Tiltaltes Benægtelse ikke kan anses godtgjort, at Andersen i videre Udstrækning, end af Tiltalte, som ovenanført, erkendt, har været Genstand for Voldshandlinger fra hans Side, og idet Tiltaltes Forklaring derfor i det Hele maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 10 Maj 1854 § 26, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 217.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm Knudsen og Louis Valdemar Hoff (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 April 1906: Arresterne Vilhelm Knudsen og Louis Valdemar Hoff bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 3 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Helweg-Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Vilhelm Knudsen og Louis Valdemar Hoff, En for

Begge og Begge for En, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Vilhelm Knudsen og Louis Valdemar Hoff tiltales for Tyveri.

Arrestanten Knudsen er født den 28 December 1884 og ifølge Dom anset: ved Kriminal- og Politiretens Dom af 6 Maj 1905 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 18 Maj 1905 blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestanten Hoff er født den 26 September 1883 og blandt Andet anset: ved Kallundborg Købstads Ekstrarets Dom af 9 Oktober 1902 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 5 November 1904 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og senest: ved Kriminal- og Politiretens Dom af 6 Maj 1905 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 228 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 18 Maj 1905 blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i Følgende:

Arrestanten Hoff har den 17 Oktober forrige Aar om Aftenen udenfor en Beværtning, i hvilken han havde været sammen med Agent og Urtekræmmer Erling Jørgensen, frastjaalet denne, der var noget beruset, ca. 40 Kroner, som beroede i en Portemonnø i Bestjaalnes Bukselomme.

Arrestanterne har den 28 Januar dette Aar om Aftenen ved 9^{1/2} Tiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Smørhandlerske Christine Andersens Beboelses- og Forretningslejlighed i Stueetagen i Ejendommen Viborggade Nr. 72, ved at Arrestanten Knudsen, efter at Arrestanterne var stegne ned i Ejendommens Gaard over et ca. 3^{1/2} Alen højt Plankeværk, gennem et Vindue steg ind i Lejlighedens Køkken og derpaa lukkede Arrestanten Hoff ind gennem Køkkendøren.

I Lejligheden stjal Arrestanterne derefter ca. 40 Kr., som beroede i uafلاsede Gemmer.

Arrestanten Knudsen har Natten mellem den 24de og 25de Februar dette Aar ved Ettiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til St. Stefans Kirkes Præstebolig ved, efter at have overstøget et ca. 3 Alen højt Plankeværk, gennem et Vindue at stige ind i et af Værelserne i Boligen.

I tvende Værelser i denne stjal Arrestanten derefter en til 8 Kr. vurderet Kasse Cigarer, som beroede frit fremme, og ca. 70 Kr., som beroede dels i uafلاaset Gemme, dels i afلاsede Gemmer, som Arrestanten voldelig opbrød.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., Arrestanten Hoff tillige efter samme Paragrafs 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 3 Aar — — — —.

Onsdag den 13 Juni.

Nr. 208. Højesteretssagfører Rée

contra

Gjertrud Marie Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Marts 1906: Arrestanten Alexander Frederik Albert Lindberg og Tiltalte Gjertrud Marie Nielsen bør straffes: Arrestanten med Tugthusarbejde i 2 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udrede de og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Carlsen og Prokurator Steinthal, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Gjertrud Marie Niensens Vedkommende anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at Citatet af § 13 i Lov af 1 April 1905 maa udgaa og erstattes af Straffelovens § 23,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Alexander Frederik Albert Lindberg for Tyveri og Betleri og Tiltalte Gjertrud Marie Nielsen for Hæleri.

Arrestanten . . .

Tiltalte er født den 12 Marts 1846 og ikke funden forhen straffet.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanten og Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 31 Januar d. A. frastjaalet Johanne Hansen en til 20 Kr. vurderet Kaabe, der hang frit fremme i et Restaurationslokale, hvortil var uhindret Adgang.

Denne Kaabe har han den paafølgende Nat for 4 Kr. solgt til Tiltalte, der var paa det Rene med, at han havde stjaalet den . . .

Som Følge heraf vil Arrestanten og Tiltalte være at anse Tiltalte efter Straffelovens § 238, jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Nr. 143.

Advokat Nellemann

contra

Olaf Einar Møller (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 November 1905: Tiltalte Olaf Einar Møller bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Sagens Oplysninger kan det ikke anses godtgjort, at Tiltalte er Eneindehaver eller Medindehaver af den i Dommen ommeldte, paa Vesterbrogade drevne Forretning. Som Følge heraf vil der ikke kunne paalægges Tiltalte Ansvar for Overtrædelse af Næringslovens § 34, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Olaf Einar Møller bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Olaf Einar Møller, der er født den 2 Oktober 1871, og som den 28 Marts dette Aar inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager for Overtrædelse af Næringsloven har vedtaget en Bøde af 40 Kr. med Virkning som Dom for 1ste Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, men iøvrigt ikke er fundet forhen tiltalt eller straffet, tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Ifølge det under Sagen oplyste har Tiltalte, der paa Detailhandlerborgerskab driver Boghandel Frederiksborggade Nr. 1 her i Staden, siden November 1903 ledet en Butik i Vesterbrogade Nr. 8 n, hvorfra der drives Kort- og Papirhandel. Sidstnævnte Udsalg lededes af Tiltalte for egen Regning, indtil han i Marts d. A. desaaarsag fik den ovennævnte Bøde, hvorefter han ved en vidnefast mundtlig Erklæring har overdraget Forretningen med dertil hørende Inventar og Varelager til sin Søster, Ingeborg Marie Møller, og siden da vil have drevet Forretningen for hendes Regning og Risiko paa et af hende løst Næringsbevis som Detailhandler. Købesummen er afgjort paa den Maade, at Tiltalte, der havde laant et Beløb af Søsteren, nedskrev sin Gæld til hende med det til Forretningens Værdi svarende Beløb. Tiltalte har om Søsterens Formuesforhold oplyst, at hun ejer ialt ca. 5500 Kroner, hvoraf de 4500 Kroner staar i den heromhandlede Forretning.

Imidlertid har Tiltalte erkendt, at han har staaet som Lejer af Lokalet Vesterbrogade Nr. 8 n, indtil Forholdet nu fra Oktober Flyttedag 1905 skal være ændret derhen, at Lejekontrakten lyder paa Søsterens Navn, medens Tiltalte staar som Kautionist, at han faktisk leder Forretningen paa egen Haand, om end under et vist Tilsyn af Søsterens Befuldmægtigede, Overretssagfører Skibsted, der blandt Andet antages berettiget til at afskedige Tiltalte som Bestyrer naarsomhelst, at han køber samtlige Varer direkte til Forretningen i eget Navn, samt at han som Vederlag har betinget sig 10 pCt. af Bruttoindtægten, dog saaledes, at dette først udbetales ham, efter at der ved den aarlige Opgørelse er udbetalt Søsteren et passende Overskud, hvis Størrelse skal fastsættes efter, hvad de kan enes om.

Tiltalte findes herefter at være paa en saadan Maade interesseret i og at have en saadan Raadighed over det ommeldte Udsalg, at han, der som nævnt tillige har et Udsalg heri Staden, der drives udelukkende for hans egen Regning, derved har overtraadt Næringslovens § 34.

Tiltalte vil saaledes være at anse efter Næringslovens § 75 for anden Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Fredag den 15 Juni.

Nr. 183. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Helfred Gottlieb Bøggild (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 119, sammenholdt med §§ 51 og 52, § 141 og § 245.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 28 August 1905: Tiltalte, Prokurator Helfred Gottlieb Bøggild af Ribe, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, idet Undersøgelsens og Sagens Omkostninger dog vil være at udrede af Tiltalte, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nors af Ribe, og Defensor, Sagfører Smith af Holsted, henholdsvis 30 Kr. og 25 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Februar 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Johnsen og Jørgensen, 50 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Det maa af de i den indankede Dom anførte Grunde billiges, at Tiltalte for de i Dommen under Numrene 2, 3, 5 og 6 omhandlede Forhold er frifunden.

Medens derhos hans under Numrene 1 og 4 omhandlede Forhold efter de foreliggende Oplysninger ikke findes at kunne tilregnes ham til Straf efter Straffelovens § 245, maa han derimod ved de af ham ved de paagældende Lejligheder fremsatte Trusler, som han maatte indse, ved hans Stilling som Prokurator fik forøget Vægt, anses at have misbrugt sin Embedsstilling paa en efter samme Lovs § 141 strafbar Maade. Den af ham herfor forskyldte Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Helfred Gottlieb Bøggild bør til Statskassen bøde 100 Kroner, eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betingelse inden fjorten Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i

ti Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Asmussen og Lunn 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Prokurator Helfred Gottlieb Bøggild, der er født i Aaret 1835, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 119, sammenholdt med §§ 51 og 52, § 141 og § 245.

Ved Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 23 December 1904 blev forhenværende Kroejer af Gjørding Nis N. Berg, der var tiltalt for Vekselfalsk, anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, men efter at Tiltalte, der under Justitssagen havde været beskikket til Defensor for Berg, efter Dommens Afsigelse havde paa Bergs Vegne indgivet Andragende om betinget Eftergivelse af den ham idømte Straf, blev denne delvis eftergivet paa nærmere fastsatte Vilkaar, derunder, som det maa antages, at Berg i et Tidsrum af 5 Aar fra Benaadningens Dato fører et efter Justitsministeriets Skøn ulasteligt Levned.

Med Hensyn til de under nærværende Sag mod Tiltalte rejste Sigtelser ere de nærmere Omstændigheder følgende:

1. Fornævnte Bergs Moder, Enkefru Anne Berg, født Christian- sen, i Ribe, og hans Søster, Frøken Dorthea Berg, sammesteds, har under Sagen edelig forklaret, at Tiltalte gentagne Gange har henvendt sig til dem og ved disse Henvendelser — der fandt Sted, saavel medens Justitssagen mod Berg endnu henstod for Retten, som efter at Dommen var falden og der var bleven Spørgsmaal om at søge om Benaadning — anmodet om Udbetaling af forskellige mindre Penge- beløb, hvilke Anmodninger han ved de efter Domfældelsen skete Hen- vendelser begrundede ved, at han skulde have Honorar for at udvirke Benaadningen. Efter hvad de videre har forklaret, var Tiltaltes Ad- færd overfor dem ved disse Lejligheder meget paatrængende, hvorhos han den sidste Gang, han i den nævnte Anledning indfandt sig hos dem, vistnok den 31 Januar f. A., truede med, at hvis han ikke fik sit Honorar »skulde han sørge for, at baade Nis Berg og dennes Svigerfader, Fabrikant Klemmen Sørensen, kom i Forbedringshuset«, hvorved han, efter hvad Dorthea Berg vil have forstaaet, sigtede til, at Berg havde begaaet noget Ulovligt ved at tilskøde sin Svigerfader Kroen i Gjørding. Medens Enkefru Berg har forklaret, at hun antager, at Tiltaltes Mening med denne Trusel var at faa hende til at udbetale Penge og maaske i det Hele, derunder ved Henvendelse til Nis Bergs Hustru, at sørge for, at hans Honorar blev betalt, har Dorthea Berg forklaret, at hun opfattede Truslen saaledes, at Tiltalte vilde paavirke hende og hendes Moder til at skrive et særligt indtrængende Brev til

Nis Bergs Hustru for at faa hende eller hendes Fader til at sende Tiltalte Honoraret omgaaende.

Medens Tiltaltes Anmodninger om Udbetaling af Pengebeløb blev resultatløse, tilskrev Frøken Berg, efter Tiltaltes sidste Besøg hos dem, sin Svigerinde om at sende ham Penge, men som Svar herpaa modtog hun et Brev fra Fabrikant Sørensen, hvori han bestemt vægrede sig derved.

Tiltalte har vedholdende nægtet at have rettet nogen Anmodning om Pengeudbetaling til Enkefru Berg eller Frøken Berg før Bergs Domfældelse, hvorimod han har erkendt efter Dommens Afsigelse at have anmodet Enkefru Berg om Forskud paa sit Tilgodehavende til Rejseudgifter i Anledning af Benaadningsansøgningen; han har imidlertid benægtet at have fremsat den fornævnte Trusel, i hvilken Henseende han har tilføjet, at der muligvis foreligger en Misforstaaelse fra Vidnernes Side, hidrørende fra, at han havde talt til dem om, at hvis Nis Berg havde afhændet Kroen i Gjørding til sin Svigerfader paa et Tidspunkt, hvor Berg var insolvent, og for et mindre Beløb, end den var værd, kunde deraf »resultere strafbare Følger« for Berg, navnlig saaledes at han vilde miste Begunstigelsen af den betingede Benaadning.

2. Ovennævnte Berg og dennes Hustru, Kirstine Berg, født Sørensen, har overensstemmende forklaret, at da Bergs Hustru 1ste Juledag 1904 besøgte sin Mand, medens han hensad i Arresten i Ribe, kom Tiltalte tilstede, og han forlangte da, at hun og Manden skulde underskrive et Bevis for, at de in solidum skyldte ham til Rest 240 Kr. i Anledning af hans Virksomhed for at skaffe Berg benaadet; da de nægtede dette, blev Tiltalte efter Bergs Hustrus Forklaring vred og skældte ud, idet han tilføjede, at hvis de ikke skrev under, troede han, at han ikke vilde indsende Benaadningsansøgningen.

Medens Tiltalte vel har erkendt, at han har præsenteret Berg og Hustru til Underskrift en Skrivelse indeholdende en solidarisk Skylderkklæring fra dem i den ovennævnte Anledning, har han derimod nægtet at have fremsat bemeldte Trusel.

3. Yderligere har Berg forklaret, at Tiltalte den 28 Januar f. A. indfandt sig hos ham i Arresten og forelagde ham et Dokument, som han anmodede ham om at underskrive, og som gik ud paa, at Berg erkendte, at Tiltalte i Anledning af sit Arbejde med Benaadningsansøgningen havde tilgode hos ham et Beløb af 250 Kr., dog med Fradrag af 60 Kr., som Tiltalte havde faaet udbetalt efterhaanden af Bergs Hustru og Svigerfader, samt at Tiltalte, da Berg nægtede at underskrive Dokumentet, sagde til ham, at hvis han ikke underskrev det, vilde Tiltalte sørge for, at han kom i Forbedringshuset tilligemed hans Svigerfader, hvad han begrundede derved, at Berg ved Overdragelsen af Kroen i Gjørding til Svigerfaderen havde forurettet sine Kreditorer. I delvis Overensstemmelse hermed har Arrestforvarer Petersen i Ribe forklaret, at Tiltalte under en Samtale med Berg den nævnte Dag udtalte, at hvis Berg ikke vilde underskrive et ham ved den paagældende Lejlighed forelagt Dokument, vilde hans »Stipendium« falde bort, og han »maatte da vandre til Vridsløselille«, hvortil Tiltalte føjede, at »nu havde han advaret ham«.

Tiltalte har vel erkendt, at han en Dag, medens Berg hensad i Arresten, har anmodet denne om at give ham en skriftlig Anerkendelse af hans Salærfordring, men han har benægtet at være fremkommet med de af Berg og Arrestforvarer Petersen omfoklarede Trusler, idet han har forklaret, at naar Nis Berg har opfattet hans Ord som en Trusel, maa det bero paa en Misforstaaelse af, at Tiltalte overfor ham har henvist til det strafbare i at sælge Kroen under Værdien til sin Svigerfader paa et Tidspunkt, hvor han var insolvent.

4. Oftnævnte Fabrikant Klemmen Sørensen af Gjørding og Sognepræst Zinn sammesteds har overensstemmende edelig forklaret, at Tiltalte under en Sammenkomst hos Zinn den 3 Februar f. A. har søgt at bevæge Sørensen til at betale ham 200 Kr. i Salær for Arbejdet med Benaadningsansøgningen, idet han truede ham med, at der ellers vilde blive rejst kriminel Tiltale mod Berg og Sørensen i Anledning af Handelen om Kroen i Gjørding, og idet han erklærede, at han havde indgivet en uunderskreven Anmeldelse til Herredsfogden i Ribe Herred, men endnu kunde tage den tilbage, hvis han fik de 200 Kroner. Efter hvad der under Sagen er oplyst, har Sørensen forskellige Gange udbetalt Tiltalte mindre Beløb, hvad han, som han har udtrykt sig, har gjort for at blive fri for Tiltaltes Prelleri og Overhæng.

Tiltalte har benægtet at have fremsat nogen Trusel som nævnt, idet han kun vil have udtalt, at han til Herredsfogden i Ribe Herred havde afleveret en Begæring om kriminel Undersøgelse mod Berg og Sørensen, som Herredsfogden, da Tiltalte senere vilde have den tilbage, nægtede at udlevere, men at, naar Tiltalte og Sørensen blev enige om Salærfordringen, kunde de underskrive en Erklæring herom, og Herredsfogden vilde saa antagelig ikke længere vægre sig ved at tilbagelevere Begæringen.

5. Da Herredsfogden i Ribe Herred havde vægret sig ved at udlevere den lige foran ommeldte, af Tiltalte til ham indgivne Begæring om kriminel Undersøgelse mod Nis Berg og dennes Svigerfader, Klemmen Sørensen, tilskrev Tiltalte under 11 Februar f. A. Herredsfogden et Brev, hvori han forlangte Begæringen tilbageleveret bl. a. under Trusel om at indgive Klage over Herredsfogden til Justitsministeriet for Overtrædelse af Straffelovens § 141, og hvori det bl. a. hedder, at denne Skrivelse »vil det dog ikke være nødvendigt, De besvarer, naar De intet maatte finde at indvende; men naturligvis vilde det glæde mig fra Dem at modtage et acceptabelt Tilbud, hvorved jeg kunde undgaa at foretage, hvad der hverken vilde være en Fornøjelse for Dem eller mig. Jeg har i saa Henseende intet imod en mundtlig Forhandling, om De maatte foretrække en saadan; men Opsættelse kan, som sagt, ikke godt finde Sted.«

Tiltalte har under Sagen vedkendt sig denne Skrivelse, hvorhos han har afgivet en Forklaring — der efter Omstændighederne vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — og som gaar ud paa, at han med Udtrykket »acceptabelt Tilbud« har ment et Tilbud om at faa Begæringen tilbage, og at han er ked af at have benyttet denne Form, som kunde misforstaaes, og som kun er brugt, fordi han, da han sent om Natten skrev Brevet, var søvning og dvask.

6. Oftnævnte Fabrikant Sørensen saavel som Bergs Hustru har

endelig forklaret, at medens Tiltalte en Dag før Julen 1904 forhandlede med dem angaaende Benaadningsansøgningen, opfordrede han dem til at sende Sognepræsten i Gjørding, fornævnte Pastor Zinn, og Sognepræsten i Ribe St. Catharine Sogn, Pastor Hansen, en Gave — nemlig en Gaas til Julen — hvilke Opfordringer af dem blev forstaaede saaledes, at det skulde ske for derved at paavirke de nævnte Præster til at udstede for Berg gunstige Attester til Brug ved Ansøgningen.

Tiltalte, der har erkendt at have stillet de nævnte Opfordringer til Sørensen og Bergs Hustru, har imidlertid forklaret, at det med disse Opfordringer ikke var hans Mening, at Gaverne skulde ydes i det af Sørensen og Bergs Hustru angivne Øjemed, men alene den, at der ved Gaverne skulde vises de Vedkommende en Opmærksomhed i Anledning af deres Ulejlighed ved Besøg hos Berg i Arresten i Ribe.

Medens det vel ikke overfor Tiltaltes Benægtelse kan anses godtgjort, at han i det ovenfor under Nr. 2 og 3 anførte Tilfælde har under Trusler søgt at formaa de Paagældende til at underskrive de sammesteds nævnte Dokumenter, er det derimod ved de af Enkefru Berg, Frk. Dorthea Berg, Fabrikant Klemmen Sørensen og Sognepræst Zinn, som meldt, edeligt afgivne Forklaringer tilstrækkelig godtgjort, at han i de under Nr. 1 og 4 anførte Tilfælde har under Trusel om Indledning af kriminel Undersøgelse mod Nis Berg og Fabrikant Sørensen søgt at gennemføre sit Krav om Dækning af den ham formentlig tilkommende Fordring paa Salær for det af ham udførte Arbejde med den oftnævnte Ansøgning om Benaadning for Berg.

Da imidlertid Tiltalte — om hvem det maa antages, at han hos de Paagældende kun har fordret, hvad han mente, at der lovlig tilkom ham i den nævnte Anledning — ikke ved Fremsættelsen af bemeldte Trusler findes at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne henføres under Straffelovens § 245, og da det samme maa statueres med Hensyn til de ovenfor under Nr. 5 ommeldte, mod Herredsfogden i Ribe Herred fremsatte Trusler, vil der ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar i saa Henseende.

Idet dernæst Tiltaltes Forklaring om den Tanke, der har ligget til Grund for hans Opfordringer til Fabrikant Sørensen og Nis Bergs Hustru om at yde Sognepræsterne Zinn og Hansen Gaver, efter Omstændighederne vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil det ej heller kunne statueres, at der paahviler ham noget Strafansvar efter Straffelovens § 119, jfr. dens §§ 51 og 52, og da han endelig ikke findes ved noget af de foran angivne Forhold at have overtraadt Straffelovens § 141, maa det saaledes billiges, at han ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom vil følgelig i saa Henseende være at stadfæste.

Nr. 37. Restauratør N. J. C. Nicolajsen (Liebe efter Ordre)

contra

Varemægler Knud Bøytler (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at betale Husleje.

Ved Arrestforretning, foretaget af Byfogden i Kjøbenhavn den 23 Juli 1904, er der dekretet Arrest hos Appellanten for et Beløb af 927 Kr. 66 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1904: Den ovennævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte, Restauratør N. J. C. Nicolaisen, bør til Citanten, Varemægler Knud Bøytler, betale de paa-stævnte 900 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 18 Juli 1904, til Betaling sker, Arrestforretningens Omkostninger med 27 Kr. 66 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 8 August d. A. fremlagte Lejekontrakt ikke er behørig stemplet.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste.

Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Restauratør N. J. C. Nicolajsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Liebe 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Varemægler Knud Bøytler, paaستاet Indstævnte, Restauratør N. J. C. Nicolaisen, dømt til at betale 900 Kr., som Indstævnte skal skyldes ham til Rest paa Leje for Tiden fra medio Juli d. A. til April Flyttedag 1905 af nogle Lokaler i Citantens Ejendom

Nørrebrogade Nr. 222. Han har derhos paastaet en den 23 Juli d. A. af Byfogden heri Staden til Sikkerhed for den paagældende Fordring m. v. foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt. Endelig har han paastaet sig tilkendt Renter af det indtalte Beløb 5 pCt. p. a. fra Arrestrekvisitionens Dato den 18 Juli d. A. samt Arrestforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger og den foretagne Arrest hævet, har til Støtte heraf anbragt, at Citanten ved hans Indflytning havde lovet at skaffe ham en Mængde Kunder til hans Forretning — hvilket Løfte Citanten ikke skal have opfyldt — at Citanten, inden Indstævnte fraflyttede det Lejede, tillod ham dette og erklærede selv at ville bære det deraf flydende Tab, og at Citantee allerede inden Indstævntes Bortflytning havde sikret sig en anden Lejer, som straks flyttede ind i Lokalerne.

Indstævnte har imidlertid ikke overfor Citantens Benægtelse godtgjort Rigtigheden af noget af disse Anbringender, og allerede som Følge heraf kan der intet Hensyn tages til dem.

Herefter vil Citantens Paastande, som med Hensyn til Sagens Omkostninger har Hjemmel i den paagældende Lejekontrakt, være at tage til Følge, dog saaledes at Arrestforretningens Omkostninger blive at bestemme til 27 Kr. 66 Øre.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den den 8 August d. A. fremlagte Lejekontrakt ikke er behørig stemplet. Iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Nr. 216.

Højesterets sagfører Winther

contra

Hans Christian Jensen (Def. Liebe),

der tiltales for Røveri eller Vold paa Person og Legemsbeskadigelse i Forbindelse med Tilægnelse af det i det paagældende Forhør ommeldte Pengebeløb.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 16 Marts 1906: Arrestanten Hans Christian Jensen bør straffes med Tvangsarbejde i 5 Maaneder og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne H. P. Hansen og Berthelsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1906: Arrestanten Hans Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til

Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Paludan og Cortsen, bør Arrestanten betale 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Jensen til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 30 Kroner til hjer.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Christian Jensen, der er født den 11 Juli 1881 og som ikke er funden tidligere straffet ifølge Dom, for Røveri eller Vold paa Person og Legemsbeskadigelse i Forbindelse med Tilægnelse af det i det paagældende Forhør ommeldte Pengebeløb.

Da Arbejdsmand Jens Nielsen den 1 Februar d. A. om Aftenen ca. Kl. 10¹/₂ forlod Høng Kro for at begive sig til sit Hjem i Herslev, kom han i Følgeskab med Arrestanten, hvem han ikke tidligere havde kendt, men som samtidig forlod Kroen og udtalte, at han ogsaa skulde til Herslev. De havde begge i Dagens Løb nydt en Del stærke Drikke; navnlig havde Arrestanten nydt et betydeligt Kvantum saadanne og maa antages at have været noget paavirket heraf, uden at det Oplyste dog giver Føje til at statuere, at han ikke har været fuldstændig tilregnelig. Jens Nielsens Alder er under Sagen opgivet til 66 Aar.

Efter at Arrestanten og Jens Nielsen var komne noget udenfor Høng By, passerede efter Nielsens under Sagen afgivne beedigede Forklaring Følgende:

Arrestanten gav pludselig, uden at der havde været noget Skænderi imellem dem, Nielsen et Stød for Brystet, saa at Nielsen tumlede ned i Vejgrøften. Han faldt dog ikke omkuld og sprang straks op paa Vejen igen, men modtoges her af Arrestanten med et nyt Stød for Brystet, saa han atter tumlede ned i Grøften. Ogsaa den Gang forblev

Færdig fra Trykkeriet den 28 Juni 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaet 1906.

Nr. 20.

Fredag den 15 Juni.

Nielsen dog paa Benene, og kom paany op paa Vejen, hvor han nu gav Arrestanten et Slag i Hovedet med sin Stok. Arrestanten sprang imidlertid derefter ind paa ham og slog ham i Hovedet, og da han værgede for sig, faldt de begge omkuld. Arrestanten, der kom til at ligge øverst, tildelte derefter Nielsen mange Slag i Hovedet, efter Nielsens Mening med et eller andet Vaaben. Efter at de begge var kommet op, stillede Arrestanten sig truende overfor Nielsen, der var noget forstumlet af Slagene og blødte stærkt af flere Saar i Hovedet, og raabte: »Kom med Pengene, ellers slaar jeg Dig ihjel«, idet han i sin højre Haand holdt en skinnende Genstand. Af Frygt for yderligere Overlast fremtog Nielsen nu sin Pung og udtog deraf en Tokrone og de deri værende Smaapenge, som han gav Arrestanten, der imidlertid raabte: »Pungen ogsaa«. Da Nielsen nødig vilde udlevere Pungen, der endnu indeholdt en Tikroneseddel, svarede han, at den tomme Pung jo ikke kunde være Arrestanten til nogen Nytte, hvorefter Arrestanten raabte: »Ja, saa Dit Ur da«. Nielsen svarede, at han intet Ur havde hos sig, gav sig derefter til at løbe og kom efter nogen Tids Forløb bort for Arrestanten.

Den følgende Dags Aften blev Nielsen undersøgt af en Læge, som i en under Sagen fremlagt Erklæring har udtalt, at der midt paa Issen tilhøjre og tilvenstre for Midtlinien saas to 5 Ctm. lange, skarpt-randede, sagittalt forløbende friske Saar, at det dybeste af disse naaede igennem Bløddelene ind til Benhinden, medens det andet Saar ikke naaede helt igennem Bløddelene, men at det paa Grund af en ret stor Blodsvulst under Huden ikke lod sig afgøre, om der var noget Brud paa eller nogen Revne i Kraniet.

I Forhøret den 1 Marts d. A. forklarede Nielsen, at han da be-
tragede sig som helbredet for Følgerne af den ham tilføjede Vold, at han slet ikke havde været sengeliggende, men i de første Dage efter Overfaldet ikke fuldt ud kunde udføre sit Arbejde, og at han de første 4 à 5 Dage efter Overfaldet havde en Del Smertes.

Arrestanten, der paa flere Punkter har afgivet vakkende og modsigende Forklaringer, har senest under Forhøret givet følgende Fremstilling af det mellem ham og Nielsen passerede:

Da de var komne noget udenfor Høng By, gik et mellem dem opstaaet Skænderi over til Haandgribeligheder, uden at Arrestanten dog vil kunne huske, hvem der begyndte hermed. Han husker, at han to

Gange stødte til Nielsen, og har forklaret, at denne ved det andet Stød faldt omkuld; han husker ligeledes, at Nielsen med sin Stok slog ham tværs over Ansigtet, men vil som anført ikke kunne erindre, om dette Slag gik forud for Stødene eller fulgte bagefter. Medens Nielsen laa paa Jorden, holdt Arrestanten ham i Halsen eller i Kraven og slog ham i Hovedet med hans egen Stok, som Arrestanten havde revet til sig. Arrestanten vil, da han saaledes slog Nielsen, aldeles ikke have tænkt paa at fratage eller aftvinge Nielsen Penge eller Andet, men vil kun have slaet Nielsen, fordi han var vred paa ham for det Slag, Nielsen havde tildelt ham, og fordi han i sin berusede Tilstand ikke vil have kunnet beherske sig. Da Nielsen atter var kommen paa Benene, og de stod paa Vejen overfor hinanden, idet Arrestanten havde Nielsens Stok i Haanden, uden at han dog vil have gjort noget Tegn til paany at angribe Nielsen, sagde denne imidlertid ganske af sig selv, at han vilde give Arrestanten 1 Kr., hvis denne vilde lade være at »tærse ham mere«. Da Arrestanten svarede bekræftende herpaa, rakte Nielsen Arrestanten et Tokronestykke, hvorefter Arrestanten gav Nielsen nogle Smaapenge, som han havde haft liggende løse i sin Vestelomme, og som han antog udgjorde 1 Kr. eller nær derved. Nielsen fortsatte derefter sin Vej, og Arrestanten gik et Stykke bagefter ham, idet han sagde til Nielsen, at hvis han ikke skyndte sig mere, fik han flere Tærsk. Da han kort efter saa Nielsen løbe ind i en Have ved Siden af Vejen, vendte han om og gik tilbage til Høng, hvor han havde Ophold hos sin derboende Moder. Arrestanten benægter at have affordret Nielsen dennes Penge, Pung eller Ur samt at være fremkommet med de af Nielsen omforklarede truende Ytringer. Han benægter ligeledes overfor Nielsen at have benyttet andet Vaaben eller Redskab end Nielsens egen Stok samt at have haft noget saadant i Haanden.

Da det ikke under Sagen er bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i andet Forhold overfor Nielsen end af ham erkendt, vil hans ovenanførte Forklaring være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Efter det Foreliggende maa det antages, at de i fornævnte Lægeerklæring ommeldte Læsioner ere bevirkede ved de Nielsen af Arrestanten tildelte Slag.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 og efter Analogien af dens § 245 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset dels efter Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 2det Stk., dels efter Analogien af Straffelovens § 245 med Tvangsarbejde i 5 Maaneder, være at forandre.

Tirsdag den 19 Juni.

Nr. 6. Gæstgiver **P. Jensen (Møller)**

contra

Konditorerne **O. Jepsen og C. Jansen (Bülow)**,

betræffende Spørgsmaalet, om et mellem Parterne indgaaet Lejemaal er knyttet til en Betingelse eller Forudsætning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 December 1903: De Indstævnte, Konditorerne O. Jepsen og C. Jansen, bør for Tiltale af Citanten, Gæstgiver P. Jensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører J. C. S. Dreyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 24 Juni 1901 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end i Dommen antaget, vil denne efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gæstgiver P. Jensen, til de Indstævnte, Konditorerne O. Jepsen og C. Jansen, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 5 Oktober 1899 udlejede de Indstævnte, Konditorerne O. Jepsen og C. Jansen, samt en Tredjemand, der i Forening med de Indstævnte ejede Ejendommen Matr. Nr. 14 fm af Frederiksberg, beliggende ved Østre Fasanvej, til Citanten, Gæstgiver P. Jensen, af deres nævnte Ejendom fra April Flyttedag 1900 — som det hedder i Lejekontrakten — »den sydlige Stuebutik med den derunder værende Kælder og dertil hørende Have til Beværtningsdrift samt Stuen i Havehuset, bestaaende af 2 Værelser og Køkken samt Brændselsrum, til Beboelse«. Lejen var bestemt til 1700 Kr. aarlig og skulde erlægges med $\frac{1}{2}$ Aars Leje den 14 Oktober 1899, $\frac{1}{4}$ Aars Leje den 11 Juni 1900 og frem-

deles med $\frac{1}{4}$ Aars Leje den 11 September, 11 December, 11 Marts og 11 Juni. Lejeren havde efter Kontrakten Ret til at indflytte i de lejede Lokaler, saa snart disse var færdige — Ejendommen var ved Kontraktens Indgaaelse endnu under Opførelse — og Ret til uden Vederlag at benytte det Lejede indtil April Flyttedag 1900 med Forpligtelse til iøvrigt at overholde Kontraktens Bestemmelser.

Lejemaalet var fra Ejernes Side uopsigeligt til Oktober Flyttedag 1904, men kunde til denne eller en senere April eller Oktober Flyttedag opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel. Fra Lejerens Side var Lejemaalet uopsigeligt til April Flyttedag 1901, men kunde til denne eller en senere almindelig Flyttedag opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel.

I Slutningen af November 1899 flyttede Citanten ind i det Lejede og tog Kælderen i Brug bl. a. til Gæstestue, medens det over Kælderen liggende Stuelokale, der maa antages ikke dengang at have været færdigt, først senere blev taget i Brug af ham til Beværtning. Efter at Citanten en kortere Tid havde benyttet Kælderen til Gæstestue, forbød vedkommende Autoriteter, at den maatte bruges hertil, da den ikke opfyldte de i Byggeloven for Frederiksberg fastsatte Betingelser for en saadan Benyttelse.

Citanten, der, som foran anført, ifølge Lejekontrakten den 14 Oktober 1899 skulde erlægge $\frac{1}{2}$ Aars Leje til Oktober Flyttedag 1900 med 850 Kr., betalte ikke denne Leje til den angivne Tid, men betalte Halvdelen, 425 Kr., nogen Tid efter, hvorhos han fik Henstand med at betale den anden Halvdel indtil 15 Januar 1900. Sidstnævnte Dag gjorde Citanten Ejendommens Ejere Tilbud om at betale det Beløb, med hvis Erlæggelse han saaledes havde faaet Henstand, mod at Ejerne fremkom med Bevis for, at vedkommende Autoriteter frafaldt det Forbud, der var nedlagt mod, at Kælderlokalerne benyttedes til deri at beværte Gæster, og idet Citanten samtidig reserverede sig Ret til enten at hæve Kontrakten og tilbagesøge den alt erlagte Leje samt til at kræve Erstatning, fordi Ejerne ikke havde kunnet hjemle ham denne Brug af Kælderen, eller til at kræve Nedsættelse af den stipulerede Leje i denne Anledning. Da Ejerne ikke kunde opfylde den af Citanten saaledes stillede Betingelse for Lejebeløbets Betaling, blev det ikke erlagt, og det er heller ikke senere bleven betalt.

Ved en den 3 April 1900 dateret Rekvisition til Kongens Foged i Frederiksberg Birk begærede Ejerne Citanten udsat af det Lejede, bl. a. fordi det Lejebeløb af 425 Kr., med hvis Betaling Citanten havde faaet Henstand til den 15 Januar 1900, ikke var bleven erlagt, og efter at Fogedretten ved Kendelse af 17 Maj s. A. havde dekretteret, at Forretningen, mod hvis Lovlighed Citanten protesterede, skulde nyde Fremme, fraveg Citanten det Lejede.

Under nærværende Sag har Citanten søgt de Indstævnte til at betale ham 5441 Kr., nemlig:

- 1) den af ham erlagte Leje, 425 Kr. for $\frac{1}{4}$ Aar fra April Flyttedag 1900,
- 2) 5000 Kr. i Erstatning for Skade, bevirket ved, at Ejerne af Ejendommen ikke har kunnet hjemle ham Brugen af Kælderen til Gæstestue, og

- 3) 16 Kr., som Citanten vil have udlagt for Flytning af et Dørrin, for Fyld til Haven og for Rammer til en Reol.

Citanten har dernæst paastaet sig tillagt Renter af det indtalte Beløb, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 September 1900 og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Mod de Indstævntes Benægtelse har Citanten ikke godtgjort at have Krav paa, at de Indstævnte refunderer ham de omtalte 16 Kr., og dette Beløb vil derfor ikke kunne tilkendes ham.

Til Støtte for sit Krav paa Tilbagebetaling af de 425 Kr. og paa at erholde den fordrede Skadeserstatning har Citanten anført, at ifølge Lejekontrakten er ikke alene Stuebutikken og Haven, men ogsaa Kælderen udlejet ham til Beværtningsdrift, og at allerede heri ligger en Garanti fra Ejernes Side for, at Kælderen kunde benyttes til deri at beværte Gæster, hvad Citanten ved Lejemaalets Indgaaelse vil være gaaet ud fra var en lovlig Anvendelse af Kælderlokalerne.

Han har dernæst paaberaabt sig, at selv om Kontraktens Ord ikke maatte siges at indeholde en Garanti i den nævnte Retning, fremgik det af de mundtlige Forhandlinger, der inden Koutraktens Underskrift fandt Sted mellem ham og Ejerne samt en Repræsentant for disse, at han kun indgik paa Lejemaalet under Betingelse af, at han kunde benytte Kælderen til Gæstestue, samt at Ejerne ogsaa i Gerningen har vist, at de var paa det Rene hermed, ved at lade foretage forskellige Foranstaltninger i Kælderen, sigtende til at gøre den brugelig til Gæstestue. Under disse Omstændigheder formener Citanten, at de Indstævnte ere pligtige til at tilbagebetale ham den erlagte Leje og at yde ham det fordrede Erstatningsbeløb, hvilket han nærmere har specificeret.

De Indstævnte, der efter Proceduren ved Kontraktens Afslutningen var paa det Rene med, at Benyttelse af Kælderen til Gæstestue ikke var lovlig, har bestridt, at Kontraktens Ordlyd indeholder en Garanti for, at Citanten kunde benytte Kælderen paa den nævnte Maade, og heri findes der at maatte gives dem Medhold.

De har dernæst bestridt, at der ved de omtalte mundtlige Forhandlinger er givet Citanten nogen dem bindende Forsikring om, at Kælderen kunde benyttes til Gæstestue, hvorhos de har anført, at de ovenfor berørte Foranstaltninger kun tilsigtede at gøre det muligt for Citanten midlertidigt, indtil Lokalerne i Stuen var færdige, at drive Beværetning i Ejendommen, og at de efter de førte Forhandlinger ere gaaede ud fra, at den Brug, Citanten, naar den midlertidige Tilstand var endt, vilde gøre af Kælderen, var at benytte den til Flaskeskylning, Ølaftapning, Lager o. lign.

Mod de Indstævntes Benægtelse findes det nu heller ikke af Citanten bevist, at Ejendommens Ejere under de omtalte Forhandlinger har tilsikret Citanten, at han kunde bruge Kælderen til Gæstestue, eller at Lejemaalet, paa en for Ejerne kendelig Maade, kun er indgaaet af Citanten under den af ham angivne Betingelse eller Forudsætning. De Indstævnte vil allerede som Følge heraf ikke kunne tilpligtes enten

at tilbagebetale det erlagte Lejebeløb eller at yde den krævede Skadeserstatning, og de vil derfor i det Hele være at frifinde.

Sagens Omkostninger vil være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører J. C. S. Dreyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 24 Juni 1901 fremlagte Indlæg.

Løvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdag den 20 Juni.

Nr. 44. Fhv. Kusk **Ole Jensen** (Dietrichson efter Ordre)

contra

Statsbanedriften ved Generaldirektør **G. C. C. Ambt**
(Asmussen)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt med Hensyn til en Appellanten tilføjet Legemsbeskadigelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1905: De Indstævnte, Statsbanedriften, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Kusk Ole Jensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Prokurator Kaas 50 Kr. samt for hafte Udlæg 10 Kr. 30 Øre, der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Citanten, fhv. Kusk Ole Jensen, der af sin Principal, en herværende Vognmand,

var beordret til at køre en Del Stykgods ud til et ved Larsens Plads heri Staden liggende Dampskib, efter endt Aflæsning udfør bemeldte Skib den 2 December 1902 om Eftermiddagen Kl. ca. 5 forlod Lossestedet for at køre til Kvæsthusbroen, hvor han ligeledes havde Ærinde, blev hans Vogn ved Bortkørslen paakørt af et Syd fra kommende Havnetog, idet en af bemeldte Togs bageste Godsvogne tørnede mod hans Vogn med en saadan Styrke, at Sædet, hvorpaa Citanten sad, bragtes ud af sit Leje, og han selv kastedes paa Hovedet ud af Vognen, hvorved han kom ind under Toget og blev overkørt af dette, saaledes at hans venstre Arm blev næsten helt overreven paa Overgangen mellem øverste og mellemste Tredjedel af Overarmen med Forvridning af venstre Skulder, saa at han, der tillige fik forskellige Læsioner i Hovedet, straks maatte indlægges paa det kgl. Frederiks Hospital, hvor Armen helt maatte sættes af. Efter den 26 Marts 1903 at være bleven udskreven fra Hospitalet og forgæves at have henvendt sig om Hjælp hos Arbejderforsikringsraadet, og efter at ligeledes et Andragende om Hjælp af Statsbanedriften havde vist sig frugtesløst, har Citanten, der er 67 Aar gammel, under nærværende Sag, i hvilken der er tillagt ham fri Proces, under Anbringende af, at Overkørslen var sket ved Banepersonalets Forsømmelighed og Tilsidesættelse af pligtig Agtpaaagivenhed, uden nogen Skyld fra hans Side, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Kaas, paastaet de Indstævnte, Statsbanedriften, tilpligtede at betale ham en ved uvillige, inden Retten paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænds Skøn fastsat Erstatning for hans Udgifter og Næringsstab i Anledning af nævnte Ulykkestilfælde med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6 Maj 1903 samt Sagens Omkostninger, derunder Salær til hans ovennævnte Sagfører, og 10 Kr., som af denne er udlagt til Fremskaffelse af et Situationskort, samt i Porto 30 Øre, hvilke i alt Fald ere begærede udredeede af det Offentlige.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er in confesso under Sagen, at Citanten, da han efter endt Aflæsning forlod Lossestedet ved Kajen, for med sin Vogn at komme tilbage til Udkørslen til Ny Toldbodgade, maatte passere Havnebanens vestre Skinnevej, og at han efter at have drejet bort tilvenstre fra den østre Skinnevej fandt den vestre Skinnevej optaget af et af 13 Godsvogne og et Lokomotiv bestaaende Havnetog, som var paa Vej mod Nord ad Toldboden til, hvorfor han paany svingede tilvenstre, saaledes at hans Køretøj i modsat Retning af Togets Fart kom omtrent parallelt med det paa hans højre Side værende Tog, idet han holdt saa meget tilvenstre for Toget, som der anbragt Gods og holdende Vogne overhovedet tillod.

Men medens Citanten fra sin Side gør gældende, at det Syd fra, fra Kornterringsmagasinet, kommende Tog standsede paa samme Tid, som han svingede ud fra sin Holdeplads ved Kajen under Aflæsningen, saaledes at Lokomotivet og de forreste Vogne holdt noget nordligere end hans Kørebane, men at der, da Toget lidt efter paany satte sig i Bevægelse, ikke blev givet noget nyt Afgangssignal eller ringet med Dampklokken eller af Konduktøren, der var langt forude foran Toget, paaset, at der var sporfrit paa begge Sider, ligesom Toget heller ikke

paa dets højre Side blev ledsaget af nogen med tændt Lygte forsynet Funktionær, hvorved Sammenstødet vilde være undgaaet, samt at Karamboleringen formentlig skete derved, at en i Toget værende — vistnok tysk — Godsvogn havde et Fremspring paa Siden, som ikke findes paa de danske Vogne, hævde de Indstævnte derimod, at Toget, efter at have sat sig i Bevægelse fra Korntørringsmagasinet, uden Standsning fortsatte Kørslen, indtil det havde passeret hele Larsens Plads, at Afgangssignal var givet, og at ligeledes Dampklokken uafbrudt lød under hele Kørslen, under hvilken ogsaa Konduktøren stadig gik forud for Toget, samt at Citanten istedetfor, da han saa, at Passagen over den vestre Skinnevej var hindret ved Toget, at holde stille, indtil Vejen atter var farbar, hvad intet var til Hinder for, svingede om tilvenstre mod Toget og under fortsat Kørsel kilede sit Køretøj ind mellem Toget og de Øst for samme holdende Vogne, formentlig i den Tro, at der var Plads nok til, at Toget kunde passere, medens hans Vogn i Virkeligheden kun var fjernet ca. 1 Fod fra vestre Skinnespor, og at det derfor maa tilskrives hans egen uforstaaelige og ufor-svarlige Letsindighed, at Sammenstødet fandt Sted, samt endelig at der ikke i Toget fandtes nogen tysk eller ekstraordinært fremspringende Vogn.

Den af de Indstævnte saaledes givne Fremstilling af det Passerede stemmer nu ogsaa i det Væsenlige med de af dem førte Vidners Forklaring, medens der findes saa meget mindre Grund til herimod at tillægge den Omstændighed, at 2de af de af Citanten førte Vidner har forklaret, at Toget holdt stille en kort Tid, da Citanten forlod Lossepladsen, nogen afgørende Betydning, som der ikke under Sagen er oplyst at have været nogen Grund til en saadan Standsning, om hvilken Citanten ogsaa ses personlig at have været uvidende. Ligesom der herefter maa gaas ud fra, at det indtrufne Sammenstød ikke skyldes nogen Tilsidesættelse af den fornødne Agtpaagivenhed og Omhu fra Jernbanedriftens Side, hverken i Henseende til Driftsmaaden eller Materiellet, saaledes findes der efter det Foreliggende at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten ved, istedetfor at oppebie, at Passagen over det vestre Skinnespor atter blev fri, med Køretøjet at dreje tilvenstre og derved at løbe Risikoen ved, at dette kom i en skæbnesvanger Nærhed af Toget, maa anses at have gjort sig skyldig i en Uagtsomhed, som efter Lov 26 Marts 1898 maa udelukke de Indstævntes Ansvar for den ham ved Sammenstødet tilføjede Skade.

De Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale under denne Sag, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at maatte ophæves.

Prokurator Kaas, hvis Sagførelse har været lovlig, tillægges der i Salær 50 Kr., der i Forbindelse med 10 Kr. 30 Øre til ham for hafte Udlæg bliver at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 227.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Herman Gregersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Silkeborg By og Birks Ekstrarets Dom af 19 April 1906: Arrestanten Herman Gregersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Hammer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Gregersen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Herman Gregersen sat under Tiltale for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1861, og som forinden sit 18de Aar har været straffet engang for Tyveri, har derefter — foruden at han i Aaret 1904 i Medfør af Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 § 41 har været straffet uden Dom med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for uden Tilladelse at have bortfjernet sig fra en Fattiggård, paa hvilken han var indlagt, og for Forvanskning af Fattigvæsnets Ejendele — været anset ved Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstrarets Dom af 7 Juni 1886 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 2 Maj 1889 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 30te August 1898 efter Straffelovens § 256, jfr. § 251, med simpelt Fængsel

i 14 Dage, ved samme Rets Dom af 4 Oktober 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Silkeborg By og Birks Ekstrarets Dom af 15 Juni 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, og efter dens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 29de August 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han har været straffet en enkelt Gang for Løsgænger og — foruden ved den fornævnte Dom af 29 August 1903 — adskillige Gange for Betleri, senest ved Wedellsborg Birks Politirets Dom af 29 Juli f. A. med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En Dag henimod Midten af Marts Maaned d. A., da Arrestanten havde midlertidigt Ophold i Silkeborg hos sin derboende Søster, Staldkarl Jens Sørensens fraskilte Hustru Marie, født Gregersen, tilegnede han sig et hende tilhørende, i det Tagkammer, hvor der var anvist ham Natteteje, beroende Vækkeur, hvilket han derpaa, efter at have forladt Silkeborg og begivet sig til Funder, i denne By har solgt til Gaardmand Johan Christensen Hesel for 30 Øre, som han forbrugte til Indkøb af Brændevin.

Arrestanten gik derefter til Them, hvor han fik Logi hos Kludesamler Peter Jonathansen, og under sit Ophold hos denne tilvendte han sig, som det maa antages, den 19de s. M. et Jonathansen tilhørende Cylinderur med vedhængende Kæde, der havde sin Plads paa et Søm over Jonathansens Seng, men som, da Arrestanten tilegnede sig det, var faldet ned i Sengen. Uret solgte Arrestanten den følgende Dag i Ry Stationskro til Uldhandler Hans Peter Hansen i Silkeborg for et Par Uldstrømper af Værdi 1 Kr. samt et kontant Beløb af 2 Kr., som han ligeledes anvendte til Brændevin.

I Tiden mellem det sidst ommeldte Tyveri og Arrestantens Anholdelse, der fandt Sted den 29de s. M., flakkede han derpaa arbejdsløs omkring i Jylland, stadig ernærende sig ved Betleri og uden at søge Arbejde, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at han paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus var kraftsløs og rystende paa Lemmerne og derfor ikke ønskede at paatage sig Arbejde.

De tvende ovennævnte Ure, der ere bragte tilstede under Sagen, og som ere vurderede, Vækkeuret til 1 Kr. 50 Øre og Cylinderuret med Kæde til 6 Kr., ere udleverede de Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit Forhold i de ovenanførte Henseender er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset dels efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og bemeldte Dom — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 21 Juni.

Nr. 226. Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Laustsen (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Odense Herreds Politirets Dom af 13 Januar 1906: Tiltalte Jens Laustsen bør betale en Bøde af 5120 Kr. til Odense Herreds Politikasse samt udrede Sagens Omkostninger. De ommeldte i Beværing tagne Varer konfiskeres til Fordel for Anmelderen, Politiasistent Jensen. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Steinthal og Overretssagfører Sally for Overretten betaler Tiltalte Jens Laustsen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Laustsen til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Jens Laustsen for ulovlig Omløben med Varer, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 25 September f. A. er gaaet om i Andebølle Mose og har til Beboerne falbudt Uldvarer og linnede Varer, samt at han fik solgt et Par linnede Underbenklæder til en Smed for 1 Kr. 25 Øre, medens en Skrædder, hos hvem han ligeledes falbød sine Varer, intet købte.

Han har yderligere erkendt, at han, der bor i Odense, daglig gaar rundt og falbyder Uld- og Linnedvarer paa Landet, og at han overhovedet ernærer sig som omvandrende Uldhandler. De Varer, som han saaledes ombærer til Salg, vil han have modtaget fra Landboere

i Hammerum Herred, og de Varer til Værdi 26 Kr. 85 Øre, hvoraf han ved sin Antræffelse fandtes i Besiddelse, har han særlig forklaret at have købt af 2 i bemeldte Herred boende Mænd ved Navn Jens Larsen og Laust Damholt.

Tiltalte, der er født den 23 Januar 1863, er senest anset ved Højesterets Dom af 1 Maj 1902 efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 8de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Baag Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 1280 Kroner og Konfiskation af de paagældende Varer og ved nærværende Rets Dom af 21 November f. A., der forsaavidt stadfæstede en inden Assens Købstads Politiret den 18 Juli s. A. afsagt Dom, efter Pl. 27de November 1839 § 1 med en Assens Købstads Politikasse tilfaldende Bøde af 2560 Kr.

Som Følge af de ham tidligere overgaaede Domme for ulovlig Omløben med Varer, har Tiltalte ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre til Forhandling de der ommeldte Husflidsprodukter, og da han, der er født i Hammerum Herred, ikke er hjemmehørende i dette, men i de sidste 14—15 Aar har været bosiddende i Odense, har han heller ikke i Reskr. $14\frac{1}{2}$ 1741 haft Hjemmel til at omføre de paagældende Varer, selv om disse maatte være forfærdigede i nævnte Herred ved Husflid.

Tiltalte vil derfor for sin Forhandling af de oftnævnte Varer være at anse efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 10de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Bøde til Odense Herreds Politikasse af 5120 Kr., og da den indankede Dom har samme Straf, samt da dens Bestemmelser om de ved Tiltaltes Antræffelse i Bevaring tagne Varers Konfiskation til Fordel for Politiaffistent Jensen — — ligeledes tiltrædes, vil Politiretsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 222.

Advokat Halkier

contra

Ernst Julius Albert Haach og Hjalmar Oskar Hansen
(Def. Liebe),

der tiltales for Vold mod Politiet og Overtrædelse af Straffelovens § 108, 2det Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Februar 1906: Arrestanten Hans Christian Hansen og de Tiltalte Ernst Julius Albert Haach, Julius Christian Frederik Petersen og Hjalmar Oskar Hansen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestanten og de Tiltalte Haach og Hansen hver især i 2 Maaneder og Tiltalte Petersen i 20 Dage, samt, En for Alle og Alle for En, udrede Aktionens Omkost-

ninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Nyholm, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ernst Julius Albert Haachs og Hjalmar Oskar Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christian Hansen og de Tiltalte Ernst Julius Albert Haach, Julius Christian Frederik Petersen og Hjalmar Oskar Hansen tiltales: Arrestanten for Vold og Opsætsighed mod Politiet og de Tiltalte for Vold mod Politiet og Overtrædelse af Straffelovens § 108, 2det Stk.

Arrestanten Hansen . . .

Tiltalte Haach er født den 25 April 1884 og ikke fundet straffet.

Tiltalte Petersen . . .

Tiltalte Hansen er født den 10de Oktober 1884 og ikke funden straffet.

Politibetjent Nr. 676, Brejninge, og Nr. 696, Heiberg, har forklaret følgende:

Natten mellem den 27de og 28de December f. A. blev Vidnerne tilkaldte til Beværtningen Lille Istedgade Nr. 7 i Anledning af, at Arrestanten og de Tiltalte Haach og Hansen havde gjort sig skyldige i Værtshusuorden. Da Arrestanten og de Tiltalte ikke med det Gode vilde forlade Beværtningen, blev de, der var noget berusede, men ikke utilregnelige, sat ud med Magt.

Henne paa Halmtorvet gjorde Arrestanten og de Tiltalte derefter saa megen Støj, at Vidnerne maatte gaa hen til dem og opfordre dem til at være rolige. Arrestanten blev nu grov og skældte ud, og Vidnerne tog derfor fat paa ham for at føre ham til Stationen. Arrestanten satte sig imidlertid kraftig til Modværge under Transporten og slog og sparkede om sig, hvorved han med et Spark ramte Politibetjent Brejninge paa det venstre Ben.

Medens Vidnerne transporterede Arrestanten til Stationen, søgte de Tiltalte at befri Arrestanten, uden at dette dog lykkedes dem.

Tiltalte Petersen greb saaledes i den nævnte Hensigt flere Gange fat i Vidnerne og puffede efter dem. Tiltalte Haach puffede til Vidnerne, søgte at faa fat i deres Arme og stak, da Brejninge søgte at

rive Arrestanten bort fra en Lygtepæl, som Arrestanten havde grebet fat om, sin Næve ind under Brejninges Skulder og ramte ham paa Kindbenet. Brejninges Hjælm blev derefter revet af hans Hoved, og Tiltalte Hansen, der hidtil havde holdt sig noget tilbage, tilføjede, straks efter, at dette var sket, med Hjælmen Brejninge et Slag mellem Skulderbladene og et i Nakken.

Vidnerne trak nu Stavene og holdt ved at slaa ud med disse de Tiltalte fra sig, og da Vidnerne derpaa fløjtede efter Assistance, løb de Tiltalte deres Vej.

Politibetjent Brejninge har forklaret, at Arrestanten, da Vidnet satte ham ud af Beværtningen, greb fat i Overfaldet af Vidnets Kappe og rev en Knap af Kappen og Vidnets Fløjtekæde itu.

Videre har dette Vidne forklaret, at det ham af Arrestanten tilføjede Spark paa Benet medførte Ømhed i en Dags Tid, at det ham af Tiltalte Haach tilføjede Slag paa Kindbenet havde en øjeblikkelig Smertefornemmelse og nogen Rødme paa Kinden til Følge, samt at det Slag, Tiltalte Hansen gav ham i Nakken, var saa kraftigt, at det flimrede for hans Øjne, og at han endnu Dagen efter følte nogen Ømhed efter Slaget.

Arrestanten Hansen har erkendt, at han var grov overfor Betjentene, og at han gjorde Modstand mod at blive ført til Stationen. Han har ikke turdet benægte, at han er kommet til at sparke Politibetjent Brejninge paa Benet, men vil ikke kunne erindre det. Han har paa-staaet, at han med det Gode forlod Beværtningen.

Tiltalte Petersen har i det Væsenligste erkendt Rigtigheden af Betjentenes Forklaring; dog vil han ikke kunne erindre, at han har taget fat i Betjentenes Arme, hvorimod han har erkendt, at han har grebet fat i Arrestanten og søgt at rive ham fra Betjentene.

Tiltalte Haach har paa-staaet, at han intet erindrer om at have udvist den af Betjentene omforklarede Adfærd; han har imidlertid ikke turdet modsige Rigtigheden af disses Forklaring.

Tiltalte Hansen har erkendt, at han greb fat i Politibetjent Heibergs Arm for at befri Arrestanten, og at han senere slog Hjælmen af Politibetjent Brejninge. Derimod har han nægtet at have slaaet Brejninge med Hjælmen.

Da Politibetjentene Brejninge og Heiberg har beediget deres Forklaringer, vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn til Arrestantens og de Tiltaltes Forklaringer, forsaavidt disse ere i Strid med Betjentenes, og Arrestanten og de Tiltalte vil herefter være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 100, de Tiltalte, af hvilke Tiltalte Petersen ikke efter det Anførte findes at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan betegnes som Vold mod Politiet, efter Straffelovens § 108, 2det Led, jfr. § 46, og de Tiltalte Haach og Hansen tillige efter Straffelovens § 100, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestanten og de Tiltalte Haach og Hansen hver især i 2 Maaneder og Tiltalte Petersen i 20 Dage.

Nr. 228.

Højesteretssagfører Winther

contra

Jens Peter Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Maj 1906: Arrestanten Jens Peter Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Pedersen til Højesteretssagførerne Winther og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Pedersen for Tyveri.

Arrestanten er født den 2 Maj 1865 og blandt Andet anset: ved Højesterets Dom af 14 Januar 1896 dels i Medfær af Straffelovens § 64 med en efter dens § 229 Nr. 4 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt senest: ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 29 November 1904 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have den 13 Marts d. A. om Aftenen ca. 11 $\frac{1}{2}$ fra-stjaalet Enkefru M. Heinrich et til 6 Kr. vurderet Stykke Nedløbsrør, som han med Hænderne brød fra Muren i en herværende Ejendom, hvortil der var uhindret Adgang, og hvor han havde indfundet sig i tyvagtig Hensigt.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Fredag den 22 Juni.

Nr. 210. Advokat Nellemann

contra

Birthe Marie Nielsine Pedersen, Knudsens Hustru, og **Carl August Franz Elze** (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1905: Tiltalte Birthe Marie Nielsine Pedersen, Knudsens Hustru, og Arrestanten Carl August [Franz] Elze bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, have at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Johan V. Hansen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Edv. Christensen, betale de Tiltalte, Birthe Marie Nielsine Pedersen, Knudsens Hustru, og Carl August Franz Elze, En for Begge og Begge for En, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Elze findes at burde forlænges til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Carl August Franz Elze bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 50 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Juli 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 21.

Fredag den 22 Juni.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret her for Retten indankede Sag ere de Tiltalte, Birthe Marie Nielsine Pedersen, Knudsens Hustru, og Carl August Franz Elze, aktionerede for den i Straffelovens § 210 omhandlede Forbrydelse.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at der i Sommeren 1905 fra 1 Juli var erklæret Strejke af Arbejderne, der var beskæftigede med Væveri og Spinderi paa E. Rubens Fabrikker paa Rolighedsvej, blev der — saaledes som det er forklaret af Formanden for Væveriarbejdernes Fagforening — af Strejkeudvalget udsendt skriftlige Sedler til Arbejderne, der var udsatte i forskellige Hold, om, hvem der skulde staa Vagt ved Indgangene til Fabrikken for at paase, hvem der fortsatte Arbejdet, hvormed Øjemedet var at se, hvor mange Arbejdere det var lykkedes Fabrikkanterne at faa til at fortsætte Arbejdet, for at man dermed kunde danne sig en Mening om, hvorledes man skulde stille sig under en Forhandling med Fabrikkanterne, og hvilke Fordringer der var Udsigt til at gennemføre. Bemeldte Formand har endvidere forklaret, at det udtrykkelig var paalagt de Strejkende, at de ikke maatte genere dem, der fortsatte Arbejdet.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, samledes der under Strejken udenfor Indgangene til Fabrikken til de Tider, da de Arbejdere, der endnu arbejdede sammesteds, forlod Fabrikken, foruden de ommeldte Vagtposter Flokke af andre Personer, navnlig Strejkende, fra hvis Side de ikke strejkende Arbejdere blev udskældte for »Skruebrækkere« og »Solbrændte« og paa anden Maade forulempede.

Med Hensyn til de Tiltaltes Forhold i saa Henseende er der — tildels under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumptionsforhør — fremkommet følgende Forklaringer:

Angaaende Tiltalte, Knudsens Hustru, har Fabrikarbejderkerne Søstrene Olga og Ella Olsen edelig forklaret, at da de, der uanset Strejken havde taget Arbejde paa Fabrikken, den 9 August s. A. om Middagen begav sig fra deres Hjem til Arbejde paa Fabrikken, traf de bemeldte Tiltalte, der sammen med en Kvinde og en ung Mandsperson stod paa Aaboulevarden, som om hun ventede paa dem, og da de kom forbi hende, sagde hun til sine to Ledsagere: »Der kommer

de to Skruebrækkere« og bebrejdede Ella Olsen, at hun var Skruebrækker og vilde fortsætte Arbejdet paa Fabrikken, naar de andre strejkede, hvorhos hun greb fat i Ella og holdt hende tilbage for med Magt at forhindre hende i at gaa paa Fabrikken, og for at slippe løs maatte Ella med Magt rive sig fra hende, idet hun slog bemeldte Tiltalte over Armen.

Endvidere har den ovennævnte unge Mandsperson — Skomager Carl Nielsen — edelig forklaret, at han den nævnte Dags Middag paa Hjørnet af Bülowvej og Aaboulevard traf Tiltalte, Knudsens Hustru, som, da hun saa de to nævnte Søstre Olsen komme forbi paa Vej til Fabrikken, raabte til ham, der stod ved Siden af hende tilligemed den nedenfor nævnte Agda Jensen: »Der kommer de to Skruebrækkere« og samtidig greb Ella Olsen i den ene Arm og holdt fast i den, idet hun bebrejdede Ella, at hun vilde være Skruebrækker ved at fortsætte Arbejdet paa Fabrikken, hvorefter Ella Olsen, der selv med Hjælp af sin Søster først havde søgt at frigøre sig, tilsidst for at slippe løs maatte slaa Tiltalte, Knudsens Hustru, der ved hele denne Lejlighed var i høj Grad opfarende og grov, over Armen.

Fabrikarbejderske Agda Jensen har forklaret, at hun — efter den nævnte Dags Middag sammen med Tiltalte, Knudsens Hustru, paa dennes Opfordring at være fulgt bagefter Olga Olsen, da denne gik hjem, fordi hun var Skruebrækker, og fordi Fagforeningen gerne vilde vide, hvor Skruebrækkerne boede — paa Tilbagevejen tilligemed ovennævnte Carl Nielsen, hvem de traf, fik Opfordring af bemeldte Tiltalte til i Forening at vente paa Olga Olsen og de Arbejdere, der om Eftermiddagen vendte tilbage for at fortsætte Arbejdet paa Fabrikken, for at forhindre dem deri, i hvilken Hensigt de stillede sig op paa Hjørnet af Bülowvej og Aaboulevard, og da de to fornævnte Søstre vendte tilbage fra deres Hjem for at gaa til Arbejde, hørte hun Tiltalte, Knudsens Hustru, der var meget hidsig og opfarende, bruge Mund mod bemeldte Søstre og skælde ud — uden at hun, hvis Hørelse er noget svækket, erindrer, om bemeldte Tiltalte brugte Skældsordet »Skruebrækker« — samt saa hende gribe fat i Armen eller Trøjen paa en af dem og holde fast, saa at den Paa-gældende ikke kunde slippe løs, før hun havde slaaet bemeldte Tiltalte over Armen.

De nævnte Søstre Olsen samt en anden Fabrikarbejderske, Dagmar Hansen, der ligeledes arbejdede paa Rubens Fabrik, har endvidere edelig forklaret, at da de efter endt Arbejde sammesteds bemeldte Aften forlod Fabrikken, stod der udenfor samme som sædvanlig en Flok Mennesker og ventede paa dem, deriblandt de Tiltalte og Tiltalte Elzes Hustru, hvilke stillede sig ivejen for dem, idet Tiltalte, Knudsens Hustru, udbrød: »Der har vi Skruebrækkerne, og der er den, som slog mig i Middags«, hvorpaa bemeldte Tiltalte fo'r løs paa Ella Olsen og slog hende med knyttet Haand i Ansigtet — efter deres Overbevisning med Forsæt.

Endvidere har Havebrugskandidat Martin Bremer edelig forklaret, at han den nævnte Aften udenfor Sygehjemmet ved Rolighedsvej saa Olga og Ella Olsen blive forfulgte og generede af de Tiltalte og Tiltalte Elzes Hustru, som søgte at spærre Vejen for dem. Han hørte

ogsaa, at Udtrykket »Skruebrækker« blev brugt fra de nævnte tre Personers Side, uden at han dog ved, hvem der brugte det, og umiddelbart derefter saa han, at Tiltalte Elze, der ved hans Tilstedekomst stod sammen med sin Hustru og Tiltalte, Knudsens Hustru, fo'r ind paa Ella Olsen, uagtet hun samt Olga og Dagmar Hansen da havde begyndt at trække sig tilbage, og tildelte hende med knyttet Haand et Slag i Ansigtet eller paa Halsen, hvad han er sikker paa ikke skete af Vanvare eller tilfældigt.

Fremdeles har Elektriker Peter Nørregaard forklaret, at han den nævnte Aften ud for Sygehjemmets Have var Vidne til, at der var Opløb, og at de Tiltalte og Tiltalte Elzes Hustru var meget ivrige og havde fat i Olga og Ella Olsen, hvilken Sidstnævnte blev puffet af Tiltalte Elze, uden at Nørregaard hørte, hvad der blev sagt.

Fornævnte Dagmar Hansen har i Tilslutning til sin ovennævnte Forklaring endvidere edelig forklaret, at hun har været Vidne til, at Tiltalte, Knudsens Hustru, ogsaa før den nævnte Dag hørte til dem, der til Stadighed samledes udenfor Fabrikken og generede Arbejderne, naar de forlod denne, ved at udskælde for Skruebrækkere, og at bemeldte Tiltalte, da hun (Dagmar Hansen) den paagældende Aften bebrejdede hende, at hun havde slaaet Ella, bemærkede: »Du kan faa nogen med!« eller Lignende.

Tiltalte, Knudsens Hustru, har — efter under Sagen, hvorunder hun var arresteret, at have afgivet tildels benægtende Forklaringer — i et den 16 September d. A. afholdt Forhør erkendt, at hun, der misbilligede, at Arbejdet fortsattes paa Fabrikken, om Middagen den 9 August f. A. paa Aaboulevarden, hvor Ella og Olga Olsen mødte hende paa deres Vej til Rubens Fabrik, bebrejdede dem, at de vilde fortsætte Arbejdet og gøre sig til Skruebrækkere, samt at hun for at forhindre dem i at gaa paa Arbejde greb fat i Ella, idet hun foreholdt hende det forkerte i at være Skruebrækker, hvorefter Ella rev sig løs med Magt ved at slaa bemeldte Tiltalte over Armen for at slippe fri.

Endvidere har hun i samme Forhør erkendt, at hun om Aftenen, da hun var sammen med Tiltalte Elzes Hustru, mødte Ella og Olga Olsen samt Dagmar Hansen, hvem hun udskældte for Skruebrækkere, og med Udbrudet: »Der kommer Skruebrækkerne og den, som slog mig i Middags« fo'r løs paa Ella og forsætlig slog efter hende med Haanden, men ikke ved, hvor hun ramte hende, idet hun ikke turde benægte at have ramt hende i Ansigtet.

Hun forklarede endvidere, at hun ikke turde nægte ogsaa ved andre Lejligheder, naar hun sammen med Strejkende og Andre havde indfundet sig udenfor Fabrikken, har udskældt dem, der fortsatte Arbejdet, i alt Fald for »Solbrændte« — hvilket Ord har samme Betydning som »Skruebrækker« — samt at hun, der var bleven beordret paa Vagt ikke blot for at passe paa, hvem der arbejdede, men ogsaa — saaledes som hun havde forstaaet Strejkeudvalgets Mening — for at genere Arbejderne og gøre dem kede af at fortsætte Arbejdet, udskældte, generede og udøvede Vold som anført mod de Paagældende for at afskrække disse fra at fort-

sætte Avbejdet og saaledes tvinge dem til mod deres Villie at opgive Arbejdet.

Denne Tilstaaelse har bemeldte Tiltalte imidlertid den 24 Oktober forrige Aar i Ekstrarettens tildels tilbagekaldt, og gaar herefter hendes Forklaring, som hun under Reassumptionen har fastholdt, ud paa Følgende:

Da hun den 9 August f. A. ved Middagstid mødte Ella og Olga Olsen paa Aaboulevard og bebrejdede dem, at de arbejdede, naar der var Strejke — medens hun ikke brugte Udtrykket »Skruebrækkere« — til hvilken Bebrejdelse de ikke svarede noget, lagde hun samtidig sin ene Haand paa Siden af Ellas Liv, medens hun ikke greb fat i hende for at holde hende tilbage, hvorefter denne rev sig løs, og de begge slog hende, idet de gik bort.

Da hun om Aftenen mødte de nævnte to Søstre, og Dagmar Hansen i det samme kom lige bag efter dem, sagde bemeldte Tiltalte til Tiltalte Elzes Hustru, som hun var i Følge med: »Der kommer de to, som slog mig i Middags«, og da Dagmar Hansen nu sagde til bemeldte Tiltalte: »Du ser saagu ikke ud til at tage mod Prygl«, sagde hun til Dagmar: »Naa, der er nok en dito med Messingskruer«. Derpaa puffede eller skubbede hun efter Ella, uden at hun kan sige hvorfor, og uden at hun ved, om eller hvor hun ramte hende, ligesom hun efter sin Forklaring ikke tænkte videre over, hvad hun sagde, eller ved, om det var hendes Mening dermed at forsøge paa at faa Ella og Olga Olsen til at indse det urigtige i at arbejde, naar der var Strejke. Det var imidlertid efter hendes Forklaring ikke hendes Hensigt at afskrække dem fra at fortsætte Arbejdet, og naar hun tidligere havde tilstaaet at have haft denne Hensigt, var det, fordi hun var bange for, at der vilde blive talt haardt til hende i Retten, hvis hendes Forklaring ikke var i Overensstemmelse med Vidnernes Forklaring, ligesom hun, efter sin Forklaring, derved nærmest kun tænkte paa at faa en Ende paa Sagen.

Med Hensyn til Tiltalte Elzes Forhold i Henseende til den Forbrydelse, hvorfor han er aktioneret, er der — foruden hvad der i de ovenfor nævnte Forklaringer vedrører ham — endvidere forklaret Følgende:

De ovennævnte Søstre, Ella og Olga Olsen, har edelig forklaret, at bemeldte Tiltalte den ommeldte Aften kom sammen med sin Hustru og Tiltalte, Knudsens Hustru, og udfør Fjords Allé paa Rolighedsvej stillede sig iverjen for Søstrene, da de kom fra Arbejde, og efter at sidstnævnte Tiltalte var fremkommen med den førømmeldte Ytring og var faret løs paa Ella, fo'r ogsaa Tiltalte Elze løs paa hende og slog hende med knyttet Haand i Ansigtet, saa at hun var om flere Dage efter af dette og det hende af Tiltalte, Knudsens Hustru, tilføjede Slag, hvorhos de — efter deres Forklaring — forinden han slog Ella som nævnt, var bleven udskaeldte for Skruebrækkere enten af ham eller hans Hustru eller Tiltalte, Knudsens Hustru.

Ovennævnte Dagmar Hansen har endvidere edelig forklaret, at hun var Vidne til, at Tiltalte Elze den paagældende Aften tildelte Ella Olsen et Slag i Ansigtet, og at hun er aldeles vis paa, at det skete forsæligt og ikke tilfældigt.

Søstrene Olsen saavel som Dagmar Hansen har endvidere for-

klaret, at de ikke kunde forstaa de Tiltaltes Optræden paa anden Maade, end at disse dermed vilde tvinge dem til mod deres Villie at opgive Arbejdet paa Fabrikken, i hvilken Henseende de nævnte tre Fabrikarbejdersker endvidere har forklaret, at de trods den mod dem udviste Adfærd ikke har ladet sig skræmme fra at fortsætte dette Arbejde.

Tiltalte Elze har benægtet at være kommen i Følge med sin Hustru og Tiltalte, Knudsens Hustru, den paagældende Aften og sammen med dem at have spærret Vejen for de nævnte Fabrikarbejdersker. Han er efter sin Forklaring først kommen tilstede paa det paagældende Sted, da der var blevet Spektakler paa Rolighedsvej, og han saa sin Hustru inde i Mængden. For at faa fat i sin Hustru, skubbede han Folk tilside med Hænderne og tør ikke benægte herved at være kommen til at støde Ella Olsen i Ansigtet. Men hvis dette er sket, er det mod hans Villie og tilfældigt, og han benægter at have gjort det forsætligt, og fordi Ella var Skruebrækker, eller at have udskældt for Skruebrækkere, i hvilken Henseende han har forklaret, at han ikke da vidste, at de Paagældende var Skruebrækkere. Han har dog erkendt, at han efter at have erfaret, at de var Skruebrækkere, har spurgt dem og Andre, om det var Skruebrækkere.

De tidligere nævnte Vidner, Bremer og Dagmar Hansen, har særlig med Hensyn til Tiltalte Elzes nævnte Forklaring, forklaret, at det ikke er rigtigt, at det var for at faa fat i sin Kone, at han skubbede og slog om sig, idet hans Kone, dengang han anfaldt Ella Olsen, stod ved Siden af ham.

Efter alt saaledes Foreliggende maa det, uanset de Tiltaltes Benægtelse, anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, Knudsens Hustru, den paagældende Dag saavel om Middagen som om Aftenen har udskældt Søstrene Olsen for Skruebrækkere og brugt Vold mod Ella Olsen, samt at Tiltalte Elze bemeldte Aften ligeledes har øvet Vold mod Ella Olsen, og det findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke at kunne betvivles, at de Tiltalte har udvist den ovennævnte Vold for at tvinge de nævnte Søstre til at opgive deres Arbejde paa Fabrikken.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at de Tiltalte — af hvilke Knudsens Hustru er født den 7 September 1872 og ikke funden forhen straffet, medens Tiltalte Elze, der er født i Tyskland, og hvis opgivne Alder af ca. 39 Aar er fundet stemmende med hans Udseende, ikke er fundet tidligere straffet her i Riget — ved den indankede Dom er for det af dem udviste Tvangsforsøg ansete efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for Førstnævnte og i 5 Dage for Sidstnævnte, og bemeldte Dom, — — — vil som Følge heraf være at stadfæste.

Nr. 204. Frøken **Signe Larsen** (Bagger efter Ordre)

contra

Firmaet »Skandinavisk Modeklub« ved **Arboe & Co.** ved dets Indehavere, Grossererne **O. J. D. Arboe** og **S. A. Arboe** (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Appellantinden Løn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 2 Februar 1906: De Indstævnte, Firmaet »Skandinavisk Modeklub« ved Arboe & Co. ved dets Indehavere, Grosserer O. J. D. Arboe og S. A. Arboe, bør til Citantinden, Signe Larsen, betale 100 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 13 November 1905, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom nævnte Skrivelse af 7 Oktober 1905 maa forstaaes som en ensidig og endelig Ophævelse af Tjenesteforholdet fra Kontraappellantens Side. Da der nu, som i Dommen antaget, tilkommer Hovedappellantinden efter hendes Stilling en Opsigelsesfrist af 3 Maaneder, og da der ikke foreligger noget Forhold fra hendes Side, som har kunnet berøve hende det hende herefter tilkommende Krav paa Løn for Tiden til 1 Februar 1906. vil hendes Paastand om Tilkendelse af 400 Kroner med Renter være at tage til Følge.

Kontraappellanten findes derhos at burde betale Processens Omkostninger for Sø- og Handelsretten til Hovedappellantinden med 80 Kroner og for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, Firmaet »Skandinavisk Modeklub« ved Arboe & Co., bør til Hovedappellantinden, Frøken Signe Larsen, betale 400 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 13 November 1905, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Sø- og Handelsretten betaler Kontraappellanten til Hovedappellantinden med 80 Kroner. Til det Offentlige betaler Kontraappellanten det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det Stempelpapir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Hovedappellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Bagger 80 Kroner. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 7 Oktober 1905 tilstillede de Indstævnte, Firmaet »Skandinavisk Modeklub« ved Arboe & Co., Citantinden, Frøken Signe Larsen, der var ansat som Direktrice i deres Forretning for en maanedlig Løn af 100 Kr., men som en Tid havde været fraværende paa Grund af Sygdom, følgende Skrivelse:

»Ved nærværende unnlade vi ikke at meddele Dem, at vi, der befrygte, at Deres Helbred ikke vil strække til ved Deres Arbejde her i Firmaets Virksomhed, har set os nødsaget til at tage anden Bestemmelse med den Plads, De hidtil har haft, hvorfor Deres Plads hos os vil være at fratræde fra 1 November at regne. Af Hensyn til Deres Sygdom og for at De kan faa Lejlighed til fuldstændig at komme Dem, give vi Dem herved Ferie for Resten af Maaned og fritage Dem for mere Arbejde hos os. Deres Gage for denne Maaned kan De disponere over, naarsomhelst De ønsker det, og bringe vi Dem herved vor Tak for den Tid, vi have arbejdet sammen. Ønsker De det, kunde vi sikkert skaffe Dem Engagement i Provinsen. anbefaling og Referencer vil altid staa til Disposition . . .«

Efter Modtagelsen af denne Skrivelse havde Citantinden en Samtale med de Indstævnte, men om Indholdet af og Udfaldet af denne Samtale er der ingen Enighed mellem Parterne, og der maa derfor bortses fra den ved Sagens Afgørelse.

Citantindens Sagfører afkrævede derefter den 13 Oktober 1905 de Indstævnte hendes Løn for Tiden fra 1 Oktober 1905 til 1 Februar 1906 under Paaberaabelse af, at der ifølge hendes Stilling maatte tilkomme hende 3 Maaneders Opsigelsesfrist. I denne Anledning tilskrev de Indstævnte Citantinden:

»Efter at have modtaget et Brev fra en Hr. Overretssagfører G. maa vi forstaa, at De ikke har samme Opfattelse af vort Brev af 7de ds., som vi havde ventet, idet det jo var af Hensyn til Deres Helbred, at vi ville give Dem Tid til at komme Dem fuldstændig og bidrage vort til, at De maatte faa en Stilling, der bedre maatte egne sig for Deres Evner og Kræfter.

Vi maa jo nu formode, at De er overbevist om, at Deres Helbred ikke vil være til Hinder for, at De fuldt ud kan gøre Deres Pligt her i Forretningen, og under Forudsætning heraf vil De da have at give Møde som sædvanlig 5 Minutter før Kl. 8 Mandag den 16de ds. her i Forretningen og atter genoptage Deres Arbejde.«

Citantinden, der ikke gav Møde i Forretningen, lod svare gennem sin Sagfører, at hun fastholdt den hende af Firmaet givne endelige og ubetingede Afskedigelse og forlangte sin Løn for de 4 Maaneder, og hun har derefter anlagt nærværende Sag, hvori hun paastaar de Indstævnte tilpligtede at betale hende 400 Kr. med Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato den 13 November f. A. og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har principaliter paa Grundlag af Tyendelovens § 47 paastaet sig pure frifundne, subsidiært frifundne mod Betaling af 100 Kr. for Oktober Maaned.

Medens der nu vel maa gives Citantinden Ret i, at hun efter sin Stilling har haft Krav paa et Opsigelsesvarsel af 3 Maaneder, og at de Indstævnte derfor ganske har savnet Berettigelse til som sket i Skrivelsen af 7 Oktober f. A. at betyde hende, at hendes Plads vilde være at fratræde den 1 November at regne, findes der paa den anden Side ikke i den fornævnte Skrivelse at indeholdes noget, der, naar hun ikke vilde indgaa paa at fratræde den 1 November, kunde berettigge hende til at udeblive fra Pladsen, naar og forsaavidt hun ikke ved Sygdom var forhindret fra at udføre sin Tjeneste.

Da der intet er godtgjort om, at dette skulde være Tilfældet, findes hun herefter ikke at have Krav paa Løn for Tiden efter 1ste November, men paa den anden Side findes hun ikke ved sin Færd at have forskærtset den Ret til Løn for Oktober Maaned, som tilsikredes hende ved Skrivelsen af 7 Oktober, og der vil saaledes være at tilkende hende 100 Kr. med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger vil være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 220.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Mikkøl Peter Mikkelsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Hads Herreds Ekstrarets Dom af 10 Marts 1906: Arrestanten Mikkøl Peter Mikkelsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schou, og til Defensor, Sagfører Terndrup, med respektive 14 Kr. og 12 Kr. samt udrede i Erstatning til Kelnærlærling Fr. Andersen 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mikkøl Peter

Mikkelsen til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arbejdsmand Mikkkel Peter Mikkelsen, der er født i Aaret 1858, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte sammen med Arbejdsmand Jens Nielsen af Fillerup den 23 Februar d. A. om Aftenen ved 9-Tiden, efter at de forud havde nydt forskellige Drikkevarer, i en noget beruset Tilstand gik ind paa Thomsens Hotel i Odder, hvor de efter yderligere at have nydt hver en eller to Kaffe-punche blev saa støjende og umedgørlige, at Kelneren paabød, at der ikke maatte skænkes mere for dem, hvorover de blev fortrædelige og trættedes, særlig med Kelnerlærling Frederik Andersen, der om, hvad der videre passerede, har afgivet en edelig Forklaring, gaaende ud paa Følgende:

Efter at Andersen for at faa Tiltalte til at gaa sin Vej havde efterkommet en Anmodning fra ham om at følge med udenfor, og Nielsen derpaa ligeledes havde forladt Skænkestuen, vendte Andersen tilbage til denne og lukkede Døren efter sig; men istedetfor at forføje sig bort blev Tiltalte og hans Ledsager staaende paa Hotellets Trappe og i Gangen, hvorfra de aabnede Døren til Skænkestuen, og da nu Andersen paany var gaaet udenfor i den Hensigt at faa dem bort, og han ved denne Lejlighed havde taget fat i Nielsen for at føre ham, der ikke godvillig vilde gaa, ned ad Trapperne, sprang Tiltalte, der imidlertid var kommen ned paa Gaden, uden nogen Foranledning fra Andersens Side ind paa denne og slog efter ham, hvilket foranledigede Andersen til at støde til Tiltalte, saa at han faldt omkuld paa Fortovet, idet Andersen dog vil have holdt igen paa Tiltaltes Jakke, for at han ikke skulde slaa sig. Efter dette Oprin gik Andersen atter ind i Hotellet, men da Tiltalte vedblev at støje udenfor, vendte han ca. 10 Minutter efter tilbage for at se, om Tiltalte, der, da Andersen som ommeldt skubbede ham om, havde faaet en Flaske, som han bar paa sig, knust, skulde have skaaret sig, og Tiltalte fo'r da, idet han udbrød: »Naa! er Du der« eller noget Lignende, i Hotellets Port ind paa ham og slog ham i Hovedet med et Redskab, formentlig Bunden af den ovennævnte Flaske. Andersen tog nu fat i Tiltalte og satte ham op imod et Plankeværk, og Tiltalte slog da yderligere gentagne Gange Andersen, der var barhovedet, i Baghovedet med det ommeldte Redskab, indtil det endelig lykkedes Andersen, der var kommen til at bløde stærkt ved Slagene, at kaste Tiltalte omkuld og saaledes slippe fra ham.

Vidnet, Barberlærling Nicolaj Nicolajsen, har edelig forklaret, at Tiltalte »vistnok«, da Andersen første Gang gik ud for at faa Tiltalte og hans Ledsagere til at gaa, tog fat i Andersen, førend denne

skubbede Tiltalte bort, medens Vidnet angaaende Andersens sidste Sammenstød med Tiltalte ikke kan sige, hvem der først tog fat, da de efter at være gaaet mod hinanden begyndte at brydes, hvorimod Vidnet hørte og saa, at Tiltalte slog Andersen i Hovedet med Flaskebunden, og at Andersen først derefter kastede Tiltalte omkuld og slog ham nogle Gange.

Tiltalte, der nægter at kunne erindre noget af, hvad der er passeret, efter at han inde i Hotellets Skænkestue kom i Klammeri med Kølnerlærling Andersen, paastaar, at han bevimede ved at falde paa Stenbroen og først kom til sig selv, da han mærkede, at en Person, som han straks tænkte sig var Andersen, laa ovenpaa ham og slog ham i Hovedet med Næverne, hvorefter Tiltalte greb fat i Flaskebunden og med denne gentagne Gange slog sin Modstander i Hovedet, indtil denne forsvandt.

Ifølge en af en Læge, der samme Aften undersøgte Kølnerlærling Andersen, den følgende Dag afgiven Erklæring fandtes der foruden flere Smaasaar i Ansigt og Haarbund i venstre Tindingeregion et ca. 2 Tommer langt Snitsaar, der foruden gennem Bløddelene ogsaa paa et mindre Parti gik igennem yderste Benlamel, hvorhos en større Arteriegren var gennemskaaren, hvad der foraarsagede et ret stort Blodtab. Det udtales dernæst i Lægeerklæringen, at hvis Slaget ikke havde ramt lidt skraat i Forhold til Knoglen paa Stedet, kunde det have været øjeblikkelig dødeligt, idet Knoglen paa det paagældende Sted er tynd, hvorefter det sluttelig hedder, at hvis ingen Betændelse støder til, vil Læsionen ikke faa varige Følger udover et noget vansirende Ar.

Ved sit Møde i Retten den 5te f. M. forklarede Kølnerlærling Andersen, at han denne Dag skulde til Lægen for at faa Sammensyningstraadene trukne ud, samt at han, der hidtil havde været uarbejdsdygtig, iøvrigt nu var helbredet. Han har under Sagen paastaaet Tiltalte tilpligtet at betale hans Udgifter til Lægehjælp, 12 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte ikke har fundet noget at erindre, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

For sit ovennævnte Forhold, hvorved Tiltalte har erkendt at have tilføjlet Kølnerlærling Andersen de i Lægeerklæringen omhandlede Læsioner, vil han, om hvem der efter de foreliggende Oplysninger ikke er Føje til at antage, at han ikke i Gerningens Øjeblik skulde have været fuldt tilregnelig, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Erstatningen ligeledes billiges, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 25 Juni.

Nr. 83. Aktieselskabet **Banken for Løgstør og Omegn**
(Ingen)

contra

Gaardejer **Søren Mortensen** m. fl. (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet **Banken for Løgstør og Omegn**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 198. Vinhandler **C. Hansen** (Ingen)

contra

Vinhandler **Chr. Funder** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Vinhandler **C. Hansen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 26 Juni.

Nr. 16. **Marineministeriet** (Den kst. Kammeradvokat)

contra

Aktieselskabet »**Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise**«
(Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af Bjergelønnen for Optagelsen af en Torpedobaad.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 Januar 1905: Det indstævnte Marineministerium bør paa Statskassens Vegne til Sagsøgerne, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise«, betale de paastævnte 50000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Oktober f. A., til Betaling sker, og 300 Kr. i Sagsomkostninger. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet sin Indsigelse mod Beregningen af Indstævntes i Anledning af Bjergningsforetagendet h a t e Udgifter.

Selv om »Havhesten«, som af Appellanten gjort gældende, ikke i bjerget Tilstand har haft den fulde Værdi af 150000 Kroner, maa efter Sagens Oplysninger den i den indankede Dom fastsatte Bjergeløn i Henhold til Sølovens § 226 anses passende. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Marineministeriet, til Indstævnte, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, med 400 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at den Marinen tilhørende Torpedobaad »Havhesten« var sunken i Musholmbugten som Følge af Beskadigelse ved en Kollision og der den 18de August f. A. efter Rekvisition af vedkommende Eskadrechef ved en hos Sagsøgerne, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise«, ansat Dykker var foretaget en Dykkerundersøgelse, anmodede Marineministeriet i Skrivelse af 19de s. M. Sagsøgerne om at overtage Arbejdet ved Optagningen af bemeldte Torpedobaad, idet de henvistes til at forhandle direkte med Chefen for Orlogsværftet, under hvem alt vedrørende Bjergningen var henlagt.

Sagsøgerne lode derpaa i Tiden fra den 21 August til den 16de September f. A. bemeldte Bjergningsarbejde udføre og lode efter Bjergning »Havhesten« bugsere til Kjøbenhavn, hvor den den 17 September s. A. blev afleveret i Flaadens Leje. Den 23de s. M. tilskrev Sagsøgerne Marineministeriet om den dem herfor tilkommende Betaling, som de ansatte til 50000 Kr.; men Ministeriet svarede den 24de s. M., at det maatte ønske Spørgsmaalet afgjort ved nærværende Ret. Sagsøgerne søge derfor nu her under Sagen Marineministeriet paa Statskassens Vegne til at betale dem en Bjergeløn af 50000 Kr. med

Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 6 Oktober f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Det indstævnedes Ministerium paastaar Bjergelønnen fastsat til et mindre Beløb efter Rettens Skøn og Sagens Omkostninger hævede.

Af de Sagsøgerne tilhørende Bjergningsdampere var efter det Oplyste »Em. Z. Svitzer« beskæftiget ved det omhandlede Arbejde i hele den Tid, dette medtog, medens »Skandinavien« var beskæftiget derved fra den 1 September f. A. til Arbejdets Slutning, og derhos endvidere Bjergningsdamperne »Øresund«, »Hertha« og »Helsingør« medvirkede i mindre Omfang. Efter at det løse Gods og Skorstenene vare bjergede fra den sunkne Torpedobaad og de fornødne Løftebroge vare anbragte under den, blev den løftet ved Hjælp af de Sagsøgerne tilhørende Løftepontoner »Odin« og »Thor« og slæbt nærmere til Land, hvor den blev løftet helt op og pumpet læns, idet den ved Kollisionen fremkomne Aabning i Bagbords Side blev dækket ved Anbringelse af Træplatforme, som tættedes med Værk og Talg og udforedes med Savspaaner.

Fra Marinens Side blev der ydet nogen Bistand til Arbejdet ved Minekran Nr. 1, der repræsenterede den militære Myndighed paa Arbejdsstedet, og ved Torpedotransportbaaden »Sleipner«, hvorhos Marinen leverede nogle saakaldte Opklodsninger og noget Tømmer, hvilke Ting bleve tilbageleverede, og ydede teknisk Vejledning med Hensyn til, at Sagsøgernes Personale ikke var kendt med Torpedobaadens Konstruktion.

Bjergningsdamperne »Em. Z. Svitzer« og »Skandinavien« have en Besætning af henholdsvis 19 og 13 Mand, og deres Værdi med Maskiner og Tilbehør udgør efter Sagsøgernes uimodsagte Opgivende henholdsvis 235000 Kr. og 70000 Kr. De to Løftepontoner »Odin« og »Thor«, som særlig ere bestemte til Optagelse af sunkne Skibe, have Sagsøgerne anskaffet i 1904 med en Bekostning af 220000 Kr.; de havde hver en Besætning af 8 Mand.

Efter Opfordring af de Indstævnte have Sagsøgerne fremlagt en Specifikation over deres Udgifter ved Bjergningen, derunder til forskellige Nyanskaffelser, som dog maa antages tildels at være i Behold, og disse Udgifter andrage herefter en samlet Sum af 30874 Kr. 48 Øre. Torpedobaaden »Havhestens« Værdi er af de Indstævnte med Sagsøgernes Tilslutning ansat til 150000, derunder indbefattet det bjergede Inventar. Forsaavidt de Indstævnte under den mundtlige Procedure have anført, at de ved denne Ansættelse ikke have taget Hensyn til den Torpedobaaden ved Kollisionen og Forliset paaførte Skade, vil der ikke mod Sagsøgernes Protest kunne tages Hensyn til dette Anbringende, som ligger udenfor det skriftlige Grundlag for Proceduren, og det samme gælder, naar de Indstævnte først under den mundtlige Procedure ere fremkomne med Indvendinger mod den ovenfor nævnte Specifikation over Sagsøgernes Udgifter.

De Indstævnte have bestridt, at der foreligger en egentlig Bjergning, men, ligesom der i saa Henseende maa gives Sagsøgerne Medhold i, at der ikke fra den Situation, hvori den sunkne Torpedobaad befandt sig, kan hentes nogen Indvending mod Anvendelsen af Sølovens Regler om Bjergeløn, saaledes skønnes det ej heller af Ministeriets Skrivelse af 19 August f. A. at kunne udledes, at Sagsøgerne

havde Krav paa Vederlag uden Hensyn til Resultatet af deres Arbejde. Da derhos den af Sagsøgerne forlangte Bjergeløn af 50000 Kroner efter Omstændighederne skønnes at være passende, findes der at burde gives Dom efter deres Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 300 Kr.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 223. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Niels Madsen (Def. Winther),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 April 1906: Tiltalte Niels Madsen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Olsen og Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger findes det betænkeligt at antage, at Tiltaltes Indsigelse mod det i den indankede Dom nævnte Forlig er fremsat mod bedre Vidende. Han vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Niels Madsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerene Asmussen og Winther 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Madsen for Bedrageri.

Tiltalte er født den 11 Juni 1856 og senest anset: ved Højesterets Dom af 13 Marts 1900 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Han har derhos i Aaret 1895 været under Tiltale for Forledelse til Mened og falsk Forklaring for Retten, men blev ved Nykøbing

Herreds Ekstrarets Dom af 17 April samme Aar paa Grund af utilstrækkelig Bevis frifunden for Aktors Tiltale.

Yderligere har der i Aaret 1901 ved et af Rettens Kriminalkamre henstaaet en Sag, hvorunder Tiltalte var sigtet for Bedrageri og sad arresteret fra den 23 Maj til den 14 Juni s. A. Denne Sag blev den 3 September s. A. sluttet uden Tiltale med Politidirektørens Samtykke.

Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende:

Efter at der i Juni Maaned forrige Aar var afsluttet Handel mellem Overretssagfører A. Cantor og Tiltalte, hvorved Sidstnævnte købte Ejendommen Nygaardsvvej Nr. 18, opstod der forskellige Uoverensstemmelser mellem Parterne, i hvilken Anledning der fra Tiltaltes Side skete Henvendelse til Københavns Politi.

Den 28 December forrige Aar lod Overretssagfører Cantor foretage Eksekutionsforretning hos Tiltalte i Henhold til et den 15 Juni forrige Aar oprettet, den 9 November samme Aar inden Københavns Forligskommission rathaberet Forlig, ifølge hvilket Tiltalte var Cantor skyldig et Beløb af ialt 530 Kr. Da det første Afdrag paa Gælden, som fortaldt til Betaling i 11 December Termin 1905, ikke var erlagt, var Forliget i Henhold til en i den trykte Tekst optagen Bestemmelse eksigibelt for hele Gældens Vedkommende. Efter at en af Tiltalte fremsat Indsigelse var forkastet ved Fogdens Kendelse, indgav Tiltalte under 2 Januar dette Aar en Kontinuationsklage til Politiet, hvori han gjorde gældende, at han vel havde underskrevet et Dokument, hvorved han erkendte sin Skyld til Cantor, men at han var overbevist om, at det Papir, han underskrev, »kun var nogle faa haandskrevne Linier, og ikke noget trykt Forlig«, hvorfor han maatte anse Underskriften for urigtig. Da Tiltalte derefter afhørtes til en Politirapport, erklærede han, at han forinden Indgivelsen af fornævnte Klage havde undersøgt det originale Forlig i Forligskommissionen, at Underskriften paa samme ganske vist lignede hans, men at han ikke kendte noget til og ikke vidste af, at han nogensinde havde underskrevet et Forlig hos Overretssagfører Cantor. Han tilføjede dog, at han ikke vilde sigte nogen bestemt Person for at have efterskrevet hans Navn paa Forliget. Under en Kontinuation af Fogedforretningen, den 5 Januar dette Aar, erklærede Tiltalte derpaa, at han ikke havde underskrevet det paagældende Forlig og ej heller givet nogen Anden Fuldmagt til at underskrive et saadant. Han havde undersøgt det originale Forlig og turde fastholde, at det ikke var hans eller nogen af ham befuldmægtiget Persons Underskrift, der forelaa. Gjort opmærksom paa, at Forliget var forsynet med Underskrift af Vitterlighedsvidner, fastholdt han sin Paastand, idet han dog tilføjede, at han i hvert Fald ikke erindrede at have underskrevet Forliget selv eller ved Andre.

Under den i Anledning af Tiltaltes saaledes fremsatte Indsigelse indledede kriminelle Undersøgelse har Tiltalte fastholdt sit ovenangivne Standpunkt, idet han paany har hævdet, at han stadig ingen Bevidsthed har om at have underskrevet et Forlig, hvorhos han har erklæret, at han overfor Fogden netop af den angivne Grund ikke har villet vedkende sig Underskriften, hvorhos han yderligere har gjort gældende, at det ved den paagældende Lejlighed ikke overfor ham er antydet, at han skulde underskrive et Forlig. Da han imidlertid ved, at han har

underskrevet et Bevis af lignende Indhold, vil han nu ikke benægte, at det er et Forlig, han har underskrevet.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar ud paa, at det er imod bedre Vidende og i svigagtig Hensigt, at han overfor Fogden har nægtet at vedkende sig sin Underskrift paa Forliget.

Under Sagen er Følgende oplyst:

Overretssagfører Cantor har edelig forklaret, at han den Dag, Tiltalte underskrev det omhandlede Dokument, først under fire Øjne forhandlede med Tiltalte om Udstedelsen af et almindeligt Gældsbevis og derefter gav Overretssagfører Christen Andersen Gammelgaard, der har Kontor sammen med ham, Besked om at affatte et saadant Gældsbevis, hvortil denne fremsatte en Bemærkning om, at det var mere praktisk at tage en Blanket, eller en lignende Ytring. Cantor spurgte saa Tiltalte, om han havde noget imod, at det blev et Forlig, hvortil Tiltalte svarede, at det var ham ganske ligegyldigt. Cantor saa derpaa paa, at Tiltalte underskrev Forliget.

Fornævnte Overretssagfører Gammelgaard har overensstemmende hermed edelig forklaret, at han ikke har nogen bestemt Erindring om, hvorvidt det var ham eller Cantor, der sagde til Tiltalte, at det, han skulde underskrive, var et Forlig, men at det er givet, at det blev sagt til Tiltalte af en af dem, og at Tiltalte derefter underskrev Forliget, medens Gammelgaard underskrev som det ene Vitterlighedsvidne.

Videre har Handelsmand Niels Nielsen som Vidne forklaret, at Navnet »Niels Nielsen«, der staar skrevet paa Forliget som det andet Vitterlighedsvidnes Underskrift, ganske ligner hans Underskrift, og at han, der mindes at have i Juni Maaned forrige Aar underskrevet som Vitterlighedsvidne paa et Dokument, der blev udfærdiget paa Overretssagfører Cantors Kontor vedrørende en Gæld paa 530 Kr., som Tiltalte havde til Overretssagfører Cantor, ikke har nogensomhelst Grund til at tvivle paa, at nævnte Underskrift paa Forliget virkelig hidrører fra ham, og at Forliget virkelig er det Dokument, som Tiltalte enten underskrev eller vedkendte sig for ham ved den paagældende Lejlighed.

Der findes herefter ikke at kunne være Tvivl om, at Tiltalte virkelig har underskrevet det paagældende Forlig, og videre maa det — henset dels til, at Tiltalte har erkendt at have underskrevet et Dokument af tilsvarende Indhold og har haft Adgang til, inden han fragik Underskriften, nærmere at undersøge denne, dels endelig til, at Tiltalte efter sit Kendskab til Forretningsforhold maa have været sig Urimegheden af den af ham indirekte fremsatte Falsk-Sigtelse bevidst — antages, at Tiltalte har fremsat sin Benægtelse af at have underskrevet Forliget mod bedre Vidende og bl. a. med det Formaal derved at lægge Hindringer ivejen for den paabegyndte Retsfølgning.

Idet Tiltaltes Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, vil Tiltalte i Medfør af denne Lovbestemmelse være at anse efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Juli 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 22.

Onsdag den 27 Juni.

Nr. 154.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Viggo Emanuel Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 December 1905: Tiltalte Viggo Emanuel Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Bentzen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Emanuel Larsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Viggo Emanuel Larsen for Tyveri:

Tiltalte er født den 30 April 1861 og anset blandt Andet: ved Højesterets Dom af 20 Februar 1895 efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 8 Dage, og senest: ved Højesterets Dom af 30 Oktober 1905 efter Straffelovens § 202, jævnfør tildels § 203, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have Natten mellem den 10de og 11te August d. A. hemmeligt og uden rette Vedkommendes Tilladelse sat sig i Besiddelse

af to tilsammen til 600 Kr. vurderede Heste, der henstod i hans Broders, Toldklarerer og Detailhandler Kristian Emil Larsens Stald i Ejendommen Georgsvej Nr. 6, og derefter disponeret over Hestene til egen Fordel.

Tiltalte har under Sagen vedblivende gjort gældende, at han kun har handlet som anført for ved sin Disposition over Hestene at opnaa Fyldestgørelse overfor sin Fader, Murmester Gustav Vilhelm Larsen, der efter hans Paastand var Ejer af Hestene, og som ligesaavel som hans fornævnte Broder, efter hvad han hævder, skylder ham Penge.

Det maa imidlertid efter Sagens Oplysninger antages, at Tiltalte ikke har noget Tilgodehavende hverken hos Faderen eller hos Broderen, hvilken Sidste maa antages at have været Ejer af Hestene, ligesom der ogsaa findes at maatte gaas ud fra, at Tiltalte ikke har kunnet være uvidende om det virkelige Forhold.

Herefter vil Tiltalte være at anse for Tyveri.

Det maa derhos vel ved de af Tjenestekarl Alexius Mikkelsen og den 13-aarige Henrik Rothgarn under Sagen afgivne Forklaringer anses for i høj Grad sandsynliggjort, at Tiltalte har skaffet sig Adgang til Stalden ved at opbryde en Hængelaas, hvormed Stalddøren efter Forklaringerne var aflaaet, men overfor Tiltaltes Paastand om, at Hængelaasen, som han vil have bortkastet, ikke var aflaaet, kan det modsatte ikke anses bevist, og Tiltalte vil følgelig kun kunne anses for simpelt Tyveri.

I Henhold til det Foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, jævnfør § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April dette Aar, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Torsdag den 28 Juni.

Nr. 221.

Advokat Hindenburg

contra

Olaf Alfred Hansen og Christian Jensen (Def. Rée),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 2 Februar 1906: Arrestanterne Olaf Alfred Hansen og Christian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 8 Maaned og Sidstnævnte i 1 Aar. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Marts 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Christian Jensen bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Tegner og Overretsprokurator Nissen, betaler nævnte Arrestant samt Arrestanten Olaf Alfred Hansen, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte Jensen aflagt Tilstaaelse om, at han har deltaget i Udførelsen af det i Dommen ommeldte Tyveri paa den af Tiltalte Hansen omforklarede Maade. Efter Dommens Afsigelse er det endvidere ved begge de Tiltaltes Tilstaaelser, som bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at de i Forening og efter fælles Beslutning have forøvet følgende Tyverier:

Om Aftenen den 27 November 1905 skaffede de sig ved med et fundet Stykke Jern at frabryde en for Døren anbragt Hængelaas Adgang til et i Nærheden af Søborghus beliggende Værktøjskur, hvor de tilvendte sig et Stemmejern og et Par Benklæder, tilsammen af Værdi 3 Kroner. Samme Aften forøvede de Indbrud i et i Nærheden beliggende Lysthus, idet de ved Hjælp af det fornævnte Stemmejern udskar den i Døren anbragte Laas og tilvendte sig følgende der beroende Genstande: et Petroleumskogeapparat, en Dug, et Haandklæde, en Nederdel og en Knibtang, tilsammen af Værdi 15 Kroner. Samme Aften begik de endelig Tyveri i den i Nærheden beliggende »Søndre Søndergaard«, idet Tiltalte Jensen, medens Medtiltalte holdt Vagt udenfor, ved Hjælp af det fornævnte Stemmejern opbrød et Vindue i Stueetagen, og, efter at være steget ind gennem dette, fra den nærmeste og den tilstødende Stue, i hvilken to Piger laa til Sengs, stjal et paa Væggen hængende, til 25 Kroner vurderet Guldur, nogle ligeledes frit fremme beroende Klædningsstykker af samlet Værdi 21 Kroner samt en værdiløs Taske med deri værende Portemonnæ med et Indhold af antagelig 60 à 70 Øre. Efter fælles Aftale tilvendte derhos Tiltalte Hansen sig en Dag i Slutningen af samme Maaned et Par Træsko af Værdi 1 Krone, som henstod frit fremme paa en Trappegang i en Ejendom i Fredensgade. Endelig have de Tiltalte den 4 December 1905 fra et uafaalet Karlekammer i Holmegaard i Husum, hvor de havde indfundet sig i tyvagtig Hensigt, stjaalet et Vækkeur af Værdi 1 Krone 50 Øre og et Par Støvler af Værdi 8 Kroner, hvilke Genstande beroede frit fremme.

For disse Forhold, som Højesteret ved kongeligt Reskript af 19 Maj d. A. er bemyndiget til at paakende a prima instantia under nærværende Sag, samt for det i den indankede Dom ommeldte Tyveri ville de Tiltalte være at anse: Hansen efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4, og Jensen efter samme Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri. Straffen

findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for Tiltalte Hansen i 18 Maaneder, og for Tiltalte Jensen i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Olaf Alfred Hansen og Christian Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i atten Maaneder og Sidstnævnte i fire Aar. Saa udrede de og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Rée 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Olaf Alfred Hansen og Christian Jensen aktionerede, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Arrestanten Hansen har afgivet følgende med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse:

Den 9 December f. A. blev Arrestanterne enige om at begaa Tyveri i Avedøre, hvor de begge havde tjent tidligere, og efter at de var komne derud samme Dags Aften Kl. 7—8, besluttede de at foretage Tyveri paa Gaarden »Frydeshøj«, paa hvilken Arrestanten Hansen kendte Forholdene fra sin tidligere Kondition.

Ved Hjælp af et Stemmejern, som de skaffede sig i et paa Gaarden værende Bødkerværksted, hvortil Adgangen var uhindret, pillede Arrestanten Jensen Kittet af en Rude i et Vindue i Gavlen paa Beboelseshuset, brækkede derpaa et Stykke af Ruden og lukkede Vinduet op ved at række Armen ind gennem Hullet i Ruden, hvorpaa de begge i den Hensigt at stjæle gennem Vinduet steg ind i Husets Stadsstue. Efter derpaa at have tændt et Lys, som de tog i et tilstødende Kabinet, hvortil Døren var aaben, tilvendte Arrestanten Jensen sig fra et uaflaaset Skab i Stadsstuen en Sølvkageske, en Sølvstrøske og et Metalsaltkar samt fra to uaflaasede Klædeskabe i en tilstødende Havestue, hvortil Adgangen var uhindret, en Kaabe, en Overfrakke, en Jakke og en Vest. Arrestanterne fjernede sig derpaa igen gennem Vinduet, medtagende de nævnte Koster. Af disse tilhørte Kaaben, Kageskeen, Strøskeen og Saltkarret Ejerinden af Gaarden, Gaardejer Jens Jensens Enke, og ere vurderede til henholdsvis 5 Kr., 2 Kr., 3 Kr. og 50 Øre, medens Overfrakken samt Jakken og Vesten, der tilhørte Bestyreren af Gaarden, Peter Christoffer Larsen, ere vurderede, Overfrakken til 20 Kr. samt Jakken og Vesten under et til 15 Kr.

Arrestanten Jensen har nægtet at have deltaget i foranførte af førstnævnte Arrestant tilstaaede Tyveri, og der er, bortset fra bemeldte

Tilstaaelse, ikke oplyst nogen Omstændighed, som direkte bekræfter, at Arrestanten Jensen har deltaget deri. Ved den i Sagen foretagne Undersøgelse blev bemeldte Arrestant funden i Besiddelse af 4 af de ved forannævnte Tyveri stjaalne Genstande, nemlig Jakken, Vesten, Kageskeen og Saltkarret, om hvilke han dog forklarede, at de var overleverede ham til Opbevaring af Arrestanten Hansen, der for ham angav, at han havde faaet de to førstnævnte Genstande af en Tante, men ikke berørte, hvorledes han havde faaet de to andre Ting.

Arrestanten Hansen har imidlertid benægtet Rigtigheden af Arrestanten Jensens heromhandlede Forklaring, der som ganske ubestyrket ikke kan komme i nogen Betragtning, og da Gaardejer Jensens Enke under Ed har genkendt Kageskeen og Saltkarret som sine og hende mod hendes Vidende og Villie frakomne, samt da derhos hendes Ejendomsret hertil er yderligere godtgjort ved Vidnerne, Bestyrer Larsens og Tjenestepigen Eline Petersens edelige Forklaringer, findes der tilvejsbragt et efter D. L.s 6—17—10 og 11, jævnfør Forordning 8de September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten Jensen for Besiddelsen af de heromhandlede 2 Genstande, dog ikkun som Hæler.

Arrestanten Hansen er født den 29 Marts 1887 og ikke funden forhen straffet, medens Arrestanten Jensen er født den 12 Januar 1876 og tidligere 6 Gange straffet, deriblandt for Ejendomsindgreb: ved Krigsretsdom af 11 Oktober 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. Straffelov for Krigsmagten § 172, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 2 Maj 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. § 47 og § 230, 2det Stykke, jfr. tildels §§ 47 og 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 3 April 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stykke, jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 4 Marts 1905 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter Straffelovens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

For de af dem efter det Ovenstaaende udviste Forhold vil Arrestanterne være at anse: Hansen efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og Jensen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med en Straf, der findes at burde bestemmes til lige Arbejde i 2 Aar. — —

Da Underrettsdommen har samme Resultat, dog at Straffetiden for Arrestanten Jensen er fastsat til 1 Aar, vil den med den deraf flydende Modifikation være at stadfæste.

Nr. 232.

Højesteretssagfører Rée

contra

Niels Peder Johansen, kaldet Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 April 1906: Tiltalte, Gæstgiver Niels Peder Johansen, kaldet Hansen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger paalægges det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at Tiltalte har drevet eller været indrettet paa at drive Gæstgiveri som virkelig Næring, saaledes at dette kunde give ham Ret til som et Tilbehør at beværte Andre end Rejsende, og han vil derfor være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning. Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Niels Peder Johansen, kaldet Hansen, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kroner. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Rée og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Peder Johansen, kaldet Hansen, der er født den 3 September 1862 og den 12 December 1901 inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager har vedtaget en Bøde af 20 Kr. med Virkning som Dom for 1ste Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, tiltales paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte, der har Borgerskab som Vognmand og Gæstgiver heri Staden, siden den 6 Juli 1905 paa dette Gæstgiverborgerskab har drevet almindelig Beværtning med Brændevinsudskænkning Fælledvej Nr. 8, Kælderen, heri Staden, idet han dog tillige i Stueetagen i samme Ejendom, paa hvis Façade staar malet: »Hotel og Spisehus Tingvalla«, har haft 2 gode Værelser med henholdsvis en Dobbelt seng og en Enkelt seng staaende rede til Modtagelse af Rejsende for en Be-

taling af 1 Kr. pr. Nat. Tiltalte har derhos i Overensstemmelse med, hvad der iøvrigt er oplyst, angivet at have herbergeret en Del Rejsende, og har anslaaet den gennemsnitlige maanedlige Indtægt af Herbergeringen til ca. 20 Kr. samt opgivet, at de overnattende Gæsters For- tæring i Beværtningen maa anslaaes til gennemsnitlig ca. 1½ Kr. pr. Døgn for hver, medens han har anslaaet den samlede daglige Omsæt- ning i Beværtningen til gennemsnitlig 30 à 40 Kr.

Lejen af de til Værtshushold benyttede Lokaler er 1200 Kr. aarlig, medens Lejen af de til Herbergering benyttede Værelser af Til- talte er anslaaet til ca. 200 Kr. aarlig.

Da Tiltaltes Herbergeringsvirksomhed efter det Anførte ikke kan betragtes som en ganske uvæsenlig Del af hans hele Næringsvirksom- hed, findes det betænkeligt at anse ham skyldig i ulovlig Næringsbrug, og Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Fredag den 29 Juni.

Nr. 212.

Advokat Halkier

contra

Christian Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Han Herreders Ekstrarets Dom af 6 Januar 1906: Til- talte Christian Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostnin- ger, derunder i Salær til Sagførerne Nyegaard og Lassen henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Marts 1906: Underrets- dommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Over- retten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Mishandling af sin Hustru, kan det ikke anses tilstrækkeligt bevist, at han har gjort sig skyldig heri, og han vil derfor med Hensyn til dette Forhold være at frifinde. Derimod maa det i Henhold til de i den ind- ankede Dom iøvrigt anførte Grunde, der i det Væsenlige til- trædes, billiges, at han er anset strafskyldig efter Straffelovens

§§ 201 og 202, 2det Stk. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Smed Christian Jensen, der er født i Aaret 1847, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Under den kriminelle Undersøgelse, der blev indledet mod Tiltalte i Anledning af en af hans Hustru, Metine Andreasen, til Politiet indgiven Anmeldelse, har Sidstnævnte forklaret, at Tiltalte — med hvem hun i Begyndelsen af November 1877 indgik Ægteskab, og med hvem hun derefter har levet sammen, indtil hun, som det maa antages i Midten af November Maaned 1905, tilligemed de to hjemmeverende af deres 8 Børn, nemlig den 9 Aar gamle Otto og den 12 Aar gamle Juliane, forlod Hjemmet — efter at han for ca. 10 Aar siden begyndte at forfalde til Drik, har været slem til at mishandle hende og Børnene, idet han meget ofte, uden at der har været givet ham Anledning dertil, har slaaet dem, i Reglen med knyttet Haand i Hovedet og paa Ryggen, hvor det kunde falde, og enkelte Gange ogsaa har slaaet dem med en Stok. Metine Andreasen har derhos udsagt, at hun — hvilket er bestyrket ved, hvad der i saa Henseende er forklaret af to af hendes voksne Børn — jævnlig har haft Mærker, navnlig blodunderløbne Pletter, af de Slag, som hendes Mand har tilføjet hende, og en enkelt Gang efter et saadant Slag har haft en Knude paa sin venstre Kind — hvilke Mærker, som hun aldrig har vist nogen, i alt Fald kun kan være bleven bemærkede af Børnene. Hun har derhos som enkelte Tiltælde, i hvilke hun har været Genstand for voldelig Behandling fra Tiltaltes Side, særlig fremhævet, at han en Dag i Begyndelsen af November Maaned 1902, da de holdt Sølvbryllup, og han, der den Dag havde drukket en Pot Brændevin, var meget beruset, hvorfor hun ikke vilde udlevere ham hans Brændevinsflaske, paa Grund heraf gav sig til at slaa løs paa hende, »saa at hun halvt mistede Besindelsen«, hvorhos han trak hende ved Haaret efter sig. Endvidere har Tiltaltes Hustru, overensstemmende med, hvad der i saa Henseende er udsagt af det ovennævnte Barn Juliane, særlig anført, dels at Tiltalte en Morgen i September Maaned f. A., da han var kommen ind i et Kammer, der benyttedes af hende og Juliane, hvilken sidste, der endnu laa og sov, han uden Grund vilde

slaa, og Tiltaltes Hustru vilde forhindre dette, slog hende mange Gange med knyttet Haand i Hovedet og i Brystet, dels at han om Aftenen den 15 November forrige Aar, paa hvilken Dag han havde været stærkt beruset, da hans Hustru vilde tage et Lys fra ham og slukke det, ligeledes med knyttet Haand slog hende mange Gange i Ansigtet, saa at hendes Næse sprang op at bløde.

Det er dernæst af Tiltaltes Hustru ligesom af den 22 Aar gamle Datter Karoline — der siden sit 10de Aar kun i enkelte Tidsrum har været i sine Forældres Hjem, bl. a. fra November 1903 til November 1904 — og af Juliane forklaret, at Tiltalte jævnlig har mishandlet sine Børn eller i alt Fald enkelte af disse. Foruden at Tiltaltes Hustru har forklaret, at Tiltalte en Dag i Sommeren 1905, da en nu i Amerika boende Datter skulde rede Seng og bad Tiltalte, der havde stillet sig foran denne, om at gaa til Side, i Vrede herover slog Datteren og herved kom til at rive hendes Kind med en Negl saaledes, at den hovnede stærkt op, har saavel den nysnævnte Datter Karoline som Juliane forklaret, at de jævnlig — eller, som Karoline har udsagt, »undertiden, dog ikke særlig ofte« — har været Genstand for Mishandling fra Tiltaltes Side, og det er med Hensyn hertil under Sagen særlig oplyst, at Tiltalte en Dag i Begyndelsen af November Maaned f. A., da Juliane, der ved at slaa Lyng var kommen til at skære sig i Fingeren, kom hjem for at faa Fingeren forbunden, blev vrædet herover og tilføjede hende, som det maa antages, med knyttet Haand flere Slag i Hovedet. Det er ligeledes under Sagen oplyst, at Tiltalte en Aften i Juli Maaned 1904, efter at hans Hustrus Søsterdatter Martha Christensen, der var i Besøg hos dem, var gaaet til Sengs sammen med Karoline, og Sidstnævnte, da hun hørte, at Tiltalte drillede hendes ovennævnte Broder Otto, saa at han kom til at græde, atter var staaet op og var traadt imellem Tiltalte og Drengen, idet hun sagde, at Tiltalte skulde lade ham være, voldelig har overfaldet hende. Det er i saa Henseende af Karoline og Martha Christensen overensstemmende forklaret, at Tiltalte greb Karoline, der kun var iført Særk, i begge Arme og ruskede hende, hvorpaa han, da hun rev sig løs, greb hende i hendes udslagne Haar og svingede hende rundt ved Haaret — hvorved der ifølge Karolines Forklaring gik en Haandfuld Haar af — og idet han derefter holdt hende ved den ene Arm, sparkede han, der var iført Træsko, hende flere Gange op mellem Benene, hvilket efter hendes Udsagn voldte hende Smerte, men ikke efterlod nogen Mên.

Ligesom det ikke kan antages, at Karoline ved nysnævnte Lejlighed havde øvet nogen Vold mod Tiltalte, saaledes kan det heller ikke antages, at han, der ifølge Forklaringer, der ere afgivne af adskillige af hans Naboer, er meget fordrunken og i beruset Tilstand er ondskafuld, raa og brutal, til Tider — saaledes som [han] har villet give det Udseende af — har været Genstand for voldelig Behandling af sin Hustru eller af sine Børn, eller at disse paa anden Maade har givet ham Anledning til hans Forhold overfor dem. Dog er det af hans Hustru, der af flere Deponenter er skildret som værende hidsig og trættekær, og af Datteren Karoline erkendt, at de en Aften i Slutningen af Aaret 1903, efter at Otto var kommen til Sengs, og da Tiltalte, der var beruset, havde lagt en flere Gange sammenlagt Dyne

over Dregens Hoved og derefter lagt sig selv ovenpaa Dynen, under deres Bestræbelser for at faa ham ud af Sengen har tilføjet ham Overlast. Det er i saa Henseende erkendt af Karoline, at hun med et Spanskrør gav ham et Par »Rap« paa Kroppen, hvorhos hun har forklaret, at hendes Moder, medens Tiltalte laa eller sad i Sengen, kastede en tom Brændevinsdunk hen paa ham, hvorved han blev ramt i Hovedet og kom til at bløde noget. Tiltaltes Hustru har ogsaa erkendt, at hun ved den ommeldte Lejlighed kastede Dunken efter Tiltalte, hvem hun dog ikke havde til Hensigt at ramme, og hendes Forklaring i heromhandlede Henseende gaar derhos ud paa, at Tiltalte kom til at bløde derved, at han, idet hun og Karoline trak ham ud af Sengen, kom til at støde Hovedet mod Sengekanten.

Tiltaltes Hustru har endelig forklaret, at den Dag, da hun og Tiltalte holdt Sølvbryllup, og Tiltalte som oven ommeldt havde slaaget hende, hvad Tiltaltes nu afdøde Moder, Enken Ane Margrethe Jensen, der var kommet til dem for at lykønske dem, muligvis skammede ham ud for, vendte Tiltalte sig derefter mod Moderen, der var 80 Aar gammel, og gav hende et Slag eller Stød for Brystet, saa at hun faldt om, samt at Tiltalte, da Moderen derpaa var kommet paa Benene og forlod deres Hjem, fulgte efter hende hen ad Vejen og vedblev at puffe hende og slaa hende over Hænderne. Med Hensyn hertil har derhos Tiltaltes 15 Aar gamle Søn Peder Andreas Jensen forklaret, at han den paagældende Dag kom hjem til sine Forældre, netop som hans Bedstemoder var ved at forlade deres Hjem, og at han da saa sin Fader give Bedstemoderen et Slag eller Stød, saa at hun faldt ud af Døren, samt at hun senere paa Dagen viste ham en blaa Plet paa sin ene Haand, hvilken Plet hun, efter hvad hun sagde, havde faaet, da Tiltalte væltede hende. En af Tiltaltes Naboer, der ved denne Lejlighed blev kaldt til Hjælp, har derhos afgivet en Forklaring, der bestryker Rigtigheden af de af Tiltaltes Hustru og Peder Andreas afgivne Forklaringer om den mod Tiltaltes Moder forøvede Vold, af hvilken hun imidlertid efter det iøvrigt Oplyste ikke kan antages at have haft nogen Mên.

Ligesom Tiltalte med Hensyn til det sidstommeldte Forhold har indskrænket sig til at erklære, at han paa Grund af sin Beruselse intet han erindre derom, saaledes gaar hans Forklaringer med Hensyn til de ham paasigtede Voldshandlinger mod hans Hustru og hans Børn i det Væsentlige ud paa, at han, forsaavidt han har forøvet saadanne, maa have gjort det i Beruselse, idet han intet kan erindre derom, men Tiltalte har paa den anden Side erklæret, at han ikke tør benægte at have forøvet de af de ovennævnte Vidner omforklarede Voldshandlinger. Disse maa vel for den største Del antages at være begaaede af Tiltalte i beruset Tilstand, men der er under Sagen intet oplyst, der kunde afgive Støtte for den Antagelse, at hans Beruselsestilstande har været af en saadan Beskaffenhed, der maatte antages at udelukke hans Tilregnelighed.

For sit i de ovenommeldte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte — der efter det Oplyste er indgaaet paa at lade sig separere fra sin Hustru, og maa antages nu at være fraflyttet deres tidligere fælles Hjem — være at anse efter Straffelovens §§ 201 og 202 med en

Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 234. Højesteretssagfører Bagger

contra

Søren Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 7 November 1905: Tiltalte Søren Jensen bør hensættes til simpelt Fængsel i 6 Dage samt i Erstatning betale til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 1778 Kroner, dog bortfalder Fængselsstraffen, naar han udreder den idømte Erstatning. Saa udreder han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Balle, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1906: Tiltalte Søren Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Overretssagførerne C. A. Olsen og Edv. Christensen for Overretten, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Søren Jensen aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 284 under følgende Omstændigheder:

Den 8 September f. A. om Aftenen Kl. 9—9 $\frac{1}{2}$ gik Tiltalte, der bestyrer en af hans Svigermoder, Johan Hansens Enke, Ane Jensen, lejet, under Frederikslund Gods hørende Ejendom, Matr. Nr. 1 b i Grøfte, fra Stuehuset over til det Sydvest for samme og vinkelret mod dette beliggende, fra samme ved en ca. 1 $\frac{1}{2}$ Alen bred Gang adskilte Ladebygning, hvis sydlige Del er indrettet til Stald, den midterste Del til Lo og den nordre Ende til Lade, og efter at han, medførende en almindelig Staldlygte, hvis ene Glas, der et Par Dage i Forvejen var gaaet itu, manglede, og i hvilken der var anbragt en tændt Olielampe uden Glas, fra Loen havde fodret Hestene, gik han atter ud i Gaarden og ind i den tilstødende Lade for at aflukke Døren til det i Ladens nordøstlige Hjørne indrettede Høsehuse, hvad hans Hustru havde glemt at gøre.

Efter hvad der er oplyst — tildels under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør — var Pladsforholdene i Laderummet saaledes, at der lige for Rummets Dør ud til Gaarden var holdt en mellem 1 $\frac{1}{4}$ og 1 $\frac{1}{2}$ Alen bred og et Par Alen lang Gang aaben, der paa den højre Side begrænsedes af Tremmevæggen ind til Høsehuset, medens dens venstre Side — uden nogen særlig Afskilddring — umiddelbart dannedes af Rodenderne af ovenpaa hinanden stablede Rugneg; hele Gangens Fladeindhold var 2 $\frac{1}{2}$ —3 Kvadrat Alen, og for Enden af den var Rugneg satte lige op til Høsehuset.

Efter at Tiltalte havde aabnet Ladedøren ud til Gaarden, traadte han helt ind i Gangen, men dog kun lige indenfor Ladedøren, da Høsehusdøren, der ligesom Ladedøren var til at aabne udad, var anbragt lige indenfor Ladedørens Karm, idet han i den venstre Haand holdt Lygten, for hvilken han ikke vil have kunnet skærme, da han lukkede Klinken paa Ladedøren op med den højre Haand. Umiddelbart efter, at Tiltalte var traadt ind i Ladegangen, og før han fik lukket Høsehusdøren, antændtes imidlertid Rugen, saa at han skyndsomst maatte forlade Laden, hvor han dog saa, at Ilden fra Rugen øjeblikkelig bredte sig til den ligeledes i Laden beroende, indavlede Byg og Havre, der laa paa Stænget, og derfra sprang fra det antændte Tag over til Stuehusets Tag og antændte denne Bygning, der ligesom Ladebygningen i kort Tid totalt nedbrændte. Skaden paa Bygningerne, der var assurerede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, er med Tiltaltes Godkendelse opgjort til 1778 Kr., hvilket Beløb Brandforsikringen har paastaet sig erstattet hos Tiltalte, medens der ikke under Sagen er nedlagt nogen Paastand paa Erstatning for det i de mindre Landejendommers Brandforsikring for rørlig Ejendom i Sorø og tilgrænsende Amter assurerede Løsøre.

Under Reassumtionsforhøret har Tiltalte nærmere forklaret med Hensyn til den af ham ved den nævnte Lejlighed benyttede Lygte, at det i samme manglende Glas, der var gaaet i Stykker et Par Dage før Branden, ikke af ham var blevet erstattet med et nyt, da han havde en Mills Vej til nærmeste Glarmester, at den i Lygten anbragte Olielampe ikke var indrettet til at paasætte Glas, og at han ikke var i Besiddelse af nogen anden Lygte, ligesom han har forklaret, at han ikke kan opgive, hvorledes han ved Indtrædelsen i Laden holdt Lygten med venstre Haand, specielt om han vendte den Side af Lygten, hvor Glasset manglede, ind mod Rugen, men at han antager, at der har

været Glas for den Side af Lygten, der var nærmest ved hans Ben, da han ellers maatte have mærket Varmen. Endelig har Tiltalte under Reassumptionsforhøret forklaret, at hvis han skulde kunne se at dreje Vrideren om paa Hønhusedøren, maatte han tage Lygten med ind i Laden, hvor der var komplet mørkt, idet han ved at stille den udenfor Ladedøren vilde have udsat sig for, at den med sit manglende Glas i den temmelig stærke Blæst vilde være bleven slukket, og han heller ikke efter Vindretningen og den Maade, paa hvilken Ladedøren aabnedes, ved at stille Lygten bag bemeldte Dør, saa at den lyste ind i Laden, kunde opnaa tilstrækkelig Læ for den; men han har paa den anden Side ikke turdet absolut benægte, at han kunde have lukket Hønhusedøren uden at have Lygten med.

Tiltalte, der er født den 18 September 1877 og ikke tidligere straffet, har Skudsmaal for at være en ordentlig, ædruelig og paapasselig Mand.

Om det nu end i Mangel af Oplysning om, hvorledes Ildebranden ellers skulde være opstaaet, maa antages, at den tilvenstre for Ladedøren liggende Rug — som ogsaa af Tiltalte erkendt — er bleven antændt af Lampen i Lygten, saa findes dog den Omstændighed, at Tiltalte, efter at have benyttet den ommeldte Lygte ved Fodringen i Loen, førte den med sig, da han derpaa traadte indenfor Ladedøren for at dreje Vrideren om paa den ligeved denne Dørs Karm værende Hønhusedør, efter samtlige foreliggende Forhold ikke at kunne betragtes som en saadan Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, som vilde kunne paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 284, og Tiltalte, der ved den indankede Dom er anset efter bemeldte Straffebestemmelse med simpelt Fængsel i 6 Dage, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, ligesom den ham ved bemeldte Dom paalagte Erstatning til »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« af 1778 Kroner bortfalder.

Nr. 213. Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Kempel (Def. Lunn),

der tiltales for Vold mod sagesløs Person og Legemsbeskadigelse.

Rinds-Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 16 November 1905: Tiltalte, Slagter Carl Kempel, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt med 15 Slag Rotting, hvorhos der gives ham Paalæg om, at han i et Tidsrum af 3 Aar fra hans Løsladelse ikke i nogen Næringsdrivendes Lokale maa nyde spirituøse Drikke og ej heller færdes udenfor sit Hjem i kendelig beskænket Tilstand. Derhos udreder han i Erstatning til Overfaldne, Gaardejer Peder Jensen Koch af Vorning, 40 Kr. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til

Aktor, Sagfører Joh. Andersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Th. Grønnegaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Februar 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Tiden for Fængselsstraffen bestemmes til 4 Maaneder, og Erstatningen bestemmes til 36 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Kempel til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Slagter Carl Kempel sat under Tiltale for Vold mod sagesløs Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte, der er født i Aaret 1878, har tidligere, foruden at han flere Gange har været idømt eller har vedtaget Bøder for Vold og for Gadeuorden, været straffet ifølge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 11 September 1897 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge samme Købstads Politirets Dom af 16 Juni 1898 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 24 Dage, ifølge Thisted Købstads Politirets Dom af 31 Oktober s. A. i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ifølge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 14 Juni 1904 efter Straffelovens §§ 200 og 203, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 3, med Tvangsarbejde i 6 Uger og senest ifølge Højesterets Dom af 6te November 1905 efter Straffelovens § 297 med en Bøde til Statskassen af 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, traf Tiltalte den 21 September f. A. om Aftenen ved 9-Tiden, da han i en noget beruset Tilstand kom gaaende fra Hobro til den ved nævnte Købstad beliggende Banegaard, lige udenfor Stationsbygningen Gaardejer Peder Jensen Koch af Vorning, og efter dennes Forklaring tilføjede da Tiltalte, efter at Koch havde rettet en Bemærkning til ham, uden nogen-
somhelst Foranledning fra Kochs Side, denne i det mindste 2 Slag i

Hovedet, af hvilke .det første tildeltes ham med knyttet Haand paa højre Kind under Øjet, det andet oven i Hovedet med en Stok; efter sidstnævnte Slag, hvorved der bibragtes Koch et stærkt blødende Saar, faldt han omkuld, hvorfor han efter sin videre Forklaring ikke har kunnet udtale sig om, hvorvidt han af Tiltalte fik flere Slag.

Fyrbøder Peder Christian Nielsen har edelig forklaret, at han ved den foromhandlede Lejlighed saa Tiltalte og Koch, af hvilke efter hans Skøn ingen var beruset, gaa »pænt og stille« ved Siden af hinanden henimod Banegaarden, da Tiltalte pludselig, umiddelbart efter at Koch havde spurgt ham: »Mon man kan komme tidlig nok til Toget?« hævede sin Stok, med hvis Haandtag han derpaa, idet han holdt i dens nederste Ende, tildelte Koch flere Slag i Hovedet, saa at Blodet flød ned over hans Ansigt, og han sluttelig faldt omkuld.

Nielsen har derhos udtalt, at han »tror at være aldeles sikker paa«, at Koch ikke »rørte« Tiltalte, forinden denne slog ham.

Bladhandler Christian Hansen Aagesen har ligeledes edelig forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed saa Tiltalte med sin Stok give Koch et meget stærkt Slag i Hovedet, saa at Koch stærkt blødende faldt til Jorden, hvorimod han — efter hvis Skøn Tiltalte vel var paavirket af Spiritus, men dog ikke i nogen særlig høj Grad — efter sin videre Forklaring ikke iagttog, hvorvidt Tiltalte allerede, forinden det Omhandlede passerede, havde slaet Koch.

Ved den mod Koch saaledes udøvede Vold blev der tilføjet ham en Del Læsioner, der i en af vedkommende Embedslæge, Distriktslæge Kragelund, under samme Dato udfærdiget Erklæring ere beskrevne saaledes: Oven i Issen, noget til højre for Midtlinien, fandtes et tværløbende, godt 2" langt Saar, der gik ind til Senehinden, og som havde blødt ret voldsomt; midt i Baghovedet fandtes et ca. ærtestort Saar, der gik gennem Huden, og som havde blødt noget; hen over højre Kind fandtes en flere Tommer lang hoven Svulst, der fra Øret strakte sig nedad og fortil, og hvorover Huden tildels var afskrabet; endelig fandtes paa højre Overarm flere ømme, let svulne Pletter og Striber; om Læsionerne — angaaende hvilke det i Erklæringen hedder, at de ere bibragte med en Stok eller lignende Genstand, der er ført med en god Villie — udtales det sluttelig, at ingen af dem kunde antages at medføre Følger af blivende Betydning.

Ved sit Møde i Retten den 27 September forrige Aar forklarede Koch, at han lige siden Overfaldet havde haft Hovedpine, til Tider i temmelig høj Grad, og at han var »voldsom« øm over den højre Kæbe, saa at det gjorde meget ondt, naar han aabnede Munden; han forklarede derhos, at han havde maattet holde Sengen hele Dagen efter Overfaldet, og at han forøvrigt havde været ude af Stand til at passe sit daglige Arbejde, naar undtages, at han havde kunnet flytte Kreaturerne og passe Svinene. Ved sit Møde i Retten den 30te samme Maaned har Koch endelig forklaret, at han vel endnu af og til havde Hovedpine og Smerter i det højre Kæbeben, navnlig naar han skulde lukke Munden op, men at han iøvrigt befandt sig vel og ikke troede, at Overfaldet vilde medføre nogen varig Skade for ham.

Tiltalte har erkendt ved den omhandlede Lejlighed at have overfaldet Koch, hvem han efter sin Formening ikke tidligere havde set,

men har iøvrigt paastaet paa Grund af Beruselse intetsomhelst nærmere at kunne mindes om det Passerede, naar undtages, at han troede, at Koch havde slaaget ham først.

Under Sagen har Koch nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at erstatte ham de med hans Sygeleje forbundne Omkostninger samt at yde ham Godtgørelse for Svie og Smerte og for hans Borteværen fra Hjemmet samt at betale ham hans Udgifter ifølge en fra fornævnte Distriktslæge modtagen Regning, ialt 60 Kr., og i Overensstemmelse hermed er Tiltalte, der har erkendt sig pligtig at erstatte Koch det nævnte Beløb, og som, medens Sagen henstod for Underretten, har betalt 20 Kr. deraf, ved Underretsdommen tilpligtet at betale Koch en Erstatning af 40 Kr.

Idet det nu ved de fremkomne Oplysninger maa anses tilstrækkelig godtgjort, saavel at Tiltalte ved den oftomhandlede Lejlighed har øvet Vold mod Gaardejer Koch, der i Forhold til Tiltalte maa antages at have været sagesløs, som at han derved har tilføjet Koch de i Lægeerklæringen omhandlede Beskadigelser, findes Tiltalte, om hvem der ikke er Føje til at antage, at han ikke i Gerningens Øjeblik skulde have været fuldt tilregnelig, eller at han ikke har maattet forudse de nysnævnte Læsioner som en rimelig Følge af den af ham udøvede Vold, for sit nævnte Forhold ved Underretsdommen rettelig at være anset efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 3 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 4 Maaneder.

Idet Tiltalte endvidere ved Underretsdommen er rettelig anset efter sidstnævnte Lovs § 5 med en Tillægsstraf af legemlig Revselse, der findes passende bestemt til 15 Rottingslag, samt da Overretten ligeledes tiltræder, at der i Medfør af § 6 i samme Lov vil være at give Tiltalte Paalæg om i et Tidsrum af 3 Aar fra hans Løsladelse ikke i nogen Næringsdrivendes Lokale at nyde spirituøse Drikke og ej heller færdes udenfor sit Hjem i kendelig beskænket Tilstand, vil bemeldte Dom — hvis Bestemmelser angaaende den Koch hos Tiltalte tilkendte Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, dog saaledes, at der i Erstatningen fragaar 4 Kr., der udgør Betalingen for den ovennævnte Lægeerklæring, og som i Henhold til § 2 i forommeldte Lov af 1 April 1905 vil være at henregne til Aktionens Omkostninger — saaledes med den anførte Forlængelse af Tiden for den Tiltalte ikendte Fængselsstraf og med den nysnævnte Nedsættelse af Erstatningsbeløbet være at stadfæste.

Hermed endte den første ordinære Session.

Færdig fra Trykkeriet den 2 August 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 23.

Første Ekstrasession.

Mandag den 30 Juli.

Nr. 249.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Olga Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juni 1906: Arrestantinden Olga Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Olga Larsen til Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Olga Larsen, der tiltales for Tyveri, er født den 19 August 1883 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 1 August 1905 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stykke, og 251 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arresterne, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Laurits Theodor Olsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførererne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Købstads Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans omfattede tillige 2 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Appel ikke foreligger, tiltales Arresterne Thorvald Valdemar Jensen og Jens Laurits Theodor Olsen henholdsvis for Indbrudstyveri, Betleri og Overtrædelse af Værnepligtsloven og for Indbrudstyveri og Betleri, og er ved deres med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelse Følgende i saa Henseende oplyst.

Efter at Arresterne den 22 Marts d. A. havde gjort hinandens Bekendtskab paa et Fæstekontor i Kjøbenhavn, enedes de om samme Dag i Forening at vandre til Helsingør og derfra mulig at begive sig til Sverrig for at søge Arbejde. Ankomne til Helsingør foreslog Arrestanten Jensen sin Ledsager, Arrestanten Olsen, at de skulde begive sig til Holbæk og gøre Indbrud hos en derboende Gartner Pille, idet Arrestanten Jensen nemlig af den ene af de i 1ste Instans Medtiltalte — Charles Victor Emanuel Lund — der i længere Tid havde tjent hos bemeldte Gartner, var bleven gjort opmærksom paa, at denne muligvis gemte Penge i en Skuffe i et i hans Kontor staaende Skrivebord.

Arrestanten Olsen gik ind paa Forslaget, og de begav sig straks paa Vandring til Holbæk, idet de paa Vejen tilbetlede sig baade Penge og Fødemidler. Ankomne til Holbæk om Aftenen den 24 Marts, gik de først hen til Gartnerens Bolig for at undersøge Lokaliteterne, hvorefter de indfandt sig hos Arrestanten Jensens i Holbæk boende Bedstemoder, hos hvem de forblev boende indtil den 26de s. M. om Morgen, idet de vel havde paatænkt at udføre Indbruddet allerede om Aftenen den 25de, men opgav det, da de fandt Gardinerne nedrullede for Vinduerne i Gartnerens Bolig og derfor ikke turde udføre deres Hensigt. Efter om Morgen den 26 Marts at have forladt deres Logis tilbragte de Dagen paa Landet i Nærheden af Holbæk, hvor de

atter betlede, og efter at de om Aftenen havde besøgt en Arrestanten Jensen bekendt Mand, af hvem de under et urigtigt Foregivende laante et Stemmejern, gik de tilbage til Holbæk og naaede omtrent Kl. 1 om Natten til Gartner Pilles Bolig. Efter der at have overtydet sig om, hvor det i Stueetagen værende Kontor var beliggende, og at have opdaget, at Krogene paa det ene af Kontorets Vinduer ikke var paa-satte, aabnede de med Lethed dette Vindue, og kunde nu uden Vanskelighed krybe ind gennem Vinduet. Der opholdt sig den Nat ingen i Stueetagen, idet Gartnerens Moder, der har Værelse der i Nærheden af Kontoret, var bortrejst, og Gartneren med Tjenestefolkene sov i Loftsetagen.

Arrestanterne var vekselvis hver for sig inde i Kontoret, medens den anden imidlertid holdt Vagt udenfor, og forsøgte med det medbragte Stemmejern at opbryde den Skuffe i det derværende Skrivebord, som var opgivet Arrestanten Jensen som Opbevaringsstedet for Gartnerens Penge; men da dette ikke lykkedes, skruede de Benene af Bordet og transporterede dette ud ad Vinduet, hvorpaa de bar det ind i et i Nærheden beliggende Anlæg, hvor de sparkede Bunden ud af den paagældende Skuffe og udtog af samme et Guld-Tikronestykke, 30—35 Kroner i 1- og 2-Kronestykker, en Guldkæde med Medaillon, en anden Guldkæde samt 2 Punge. Ved at tumle med Bordet mærkede de, at der i en anden af Skufferne maatte være en Kasse med Penge, og de sparkede derfor ligeledes Bunden i denne Skuffe ud og tilvendte sig den lukkede Pengekasse, med hvilken de derpaa forlod Anlægget og begav sig til Eriksholms Skove, hvor de tilbragte Resten af Natten, efter at de undervejs havde ved Hjælp af Stemmejernet sønderbrudt Bunden af Pengekassen, som de efter at have udtaget dens Indhold, nemlig en 100-Kroneseddel, 3 10-Krone- og 2 5-Kronesedler samt 5 2-Kronestykker, efterlod paa Gærdet ved Vejen. Med Undtagelse af 100-Kronesedlen, som Arrestanten Jensen tog til sig for senere at dele Beløbet med Arrestanten Olsen, naar den var vekslet, delte de inde i Skoven de stjaalne Penge ligelig mellem sig og begav sig derpaa til Roskilde, hvorfra Arrestanten Olsen tog med Toget til Kjøbenhavn, medens Arrestanten Jensen vandrede til Kjøbenhavn, hvor han først ankom om Aftenen den 28 Marts; Dagen efter fik Arrestanten Olsen ved deres Møde her i Byen sin Halvdel af de ovennævnte 100 Kr.

Ved Arrestanternes Anholdelse her i Staden fandtes Arrestanten Jensen i Besiddelse af 32 Kr. 70 Øre af de stjaalne Penge, medens Resten af disse af Arrestanterne var forbrugte. Han havde ligeledes i Behold den ene Guldkæde, der er vurderet til 5 Kr., og ligesom den fundne, ødelagte Pengekasse, vurderet til 4—5 Kr., tilbageleveret Bestjaalne; den anden Guldkæde med Medaillon, vurderet til 50 Kr., og den ene Pung, vurderet til 1 Kr., vil Arrestanten Olsen have mistet, formentlig ved, at de ere ham frastjaalne.

For de af Arrestanterne — af hvilke Jensen er født den 25 Februar 1883 og tidligere bl. a. straffet 2 Gange for Betleri, senest ved Han Herreders Politirets Dom af 25 Oktober 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage, og Olsen er født den 12 Februar 1885 og straffet ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Marts 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — saaledes udviste Forhold ville de være

at anse, Arrestanten Jensen efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til 1 Aars Forbedringshusarbejde, og Arrestanten Olsen efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der ligeledes ved Dommen findes rettelig bestemt til 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Medens den indankede Dom saaledes i nævnte Henseende — — — vil være at stadfæste, vil den derimod være at forandre, forsaavidt den har paalagt dem in solidum at udrede en Erstatning til Bestjaalne af 250 Kr., idet hans under Forhørene nedlagte Paastand om Erstatning for de stjaalne Genstande og Pengeeffekter, der ikke tilbageleveres ham, findes at mangle tilstrækkelig Bestemthed til at kunne tages tilføje under nærværende Sag, ligesom Arrestanten Jensen, forsaavidt han er sigtet for uden Anmeldelse at være udebleven fra Session i Efteraaret 1905, hvor han skulde møde, og herfor efter Værnepligtsloven af 6 Marts 1869 § 13, 1ste Stykke, ved Dommen er anset med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., herfor vil være at frifinde, idet det ikke under Sagen er oplyst, om han, der har forklaret i Efteraaret 1905 at have været farende med svensk Skib, hvorfra han først afmønstredes efter Sessionens Afholdelse, ikke under disse Omstændigheder maa siges at have haft lovligt Forfald, medens der paa den anden Side ikke findes tilstrækkelig Anledning til at forhale Sagens Paakendelse ved at søge nærmere Oplysninger i saa Henseende indhentede.

Tirsdag den 31 Juli.

Nr. 229. Højesterets sagfører Dietrichson

contra

Jens Christian Jensen, kaldet Bommer (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Ran.

Øster og Vester Han Herreders Ekstrarets Dom af 14de Marts 1906: Arrestanten Søren Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Arrestanten Jens Christian Jensen (Bommer) med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, betale Husmand Niels Larsen Nielsen af Kollerup Klit 30 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Rønn og Thomsen henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 April 1906: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder

Arrestanten Jens Christian Jensen, kaldet Bommer, og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte afgivet en Forklaring, hvorefter han vel ikke selv har bestjaalet Niels Larsen Nielsen, men derimod ved den under Sagen ommeldte Lejlighed har af den i 1ste Instans medtiltalte Sørensen modtaget en Tikroneseddel samtidigt med, at Sørensen fortalte ham, at han umiddelbart forinden havde taget denne tilligemed en anden Tikroneseddel ud af en af Nielsens Lommer.

I Betragtning af Sagens øvrige Oplysninger vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn til denne Forklaring, forsaavidt den gaar ud paa, at Tiltalte ikke som Medgerningsmand har deltaget i Tyveriet. Dommen vil derfor i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Jensen, kaldet Bommer, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Christian Jensen, kaldet Bommer, er under nærværende Sag, der i første Instans tillige angik den medtiltalte Søren Sørensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, sat under Tiltale for Tyveri eller Ran.

Arrestanten er født i Aaret 1876 og har tidligere været straffet ifølge Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 11 Maj 1898 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Kerteminde Købstads Ekstrarets Dom af 6 April 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. § 241, 2det Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 29 Maj 1901 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i et Aar, hvorhos han mangfoldige Gange har været straffet for Betleri, tildels i Forbindelse med Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 og forskellige Politiforseelser, senest ifølge Ringsted Købstads Politirets Dom af 31 August 1905 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Den mod Arrestanten rejste Sigtelse gaar ud paa, at han i Forening med den ovennævnte Søren Sørensen skal Torsdagen den 25de Januar dette Aar have frastjaalet eller fraranet Husmand Niels Larsen

(Nielsen) af Kollerup Klit et Beløb af 30 Kroner, i hvilken Henseende bemeldte Larsen har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Den angivne Dag var Larsen i Mørkningstiden, antagelig Klokken 5 à 5 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen, kommen ind i Fjerritslev Kro, hvor han traf Arrestanten og Sørensen, med hvilke han gav sig til at spille om Drikkevarer. Herunder havde han sin Pengepung, der bl. a. indeholdt 45 Kr. i Sedler, fremme, og Arrestanten og Sørensen har efter hans Forklaring, der i saa Henseende er bestyrket ved den af Opvarteren i Kroen afgivne Forklaring, ikke kunnet undgaa at se, at han var i Besiddelse af de nævnte Seddelpenge. Under Spillet udgav Arrestanten sig for Slagter eller Kreaturopkøber og Larsen foreslog derfor ham og Sørensen at følge med sig hjem for at se paa en Kalv, som han havde tilsalgs. Efter at Larsen, som det maa antages, mellem Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 7 havde været en kort Tid borte fra Kroen for hos en nærboende Købmand at afhente en Kurv med Varer og en Dunk med Brændevin, indfandt han sig atter i Kroen, hvorfra han straks efter sammen med Arrestanten og Sørensen gik ad sit Hjem til. Paa Vejen blev han imidlertid betænkelig ved sit Følgeskab, hvorfor han med sine Ledsagere gik ind hos den i Udkanten af Fjerritslev boende Røgter Niels Bentsen, hvem han, efter at have faaet ham med ind i Soveværelset — hvor tillige Bentsens Hustru og voksne Søn var tilstede, medens Arrestanten og Sørensen forblev i den foran liggende Stue, anmodede om at gemme hans Seddelpenge, som han fremtog, til den følgende Dag. Bentsen afslog dog dette, hvorefter Larsen lagde tre af sine Tikronesedler i en Konvolut, som han puttede ned i sin højre Bukselomme, i hvilken han tillige anbragte sin ene Vante ovenpaa Konvolutten, medens han stak sin Pengepung ned i sin venstre Bukselomme, og han forlod derpaa Bentsens Hus sammen med Arrestanten og Sørensen. Udenfor Huset drak Arrestanten og Sørensen begge noget Brændevin af Larsens Dunk, medens Larsen kun lod, som om han ogsaa drak af Dunken, og de gik derefter alle tre henad Vejen Nord paa, saaledes at Arrestanten gik et Par Skridt foran de andre. Da de vare komne, som det maa antages, henved 50 Alen bort fra Bentsens Hus, mærkede Larsen, at Sørensen havde sin Haand i hans venstre Bukselomme, og at hans Pengepung derefter var borte, og umiddelbart efter følte han i sin højre Lomme og mærkede, at ogsaa Konvoluten med de tre Pengesedler og Vanten, som havde ligget ovenpaa, var borte. Larsen beskyldte nu Arrestanten og Sørensen for at have taget hans Penge, og Sørensen gav sig da til at hjælpe ham med at søge i hans Lommer og gjorde ham herunder opmærksom paa, at Pungen nu fandtes i hans højre Vestelomme, hvori den, hvis Indhold var urørt, var stukket ned med det ene Hjørne. Derimod var Konvoluten med de 30 Kr. vedblivende borte, og da Larsen beklagede sig herover, stak Sørensen, idet han sagde: »Her er dine Penge«, ham et Papir i Haanden, men ved Skinnet af Lyset fra Vinduet i et nærliggende Hus saa Larsen, at Papiret ikke var andet end et sammenkrøllet Stykke af en Avis, og da han derfor fastholdt, at Arrestanten og Sørensen havde taget hans Penge, løb Arrestanten og Sørensen deres Vej, medens Larsen, efter først forgæves at have søgt Politibetjenten i dennes Hjem, gik tilbage til Kroen, hvor han atter traf

Arrestanten og Sørensen, og hvor tillige en Kontorist fra Herredskontoret var tilstede, for hvem han anmeldte sit Pengetab.

Det er derhos oplyst, at saavel Arrestanten som Sørensen, medens den nævnte Kontorist var gaaet bort fra Kroen for at faa konstateret, hvorvidt Larsen virkelig havde været i Besiddelse af det ommeldte Pengebeløb, ligeledes forlod Kroen og var borte fra denne i nogen Tid, saaledes at Kontoristen først mellem Kl. 10 $\frac{1}{2}$ og 11 atter traf dem paa det af dem beboede Kammer i Kroen, hvor han med deres Samtykke og i Overværelse af tvende Vidner visiterede dem, hvorved Sørensen fandtes i Besiddelse af en Pengepung med 5 à 6 Kroner, medens Arrestanten løst i Lommen havde et Tokronestykke, et Kronestykke og nogle Smaapenge, ialt 4 à 5 Kr.

Under den derefter mod Arrestanten og Sørensen indledede Under søgelse har nu Arrestanten, ligesom Sørensen, vedholdende benægtet at have frataget Larsen det fornævnte Beløb af 30 Kr.

Under Sagen er det imidlertid oplyst, at Arrestanten — der i nogen Tid, forinden Undersøgelsen blev rejst, havde vandret omkring fra Aalborg over Nibe og Løgstør til Fjerritslev sammen med Sørensen, under hvilken Vandring Arrestanten skaffede sig Fortjeneste ved Salg af Kort, som han forsynede med Udskæringer, ligesom han sammen med Sørensen forfærdigede og solgte Staaltraadsvare — ligesom Sørensen forud for deres Samvær med Larsen kun har været daarlig forsynet med Penge, saaledes at Arrestanten bl. a. kort før Larsen kom i Selskab med ham og Sørensen, maatte hos en i Kroen tilstede værende Person skaffe sig 45 Øre for at betale nogle nydte Drikkevarer, hvorimod de begge om Aftenen efter Kl. 8 à 8 $\frac{1}{2}$ havde Penge nok, idet de, da de, som foran nævnt, gik nogen Tid bort fra Kroen, begge gjorde Indkøb hos forskellige Handlende i Fjerritslev, saaledes at Sørensen bl. a. købte for 60 Øre Metaltraad og ved Betalingen heraf fik en Tikroneseddel byttet, medens Arrestanten købte en Stegepande for 95 Øre. Af Ekspeditrice hos Købmand Mosel i Fjerritslev Methea Iversen er det derhos edelig forklaret, at Arrestanten, hvem hun forud kendte, den paagældende Aften mellem Kl. 8 og 8 $\frac{1}{2}$ i hendes Principals Butik købte for 25 Øre Cigaretter og betalte dem med en Tikroneseddel, paa hvilken han fik 3 Tokronestykker og 1 Kronestykke samt noget over 2 Kr. i Smaapenge tilbage, og at hun ved den Lejlighed i hans Pengepung saa endnu et Papir, der saa ud som en Pengeseddel og ikke var af blaa Farve, altsaa ikke var en Femkroneseddel, og vel har Arrestanten, der ikke har nægtet at have gjort det sidst meldte Indkøb og herved faaet igen paa en Tikroneseddel, villet gøre gældende, at dette Indkøb fandt Sted, forinden han havde truffet Larsen, men ligesom dette er i Strid med Methea Iversens beedigede Forklaring, saaledes tale ogsaa de øvrige i Sagen foreliggende Oplysninger, deriblandt den af Købmand Mosels Butiksdreng afgivne Forklaring, bestemt imod Rigtigheden af Arrestantens Anbringende. Med Hensyn til sine Pengeforhold har Arrestanten forøvrigt nærmere forklaret, at han, da han den 19 Januar forlod Aalborg, var i Besiddelse af 1 Kr. 80 Øre, og at han den 23de s. M. erhvervede den af ham, som meldt, i Fjerritslev byttede Tikroneseddel paa den Maade, at han i et Hus eller en Gaard paa Heden mellem Sebbersund og Løgstør solgte Varer for omtrent 1 Kr. 35 Øre og herfor modtog

en Tikroneseddel, som han gav 8 Kr. 65 Øre tilbage paa, men ligesom det maa anses ganske uantageligt, at Arrestanten ved Salg af de af ham forfærdigede Kort eller ved Udbyttet af de ovennævnte Staaltraadsvarer har kunnet indvinde saa meget, at han faa Dage efter kun at have været i Besiddelse af det ovennævnte ringe Beløb skulde have kunnet give over 8 Kr. tilbage paa en Tikroneseddel, saaledes fremgaar ogsaa Usandsynligheden af hans herommeldte Forklaring deraf, at det trods Politiets i saa Henseende anstillede nøjagtige Undersøgelse ikke har kunnet udfindes, at Arrestanten noget Sted i den paagældende Egn har afsluttet en Handel som den af ham omfoklarede, hvortil yderligere kommer, at han vel har paaskudt ogsaa at have haft andre Indtægter, men at dette, som han under Forhøret har udtrykt sig, er en privat Sag, hvormed han har vægret sig ved at give nærmere Oplysning.

Af Larsen Bentsens ovennævnte Søn Vilhelm Nielsen er det derhos edelig forklaret, at han, da Larsen tilligemed Arrestanten og Sørensen, som ovenfor ommeldt, havde forladt hans Faders Hus, gik ud for at se efter dem, og at han da, medens de var standsede 6 à 8 Skridt fra Huset, iagttog, at medens den ene af Larsens Ledsagere drak af Larsens Dunk, stak den anden, som haltede — hvilket efter det Oplyste er Tilfældet med Arrestanten — sin Haand ned i Larsens højre Bukselomme, idet han tog hans Overfrakke tilside, hvorefter han gik lidt foran de to andre, uden at det lod til, at Larsen havde mærket noget til det saaledes Passerede.

Endelig er det oplyst, at Arrestanten og Sørensen, som den paagældende Dag paa Kroen havde ladet sig forlyde med, at de fra Fjerritslev vilde til Thisted, næste Morgen Kl. 3 forlod Kroen, idet de til en Person, der delte Kammer med dem, atter udtalte, at de agtede sig til Thisted, men at de ikke desto mindre straks begav sig bort ad den til Aalborg førende Landevej og, som det maa antages, ca. 1 $\frac{1}{4}$ Mil fra Fjerritslev drejede af til Bonderup Station, hvor de afventede Toget, med hvilket de derefter tog til Nørresundby, uden at de om Grunden til deres forandrede Rejseplan har kunnet give nogensomhelst sandsynlig Forklaring. Ved Ankomsten til Nørresundby blev de straks anholdte, og Sørensen fandtes da i Besiddelse af 10 Kr., medens Arrestanten havde 7 Kr. 13 Øre hos sig, skønt de har erkendt, at de ikke efter Opholdet i Fjerritslev Kro havde tjent noget, men tværtimod dels til Fortæring i Bonderup, dels til Jernbanebilletter havde brugt 3 Kr. 15 Øre.

Naar nu henses til, at det saavel efter Arrestantens egen Forklaring som efter, hvad der iøvrigt er oplyst, maa antages, at hans og Sørensens Fortjeneste og Forbrug i Tiden fra deres Afrejse, indtil de traf sammen med Larsen i Fjerritslev Kro, paa det nærmeste have dækket hinanden, at Arrestanten, ligesom Sørensen, desuagtet saavel ved den ovennævnte Visitation som ved deres Anholdelse viste sig at være i Besiddelse af ikke helt ubetydelige Beløb, at Arrestanten om Aftenen i Fjerritslev disponerede over en Tikroneseddel, uden at hans Forklaring om, hvorledes han har erhvervet samme, kan anses for fyldestgørende, at Sørensen ligeledes samtidig var i Besiddelse af en saadan Pengeseddel, at de af Arrestanten under Sagen afgivne Forklaringer i hvert Fald delvis har været vaklende og ubestemte samt

paa flere Punkter forbeholdne, og at Arrestanten er en tidligere ofte straffet Person, der navnlig flere Gange har været straffet for Ejendomsindgreb, findes der, uanset Arrestantens Benægtelse, ved det Oplyste at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han, saaledes som det ogsaa ved Underrettsdommen er statueret, har i Forening med Sørensen under de af Larsen omforklarede Omstændigheder frastjaaet Larsen det oftnævnte Pengebeløb af 30 Kr.

Larsen har under Sagen paastaet Arrestanten og Sørensen in solidum tilpligtede at betale ham en Erstatning af 30 Kr., og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. § 246, som for 3dje Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — — ligeledes billiges, vil saaledes, saavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 257. Højesteretssagfører Bagger

contra

Charles Emilius Vilhelm Hjorth (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1906: Arrestanten Charles Emilius Vilhelm Hjorth bør straffes med Tugthusarbejde i 2¹/₂ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Emilius Vilhelm Hjorth til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Charles Emilius Vilhelm Hjorth for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten er født den 5 Marts 1876 og bl. a. anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1901 efter Straffelovens § 228, jævnfør tildels § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 September 1902 efter Straffelovens § 230*), jævnfør § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 7de Marts 1903 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23de Juli 1904 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Rettens 2den Afdelings Dom af 27 Januar 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 29 Maj d. A. om Aftenen ved 7-Tiden ved Lommetyveri frastjaalet Arbejdsmand Carl Johan Ernst Lembcke, der i beruset Tilstand sad ved Siden af ham paa en Bænk paa Legepladsen ved Kapelvej, et til 8 Kroner vurderet Lommeur efter først at have overskaaret eller overrevet den Snor, hvori det var fastgjort.

Arrestanten har derhos overtraadt et ham den 18 April d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, blandt Andet gaaende ud paa, at han hver Mandag skulde melde sig ved nævnte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han i Tiden fra den 14 Maj d. A. til sin Anholdelse den 31 Maj d. A. har undladt at afgive den befalede Melding.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 246, efter dens § 232, 1ste Stk., som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3dje Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Nr. 230. Højesteretssagfører Liebe

contra

Valdemar Villiam Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 22 Februar 1906:
Arrestanten Valdemar Villiam Pedersen bør straffes med Fængsel paa

*) Skal være 230, 1ste Stk.

sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og i Erstatning til Vognmandskusk Christian Thorvald Christensen betale 31 Kr. 50 Øre. Saa udreder han og samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. P. Petersen og Jacob P. Nielsen, 12 Kr. til hver. Det idømte Beløb at udrede inden 3de Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Maj 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Richter og V. S. Salomonsen, betaler Arrestanten Valdemar Villiam Pedersen, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Villiam Pedersen til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Nellesmann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Roskilde Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Valdemar Villiam Pedersen aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Om Aftenen den 20 Januar d. A. opholdt Arrestanten sig i Forlystelsesetablisementet »Fjordvilla« i Roskilde. Da han optraadte paa en generende Maade mod flere af de andre der tilstedeværende Gæster, blev han noget efter Kl. 12 udvist af Restaurationsbygningen af Værten og begav sig ud i Etablisementets Have. Da de øvrige Gæster kort efter ved Lukketid ligeledes forlod Restaurationen, kom Arrestanten, der endnu opholdt sig i Haven, i Skænderi med en Tjenestekarl, med hvem han ogsaa tidligere paa Aftenen havde været i Klammeri. Vognmandskusk Christian Thorvald Christensen, der var i Selskab med den paagældende Tjenestekarl, kom nu til og opfordrede begge til at lade være at skændes, men Arrestanten fo'r ind paa ham og tilføjede ham med en Kniv, han havde fremtaget af Lommen og oplukket, et Stik i Brystet, hvorefter Arrestanten løb om paa den anden Side af Restaurationsbygningen. Den Overfaldne, der ikke

mærkede nogen Ulempe af det ham tilføjede Saar, forfulgte imidlertid Arrestanten for at gribe ham og løb, da han fandt ham staaende paa Platformen af en Trappe, der førte op til den anden Side af Restaurationsbygningen, i dette Øjemed op ad Trappen. Saasnart han naaede Arrestanten, fo'r denne imidlertid mod ham og tilføjede ham, medens de tumlede med hinanden, yderligere Stiksaar med Kniven, som Arrestanten stadig havde oplukket i Haanden. Kusk Christensen, der endnu ikke følte nogen M^{én} af de ham tilføjede Saar, gik kort efter ned ad Trappen hen til sine Kammerater, der ledsagede ham til en Læge, som samme Nat foranstaltede ham indlagt paa Sygehuset, hvor han henlaa indtil den 30 Januar, da han blev udskreven.

Ifølge den nævnte Læges Erklæring af 21 Januar d. A. fandtes der hos Christensen følgende 4 friske Stiksaar:

Det ene ved ydre Kant af venstre Øje, ca. 2 Ctm. langt og vel naaende ind til Benet, men sandsynligvis uden videre Betydning;
 det andet ca. 1 Ctm. langt, i 3dje venstre Mellemeribbensrum tæt ved Brystbenet og gaende ret dybt ind mellem Ribbenene;
 det tredje, ligeledes ca. 1 Ctm. langt og ret dybt, i højre Side af Ryggen tæt ved Ryghvirvelsøjlen i Højde med de nederste Ribben;
 det fjerde endelig et ganske ubetydeligt overfladisk Saar paa venstre Skuldres Forflade.

I en af den samme Læge den 31 Januar d. A. udstedt Erklæring udtales, at Saarene ere lægte hurtigt og uden Komplikationer, og at de ikke antages at ville medføre skadelige Følger for Fremtiden.

Den af Arrestanten benyttede Kniv er en ældre, i stort Omfang med Rust beklædt Lommekniv med Hornskaft af ca. 3½ Tommes Længde, og som foruden en Proptrækker har to temmelig sløve Blade, af hvilke det større antages benyttet af Arrestanten ved Overfaldet. Den tidnævnte Læge har i sin Erklæring af 31 Januar d. A. om Knivens Farlighed som Voldsredskab udtalt, at den af en Kniv at være skønnes at kunne betegnes som et relativt mindre farligt Vaaben, temmelig stump og sløv, som den er. Det udtales imidlertid, at Knivbladets Længde er tilstrækkelig stor til at tilføje et absolut livsfarligt Saar, hvis det ført med endnu større Kraft var trængt ind i hele sin Længde paa det Sted af Brystet, hvor det ene Saar findes, og at dette ikke er sket, maa efter Lægens Formening skyldes Knivens stumpe og sløve Spids.

Arrestanten, der ved den paagældende Lejlighed maa antages at have været en Del paavirket af Spiritus, men dog ikke i højere Grad, end at han var klar over sine Handlinger, har erkendt, at han ikke har haft noget udestaaende med Kusk Christensen, og at denne, da Arrestanten første Gang overfaldt ham, ikke havde givet Arrestanten nogensomhelst særlig Anledning til at vente Voldshandlinger fra hans Side, men Arrestanten har dog tillige anført, at han, som var i Skænderi med den ovenfor nævnte Tjenestekarl, da Christensen kom til, tænkte sig Muligheden af, at disse to i Forening vilde banke ham, af hvilken Grund han trak sin Kniv frem og gik løs paa Christensen. Han sigtede ikke efter nogen særlig Legemsdel, men har indrømmet, at han slog godt til med Kniven, og at han derfor ikke vel kunde

være blind for, at han let vilde kunne tilføje alvorlig Skade. Med Hensyn til de Knivstik, Arrestanten har tilføjet Christensen paa Trappen ved Bagsiden af »Fjordvilla«s Restaurationsbygning, har Arrestanten udtalt, at han, da Christensen løb op ad Trappen og kom henimod ham, ventede at blive angreben af Christensen.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten, der er født den 3 August 1877 og ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet med Undtagelse af, at han ifølge sin Forklaring engang har vedtaget en Bøde, stor 40 Kr., for Værtshusuorden, være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. tildels § 1, 2det Stykke, i midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905, med en Straf, der i den indankede Dom findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, og da bemeldte Doms Bestemmelser — — — om den ham paalagte Erstatning til Overfaldne af 31 Kr. 50 Øre ligeledes billiges, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 243.

Højesteretssagfører Rée

contra

Karl Kristian Pedersen og Anders Peter Jensen
(Def. Liebe),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 7 April 1906: De Tiltalte, Tjenestekarlene Karl Kristian Pedersen af »Heinstrupgaard« og Anders Peter Jensen og Hans Peter Jensen, begge af »Gundsøgaard«, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, de 2 Førstnævnte hver især i 4 Maaneder og Sidstnævnte i 20 Dage. Saa udrede de og, En for Alle og Alle for En, Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 15 Kr. og Defensor, Sagfører Nielsen, 12 Kr. Endelig bør de Tiltalte Karl Kristian Pedersen og Anders Peter Jensen, En for Begge og Begge for En, betale i Erstatning til Tjenestekar August B. Svensson af Gundsømagle 25 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1906: Forsaavidt angaar de Arrestanterne Karl Kristian Pedersen og Anders Peter Jensen og Tiltalte Hans Peter Jensen ikendte Straffe og Aktionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Erstatning til Tjenestekar August Bernhardt Svensson udreder Arrestanterne og Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 25 Kr. I Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Busch og Prokurator Lassen, udreder

Arrestanterne og Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Karl Kristian Pedersens og Anders Peter Jensens Vedkommende anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden, særlig under Hensyn til Straffelovens § 58, findes at kunne forkortes til en Maaned for hver af de Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de ovennævnte Tiltalte bestemmes til een Maaned. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesterets-sagførerne Réé og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Karl Kristian Pedersen og Anders Peter Jensen og Tiltalte Hans Peter Jensen tiltales under nærværende fra Lejre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Arrestanten Pedersen er født den 18de November 1884 og senest anset ved Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 25de Marts 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Arrestanten Jensen og Tiltalte ere fødte henholdsvis den 19de Juni 1885 og den 30te November 1882, og ingen af dem er fundet forhen straffet.

Ved Arrestanternes og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder godtgjorte at være følgende:

Den 14 Februar d. A., da Arrestanterne og Tiltalte, der havde Plads som Tjenestekarle paa nærliggende Gaarde, ved Titiden om Aftenen var paa Hjemvejen fra et Besøg i Landsbyen Gundsømagle, saa de, at en svensk Tjenestekarl, August Bernhardt Svensson, blev vist ud af Byens Forsamlingshus.

Arrestanten Jensen, der oftere var bleven forulempet af Svensson, særlig ved Trusler om Vold, gik hen til ham og spurgte ham, hvorfor de aldrig kunde komme til Byen uden at blive forulempet af ham, samt tildelte ham et Slag med sin Egetræsstok, hvilket ramte Svensson enten i Hovedet eller paa Skulderen.

Efter Arrestantens Forklaring forekom det ham, inden han slog, at Svensson slog Tiltalte, der stod ved Siden af, men til denne Forklaring, der ikke har nogen Støtte i det Oplyste, vil der ikke kunne tages Hensyn.

Efter Slaget vendte Svensson sig derimod mod Tiltalte og slog ham med knyttet Haand i Panden og løb derpaa hen imod Arrestanten Pedersen, der stod noget bag de Andre, og da denne Arrestant troede, at Svensson vilde angribe ham, slog han til ham med sin Stok, der ligeledes var af Egetræ. Samtidig hermed greb Tiltalte fat i Svensson, der faldt til Jorden med Ansigtet nedad, og nu gav begge Arrestanter og Tiltalte sig til at slaa løs paa ham, de Førstnævnte med deres Stokke, Sidstnævnte med sine knyttede Hænder.

Svensson, der var noget paavirket af Drikkevarer, og som maa antages at være besvimet under Overfaldet, blev af Tilstedeværende bragt i Hus, og ved en den næste Dag foretagen Lægeundersøgelse viste det sig, at der i højre Isseregion var bibragt ham et ca. 2 Tommer langt til Benet gaaende Saar med noget knuste Rande, der havde været forbundet med stærk Blødning, og som medførte, at den Overfaldne maatte holde Sengen til den 18de s. M. og først kunde genoptage sit Arbejde den 22de s. M., men som i det Væsentlige lægtes i Løbet af samme Maaned uden at efterlade sig nogen varig Mên for den Overfaldne. Iøvrigt havde Svensson ingen Skade taget af Overfaldet.

Det er nu vel sandsynligt, at det omtalte Saar er bibragt Svensson med en af de to ommeldte Egestokke, uden at det dog er oplyst, hvem af Arrestanterne, der har tilføjet ham Saaret, men efter Arrestanternes og Tiltaltes hele Optræden, findes de alle tre at maatte bære Ansvaret for den Svensson ved den omhandlede Lejlighed tilføjede Overlast, og de vil derfor alle tre isom Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens § 203. Straffen findes, som i Underrettsdommen bestemt, efter Omstændighederne at burde fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Arrestanternes Vedkommende hver især i 4 Maaneder, for Tiltaltes Vedkommende i 20 Dage, ligesom Underrettsdommens Bestemmelse om — — — — den Overfaldne tillagte Erstatning af 25 Kr. tiltrædes, idet den nævnte Erstatning dog vil være at paalægge Arrestanterne og Tiltalte in solidum og ikke som i Underrettsdommen sket blot Arrestanterne in solidum.

Færdig fra Trykkeriet den 9 August 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 24.

Onsdag den 1 August.

Nr. 256.

Højesteretssagfører Rée

contra

Reinholdt Oluf Alexandersson, kaldet **Eriksson**
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Juni 1906: Arrestanten Reinholdt Oluf Alexandersson, kaldet Eriksson, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Steinthal., 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Reinholdt Oluf Alexandersson, kaldet Eriksson, til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Reinholdt Oluf Alexandersson, kaldet Eriksson, der tiltales for Tyveri og Betleri, har opgivet at være 30 Aar, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juli 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, og ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 11 Januar 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Arrestanten har en Eftermiddag i Marts d. A. stjaalet noget til 20 Kr. vurderet Vadsketøj, som beroede paa et Tørreløft i Ejendommen Amaliegade 11.

Til Tørreløftet skaffede Arrestanten sig efter sin Forklaring, der efter det Oplyste ikke kan forkastes, i tyvagtig Hensigt Adgang ved, uden Anvendelse af synderlig Kraft, at trække i den for Døren til Loftet anbragte Hængelaas, hvorved den Krampe, gennem hvilken Laasebøjlen var stukket ind, gik ud af sit Leje.

Arrestanten har den 17de s. M. om Eftermiddagen i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til et Loftskammer i Ejendommen Bredgade 70 og i Kammeret stjaalet nogle Sengklæder og en Rejsetaske.

Det Stjaalne, der tilsammen er vurderet til 50 Kr., beroede dels frit fremme, dels i en uafaalet Kasse.

Arrestanten har den 14 April d. A. om Eftermiddagen i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til en ubeboet Lejlighed i Ejendommen Frederiksholms Kanal 2 og i Lejligheden stjaalet en Kuffert og nogle Pletgenstande, ialt af Værdi 45 Kr. Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i en aaben Kasse.

Arrestanten har endvidere den 17de s. M. om Eftermiddagen stjaalet nogle tilsammen til 60 Kr. vurderede Lagener, som beroede i et uafaalet Skab i et Loftskammer i Ejendommen Vodroffsvej 2 C. Til Kammeret skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang ved at aabne den til samme førende Dør ved Hjælp af falsk Nøgle og ved Vold.

Endelig har Arrestanten i Tiden fra forrige Efteraar og indtil sin Anholdelse her under Sagen den 17 April d. A. af og til betlet her i Staden.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Nr. 245.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

George Alexander, kaldet **Krause** (Def. Winther),

der tiltales for Legemsbeskadigelse og for derved at have forvoldt Maria Louisa James' Død.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 21 Marts 1906: Arrestanten George Alexander, kaldet Krause, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 15 Maj 1906: Arrestanten George Alexander, kaldet Krause, bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Aktionens Omkostninger udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det af Tiltalte udviste Forhold, saafremt han maa anses tilregnelig, vil være at henføre under Fdg. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Led.

Da hverken den afgivne Lægeerklæring eller de i Sagen iøvrigt foreliggende Oplysninger afgive Føje til at gaa ud fra, at Tiltalte i Handlingens Øjeblik var utilregnelig, vil han være at anse efter ovennævnte Straffebestemmelse. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Da Underrettens Dom har dette Resultat, vil den kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte George Alexander, kaldet Krause, til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 60 francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 21 Marts 1906 er Arrestanten George Alexander, kaldet Krause, født paa St. Croix den 25 Oktober 1875 og ikke tidligere straffet, som var tiltalt for Legemsbeskadigelse og for derved at have forvoldt Maria Louisa James's Død, anset med Straf af 3 Aars Forbedringshusarbejde, og er denne Dom efter Domfældtes Begæring og tillige fra det Offentliges Side indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder er i det Væsenlige følgende:

Den 26 Oktober 1905 anmeldte Arrestanten, der var Forvalter paa Plantagen »Magens Bay« paa St. Thomas, for St. Thomæ Skifetret, at Fruentimmeret Maria Louisa James af samme Plantage var afgaaet ved Døden samme Dag af Mavekrampe. Begravelsen, under Medvirksomhed af Præst, fandt Sted samme Dags Eftermiddag.

Da der gik Rygter om, at Fruentimmeret var bleven mishandlet af Arrestanten, med hvem hun samlevede i Konkubinatsforhold, og at hendes Død var en Følge af denne Mishandling, blev Undersøgelse indledet, Liget opgravet og legal Obduktion forsøgt den 31 Oktober 1905.

Under Undersøgelsen er ved Arrestantens egen Tilståelse og afgivne Vidneforklaringer Følgende oplyst:

Arrestanten, der i nogle Aar havde levet sammen med Afdøde, var den 25 Oktober f. A. gaaet i Seng til sædvanlig Tid, omtrent Kl. 8 Aften, medens Afdøde sad og snakkede med hans Moder, der

boede paa samme Plantage i et nær ved Arrestantens liggende Hus. Han faldt i Søvn og vækkedes ved, at Afdøde, der af og til drillede ham ved, medens han sov, at binde hans Ben sammen eller binde et af dem fast til Sengestolpen, greb fat i hans ene Fod. Han havde haft Hovedpine, da han gik i Seng, og været i daarligt Humør, saa han blev vred over disse Narrestreger og gav sig til at skænde. Da Afdøde svarede igen, kom de i hæftig Trætte, og det endte med, at Arrestanten sprang ud af Sengen, greb en Tyremie og dermed tilføjede Afdøde, hvem han holdt med venstre Haand, en Del Slag paa Kroppen. Hans Moder, der hørte Støjen, raabte til ham, at han skulde lade Pigen være, og prøvede at komme ind, men kunde ikke, da Døren var lukket af. Arrestanten bad Moderen passe sig selv, men holdt dog i nogle Minutter op med at slaa og indskrænkede sig til at skælde; da imidlertid Afdøde blev ved med at svare igen, gav han sig atter til at prygle løs paa hende, indtil han omsider holdt op og gik i Seng igen. Hele denne Pryglescene kan med Afbrydelser have været omtrent en halv Time. Afdøde blev oppe, og de blev ved at kives indtil Midnat eller lidt senere, da Afdøde greb en tom Flaske og truede Arrestanten med den, hvorpaa han atter sprang op og med Tyremien gav hende nogle Slag, der ramte hende over Brystet. Hun løb nu ud af Huset og hen til det af Arrestantens Moder beboede Værelse; hun bad Moderen endelig lukke hende ind i en Fart, og Moderen sprang ogsaa straks op, lukkede Døren op og greb Afdøde i Armen for at trække hende indenfor, men Arrestanten var i Hælene paa Afdøde, greb fat i hende og halede hende med sig; hun kastede sig ned paa Jorden og bad for sig, men han gav hende nogle Slag over Yderlaarene og slæbte hende tilbage ind i sit Hus, hvor han fortsatte Prygleriet, indtil Tyremien, hvormed han over Afdødes Skulder vilde tilføje hende et Slag ned over Ryggen, traf Skulderen og knækkede, saa at han kun beholdt et Stykke paa 7 à 8 Tommer i Haanden. Arrestanten gik saa i Seng igen, og Afdøde, som hidtil havde haft sin Kjole paa, tog den nu af og gik ogsaa tilsengs i deres fælles Seng. Arrestanten faldt i Søvn, men vaagnede noget efter ved, at Afdøde faldt ud af Sengen; han tændte Lys og saa hende ligge paa Gulvet ved Siden af Sengen med Ansigtet nedad, og da han havde løftet hende op i Sengen igen, og hun udstødte Skrig og var meget medtaget, kaldte han paa sin Moder, der, foranlediget dels ved hans Kalden, dels ved Afdødes Skrig, straks kom til og søgte at live hende op, men til ingen Nytte, idet hun døde kort efter.

Det har ikke været muligt at erholde ganske nøjagtige Tidsbestemmelser; efter det Oplyste kan det imidlertid ikke antages, at der er hengaaet mere end en halv til en Time mellem det Øjeblik, Arrestanten holdt op med at prygle Afdøde, og det Øjeblik, hun faldt sammen.

Tyremien følger Akterne og beskrives i Forhøret som 43 $\frac{1}{2}$ '' lang, lidt under 1'' Diameter, belagt med Spanskrørsskinner i hele Længden, omvunden med Sejlgarn, dette oliemalet.

Med dette Redskab mener Arrestanten at have tilføjet Afdøde ialt omtrent 20 med Kraft, om end ikke hans fulde Kraft, førte Slag, men efter det ellers Oplyste maa Antallet antages at have været langt større.

Forinden Begravelsen fandtes Afdøde at have et frisk blødende Saar udfor det ene Øje, antagelig en Følge af et Fald, hvorhos to Kvinder, som hjalp med at vadske Liget, har forefundet en Del sorte, blodunderløbne Strimer af en Fingers Bredder over Brystet, samt den ene af disse Kvinder saadanne Strimer tillige over Ryggen og Yderlaaret.

Den foretagne Obduktion har nærmest kun givet et negativt Resultat; kun Kraniet blev aabnet og fundet ubeskadiget, hvorhos det udtaltes, at Læsionen ved Øjet ikke kan antages at have været Aarsag til Døden. Aabning af Bryst- og Bughulen blev end ikke forsøgt, angivelig som Følge af den stærkt fremskredne Forraadnelse og Emolli-sion. Det udsiges, at udvendig paa Hals, Krop og Lemmer findes intet Tegn paa Vold, hvormed ifølge en senere Erklæring fra den ene af de obducerende Læger, Landfysikus Mortensen, kun er ment Saar, Dislokation, Brud af Knogler og Lignende, men ikke Mærker af Slag, hvorhos Landfysikus udtaler, at det er tvivlsomt, om saadanne Mærker, selv om man havde haft Opmærksomheden henvendt derpaa, havde kunnet skelnes fra de tilstedeværende kadaverøse Fænomener.

Om hvorvidt Afdøde var frugtsommelig, hvad hun, medens hun bad for sig, skal have udtalt, er intet oplyst.

Naar imidlertid henses til, at Afdøde var en ung Kvinde paa ca. 20 Aar, som efter Forklaring af en Distriktsjordemoder, der tilsaa hende i Juni Maaned ifjor, var kraftig og normal skabt i alle Retninger og ikke led af nogen Svaghed, at hun efter sine Omgivers Udsagn havde et godt Helbred og ikke var Genstand for andre pludselige Sygdoms- eller Svaghedsanfald end af og til lettere og kortvarige Anfald af Bryst- eller Mavesmerter, at hun, da hun den 25 Oktober om Aftenen sad og snakkede med Arrestantens Moder, var som sædvanlig og kun lejlighedsvis lod et Ord falde om, at hun havde løs Mave, at hun gjordes til Genstand for langvarig og voldsom Gennempryglen med et farligt Redskab, at Døden indtraf ganske kort Tid efter denne Mishandling, at Retslægen, Landfysikus Mortensen, har erklæret, at Døden kan skyldes Mishandlingen, enten som Følge af en indvendig Bristen, navnlig af et af Underlivsorganerne, eller som Følge af en nærmest af psykisk Paavirkning hidført Hjertelammelse, og at ingen anden Døds-aarsag er indiceret, saa skønnes der at være tilvejebragt et saadant Bevis, som under Omstændighederne kan fordres, for, at hun er død som Følge af den hende af Arrestanten tilføjede Overlast.

Arrestantens Voldshandlinger kan ikke betegnes som overlagte og Afdøde ikke som fuldstændig sagesløs, og der findes ingen Grund til at bestride Arrestantens Forklaring om, at hans Hensigt var at revse Afdøde, ikke at dræbe hende, hvorhos det forsaavidt maa billiges, naar Underrettsdommen har henført Arrestantens Forhold under Forordning 4 Oktober 1833 § 2, sidste Stykke.

Arrestanten skildres som en raa og brutal Natur, der var almindelig frygtet af sine Undergivne og jevnlig gennemprygledede saavel Afdøde som andre Fruentimmer, med hvem han tidligere havde levet sammen.

Under sit Ophold i Arresten, blev Arrestanten om Aftenen den 17 November f. A. ustyrlig og blev da indlagt paa St. Thomæ Kommunehospital; da han der havde maniakalske Anfald og af Lægen an-

saas for at være i høj Grad farlig, blev han den 24de s. M. oversendt til Richmond Sindssygeanstalt paa St. Croix, dels for at være i sikker Forvaring, dels for at undergives Observation for Sindssygdom.

I sin under 12 Februar d. A. afgivne Erklæring udsiger den observerende Læge, Landfysikus Kalmer, at Arrestanten under Observationen flere Gange har haft saavel epileptiske Anfald som Anfald af Voldsomhed (vikarierende Epilepsi), at han lider af epileptisk Sindssygdom med vikarierende Voldsomhedsudbrud og moralsk Svækkelse, nemlig fuldstændig Iigegyldighed overfor sin Handling og dens Resultater, at han vel ikke til alle Tider behøver at være sig sin Handlings Natur og Følger ubevidst, men at dog til alle Tider hans særligt abnorme Handlinger vil farves af hans særligt abnorme Tilstand, og at han til Tider ikke er ganske ufarlig for sine Omgivelser. Om hans Tilstand under selve Handlingen erklærer Landfysikus Kalmer sig ude af Stand til paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger at sige mere, end at Arrestanten under alle Omstændigheder ikke kan anses for at have været fuldt tilregnelig, og at der intet er til Hinder for, at han fra Begyndelsen af kan have fuldt forstaaet og vidst, hvad han gjorde, men at under Handlingens Forløb hans konvulsive Neurose fuldstændigt har taget Magten fra ham.

Efter hvad der saaledes er oplyst om Arrestantens mentale Tilstand, skønnes han at lide af en saadan Form af Sindssygdom, at der ikke vil kunne paalægges ham Straf, som ogsaa overfor et saadant Individ vilde være ganske formaalsløs, hvorimod han, der findes at være et for den offentlige Sikkerhed farligt Menneske, i Henhold til D. L. 1—19—7 vil være at dømme til af Øvrigheden at sættes i Forvaring — — — —.

Underrettsdommen, der, som anført, har ikendt Arrestanten Straf af 3 Aars Forbedringshusarbejde — — — —, vil altsaa være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Torsdag den 2 August.

Nr. 236.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Thorvald Axel Nielsen og Lauritz Johannes Petersen
(Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Maj 1906: Arrestanterne Karl Kristian Staal, Einar Marius Lund, Niels Peter Jensen, Axel Peter Nilsson, Thorvald Axel Nielsen og Lauritz Johannes Petersen samt Tiltalte Frode Christian Rothe Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanterne Staal, Jensen og Thorvald Nielsen hver især i 2 Aar, Arrestanten Lund i 18 Maaneder, Arrestanten

Nilsson og Tiltalte Nielsen hver især i 1 Aar og Arrestanten Petersen i 4 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Lassen, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne og Tiltalte, En for Alle og Alle for En, dog saaledes at Arrestanten Staal ikke udreder udover $\frac{10}{13}$, Arrestanten Petersen ikke udover $\frac{5}{13}$, Arrestanterne Lund og Jensen samt Tiltalte Nielsen ikke udover $\frac{3}{13}$ og Arrestanterne Nilsson og Thorvald Nielsen ikke udover $\frac{1}{13}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Thorvald Axel Nielsens og Lauritz Johannes Petersens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Karl Kristian Staal, Einar Marius Lund, Niels Peter Jensen, Aksel Peter Nilsson, Thorvald Axel Nielsen og Lauritz Johannes Petersen samt endvidere Frode Christian Rothe Nielsen for Tyveri, Arrestanten Lund og Frode Christian Rothe Nielsen tillige for Hæleri.

Arrestanten Nielsen er født den 8 Februar 1880 og blandt Andet anset: ved Rettens Dom af 24 December 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 December 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 31 Marts 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Højesterets Dom af 2 December 1901 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Rettens Dom af 3 Januar 1905 efter Straffelovens §§ 100 og 108 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Petersen er født den 28 Januar 1885, og forinden sit fyldte 18de Aar 5 Gange anset for Tyveri eller Ran, senest ved Rettens Dom af 30 August 1902 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, kfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 16 September 1902 formildedes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt endvidere ved Rettens Dom af

5 Maj 1903 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 31te Oktober 1904 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. §§ 45 og 47, og § 230, 1ste Stk., jfr. tildels § 47, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanten Staal er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten Staal overbevist om at have gjort sig skyldig i nedennævnte 5 Indbrudstyverier, som ifølge hans Forklaring ere udførte af ham i Forening med Arrestanten Petersen og til fælles Fordel.

Hans Forklaring gaar nærmere ud paa Følgende:

Natten mellem den 9de og 10de Januar d. A. skaffede nærværende Arrestant og Arrestanten Petersen sig i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue, som de opbrød, Adgang til Villaejendommen Søndermarksvej Nr. 3, hvor de stjal Beklædningsgenstande, en Kikkert, en Visitkortbog, en Seddelbog og et Etui m. m. af samlet Værdi 106 Kr. 50 Øre samt 65 Øre i rede Penge.

Den 17 Januar d. A. om Eftermiddagen ved 6^{1/2} Tiden skaffede samme Arrestanter sig i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue, som de opbrød, Adgang til en Stuelejlighed i Ejendommen Steenstrups Allé Nr. 3, hvor de stjal en Vinterfrakke, en Urkæde, en Spaserestok og en Paraply af samlet Værdi 26 Kr.

Natten mellem den 17de og 18de s. M. skaffede de samme Arrestanter sig i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem Vinduer, som de i de to Tilfælde opbrød, Adgang til 3 Villaejendomme henholdsvis i Dyvekes Allé (Nr. 5) og i Søren Nordbys Allé (Nr. 17 og 13), hvor de stjal en Vinterfrakke, 2 Ure og nogle Cigarer m. m. af samlet Værdi 28 Kr. samt en Portemonnø af Værdi 50 Øre, indeholdende 6 Kr. i rede Penge.

I Haven til Ejendommen Søren Nordbys Allé Nr. 17 fandtes der Morgenen efter Tyveriets Begaelse et Mavebælte til en Cigar, hvilket maa antages at hidrøre fra en af de ved Tyveriet i Dyvekes Allé Nr. 5 stjaalne Cigarer.

Arrestanten Staal har forklaret, at Arrestanten Petersen har kastet det fra sig i Haven.

Arrestanten Petersen har bestemt nægtet Rigtigheden af Arrestanten Staals Forklaring, forsaavidt den angaar ham.

Han har imidlertid ikke kunnet godtgøre ved de paagældende Lejligheder ikke at have været sammen med Staal eller anføre nogen Grund til, at enten denne Arrestant eller andre af Medarrestanterne skulde lyve ham noget paa. Derimod har han — i Overensstemmelse med, hvad flere under Sagen afhørte Personer har forklaret — maattet erkende jævnlig at have været sammen med Staal, særlig ogsaa Natten mellem den 17de og 18de Januar d. A., idet han dog vil have forladt denne henad Klokkeren 1, da han fulgte ham til den Sporvogn, hvormed Staal agtede sig til Sundbyerne for at stjæle der.

Arrestanten Petersen har først forklaret at have tilbragt Resten af Natten hos Arrestanten Lund og senere, da Lund benægtede dette, at have gaaet paa Gaden Resten af Natten.

Arrestanten Petersen blev ved sin Anholdelse den 19 Januar d. A. funden i Besiddelse af en Vinterfrakke og et Par Handsker af samlet Værdi 41 Kr., om hvilke han under Sagen har forklaret, at han nogen Tid forinden har købt Frakken af en Sømand ved Navn Jens Nielsen, og at Handskerne beroede i en af Frakkens Lommer. Om denne Sømand har intet kunnet oplyses.

Det er godtgjort, at disse Koster hidrører fra det ovenomhandlede Natten mellem den 9de og 10de Januar d. A. paa Søndermarksvej begaaede Indbrudstyveri. Vedkommende Bestjaalne, Kommunalæge Carl Hansen, har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme.

Arrestanten Jensen har derhos forklaret, at Arrestanten Petersen til ham har fortalt, at han og Staal har stjaalet Frakken fra en Læge i Valby, hvilket Staal ogsaa har fortalt ham.

Tiltalte Frode Nielsen har forklaret, at han den 18 Januar d. A. om Formiddagen var sammen med Arrestanterne Staal og Petersen paa en Beværtning, og at de da begge fortalte, at de den foregaaende Nat havde været ude at stjæle, samt at han saa, at de havde et Vækkeur, som blev overgivet til Arrestanten Lund.

Arrestanten Lund har i Overensstemmelse hermed forklaret, at han modtog det nævnte Ur — hvilket er et af de ved de ovennævnte Tyverier i Søren Nordbys Allé stjaalne Ure — af Staal, men at denne, før han gav ham det, spurgte Petersen, om denne havde noget derimod.

Tiltalte Frode Nielsen har yderligere forklaret, at han — der ved, at Arrestanterne Staal og Petersen har begaaet Tyveri ved Indstigning gennem Vinduer, som de har opbrudt, ved den fornævnte Lejlighed saa Arrestanten Staal i en Bagstue i Beværtningen hente en Vinterfrakke, som de derefter begge gik hen og pantsatte. Han har genkendt en under Sagen fremskaffet Vinterfrakke, der er stjaalet ved det foran omhandlede Tyveri i Dyvekes Allé, som den omfoklarede.

Under Hensyn til alt det Foranførte samt til, at Arrestanten Petersens Fortid kendetegner ham som en uforbederlig Tyv, findes Arrestanten Staals Forklaring om Arrestanten Petersens Forhold ved de angivne Lejligheder at være i saa høj Grad bestyrket, at det maa være uden Betænkelighed at lægge samme til Grund, i hvert Fald forsaavidt angaar Tyverierne fra Ejendommene Dyvekes Allé Nr. 5 og Søren Nordbys Allé Nr. 17 og 13 og Søndermarksvej Nr. 3, hvorfor Arrestanten Petersen vil være at anse som Medgerningsmand i de nævnte 4 Indbrudstyverier.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne Lund og Jensen overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne indfandt sig den 18 Januar d. A. om Eftermiddagen mellem Klokken 4 og 5 i Valdemarsgade . . .

Paa samme Maade ere de nævnte Arrestanter overbeviste om samme Dags Eftermiddag ved 7¹/₂ Tiden at have i Forening begaaet et Tyveri, hvorved Arrestanten Lund, medens Arrestanten Jensen holdt Vagt i Nærheden, frastjal Detailhandlerske Jensine Petersen en Penge-

skuffe af Værdi 1 Kr. indeholdende 11 Kr. 57 Øre i rede Penge, hvilken Skuffe beroede i en Butik, hvor han, efter at have forhindret Butiksklokken i at ringe, havde indsneget sig for at begaa Tyveri.

Begge Arrestanter har fastholdt, at Tyveriet udførtes efter forud-gaaet Aftale med Arrestanten Thorvald Axel Nielsen. Deres Forklaring gaar nærmere ud paa Følgende :

Medens alle tre Arrestanter den paagældende Eftermiddag opholdt sig paa en Beværtning, blev de enige om at gaa ud og begaa et Tyveri til fælles Fordel, idet de ifølge Lunds Forklaring aftalte, at Lund skulde udføre selve Tyveriet. Efter at de derpaa havde forladt Beværtningen, og Arrestanten Lund havde hentet sin Kæreste, fulgtes de et Stykke Vej, idet Lund og Jensen gik sammen, medens Lunds Kæreste var kommen i Snak med Arrestanten Thorvald Axel Nielsen. Da de ved 7 $\frac{1}{2}$ Tiden passerede ad Saksogade og var naaet til Hjørne-ejendommen Nr. 116 (mod Dybbølgsgade), i hvilken Ejendom der er Paalægsforretning, kom Arrestanten Thorvald Nielsen, der var gaaet lidt foran de Andre med Lunds Kæreste, hen til Lund og Jensen, og de blev nu alle tre enige om at begaa et Tyveri fra den nævnte Butik, hvorhos Lund har forklaret, hvad Jensen ikke vil kunne erindre, at Nielsen udtrykkelig spurgte Lund, om han ikke troede, »at den kunde laves i den Forretning«, hvortil Lund svarede bekræftende. Lund gik nu hen og holdt paa Klokken, der var anbragt over Butiksdøren, vendte tilbage til Kammeraterne, udtalte, at »nu var Klokken holdt«, og bad dem passe paa, hvorefter han gik ind i Butikken og af Disken udtog den aflaaede Pengekasse, i hvilken Nøglen sad. Kort efter, at han var kommen tilbage med Skuffen, fjernede Nielsen sig, og Lund og Jensen satte saa i Løb ned ad Gaden. Arrestanten Jensen har forklaret, at han hørte Nielsen raabe til Lund, at han skulde smide Skuffen. Lund løb nu hen i en Ejendom i Øhlenschlägersgade, hvor Skuffen blev undersøgt. Jensen stak Pengene til sig, medens Skuffen blev efterladt paa Trappegangen. Nogle Drengene løb imidlertid efter dem og raabte: »Stop Tyven!« og efter at der var kommet Politi tilstede, blev Jensen anholdt paa en Mark ved Søndre Boulevard.

Anna Margrethe Christine Andersen, Christiansens Hustru, har edelig forklaret, at hun ved den paagældende Lejlighed saa to Mandspersoner, hvem hun har genkendt som Arrestanterne Jensen og Thorvald Nielsen, og en Kvinde staa udenfor den omtalte Forretnings Vindue mod Dybbølgsgade. Kvinden gik dog straks efter, og da Vidnet, efter at være gaaet om Hjørnet, kiggede ind gennem Butikkens mod Saksogade vendende Vindue, saa huu en tredje Person udtage Butikskuffen og gaa ud af Butikken. Noget efter saa hun alle 3 Mandspersoner følges ad, og hun gik saa ind i Forretningen og meddelte, hvad hun havde set.

Arrestanten Lunds Kæreste, Djonna Aurelia Margeritha Liebmann, har forklaret, at hun forlod de 3 Arrestanter, med hvilke hun havde været i Følge, da disse stod udfor Paalægsforretningen, og at hun ikke har hørt, at der blev truffet nogen Aftale mellem dem om Tyveri. Da hun efter at være gaaet ned ad Dybbølgsgade var kommet midt mellem Øhlenschlägersgade og Saksogade, stødte Thorvald Nielsen paany til hende. Ved Hjørnet af Øhlenschlägersgade saa hun Arrestanterne Lund og Jensen løbe ned mod Søndre Boulevard. Hun vilde løbe efter

Kæresten, men Arrestanten Nielsen tog hende i Armen og paalagde hende at gaa med ham til hans Broder og senere vende tilbage til sin Bolig. Hun fulgte Raadet, og da hun en halv Time senere kom hjem, traf hun Kæresten, der fortalte hende, at Jensen var bleven anholdt.

Arrestanten Nielsen har nægtet Rigtigheden af de afgivne Forklaringer, forsaavidt de gaar ud paa, at han er meddelagtig i det paa-gældende Tyveri. Hans Forklaringer har forøvrigt været vaklende, idet han i et den 7 Februar d. A. afholdt Forhør erklærede ikke at ville benægte at have i al Almindelighed truffet Aftale med Arrestanterne Jensen og Lund om at begaa Tyveri, men ikke at kunne erindre noget herom paa Grund af Alkoholpaavirkning, hvorimod han fastholdt ikke at have aftalt noget om det specielle Tyveri fra Paalægsforretningen. I et senere Forhør nægtede han derimod enhversomhelst Aftale med Medarrestanterne. Hertil kommer, at han er fremkommen med paa-viselig urigtige Forklaringer under Sagen, idet han i Strid med Sandheden oprindelig paastod, at han ikke kendte Arrestanten Jensen, ligesom han nægtede at have gaaet med Arrestanten Lund, medens han senere har maattet erkende, dels at have været i Følge med Medarrestanterne, dels at have været tilstede udenfor Gerningsstedet ved den nævnte Lejlighed og set Lund løbe med Skuffen, hvorved han dog har benægtet at have raabt til denne, at han skulde smide Skuffen.

Naar imidlertid de forannævnte Oplysninger sammenholdes med, at Tiltalte Frode Nielsen har forklaret — hvad Arrestanten først har benægtet, men senere erklæret, at han ikke kan udtale sig om — at Arrestanterne Lund og Thorvald Nielsen, da han den paagældende Dags Aften mødte dem, fortalte ham, at de i Forening med Arrestanten Jensen havde stjaalet en Butiksskuffe, og at Jensen var bleven taget af Politiet, samt med, at Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig, stærkt taler imod ham, findes der til-vejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for Meddelagtighed i det nævnte Tyveri.

I Henhold til alt det Foranstaaende vil Arrestanterne og Tiltalte være at anse:

Arrestanten Thorvald Axel Nielsen efter dens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk.,
 efter § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri,
 Arrestanten Petersen efter dens § 231, 2det Stk.,

efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanterne Staal, Jensen og Thorvald Nielsen hver især i 2 Aar . . . og Arrestanten Petersen i 4 Aar.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 27 August.

Nr. 270.

Advokat Hindenburg

contra

Villiam Charles Christian Francesko Pierri
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juli 1906: Arrestanten Villiam Charles Christian Francesko Pierri bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Villiam Charles Christian Francesko Pierri til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Villiam Charles Christian Francesko Pierri, der tiltales for Tyveri, er født den 18 December 1870 og, foruden 2 Gange ifølge Krigsretsdomme at være straffet for militære Forseelser, anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Februar 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han i Tiden fra 5te til 23de December 1898 har siddet arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Tyveri, hvilken Undersøgelse blev sluttet med Politidirektørens Samtykke uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ifølge Anmeldelse fra Assistent Ernst Emil Johan Eriksen er der Natten mellem den 5te og 6te December 1904 ved Indbrud paa hans aflaaede Loftskammer i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 76 frastjaalet ham og hans Hustru forskellige Genstande, deriblandt et Gulvtæppe.

I Arrestantens Besiddelse er forefundet en Laaneseddel paa et paa Assistenthuset pantsat Gulvtæppe, og har Assistent Eriksens Hustru,

Emma Alvilda Amalie Marie, født Fold, i det saaledes pantsatte Tæppe genkendt det hende og hendes Mand som anført frastjaalne.

Arrestanten har erkendt, at han i December 1904 har pantsat det her omhandlede Tæppe og senere fornyet Pantsætningen. Han har imidlertid bestemt benægtet at have stjaalet Tæppet og har om sin Adkomst til dette forklaret, at han, der ernærer sig ved at købe brugte Klæder m. m., har købt det enten paa Auktion eller af Private.

Den 19 Januar d. A. anmeldte Enkefru Antoinette Petersen, født Jessen, at der siden Dag 17de s. M. var begaaet Indbrud paa hendes aflaasede Loftskammer i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 83, og at der ved denne Lejlighed var frastjaalet hende en Del Sengklæder, Beklædningsgenstande, en Haandkuffert m. m., som havde beroet i en aflaaet Kasse, som var bleven opbrudt.

Den stjaalne Kuffert er den 18de d. *) M. bleven pantsat hos Pantelaaner John Volkmar Frimand, og en Del af de øvrige stjaalne Genstande samme Dag bleven pantsatte paa Assistenshusets Indleveringskontor i Borgergade Nr. 136. Dettets Bestyrer har udtalt, at Arrestantens Ansigt har en afgjort Lighed med Pantsætterens, men har dog ikke turdet udtale, at Arrestanten er identisk med denne.

Derimod har Pantelaaner Frimand edelig forklaret, at det er hans bestemte Overbevisning, at Arrestanten er identisk med Pantsætteren af Kufferten, og Pantelaaner Frimands Ekspeditrice, Sigrid Johansen, født Sonnesen, har ligeledes edelig forklaret, at Arrestanten, der er let at kende, saa fuldstændig ligner Pantsætteren af Kufferten, at hun ingen Tvivl nærer om, at han er identisk med denne Person.

Imod Arrestantens Benægtelse kan det nu ikke anses godtgjort, at han har pantsat de paa Assistenshuset fundne stjaalne Genstande. Derimod findes der efter det Anførte at være ført tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har pantsat den fornævnte Kuffert, skønt Arrestanten ligeledes har nægtet, at have foretaget Pantsætningen af denne.

Da nu ovennævnte Fru Eriksen og Enkefru Petersen har aflagt Tilhjemlingsed henholdsvis med Hensyn til Gulvtæppet, der er vurderet til 50 Kr., og med Hensyn til Kufferten, der er vurderet til 15 Kr., og da de begge paa tilstrækkelig fyldestgørende Maade har godtgjort deres Ejendomsret til Genstandene, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jævnfør Forordningen 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af disse 2 Genstande, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Arrestanten vil herefter være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 238 lempet Tillægsstraf, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

*) Skal være samme.

Nr. 288. Højesteretssagfører Liebe

contra

Olga Constance Christiane Augusta Jørgensen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 August 1906: Arrestantinden Olga Constance Christiane Augusta Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Olga Constance Christiane Augusta Jørgensen til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Olga Constance Christiane Augusta Jørgensen, der tiltales for Tyveri og Betleri, er født den 7 December 1856 og anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 16de Oktober 1883 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 25 November 1883. ved Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Maj 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juli 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 15 November 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest: ved Kriminal- og Politirettens 2den Afdelings Dom af 5 Maj 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, dels at hun i Maj og Juni Maaned d. A. har betlet her i Staden, dels at hun den 20de Juni d. A. har frastjaalet praktiserende Læge Ortmann et til 10 Kr. vurderet Overstykke, der hang frit fremme

i Bestjaalnes uaflaasede Entré, hvor Arrestantinden havde indfundet sig for at betle.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 279. Højesteretssagfører Rée

contra

Kristian Bruun (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Juli 1906: Arrestanten Kristian Bruun bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Bruun til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Kristian Bruun, der tiltales for Tyveri, er født den 24 Februar 1879 og anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 26de September 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17de December 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jævnfør tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Juni 1905 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han Natten mellem den 25de og 26de Juni dette Aar har i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til 2 Formand T. P. Adamsen tilhørende, i Lersøen beliggende Skure, ca. 4 Alen høje, ca. 4 Alen brede og fra 4 til 7 Alen lange, idet han med Vold frabrød de for Skurenes Døre anbragte Hængelaase; fra det ene Skur stjal han derefter noget tilsammen til 3 Kr. vurderet Metal- og Gummiaffald.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet groft Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 278. Højesteretssagfører Winther
 contra
Juliane Margrethe Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 180.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juli 1906: Arrestantinden Juliane Margrethe Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Juliane Margrethe Andersen til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 6 September 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 25.

Mandag den 27 August.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Juliane Margrethe Andersen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 180, er født den 29de November 1873 og anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 22 December 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Februar 1898 efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juni 1899 efter Straffelovens § 232, for 5te Gang Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 10de Maj 1901 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10de April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 18 Dage, og senest: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 13de August 1901 efter Straffelovens § 232, for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, dels at hun den 21de Maj dette Aar fra en uaflaaset Kommodeskuffe har frastjaalet Marie Elisabeth Jørgensen, hos hvem hun da havde Tilhold, et til 24 Kroner vurderet Ur og en til 50 Øre vurderet Portemonnø med Indhold 7 Kroner 60 Øre, dels at hun i Maj dette Aar mod en hende den 27de December 1905 til Københavns Politis Advarselsprotokol for løsagtige Fruentimmer under sædvanlig Straffetrusel given Advarsel har søgt Erhverv ved Utugt her i Staden.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232, for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter dens § 180, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Tirsdag den 28 August.

Nr. 269.

Advokat Nellemann

contra

Hans Jakob Hansen (Def. Liebe),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Nykøbing Falster Købstads Ekstrarets Dom af 19 Maj 1906: Arrestanten Hans Jakob Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ditlevsen, og Defensor, Overretssagfører Holst, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1906: Arrestanten Hans Jakob Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Gottschalch eller nu hans Dødsbo og Overretssagfører Bentzen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jakob Hansen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing paa Falster Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Jakob Hansen, der er født den 24 Juni 1867 og tidligere straffet: 1) Ved Hobro Købstads Politirets Dom af 4de Februar 1889 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand

og Brød i 3 Dage og efter Lov 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af Politivedtægt med en Bøde af 10 Kr. til Hobro Købstads Politikasse, 2) ved Nykøbing paa Falster Købstads Ekstrarets Dom af 1ste December 1890 efter Straffelovens § 168, jfr. dens § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 3) ved samme Købstads Ekstrarets Dom af 24de Marts 1893 efter Straffelovens § 229, 4de Membr., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og 4) ved samme Købstads Ekstrarets Dom af 27de Juni 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, jfr. dens § 229, 4de Membr., og tildels §§ 47 og 54, efter dens § 253, jfr. tildels §§ 54 og 55, efter dens § 176, jfr. § 174. samt efter dens § 111, 2det Stykke, alt sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, for Forbrydelse mod Sædeligheden, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tjenestepige Karen Christine Olsen, der er 20 Aar gammel, og tjener som Enetyende hos Konsulinde Nielsen, som sammen med sin Søn, Købmand Aage Nielsen, bebør en noget isoleret beliggende Villa paa Kongensgade i Nykøbing paa Falster, har edelig forklaret, at hun, der har Natteleje i et i Kælderetagen værende Pigeværrelse, Søndag Aften den 8 April d. A. kom hjem ved 10-Tiden og derefter straks gik i Seng og faldt i Søvn.

Efter at have sovet nogle Timer, vaagnede hun ved, at den lille Hund, der om Natten opholdt sig i det op til Pigeværrelset stødende Køkken, hvis ind til Pigeværrelset førende Dør den Nat stod halvt aaben, stærkt bjæffende stod op ad hendes Seng, og da hun intet ondt anede, tyssede hun paa Hunden, men idet hun nu hørte, at den fornævnte Dør knirkede, saa hun uden at rejse sig op hen til Døren, hvor hun — det var den Nat Maaneskin — skimtede Omridset af en Overkrop.

Hun antog imidlertid, at det var hendes Madmoder, der den Aften havde været i Selskab, som var gaaet ned for at se, om hun var kommen hjem, og vendte Hovedet om mod Væggen for atter at falde i Søvn. Hun faldt dog ikke i Søvn og hørte ca. 5 Minutter efter paany Døren knirke, og da hun igen vendte Hovedet om mod Døren, saa hun tydelig Omridset af en Mandsperson.

Hun blev nu bange og spurgte Personen, hvem han var, og han, som hun senere har genkendt i Arrestanten, svarede med grov Stemme: »Det er mig«, og paa hendes yderligere Spørgsmaal om, hvad han vilde, svarede han: »Det skal jeg nok vise, naar De vil vente et Øjeblik«, og idet han nu i et Par Skridt hurtigt nærmede sig Sengen, tilkendegav han hende, at han vilde have Samleje med hende og kastede sig tværs over hendes Seng, idet han anbragte sit ene Knæ paa Sengekanten, saaledes at han derved holdt Dynen fast paa den ene Side, og da han samtidig med den ene Haand holdt Dynen fast paa den anden Side, var hun, uagtet kraftige Forsøg i saa Henseende, ikke i Stand til at kaste ham af sig, og havde hun, da hun i Sengen laa paa venstre Side og paa venstre Arm, kun den højre Arm fri.

Saa snart hun mærkede, at Arrestanten havde ondt isinde, havde hun givet sig til at skrike af fuld Hals om Hjælp, hvad Arrestanten

søgte at hindre ved at forsøge at slaa Lagnet op om hendes Hoved, og medens de laa saaledes, lykkedes det Arrestanten, uagtet hendes kraftige Modstand, at faa Haanden ind under Dynen og beføle hende paa hendes blottede Kønsele.

Ved hendes Raab var imidlertid Fru Nielsen, der tilligemed Sønnen havde Soveværelse paa 1ste Sal i Villaen, bleven vækket, og da Fru Nielsen samtidig med, at hun kaldte paa Sønnen, med stærk Stemme raabte ned ad Trappen: »Nu kommer vi«, afstod Arrestanten fra at foretage videre mod Pigen og bortfjernede sig gennem et Vindue i Køkkenet, efter at han dog først havde tildelt Pigen et stærkt Næveslag i Ansigtet, der dog ikke har efterladt blivende Følger.

Konsul Niensens Enke, Petra Kristine, født Christensen, har edelig forklaret, at hun den paagældende Nat ca. Kl. 2 blev vækket ved stærk Støj fra Kælderetagen og, da hun vaagnede, hørte Pigens angstfulde Raab om Hjælp; hun fo'r da ud af Sengen og ud paa Trappen, og idet hun raabte ned til Pigen, hvad der var ivejen, svarede denne: »Der er nogen i mit Værelse«, hvorefter Fru Nielsen med stærk Stemme raabte: »Nu kommer vi« og kaldte samtidig paa Sønnen.

Pigen kom da straks efter op paa Fru Niensens Værelse i højeste Grad opskræmt og altereret, og havde Fru Nielsen efter Pigens Forklaring om, hvad der var passeret, ikke nogen Tvivl om, at Pigen havde været Genstand for et Voldtægtsforsøg, og ere de nærmere Detailler med Hensyn hertil, som Pigen da meddelte Fru Nielsen, ganske overensstemmende med, hvad Pigen senere har forklaret i Retten.

Arrestanten, der til den over ham optagne Politirapport havde benægtet at have været i Kongensgade den paagældende Nat, forklarede i det første over ham optagne Forhør, at han den 8de April d. A. om Aftenen havde været ude at svire og var bleven noget paa-virket af Spiritus — dog erkender han, at han var fuldt tilregnelig — at han derefter havde været sammen med et løsagtigt Fruentimmer, med hvem han søgte at tilfredsstille sin Sanselighed, dog uden at have Samleje med hende, at han skiltes fra hende ca. Kl. 12 $\frac{1}{2}$ og derpaa drev om i Gaderne for at træffe en eller anden Pige, med hvem han kunde opnaa kønsligt Samkvem, og at han ved 2-Tiden, da han var kommen til Konsulinde Niensens Villa, gik ind i Villaens Have ved at stige over et Traadhegn. Herfra saa han, idet det den paagældende Aften var klart Maaneskin, at der i Kælderetagen var Pigeværelse, og at der her laa en Pige og sov.

For at komme i Lag med Pigen, som han intetsomhelst Kendskab havde til, gik han, efter først at have overtydet sig om, at samtlige Vinduer i Kælderetagen var lukkede, saa at han ikke derigennem kunde skaffe sig Adgang til Huset, gennem en ud til Haven førende Verandadør, som var uafaaet, ind i Villaens Stueetage og derfra ned i Kælderen, og da han kom til Pigeværelset, gik han i den Hensigt at søge at opnaa Samleje med Pigen hen til Lendes Seng, hvor han stak Haanden ind under Dynen og befølte hende mellem Benene, men da han straks efter hørte Støj,

foranlediget ved at Pigen skreg, tog han Flugten gennem et Kældervindue.

Efterat derpaa Pigens Forklaring i et følgende Forhør var foreholdt Arrestanten, erkendte han i det Væsenlige dennes Rigtighed, navnlig at han, da Pigen, dengang han først viste sig i Døraabningen, rørte paa sig, ventede nogle Minutter, inden han gik ind til hende, ligesom han ikke vilde benægte, at der, da Pigen derved vaagnede, veksledes de foran anførte Ytringer mellem dem, hvorhos han erkendte, at han tilføjede hende et Næveslag i Ansigtet, inden han forlod hende, hvorimod han ikke vilde kunne huske, at han havde lagt sit ene Knæ paa Sengekanten eller at have søgt at holde Dynen nede, hvorhos han forklarede, at han ikke tror at have forsøgt at slaa Lagnet over Hovedet paa hende.

Derefter forklarede Arrestanten, at han ikke befølte hende paa hendes blottede Legeme og alene paa Benene, samt at Pigen, først efter at han saaledes havde befølt hende, og hun anden Gang havde spurgt ham, hvem han var, gav sig til at skrike. Han har derhos forklaret, at han intet Øjeblik havde tænkt paa at ville tiltvinge sig Samleje med Pigen, og at hun, bortset fra at hun skreg, heller ikke gjorde nogen Modstand, om han end var klar over, at hans Adfærd var hende imod.

Naar henses til, at Arrestanten har erkendt, at han ingensomhelst Grund havde til at tro, at Pigen, som var ham fuldstændig ubekendt, vilde tilstaa ham Samleje, at hans Adfærd overfor Pigen efter hans egen Forklaring ikke tyder paa, at han vilde søge at opnaa Pigens Samtykke til Samlejet, at Arrestanten paa væsenlige Punkter har afgivet vaklende og usandfærdige Forklaringer under Sagen, og at han 2 Gange tidligere har været straffet for grove Sædelighedsforbrydelser, findes der ikke heller at kunne tages noget Hensyn til hans efter de foreliggende Omstændigheder ganske usandsynlige Forklaring om, at han kun havde til Hensigt at forskaffe sig Samleje med Pigen med hendes Samtykke, hvorimod det ved den af Karen Christine Olsen, der efter det Foreliggende maa antages at være en sædelig og sanddru Pige, afgivne beedigede Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Foreliggende maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har forsøgt med Vold at tiltvinge sig Samleje med fornævnte Pige.

For det anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. dens § 46, og midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 3 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter fornævnte Lovbestemmelser med en Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 165. Legationssekretær, Friherre **Fredrik Ramel** som Befuldmægtiget for Jordbrugsarbejder **Elof Gustafsson** af Svens-torp (Jensen)

contra

Justitsministeriet paa Udskrivningsvæsenets Vegne (Ingen),
betræffende Spørgsmaalet om Elof Gustafssons Værnepligt.

Ved Kendelse, afsagt af Sessionen for 2den Udskrivningskreds den 12 Oktober 1905, er Elof Gustafsson anset for at være dansk Værnepligt undergivet og herefter med Rette at være bleven optagen i Lægdsrullen under Betegnelsen 2—280—B—31.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Appellanten for Højesteret har fra-faldet enhver Indsigelse vedrørende Elof Gustafssons Indstævning til Sessionsmødet den 12 Oktober 1905.

Efter Sagens Oplysninger kom Gustafsson, der er født den 24 Marts 1885, som 14 $\frac{1}{2}$ aarig Dreng fra sit Hjem i Sverrig her-til Landet, hvor han, der fik Opholdsbog den 4 April 1902, og som efter Anmeldelse af 31 December 1903 optoges i Lægds-rullen under Betegnelsen 2—280—B—31, havde Tjeneste først som Dreng, senere som Karl paa forskellige Steder paa Lolland, indtil han efter forlods at have fremstillet sig for Sessionen for 2den Udskrivningskreds for Aaret 1905, hvor han udskreves til Fodfolket, i April 1905 gav Møde efter Indkaldelse ved 24de Ba-taillon. Herfra hjemsendtes han ifølge Krigsministeriets Ordre af 31 Maj 1905, hvorpaa han, der ingensinde vil have haft til Hensigt at tage fast Hjem her i Landet, straks vendte hjem til Sverrig. Justitsministeriet har derefter henvist Spørgsmaalet, om han er dansk Værnepligt undergivet, til Sessionen for nævnte Udskrivningskreds for Aaret 1906, der under 12 Oktober 1905 har afsagt den indankede Kendelse.

Efter hvad der ifølge det ovenfor Anførte er oplyst om Gu-stafssons Ophold her i Landet, kan han ikke anses derved at have erhvervet fast Hjem her — jfr. Lov om Værnepligt af 6te Marts 1869 § 2. Vel er hans Optagelse i Lægdsrullen sket efter en af ham selv fremsat Begæring om Optagelse, men der findes ikke at kunne tillægges denne Begæring den i Kendelsen antagne Betydning, at han derved skulde have tilkendegivet sin Agt at ville forblive her i Landet, idet Begæringen ifølge hans under et Forhør ved Bataillonens afgivne Forklaring, der maa lægges til Grund for Paadømmelsen, er foranlediget ved et ham af ved-kommende Lægdsmand givet mundtligt Paalæg, hvilket han har opfattet som ubetinget og ikke knyttet til den af Lægdsmanden angivne Betingelse, at han tog fast Ophold her i Landet. Da der heller ikke kan tillægges den Omstændighed, at han frem-stillede sig til Sessionsbehandling, før han efter sin Alder var

forpligtet til at møde for Sessionen, nogen Betydning for Sagens Afgørelse, vil han, der saaledes ikke kan anses værnepligtig her i Landet, efter den af Appellanten nedlagte Paastand være at udslette af Lægdsrullen.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte efter Omstændighederne have at betale til Appellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Elof Gustafsson vil være at udslette af Lægdsrullen. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte, Justitsministeriet paa Udskrivningsvæsenets Vegne, til Appellanten, Legationssekretær, Friherre Fredrik Ramel som Befuldmægtiget for nævnte Gustafsson, med 200 Kroner.

Den indankede Kendelse er saalydende: Da den af Lægdsmanden for Lægd 280 af 2den Udskrivningskreds, Birket Sogn i Maribo Amt, Vilhelm Petersen, afgivne Erklæring, der gaar ud paa, at Elof Gustafson, født i Sverrig den 24 Marts 1885, enten af egen Drift i November—December 1903 har meldt sig til Optagelse i Rullen, hvorved han, der har opholdt sig her i Landet siden April 1902, har erkendt, at det var hans Agt at ville forblive her i Landet, eller efter nævnte Lægdsmands Paalæg om at melde sig til Optagelse i Rullen, forsaavidt han tog fast Ophold her i Landet, til nævnte Tid har meldt sig til Optagelse i Rullen, efter Sessionens Mening bør lægges til Grund ved Afgørelsen af det omhandlede Spørgsmaal, og da Elof Gustafson ved at fremstille sig for Sessionen for 1905 — altsaa 3 Aar forinden han efter sin Alder var pligtig til at møde for Sessionen — og da han for nævnte Session ikke fremkom med nogen Indsigelse imod at han var optagen i Rullen, eller rettere ved dette sit forlods Møde maa siges, at have yttret Ønske om at maatte blive anset som værende dansk Undersaat og at ville aftjene sin Værnepligt her i Landet, maa Sessionen anse ham for med Rette at være dansk Værnepligt undergiven og herefter med Rette at være bleven optaget i Lægdsrullen under Betegnelsen 2—280—B—31.

Det bemærkes derhos, at bemeldte Gustafson skønt lovligt stævnet og paaraabt ikke har givet Møde for Sessionsretten.

Nr. 264. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Carl Frederik Christensen og Jonas Jørgenius
Valdemar Johansson og Carl Oscar Claudius Løffwall
(Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Musse Herreds Ekstrarets Dom af 29 Marts 1906: Arrestanten Christian Carl Frederik Christensen og de tvende Tiltalte Valdemar Jonas Jørgenius Johansson og Carl Oscar Claudius Løffwall bør straffes henholdsvis med 1 Aars Forbedringshusarbejde, 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos Arrestanten bør betale alle af hans Arrest gaaende Omkostninger, og in solidum med de to andre Tiltalte alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Sagfører Larsen, 12 Kr. til hver. Endelig bør Arrestanten og de to andre Tiltalte, ligeledes En for Alle og Alle for En — Tiltalte Johansson i Forbindelse med den for ham beskikkede Væрге, Arrestforvarer L. Petersen — betale til Hofjærgemester, Stamhusbesidder Wichfeldt en Erstatning af 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1906: Tiltalte Carl Oscar Claudius Løffwall bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Christian Carl Frederik Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Tiltalte Jonas Jørgenius Valdemar Johansson med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Arrestanten og Tiltalte Johansson bør derhos, En for Begge og Begge for En, betale i Erstatning til Stamhusbesidder, Hofjærgemester Wichfeldt til Engestofte 15 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører V. Lund og Prokurator Juel, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Christian Carl Frederik Christiansen og Jonas Jørgenius Valdemar Johansson, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Musse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Chri-

stian Carl Frederik Christensen og de Tiltalte Jonas Jørgenius Valdemar Johansson og Carl Oscar Claudius Løffwall aktionerede for Tyveri.

Arrestanten Christensen, der er født den 18 August 1880, er tidligere anset ved Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 21 August 1900 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Maribo Birks Ekstrarets Dom af 3 Juli 1901 efter Straffelovens § 228 og Maribo Købstads Politivedtægts § 4, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og en Bøde af 10 Kr. til nævnte Købstads Politikasse, ved Musse Herreds Politirets Dom af 22 Februar 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, ved samme Herreds Ekstrarets Dom af 12 April 1902 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 235 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens §§ 57, 62 og 58, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ved Saksjøbing Købstads Ekstrarets Dom af 17 September 1903 efter Straffelovens § 179 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Tiltalte Johansson, der er født den 23 Marts 1881, har den 24de Februar 1903 i Saksjøbing Købstads Politiret for Overtrædelse af Jagtlovgivningen vedtaget Bøder til Vaabensted-Engestofte og Femø Kommuner af henholdsvis 100 Kr. og 50 Kr. og den 12te*) Maj 1903 i Stevns-Fakse Herreders Politiret vedtaget en Bøde til Statskassen af 200 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 203, hvorhos han er anset ved Øster Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 12 September 1903 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 27 Januar 1905 efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 2det Stykke, med en Bøde af 150 Kr. til Saksjøbing Landsogns Kommunekasse og senest ved nærværende Rets Dom af 27 April 1906 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Løffwall, der er født den 28 Juli 1879, er tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 12 December 1905 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Ved Arrestantens og de tvende andre Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med Sagens øvrige, tildels efter dens Indankning for Overretten tilvejebragte Oplysninger, er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i nedennævnte Forhold:

Søndagen den 21 Januar 1906 ca. Kl. 11 Aften begav Arrestanten og de tvende andre Tiltalte sig sammen med en ikke tiltalt Murer Ruhoff fra Maribo til Engestofte i den Hensigt at udøve Jagt i de derværende Skove, hvor de ikke havde Jagtret, og dele Udbyttet. Tiltalte Johansson og Murer Ruhoff medførte hver en Bøsse, Arrestanten og Tiltalte Løffwall derimod ingen. Da de kom udfor Engestofte Slotshave, der er adskilt fra Maribo-Nysted Landevej ved en 3 Alen høj Tjørnehæk, og saa nogle Ænder og en Gaas svømme i en op til Hækken stødende Park i Haven, skød Tiltalte Johansson ude fra Landevejen med sin Bøsse Gaasen, hvorpaa Arrestanten med Ruhoffs Bøsse skød en And. Parken er omgivet af et ca. 2 Alen

*) Skal være 15de.

højt Staaltraadshegn, gennem hvilket en uafsaaset Laage fører ned til den og et sammesteds værende Andehus. Efter at have hentet en Lægte, gik Arrestanten gennem Tjørnehækken ind i Haven og ad Laagen i Staaltraadshegnet ned til Parken, hvor han ved Hjælp af Lægten trak de skudte Dyr op af Vandet, hvorefter disse fordeltes saaledes, at Arrestanten fik Anden og Tiltalte Johansson Gaasen, som han skulde sælge til fælles Fordel for dem alle fire. Salg af Gaasen havde imidlertid endnu ikke fundet Sted ved Begyndelsen af Forhørene. Tiltalte Løffwall var ifølge sin Forklaring, der i saa Henseende bliver at lægge til Grund, ikke Arrestanten og Tiltalte Johansson behjælpelig med Tilegnelsen og Bortførelsen af Gaasen og Anden og har ingen Andel faaet i dette Udbytte. Han har vel erkendt, at han var enig med Arrestanten og Tiltalte Johansson i, at de skød og tilegnede sig Gaasen og Anden, men han har tillige forklaret, at han, der ikke vidste, at der var et Staaltraadsgitter omkring Parken (Dammen), troede, at det var en Vildgaas og en Vildand, og denne hans Forklaring findes efter de foreliggende Omstændigheder ikke at kunne forkastes. Han vil derfor, idet Forholdet for hans Vedkommende ikke kan anses for Tyveri, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Derimod vil Arrestanten og Tiltalte Johansson for deres ovennævnte Forhold være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, og Tiltalte Johansson efter Straffelovens § 228, med en Straf, der efter Omstændighederne bestemmes for Arrestantens Vedkommende til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og for Tiltalte Johanssons Vedkommende til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Arrestanten og Tiltalte Johansson vil derhos i Overensstemmelse med en af Bestjaalne, Stamhusbesidder, Hofjægermester Wichfeldt til Engestofte, nedlagt Paaestand, mod hvilken der ikke fra deres Side er fundet noget at erindre, have, En for Begge og Begge for En, at betale ham i Erstatning for Gaasen og Anden 15 Kr.

Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og de Tiltalte Johansson og Løffwall efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 8 og 5 Dage, og hvorved Arrestanten er tilpligtet — — — — — in solidum med de Tiltalte — Tiltalte Johansson i Forbindelse med den for ham beskikkede Værge — at betale en Erstatning af 15 Kroner til Hofjægermester, Stamhusbesidder Wichfeldt, — vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 281. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Hans Peter Petersen (Def. Hindenburg),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14de Juli 1906: Arrestanterne Hans Peter Petersen, Otto Valdemar Holger Arthur Nielsen, Aksel Julius Toft, Christian Vilhelm Munck, Valdemar Martin Ove Hansen, Sofus Andreas Kristian Mou, Arrestantinden Thora Caroline Marie Frederiksen, Arrestanten Petrus Henry Marius Hartvigsen og Tiltalte Edmund Vilhelm Vinther bør straffes, Arrestanten Toft med Tugthusarbejde i 3 Aar, Arrestanterne Petersen, Nielsen, Munck, Hansen og Hartvigsen med Forbedringshusarbejde, Petersen i 3 Aar, Nielsen, Hartvigsen og Munck hver især i 2 Aar, Hansen i 18 Maaneder, Arrestantinden Frederiksen, Arrestanten Mou og Tiltalte Vinther med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestantinden i 120 Dage, Arrestanten Mou og Tiltalte hver især i 30 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Christensen, 40 Kr. og til Defensorerne, Prokurator Casse og Prokurator Kalko, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, Arrestantinden og Tiltalte, En for Alle og Alle for En, dog saaledes at Arrestanterne Munck og Hartvigsen ikke deltage i Udredelsen af Salæret til Defensor Kalko og de andre Arrestanter, Arrestantinden og Tiltalte ikke i Udredelsen af Salæret til Defensor Casse og endvidere saaledes, at Arrestanten Toft ikke udreder udover $\frac{1}{6}$, Arrestanten Petersen ikke udover $\frac{21}{24}$, Arrestanten Nielsen ikke udover $\frac{11}{12}$, Arrestanten Hansen ikke udover $\frac{1}{12}$ og Arrestanterne Hartvigsen, Munck, Mou, Arrestantinden og Tiltalte hver især ikke udover $\frac{1}{24}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Petersens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne 1) Hans Peter Petersen, 2) Otto Valdemar

Holger Arthur Nielsen, 3) Aksel Julius Toft og 4) Christian Valdemar Munk for Tyveri, 5) Arrestanten Valdemar Martin Ove Hansen for Hæleri og Bedrageri, Arrestanterne 6) Sofus Andreas Kristian Mou, Arrestantinden 7) Thora Caroline Marie Frederiksen og 9) Edmund Vilhelm Vinther for Hæleri og 8) Arrestanten Petrus Henry Marius Hartvigsen for Hæleri og Overtrædelse af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 4.

Arrestanten Petersen er født den 18 Januar 1887 og inden sit fyldte 18de Aar 3 Gange anset for Tyveri, senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 April 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de nedennævnte Arrestanter overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne Nielsen og Petersen har Natten mellem den 24de og 25de December f. A. i Forening frastjaalet Skomager Jens Rasmussen 5 Par Fodtøj af samlet Værdi 30 Kr., hvilke Genstande beroede i et med Hængelaas aflaaet Udhængsskab, idet Nielsen med en Niptang frabrød en af de Øskener, hvori Hængelaasen var anbragt.

De samme Arrestanter har i Tiden fra den 13 December f. A. til 25 Januar d. A. i Forening fra Butiks- og Forretningslokaler begaaet 16 grove Tyverier, der alle ere udførte om Natten eller i tidlige Morgentimer, idet de i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til de paagældende Lokaler, dels ved Indstigning gennem Vinduer i et Tilfælde efter at have trykket nogle for samme paaslaaede Brædder ind, i et andet Tilfælde derhos tillige ved at trykke en indenfor Vinduet anbragt Jernskodde op og aftage en indenfor samme i 2 Bøjler anbragt Jernstang, i et tredje Tilfælde ved at trykke en Rude ud, skyde en Fyldning i en indenfor samme anbragt Skodde ind og aftage en for Skodden anbragt Jernstang, i 2 Tilfælde tillige ved at fjerne et indenfor Vinduet anbragt Traadgitter, efter først at være stegne over et $3\frac{1}{2}$ Alen højt Plankeværk, dels ved Opbrydning eller Sprængning af Døre eller Laase anbragt for samme eller i et Tilfælde ved at fjerne nogle Brædder anbragte i en Dør istedetfor Rude og krybe gennem Aabningen, dels ved at ituslaa Ruden i en Dør, stikke Haanden ind gennem Aabningen og oplukke Laasen indvendig fra, dels ved Benyttelse af falsk Nøgle.

Tyverierne, ved hvilke er stjålet Beklædningsgenstande, Konserver, Urtekramvarer, Cigarer, Cigaretter, Vin, Spirituosa, et Ur, en Tegnebog, en Taske, fremmede Mønter, m. m. til samlet Værdi 311 Kroner 50 Øre samt rede Penge til Beløb ialt ca. 120 Kr. og Frimærker og Sparemærker m. m. til Værdi ialt 18 Kr., ere begaaede fra følgende Ejendomme:

Skindergade Nr. 1, Stuen,
 Blaagaardsgade Nr. 53,
 Østerbrogade Nr. 64, Stuen,
 Store Kongensgade Nr. 35, Stuen,
 Store Kongensgade Nr. 83, Stuen,
 Store Kongensgade Nr. 97, Stuen,

Amaliegade Nr. 33, Kælderen,
 Falkonerallé Nr. 24, Stuen,
 Schönbergsgade Nr. 2, Stuen,
 Gl. Kongevej Nr. 117, Stuen,
 Amagerbrogade Nr. 122, Stuen,
 Overgaden n. Vandet Nr. 39, Kælderen,
 Vesterbrogade Nr. 8 K, Stuen,
 Gl. Kongevej Nr. 121, Stuen, og
 Købmand Grønland Thomsens Forretningslokale i en Ejendom
 paa Adelgade i Holbæk.

De stjaalne Genstande beroede dels frit fremme, dels i uafaaede Gemmer, dels i aflaaede Gemmer, som Arrestanterne opbrød.

De samme Arrestanter har den 7de*) og den 10de Januar d. A. ved 4-Tiden om Morgenen forsøgt at begaa Tyveri fra Forretningslokaler i to herværende Ejendomme, nemlig Vodroffsvej Nr. 17 A, Stuen, og Store Kongensgade Nr. 57, Kælderen. I det ene Tilfælde oplukkede Nielsen i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af Dirk en Kælderør, og forsøgte de at sprænge Døren til et Kælderrum, men da der her ved faldt nogle Flasker ned, frygtede de, at den herved opstaaede Støj skulde føre til Opdagelse, hvorfor de forlod Gerningsstedet. I et andet Tilfælde opbrød Arrestanten Nielsen i tyvagtig Hensigt et Vindue, men da Arrestanterne saa, at dette førte ind til et Køkken, og antog, at Lejligheden var beboet, opgav de at trænge videre frem og forlod Ejendommen.

Arrestanterne Nielsen, Petersen og Toft har Natten mellem 23de og 24de Januar d. A. i Forening forsøgt at begaa Tyveri til fælles Fordel fra Forretningslokaler i Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 27, Stuen, og Frederiksborggade Nr. 31, Stuen.

I det ene Tilfælde søgte Arrestanterne Toft og Nielsen, efter at de sammen med Petersen var komne ind i Ejendommens Gaard, at opbryde nogle Vinduer med en Mejsel, hvilket imidlertid mislykkedes, hvorpaa Toft, efter at de uhindret var komne op ad Køkkentrappen, med samme Mejsel brød et Stykke af Dørfyldningen saa stort, at han kunde stikke en Haand ind og oplukke Døren, hvori Nøglen sad paa den indvendige Side, hvorefter de alle gik ind i det paagældende Lokale, hvor de imidlertid intet fandt, som de brød sig om at stjæle, hvorfor de atter forlod Gerningsstedet.

I det andet Tilfælde forsøgte Toft, efter at de alle tre var komne ind paa en Køkkentrappe, at opbryde en Dør ved at fjerne Træet ved Laasen og skære i Fyldningen, men da Arrestanterne opdagede, at der indvendig paa Døren var anbragt Jernplader, opgav de deres Forehavende og forlod Ejendommen uden at have stjaalet noget.

De samme 3 Arrestanter har Natten mellem den 12te og 13de Januar d. A. efter forudgaaet Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel og, efter deres overensstemmende Forklaring i Forening med Arrestanten Munck, skaffet sig Adgang til et Forretningslokale i Ejendommen Holbergsgade Nr. 6, Stuen. Deres Forklaring gaar nærmere ud paa, at de, efter at Munck med en Dirk havde aabnet Ejendommens

*) Skal være 8de.

Port, over sammes Gaard uhindret gik op ad Køkkentrappen, medens Munck blev staaende i Gaarden for at holde Vagt. Nielsen og Toft forsøgte nu med et Brækjern at opbryde en Dør, hvilket dog mislykkedes, hvorpaa Nielsen trykkede saa kraftigt paa en Fyldning i samme, at den faldt ud. Nielsen, Petersen og Toft gik derefter gennem den saaledes fremkomne Aabning ind i Lokalet, hvor de fra et uafloaset Kontrolapparat stjal ca. 1 Kr. i rede Penge og endvidere en Del frit fremme beroende Varer (Spirituosa, Chokolade, Cigarer, Cigaretter, Sardiner m. m.) til en samlet Værdi af 20 Kr., hvorpaa de forlod Lokalet og i Gaarden paany traf Munck, der atter aabnede Porten for dem, hvorefter de alle forlod Gerningsstedet. Arrestanten Munck har nægtet at have deltaget i det paagældende Tyveri, hvorimod hans seneste Forklaring gaar ud paa, at han erkender sig skyldig i hælerisk Virksomhed ved om Morgenen den 13 Januar d. A. af Arrestanterne Petersen, Nielsen og Toft at have modtaget 50 Øre i rede Penge, en Flaske Rom, en Kasse Cigarer, noget Chokolade m. m. af samlet Værdi 5 Kr., skønt han var paa det Rene med, at disse Ting var erhvervede ved et umiddelbart i Forvejen begaaet Tyveri.

— — — — —
 I Henhold til det Foranstaaende vil Arrestanterne, Arrestantinden og Tiltalte være at anse:

Arrestanten Petersen efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46,

— — — — —
 Arrestanterne Petersen, Nielsen, Munck, Hansen og Hartvigsen med Forbedringshusarbejde, Petersen i 3 Aar, Nielsen, Hartvigsen og Munck hver især i 2 Aar og Hansen i 18 Maaneder.

—————
 Hermed endte 2den Ekstrasession.

=====
Anden ordinære Session.

Mandag den 1 Oktober.

Nr. 251.

Advokat Halkier

contra

Laurs Christensen (Def. Réé),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 12te Kapitel.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 17 April 1906:
 Tiltalte Laurs Christensen af Segalt Møllegaard bør hensættes til

Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Etatsraad Bredstrup, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Maj 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurs Christensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Fiskehandler Laus eller Laurs Christensen sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens 12te Kapitel.

Tiltalte, der er født den 11 Januar 1846, har tidligere været straffet ifølge Fjends-Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 23 Januar 1878 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt ifølge Rougsø m. fl. Herreders Politiretsdom af 21 Marts 1893 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 3 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold:

Da Sognefoged P. Damsgaard af Skødstrup om Morgen den 4de Januar d. A. indfandt sig paa Tiltaltes Bopæl i Segalt Møllegaard for efter Ordre at sætte Tiltaltes sammesteds boende Søn, Daniel Christensen, der var mistænkt for Tyveri, under Anholdelse, og ved sin Indtræden i Stuen, hvor Daniel havde lukket ham ind, erklærede denne for anholdt og bød ham følge med, raabte Tiltalte, der laa i en i Stuen værende Seng, idet han henvendte sig til Sognefogden, flere Gange bandende, at dette skulde blive Løgn; da Sognefogden foreholdt Daniel Nødvendigheden af at efterkomme den givne Ordre, fremkom Tiltalte, atter bandende og skældende og ligeledes henvendt til Sognefogden, med flere haanende Bemærkninger om denne, hvem han bl. a. betegnede som en »simpel Mand«, hvorhos han — idet han bemærkede, at hans Søn endnu ikke var 20 Aar gammel, og at han nok vilde vide, hvad der foregik med ham, og selv følge ham til Politibetjenten — opfordrede Sognefogden til at gaa og lukke Døren, »da

han ellers skulde flytte eller hjælpe ham ud«. Da Daniel uanset gentagne Opfordringer fra Sognefogdens Side nægtede at følge med, samt da der i Stuen befandt sig en Tiltalte tilhørende, meget stor og for sin Glubskhed bekendt Hund, som Sognefogden mente vilde angribe og skambide ham, saafremt han gjorde Skridt til at berøre Daniel, opgav han foreløbig at gennemføre Anholdelsen og gik bort med uforrettet Sag, hvorefter Daniel senere paa Dagen blev anholdt af en Politibetjent.

Tiltalte har til sin Undskyldning ikkun anført, at han den paa-gældende Morgen var svirende.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, sammenholdte med § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 296.

Højesteretssagfører Rée

contra

Nis Hansen Mogensen (Def. Halkier),

der tiltales for Løsgænger og Betleri samt for Overtrædelse af et ham i Henhold til § 8, 3dje Stykke, i Lov Nr. 129 af 1 April 1905 givet Paalæg.

Jerlev Herreds Politirets Dom af 25de Juni 1906: Arrestanten Nis Hansen Mogensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Maaneder. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 August 1906: Arrestanten Nis Hansen Mogensen bør hensættes til Tvangsarbejde i 1 Aar, hvorhos det paalægges ham i 5 Aar fra sin Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. Saa udreder Arrestanten og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Oktober 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 26.

Mandag den 1 Oktober.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nis Hansen
Mogensen til Højesteretssagfører Rée og Advokat
Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende
Sag er Arrestanten Nis Hansen Mogensen sat under Tiltale for Løs-
gængeri og Betleri samt for Overtrædelse af et ham i Henhold til § 8,
3dje Stykke, i Lov Nr. 129 af 1 April f. A. givet Paalæg.

Arrestanten, der er født i Aaret 1853, har tidligere været straffet
mangfoldige Gange, navnlig for Betleri, tildels i Forbindelse med Løs-
gængeri, senest ifølge Andst Slaugs Herreders Politirets Dom af 4 Juli
f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage og
ifølge Kolding Herreds Politirets Dom af 23 Oktober f. A. i Medfør
af Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 2det Stykke, jfr. § 18, med
Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, hvorhos det ved den
sidstnævnte Dom paalagdes ham i 3 Aar fra sin Løsladelse efter Ud-
staaelsen af den ham ved Dommen idømte Straf at tage Ophold i den
Kommune, som af Politiet anvises ham. Der er derhos under 24de
Februar d. A., Dagen forinden bemeldte Strafs Udstaaelse, til Kolding
Herreds Politiprotokol givet Arrestanten Anvisning om i det ommeldte
Tidsrum af 3 Aar at tage Ophold i sin Forsørgelseskommune, Ødis
Sogn, med Tilkendegivelse af det af Overtrædelse heraf flydende Straf-
ansvar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige
Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens For-
anstaltning optaget yderligere Forhør, maa det nu anses tilstrækkelig
godtgjort, at han en 6 Ugers Tid forinden sin Anholdelse den 17de
Juni d. A. uden Politiets Tilladelse forlod Ødis Sogn, hvorefter han i

ca. 3 Uger opholdt sig i Slesvig, og at han derefter vendte tilbage her til Landet, hvor han indtil sin Anholdelse har vandret omkring og for en væsenlig Del har ernæret sig ved Betleri, idet han ved sin Tilbagevenden hertil Landet ifølge sin Forklaring var i Besiddelse af i det højeste 3 $\frac{1}{2}$ Reichsmark, hvorhos det maa antages, at han under sin Omstrejfen, uagtet han ikke har haft Midler til sit Underhold, i alt Fald som Regel ikke har haft eller søgt Arbejde.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Arrestanten være at anse efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, 2det Stk., samt 3dje Stk., 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 1 Aar, hvorhos han i Medfør af samme Paragrafs 3dje Stk., 1ste Led, vil have i 5 Aar fra sin Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Nr. 266.

Højesteretssagfører Rée

contra

Nils Andersson (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 28 Juni 1906: Tiltalte Nils Andersson af Clemensker Sogn bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne, Justitsraad N. C. Olsen og Fr. Pihl, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nils Andersson til Højesteretssagførerne Rée og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Nils Andersson af Clemensker Sogn for Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, følgende:

Ved en den 9de*) April d. A. mellem Slagter Didrik Kofoed her af Byen og Tiltalte afsluttet Hestehandel bortbyttede Tiltalte til Kofoed en ham tilhørende brun Vallak, imod at Kofoed skulde levere Tiltalte en skimlet Hoppe og en kontant Byttesum af 50 Kr.

Disse 50 Kr. betalte Kofoed straks Tiltalte ved Handelens Afslutning i Kofoeds Hjem, hvorimod Ombytningen af Hestene skulde foregaa i Fabrikant Tholanders Gaard, hvor Tiltaltes Befordring med den omhandlede Vallak stod.

Da Kofoed indfandt sig her med den skimlede Hoppe for at faa Bytningen foretaget, nægtede Tiltalte imidlertid at udlevere Vallaken, og at nogen Byttehandel var afsluttet mellem ham og Kofoed, samt at have modtaget Byttesummen 50 Kr., hvorefter han spændte Vallaken for sin Vogn og kørte sin Vej. Faa Dage efter, nemlig den 11 April, var Tiltalte atter i Rønne og blev da af Kofoed paany opfordret til at ombytte Hestene, men Tiltalte fastholdt sin Fragaelse af Handelen og Nægtelse af at have modtaget Pengene.

Kofoed anmeldte derefter Sagen for Politiet, og ved den derefter indledede Undersøgelse fastholdt Tiltalte sin Fragaelse af Handelen og af Modtagelsen af de 50 Kr., men erkendte derefter at have afsluttet en endelig Handel med Kofoed og af denne at have modtaget ved Handelens Afslutning de 50 Kr. Han havde imidlertid bortbyttet den brune Vallak til en Tredjemand, saaledes at det var ham umuligt at opfylde Handelen med Kofoed.

Tiltalte har under Sagens Gang tilbagebetalt Slagter Kofoed den af denne erlagte Byttesum af 50 Kr., og Kofoed har under nærværende Sag frafaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte er født i Sverrig den 22 Februar 1856 og er ved Vester Herreds Ekstrarets Dom af 22 November 1881 i Henhold til Straffelovens § 203 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men findes ikke iøvrigt tiltalt eller straffet.

Han vil nu for sit ovenfremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 252, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdag den 2 Oktober.

Nr. 215. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Gerhard Valdemar Hansen (Def. Rée),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 29 September 1905: Tiltalte Gerhard Valdemar Hansen bør straffes

*) Skal være 7de.

med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Møller, 15 Kr. Saa bør Tiltalte og i Erstatning til Vognmandskusk Christian Adolf Petersen betale 268 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 April 1906: Tiltalte Gerhard Valdemar Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Kalko, 30 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til den mindre fyldestgørende Maade, paa hvilken Undersøgelsen er ledet, findes det betænkeligt at anse det tilstrækkelig godtgjort, at de i Dommen omhandlede Læsioner ere foraarsagede ved de den Skadelidte af Tiltalte tilføjede Slag. Dommen vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Rée hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Gerhard Valdemar Hansen, der er født den 22 Januar 1885 og ikke funden tidligere straffet, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Første Pinsedag den 11 Juni f. A. deltog Tiltalte som Medlem af en Sangforening i en Udflugt her fra Staden blandt Andet til Ballerup, hvor Deltagerne om Eftermiddagen spiste og drak i Kroen. Hen paa Aftenen opstod der paa Landevejen udenfor Kroen Slagsmaal mellem nogle af Sangforeningens Medlemmer, til hvilke Tiltalte sluttede sig, og nogle andre Personer, der havde drukket i Kroen, deriblandt Kusk Christian Adolf Petersen af Frederiksberg, som den Dag var paa Besøg i Ballerup. Deltagerne i Slagsmaalet var efter det Foreliggende mere eller mindre berusede. Tiltalte slog om sig med en Spanskrørstok, som derved knækkede over, og en af Modpartiet — efter Tiltaltes Forklaring, der maa lægges til Grund, nævnte Petersen — tilføjede med en Flaske Tiltalte et Slag paa venstre Side af Hovedet,

saa at der fremkom et blødende Saar, der efter Tiltaltes Forklaring gjorde ham noget fortumlet. Da Petersen indtog en truende Stilling med Flasken i sin højre Haand, blev han af Arbejdsmand Andreas Andersen, der var kommen tilstede, men iøvrigt ikke synes at have deltaget i Slagsmaalet, grebet bagfra om Armene og trukket hen til Grøften, i hvilken de begge trillede ned, saaledes at Petersen kom til at ligge op ad Grøfteskraaningen med Andersen ovenpaa sig. Tiltalte sprang nu over Grøften og tilføjede staaende foran Petersen denne nogle Slag med Stokken, af hvilken der derved blev knækket endnu et Stykke. Petersen blev, som det maa antages straks eller ganske kort efter, i bevidstløs Tilstand taget op af Grøften og bragt til Læge Meldorf i Ballerup, som lod ham anbringe paa en Sygestue i det derværende Fattighus. Ifølge en af nævnte Læge den paafølgende Dag afgiven Erklæring forefandt han ved Undersøgelsen af Petersen dels i den behaarede Del af Hovedet ovenfor venstre Øre en omtrent kronestor haard Bule med et lille, hudløst, let blødende Parti i Centrum, dels og navnlig en alvorlig Læsion af venstre Øje, som gav Anledning til Petersens Indlæggelse paa Amtssygehuset, hvorfra han straks blev overført til Øjenlæge Norman-Hansens Klinik paa Frederiksberg. I en af sidstnævnte Læge den 17de samme Maaned afgiven Erklæring udtales det om Petersens Tilstand ved Indlæggelsen, at hans venstre Øje var ramt af et Slag, der gjorde Indtryk af at være ført med en massiv Genstand ovenfra nedad fra højre Side nedad mod venstre. Øjet var ganske blodfyldt, Øjelaagene stærkt ophovnede, og paa nedre Øjelaag fandtes et tommelangt, tværløbende Saar, hvori lidt sort Smuds, men ingen Glassplinter. Ved Erklæringens Udstedelse havde Svulsten tabt sig, og Saaret paa Øjelaaget var lægt, men Øjet var stadig fuldt af Blod, og der var saa godt som intet Syn, idet Petersen kun kunde skimte en Haands Bevægelse foran Øjet. Forsaauidt denne Nedsættelse af Synsevnen hidrørte fra, at Øjets Glasvæske ved Blødningen var bleven uigennemsigtig, var der Mulighed for, at Synet i Løbet af en eller to Maaneder kunde vende mere eller mindre fuldkomment tilbage; men der var ligesaa stor Mulighed for, at Nethinden dybest i Øjets Bund kunde være bleven beskadiget ved Slaget, og i saa Fald vilde der fremtidigt kun blive delvist Syn paa Øjet. Petersen blev den 5 Juni*) udskreven fra Kliniken og kom tilbage til sin Husbond, uden at han dog kunde udføre sit tidligere Arbejde. Øjets Tilstand var dengang ifølge en af Norman-Hansen den 17de s. M. udstedt Attest omtrent uforandret; men foruden den tidligere beskrevne Læsion fandtes der en Lammelse af øvre Øjelaag, saaledes at det ikke kunde løftes og Øjet aabnes. Ved en den 8 September foretagen Undersøgelse af Petersen fandt Norman-Hansen efter en samme Dag udstedt Attest ret god Fremgang. Petersen kunde løfte Øjelaaget noget, dog endnu ikke halvt op, og Synet var begyndt at vende tilbage, dog naaede det endnu ikke $\frac{1}{30}$ af det normale. Der vilde endnu hengaa mange Maaneder, inden Øjet var nogenlunde brugeligt.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse i Henhold til Overrettens Kendelse optaget Reassumtionsforhør har Forhørsdommeren med Bemærkning, at Norman-Hansen, fra hvem Overretten havde begæret

*) Skal være Juli.

indhentet en yderligere Erklæring, har forladt Landet, fremlagt en Erklæring fra vedkommende Distriktslæge af 29 December f. A., hvor-efter han ved en samme Dag stedfunden Undersøgelse af Petersen fandt venstre Øjes øverste Øjelaag lammet, saa at han kun kunde løfte det ca. 3 Linier op, hvorhos Pupillen fandtes helt udfyldt af en graagrønlig uklar Masse, saa at Øjets Baggrund ikke kunde iagttages med Øjenspejlet. Synet paa Øjet var reduceret til Lysfornemmelser, idet Petersen kun kunde skimte Skyggen af Fingre, der bevægedes tæt foran Øjet, men ikke tælle dem. Distriktslægen udtaler derefter, at Synet praktisk talt er tabt paa dette Øje, og at Tilstanden havde forværret sig betydeligt siden Norman-Hansens sidste Undersøgelse.

Tiltalte, som efter sin Forklaring ved den paagældende Lejlighed ikke var mere beruset, end at han var sig bevidst, hvad han foretog sig, har benægtet, at Beskadigelsen af Petersens Øje kan hidrøre fra de Stokkeslag, han bibragte Petersen.

Efter Tiltaltes Forklaring vendte Petersen nemlig Ansigtet nedad, og da Tiltalte ikke lagde Mærke til, at Petersen drejede Hovedet, idet han blev slaaet, formener han ikke at have ramt Petersen i Ansigtet, men paa Ryggen og over Nakken.

Under det nævnte Reassumtionsforhør har Tiltalte derhos paa Forehold af den af Læge Meldorf afgivne Erklæring benægtet at have tilføjet Petersen den af Meldorf beskrevne Læsion i den behaarede Del af Hovedet ovenfor venstre Øre, idet han efter sin Formening ej heller kan have ramt Petersen paa dette Sted.

Petersen var efter sin Forklaring meget beruset, da han var i Genstand for den omhandlede Vold. Han husker, at han var i Selskab med forskellige Karle i Kroen, og at han derefter kom ud paa Landevejen mellem en Del Personer med hvide Huer paa — Sangforeningens Medlemmer bar saadanne — men han kan ikke erindre, hvad der derefter skete, hverken at han havde en Flaske i Haanden, eller hvorledes han kom til at ligge i Grøften.

Han er dog af den Mening, at han fik et Slag, saa at han styrtede i Grøften, men har fuldstændig tabt Erindringen om, hvad der skete fra dette Øjeblik, indtil han vaagnede paa Sygestuen den næste Morgen.

Efter den af ovennævnte Arbejdsmand Andreas Andersen afgivne Forklaring, søgte han, efter at have kastet Petersen i Grøften, at faa Flasken fra ham, men erindrer ikke, om dette lykkedes ham. Tiltalte ramte flere Gange Petersen i Hovedet med sin Stok, og et af Stokkeslagene ramte derhos Andersen over venstre Haand, hvorved der gik et Stykke af Stokken. Da Tiltalte paany slog paa Petersen, gik der nok et Stykke af Stokken.

Andersen rejste sig straks efter op, og Petersen rejste sig ligeledes; men inden Petersen var kommet helt op, slog Tiltalte ham igen med Stokken i Hovedet, uden at Andersen dog saa, hvor han ramte, eller lagde Mærke til, om Petersen faldt omkuld. Andersen begav sig derpaa hen til Kroen og erfarede først senere, hvilken Skade der var sket.

Under Reassumtionsforhøret har Andersen rettet denne Forklaring derhen, at han saa, at Petersen faldt omkuld ved Slaget i Hovedet,

hvad han allerede tidligere havde forklaret til en Politirapport; men Vidnet har iøvrigt udtalt, at Sagens Omstændigheder ikke nu efter saa lang Tids Forløb staa ham klart, og at han særligt ikke kan udtale sig om, hvorvidt Beskadigelsen af Petersens Øje hidrører fra bemeldte Stokkeslag.

Kommis Christen Henrik Nielsen, der var med til at bringe Petersen til Lægen, forklarede første Gang han var i Forhør, at han saa Tiltalte slaa Petersen i Ansigtet med et Stykke af en Stok, saa at Petersen, der befandt sig i Grøften, uden at Vidnet ved, om han laa ned eller stod op, segnede om. Senere forklarede dette Vidne imidlertid, at han ikke saa, hvor Tiltalte ramte med Stokken, og under Reassumptionsforhøret har Vidnet udsagt, at han nu ikke kan huske, at han saa, at Petersen blev ramt i Ansigtet med Stokken og derpaa segnede om, og at han heller ikke kan huske, om Petersen, efter at Andersen havde sluppet ham, stod op i Grøften, eller hvor han opholdt sig.

Endelig har Postbud Carl Alfred Lindkvist forklaret, at han saa, at Petersen blev grebet og kastet omkuld i Grøften med Ansigtet nedad, og at Tiltalte derefter gik hen og slog ham 4 eller 5 Gange i Hovedet med en brækket Stok, medens den Person, som havde kastet Petersen om, holdt ham.

Lindkvist tør ikke bestemt paastaa, at ikke et af Slagene kan have ramt Petersen i Ansigtet, for Eksempel ved, at han har drejet Hovedet; men Vidnet er mest tilbøjelig til at mene, at Tiltalte ikke ramte Petersen i Ansigtet. Petersen havde intet Saar og blødte ikke, da han blev kastet om i Grøften; men da han blev rejst op, var han saaret, saa Blodet løb ham nedad Ansigtet, og dette Saar maa han altsaa have faaet, medens han laa i Grøften. Denne Forklaring har Lindkvist under Reassumptionsforhøret beediget.

Under Reassumptionsforhøret er der endnu afhørt tre af Tiltalte opgivne Vidner, der alle mener at være sikre paa, at Tiltalte ikke ramte Petersen i Ansigtet med Stokken, idet Petersen laa paa Maven med Ansigtet hvilende paa sine Arme, saa at Slagene ramte ham over Nakken eller det øverste af Ryggen. Et af disse Vidner har dog bekræftet, at Petersen blødte i Ansigtet, da han blev rejst op.

Efter det saaledes Anførte, og idet det efter det Foreliggende ikke kan anses udelukket, at Petersen kan have erholdt de omhandlede Læsioner paa anden Maade end ved de ham af Tiltalte bibragte Stokkeslag, findes der ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Læsionerne skyldes Tiltaltes Voldshandlinger. Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Nr. 263. Højesteretssagfører Liebe

contra

Hans Poulsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse imod sagesløs Person.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 9 Maj 1906: Tiltalte Hans Poulsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Kier, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juni 1906: Tiltalte Hans Poulsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, dog saaledes, at Straffens Fuldbyrdelse i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 udsættes, og at Straffen bortfalder efter 5 Aars Forløb, saafremt de i nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder det Aktor for Underretten ved Underretsdommen tillagte Salær samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I en efter den indankede Doms Afsigelse afgiven Erklæring har Læge Høegh-Guldberg til sine tidligere Udtalelser føjet, at den Johannes Wolf paaførte Skade eventuelt vil kunne nødvendiggøre et operativt Indgreb.

For det af Tiltalte udviste Forhold er han rettelig anset efter de i Dommen i saa Henseende anførte Straffebestemmelser, og vil det under Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 58 kunne have sit Forblivende ved den i Dommen valgte Straf, hvorimod der ikke findes tilstrækkelig Grund til at lade Straffen betingelsesvis bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Hans Poulsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gørtlerlærling Hans Poulsen, der er født den 28 Januar 1889, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse imod sagesløs Person.

Ifølge Sagens Oplysninger stod Tiltalte sammen med den jævnaldrende Christian Jacobsen den 16 April d. A. Kl. omtrent 1 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag paa Cyklestien paa Dronning Margretes Vej i Aarhus, da den 15-aarige Johannes Wolf temmelig langsomt paa Cykle kom kørende ind mellem dem, hvorved han maa antages med den ene Pedal at have strejft Tiltaltes Ben, uden at der dog tilføjedes dette, hvori Tiltalte efter sin Forklaring følte en øjeblikkelig ubetydelig Smerte, nogen Skade. Efter at Johannes Wolf var kørt ca. 50 Alen længere frem til Enden af Cyklestien, vendte han om og kørte paany henimod Tiltalte, og ved dennes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det nu tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da Johannes Wolf atter kørte forbi ham, med knyttet Haand bibragte ham et kraftigt Slag i Ansigtet, saaledes at han styrtede af Cyklen.

Ved Slaget tilføjedes der Johannes Wolf dels en Beskadigelse af Næseskillevæggen, dels et Saar udenpaa Næsen, hvorhos han ved Faldet forslog sit højre Ben, der dog ikke tog nogen Skade. Han blev samme Dag undersøgt af praktiserende Læge Høegh-Guldberg i Aarhus, der i en under 19 April d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at Slaget havde medført en Løsning af den bruske Del af Næseskillevæggen fra den benede Del af samme og fremkaldt en betydelig Svulst af den Næsens Indre beklædende Slimhinde. I en under 1ste Maj næstefter udstedt yderligere Erklæring har samme Læge udtalt, at Forbindelsen mellem Næseskillevæggenes to Dele da var retableret uden nogen nævneværdig Skævhed af Næsens ydre Form, hvorimod der paa Grund af, at Næseskillevæggenes nederste bruske Del vedvarende var bøjet ud mod højre Side, var opstaaet en Indsnævring af Lysningen i højre Næsehalvdel, hvoraf Følgen var mindre gode Forhold for Respirationen gennem denne Side, en Omstændighed, som særlig ved Forkølelse kunde medføre en Del Ulemper. Det hedder endvidere i en Erklæringen af Lægen meddelt Paategning, at den ommeldte Bøjning af Næseskillevæggen og deraf følgende Indskrænkning i Næsegangens Lysning maa antages at ville blive vedvarende, men at den forommeldte Læsion iøvrigt ikke kan antages at ville medføre blivende skadelige Følger, hvorhos Lægen med Hensyn til det Johannes Wolf udenpaa Næsen tilføjede Saar i en anden Paategning paa Erklæringen har udtalt, at dette, som havde været et transversalt, en Centimeter langt, midt paa Næsen siddende Saar, havde været ret overfladisk og allerede var lægt uden at efterlade Ar. I et den sidstnævnte Dag afholdt Forhør har Johannes Wolf forklaret, at han, der som Følge af de ham tilføjede Læsioner havde været fraværende fra Skolen indtil den 25 April dette Aar, ikke længere følte Smerter som Følge af den ham tilføjede Overlast, undtagen at han, naar han vadskede sig eller pudsede Næsen, følte Ømhed i denne. Krav paa Erstatning er under Sagen frafaldet.

Tiltalte har erkendt, at han ved den af ham mod Johannes Wolf forøvede Vold har tilføjet denne de foromhandlede Læsioner, men har

benægtet at have haft til Hensigt at tilføje ham blivende Skade, ligesom han heller ikke vil have tænkt over, at dette kunde blive Følgen; han har endvidere erkendt, at han har hørt Johannes Wolf, forinden denne første Gang passerede ham paa Cykle, ringe saa betids, at han havde haft tilstrækkelig Tid til at forlade Cyklestien og derved undgaa at blive paakørt, hvis han havde villet, samt at han overhovedet ingen grundet Anledning har haft til at øve Vold mod Johannes Wolf, hvad han efter sin Forklaring alene har gjort ifølge en øjeblikkelig Indskydelse, der skyldtes en pludselig opkommen Vrede over, at Johannes Wolf med Cyklen havde strejft hans Ben.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, og Straffelovens § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, dog at Straffens Fuldbyrdelse i Henhold til § 20 i midlertidig Lov af 1 April 1905 bliver at udsætte, og at Straffen efter 5 Aars Forløb vil bortfalde, saafremt de i bemeldte Lov fastsatte Betingelser overholdes.

Onsdag den 3 Oktober.

Nr. 244.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Jonas Jørgenius Valdemar Johansson (Def. Dietrichson),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Maribo Birks Ekstrarets Dom af 23 November 1905: Tiltalte Jonas Jørgenius Valdemar Johansson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Koefoed i Saksjøbing, og Defensor, Sagfører Gulmann i Maribo, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Busch og Paludan, betaler Tiltalte Jonas Jørgenius Valdemar Johansson 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte foruden at være straffet som i den indankede Dom angivet, er for et af ham Natten mellem den 21de og 22de Januar 1906 begaaet Tyveri anset ved Højeste-

rets Dom af 28 August d. A. efter Straffelovens § 228 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jonas Jørgenius Valdemar Johansson til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Maribo Birks Ekstreret hertil indankede Sag tiltales Jonas Jørgenius Valdemar Johansson for Forsøg paa Voldtægt.

Tiltalte er født den 23 Marts 1881 og — foruden at han flere Gange er straffet for Jagtforseelser — er han tidligere ifølge Øster Flakkebjerg Herreds Eketrærets Dom af 12 September 1903 anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han har derhos den 12 Maj s. A. inden Stevns-Fakse Herreders Politiret vedtaget en Bøde af 200 Kr. for Vold og Legemsbeskadigelse, der faldt ind under Straffelovens § 203.

Den 14 August f. A. anmeldte Pigen Benedicte Holmkvist af Sørup for Politiet, at hun Natten mellem den 9de og 10de s. M. havde været Genstand for Forsøg paa Voldtægt fra Tiltaltes Side. Den af hende derefter i Retten afgivne Forklaring, der er suppleret og beediget under et efter Underretsdømmens Afsigelse i Henhold til Overrettens Kendelse optaget Reassumptionsforhør, gaar i sin endelige Skikkelse ud paa Følgende:

Hun, der maa antages at bo alene, vaagnede den nævnte Nat ved, at en Mand havde lagt sig ved hendes Side i Sengen ovenpaa Dynen. Da hun spurgte, hvem han var, og hvorledes han var kommen ind, svarede han: »Det er mig«, og meddelte, at han var kommen ind gennem Vinduet. Dette var vel lukket; men Haspen var ikke sat paa; Døren var lukket med en indvendig Krog.

Manden, der anmodede hende om Samleje — Pigens Forklaring er iøvrigt paa dette Punkt noget vaklende — tog hende om Halsen og forsøgte at faa Haanden ind under Dynen, hvad hun afværgede ved at skubbe til ham, saa at han trillede ned paa Gulvet. Hun sprang saa ud af Sengen og begyndte at klæde sig paa i den Tanke at ty ind til den i samme Hus boende Kone, Marie Larsen, men medens hun var ifærd hermed, kom Tiltalte paa Benene, hvorfor hun efter kun at have iført sig et Skørt og en Strømpe løb ud ad Køkkendøren.

Manden sprang ud af Vinduet og løb efter hende, og hun gik saa atter ind og lukkede Døren efter sig. Manden sprang nu atter ind til hende ad Vinduet, og hun bad ham derpaa om at laane hans Tændstikker. Denne Begæring efterkom han, og da hun derpaa havde tændt et Lys, saa hun, at det var Tiltalte, hvem hun kendte, der var trængt ind til hende. Hun nævnede Tiltalts ved hans Fornavn Valdemar, og

han vedkendte sig, at det var ham, men blæste derpaa Lyset ud, og idet hun nu løb ud i Køkkenet, fulgte Tiltalte efter hende og søgte at vælte hende samt at faa hende tilbage i Sengen, hvorhos han anmodede hende om Samleje, men fik Afslag.

Han befalte hende paa hendes nøgne Ben — derimod ikke paa Kønodelene — og søgte at løfte hende op; men det lykkedes hende ved Anvendelse af al sin Kraft at rive sig løs fra ham, idet hun raabte om Hjælp. Hun saa i Køkkenet, at Tiltaltes Benklæder var opknappede, men ved ikke, om han havde sit Lem fremme. Efter Pogens Forklaring synes Tiltalte derpaa at have fjernet sig, medens hun gik ind til ovennævnte Marie Larsen.

Den af Marie Larsen afgivne Forklaring, der ligeledes er beediget under Reassumptionsforhøret, gaar ud paa, at hun vaagnede ved at høre Støj fra Benedictes Lejlighed, som om der var Nogen, der stredes, samt at hun, da hun derpaa stod op og gik ud i sin Dør, saa en lang Mandsperson løbe henad Vejen, uden at hun kunde skelne, hvem det var. Derpaa gik Marie Larsen med Benedicte, som var kommen grædende ind til hende, ind i Benedictes Lejlighed, hvor denne fortalte, at Tiltalte havde søgt at voldtage hende. Marie Larsen saa, at Benedictes Seng var meget uredt.

Tiltalte har erkendt, at han den paagældende Nat trængte ind i Benedicte Holmkvists Lejlighed, men han, som var stærkt beruset, vil ikke kunne erindre, hvorledes han kom ind, eller iøvrigt, hvad der passerede, hvorved dog bemærkes, at han i det første Forhør forklarede, at Benedicte, som var kommen ud i Gaarden før ham, her raabte til ham, at hun kaldte paa Naboerne, hvis han ikke gik.

Tiltalte udtalte derhos i et den 21 November f. A. afholdt Forhør, at han ikke fandt Anledning til at hetvivle Rigtigheden af Benedictes Forklaring, som den da forelaa, og i det efter Overrettens Kendelse optagne Reassumptionsforhør udtalte han paa Forehold af de af Benedicte og Marie Larsen afgivne Forklaringer, at han ikke havde yderligere i Sagen at bemærke.

Men han har dog hævdet, at det har ligget udenfor hans Hensigt at voldtage Pigen, hvørimod han antager, at han har villet søge Samleje med hende, om hvem han havde hørt, at hun havde flere uægte Børn, ligesom han havde været Vidne til, at andre Mænd gjorde Løjer med hende.

Det er oplyst, at Benedicte Holmkvist, der er 33 Aar gammel, har fire uægte Børn med tre forskellige Mænd. Hun er ifølge Maribo Birks Ekstrarets Dom af 11 Februar 1898 anset efter Straffelovens § 179 med simpelt Fængsel i 6 Dage.

De foreliggende Oplysninger giver ikke Grund til at forudsætte, at Tiltaltes Beruselse har været saa stærk, at den kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Under disse Omstændigheder findes der, uanset at Benedicte Holmkvists Forklaring bærer Præget af nogen Usikkerhed — hvad der maa antages at hidrøre fra, at det paa Grund af, at hun er meget tunghør, har været vanskeligt at afhøre hende — og uanset den hende overgaaede Straffedom at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed har gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor hende under saadanne Omstændigheder, at hendes Blufærdighed maatte krænkes.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 185 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, 2det Stykke, med samme Straf, — — — — vil saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 82. Fiskerne **Martin Jørgensen, Christian** eller **Niels C. Christensen** og **Christian Pedersen** (Hindenburg efter Ordre)

contra

tidligere Sognepræst for Flade og Gærum Menigheder **L. C. Münster** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Forpligtelse til at betale Fisketiende.

Horns Herreds ordinære Rets Dom af 16 April 1902: De Indstævnte, Fiskerne Martin Jørgensen, Christian eller Niels Chr. Christensen og Christian Pedersen i Bangsbostrand, bør til Sognepræst for Flade-Gærum Menigheder Lauritz Christian Münster betale hver 1 Kr. 50 Øre, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges de befalede Sagførere, for Citanten Sagfører Nielsen og for de Indstævnte Sagfører Petersen, i Salær henholdsvis 70 Kr. og 50 Kr., og endvidere tillægges der Førstnævnte for Udlæg 6 Kr. 50 Øre, der ligesom Salærerne udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Marts 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den Godtgørelse for Udlæg, der tilkommer den for Indstævnte, Sognepræst Münster, for Underretten beskikkede Sagfører bestemmes til 5 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges de for Citanterne, Fiskerne Martin Jørgensen, Christian eller Niels C. Christensen og Christian Pedersen, og for Indstævnte, Sognepræst Münster, beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Etatsraad Neckelmann, i Salær hver 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 29 Maj f. A. er Højesteret myndigt til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at

dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis. Det bemærkes derhos, at de paagældende Restancer ere indtalte hos Appellanterne under eet Søgemaal i Henhold til kongeligt Reskript af 13 December 1899.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.

Det Appellanternes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne, Fiskerne Martin Jørgensen, Christian eller Niels C. Christensen og Christian Pedersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Indstævnte, daværende Sognepræst for Flade og Gærum Menigheder i Aalborg Stift, Lauritz Christian Münster, under Paaberaabelse af, at det fra gammel Tid har paahvilet de i Flade Sogn boende Fiskere at svare en saakaldet Flyndertiende til Flade Sognekald, at denne Tiende efterhaanden er gaaet over til en Afgift i rede Penge af mindst 1 Kr. 50 Øre for hver Fisker, men at Citanterne Martin Jørgensen, Christian eller Niels C. Christensen og Christian Pedersen, der alle drive selvstændigt Erhverv som Fiskere, og som ere bosiddende i Bangsbostrand, have vægret sig ved at erlægge den omhandlede Ydelse for Aaret 1898, i første Instans paastaaet den Sognepræsten for Flade Menighed efter det Anførte tilkommende Tienderettighed anerkendt ved Dom og Citanterne tilpligtede hver især at betale ham i Fisketiende for Aaret 1898 et Beløb af 1 Kr. 50 Øre eller et ved Rettens eller uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb. Ved Underretsdommen ere Citanterne tilpligtede hver især at betale Indstævnte Münster 1 Kr. 50 Øre, men iøvrigt frifundne for hans Tiltale, og Sagen er nu, efterat Overretten ved kgl. Reskript af 11 Juli f. A. er bemyndiget til at tage Sagen under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis, af Citanterne efter Stævning dels til fornævnte Pastor Münster, nu af Uggerløse, dels til den nuværende Sognepræst*) for Flade og Gærum Menigheder, Becker, indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaaet sig frifundne for Indstævnte Münsters Tiltale. Medens Indstævnte Becker ikke har givet Møde for Overretten, har Indstævnte Münster derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

*) Skal være personel Kapellan.

Efter Sagens Oplysninger er der i de forskellige Indberetninger, som af vedkommende kirkelige Myndigheder i Anledning af Vakancer i Embedet som Sognepræst for Flade og Gærum Menigheder ere afgivne i Løbet af forrige Aarhundrede, sidste Gang i Aaret 1891, til Oplysning om bemeldte Embedes Beskaffenhed, under Kaldets Indkomster bl. a. opført en saakaldet »Fisketiende«, »Fiskeafgift« eller »Flyndertiende«. Med Hensyn til Oprindelsen af og Hjemmelen for denne Indtægt, hvis Størrelse og Værdi angives forskelligt, i en Indberetning af 1819 saaledes kun til 20 Rdlr., i en Indberetning af 1875 derimod til »200*) Snese tørrede Rødspætter (140 Kr.)«, hedder det i en Skrivelse af 29 Juli 1825 fra den daværende Sognepræst for de nævnte Menigheder til vedkommende Provst:

»I Hens. til Flynder Tiende fra Bangsbostrand maa jeg anmærke følgende Poster til Oplysning og Bevis:

1ste Post.

Fra ældgammel Tid har Flynder Tienden været tillagt Præsten i Flade formedelst Kaldets Ringhed, ifølge Brev af 16 Maj 1643, udstedt af S. t. Herr Hans Dyre og Bergitte Lindenow til Knivholt og Bangsbo, som bestemmes saaledes:

- a) Enhver Mand eller Karl af vore Tjenere, som bo i Flade Sogn og bruger sin egen Fuldmands Garn paa vore Grundliggende ved Fladstrand, Næset, Bangsbostand, Rønneest eller Deye, at fiske, skal give Præsten i Flade aarlig 100 tørre Flyndere til St. Hans Baptistæ Dag.
 - b) En Mand eller Karl herudi Sognet, som bruger halv Mands Garn, giver 50 Flyndere.
 - c) En Mand eller Karl, som bruger anden Mands Garn til Hallind, saa og de Garnejere, om de begge ere bosiddende herudi Sognet, giver hver 50 Flyndere.
-

2den Post.

Der findes ligesaa et Gavebrev og Foundation af Knivholts og Bangsbos Ejere, S. t. Hr. Kristen Skeel og Karen Dyre med egen Haand citeret Knivholt d. 24 August 1658, som paalægger alle Fiskere i Flade Sogn aarligen at betale Flyndertiende til Præsten i Flade. Allernaadigst Konfirmation af Kong Frederik den 3dje paa dette Gavebrev er af 6 Maj 1662, tilligemed Attest fra Hans Majestæts Kancelli-Sekretæren om, at samme er ligelydende med Registrantbogen, dateret 23 September 1767.«

Ifølge den i Rigsarkivet beroende Konzept til jyske aabne Brev af 6 Maj 1662 Nr. 27, hvorved nysnævnte Gavebrev konfirmeres, hedder det i Gavebrevet bl. a.:

»1. Først schall alle och enhuer, som her ved Strandsiden bosiddendes ere, och sig her opholder, eller hereffter ville opholde, sig imod hannem med Pendinge, Fisch og alt andet, aldeles epter dend Anordning og Contract, som er gjort imellem Fischerne paa Herfsholmb og deris Sielesørger, og som udi deres Kirchebog findes indført forholde och rette undtagen de som bruger Auffl og deraf tiender.

2. Dernæst alle som bruger Fischerie med Wodder her paa

*) Skal være 280.

woris Grunder, were sig enten af Sognefolchene eller fremmede, de schal iligemaade were tilforlangt, efter dend Christelige Brug, som paa andre Steder er vedtagen at giffue hannem Eensinde om Aaret een Natztid, naar hand det begierer, huis Fische de da med same deris waad bekommer, i dend faste Mening forsichrede, af alle och enhuer Christen og Gudbaaren denne woris welmente Anordning godwilligen efterkommer, eptersom det oc er Apostelens at dend schal deele med sin Lærer udi alt godt, som Ordet læres.«

I en Paategning af 2 August 1825 paa den omhandlede Skrivelse af 29 Juli s. A. udtalte vedkommende Provst bl. a. Følgende:

»Min underdanige Formening er paa Grund af det Oplyste og Sagens Natur: at Flade Præstekald har en i Oldtiden grundet Ret til at erholde Fiske- eller Flyndertiende af enhver Fiskende, der er boende paa de i Bestemmelsens 1ste Post nævnedes Steder, og som endnu ligger til Flade Sogn.«

Endelig afgav Stiftsøvrigheden for Aalborg Stift i Anledning af en til Kancelliet indgiven Forespørgsel fra Beboere af nogle Parceller fra Bangsbostrand om, hvorvidt de vare pligtige at yde deres Sognepræst Afgift af Flyndere, under 26 August 1825 en til Kancelliet stilet saalydende Betænkning:

»Det er ved de indhentede Oplysninger tilstrækkeligen godtgjort, at Sognepræsten i Flade henimod 200 Aar har oppebaaret en saakaldet Flyndertiende af Fiskerne i Pastoratet. Ved Hans Dyre og Birgitte Lindenow til Knivholt og Bangsbo deres Disposition af 16 Maj 1643, og ved senere Ejere af bemeldte Godser, Christen Skeel og Karen Dyre deres under 24 August 1658 udstedte Gavebrev, som under 6 Maj 1662 allernaadigst er konfirmeret, er Grunden lagt til denne Rettighed for Sognepræsterne i Flade og Gærum., Da det nu desuden tillige saavel af de skete Angivelser af bemeldte Embedes Indtægter som de ved Embedet værende Oplysninger desangaaende, befindes, at den omhandlede Afgift af Flyndere uafbrudt i det angivne Tidsrum har været ydet og oppebaaret, ligesom og af mig Biskoppen i den Tid, jeg var Sognepræst i Flade, saa synes det at være udenfor al Tvivl, at Sognepræsten i Flade maa være berettiget til Flyndertiende af enhver Fisker i Sognene i det Forhold, som hine ældre Bestemmelser fastsætte.«

Efter Indstævnte Münsters Fremstilling er den Sognepræsten i Flade ved de ovenfor nævnte Gavebreve hjemlede Flyndertiende efterhaanden, uden at Sammenhængen hermed nu nøjere lader sig paavise, gaaet over til en fast aarlig Afgift, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at det i Gavebrevet af 1643 fastsatte Antal af 100 Flyndere opfattedes som et stort Hundrede eller 6 Snese, og at det i Tidens Løb blev almindeligt, at de jordbesiddende Fiskere i Bangsbostrand hver ydede Præsten det nævnte Antal af 6 Snese Flyndere aarlig, medens de øvrige Fiskere kun ydede hver 3 Snese, og at Tienden

Færdig fra Trykkeriet den 11 Oktober 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 27.

Onsdag den 3 Oktober.

efter Ydernes Valg kunde svares enten in natura eller i Penge, saaledes at Værdien af en Snes tørrede Flynder i sidste Fald ansattes til 24 β eller senere 50 Øre.

Til nøjere Oplysning om, hvorledes Flyndertienden i Løbet af det sidste Aarhundrede er bleven ydet, har bemeldte Indstævnte derhos bl. a. fremlagt en i Aaret 1814 af den daværende Sognepræst i Flade indrettet Embedsbog, i hvilken Sognepræsten har opført Kaldets Indtægter, og i hvilken det om bemeldte Tiende hedder, at den dengang ydedes af alle Beboere paa Bangsbostrand, og at den bestod af >100 saltede Flynder af enhver Beboer, som ej er fattig«. Der nævnedes dog 3 Personer, som kun ydede hver 50 Flyndere, hvorhos det tilføjedes, at »Antallet af Flynder kan anslaaes til 3000 og derover«. Endvidere hedder det i Embedsbogen paa det anførte Sted: »Denne Tiende er en Herlighed til Flade Kald, det ingenlunde kunde undvære, om en Mand der skal leve, og bør denne Rettighed omhyggelig vaages over, at den ej forringes, hvortil hører, at der nøjagtig holdes Bog over de Ydende, at de Forsømmelige kunne kaldes til deres Pligt I de 2 sidste Formænds Tid var den Fordel saa meget formindsket, at kun 10 Beboere vedblev at yde den. Nu oppebæres der Tiende af 32 Beboere; men ikke uden en Del Omstændigheder og Bryderier kom den Ting ret i Gænge i mit 2det Embedsaar.«

I en i Aaret 1839 af den daværende Sognepræst i samme Embedsbog indført Bemærkning hedder det dernæst:

»Nu (1839) ydes denne Tiende af 47 Beboere med 42 store Hundreder (à 6 Snese) og har saaledes for Tiden en Værdi af omtrent 150 Rdl. Sølv. Men de ovennævnte Bryderier ville vistnok fornyes for enhver begyndende Præst.«

Der er fremdeles af oftnævnte Indstævnte fremlagt Fortegnelser, der af forskellige Sognepræster i Flade ere førte over Fisketiendens Ydere samt over de enkelte Præstationers Størrelse. Efter hvad der fremgaar af en Fortegnelse for Aarene 1845—52 inklusive er Tienden saaledes i 1845 bleven erlagt af henimod 50 Ydere, hvoraf Størstedelen svarede 100 Flyndere, der betales i Penge med 1 Rdl., og en mindre Del 60 Flyndere eller 3 ξ . En tilsvarende Fortegnelse for 1834 anfører et Antal af 53 Ydere, af hvilke ca. 40 findes ansatte til en aarlig Præstation af 3 Snese Flyndere og Resten til 6 Snese, hvorhos det af denne Fortegnelse, der har en Tilføjelse om, at »omtrent $\frac{1}{2}$ Snese af Yderne paa Grund af Fattigdom har faaet Eftergivelse«, frem-

gaar, at Tienden, naar den ydedes i Penge, er betalt med 1 Kr. 50 Øre à 2 Kr. for 3 Snese.

Under Henviſning til alt det Anførte har Indstævnte Münster nu gjort gældende, at der ved de omhandlede Gavebreve af 1643 og 1658 er hjemlet Sognepræsten for Flade Menighed Ret til den omhandlede Tiende, men at denne under alle Omstændigheder — og det hvad enten de tvende Gavebreve kunne paaberaabes som Hjemmel for Sognekaldets Ret i saa Henseende eller ikke — maa tilkomme Kaldet ifølge Alderstidshævd. Indstævnte har derhos erklæret, at han, uanset at de jordbesiddende Fiskere i Bangsbostrand i og for sig ere pligtige at yde 6 Snese Flyndere aarlig eller i Penge mindst 2 Kr., dog under Hensyn til, at Tienden i de senere Aar kun er opkrævet med et Beløb af 1 Kr. 50 Øre for hver Tiendeyder, ikke vil gøre Fordring paa mere end det sidstnævnte Beløb.

Til Støtte for deres Frifindelsespaaſtand have Citanterne gjort gældende, at de ikke kunne erkende, at Gavebrevet af 1643, der ikke har kunnet tilvejebringes, er gengivet paa rette Maade i den tidligere anførte Skrivelse af 29 Juli 1825 fra Sognepræsten i Flade til vedkommende Provst, og at bemeldte Gavebrev, som det er gengivet i nysnævnte Skrivelse, i hvert Fald kun lægger Tiendepligten paa Udstedernes »Tjenere« eller Fæstere, hvoraf følger, at Forpligtelsen til at udrede Tienden maa være falden bort, efterat det til Knivholt og Bangsbo hørende Fæstegods forlængst er bortsolgt og overgaaet til Selvejendom. Citanterne have fremdeles anbragt, at Gavebrevet af 1658, hvis Angivelse af Fisketiendens Beskaffenhed og Størrelse efter deres Formening savner fornøden Tydelighed, og som i hvert Fald ikke kan paaberaabes som Hjemmel for de nu indsogte Tiendebeløb af 1 Kr. 50 Øre for hver af Citanterne, alene kan antages at lægge Tiendepligt paa de Fiskere, der paa Givernes Grunde, o: udfor Knivholt og Bangsbo Jorder, drive Vaadfiskeri, hvilket Fiskeri imidlertid paa disse Steder er gaaet af Brug for mere end 100 Aar siden. Endvidere have Citanterne henviſt til, at der, efterat det nuværende Frederikshavn med tilhørende Markjorder i Begyndelsen af det 19de Aarhundrede er bleven udskilt fra Flade Sogn og oprettet til et særskilt Pastorat, saavidt vides, ingensinde er svaret Flyndertiende til den der værende Sognepræst af de der bosatte Fiskere, skønt det maatte have været en Selvfølge, at de, hvis Indstævntes Paastand var berettiget, fremdeles burde yde Fisketiende overensstemmende med Gavebrevene. Citanterne have derhos benægtet, at Flyndertienden er bleven erlagt i saa lang Tid eller saa regelmæssigt, at den kan siges at være hjemlet ved Alderstidshævd, i hvilken Henseende de nærmere have anbragt, at Afgiften til Tider — saaledes i Begyndelsen af forrige Aarhundrede — saa godt som ikke er svaret eller kun af et forsvindende Antal Fiskere, at den i alt Fald ikke er bleven erlagt af alle Fiskere, at de Fiskere, der have udredet Tienden, have betragtet den som en Gave eller Villighedspræstation, fra hvis Udredelse de efter Forgødtbefindende kunde unddrage sig, samt at Tienden, saavidt Citanterne bekendt, ingensinde er bleven inddreven ved Udpantning. Endelig have Citanterne gjort gældende, at ingen af dem kan anses for selvstændig Fisker, idet de ere paamønstrede Fiskekuttere og drive Fiskeri for Rederiers Regning.

Under en af Indstævnte Münster foranstaltet Vidneførsel have 6 i Bangsbostrand bosiddende Mænd, af hvilke den yngste, da Afhøringen fandt Sted, var omtrent 63 Aar gammel, og som alle havde boet i Bangsbostrand i hele deres Levetid, dog — for et enkelt Vidnes Vedkommende — med Undtagelse af den Tid, det var til Orlogs, og — for et andet Vidnes Vedkommende — med Undtagelse af Tiden fra dets 14de til dets 22de Aar, hver især forklaret, at det er dem bekendt, at der fra gammel Tid har paahvilet eller i alt Fald er bleven afkrævet de i Bangsbostrand boende Fiskere en aarlig Fisketiende til Sognepræsten i Flade, i hvilken Henseende nogle af Vidnerne dog have forklaret at have hørt, at Tienden til Sognepræsten i Flade fra først af skulde have været en Gave, men senere er bleven en Pligt, og et enkelt Vidne, at det er bleven sagt, at Fiskerne samlede de mindste Fisk til Præsten, fordi de mente, at Afgiften var ulovlig, at de — med Undtagelse af et enkelt af Vidnerne, der ikke har været Fisker — selv have erlagt Fisketienden, og at Tienden er bestemt til 6 Snese Flynder fra Fiskere, der eje Jord, og 3 Snese for Andre, dog at et enkelt Vidne, som selv har betalt 6 Snese Flynder aarlig, har udsagt, at det ikke kendte Grunden til, at der var andre Fiskere, som kun svarede 3 Snese. Det maa derhos ved de af forskellige af disse Vidner afgivne Forklaringer i Forbindelse med det under Sagen iøvrigt oplyste, anses for godtgjort, at Tienden i de senere Aar for de fleste Yderes Vedkommende er bleven betalt i Penge, saaledes at de Fiskere, der skulde udrede 3 Snese Flyndere, betalte 1 Kr. 50 Øre, at Tienden er bleven udredet ogsaa, efter at Bangsbostrands Fiskere, maaske med et Par enkelte Undtagelser, for mere end 20 Aar siden ere blevne Kutterfiskere, der lønnes med Part i Udbyttet, samt endelig at maaske nogle Fiskere have unddraget sig Tiendens Udredelse, men at denne dog, saa længe ældre Folk kunne mindes, er bleven erlagt af den overvejende Del af Fiskerne.

Det findes nu ikke at kunne drages i Tvivl, at den Afgift, der efter det Oplyste fra gammel Tid er bleven udredet af Fiskerne i Bangsbostrand til Sognepræsten i Flade, oprindelig hidrører fra de under Sagen omhandlede Gavebreve af 1643 og 1658, men bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt Sognekaldets Krav paa Tiende, som dette for Tiden opfyldes, kan støttes paa Gavebrevenes bogstavelige Indhold, maa der, efter hvad der er oplyst om den Maade, hvorpaa Flyndertienden er bleven erlagt, efterat Bangsbostrands Fiskere ere ophørte at være Fæstere under Knivholt og Bangsbo, og efterat Vaadfiskeriet er gaaet af Brug, gives Indstævnte Münster Medhold i, at Sognekaldets Ret nu er grundet ved Alderstidshævd, og at det i Henhold hertil paahviler de i Bangsbostrand boende Fiskere til Sognepræsten at udrede en aarlig Ydelse af mindst 3 Snese tørrede Flyndere eller i Penge 1 Kr. 50 Øre, hvorved bemærkes, at den Sognepræsten hos hver enkelt Fisker tilkommende Tiende-Præstation i Tidens Løb er formindsket i Kvantitet, men paa den anden Side maa antages forlængst at have tabt Karakteren af en egentlig Tiendeydelse i den Forstand, at den Afgiftsberettigede kun skulde kunne kræve Afgiften erlagt, forsaavidt den Afgiftspligtige indbringer Fangst til Sognets Strand. Og da nu Citanterne, efter hvad der er in confesso under Sagen, i Aaret 1898 ernærede sig ved Fiskeri og havde Bopæl i Bangsbostrand, maa det

billiges, at de overensstemmeade med den af Indstævnte Münster nedlagte Paastand ved Underrettsdommen ere tilpligtede hver især at betale ham 1 Kr. 50 Øre, og bemeldte Dom, om hvis Forandring i de Indstævntes Favør der efter Sagens processuelle Stilling for Overretten ikke bliver Spørgsmaal, og ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes, idet dens Bestemmelser angaaende Salær til de for Citanterne og Indstævnte Münster beskikkede Sagførere billiges, samt idet der rettelig er tilkendt Indstævnte Münsters Sagfører Godtgørelse for Udlæg være at stadfæste, dog at bemeldte Godtgørelse for Udlæg ikkun vil kunne tilkendes med 5 Kr., nemlig for Udlæg til Udskrifter 4 Kr. og for Portoudlæg 1 Kr.

Processens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge de for Citanterne og Indstævnte Münster beskikkede Sagførere for Overretten i Salær hver 50 Kroner, der ville være at udrede af det Offentlige.

Det kan ikke billiges, at det med Underretsakten fulgte Hefte Dokumenter i Strid med § 4 i Lov af 19 December 1903 indeholder baade Indlæg og andre i første Instans fremlagte Dokumenter, istedetfor at alene Indlægene burde have været sammenheftede, de øvrige Dokumenter derimod vedlagte særskilt, og at Akten ikke, som foreskrevet i Fdg. 16 Januar 1828 § 8 in fine, er forsynet med Paategning om, naar den er bestilt.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 66. Christen Peter Christensen (Møldrup)

contra

Værtshusholder C. Muchardts i uskiftet Bo hensiddende Enke **Amalie Charlotte Muchardt** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at opfylde en Kontrakt.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 13de Marts 1903: Mod at erholde overdraget den ovennævnte Beværtning med de i sammes Lokaler den 16 September 1901 værende Møbler og Inventariegenstande bør Indstævnte, Christen Peter Christensen, til Citanten, Værtshusholder C. Muchardt, betale 4500 Kr., med Renter 5 pCt. p. a. fra den 16 Oktober 1901, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Om-

kostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt med Bemærkning, at det ikke er oplyst, at det i Kontrakten vedtagne Vederlag er uforholdsmæssig højt, maa det billiges, at Appellanten ved Dommen er anset bunden ved den i samme omtalte Kontrakt.

For Højesteret er det oplyst, at Indstævnte efter Dommens Indankning for Højesteret har efter forudgaaet Meddelelse til Appellanten trods dennes Protest ladet den i Dommen ommeldte Forretning med Møbler og Inventar bortsælge for Appellantens Regning og Risiko ved offentlig Auktion, og Appellanten har derefter for Højesteret subsidiært støttet sin Paastand om Frifindelse paa, at Indstævnte ved denne formentlig uberettigede Adfærd har gjort det umuligt at opfylde det i Dommen for Betalingen af det paastævnte Beløb fastsatte Vilkaar.

Da imidlertid Spørgsmaalet, om Dommens Opfyldelse maatte være umulig paa Grund af den omtalte Forauktionering, ikke vil kunne finde sin Afgørelse under denne Sag, vil der allerede af denne Grund intet Hensyn kunne tages til den subsidiært herpaa byggede Paastand, og Dommen vil derfor som Følge af det ovenfor Anførte være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Den 16de September 1901 blev der mellem Appellanten, Christen Peter Christensen, og Appelindstævnte, Værtshusholder C. Muchardt, afsluttet en Kontrakt, ifølge hvilken Appelindstævnte solgte den af ham da drevne Beværtning i Abel Cathrinesgade Nr. 35 med de i Beværtningslokalerne værende Møbler og Inventarium til Appellanten for 4500 Kr. Det bestemtes derhos, at Lejemaalet om de Lokaler, i hvilke Beværtningen dreves, skulde overtages af Appellanten fra den paafølgende Oktober Flyttedag. Da Appellanten imidlertid vægrede sig ved at opfylde Kontrakten, skønt Beværtningen med Møbler og Inventarium har staaet til hans Disposition fra den 18 September nævnte Aar, anlagde Appelindstævnte Sag mod ham ved Frederiksberg Birks ordinære Ret og paastod ham dømt til at betale den akkorderede Købesum 4500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 16 Oktober 1901 mod at faa Beværtningen med Møbler og Inventarium overdraget. Appellanten paastod sig derimod frifundet. Ved den nævnte Rets Dom

blev Appellindstævntes Paastand taget tilfølg. Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter havde nedlagt Paastand, ophævedes derimod.

Den nævnte Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. Under Sagens Behandling her for Retten er Appellindstævnte afgaaet ved Døden. Hans Enke, Amalie Charlotte Muchardt, der hensidder i uskiftet Bo efter ham, er imidlertid indtraadt i Sagen i hans Sted og har nedlagt Paastand om Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Appellanten i første Række anført, at han, da han underskrev den ovennævnte Kontrakt, var saa stærkt beruset, at han ikke var sig klart bevidst, hvad han foretog sig, at dette var kendeligt for Appellindstævnte, og at han derfor ikke kan være bundet ved Kontrakten. Mod Appellindstævntes Benægtelse kan det imidlertid ikke anses for godtgjort, at Appellanten ved den paagældende Lejlighed var i en saadan Tilstand af Beruselse, at han paa Grund heraf ikke skulde være bundet ved Kontrakten.

Appellanten gør dernæst gældende, at han ikke kan være bundet ved Kontrakten, da det var en for Appellindstævnte kendelig Forudsætning for Handelen, at han (Appellanten) kunde faa Lov til at indtræde i Lejemaalet om Beværtningslokalerne fra Oktober Flyttedag 1901, og da Appellindstævnte ikke har gjort nogetsomhelst for at faa Appellantens Overtagelse af Lejemaalet bragt i Orden. Efter det Foreliggende kan der imidlertid ikke gives Appellanten Medhold i, at det snarere skulde være Appellindstævntes end hans (Appellantens) egen Sag at gøre Skridt til at faa Overtagelsen af Lejemaalet bragt i Orden, og da det er uomtvistet, at han ikke har gjort noget Skridt i nævnte Retning, og da der intet foreligger om, at Ejeren af Ejendommen Abel Cathrinesgade Nr. 35 ikke vilde have indladt sig paa at lade ham indtræde i Lejemaalet istedetfor Appellindstævnte, kan hans her-nævnte Indsigelse heller ikke tages tilfølg.

Forsaavidt Appellanten endelig har gjort gældende, at han ikke kan være bundet ved Kontrakten, fordi han ikke havde det fornødne Beværterborgerskab og efter de gældende Regler ikke havde Udsigt til at erholde saadant, vil der ikke kunne tillægges det af ham saaledes Anførte nogen Betydning, allerede fordi han ikke har godtgjort Rigtigheden af sit af Appellindstævnte bestridte Anbringende om, at han ved Handelens Afslutning ikke vidste, at det vilde være forbundet med Vanskelighed at erhverve den fornødne Næringsadkomst.

Herefter vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger der ikke findes Føje til at forandre, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten, om hvis Tilkendelse begge Parter har nedlagt Paastand, vil efter Omstændighederne være at ophæve: Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 91. Redaktør H. S. Sørensens Enke, **Cathrine Sørensen**
(Jensen)

contra

Fabrikant **Richard Madsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantindens Forpligtelse til Regnskabs-aflæggelse.

Silkeborg By og Birks ordinære Rets Dom af 17 Januar 1905: Indstævnte, Redaktør H. S. Sørensens Enke, Cathrine Sørensen af Silkeborg, bør for Tiltale af Citanten, Fabrikant Richard Madsen i København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 September 1905: Indstævnte, Redaktør H. S. Sørensens Enke, Cathrine Sørensen, bør under en Mulkt til Silkeborg Købstads Kæmnerkasse af 10 Kr. for hver Dag, hun i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, til Citanten, Fabrikant Richard Madsen, aflægge behørig specificeret og dokumenteret Regnskab over Driften fra 8 Marts 1893 til 8 Marts 1903 af Dagbladet »Viborg Amtstidende« med tilhørende Bogtrykkeri samt i Procesomkostninger for begge Retter til Citanten betale 80 Kr. Sagfører V. Tortzen bør til Silkeborg Købstads Kæmnerkasse bøde 30 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af Indstævnte den 22 November 1904 for Underretten fremlagte Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foruden den i den indankede Dom ommeldte Opgørelse for Aarene fra 1 April 1893 til 1 April 1895, som Indstævnte har modtaget med en Skrivelse af 4 August 1895, har han, efter hvad der er uomtvistet under Sagen, allerede tidligere for hvert af disse 2 Aar fra Redaktør Sørensen modtaget summariske Opgørelser over Indtægter og Udgifter ved »Viborg Amtstidende« og det dermed forbundne Trykkeri, samt derhos samtidig erholdt Meddelelse om, at det detaillerede Regnskab tilligemed Bøger og Bilag stod til hans Disposition og Undersøgelse paa Bladets Kontor i Viborg.

Efter Proceduren i 1ste Instans maa det nu antages, at Indstævnte overfor Sørensen hverken har fremsat Indvendinger mod nogen af disse Opgørelser eller stillet Forlangende om deres Supplering ved yderligere Oplysninger, og at han trods den i bemeldte Skrivelse indeholdte Tilkendegivelse af, at Sørensen, da Bladet havde givet Underskud i begge de nævnte Aar, i Henhold til Kontraktens Post 3 ansaa sig løst fra sine Forpligtelser overfor Indstævnte, har ladet denne Skrivelse ubesvaret. Herefter maatte der, som af Appellantinden gjort gældende, gaas ud fra, at Indstævnte baade fandt de ham forelagte Opgørelser fyldestgørende og var enig i, at Sørensens Forpligtelser, i alt Fald for-

saavidt angik Kontraktens Post 3, vare bortfaldne for Fremtiden. Indstævnte — der ikke har godtgjort, at han under den i Dommen ommeldte Sammenkomst med Sørensen i Aaret 1896 har stillet Krav om yderligere Regnskabsaflæggelse end den ham da tilbudte — har desuden efter bemeldte Sammenkomst ladet flere Aar hengaa uden at fremsætte noget saadant Krav enten overfor Sørensen eller overfor Appellantinden. Indstævnte maa derfor anses at have godkendt de ommeldte Opgørelser, saaledes at han ikke nu paa Grundlag af Post 3 kan fordre noget Udbytte af eller noget Regnskab over Driften af det omkontraherede Bladforetagende for de 2 nævnte Aar eller for den derefter følgende Tid.

Ligesom dernæst Anvendeligheden af Kontraktens Post 9, 1ste Stykke, efter dettes Indhold — hvorved bl. a. Genstanden for den deri hjemlede Afløsningsret er betegnet som »den Sælgeren i Henhold til Post 3 og 7 tillagte Andel i Nettoudbyttet» — maatte være afhængig af, at Indstævnte i Medfør af Post 3 havde Krav paa Andel i noget Nettoudbytte for de 3 Aar, som laa nærmest forud for Afløsningen, saaledes maa Indstævntes Adgang til efter 2det Stykke, navnlig naar henses til den til Affattelsen af 1ste Stykke svarende Formulering af 2det Stykke og til dettes Forbindelse med 1ste Stykke, anses knyttet til samme Forudsætning. Da nu denne Forudsætning efter det Ovenanførte er bristet, og Indstævnte allerede som Følge heraf heller ikke paa Grundlag af Post 9, 2det Stykke, kan gøre Krav paa nogen Regnskabsaflæggelse, vil Appellantinden efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale, og Bytingsdommen, der har samme Resultat, vil derfor kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Indstævnte at burde betale Appellantinden med 400 Kroner.

I Henseende til den Sagfører V. Tortzen ikendte Bøde maa det have sit Forblivende ved Overrettsdommen, der forsaauidt vil være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte, Fabrikant Richard Madsen, til Appellantinden, Redaktør H. S. Sørensens Enke, Cathrine Sørensen, med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner. I Henseende til den Sagfører V. Tortzen ikendte Bøde bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 8de og 10de Marts 1893 oprettet Kontrakt overdrog Citanten, Fabrikant Richard Madsen, dengang i Vejle, nu i København, til senere afdøde Redaktør H. S. Sørensen i Silkeborg det af Førstnævnte i Viborg ud-

givne Dagblad »Viborg Amtstidende« tilligemed det til samme hørende Bogtrykkeri med Tilbehør af Maskiner, Redskaber, Rekvisiter, Skrifter og Inventarium. Ifølge Kontraktens Post 2 var den kontante Købesum akkorderet til 2000 Kr., der skulde afgøres ved, at Køberen indfriede den paa det Solgte hæftende Pantegæld af samme Størrelse, og i Kontraktens Post 3 var det bestemt, at Sælgeren som yderligere Vederlag for Overdragelsen samt for at støtte Bladet paa bedste Maade, særlig ved til dette at levere skriftlige Bidrag, skulde oppebære en aarlig Andel af Nettoudbyttet af Bladets og Trykkeriets Drift, hvilken Andel fastsattes til en Tredjedel, men ifølge Kontraktens Post 7 under visse i denne Post nærmere angivne Forudsætninger skulde forhøjes til Halvdelen af Nettoudbyttet. Foruden at der i bemeldte Post 3 endvidere var fastsat forskellige nærmere Regler for Beregningen af Nettoudbyttet, var det derhos sammesteds bestemt, at der hvert Aars 1ste April skulde finde en Aarsopgørelse Sted, og at Udbyttet skulde udbetales senest 14 Dage derefter, hvornæst det i samme Post hedder: »Skulde det vise sig, at Forretningen i 2 paa hinanden følgende Aar har givet Underskud, er Køberens Forpligtelser overfor Sælgeren efter denne § bortfaldne fremtidig.« I Kontraktens Post 8 var det fremdeles fastsat, at Forretningen skulde drives og Bladet udgives i Sælgerens Navn, og ved dens Post 9, 1ste Stykke, var der tillagt Køberen Ret til efter Forløbet af 10 Aar at afløse den Sælgeren tillagte Andel i Udbyttet ved Udbetaling én Gang for alle af en kontant Sum, hvis Størrelse paa nærmere angiven Maade skulde beregnes i Forhold til det gennemsnitlige Nettoudbytte, som Sælgeren havde haft af Forretningen i de nærmest forløbne 3 Aar. Det hedder endelig i Kontraktens Post 9, 2det Stykke: »Ligeledes har Sælgeren Ret til efter Udlobet af samme Tidsrum at overtage Bladet ved at udbetale Køberen den Kapital, ogsaa Driftskapital, han har indestaaende i Forretningen, samt den Sum, der efter Rentefod 5 pCt. p. a. vil give en Rente, som er lig med det Overskud, Køberen har haft af Forretningen i de nærmest forløbne 3 Aar.«

Idet Citanten har anbragt, at han ingensinde har modtaget behørigt Regnskab i Henhold til Kontraktens Post 3, saalidt som noget Udbytte i Henhold til et saadant, har han efter sit videre Anbringende i det Øjemed at faa afgjort, dels om der maatte tilkomme ham noget Udbytte, dels hvormeget han skal udrede for det Tilfælde, at han maatte bestemme sig til i Henhold til Kontraktens oven citerede Post 9, 2det Stykke, at genovertage det Solgte, under nærværende Sag i 1ste Instans paastaet Indstævnte, Redaktør Sørensens i uskiftet Bo hendsiddende Enke, Fru Cathrine Sørensen i Silkeborg, tilpligtet under Dagmulket at aflægge behørigt specificeret og dokumenteret Regnskab over Driften af »Viborg Amtstidende« med tilhørende Bogtrykkeri for Tiden fra 8 Marts 1893 til 8 Marts 1903. Ved Underrettsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af denne indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det maa anses in confesso, at der under 4 August 1895 blev tilstillet Citanten et saakaldet »Regnskab for Viborg Amtstidende« indeholdende en summarisk Opgørelse over Bladets Indtægter og Udgifter

i Tiden fra 1 April 1893 til 1 April 1895, hvoraf det fremgik, at Driften havde givet et Underskud for Aaret indtil 1 April 1894 af 918 Kr. 66 Øre og for Aaret indtil 1 April 1895 af 356 Kr. 30 Øre, og at det samtidig blev meddelt Citanten, dels at det detaillerede Regnskab med Bøger og Bilag, saafremt han ønskede at anstille nærmere Undersøgelse, stod til hans Disposition paa Bladets Kontor i Viborg, dels at Indstævntes afdøde Mand i Betragtning af det fremkomne Underskud i Henhold til den oven citerede Bestemmelse i Kontraktens Post 3 i Slutningen ansaa sig løst fra sine Forpligtelser overfor Citanten. Det er derhos af Indstævnte erkendt, at Citanten ikke har anerkendt Modtagelsen eller Rigtigheden af det ham saaledes tilsendte Regnskab, og det er endvidere uomtvistet, dels at Citanten ikke har indfundet sig i Viborg for at forvise sig om, hvorvidt Regnskabet var stemmende med Bladets Regnskabsbøger og Bilagene til samme, ligesom han ej heller iøvrigt foretog sig videre og navnlig ikke protesterede mod den ham meddelte Tilkendegivelse af, at Redaktør Sørensen efter Kontraktens Post 3 ansaa sig løst fra sine Forpligtelser overfor Citanten, dels at Bladet efter de to første Aars Forløb af Redaktør Sørensen blev solgt til hans Søn, og at dette blev meddelt Citanten, uden at denne i den Anledning lod høre fra sig. Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at Redaktør Sørensen i 1896 rejste til Vejle, hvor Citanten dengang opholdt sig, ved hvilken Lejlighed Sørensen efter Indstævntes Anbringende for at faa konstateret, at han havde opfyldt sin Pligt til at aflægge Regnskab for de to første Driftsaar, forelagde Citanten et detailleret Regnskab for disse Aar til Gennemsyn, hvad Citanten dog ikke vilde være ulejliget med, medens Sørensen efter Citantens Fremstilling ikke medbragte noget detailleret Regnskab men kun forgæves søgte at opnaa en Erklæring fra Citanten om, at denne intet videre Krav havde paa Bladet, hvad Citanten dog vægrede sig ved at give.

Selv om der nu overensstemmende med, hvad Indstævnte har gjort gældende, maatte gaas ud fra, at Citanten i Henhold til Kontraktens Post 3 for de to første Regnskabsaar ikkun kunde forlange en summarisk Opgørelse over »Viborg Amtstidendes« Indtægter og Udgifter, og at Bladets Drift i hvert af disse Aar har givet et Underskud af den ovennævnte Størrelse, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke kan blive Spørgsmaal om her under Sagen at træffe Afgørelse om Beføjelsen af forskellige af Citanten mod Rigtigheden af et af Indstævnte fremlagt Regnskab for de to nævnte Aar rettede Indsigelser, og selv forudsat, at afdøde Redaktør Sørensen — som af Citantens Undladelse af at gøre sig bekendt med Grundlaget for den ham i 1895 tilsendte summariske Opgørelse og af at protestere overfor den ham samtidig givne Meddelelse om, at Sørensen ansaa sine Forpligtelser overfor Citanten for bortfaldne — i Henhold til den udtrykkelige Bestemmelse i Kontraktens Post 3 i Slutningen maatte være løst fra sine Forpligtelser efter nysnævnte Post 3, giver det Foreliggende dog ikke tilstrækkelig Foje til at antage, at den Citanten ved Kontraktens Post 9, 2det Stykke, tillagte Ret til efter Udløbet af 10 Aar at overtage Bladet mod den sammesteds bestemte Udbetaling og til som Følge heraf at forlange sig forelagt det for Beregningen af denne Udbetaling nødvendige Regnskab for samme Tidsrum i behørig specificeret og

dokumenteret Stand er bortfaldet. Ligesom nemlig denne Ret i Mod-sætning til, hvad Indstævnte har hævdet, maa anses indrømmet Citanten som en selvstændig af Kontrahenternes Mellemværende ifølge Kontraktens Post 3 ganske uafhængig Beføjelse, saaledes vil det ej heller kunne komme i nogen Betragtning, naar Indstævnte har søgt at gøre gældende, at det efter Bladets Afhændelse til en Tredjemand er hende umuligt at fremlægge et saadant Regnskab, thi foruden at en saadan Afhændelse, uanset at Citanten ikke i Anledning af samme har taget noget Forbehold eller nedlagt nogen Protest, ikke kan antages at medføre nogen Forandring i de Indstævnte som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand paahvilende Forpligtelser efter Kontraktens Post 9, 2det Stykke, maa det under de forhaandenværende Omstændigheder blive Indstævntes Sag, forsaavidt den stedfundne Afhændelse maatte frembyde nogen Hindring for Opfyldelsen af disse hendes Forpligtelser, at tage de i den Anledning fornødne Forholdsregler, hvorved iøvrigt bemærkes, at det end ikke af Indstævnte er assereret, at Indstævntes Søn, til hvem Afhændelsen, som meldt, skete, ved Overtagelsen af Bladet har været uvidende om Indholdet af den mellem hans Fader og Citanten bestaaende Kontrakt, eller at der er nogen uovervindelig Hindring for Tilvejebringelsen af det af Citanten fordrøde Regnskab.

Naar Indstævnte videre har paaberaabt sig, at Opfyldelsen af Bestemmelsen i Kontraktens Post 9, 2det Stykke, forudsætter, at Bladet har givet Overskud, skal bemærkes, at det vel af Indstævnte uimod-sagt er anført, at Bladet stadig har vedblevet at give Underskud, men at denne Omstændighed ikkun vil kunne faa Betydning ved Fastsæt-telsen af det Vederlag, som Citanten ved en eventuel Genovertagelse af Bladet vil have at udrede, hvorimod den Citanten ved bemeldte Bestemmelse i Kontrakten tillagte Ret til paany at overtage Bladet ikke efter Bestemmelsens Affattelse eller Hensigt kan forudsættes betinget af, at Driften af Bladet har givet Overskud.

Idet Indstævnte derhos ikke kan antages at have fastholdt et af hende under Proceduren i 1ste Instans oprindeligt fremsat Anbringende om, at Citanten har tabt sin Ret ved ikke at levere de i Kontraktens Post 3 ommeldte skriftlige Bidrag til Bladet, i hvilken Henseende det af Citanten uimod-sagt er oplyst, at han i Tiden fra 1 April 1893 til 21 December s. A. har indsendt og faaet optaget i »Viborg Amtstidende« 22 Artikler, samt da der uanset Indstævntes Anbringende i modsat Retning maa gaas ud fra, at Bestemmelsen i Kontraktens Post 8 om at Forretningen skulde drives og Bladet skulde udgives i Citan-tenes Navn, er truffen i alt Fald tildels af Hensyn til Citantens eventu-elle Genovertagelse af Bladet med tilhørende Trykkeri, vil Citantens Paastand herefter og efter det iøvrigt Foreliggende være at tage til Følge, saaledes at Dagmulkten, der vil være at tillægge Silkeborg Køb-stads Kæmnerkasse, bliver at bestemme til 10 Kr.

Efter Omstændighederne vil Indstævnte derhos have at godtgøre Citanten Processens Omkostninger for begge Retter med 80 Kr.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Sagfører V. Tortzen i Silke-borg, der i 1ste Instans har ført Sagen for Indstævnte, være at anse efter Fdg. 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde til Silkeborg Købstads Kæmnerkasse af 30 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det af Indstævnte den 22 November 1904 for Underretten fremlagte Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Løvrigt ses i Hen-seende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelover-trædelse at være begaaet.

Nr. 295.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Ejnar Kristian Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 August 1906: Arrestanten Ejnar Kristian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ejnar Kristian Jensen til Højesteretssagførererne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ejnar Kristian Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 25 Juni 1888 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17de Januar 1905 efter Straffelovens § 228 og dens § 229 Nr. 4, tildels jfr. § 46, samtlige §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 21 Juli 1905 blev eftergivet for Resten af Straffetiden mod Anbringelse paa Opdragelseshjemmet »Adserbølgaard« til dens Udløb.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 21 April d. A. anmeldte Manufakturhandlerske Jensine Nielsen, at der den foregaaende Nat havde været Indbrudstyveri i hendes Lejlighed, Halmtorvet Nr. 5, Stuen, og var der derved frastjålet hendes Søster Ida Nielsen en Dameportemonnæ med Indhold, ca. 4 Kr., der havde ligget i Lommen paa en i Korridoren hængende Kjole.

Efterat Anmelderindens fornævnte Søster til Politiet havde opgivet Signalement paa en Mandsperson, som hun om Natten havde set i Døren mellem 2 af Lejlighedens Værelser, blev Arrestanten, paa hvem dette Signalement passede, og som da boede hos Moderen i Knudsgade Nr. 36, anholdt som sigtet for at have forøvet det nævnte Tyveri. Arrestanten har imidlertid under hele den mod ham derefter indledede Undersøgelse nægtet at have haft nogen Del i det ham paasigtede Tyveri, men imod ham er Følgende oplyst:

Anmelderindens fornævnte Søster Ida Nielsen har forklaret, at hun, som paa Grund af sin Søsters Sygdom tilbragte Natten mellem den 20de og 21de April i Søsterens Lejlighed, hvor hun laa paa en Sofa i Dagligstuen, vaagnede ved 3-Tiden, og hørte hun kort efter en Puslen ved den aabentstaaende Dør mellem Dagligstuen og Søsterens Sovekammer, og da hun nu forskrækket fo'r op, saa hun en høj Mandsperson, der havde krøllet Haar og en Cyklehue siddende bag i Nakken, staaende indenfor Dagligstuens Dør; hun, som saa et Lys-skær, uden dog at vide, om det var den Person, hun saa, der bar en Lampe, gjorde nu Anskrig, og Mandspersonen løb saa sin Vej gennem Søsterens Sovekammer og derfra gennem Døren til en Korridor.

Vidnet har videre forklaret, at hun nu gik ud i Køkkenet, og viste det sig, at Køkkendøren stod aaben, og at Køkkenvinduet, i hvis Ramme der saas Mærker som af et Stemmejern, var opbrudt; i Gaarden blev næste Dag fundet en Søsteren tilhørende Lampe. Vidnet har endelig forklaret, at hun i Arrestanten med fuldkommen Sikkerhed har genkendt den Mandsperson, som hun saa staa indenfor Dagligstuedøren.

Anmelderinden har nærmere forklaret, at hun vaagnede den paa-gældende Nat ved, at hendes Søster gjorde Anskrig, og saa hun da 2 Personer, af hvilke den ene bar en Lampe, der havde staaet i et ubenyttet Pigekammer, og som senere fandtes henkastet i Gaarden, forlade Sovekammeret, hvori hun laa, gennem Korridoren ud mod Køkkenet.

Da hun, som ikke saa nogen af de 2 Mandspersoner saa tydeligt, at hun senere vilde kunne genkende dem, derefter med sin Søster gik ud i Køkkenet og Butikken, hvortil der er Indgang fra den fornævnte Korridor, viste det sig, at flere uafslåede Butiksskuffer var gennemrodede, at Køkkenvinduet var opbrudt, øjensynlig ved Hjælp af et Stemmejern eller Lignende, og at Køkkendøren, der havde været aflaaet indvendig fra med en Sikkerhedsgaffel gennem Nøglen, nu stod aaben.

Ved en efter Arrestantens Anholdelse i hans Bolig hos Moderen foretagen Visitation fandtes — hengemt i en Kakkellovn — bl. a. 2 Dirke og 1 Stemmejern, hvis Bredde ved Prøve har vist sig ganske at svare til Mærket i Anmelderindens Køkkenvindue.

Arrestantens Moder, Karen Margrethe Larsdatter, har forklaret, at Sønnen har boet hos hende, siden han i Efteraaret 1905 efter udstaaet Straf kom her til Byen; han har i den Tid, hende bekendt, intet bestilt, skønt hun ofte har opfordret ham til at søge sig en Plads. Den 20 April dette Aar om Aftenen gik hun tidligt til Ro; Sønnen var da hjemme, og da hun den 21 April var oppe Kl. 4¹/₂

om Morgenen, laa han sovende i Sengen, uden at hun ved, om han, der ikke plejede at være ude om Natten, havde været ude den Nat.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han den 20 April om Aftenen gik hjemme fra ved 7—8-Tiden, og at han derefter hele Natten drev rundt i Gaderne ved Saksogade og Søndre Boulevard, indtil han ved 3 $\frac{1}{2}$ -Tiden om Morgenen vendte hjem og gik i Seng. I Løbet af Natten vil han paa Gaden have vekslet Ord med forskellige Personer, men om dette har været Tilfældet, har ikke kunnet afgøres.

Da nu Frk. Ida Nielsen har aflagt Ed paa den af hende afgivne Forklaring, da det af den den 17 Januar 1905 paakendte Sag ses, at Arrestanten da bl. a. havde forøvet en Del Tyverier ved Indstigning gennem opbrudt Vindue, da Arrestanten ikke har kunnet godtgøre, at han har haft nogetsomhelst lovligt Erhverv, siden han atter kom hertil i Efteraaret, og da hans Forklaring om hans Færden den paagældende Nat i sig selv er usandsynlig, og hans Forklaringer iøvrigt under Sagen har været vaklende og paa flere Punkter, derunder navnlig forsaavidt hans Erhvervelse og Besiddelse af det fornævnte Stemmejern angaar, paaviselig urigtige, saa findes det ved Alt, hvad der saaledes foreligger, tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten den paagældende Nat i tyvagtig Hensigt indbrudsvis har skaffet sig Adgang til Frøken Niensens Lejlighed, og da Arrestanten har færdedes i den Korridor, hvorfra Portemonnøen bortkom, findes det ikke betænkeligt at statuere, at han eller hans Ledsager har stjaalet den med Indhold.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Torsdag den 4 Oktober.

Nr. 267.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Laurits Christian Peter Madsen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905.

Bregentved Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 24 Februar 1906: Tiltalte Laurits Christian Peter Madsen bør straffes med 15 Rottingslag, i Erstatning til Typograf Emanuel Kann af Næstved betale 43 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder til Aktor, Prokurator Jespersen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Damgaard, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1906: Tiltalte Laurits Christian Peter Madsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Med Hensyn til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Carlsen og Prokurator Nissen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Christian Peter Madsen til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved Gisselfeld Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Tjenestekarl Laurits Christian Peter Madsen, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse, som i det Væsenlige stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, er det godtgjort, at han har udvist følgende Forhold:

Den 12 November f. A. havde Tiltalte om Eftermiddagen og Aftenen sviret i Holme Kro sammen med nogle andre Personer, deriblandt Murer Peter Adolf Larsen. Ved 11-Tiden kom Brødrene Typograf Emanuel Kann og Rangerfører Hjalmar Magnus Kann ind i Kroen. Under Brødrenes Ophold der optraadte Murer Larsen paa en i høj Grad tirrende og uforkammet Maade overfor dem, der imidlertid ikke indlod sig med Selskabet, men forlod Kroen efter at have nydt en Fortæring og budt Farvel. Brødrene, der skulde med Toget til Næstved, begav sig til den tæt ved Kroen liggende Olstrup Jernbanestation, og medens de samtalende spaserede frem og tilbage paa en Gangsti, som gaar foran Stationsbygningen langs med en ca. 1 Meter høj Tjørnehæk, kom Tiltalte, dennes Broder og Murer Larsen tilstede.

Uden Anledning fra Brødrenes Side spurgte nu Tiltalte Hjalmar Kann, om det var dem, der havde generet dem i Kroen, og hertil svarede denne, at det nok snarere var ham og hans Broder, der var bleven generede. Da Tiltalte i det samme gik tæt ind paa Livet af Hjalmar, satte denne sin Haand for hans Bryst, saa at han maatte gaa tilbage.

I Vrede herover væltede Tiltalte Hjalmar Kann baglæns over Tjørnehækken ind paa Grusperronen, som det efter det Oplyste maa antages ved to samtidige med knyttet Haand førte Slag, der ramte

Hjalmar dels i Panden og venstre Øje, dels paa Brystet ved venstre Skulder. Derpaa vendte Tiltalte sig mod Emanuel Kann, hvem han ligeledes kastede bagover, og medens denne laa paa Jorden og Tiltalte ovenpaa ham, tildelte forskellige Slag med knyttet Haand.

Efter den af Emanuel Kann afgivne Forklaring, imod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, blev Emanuel slaaet til Jorden ved et Slag i Panden, der var saa stærkt, at han mistede Bevidstheden, og da han kom til sig selv, laa Tiltalte og Murer Larsen over ham. Medens Sidstnævnte kort efter maatte rejse sig for at holde Hjalmar, der kom Broderen tilhjælp, borte, tildelte Tiltalte ham, hvem han stadig holdt nede, et Slag i Hovedet, der havde et stort blødende Saar til Følge og bevirkede, at Emanuel igen mistede Bevidstheden. Kort Tid efter lykkedes det Emanuel at komme paa Benene, men han var da meget fortunlet, blødte stærkt fra Saaret i Hovedet og havde, som det senere viste sig, ogsaa faaet en Hudafskrabning foran paa Skinnebenet, formentlig ved et Spark.

Hjalmar Kann har ikke søgt Lægehjælp for de ham tilføjede Læsioner, der bestod af et Par mindre Saar ved Næseroden, et blaat Øje samt en smertefri Hævelse paa Vristen, der medførte, at han i flere Dage ikke kunde bruge Læderfodtøj.

En den 13 November udstedt Lægeattest giver følgende Beskrivelse af de Emanuel Kann, der samme Dag fremstillede sig til Undersøgelse, tilføjede Læsioner:

Panden, særlig Partiet over Næseroden, var blodunderløbet, forkradset og ømt. Desuden fandtes en ca. $1\frac{1}{2}$ " lang og $\frac{1}{4}$ " dyb Vulneration af den behaaede Del af Hovedet ved Overgangen mellem Isse og Pandebenet. Ifølge en den 26 November s. A. udstedt Lægeattest fandtes yderligere et ca. 4 " langt, skrabet Saar (Hudsaar) paa venstre Skinneben. Den undersøgende Læge har endelig i sidstnævnte Attest udtalt, at Emanuel Kann da var kommen sig fuldstændig, men at han indtil den 26de November har været fuldstændig arbejdsudygtig.

Tiltalte har forklaret, at han ikke betvivler, at de hos Emanuel Kann konstaterede og af Hjalmar Kann omfoklarede Læsioner ere Følger af hans Vold med Undtagelse af den Læsion paa Næsen og Øjet, som Murer Larsen tilføjede Hjalmar Kann, da denne vilde komme Emanuel til Hjælp.

Tiltalte har fastholdt ikke at have benyttet noget Redskab, i alt Fald ikke at mindes saadant. Efter det Oplyste har Tiltalte handlet under Paavirkning af nydte spirituøse Drikkevarer, men han maa antages at have været fuldt tilregnelig. Begge de Overfaldne, der efter det Oplyste maa anses for at have været ganske sagesløse, har begæret Tiltalte straffet.

For Murer Larsens Vedkommende er Sagen afgjort med en Bøde til vedkommende Politikasse paa 20 Kr.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 28.

Torsdag den 4 Oktober.

Tiltalte er født den 27 Juni 1888 og ikke tidligere straffet. For det af ham saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 1, 1ste og 2det Stk., jfr. Straffelovens § 37, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Den indankede Dom, som har anset Tiltalte efter Straffelovens § 203, jfr. §§ 37 og 21, sammenholdt med Loven af 1 April 1905 § 1 og 16, 2det Stk., med 15 Slag Rotting, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, hvorimod den med Hensyn til den Emanuel Kann tilkendte Erstatning af 43 Kr. — — — vil være at stadfæste.

Efter det Foreliggende findes der ikke tilstrækkelig Føje til, som i den indankede Dom sket, at bestemme, at der i Henhold til Loven af 1 April 1905 § 6 for et Tidsrum af 3 Aar vil være at give Tiltalte Tilhold om ikke at nyde spirituøse Drikke i Beværtningslokaler eller færdes udenfor sit Hjem i beskænket Tilstand.

Nr. 74. Forpagterne la Cour (Harboe)

contra

Kreaturforsikringsanstalten »Pan« (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Forsikringen for en Hoppe.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 September 1905: De Indstævnte, Kreaturforsikringsanstalten »Pan«, bør til Citanterne, Forpagterne la Cour, Trinderup, betale 14 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 7 Marts 1904, til Betaling sker. Iøvrigt bør de Indstævnte for Tiltale af Citanterne i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der efter samtlige Sagens Oplysninger ikke findes tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at den i den indankede Dom om-

handlede Hoppe, dengang Appellanterne indsendte Præmiebeløbet, var angreben af den Sygdom, som medførte dens Død; maa Indstævnte allerede af denne Grund være pligtig at betale dem det Erstatningsbeløb af 778 Kroner 25 Øre, hvortil Appellanterne for Højesteret have nedsat deres Paastand, med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanterne med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Kreaturforsikringsanstalten »Pan«, bør til Appellanterne, Forpagterne la Cour, betale 778 Kroner 25 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra 7 Marts 1904, til Betaling sker. Saa betaler og Indstævnte til Appellanterne Processens Omkostninger for Lands- over- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Forpagterne la Cour, Trinderup, principalt søgt de Indstævnte, Kreaturforsikringsanstalten »Pan«, tilpligtet at betale 800 Kr., som de i Henhold til Forsikringspolice af 11 November 1903 skulle skyldte i Erstatning for en den 29 December 1903 død, hos det indstævnte Selskab forsikret Hoppe, tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 7 Marts f. A. og Sagens Omkostninger. De Indstævnte paastaa sig principalt frifundne mod Betaling af 14 Kr., nemlig 20 Kr., som de have modtaget for Kadaveret af den nævnte Hoppe, med Fradrag af 6 Kr. i Dyr lægehonorar, og til lagte Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar Følgende:

Efter Opfordring af Citanternes Dyr læge, der er en Slags Agent for de Indstævnte, begærede Citanterne i Efteraaret 1903 deres Heste- besætning forsikret hos de Indstævnte; da disse derefter sendte Citanterne en i Overensstemmelse hermed udstedt Police, gældende fra 7 November 1903 til 7 November 1904, nægtede Citanterne først at modtage og betale for samme, efter deres Fremstilling, fordi den deri opførte Præmie var langt større end opgivet af Dyr lægen, hvorefter de Indstævnte i Skrivelse af 22 December s. A. stillede Retsfølgning i Udsigt. Ifølge en af en Dyr læge den 11 Januar 1904 udstedt Erklæring blev han Natten mellem den 24de og 25de December 1903 til kaldt til en Citanterne tilhørende rød Hoppe — der er den her under Sagen omhandlede — i god Foderstand, hvilken Hoppe om Aftenen var bleven urolig, og ved Undersøgelsen viste Tegn paa stærke Kolik- smerter. I Erklæringen, i hvilken Hoppens Tilstand nærmere beskri- ves, hedder det endvidere, at Dyr lægen den 25 December 1903 om Eftermiddagen fik Besked om, at Hesten var rask og aad godt, men at han den 27de s. M. om Eftermiddagen atter blev til kaldt, ved

hvilken Lejlighed Hesten viste Tegn paa Tarmbetændelse, hvorefter den døde den 29de s. M. om Middagen. Imidlertid havde Citanterne den 26de s. M., da Hesten efter deres Fremstilling viste sig rask, til de Indstævnte indsendt Beløbet for Policen, hvilket Beløb de Indstævnte modtog den 28de s. M., hvorefter Citanterne under 29de s. M. fik Policen tilstillet.

Citanterne have nu først anbragt, at den omhandlede Hest var rask, da Præmien blev betalt — i hvilken Henseende de have henvist til fremlagte Erklæringer fra to af deres Tjenestefolk og fra en Proprietær og fhv. Kavalleriløjtnant, der den 26 December 1903 ville have fundet Hesten rask og livlig uden Tegn paa Sygdom — og have dernæst gjort gældende, at selv om dette ikke havde været Tilfældet, vilde de Indstævnte dog have været pligtige at betale Forsikringsbeløbet. De have i saa Henseende henvist til de paa Policen trykte Forsikringsbetingelser, hvorefter Anstalten overtager Ansvar for de i samme forsikrede Kreaturer med Hensyn til Tab, som fremkaldes ved Død eller Nedslagning ifølge Sygdom eller Ulykkestilfælde. Og forsaa-vidt det endvidere i de nævnte Forsikringsbetingelser hedder: »Anstalten hæfter ikke for Skader, som indtræffe, inden den forfaldne Præmie er erlagt til Anstalten«, gør Citanterne gældende, at den Skade, de Indstævnte hæfte for, ikke er Sygdommen, men Døden, samt at de Indstævnte — hvad der er ubestridt — have undladt at benytte sig af den dem ifølge de oftnævnte Forsikringsbetingelser tilkommende Ret til, naar der er hengaaet mindst en Maaned efter Præmiens Forfaldstid, at fordre Dyr lægeerklæring for, at Sundhedstilstanden er tilfredsstillende, inden Forsikringen træder i Kraft, og derved have frafaldet Indvending mod Betaling af Erstatning, selv om Hesten havde været syg paa det anførte Tidspunkt, i hvilken Henseende de derhos have henvist til, at Policen ingen Bestemmelse indeholder om, at de forsikrede Dyr skal være raske, naar Forsikringen træder i Kraft.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Hestens Sundhedstilstand, da Præmien blev erlagt, har den indstævnte Anstalts veterinærkyndige Konsulent udtalt, at han efter det Foreliggende bestemt maa antage, at Hestens Død skyldes den Sygdom, der begyndte den 24de eller 25 December. Han tilføjer, at det dog ikke er udelukket, at Hesten for Lægmænd kan have set ud, som om den var rask, men at der ingen Lægeerklæring foreligger om dens Tilstand den 26de. Det veterinære Sundhedsraad, til hvilket de Indstævntes Sagfører har henvendt sig med Spørgsmaal, om det maa antages 1) at Hoppen allerede den 24 December 1903 var angreben af den Sygdom (Tarmbetændelse), af hvilken den den 29 December s. A. døde, og 2) at den derfor ogsaa den 25de og 26de s. M. var angreben af Sygdommen, har i en fremlagt Erklæring af 8 Juli f. A. besvaret begge Spørgsmaal bekræftende, og i Anledning af en senere Henvendelse fra Citanternes Sagfører har Raadet i en Erklæring af 10 Oktober f. A. udtalt, at om det end ikke kan siges at være udelukket, at Hestens Sygdom den 24de—25de December kan have været af forbigaaende Natur, er det dog særdeles usandsynligt, hvorimod der godt kan være indtraadt en Bedring, saaledes at Hesten en Tid kan have gjort Indtryk paa en Lægmand af at være rask. Raadet tilføjer, at akut tyføs Tarmbetændelse er en Sygdom, der i Almindelighed medfører Døden.

Efter det saaledes Foreliggende findes der nu at maatte gaas ud fra, at Hesten, da Præmien blev betalt, led af den Sygdom, der ganske kort efter medførte dens Død. Og da det endvidere findes ganske uantageligt, at Meningen med den citerede Bestemmelse i Forsikringsbetingelserne skulde være at udelukke Anstaltens Fritagelse for Hæftelse i et Tilfælde som det foreliggende, kan Citanternes principale Paastand ikke tages til Følge.

Forsaavidt dernæst Citanterne subsidiært have nedlagt Paastand paa at erholde tilkendt i Erstatning et Beløb af 150 Kr. med Tillæg af den halvaarlige Præmie, 15 Kr., der er erlagt for den paagældende Hest, og i saa Henseende have paaberaabt sig, at de let vilde have kunnet opnaa en Pris af 150 Kr. for Hesten ved at lade den slaa ned, hvad de vilde have ladet gøre, hvis ikke deres Dyr læge, der som nævnt var de Indstævntes Agent, havde hindret dem deri og foranlediget Dyret solgt til en Slagter for 20 Kr. under Paaberaabelse af, at de Indstævnte i Tilfælde af Nedslagning ikke ydede Erstatning, vil der, hvad for det første Erstatningsbeløbet 150 Kr. angaar, ikke kunne tages noget Hensyn til denne Paastand allerede som Følge af, at Citanterne ikke mod de Indstævntes Benægtelse have godtgjort, at den paagældende Dyr læge — der efter de Indstævntes Anbringende kun forsaavidt er deres Agent, som han i Lighed med de fleste Dyr læger i Danmark med Provision tegner Forsikringer for dem — har indtaget en saadan Stilling i de Indstævntes Tjeneste, at han ved en Optræden som nævnt har kunnet binde Selskabet. Da der endvidere maa gives de Indstævnte Medhold i, at Citanterne ingen Ret have til at faa tilbagebetalt den erlagte Præmie for den paagældende Hest, idet de ifølge en Bestemmelse i Forsikringsbetingelserne vare forpligtede til skadesløst at indfri Policen, hvoraf den halvaarlige Præmie var forfalden, før Dyret blev sygt, og at de (3: Indstævnte) ifølge de ommeldte Forsikringsbetingelser have Krav paa af Citanterne at erholde godtgjort 6 Kr., som de have dokumenteret at have udlagt til Dyr lægen for Sygdoms- og Sektionsberetning fra denne, vil de Indstævntes principale Paastand være at tage til Følge, dog saaledes at der vil være at tillægge Citanterne Renter som paastaaet af det dem tilkendte Beløb, og at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 80.

Proprietær **Bech** (Selv)

contra

Møllejejer **Julius Nielsen** (Ingen),

betræffende Størrelsen af Indstævntes Krav paa Fodringsudgifter for nogle Appellanten tilhørende Kreaturer.

Hasle m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 28 September 1904: Indstævnte, Proprietær Bech af Koldkærgaard, bør til Ci-

tanten, Møllejer Julius Nielsen af Ny Mølle, betale 361 Kr. 8 Øre med Renter à 5 pCt. pro anno af 271 Kr. 6 Øre fra 6 August forrige Aar og af 90 Kr. 2 Øre fra 26 Januar dette Aar til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ikke ses, at Stempelovens Forskrifter ere iagttagne med Hensyn til den mellem Citanten og hans Bestyrer den 1ste April forrige Aar oprettede Kontrakt. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Februar 1905: Citanten Proprietær Bech, bør til Indstævnte, Møllejer Julius Nielsen, betale 271 Kr. 6 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 6 August 1903, indtil Betaling sker; men iøvrigt bør Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Proprietær Bech, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Citanten, Proprietær Bech af Koldkærgaard, som Følge af en hans Ejendom i Marts Maaned 1903 overgaaet Ildsvaade, var bleven ude af Stand til at huse sin Kreaturbesætning, traf han Overenskomst med forskellige Naboer — hvoriblandt Indstævnte, Møllejer Nielsen af Ny Mølle — om Besætningens midlertidige Opstaldning hos dem. Forholdet mellem Citanten og Indstævnte, der paa sin Ejendom Ny Mølle skaffede Plads til en Del Køer og Kalve, ordnedes saaledes, at Indstævnte mod Betaling skulde tillægge det til Dyrenes Underhold fornødne Foder, og at Mælken af de Køer, der opstaldedes hos Indstævnte, skulde overtages af ham og føres Citanten til Indtægt.

Den 1 April næstefter antog Indstævnte til at bestyre det til hans Ejendom hørende Landbrug en Mand ved Navn P. Gravesen, med hvem han under s. D. oprettede en Kontrakt, i hvilken det bl. a. bestemtes, at Gaardens Besætning, Inventar og Produkter ved Bestyrens Overtagelse af Pladsen skulde takseres, at saadan Taksation ligeledes vilde være at afholde ved Udløbet af hvert Aar, at Bestyreren lønnedes med en nærmere angiven Del af det ved Driften fremkomne Nettooverskud, og at det paahvilede Bestyreren at holde Regnskab over Indtægter og Udgifter, derunder ogsaa over Omsætning af Krea-

turer ved Køb og Salg. Indstævnte forbeholdt sig iøvrigt, som det i Kontrakten hedder »Ret til at medbestemme alt vedrørende Bedriften og Omsætningen af Kreaturerne, Heste, Avl og Afgrøde.«

Citantens Kreaturer forblev paa Ny Mølle fra den 14de eller 15de Marts indtil en Dag i den sidste Halvdel af den paafølgende Maj Maaned — som det maa antages, den 24de — og medens der nu ikke fandt nogen Regnskabsopgørelse Sted mellem Parterne for Marts Maanedes Vedkommende, idet Indstævnte overfor Citanten erklærede, at han ansaa sig for vederlagt for sine Udgifter til Kreaturerens Underhold i dette Tidsrum dels ved Mælkeindtægten af Køerne, dels derigennem, at han efter Aftale med Citanten havde overtaget 3 til dennes Besætning hørende Kalve til en samlet Værdi af 50 Kr., blev der for Tiden fra den 1 April, indtil Citanten tog sine Kreaturer tilbage til Koldkærgaard, af fornævnte Gravesen, der iøvrigt kort efter fratraadte sin Stilling paa Ny Mølle, forelagt Citanten en Række Optegnelser, ifølge hvilke den samlede Udgift til Fodring af Besætningen i nævnte Tidsrum androg 762 Kr. 8 Øre, hvortil kom et Beløb af 15 Kroner 80 Øre for Mælk, leveret til Citanten, tilsammen 777 Kr. 88 Øre, medens Mælkeindtægten i samme Tidsrum udgjorde i alt 437 Kroner 50 Øre, saaledes at Citanten efter denne Beregning havde at tilsvare et Beløb af 340 Kr. 38 Øre. Da Citanten imidlertid overfor Gravesen gjorde gældende, at Roer og Halm, for hvilke der i Optegnelserne var debiteret ham 241 Kr. 42 Øre, var tillagte af ham selv, indgik Gravesen paa at fradrage det nævnte Beløb, hvorpaa Citanten betalte Resten, der iøvrigt paa Grund af en urigtig Sammentælling af Udgiftsposterne opgjordes til 111 Kr. 16 Øre, til Gravesen mod dennes Tilstaaelse.

Under nærværende Sag har nu Indstævnte, idet han har anbragt, at han overhovedet ikke har modtaget Halm fra Koldkærgaard og af Roer kun et Kvantum af 120 Tdr., der opfodredes allerede i Marts Maaned, saaledes at Citanten endnu skylder det omhandlede for Roer og Halm opførte Beløb af 241 Kr. 42 Øre, samt idet han har fremlagt en af ham selv forfattet Opgørelse over Parternes Mellemværende for Tiden fra den 1 April til den 23 Maj, ifølge hvilken hans Resttilgodehavende hos Citanten efter Fradrag af de allerede modtagne 111 Kr. 16 Øre andrager 312 Kr. 72 Øre, i første Instans søgt Citanten til Betaling dels af sidstnævnte Beløb, dels af 41 Kr. 84 Øre, som Citanten skylder for Skæring af Træ og leverede Varer ifølge Kontrabog, altsaa tilsammen af 354 Kr. 56 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6 August 1903, indtil Betaling sker. Citanten gjorde derimod gældende, at de til Kreaturerens Fodring medgaaede Kvantiteter af Roer og Halm, som ogsaa ved Regnskabsopgørelsen erkendt af fornævnte Gravesen, blev tagne af Citantens egne Beholdninger, og idet han derhos anbragte, at han for Tidsrummet efter Udgangen af Marts Maaned alene stod i Kontraktsforhold til Gravesen, der saavel efter Indholdet af den mellem ham og Indstævnte oprettede Kontrakt som efter hvad Indstævnte og Gravesen selv gav det Udseende af, maatte anses for at være Forpagter af det til Ny Mølle hørende Landbrug, og som ifølge denne sin Stilling maatte være fuldtud berettiget til at træffe Bestemmelse om Afgørelsen af det her omhandlede Mellemværende, for hvis Berigtigelse han, som anført, har meddelt Tilstaaelse uden noget Forbehold, paastod Citanten sig frifunden

for Indstævntes Tiltale mod at betale det ommeldte Beløb af 41 Kr. 84 Øre for leverede Varer og for Skæring af Træ. Efter at Citanten under Proceduren for Underretten endvidere havde anbragt, at der efter en nøjagtig Opgørelse af Parternes hele Mellemværende for Marts Maaned i Virkeligheden tilkom ham et Beløb af 18 Kr., hvilket han maatte forbeholde sig gennem Kontrasøgsmaal at indtale hos Indstævnte, har Sidstnævnte, næst at gøre gældende, at han under disse Omstændigheder maatte anse sig løst fra sit tidligere fremsatte Tilbud om, at hans og Citantens Fordringer paa hinanden for nævnte Maaned kunde anses for afgjorte ved Modregning, under et Kontinuationssøgsmaal endvidere søgt Citanten til Betaling af 159 Kr. 49 Øre, hvortil Udgiften til Kreaturerne Fodring i Tidsrummet fra den 14 Marts til den 1 April efter Fradrag af Mælkeindtægten i samme Tidsrum i Henhold til en af Indstævnte fremlagt Opgørelse beløber sig, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Kontinuationssøgsmalets Dato den 26 Januar 1904, indtil Betaling sker, idet Indstævnte dog har erklæret sig villig til at lade den ovenfor nævnte Sum af 50 Kr. for de af ham overtagne Kalve afgaa i Beløbet. Citanten paastod sig derimod frifunden under Kontinuationssøgsmaalet mod som Godtgørelse for Kreaturerne Fodring, der efter hans Anbringende i det Væsenlige er vederlagt gennem Mælkeindtægten, at betale et yderligere Beløb af 2 Kr. pr. Dag i 16 Dage eller ialt 32 Kr., dog med Fradrag af hans Kontrafordring paa 50 Kr. for de 3 af Indstævnte overtagne Kalve.

Ved Underrettsdommen er Citanten dømt til at betale Indstævnte dels det Beløb af 340 Kr. 38 Øre, som han ifølge Gravesens Opgørelse er skyldig, uden Fradrag af de ommeldte 241 Kr. 42 Øre for Roer og Halm, men derimod med Fradrag af det af Citanten erlagte Afdrag af 111 Kr. 16 Øre, dels det Indstævnte ifølge Kontrabog tilkommende Beløb af 41 Kr. 84 Øre, altsaa tilsammen 271 Kr. 6 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 6 August 1903, indtil Betaling sker. Fremdeles er det paalagt Citanten at godtgøre Indstævnte dennes Udgifter — efter Fradrag af Mælkeindtægten — til Fodring af Kreaturerne i Marts Maaned 1903 med 159 Kr. 49 Øre, dog at heri er fradraget dels 19 Kr. 47 Øre eller en Dags Udgift, idet det overfor Citantens Benægtelse ikke er anset godtgjort, at Kreaturerne ere blevne opstaldede hos Indstævnte tidligere end den 15 Marts, dels 50 Kr. for de af Citanten leverede Kalve, altsaa til Rest 90 Kr. 2 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 26 Januar f. a., indtil Betaling sker. Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Hvad nu først angaar Parternes fra Kreaturerne Opstaldning og Fodring i Marts Maaned 1903 hidrørende Mellemværende, maa der gives Indstævnte Medhold i, at han, efter at Citanten som ommeldt har forbeholdt sig under et særligt Søgsmaal at indtale, hvad der tilkommer ham som Vederlag for de af ham i nævnte Maaned leverede Kalve, ikke kan være bunden ved sit tidligere Tilbud om at betragte sig som fyldestgjort ved Modregning, og han maa derfor være berettiget til at indtale, hvad han paa sin Side har tilgode hos Citanten for det anførte Tidsrum. Naar imidlertid henses til, at Indstævnte, som meldt, overfor Citanten har erklæret, at Udgiften til Kreaturerne Op-

staldning og Underhold i Marts Maaned kunde anses dækket ved de fra Citantens Side i samme Maaned ydede Præstationer, uden at der med Afgivelsen af denne Erklæring ses at have været forbundet Omstændigheder, der tyde paa, at det var Indstævntes Hensigt derved at yde Citanten en Gave, findes der overfor Sidstnævntes Anbringende om, at de paa Indstævntes under Kontinuationssagen fremlagte Opgørelse anførte Udgiftsposter ere for højt ansatte, ikke at være oplyst nogen rimelig Grund til at antage, at Indstævntes her omhandlede Udgifter i dette Tidsrum i Virkeligheden have beløbet sig til mere end af ham selv tidligere opgivet, og under disse Omstændigheder vil der under denne Del af Sagen ikke kunne tilkendes Indstævnte nogen Del af det af ham paastaede Beløb.

Med Hensyn dernæst til Beregningen af det Vederlag, som det paahviler Citanten at udrede for Tiden fra den 1 April, indtil han tog sine Kreaturer tilbage til Koldkærsgaard, vil det nu ikke — hverken efter de Oplysninger, der ere tilvejebragte gennem en af Citanten foranlediget Vidneførsel, eller efter Indholdet af den ovenfor omtalte, i Genpart fremlagte Kontrakt — kunne antages, at oftnævnte Gravesen i April og Maj Maaneder f. A. har været Forpagter af det til Ny Mølle hørende Landbrug eller iøvrigt har indtaget en saadan Stilling, at han kunde være berettiget til uden Indstævntes Samtykke at træffe Bestemmelse om og meddele Citanten Saldo-Kvittering for, hvad denne var pligtig at udrede for dette Tidsrum, i hvilken Henseende der navnlig ikke findes at kunne lægges afgørende Vægt paa den i Kontrakten optagne Bestemmelse om Afholdelse af Taksationer. Fra det Indstævnte tilkommende Vederlag vil der dernæst ikke, som af Citanten paastaet, kunne drages noget Beløb for de til Fodring af hans Kreaturer medgaaede Kvantiteter af Roer og Halm, eftersom Citanten, hvem Bevisbyrden i saa Henseende nærmest maatte paahvile, intet har fremført til Bestyrkelse af sit Anbringende om, at de nævnte Foderkvantiteter ere tagne af hans Beholdninger, hvortil kommer, at det af et Vidne, Rasmus Pedersen, der var Bestyrer af Landbruget paa Ny Mølle indtil den 1 April 1903, under en af Indstævnte foranstaltet Vidneførsel er forklaret, at der overhovedet ikke kom Halm af Citantens Beholdning til Ny Mølle og af Roer kun ca. 120 Tdr. samt at Vidnet ikke vidste, hvor mange af disse Roer der var tilbage den 1 April, men at det i alt Fald ikke var mange. Da nu iøvrigt den af Indstævntes daværende Bestyrer, oftnævnte Gravesen, over Parternes her omhandlede Mellemværende opgjorte Beregning overensstemmende med Citantens Paastand er lagt til Grund ved Sagens Paadømmelse ved Underretten, og der efter Sagens processuelle Stilling for Overretten ikke bliver Tale om at forandre bemeldte Dom til Indstævntes Fordel, vil Citanten være at tilpligte at betale Indstævnte dels det efter nysnævnte Beregning udkommende Beløb 340 Kr. 38 Øre med Fradrag af de alt erlagte 111 Kr. 16 Øre eller 229 Kr. 22 Øre, dels det af Indstævnte indtalte Beløb af 41 Kr. 84 Øre for leverede Varer og for Skæring af Træ, mod hvilket Citanten ikke har nedlagt nogen Indsigelse, eller ialt 271 Kr. 6 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 6 August 1903.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Det kan ikke billiges, at det med Underrettsakten fulgte Hefte Dokumenter i Strid med § 4 i Lov af 19 December 1903 indeholder baade Indlæg og andre i første Instans fremlagte Dokumenter istedetfor, at alene Indlægene burde have været sammenheftede, de øvrige Dokumenter derimod vedlagte særskilt, og at Akten ikke som foreskrevet i Forordningen 16 Januar 1828 § 8 in fine er forsynet med Paategning om, naar den er bestilt.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 282. Højesteretssagfører Jensen

contra

Henning Valdemar Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Ringsted Købstads Ekstrarets Dom af 9 April 1906: Arrestanten Henning Valdemar Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Gaardejer Peter Jensen af Kyringe i Erstatning 120 Kr., hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kiesbye, 20 Kr., og Defensor, Sagfører Svendsen, 15 Kr. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Kaas, betaler Arrestanten Henning Valdemar Sørensen, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Henning Valdemar Sørensen til Højesterets-sagførerne Jensen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Henning Valdemar Sørensen, der er født den 28 November 1876 og tidligere 5 Gange straffet efter Dom, deriblandt senest ved Højesterets Dom af 29 August 1898 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 3 November 1899 efter samme Lovbestemmelse med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Højesterets Dom af 27 August 1901 efter samme Lovbestemmelse med lige Straf i 1 Aar, aktioneret for bedrageligt Forhold.

Gaardmand Peter Jensen af Kyringe har under Sagen edelig forklaret, at han paa Markedsdagen den 21 November f. A. efter Opfordring af en ham ubekendt Mandsperson, som paa Torvet i Ringsted havde henvendt sig til ham med Anmodning om Bistand ved en Hestehandel, gik med ind i det derværende Hotel »Børsen« for at drikke en Genstand, og medens de her i et mindre Værelse bagved det egentlige Restaurationslokale nød en Kop Kaffe med Kognak, kom Arrestanten ind i Værelset, gav sig i Samtale med Jensens Ledsager og tog nogle Kort, der ikke var almindelige Spillekort, men gule af Farve og forsynede med særegne Tegninger op af Lommen, hvorpaa de to gav sig ½ til at spille eller vædde paa Kortene samt opfordrede Jensen til at deltage deri, hvad denne dog nægtede.

Arrestanten, som havde tabt hver Gang, fjernede sig imidlertid fra Værelset, og Jensens Ledsager opfordrede ham nu paany til at være med, idet han udtalte, at Arrestanten var et Fjog, som havde godt af at tabe sine Penge.

Da Arrestanten derpaa kom tilbage, indlod Jensen sig med denne, der foreviste 3 eller 4 Kort, af hvilke han sagde, Jensen skulde lægge Mærke til et, hvorpaa han lagde Kortene med Bagsiden opad paa Bordet og rørte dem rundt, hvorefter Jensen skulde paavise det Kort, han først havde lagt Mærke til, hvad han imidlertid ikke kunde, hvoraf fulgte, at han havde tabt sin Indsats. Jensen prøvede to Gange, første Gang med en Indsats af 20 Kr., anden Gang med en Indsats af 100 Kr., og da denne sidste Indsats var bragt paa Tale mellem dem, havde Arrestanten fremtaget og lagt paa Bordet foran sig en Hundredekroneseddel eller mulig kun en Seddel, som lignede en saadan.

Efter at Jensen paa anførte Maade havde tabt og betalt 120 Kr., udtalte han, at han vilde gaa at hente Politiet, hvormed Spillet afbrødes.

Kelner Edvard Conrad Jensen paa fornævnte Hotel »Børsen« har ligeledes edelig forklaret, at han, som ved den paagældende Lejlighed havde fattet Mistanke til Arrestanten, staaende paa et Bord i et Værelse ved Siden af det, hvori Arrestanten samt Gaardmand Jensen og hans Ledsager sad, gennem en Sprække i Døren mellem Værelserne

saa, at Arrestanten og sidstnævnte Person talte med hinanden paa en Maade, som var de i Ledtog sammen.

Kelner Jensen hørte derhos, at der var Tale om et Væddemaal paa 100 Kr., og saa herved, at Arrestanten tog en grønlig Seddel frem af en Lommebog og rakte den til Gaardmand Jensens Ledsager; han bemærkede derhos, at Arrestanten efter at have lagt 3 eller 4 Kort op, manipulerede dem saaledes, som Bondefangere plejer at gøre, og saa endvidere, at Gaardmand Jensen rakte Haanden over mod Kortene, som derpaa blev vendt op, samt at Arrestanten derefter modtog en Hundredekroneseddel, dog ikke af hvem.

Kelner Jensen blev derpaa kaldt bort, og da han kort efter kom tilbage, hørte han, som han videre har forklaret, Arrestanten udtale til Gaardmand Jensen og dennes Ledsager: »I kan faa 20 Kr. hver«.

Arrestanten har vel erkendt, at han den paagældende Dag har været i det omhandlede Værelse i Hotel »Børsen« i Ringsted sammen med en Bondemand, som meget muligt kan være Gaardmand Peter Jensen, samt med en anden Person, som han dog kun vil kende af Udseende, men han nægter at have været i Ledtog med denne sidste Person, og han vil overhovedet ikke have haft Kort fremme i det nævnte Hotel eller spillet med eller væddet paa Kort og benægter at have modtaget noget Beløb af vedkommende Bondemand.

Efter Sagens Indankning for Overretten er den omhandlede Person fundet og viser sig at være en mange Gange straffet Person ved Navn Peter Christian Mortensen.

Denne har under en mod ham indledet Undersøgelse fastholdt, at han ikke har været i Ledtog med Arrestanten, og at der ikke, saalænge han var tilstede, blev spillet Kort eller væddet.

Ved de to foranførte edelige Forklaringer findes det imidlertid, henset tillige til, at Arrestanten, som anført, er en for Bedrageri i Spil gentagne Gange straffet Person og ogsaa har erkendt vel at kende det Fif, hvorved et Kort af Bondefangere ved Pareer som den her i Sagen omforklarede bringes til at indtage en anden Plads end det, hvis Fiffet ikke anvendtes, vilde have taget, samt endelig ved sin Anholdelse er funden i Besiddelse af saakaldte Bondefangersedler, o: Reklamesedler af Udseende som Pengesedler, at være efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ogsaa ved den her omhandlede Lejlighed har gjort sig skyldig i samme Forbrydelse, og han vil derfor paany være at anse efter Straffelovens § 255 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Da han ved Underrettsdommen er anset med lige Arbejde i 8 Maaneder, vil Dommen forsaavidt være at forandre, medens den i Hen-seende til — — — — den Gaardmand Peter Jensen tillagte Erstatning vil være at stadfæste.

Fredag den 5 Oktober.

Nr. 277. Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Fjelstrup (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 24de Marts 1906: Tiltalte Niels Fjelstrup af Hedehusene bør til Ramsø-Thune Herreders Politikasse bøde 160 Kr., og bør samtlige de hos ham anholdte Varer være konfiskerede til Fordel for Anholderen. Saa bør Tiltalte og tilsvare Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juni 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hartmann og V. S. Salomonsen, betaler Tiltalte, Uldvarehandler Niels Fjelstrup, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Fjelstrup til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Uldvarehandler Niels Fjelstrup, der i Henhold til et af Birkedommeren i Københavns Amts søndre Birk den 16 December 1905 udfærdiget Navnebevis bærer det nævnte Efternavn istedetfor hans tidligere Navn Jensen, og som er født den 28 Februar 1859 og tidligere anset for ulovlig Omløben med Varer, blandt andet ved Skelskør Købstads Politirets Dom af 8 Marts 1886 med en Bøde af 15 Kroner til Købstadens Politikasse og Konfiskation af Varer, ifølge Forlig inden samme Ret den 30 September 1890, ved hvilket han har vedtaget til Købstadens

Politikasse at erlægge en Bøde af 40 Kr. og indvilget i Varers Konfiskation samt i, at Forliget i Gentagelsestilfælde skal have samme Virkning som en Dom, ved Korsør Købstads Politirets Dom af 23 April 1905*) for 3dje Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer en Bøde af 40 Kr. til Købstadens Politikasse og ved nærværende Rets Dom af 7 Februar 1896 for samme Forseelse 4de Gang begaaet med en Bøde af 80 Kr. til Samsø Birks Politikasse samt Konfiskation af Varer, paany tiltalt for ulovlig Omløben med Varer, og i saa Henseende maa ved de under Sagen afhørte Vidners beedigede Forklaringer samt Sagens øvrige Oplysninger Følgende anses tilstrækkelig godtgjort:

Efter at Tiltalte i Dagene mellem den 10de og 15de November forrige Aar havde indfundet sig i Kildebrønde medførende en stor Del Uldvarer og navnlig i Sognefoged Niels Petersens Gaard, dels til Niels Petersen selv, dels til forskellige derværende Tjenestefolk solgt en Del Uldvarer for ca. 32 Kroner, indfandt han sig den 14 November om Eftermiddagen hos Gaardejer Søren Petersen paa Karlslunde Mark med en Pakke Varer, der ifølge hans Udsagn var Resten af de Varer, han samme Dag havde gaaet omkring med og solgt paa sin Vandring der til Stedet. Samme Dags Aften gik Tiltalte, der skulde overnatte hos Søren Petersen, til Karlslunde By og hentede en med Posten ankommen større Forsending Uldvarer, om hvilke han forklarede, at de skulde bæres rundt paa Egnen til Forhandling i de nærmest paafølgende Dage, og den 15de samme Maaned om Morgenen forlod han Søren Petersens Gaard medtagende samtlige sine Varer. Da han samme Formiddag var ankommen til Karlslunde By, begav han sig ind i et Lokale, hvor der skulde afholdes Løsøreauktion og hvor der derfor var forsamlet en Del Mennesker, og til disse faldbød han sine Varer og solgte til Smed Mads Rasmussen en islandsk Trøje for 2 Kr. 50 Øre og til Tømrer Hans Petersen et Par uldne Benklæder for 2 Kroner. Da der skete Melding om de foretagne Salg til Politiasistent Kragh, anholdt denne Tiltaltes Restbeholdning af uldne og linnede Varer, som af Tiltalte senere i Retten ere ansatte til en Værdi af 322 Kroner, medens Retsvidnerne har erklæret, at de anser denne Ansættelse for at være mindst 33 pCt. for høj. Tiltalte er ogsaa senere vedblevet med at ombære Varer til Salg, og han har saaledes den 17 November i Sognefoged Lars Larsens Gaard i Greve solgt forskellige uldne Varer for et Beløb af ialt 16 Kr. 50 Øre, og den 25de samme Maaned under et nyt Besøg i Sognefoged Niels Petersens Gaard i Kildebrønde af sin medbragte Uldvarebylt solgt 4 Uldtrøjer og et Par Underbenklæder for ialt 9 Kr.

Tiltalte har erkendt, at han to Gange har solgt Varer i Sognefoged Niels Petersens Gaard, ligesom han ogsaa maa anses for at have erkendt, at han i Auktionslokalet har solgt den islandske Trøje og de uldne Benklæder, men iøvrigt har han forklaret, at han ikke tør benægte, at de afgivne Forklaringer ere rigtige, men at han ikke bestemt vil kunne erindre det Passerede. Han har nægtet at kunne opgive, hvor han har købt de af ham forhandlede Varer.

Under Sagen er fremlagt en Erklæring fra Læge Biering i Roskilde, hvorefter Tiltalte skal lide af periodiske Eksaltationer, som plejede

*) Skal være 1895.

at vare ca. $\frac{1}{2}$ Aar, efterfulgt af Depressionsperioder paa ca. 1 Aar, og i Eksaltationsperioderne ikke skal være Herre over sine Handlinger, men ifølge en af vedkommende Distriktslæge efter Underdommerens Foranledning afgiven Erklæring har han ved en foretagen Undersøgelse af Tiltalte ikke fundet noget Abnormt ved denne, og ifølge de iøvrigt under Sagen tilvejebragte Oplysninger kan det ikke antages, at han, da han udviste de ovenomhandlede Forhold, har frembudt noget Tegn, der kunde tyde paa, at han ikke var sig sine Handlinger fuldt bevidst.

Da Tiltalte, der er født i Sinding Sogn i Hammerum Herred, men som i ca. 5 Aar indtil 1898 har været bosiddende i Karlslunde og derefter ved Hedehusene, paa Grund af de ham overgaaede Domme i Medfør af Frdn. 23 April 1845 § 2 er uberettiget til at omføre Varer til Salg, vil han for det af ham nu udviste Forhold efter Frdn. 13de Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 være at anse for 5te Gang begaaet Overtrædelse med en Bøde til Ramsø-Thune Herreders Politikasse af 160 Kr., hvorhos samtlige anholdte Varer vil være at konfiskere til Fordel for Anholderen, og da Politiretsdommen har samme Resultat, — — — vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 42. Generaldirektoratet for Statsbanedriften (Asmussen)

contra

Fisker P. Christensen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at befri Indstævntes Ejendom for Røgulemper fra en Lokomotivremise.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1905: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Statsbanedriften, bør foretage saadanne Forandringer ved den ovennævnte Lokomotivremise og dennes Skorstene, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte finde nødvendige, for at de Ulemper, som Røgen fra Remisen medfører for den Citanten, Fisker P. Christensen af Struer, tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 12æ og ø af Struer By og Sogn, i det Væsenlige kan bringes til Ophør, og bør de nævnte Forandringer være foretagne inden 3 Maaneder efter at denne Dom og Skønsforretningens Resultat lovlig er forkyndt for de Indstævnte, under en Bøde af 5 Kr. til Ringkøbing Amts Fattigkasse for hver Dag, de Indstævnte sidde Dommen overhørig. De Indstævnte bør derhos betale Citanten i Erstatning 60 Kr. aarlig at regne fra den 31 Maj 1900 til den Dag, da de ved det ovennævnte Sken fastsatte Forandringer ere foretagne. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Højesteretssagfører Levison og Sagfører Aggerholm i Salær henholdsvis 120 Kr. og 60 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 1 Kr. og 16 Kr., hvilke Beløb udredes af det

Offentlige. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen foreligger Højesteret til Paakendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de i den anførte Grunde være at stadfæste, dog med de nedenfor anførte Ændringer, idet de paagældende Godtgørelser ikke her under Sagen ville kunne tilkendes Sagførerne.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog *at* Bestemmelsen om Godtgørelse til Højesteretssagfører Levison og Sagfører Aggerholm for Udlæg af henholdsvis 1 Krone og 16 Kroner bortfalder, og *at* tre Maaneders Fristen regnes fra Forkyndelsen af denne Højesteretsdom og af Skønsforretningens Resultat.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Begyndelsen af Aaret 1900 blev der af de danske Statsbaner opført en ny Lokomotivremise paa Struer Banegaardsterræn. Denne Remise, der er en lav, halvtags Bygning, er forsynet med 8 Skorstene eller i Taget anbragte Røghætter, gennem hvilke Røgen ledes bort, naar der fyres op under Lokomotiverne, samt med en Skorsten til den saakaldte Sandvarmer. Af disse Skorstene ere de 8 førstnævnte 25 Fod høje (regnet fra Jordens Overflade), medens den sidstnævnte kun har en Højde af 18 Fod. Remisen ligger dels sydvest for den Citanten, Fisker P. Christensen af Struer, tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 12 æ og ø af Struer By og Sogn, dels Syd for den vestlige Del af nævnte Ejendom, og ifølge et under Sagen fremlagt Situationskort maa det antages, at Skorstenen til Sandvarmeren ligger ca. 30 Fod og de øvrige Skorstene fra ca. 60 Fod til ca. 100 Fod fra Ejendommens Grænser. Citantens Ejendom, der er 2680 □ Alen stor og har sin længste Udstrækning fra Vest til Øst, gaar ned til Limfjorden, og i den vestlige Del af Ejendommen ligger en i 1889 opført toetages Bygning med to Lejligheder, medens det ubebyggede Areal helt er opdyrket som Have.

Efterat den ovennævnte Remise var bleven opført, viste det sig, at Røgen fra Remisen, naar der fyres op under Lokomotiverne — hvilket sker mange Gange i Døgnet og hver Gang særlig i den første halve Time udvikler en stærk Røg — ved visse, navnlig sydlige og sydvestlige Vinde driver ind over Citantens Ejendom, og Citanten, der forment, at Ejendommen led betydelig Skade ved Røgen, og at denne medførte Fare for hans og de øvrige Beboeres Sundhed, klagede herover til Bygningskommissionen i Struer, der imidlertid i sin Svar-

skrivelse af 26 Juni 1901 udtalte, at Røgen fra Lokomotivremisen vel medførte store Ulemper for de Omkringboende, men at Kommissionen maatte beklage, at der i det under 23 Juni 1897 stadfæstede Bygningsreglement for Struer Sogn ikke fandtes nogensomhelst Bestemmelse, der hjemlede Kommissionen Ret til at foretage noget i Anledning af Citantens Klage, og at navnlig Bygningsreglementets § 27 — hvori det hedder, at »alle større Ildsteder, saasom i Brænderier, Bryggerier, Sæbesyderier og Fabrikker, skulle forsaavidt deres Røgmasse er saa stor, at den af Bygningskommissionen antages at ville blive til Besvær for de tilgrænsende Ejendomme, have Skorstene af en Højde af mindst 25 Alen over Jordfladen . . .« — efter Bygningskommissionens Formening ikke var anvendelig, da Røgen, som Citanten klagede over, ikke hidrørte fra Skorstene eller større Ildsteder, men fra Lokomotiver, hvis Røg lededes gennem Røghætter, som var anbragt hængende i Remisens Tagværk. Citanten har endvidere klaget til Sundhedskommissionen i Struer, men denne har i Skrivelse af 26 Oktober 1901 erklæret, at Røgen fra Remisen ikke var til nogen væsentlig Skade eller Besvær for Citantens Ejendom, da det kun var med svage sydlige eller sydvestlige Vinde, at Røgen slog ned og trængte ind i det paa Ejendommen opførte Hus, og at der aldeles ikke kunde være Tale om nogen Fare eller Gene for Beboernes Sundhed. Citanten har nu anlagt nærværende Sag, og under denne gaar de af ham — hvem der er meddelt fri Proces — nedlagte endelige Paastande ud paa Følgende: For det Første paastaar han principalt, at de Indstævnte tilpligtes at foretage saadanne Forandringer ved den ovennævnte Lokomotivremise og navnlig ved de deri værende Skorstene, at Røgen derfra ikke længere kan være til Skade og Besvær for hans Ejendom, og subsidiært, henholdsvis mest subsidiært, at de Indstævnte tilpligtes at foretage saadanne Forandringer ved Remisen og dens Skorstene, som til det ovennævnte Formaaals Opnaaelse maatte blive fastsat af Retten eller af uvillige paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd — alt under en daglig Bøde eller anden lovlig Tvang. Citanten paastaar derhos de Indstævnte dømt til at betale i Erstatning for den Forringelse af hans Ejendoms Værdi, der skyldes Røgen fra Remisen, principalt 175 Kr. aarlig, subsidiært 70 Kr. aarlig, i begge Tilfælde beregnet for Tiden fra den 31 Maj 1900 — paa hvilken Dag Remisen toges i Brug — til den Dag, da de Indstævnte har foretaget de Forandringer ved Remisen m. m., som maatte blive bestemt ved Dommen i nærværende Sag eller af de i Henhold til samme udmeldte Skøns-mænd — med Renter 5 pCt. p. a. af det Tilkendte fra den første af de to i Sagen udtagne Forligsklagers Dato, den 28 Januar 1901, eller i alt Fald fra den sidste Klages Dato den 16 Oktober s. A. Citanten paastaar derhos de Indstævnte dømte dels til at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, dels til at betale ham 25 Kr., som han vil have udlagt for det ovennævnte Situationskort.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Oktober 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkøl) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 29.

Fredag den 5 Oktober.

De for Citanten beskikkede Sagførere, Højesteretsagfører Levison, der har ført Sagen for Citanten her ved Retten, og Sagfører Aggerholm, der har givet Møde for Citanten ved Hjerm-Ginding Herreders Ret dels under Optagelsen af et Tingsvidne, dels under Optagelsen af de nedenfor nævnte Skønsforretninger, paastaa sig derhos tilkendt Salær og i Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 1 Kr. og 16 Kr.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Under Sagen er der paa Foranledning af Citanten blevet optaget et Skøn ved to af Hjerm Ginding Herreders Ret udmeldte Mænd til Oplysning dels om, hvorvidt Røgen fra Lokomotivremisen og navnlig fra de derpaa værende Skorstene er til Skade, Ulempe og Besvær for Citantens Ejendom, dels om hvilke Forandringer, der maa foretages ved Remisen med Skorstene, for at Ulemperne m. m. kunne bringes til at ophøre, dels om hvilke Kendetegn Citantens Ejendom frembyder paa at være beskadiget af Røgen, og hvilket aarligt Tab, der er tilføjet og fremdeles tilføjes Citanten ved Forringelse af Ejendommens (Bygningernes og Havens) Brugsværdi. Denne Skønsforretning er dog ikke blevet afhjæmlet, idet der paa de Indstævntes Begæring er blevet afholdt en Overskønsforretning af fire af nævnte Ret udmeldte Mænd. Disse, der behørigt har bekræftet den af dem afholdte Forretning med Ed, er nu bl. a. naaet til følgende Resultat: Medens den østlige Tredjedel af Haven ingen Skade lider af Røgen, gælder det modsatte om den øvrige større Del af Ejendommen. Blandt andet viser Træerne og de øvrige Planter i den vestlige Del af Haven Tegn paa at have lidt af Røgen og ere belagte med Sodstøv, og flere Slags Planter, saasom Jordbær og Blomkaal, vil som Følge af Røgen overhovedet ikke med Fordel kunne dyrkes i Haven. Bygningerne frembyder derimod kun ubetydelige Tegn paa at være svættede af Røgen — Mændene har dog i denne Forbindelse udtalt, at da Bygningens sydlige Gavl er overstrøget med Cement, er Gavlen ikke videre modtagelig for Røgen — og efter Mændenes Formening er der ikke Tale om, at Røgen skulde medføre nogen Sundhedsfare for Beboerne. Overskønsmændene skønnede herefter, at Røgen har formindsket Lejeindtægten af Bygningen med, som de udtrykker det, »højest« 30 Kr. aarlig og Udbyttet af Haven, der efter deres Formening højest kunde give en Bruttoindtægt af 120 Kr., med ca. 40 Kr. aarlig, medens Underskønsmændene havde ansat Tabet i Lejeindtægt og i Udbytte af Haven til henholdsvis 75 Kr.

og indtil 100 Kr. aarlig. Overskønsmændene have — ligesom Under-skønsmændene — erklæret sig ude af Stand til at afgøre, hvilke Forandringer der maa foretages ved Lokomotivremisen med Skorstene, for at de fra Røgen fra Remisen hidrørende Ulemper for Citantens Ejendom kunne bringes til Ophør.

De Indstævnte gør nu til Støtte for deres Paastand om Frifindelse gældende, at de Ulemper, som Røgen fra Remisen paafører Citantens Ejendom, ikke kan siges at være væsentlig og i det Hele ikke kan siges at være andre end saadanne, som enhver Ejer efter Naboforholdets Natur maa finde sig i.

Der kan imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold i det af dem saaledes anførte. Ved den ovennævnte Overskønsforretning og ved de af forskellige Vidner under Sagen afgivne Forklaringer maa det nemlig — uanset den af Sundhedskommissionen i Struer i Skrivelsen af 26de Oktober 1901 afgivne Erklæring, der iøvrigt ogsaa er i Strid med hvad Bygningskommissionen i Struer i Skrivelsen af 26 Juni 1901 har udtalt — anses tilstrækkeligt godtgjort, at Røgen fra Remisen i væsentlig Grad formindsker Værdien af Citantens Ejendom, og de fra Røgen hidrørende Ulemper maa derhos efter det Oplyste i det Hele siges at være af en saadan Karakter, at Citanten ikke kan være pligtig at finde sig i disse, som efter det Foreliggende maa antages væsentlig at kunne bringes til Ophør ved hensigtsmæssig Forandring af Remisen og dens Skorstene, navnlig ved en Forhøjelse af disse, der efter det Oplyste ere betydeligt lavere end Skorstenene i den saakaldte gamle Lokomotivremise paa Struer Banegaard. Der maa imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at Citantens principale Paastand om, at de Indstævnte skal tilpligtes at foretage saadanne Forandringer ved Remisen, at Røgen derfra ikke længere kan være til Skade og Besvær for hans Ejendom, er for ubestemt til at den kan tages til Følge, og da Retten derhos ikke i det Foreliggende har tilstrækkelige Holdepunkter til selv at fastsætte, hvilke Forandringer de Indstævnte vil have at foretage, vil der være at give Dom efter Citantens mest subsidiære Paastand, saaledes at de Indstævnte vil være at dømme til at foretage saadanne Forandringer ved Remisen og dens Skorstene, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte finde nødvendige, for at de Ulemper, som Røgen fra Remisen medfører for Citantens Ejendom, i det Væsenlige kan bringes til Ophør, og saaledes at disse Forandringer vil være at foretage inden 3 Maaneder, efter at Dommen og Skønsforretningens Resultat lovlig er forkyndt for de Indstævnte, under en Mulkt af 5 Kr. til Ringkøbing Amts Fattigkasse for hver Dag, de sidder Dommen overhørig. De Indstævnte vil derhos have at erstatte Citanten det Tab, som Røgen fra Remisen har paaført og paafører Citanten som Ejer af den ovennævnte Ejendom, og da dette Tab efter Overskønsforretningen findes at kunne sættes til 60 Kr. aarlig, og da der ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at de — bl. a. under Hensyn til at Bygningskommissionen har godkendt Tegningerne til Remisen og modtaget Remisen som opført i Overensstemmelse med Tegningerne — i al Fald ikke skulde kunne tilpligtes at betale Citanten nogen Erstatning for Tiden før Dommens Afsigelse, vil de Indstævnte herefter være at dømme til at betale Citanten i Erstatning 60 Kroner aarlig fra den

31te Maj 1900 at regne til den Dag, da de ved den ovennævnte Skønsforretning fastsatte Forandringer ved Remisen ere foretagne. Derimod findes Citantens Rentepaastand ikke at kunne tages til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-hæve.

Højesteretssagfører Levison og Sagfører Aggerholm, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der være at tillægge i Salær henholdsvis 120 Kr. og 60 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 1 Kr. og 16 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 246.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Mette Sophie Marie Petersen, Andersens Hustru
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 201 samt for Vold mod sagesløs Person.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 Marts 1906: Tiltalte Mette Sophie Marie Petersen, Andersens Hustru, bør straffes med simpelt Fængsel i seks Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Tegner og Prokurator Casse, betaler Tiltalte Mette Sophie Marie Petersen, Andersens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mette Sophie Marie Petersen, Andersens Hustru,

til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret her for Retten indankede Sag er Tiltalte Mette Sophie Marie Petersen, Andersens Hustru, der er født den 3dje August 1876 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 201 samt for Vold mod sagesløs Person.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i de hende paa-sigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

I. Den 16 Januar d. A. var Tiltalte kommen i Skænderi med sin Moder, Snedker Petersens fraskilte Hustru, Marie Christine, født Wissing, i Anledning af, at Moderen til en 3dje Person havde sigtet Tiltalte for Utugt. Under Skænderiet slog Moderen i Bordet samt vilde gaa sin Vej. Tiltalte fo'r da i Hidsighed ind paa hende og slog hende, der faldt om, med knyttet Haand, hvorved der bibragtes hende nogle Kontusioner i Hovedet, hvorom der i en den 17de samme Maaned dateret Lægeerklæring udtales, at Huden omkring venstre Øje var blodunderløbet som Følge af en Kontusion, og at der var mindre Blodudtrædninger i venstre Tindingeregion og højre Kind. Ved sit Møde i Retten den 17 Februar d. A. forklarede Tiltaltes Moder, at hun ikke længere havde nogen Smertes eller Mén i Anledning af den mod hende forøvede Vold, der ifølge Lægeerklæringen ikke vilde medføre varige Følger. Hun har derhos erklæret ikke at ønske Tiltalte draget til Ansvar i den Anledning.

II. Den 13 Januar d. A., da Tiltalte om Aftenen paa Trappegangen i det Hus, hvor hun boede, havde haft en Ordstrid med den i samme Hus boende Christine Nielsen, Garver Grams Hustru, tildelte hun Grams Hustru med knyttet Haand et Slag i Ansigtet og sparkede hende med sin med Støvle forsynede Fod opad venstre Skinneben, hvorved der ifølge en den 16de s. M. dateret Lægeerklæring opstod 2 Blodudtrædninger i det subcutane Væv paa Udsiden af Skinnebenet, den største af Størrelse som Fladen af en Barnehaand, af hvilken Kontusion hun ifølge Lægeerklæringen ikke vilde have nogen varig Mén, ligesom hun, der i flere Dage led af Hovedpine som Følge af Slaget og endnu den 19 Januar havde stærke Smertes i Benet som Følge af Sparket, ved sit Møde i Retten den 10 Februar d. A. forklarede, at hun ikke længere følte Mén af det Passerede. Hun har derhos erklæret ikke at ønske videre foretaget mod Tiltalte i Anledning af den mod hende forøvede Vold.

For de af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil hun — som ifølge en fremlagt Lægeattest af 12 Februar d. A. var lidende af en Hjertelidelse: Forstørrelse af Hjertet som Følge af en Svækkelse med paa-følgende Slappelse af Hjertemuskulaturen, ligesom hun efter sin Moders Forklaring ofte lider af Besvimelsesanfald som Følge heraf og er meget opfarende og hysterisk — være at anse efter Straffelovens § 201

og efter Lov Nr. 129 af 1ste April 1905 § 1, 1ste Stykke, med en Straf, der ved den indankede Dom findes passende ansat til simpelt Fængsel i 6 Maaneder, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 237.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Thomas Olesen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 6 Marts 1906: De Tiltalte Søren Jensen og Thomas Olesen bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa udreder de Tiltalte og in solidum samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bennetzen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører J. L. Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1906: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thomas Olesen til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik Arbejdsmand Søren Jensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, er Arbejds-

mand Thomas Olesen, der er født i Aaret 1865, og som ved Kolding Købstads Politirets Dom af 13 December 1905 har været anset for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Søndag den 28 Januar d. A. ankom Tiltalte tilligemed ovennævnte Søren Jensen og tvende andre i Kolding hjemmehørende Arbejdsmænd, der alle var antagne til Arbejde ved Damptærskning paa »Solkærgaard« i Sønder Stenderup Sogn, til denne Gaard, og efter at de om Aftenen ca. Kl. 9¹/₂ havde lagt sig til Hvile i Kostalden, hvor de havde faaet anvist Sovepladser — hvilken Stald er beliggende i en Længe, der ved Gaardens Møddingplads er adskilt fra Høsegaarden — rejste Tiltalte sig et Par Timer efter og sagde til Søren Jensen, der havde Plads ved Siden af ham, at det regnede paa ham gennem Staldens Tag, og at han ikke vilde være paa Gaarden, men vilde tilbage til Kolding, hvorhos han foreslog Søren Jensen at følge med. Denne og Tiltalte blev nu enige om at medtage nogle af Gaardens Høns, og ved Tiltaltes egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der ved sin Ankomst til Gaarden havde set, at der i Vognporten henlaa en Del Sække, i nævnte Øjemed løb over og tog en af disse, med hvilken han vendte tilbage til Kostalden. Herfra gik nu han og Søren Jensen over i Høsegaarden, hvortil der var uhindret Adgang, og ind i Høsehuset, hvis Dør var uafloaset, og det maa paa samme Maade anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte derpaa i Forening med Søren Jensen af de i Høsehuset værende Høns har tilegnet sig 5 Stykker, af hvilke 1, der af Ejeren er ansat til en Værdi af 1 Kr. 50 Øre, tilhørte Ejeren af Gaarden, Proprietær Tranberg, medens de 4 andre, der var Racehøns, tilhørte den tidligere, endnu ikke fraflyttede Ejer af Gaarden, Nyholm, der har ansat dem til en Værdi af 4 à 5 Kr. Stykket.

Ifølge Tiltaltes og Søren Jensens overensstemmende Forklaringer maa det dernæst antages, at det var Sidstnævnte, der greb Hønsene, der sad paa et Ræk og roligt lod sig fange, hvorhos han, naar han havde grebet en Høne, drejede Halsen om paa den og samtidig gav et Ryk, saa at Halshvirvlerne skiltes, hvorpaa han kastede den over i den Sæk, som Tiltalte havde taget til at transportere Hønsene, og som Tiltalte imedens stod og holdt. Medens Tiltalte og Søren Jensen saaledes opholdt sig i Høsehuset, der ligger ved Høsegaardens nordre Hjørne og ud til en Vej, der fører til Stenderup, kom fornævnte Tranberg og Nyholm, der havde været paa Besøg i denne By, hjem ad nævnte Vej, og da de herfra hørte Hønsene skrige og troede, at der var Ræv eller Maar i Høsehuset, slog Tranberg med sin Stok paa nogle Lægter mellem Vejen og Høsegaardens Indhegning. Da Tiltalte og Søren Jensen hørte Støjen og frygtede for at blive overraskede, lod de Sækken med Hønsene blive staaende i Høsehuset og gik ud i Høsegaarden, hvor de nu blev antrufne af Tranberg og Nyholm, der var løbne uden om Indhegningen for at komme hen til Høsehuset, men det lykkedes dem at undløbe, efter at de med Udflugter havde besvaret nogle Spørgsmaal, som Tranberg rettede til dem om, hvad de havde her at bestille. Tiltalte har udsagt, at han ikke har gjort sig nogen Tanke om, hvorledes der skulde forholdes med den af ham

tagne Sæk, naar først Hønsene var blevne bragte til Kolding, men at han ikke tvivler om, at Sækken, der af Tranberg er ansat til en Værdi af 75 Øre, derefter ikke vilde være bleven tilbageleveret Ejermanen. Saavel Tranberg som Nyholm har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og bemeldte Dom, — — vil saaledes, forsaavidt pen er paaanket, være at stadfæste.

Mandag den 8 Oktober.

Nr. 31. **Ane Marie Rasmussen** (Winther efter Ordre)

contra

Kontorist **Mads Vilhelm Hansen** (Rée efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Underholdsbidrag til et af Appellantinden født uægte Barn.

Vejle Købstads Politirets Dom af 8 Juli 1904: Saafremt Indklagede, Kontorist Mads Vilhelm Hansen i Vejle, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Værneting med Ed benægter at have haft Samleje med Klagerinden, Ugift Ane Marie Rasmussen, sammesteds, Natten mellem den 1ste og 2den Februar 1903, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til det af Klagerinden den 4de November forrige Aar fødte Barn, Erna Cathrine Rasmussens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel samt Bidrag til de særlige Udgifter, Barselfærden har medført for Klagerinden, alt efter Over-Øvrighedens nærmere Bestemmelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 September 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Appellantinden Ane Marie Rasmussen beskikkede Sagfører for Overretten, Étatsraad Neckelmann, i Salær 50 Kr. samt Sagfører Møhl i Vejle, der har været beskikket som Sagfører for Appellantinden under de ovennævnte Tingsvidner, i Salær 30 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til femten Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Rée hver 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Begæring af Appellantinden, Ane Marie Rasmussen i Vejle, i første Instans ved en Politiret anlagte Sag er Appelindstævnte, Kontorist Mads Vilhelm Hansen sammesteds, som efter Appellantindens Anbringende er Fader til det af hende den 4 November 1903 udenfor Ægteskab fødte Barn, Erna Kathrine Rasmussen, søgt til at udrede Underholdsbidrag til bemeldte Barn samt Bidrag til de særlige Udgifter ved Barselfærden, og da Sagens Udfald ved Politiretsdommen er gjort afhængig af Appelindstævntes Ed, saaledes at han, naar han med Ed benægter at have haft Samleje med Appellantinden Natten mellem den 1ste og 2den Februar 1903, er frifunden for hendes Tiltale, medens han for det Tilfælde, at han ikke trøster sig til at aflægge denne Ed, er tilpligtet at betale Bidrag til Barnets Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel samt Bidrag til de særlige Udgifter, Barselfærden har medført for Appellantinden, alt efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, har Appellantinden indanket Sagen her for Retten, hvor hun har paastaat Appelindstævnte dømt pure overensstemmende med hendes i første Instans nedlagte Paastand, hvorhos hun har nedlagt en subsidær Paastand.

Appelindstævnte har derimod procederet til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Det er under Sagen uomtvistet, at Appelindstævnte den 29 Marts 1903 har haft Samleje med Appellantinden, men medens han har benægtet oftere at have haft Samleje med hende, har hun anbragt, at de endvidere har plejet legemlig Omgang Natten mellem den 1ste og 2den Februar samme Aar, og efter at Sagen derpaa havde været forelagt det kongelige Sundhedskollegium til Betænkning, har dette i en Skrivelse af 30 Marts 1904 udtalt, at det ovenfor omtalte Barn ikke kan antages at være Frugten af et den 29 Marts 1903 stedfundet Samleje, hvorimod Muligheden af, at Barnet kan være Frugten af et Samleje, som har fundet Sted paa det andet af de i Sagen omspurgte Tidspunkter — Natten mellem den 1ste og 2den Februar samme Aar — ikke kan benægtes.

Ifølge den af Appellindstævnte givne Fremstilling fik han paa et Søndagen den 1 Februar 1903 i Vejle Sommerteater afholdt Maskebal, i hvilket Bal ogsaa Appellantinden deltog, ved dennes Veninde, Arbejderske Kathrine Thomsen, Bud fra Appellantinden om, at hun gerne vilde følge ham hjem, hvilket Tilbud Appellindstævnte modtog.

Medens Parterne herefter fulgtes sammen til Appellindstævntes Lejlighed, som han deler sammen med en Værkfører Schultze, udtalte Appellantinden efter Appellindstævntes videre Anbringende: »Det er egentlig dumt af mig at følge med i Aften, thi jeg kan alligevel ikke i Aften«, hvorved hun sigtede til, at hun, fordi hun havde Menstruation, ikke kunde have Samleje, hvorefter Appellantinden, da de havde naaet Appellindstævntes Hjem, forblev i hans Lejlighed ca. et Kvarterstid, medens hun nød en eller anden Forfriskning, men der fandt da intet Samleje Sted mellem Parterne, idet Appellindstævnte end ikke forsøgte at opnaa et saadant.

I Modsætning hertil har Appellantinden, der har benægtet baade at have sendt den fornævnte Arbejderske Kathrine Thomsen som Bud til Appellindstævnte og at have brugt den ovenfor omtalte Ytring paa Vejen til Appellindstævntes Hjem, som meldt anbragt, at hun Natten mellem den 1ste og 2den Februar 1903 har i Appellindstævntes Lejlighed, hvor hun da opholdt sig en halv Times Tid, plejet legemlig Omgang med ham.

Hun har endvidere villet gøre gældende, at hun er aldeles vis paa, at det ommeldte Barn er avlet netop ved dette Samleje, idet hendes Menstruation, som hun havde haft i Løbet af de nærmeste Dage før den 1 Februar 1903, ophørte efter Samlejet og ikke indfandt sig paany, førend hun havde født sit Barn, hvorhos hun endelig har udtalt, at hun ikke har haft Samleje med nogen anden Mandsperson i Tidsrummet mellem September Maaned 1902 og den 29 Marts 1903.

Til Bestyrkelse af Rigtigheden af disse sine Anbringender har Appellantinden henvist til en af den fornævnte Arbejderske Kathrine Thomsen under Sagen fremlagt Erklæring, der gaar ud paa, at Appellantinden ikke kan have haft Menstruation hverken den 1 Februar 1903 eller Dagen derefter, idet de begge, efter hvad de havde talt om, havde haft den nogle Dage i Forvejen, at Appellindstævnte i Løbet af de sidste 3 Aar ofte har forsøgt Tilnærmelse overfor Appellantinden — i hvilken Henseende dog bemærkes, at Appellantinden selv har erklæret, at hun ved Sagens Anlæg i første Instans kun til Stadighed havde opholdt sig 1½ Aar i Vejle — at Appellantinden har fortalt hende, at hun ikke forinden den 2 Februar 1903 havde givet efter for Appellindstævntes Tilbøjeligheder, samt at Appellantinden, da hun i Begyndelsen af Juni Maaned s. A. betroede Kathrine Thomsen, at hun var frugtsommelig, paa Foranledning af denne udtalte, at hun var bleven frugtsommelig ved Appellindstævnte, og at Befrugtningen var sket ved det Samleje, der fandt Sted i Natten efter Afholdelsen af det ovenfor omtalte Maskebal.

Den fornævnte Arbejderske, der under et efter Sagens Indbringelse for Overretten optaget Tingsvidne har forklaret ikke at kunne mindes at have bragt Appellindstævnte det af ham omtalte Bud fra Appellantinden, har imidlertid under et senere optaget Tingsvidne ikke bestemt kunnet fastholde Rigtigheden af sin Angivelse af det ovenfor omtalte

Tidsrum af 3 Aar og derhos modificeret sin Udtalelse om Appellantindens Menstruation derhen, at hun ikke »antager«, at Appellantinden havde den i de omspurgte Dage.

Bemeldte Kathrine Thomsen har endvidere under Sagen afgivet en Erklæring af 24 November 1904, der gaar ud paa, at Fabrikarbejderske Anna Rasmussen til hende har udtalt, at hun var i Appelindstævntes Lejlighed Natten mellem den 1ste og 2den Februar 1903, og at Appelindstævnte samme Nat havde sagt til hende, at han denne Nat havde haft Samleje med Appellantinden, men at Appellantinden og han var blevene enige om at sige, at der ikke var sket noget, hvilken Forklaring Kathrine Thomsen har fastholdt og beediget under et af de ovenfor omtalte Tingsvidner, i hvilken Henseende imidlertid bemærkes, at Anna Rasmussen under samme Tingsvidne bestemt har benægtet at have brugt den ovenfor refererede Udtalelse og derhos tilføjet, at hun slet ikke saa eller talte med Appelindstævnte den paagældende Nat i dennes Lejlighed.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, af hvilke fornævnte Kathrine Thomsens paa flere Punkter bærer Spor af Upaalidelighed og Usikkerhed, findes det nu ikke, at Appellantinden mod Appelindstævntes Benægtelse har tilvejebragt en saadan Formodning for sine Paastandes Rigtighed, at der deri kan indeholdes tilstrækkelig Beføjelse til at betage Appelindstævnte den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Ret til med sin Ed at værgе sig mod Appellantindens Sigtelse, og idet det derfor maa billiges, at Sagen, som ommeldt, ved Politiretsdommen er gjort afhængig af Appelindstævntes Ed, vil bemeldte Dom følgelig være at stadfæste, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Appellantinden beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 50 Kr. samt Sagfører Møhl i Vejle, der har været beskikket som Sagfører for Appellantinden under de ovennævnte Tingsvidner, i Salær 30 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Det kan ikke billiges, at det med Underretsakten fulgte Hæfte Dokumenter i Strid med §§ 1 og 4 i Lov af 19 December 1903 indeholder baade Indlæg og andre i første Instans fremlagte Dokumenter istedetfor, at alene Indlægene burde have været sammenhæftede, de øvrige Dokumenter derimod vedlagte særskilt, og at det ikke overensstemmende med Forskrifterne i Slutningen af sidstnævnte Lovparagraf i Aktsbekræftelsen er anført, hvor mange Stykker der følge Akten.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Tirsdag den 9 Oktober.

Nr. 252.

Advokat Nellemann

contra

Christian Rasmus Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 24 Februar 1906: Tiltalte, Underretssagfører Christian Rasmus Hansen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører V. S. Salomonsen her for Retten betaler Tiltalte, Underretssagfører Christian Rasmus Hansen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Rasmus Hansen til Advokaterne Nellemann og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Svendborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Underretssagfører Christian Rasmus Hansen, der er født den 5 Februar 1867 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Bedrageri.

Om de Forhold, for hvilke Tiltalte er aktioneret, er ved hans egne Forklaringer og det iøvrigt Fremkomne følgende oplyst:

I. Af Husmand Søren Andersen blev Tiltalte i 1903 antaget som Sagfører i en Sag, der af Frøken K. Jørgensen anlagdes ved Sundsgudme Herreder mod Andersen angaaende 123 Kr. for Husleje og Kost til hans Hustru m. m.

I Vinteren 1903—04 blev der derpaa ført Forligsunderhandlinger i Sagen mellem Tiltalte og Frøken Jørgensens Sagfører i København, Overretssagfører Laurs Sørensen, samt den Sagfører i Svendborg, der for Sørensen førte Sagen i bemeldte Ret. Efter Tiltaltes Forklaring blev Resultatet, at Sagen kunde hæves mod Betaling af 90 Kroner, medens Sørensen til en Politirapport har forklaret, at han i en Skri-

velse til Sagføreren i Svendborg sluttelig gik ind paa et af Tiltalte gjort Tilbud om 75 Kr. som fuld Betaling. Om dette er bleven meddelt Tiltalte, er imidlertid ikke med Sikkerhed oplyst. Tiltalte tilskrev under 12 Januar 1904 Andersen, at Sagen nu kunde faas ud af Verden mod Betaling af 90 Kr., og at Sagen skulde blive hævet, naar dette Beløb med hans Udlæg og Salær, 20 Kr., ialt 110 Kr., tilsendtes ham. Efter at Andersen derpaa havde i Skrivelse af 18de næstefter spurgt, om de 110 Kr. maatte afgøres med 30 Kr. straks og derefter 10 Kr. den 1ste i hver Maaned, svarede Tiltalte i Skrivelse af 20de s. M. saaledes: »Efter Modtagelsen af Deres ærede af 18de ds. meddeles herved, at jeg gerne skal sende Overretssagfører Sørensen, København, det Frøken Jørgensen tilkendte Beløb, idet jeg er tilfreds med at modtage 30 Kr. straks og derefter 10 Kr. den 1ste i hver Maaned, indtil hele Fordringen er ude af Verden«. Herefter vil Andersen være gaaet ud fra, at Tiltalte straks vilde sende de 90 Kr. til Sørensen og sørge for, at Sagen saa blev hævet, medens Tiltalte har forklaret, at Skrivelsen af 20 Januar kun er saaledes af forstaa, at han vilde sende Sørensen de 90 Kr., naar han havde modtaget de 110 Kr., og i Mellemtiden holde Sagen gaaende. Andersen sendte saa under 30 Januar, 11 Marts og 20 Juli 1904 henholdsvis 40, 10 og 40 Kr. — ialt altsaa 90 Kr. — til Tiltalte. Da Tiltalte, der trods Erindringskrivelser til Andersen ikke modtog de resterende 20 Kr., ikke længere kunde holde Sagen gaaende, afsagdes der den 1 September 1904 Dom i samme, ved hvilken Andersen dømdes til at betale Frøken Jørgensen 90 Kr. med Renter, hvorhos der for Forhaling af Sagen ikendtes Tiltalte en Bøde af 20 Kr.

Medens Tiltalte intet foretog sig overfor Sørensen eller Andersen i Anledning af Dommen, lod Sørensen Dommen forkynde for Andersen, som først derved vil være kommet til Kundskab om, at Sagen ikke var bleven hævet. Andersen meddelte nu under 3 Oktober 1904 Sørensen, at han til Tiltalte havde indbetalt 70 Kr. til delvis Afgørelse af sin Skyld til Frøken Jørgensen, hvorefter Sørensen den 7de s. M. tilskrev Tiltalte, om han kunde vente de 70 Kr. indbetalte. Tiltalte har imidlertid forklaret, at han hverken har modtaget denne Skrivelse eller en Skrivelse, som Herredsfuldmægtig Jensen i Frederikssund efter Andersens Anmodning udfærdigede til ham om, hvorledes de 90 Kr. var blevene anvendte, og som Andersen vil have lagt i Postkassen, og der er ikke under Sagen godtgjort, at Tiltalte dog har modtaget disse Skrivelser.

Den 28 Oktober 1904 indgav saa Andersen en Klage til Byfogden i Svendborg over Tiltaltes Adfærd med Hensyn til nærværende Forhold, angaaende hvilken Klage Tiltalte til Byfogedkontoret under 7 November s. A. skrev, at han forinden Sagens Optagelse havde meddelt Andersen, at han ikke kunde holde Sagen længere hen, hvilken Meddelelse Andersen dog har benægtet at have modtaget, og samtidig indleverede til Byfogedkontoret 50 Kr., nemlig de fra Andersen modtagne 90 Kr. med Fradrag af 20 Kr. for Udlæg og i Salær og 20 Kr. for Mulkten, hvorefter det fra Byfogedembedet udtaltes, at der fra det Offentliges Side ikke kunde foretages videre i Sagen.

Efter at de 50 Kr. var udbetalt til Sørensen, lod denne, da Andersen ikke udbetalte Restskylden ifølge Dommen, under 12 April 1905

foretage Udlæg hos Andersen for denne Restskyld m. m., hvorefter Andersen paany indgav Klage over Tiltaltes Adfærd i dette Forhold. Under den derefter mod Tiltalte rejste kriminelle Sag har Andersen paastaet sig tilkendt i Erstatning Resten — 40 Kr. — af det af ham til Tiltalte indbetalte Beløb samt paaløbne Omkostninger, ialt 62 Kr.

Tiltalte har forklaret, at han ingen svigagtig Hensigt har haft i dette Forhold. Naar han ikke straks efter Modtagelsen af Afdragene indsendte disse til Sørensen efter Fradrag af sit eget Tilgodehavende, var det alene, fordi han ikke vilde resikere noget Tab for sig, navnlig ved en eventuel Mulkt i Anledning af Sagens Forhaling, og naar han ikke straks, efter at der var gaaet Dom i Sagen, afregnede med Andersen, var det kun Sløseri fra hans Side; et saa lille Beløb, som det her drejede sig om, vilde han altid være i Stand til at betale paa Anfordring.

Det findes nu ogsaa at maatte statuere, at det ikke er godtgjort, at der i dette Forhold foreligger nogen bedragerisk Adfærd fra Tiltaltes Side, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde, hvorhos som Følge heraf Erstatningspaastanden ikke kan tages under Paakendelse i nær-værende Sag.

II. Efter at Fiskehandler Mads Peter Larsen var kommet til Kundskab om, at hans Broder, Skibstømrer Lars Christian Larsen, der var forulykket med et hamburgsk Skib, havde efterladt sig en i Hamborg beroende Arv, henvendte han sig paa egne og Medarvingers Vegne til Tiltalte, for at denne skulde være dem behjælpelig med at faa Arven udbetalt. Fiskehandler Larsen befuldmægtigedes af Medarvingerne til at modtage og kvittere for Arven, og den 18de August 1903 indsendte Tiltalte til Udenrigsministeriet de paagældende Fuldmagter med Anmodning om, at Arven maatte blive udbetalt Fiskehandler Larsen.

Efter adskillig Korrespondance med bemeldte Ministerium sendte dette med Skrivelse af 20 Marts 1905 Tiltalte en til ham endosseret Check paa Arvebeholdningen, 936 Mk. 86 Pf., uanset Tiltaltes fornævnte Anmodning om, at Arven maatte blive udbetalt Fiskehandler Larsen. Dagen efter tilskrev Tiltalte Ministeriet overensstemmende med sammes Anmodning sin Tilstaaelse for Checkens Modtagelse. Tiltalte hævdede derhos Checkens Paalydende og forbrugte Beløbet i egen Interesse. I den følgende Tid spurgte Fiskehandler Larsen, der gik ud fra, at Arven gennem Udenrigsministeriet vilde blive udbetalt ham selv, gentagne Gange Tiltalte, om han havde hørt fra bemeldte Ministerium angaaende Arven, og besvarede Tiltalte disse Forespørgsler benægtende, idet han ikke da havde Beløbet disponibelt. Den 13 Maj 1905 tilskrev Larsen Udenrigsministeriet, om Arven snart kunde ventes udbetalt, hvorpaa han den 24de s. M. gennem Svendborg Byfogedkontor blev gjort bekendt med, at Udenrigsministeriet alt den 20 Marts samme Aar gennem en Check havde tilstillet Tiltalte Arvebeløbet. Larsen henvendte sig nu straks til Tiltalte, der erkendte at have modtaget Beløbet og lovede at betale det til Larsen den næste Dag, hvad han imidlertid ikke gjorde, idet han endnu ikke havde skaffet det tilveje. Først den 31te s. M. under en samme Dag mod Tiltalte paabegyndt kriminel Undersøgelse angaaende Forholdet betalte han Beløbet med Fradrag af

sit Tilgodehavende for Udlæg og i Salær med 744 Kr. 1 Øre, efter hvis Modtagelse Larsen erklærede ikke at ønske Sag rejst mod Tiltalte i Anledning af her nævnte Forhold.

Tiltalte har ogsaa med Hensyn til dette Forhold benægtet at have haft nogen bedragerisk Hensigt, idet han navnlig forklarer, at det var hans Agt at betale Fiskehandler Larsen Arveløbet i Juni Termin 1905, til hvilken Tid han vidste selv at være i Stand dertil, og at han, der ved Hjælp af sin Fader skaffede Beløbet tilveje, iøvrigt naarsomhelst kunde have skaffet det ved Henvendelse til sin Familie, hvorfor det kun var af Sløseri, at han — der, efter hvad han har udtalt i sit Defensionsindlæg her for Retten, vidste, at det ikke var nogen af Arvingerne særligt magtpaaliggende, om Beløbet udbetaltes i Slutningen af Marts eller i Juni Termin — overfor Larsen fortav, at han havde modtaget Beløbet af Ministeriet.

Efter Sagens samtlige Omstændigheder findes hans Adfærd med Hensyn til nærværende Forhold imidlertid at maatte henføres under Straffelovens § 257.

Den af Tiltalte herefter forskyldte Straf vil efter Omstændighederne være at bestemme til simpelt Fængsel i 14 Dage, og da Underrettsdommen er kommet til samme Resultat, — — — vil den være at stadfæste.

Onsdag den 10 Oktober.

Nr. 231.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Frederik Julius Brøndahl (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Marts 1906: Tiltalte Christian Frederik Julius Brøndahl bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have sit Borgerskab som Restauratør forbrudt. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Tegner, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig til Straf efter Straffelovens § 182. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 vil være at dømme til at have sit Borgerskab som Restauratør forbrudt.

Thi kendes for Ret:

Christian Frederik Julius Brøndahl bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage og have sit Borgerskab som Restauratør forbrudt. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christian Frederik Julius Brøndahl, der er født den 22 Januar 1866 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at Tiltalte i en Række af Aar havde været Opvarter i den saakaldte »Boulevard-Pavillon« ved Tivoli, erholdt han den 26de Maj 1903 af Københavns Magistrat Borgerskab paa at drive Restauration i samme, og har derefter, indtil nærværende Sag i afvigte Sommer blev rejst, drevet Forretning sammesteds.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger, derunder Forklaringer afgivne af Forretningens Personale og af en stor Del Fruentimmer, der jævnlig har besøgt Boulevard-Pavillonen, maa det anses for bevist, at nogle til Restaurationen hørende Kabinetter i stort Omfang af Mænd og Kvinder, der har indfundet sig sammesteds for at øve Utugt, ere blevne benyttede hertil, ligesom det maa anses godtgjort, at Tiltalte ved Kabinetternes Benyttelse har indvundet en betydelig økonomisk Fordel, idet det var en Betingelse for at erholde Adgang til samme, at Vedkommende bestilte mindst en Flaske Vin til en Minimumspris af 3 Kr., hvorhos der i Kabinetterne for 2 Slags Vin maatte betales 50 Øre mere pr. Flaske end i de øvrige Lokaler.

Medens Kabinetterne benyttedes af vedkommende Gæster, blev Dørene ikke aflaaede, men der sattes en Plade paa Døren med Paaskrift »Optaget«, og Betjeningspersonalet havde af Tiltalte Ordre til kun at tilstede Vedkommende Ophold i Kabinettet 1 Time, idet det var paalagt dem at betyde de Besøgende, at Kabinettet var bestilt fra næste fulde Timetal, selv om dette ikke var Tilfældet.

Det er yderligere oplyst, at der af og til i Kabinetterne, naar Parrene har forladt samme, er forefundet brugte Preservativer, ligesom Servietter har baaret Spor af at være benyttede til Aftørring efter Samleje, og Vinkølere har været benyttede til Vandladning, Forhold, hvormed Tiltalte har været bekendt.

Endvidere er det bekendt, at Kvinder, der var bekendte som løsgangtige, Aften efter Aften, undertiden endog flere Gange i Løbet af samme Aften, har indfundet sig i Restaurationen, ledsagede af forskellige Mænd og opnaaet Adgang til Kabinetterne.

Tiltalte har imidlertid under Sagen med stor Bestemthed hævdet, at det er uden hans Vidende og mod hans Villie, at Kabinetterne ere blevne benyttede til Utugt, og det er ikke godtgjort, at han i noget

Tilfælde selv har givet Anvisning paa Benyttelse af Kabinetterne i saadant Øjemed.

Sigtelsen imod ham gaar imidlertid ud paa, at han har set igennem Fingre med, hvad der foregik i Kabinetterne og ikke lagt nogen Hindring ivejen derfor, men tværtimod ved sin Optræden begunstiget det utugtige Samkvem for derved at opnaa forøget Tilstrømning til Forretningen og den med den større Omsætning og den betydelige Fortjeneste paa Vin forbundne Fordel.

Af Sagens Oplysninger, derunder en Række tildels under Ed afgivne Erklæringer af tidligere Opvartere i Boulevard-Pavillon, fremgaar det, at Pavillonens Kabinetter, forinden Tiltalte overtog den paa-gældende Forretning, og paa en Tid, da han selv i Egenskab af Førstetjener væsenlig havde med Serveringen i samme at gøre, i stort Omfang benyttedes af enlige Par i utugtigt Øjemed, og det maa ved de afgivne Vidneforklaringer, uanset Tiltaltes Benægtelse, anses godtgjort, at han ikke blot var vidende herom, men at han selv fremmede den saaledes stedfindende Trafik, der gennem den herskende Vintvang var til betydelig Fordel for Forretningens Indehaver, ligesom Tiltalte selv havde en ikke ringe Indtægt deraf gennem de ydede Drikkepenge.

Tiltalte har erkendt, at Forretningen efter hans Overtagelse af samme ifølge hans Ønske er ledet i samme Gænge som tidligere, hvorved bemærkes, at han overdrog sin egen tidligere Stilling som Førstetjener til en Person, hvem han i længere Tid i nævnte Stilling havde samarbejdet med, og som han selv havde sat ind i »Kabinetforretningen«. Tiltalte har derhos intet foretaget for at standse den fornævnte Trafik, hvad han selvfølgelig fuldstændig havde i sin Magt, i hvilken Henseende det ikke kan komme i Betragtning, at han i enkelte Tilfælde har paalagt Opvarterne at undlade at servere for Kvinder, der havde »lavet Svineri«, idet der herved toges Sigte paa skete Forureninger af Lokale eller Inventar, medens han ifølge sin egen Erkendelse aldrig har sagt til Personalet, at der ikke maatte serveres for Fruentimmer, som de kunde tænke var løsagtige, og som flere Gange kom der med forskellige Herrer.

Da han derimod selv har lagt an paa at faa det mest mulige ud af »Kabinetforretningen«, der maa antages at have været Forretningens væsenligste Indtægtskilde, maa han bære Ansvar for den stedfundne, meget omfattende og mellem løsagtige Kvinder og deres Bekendtskaber almindelig bekendte Trafik, idet der efter alt det Foreliggende maa gaas ud fra, at han fuldt ud har været paa det Rene med samme, uanset at han selv personlig, efter at være bleven Forretningens Indehaver, ikke nærmere har givet sig af med denne Gren af Virksomheden,

Rettelse.

Side 424 Linie 20 fraoven efter »2det Stykke« tilføjes: paany at overtage Bladet.

Færdig fra Trykkeriet den 1 November 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 30—31.

Onsdag den 10 Oktober.

hvorved bemærkes, at han, der til Stadighed selv færdedes i Lokalerne, var bekendt med, at Kabinetterne i ikke mindre Omfang, end da han var Førstetjener, benyttedes af enlige Par, ligesom han kontrollerede, hvad der rekvireredes til Kabinetterne.

I Henhold til det Foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 182, jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, hvorhos han i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 vil være at dømme til at have sit Borgerskab som Restauratør forbrudt.

Nr. 271.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Jørgen Frederik Nielsen (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juli 1906: Tiltalte Jørgen Frederik Nielsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 400 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Frederik Nielsen til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jørgen Frederik Nielsen, der er født den 3 April 1871 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 April 1895 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt for Overtrædelse af Næringsloven senest: ved Højesterets Dom af 27 April dette Aar for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning i Medfør af Næringslovens §§ 75 og 78 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kr., tildales paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte, der har Borgerskab som Vinhandler med Ret til Brændevinhandel, men uden Ret til Udskænkning, i indeværende Aar, i alt Fald i Tiden fra 6 Marts d. A., da der her ved Retten overgik ham den af Højesteret under 27 April d. A. stadfæstede Dom for ulovligt Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, og indtil Udgangen af April Maaned har haft det bag hans Butik i Sølvgade 30, Kælderen, her i Staden værende, af ham lejede Lokale, hvori han tidligere drev den ved fornævnte Dom som ulovlig betegnede Næring, udlejet til en saakaldt Forening »Soldatens Hjem«, for hvis Medlemmer han som »privat antagen Vært« har udskænket bajersk Øl til en Pris af 12 Øre pr. $\frac{1}{2}$ Flaske, serveret Smørrebrød til en Pris af 7 Øre pr. Stk. samt, naar vedkommende Gæst fik Spisevarer, udskænket Brændevin til en Pris af 6 Øre for $\frac{1}{2}$ Pægl.

Saadan Servering, hvis Overskud efter hans egen Erkendelse tilfaldt ham, vilde han imidlertid ikke have foretaget for alle og enhver, men netop kun for Personer, der var Medlemmer af den paagældende Forening »Soldatens Hjem«, for hvilken der under 4 Februar d. A. er vedtaget Love, hvori bl. a. bestemmes Følgende:

Foreningens Formaal er at samle det størst mulige Antal af Landets unge Mænd over hele Danmark for ved fælles Hjælp at kunne understøtte de trængende Soldater.

§ 1.

Som Medlem kan enhver Mand og Kvinde optages i Foreningen.

§ 2.

Under Soldatertjenesten ere Medlemmerne fritagne for alle Afgifter vedrørende Foreningen mod at oplægge Emblem eller deres Medlemskort paa Kontoret. Ingen maa staa over 3 Maaneder til Restance med Kontingent og har derefter intet Krav paa Foreningen.

§ 3.

Ved Indmeldelsen betales 1 Kr. i Indskud. Det aarlige Kontingent er 1 Kr., som betales forud. Emblem betales med 50 Øre.

§ 4.

Ethvert Medlem har gratis Adgang til Foreningens Lokaler; Militære tillige gratis Garderobe med fuld Garanti for Tøjet, ogsaa i Tilfælde af Ildsvaade.

Da herefter enhver Soldat, der betaler 1 Kr. i Indskud, bliver Medlem af Foreningen uden at betale Kontingent og kan faa serveret for sig i Lokalet, findes den paagældende Forening ikke at have en saadan Karakter, at Tiltaltes Forhold i Medfør af Næringslovens § 61 kan anses for lovligt, og han vil derfor være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 3dje Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænking efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kr., — — — hvorhos han i Medfør af sidstnævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Torsdag den 11 Oktober.

Nr. 294. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jean Karlo Frederik Bruun, Niels Kristian Anton Hansen og Julius Heinrich Clasen (Def. Bagger),

der tiltales: Bruun og Hansen for Vold imod Politiet og Clasen for Overtrædelse af Straffelovens § 108, 2det Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Juli 1906: Arrestanterne Karl Peter Christian Hansen og Villiam Viggo Christian Jensen samt de Tiltalte Jean Karlo Frederik Bruun, Niels Kristian Anton Hansen og Julius Heinrich Clasen bør straffes: Arrestanterne og de Tiltalte Bruun og Hansen med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Hansen i 1 Aar og Arrestanten Jensen og de Tiltalte Hansen og Bruun hver især i 8 Maaneder og Tiltalte Clasen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, hvorhos de, En for Alle og Alle for En, vil have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Sally og Helweg-Larsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Jean Karlo Frederik Bruuns, Niels Kristian Anton Hansens og Julius Heinrich Clasens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jean Karlo Frederik Bruun, Niels Kristian Anton Hansen og Julius Heinrich Cla-

sen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Karl Peter Christian Hansen og Villiam Viggo Christian Jensen samt de Tiltalte Jean Karlo Frederik Bruun, Niels Kristian Anton Hansen og Julius Heinrich Clasen, Arrestanterne og de Tiltalte Bruun og Hansen for Vold mod Politiet og Tiltalte Clasen for Overtrædelse af Straffelovens § 108, 2det Stk.

Arrestanten Hansen . . .

Arrestanten Jensen . . .

Tiltalte Bruun er født den 12 Juni 1881 og senest anset: ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 24 Marts 1905 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage. Han har derhos i Januar d. A. inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager for Overtrædelse af Politivedtægtens §§ 1, 5, 9 og 68 i Mindelighed vedtaget at erlægge en Rettens Fattigkasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kr.

Tiltalte Hansen er født den 17 Maj 1877 og ikke fundet forhen straffet ifølge Dom, hvorimod han inden Rettens Afdelinger for offentlige Politisager i Mindelighed har vedtaget at erlægge Bøder til Rettens Fattigkasse, store henholdsvis 8 og 10 Kr., for Beruselse og 30 Kr. for Fornærmelse mod en Jernbanebetjent i Funktion.

Tiltalte Clasen er født den 27 Oktober 1879 og anset: ved Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 15 Juni 1901 efter Søløv af 1 April 1892 § 298 med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han den 28 Marts 1901 inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager for Vold i Mindelighed har vedtaget at erlægge en Rettens Fattigkasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kr.

Arrestanterne samt de Tiltalte Hansen og Clasen ere ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste om hver for sit Vedkommende at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten Hansen blev den 18 Maj d. A. om Aftenen ved 9-Tiden paa Blegdamsvejen i Anledning af, at han havde været i Slagsmaal med sin Broder, anholdt af Politibetjent Nr. 345, Jessen, der var iført Uniform. Paa Vejen til Politistationen paa Fælledvejen satte Arrestanten sig til Modværge, kastede sig ned og slog og sparkede om sig uden dog at forsøge paa at slaa Politibetjenten. Efter at være kommen paa Benene igen, fulgte han med Betjenten et Stykke Vej, men da han, der var paavirket af Spiritus, men dog i tilregnelig Tilstand, blev ophidset af nogle Personer, der fulgte efter, gjorde han atter Modstand mod at føres videre og tilføjede derpaa Politibetjent Jessen et Slag med knyttet Haand i Ansigtet, hvorefter han paany kastede sig ned og sparkede efter Jessen uden dog at ramme denne.

Efter atter at være kommen paa Benene, gik han paany et Stykke med Jessen, men da de ledsagende Personer nu søgte at trække ham

bort fra denne, rev han sig løs og tilføjede med Panden Politibetjent Jessen et Slag, der ramte denne paa Underkæben, hvorhos han sparkede Jessen med sit Knæ i Underlivet. Jessen slog ham nu med sin Politistav, men de Personer, der fulgte efter, søgte paany at befri ham, bl. a. ved at slaa løs paa Jessen. Under dette Sammenstød faldt baade Jessen og Arrestanten til Jorden, og det lykkedes kort efter Arrestanten at undløbe.

Mellem dem, der ophidsede til Modstand mod Politibetjent Jessen, var Tiltalte Clasen, der, uden selv at tage fat i Betjenten eller Arrestanten Hansen, raabte til de Tilstedeværende: »Er I Arbejdere, saa gaar vi paa og tager Manden fra Betjenten«.

Arrestanten Jensen var mellem dem, der voldelig søgte at forhindre, at Arrestanten førtes til Politistationen. Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at han, da han saa, at Arrestanten Hansen var bleven anholdt, søgte at befri ham ved at hale i ham og yderligere øvede Vold mod Politibetjent Jessen, idet han slog og sparkede ham, hvorved bemærkes, at Arrestanten intet har haft at erindre imod de under Sagen henholdsvis af Politibetjent Jessen og Eleonora Haffner, Hansens Enke, afgivne Forklaringer, hvorefter han dels tildelte Jessen et Slag med knyttet Haand i Nakken, dels ramte ham med et Spark i Sædet, da han var faldet til Jorden.

Tiltalte Hansens Tilstaaelse gaar ud paa, at han umiddelbart efter, at Politibetjent Jessen havde slaaet Arrestanten Hansen med Staven, har, ophidset herover og under Paavirkning af nydte Drikkevarer, men i tilregnelig Tilstand, slaaet Jessen i Hovedet med knyttet Haand. Han har derhos intet haft at erindre imod en under Sagen afgivet Vidneforklaring, hvorefter han søgte at befri Arrestanten Hansen ved at hale i ham, da han havde kastet sig ned. Han mener selv, at dette maa være sket, inden han slog Jessen. Han har yderligere erklæret, at han ikke betvivler, at det Slag, han tilføjede Jessen, bevirkede, at dennes Hjælm faldt af. Han vil imidlertid ikke have lagt Mærke hertil, idet han nu, da der var nogle Tilstedeværende, som vilde gribe ham, søgte at undløbe, hvilket ogsaa lykkedes ham.

Tiltalte Bruun har erkendt at have været tilstede ved de ovenomhandlede Optrin, men paastaar, at han ikke var tilstede i den Klynge, der omgav Politibetjent Jessen, idet han tværtimod holdt sig i Afstand og holdt sine Hænder i Lommerne.

Politibetjent Jessen har imidlertid edelig forklaret, at Tiltalte Bruun umiddelbart før Jessen faldt til Jorden, gav ham et Slag med knyttet Haand i venstre Øje.

Cigarmager Georg Jensen har, ligeledes under Ed, forklaret, at han saa Tiltalte Bruun inde blandt en Flok Mennesker, der slog og sparkede Jessen, medens denne laa paa Jorden, og endelig har den 17-aarige Rosalie Nielsen ligeledes edelig forklaret at have set Tiltalte Bruun i den Flok Personer, der overfaldt Betjenten.

Herefter findes Tiltalte Bruun uanset sin Benægtelse at maatte anses som meddelagtig i den mod Jessen udøvede Vold.

Som Følge af den lidte Overlast, for hvilken Arrestanterne og de Tiltalte Bruun og Hansen efter Sagens Omstændigheder i Forening maa bære Ansvaret, fremkom der en Del overfladiske Blodudtrædninger under Huden i Jessens Ansigt og den behaaede Del af hans

Hoved. Her og paa Forsiden af venstre Knæ, hvor der tillige var en lille Hudafskrahning, under venstre Skulderblad og over højre Lænd, samt udstraalende herfra mod Bugens Forflade paa højre Side fandtes sømme Partier. Ved sit Møde i vedkommende Kriminalkammer den 22 Maj d. A. havde han endnu Smerter over Ryggen og i Underlivet, ligesom venstre Øje var noget dekoloreret. Den 26de s. M. forklarede han, at Læsionerne nu havde fortaget sig med Undtagelse om Ømheden over Lænderne. Han har yderligere forklaret, at han en 8 Dages Tid havde stærke Smerter i Underlivet, og at han senere af og til havde haft lidt ondt i Underlivet, samt at Lægen havde meddelt ham, at disse periodiske Smerter maaske ikke vilde fortage sig før i Løbet af $\frac{1}{2}$ Aars Tid.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanterne og de Tiltalte være at anse: Arrestanterne og de Tiltalte Bruun og Hansen efter Straffelovens § 100 og Tiltalte Clasen efter Straffelovens § 108, 2det Stk., efter Omstændighederne Arrestanterne og de Tiltalte Bruun og Hansen med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Hansen i 1 Aar, Arrestanten Jensen og de Tiltalte Bruun og Hansen hver især i 8 Maaneder og Tiltalte Clasen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Nr. 268.

Advokat Halkier

contra

Hans Kristian Thomsen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 28 Maj 1906: Tiltalte Hans Kristian Thomsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt betale i Erstatning til Købmand E. V. Lassen i Horsens 492 Kr. 12 Øre og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Nielsen, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juli 1906: Tiltalte Hans Kristian Thomsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Købmand E. V. Lassen betale 492 Kr. 12 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammeds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Kristian Thomsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Kristian Thomsen er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Tiltalte, der er født i Aaret 1874, har tidligere været anset ved Voer-Nim Herreders Ekstrarets Dom af 12 Februar 1895 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 251, kfr. tildels §§ 46 og 52, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Herreds Ekstrarets Dom af 21 September 1899 efter Straffelovens §§ 268 og 269 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt ved Højesterets Dom af 29 Juli 1902 efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorhos han inden fornævnte Herreders Politiret under 27 April 1899 og 17 Oktober 1905 for Overtrædelse af Frdg. 23 April 1845 § 2 har vedtaget Bøder af henholdsvis 10 Kr. og 15 Kr., ligesom han endelig ved Overrettens Dom af 5 Februar 1906 har været anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Horsens Kæmnerkasse af 30 Kr.

Med Hensyn til den mod Tiltalte her under Sagen rejste Sigtelse har Købmand E. V. Lassen i Horsens afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Den 29 April f. A. afholdtes der i en Gæstgivergaard i bemeldte Købstad efter Tiltaltes Begæring Auktion bl. a. over en Del Sædekorn. Tiltalte havde forinden Auktionen anmodet Lassen om at levere ham Sædekorn til Bortsalg ved Auktionen, og efter at Lassen først havde erklæret ikke at ville sælge Tiltalte Korn paa Kredit, havde han senere indvilget i at stille en Sæk Byg og en Sæk Havre til Raadighed for Tiltalte ved Auktionen, for at de kunde tjene som Prøver for eventuelle Auktionskøbere. Under Auktionens Afholdelse rettede Tiltalte paany Henvendelse til Lassen om at sende et Parti Korn til Auktionen, men Lassen erklærede kun at ville levere Tiltalte Korn mod kontant Betaling, idet han dog tilføjede, at Køberne jo kunde faa Kornet udleveret efter Rekvissionssedler, udstedte af Inkassator ved Auktionen, Sagfører Knudsen i Horsens, naar denne indestod for Betalingen. I Henhold til en af Knudsen udstedt Udleverings-seddel blev der nu af Lassen udleveret 300 Pund Havre, men da Tiltalte derpaa forestillede Lassen, at Knudsen havde erklæret, at han ikke under Auktionen havde Tid til at udstede flere Udleverings-sedler, men at saadanne skulde blive afgivne straks efter Auktionen — hvad Lassen vil have opfattet saaledes, at Knudsen indestod for Betalingen af det Korn, som maatte blive solgt — samt lovede, at Betalingen

skulde blive erlagt kontant samme Dag, idet han vilde sørge for af Inkassator at faa udbetalt det dertil fornødne Beløb af Auktionssummen, gik Lassen endelig ind paa at lade et Parti Korn henbringe til Auktionen, ved hvilken der ialt af det Lassen tilhørende Korn bortsolgtes 8850 Pund Havre og 1800 Pd. Byg, for hvilket han fik et Tilgodehavende af 592 Kr. 95 Øre foruden Vederlag for 66 ham tilhørende Sække til Beløb 66 Kr., tilsammen 658 Kr. 95 Øre. Tiltalte henvendte sig ogsaa efter Auktionen til Lassen med Forespørgsel om Størrelsen af Købesummen for det Korn, der var leveret til Bortsalg ved Auktionen, idet han angav at ville hæve Beløbet hos Knudsen; men han undlod ikke desto mindre at berigtige sin Skyld til Lassen, idet han, der alt forinden Auktionen havde modtaget Forskud paa Auktionssummen, efter at have ladet sig sit Resttilgodehavende udbetale, forbrugte dette i andet Øjemed. Senere har imidlertid Tiltalte ved Betaling af forskellige Afdrag nedbragt Gælden med ialt 100 Kr., hvorhos Lassen har faaet nogle af de ovennævnte Sække tilbageleverede, ligesom han gennem Salgssummen for nogle Tiltalte tilhørende Genstande, i hvilke han havde ladet foretage Arrest, har indvundet 150 Kroner, saaledes at hans Resttilgodehavende — Omkostningerne ved den afholdte Arrestforretning, 83 Kr. 17 Øre, derunder indbefattede — udgør 492 Kr. 12 Øre, hvilket Beløb han under Sagen har paastaet sig tilkendt hos Tiltalte.

I Modsætning hertil gaar Tiltaltes Fremstilling ud paa, at Lassen ikke har stillet kontant Betaling som Betingelse for at levere Korn til den forommeldte Auktion, ligesom Tiltalte har nægtet straks efter Auktionen at have lovet Lassen at lade sig et til dennes Tilgodehavende svarende Beløb forskudsvis udbetale af Inkassator ved Auktionen; men Tiltalte har iøvrigt erkendt, at han, forinden Lassen indgik paa at sende Korn til Auktionen, lovede ham umiddelbart efter dennes Afholdelse at betale, hvad han i den Anledning maatte faa tilgode hos Tiltalte, at det selvfølgelig var Mening, at han skulde betale Kornet af det Beløb, der kom ind ved Auktionen, at han, som paa det omhandlede Tidspunkt i hvert Fald ikke var i Besiddelse af mange Penge, kun vilde have været i Stand til at opfylde sit Løfte ved at hæve Penge af Auktionssummen, samt at han desuagtet paa anden Maade har disponeret over Auktionsprovenuet. Tiltalte har derhos erklæret intet at have at indvende imod den af Lassen nedlagte Erstatningspaastand.

Under Undersøgelsen har Tiltalte endvidere erkendt, at han af det ham af Købmand E. V. Lassen leverede Parti Sædekorn dels til egen Fordel har forbrugt 1 à 2 Tdr. Havre, dels til en Gaardmand underhaanden har afhændet 1000 Pund Havre, for hvilke Betalingen er »afgjort direkte mellem Tiltalte og Køberen«, men da dette Forhold ikke ved Underrettsdommen er gjort til Genstand for Paakendelse, samt da der ikke findes tilstrækkelig Føje til forsaavidt at hjemvise Sagen til fornyet Undersøgelse og Paakendelse, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om forsaavidt at paalægge Tiltalte Ansvar.

For det af Tiltalte iøvrigt i den ovennævnte Henseende udviste Forhold, med Hensyn til hvilket den af ham afgivne Forklaring bliver at lægge til Grund ved Sagens Bedømmelse, vil han være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændig-

heder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han efter den af Købmand Lassen derom nedlagte Paastand vil være at tilpligte at betale ham en Erstatning af 492 Kr. 12 Øre.

Nr. 272.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Carl Lauritz Marius William Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 22de Marts 1906: Tiltalte, Tjenestekarl Niels Carl Lauritz Marius William Nielsen, bør til Statskassen bøde 40 Kr. eller hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. I Erstatning til Tjenestekarl Mads Peder Jacobsen af Rynkebygaard bør Tiltalte betale 20 Kr. Saa bør Tiltalte og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3dje Juli 1906: Tiltalte Niels Carl Lauritz Marius William Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Tiltalte og til Mads Peter Jacobsen betale en Erstatning af 25 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Wolff og Overretssagfører Paludan, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Carl Lauritz Marius William Nielsen til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte

Niels Carl Lauritz Marius William Nielsen, der er født den 8 December 1885 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ifølge Sagens Oplysninger, derunder den af Tiltalte afgivne egne Tilstaaelse, opstod der den 6 Februar d. A. om Morgenen i Folkestuen paa Rynkebygaard et Skænderi mellem Tiltalte og den sammesteds tjenende Karl Mads Peter Jacobsen, hvem Tiltalte bebrejdede, at han, der efter Ladefogdens Ordre var staaet op en Time før de andre Karle, havde forstyrret ham (Tiltalte) i hans Morgensøvn. Under Skænderiet, under hvilket Tiltalte og Jacobsen sad ligeoverfor hinanden ved Bordet i Folkestuen, maa det antages, at Jacobsen spyttede i Hænderne og udtalte til Tiltalte: »Jeg skal vise Dig, at jeg ikke er bange for Dig«. Da Jacobsen, efter at være færdig med sin Morgenmad, rejste sig og gik om til den anden Side af Bordet, greb Tiltalte en Fajancekop, lidt større end en almindelig Kaffekop, der var halvt fyldt med Salt, og slog den med fuld Kraft mod Jacobsens Hoved. Skaalen splintredes ved Slaget, og flere Skaar blev trukne ud af de derved fremkaldte Saar. Ifølge en den 7 Februar afgiven Lægeerklæring fandtes der da et ca. 3 Ctm. langt Saar over Jacobsens venstre Øje samt et Par mindre Saar i den nærmeste Del af det behaarede Parti af Hovedet. Efter Lægens Formening kunde det ikke antages, at Læsionen vilde medføre varig Mên, men give Anledning til Smerter og Ildebefindende i kortere Tid.

Ifølge Jacobsens Forklaring i Retten den 13 Februar d. A. havde han da ikke videre Lidelse af Saaret, men maatte dog endnu bære Forbinding, og under et ved Overrettens Foranstaltning den 6 Juni d. A. optaget Reassumtionsforhør har han forklaret, at han, om han end af og til endnu kan føle Smerter i Hovedet af Saaret, iøvrigt ikke har nogen Mên af dette.

Tiltalte har til en Politirapport forklaret, at Jacobsen først har slaaet eller skubbet til ham, hvilken Forklaring han i Retten har ændret derhen, at Jacobsen med sin bare Haand slog ham over venstre Arm, uden dog at gøre ham nogen Skade derved, medens Jacobsen har benægtet, at han har slaaet Tiltalte, førend denne kastede Koppen efter ham. Tvende Personer, der var tilstede under Overfaldet, har under Sagen som Vidner forklaret, at de ikke har lagt Mærke til, at Jacobsen har slaaet Tiltalte, forinden denne slog Koppen efter ham.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil være at tilpligte at betale Mads Peter Jacobsen en Erstatning af 25 Kroner.

Fredag den 12 Oktober.

Nr. 305.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Emmanuel Theodor Hasberg (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 August 1906: Arrestanten Emmanuel Theodor Hasberg bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emmanuel Theodor Hasberg til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Emmanuel Theodor Hasberg, der tiltales for Tyveri, er født den 16 Februar 1869 og er, foruden at være straffet 8 Gange forinden sit 18de Aar for Tyveri, anset: ved Rettens Dom af 15 November 1887 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. tildels § 47, disse §§ sammenholdt med § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 228 og efter dens § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 6 Maj 1890 efter Straffelovens § 230, første og andet Led, sidstnævnte jævnført tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Rettens Dom af 28 Februar 1891 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. § 37, og efter dens § 230, første og andet Led, sidstnævnte jævnført § 46, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 13 Oktober 1894 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 8 December 1896 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og ved Højesterets Dom af 31 Juli 1901 efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for sjette Gang for- søgt groft Tyveri med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Sygeplejerske Johanne Schmidt har edelig forklaret Følgende:

Den 28 Maj d. A. om Eftermiddagen ved 12 $\frac{1}{2}$ -Tiden forlod Vidnet sit Værelse paa 4de Sal i Ejendommen St. Kongensgade 85 for at besøge den paa samme Sal boende Sygeplejerske Bothilde Kathrine Jespersen. Ved sin Bortgang fra Værelset, der kun har Udgang til Trappegangen, smækkede Vidnet Døren, der aflaaes med Smæklaas, i efter sig. Da hun et Kvarters Tid efter kom tilbage sammen med Sygeplejerske Jespersen, fandt hun ogsaa Døren aflaaet, men da hun var i Færd med at aabne Døren, mærkede hun, at der indefra blev holdt igen paa denne, og hun fandt derefter Arrestanten staaende inde i Værelset lige paa den anden Side af Døren.

Paa hendes Spørgsmaal om, hvad han havde der at bestille, svarede Arrestanten, at han var sendt fra Tapetsererfirmaet Brdn. Dahl, Vestergade 9, for at tage Maal til Persienser. Da Arrestantens Adfærd forekom Vidnet mistænkelig, foreslog hun Arrestanten, at de skulde ringe til det nævnte Firma for at faa rigtig Besked, men dette modsatte Arrestanten sig, idet han udtalte, at han vilde miste sit Arbejde hos Firmaet, hvis dette fik at vide, at han var gaaet forkert!

Vidnet, som intet savnede i Værelset, lod nu Arrestanten gaa. Ved 2-Tiden samme Eftermiddag kom Arrestanten tilbage, for som han foregav at hente sin Tommestok, som var efterladt paa Gulvet i Værelset. Da Politiet, som var blevet underrettet om det Passerede, i det samme kom tilstede, blev Arrestanten anholdt.

Fornævnte Sygeplejerske Jespersen har om det ved og efter forrige Vidnes Tilbagekomst til sit Værelse passerede ligeledes under Ed afgivet en med det Foranstaaende overensstemmende Forklaring med Tilføjende, at Arrestanten, da forrige Vidne spurgte, hvad han havde paa Værelset at bestille, saa forfjamsket ud.

Arrestanten har forklaret Følgende:

Da han, der er Maler, den nævnte Dag var paa Vej til sit Værksted i Fredericiagade, mødte han i St. Kongensgade en Person, hvis Bekendtskab han vil have gjort, medens de i 1894 eller 1896 samtidig sad arresterede her ved Retten, og som havde foregivet at hedde Jansen, men til hvis Udfindelse han iøvrigt intet har hunnet oplyse. Denne Person, som fortalte, at han havde Ansættelse hos det forannævnte Firma, bad, uden nærmere at opgive hos hvem, Arrestanten om at gaa op paa 4de Sal i den ovenfor anførte Ejendom og tage Maal af Vinduets Bredde. Af Godhed for Jansen paatog Arrestanten sig Hvervet.

Efterat Arrestanten var kommen op paa 4de Sal i Ejendommen, ringede han først paa Døren til en Løjlighed og bankede paa paa en anden Dør, men da ingen kom tilstede, og Arrestanten nu opdagede, at Døren ind til Sygeplejerske Schmidts Værelse stod paa Klem, gik han, der mente at det var ligegyldigt, af hvilket Vindue Maalet blev taget, ind i sidstnævnte Værelse. Da han havde taget Maal af Vinduet og vilde forlade Værelset, hvis Dør han meget mulig havde smækket i, kom Vidnerne tilstede, og overfor disse har Arrestanten derefter udtalt sig som af dem forklaret.

Arrestanten gik derefter ned for at finde Jansen, med hvem han dog ikke havde aftalt noget bestemt Mødested. Da han ikke traf ham

og blev opmærksom paa, at han havde glemt sin Tommestok oppe paa Værelset, gik han paany derop og blev nu anholdt.

Arrestanten har angivet, at Grunden til, at han modsatte sig, at der blev ringet til det oftnævnte Tapetsererfirma, var den, at han nødig vilde bringe Jansen i Forlegenhed.

Rullegardinsfabrikant Ernst Dahl, Vestergade 9, til hvis Forretning Arrestanten maa antages at have sigtet ved Tapetsererfirmaet Brødr. Dahl, har forklaret, at han ikke den her omhandlede Dag havde sendt nogen Mand hen i den fornævnte Ejendom, samt at han ikke, i alt Fald ikke paa det her omhandlede Tidspunkt, har haft nogen Person af Navnet Jansen i sin Tjeneste.

Det er derhos oplyst, at der ikke i 1894 eller 1896 her ved Retten har hensiddet nogen Arrestant ved Navn Jansen, der kan svare til den af Arrestanten givne Beskrivelse af den af ham omforklarede Person.

Naar nu henses til, at Arrestantens Forklaring om Grunden til hans Nærværelse i det oftnævnte Værelse herefter er ganske ubestyrket og til, at Forklaringen i sig selv er ganske usandsynlig, samt til, at Arrestantens Forklaringer under Sagen paa flere Punkter har været vaklende og usikre, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som en i høj Grad tyvagtig Person, og at han under sine to sidste Sager, under hvilke han haardnakket har nægtet sig skyldig, er bleven dømt mod sin Benægtelse, findes det, skønt Arrestanten bestemt har nægtet, at saadant har været Tilfældet, ikke betænkeligt efter alt det Anførte at anse det for godtgjort, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har indfundet sig i Værelset.

Forsaavidt Arrestanten, der ikke ved sin Anholdelse er fundet i Besiddelse af Dirk eller Nøgler, som kan aabne Døren til Værelset, endvidere er sigtet for ved Indbrud at have skaffet sig Adgang til dette, findes det derimod betænkeligt at statuere, at tilstrækkeligt Bevis for denne Sigtelse er tilvejebragt, og der vil derfor ved Sagens Paadømmelse være at gaa ud fra, at Adgangen til Værelset har været uhindret.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for Forsøg paa 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Nr. 68. Sagfører V. Jenssen (Selv)

contra

Aktieselskabet **Mælkeriet »Enigheden«** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Modregningsret.

Kronborg østre Birks ordinære Rets Dom af 1 Februar 1905: Indstævnte, Sagfører V. Jenssen af Kvistgaard, bør til Citanten,

Aktieselskabet Mælkeriet Enigheden af Frederiksberg, betale de paastævnte 450 Kroner med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 7 December 1903 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Sagfører Valdemar Jenssen af Kvistgaard, til de Appelindstævnte, Aktieselskabet Mælkeriet Enigheden af Frederiksberg, med 40 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Appellanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 8 Maj 1905 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste. Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bør Appellanten, Sagfører V. Jenssen, for unødigt Trætte bøde 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i første Instans ved Kronborg østre Birks ordinære Ret anlagte Sag paastod de Appelindstævnte, Aktieselskabet Mælkeriet Enigheden af Frederiksberg, Appellanten, Sagfører Valdemar Jenssen af Kvistgaard, dømt til at betale dem 450 Kr., som han skulde være dem skyldig for Købet af to Heste, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsindkaldelsens Dato den 7 December 1903 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten paastod sig frifunden og protesterede mod at betale Sagsomkostninger til de Appelindstævnte. Ved bemeldte Rets Dom blev Appellanten dømt efter de Appelindstævntes Paastand, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og han har derefter indanket Sagen til Overretten, hvor han paastaar Dommen forandret i Overensstemmelse med sin for Underretten nedlagte Paastand og de Appelindstævnte tilpligtede at betale ham Sagens Omkostninger for Overretten. De Appelindstævnte paastaa Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt Appellsagens Omkostninger.

Appellanten erkender, at de Appellindstævnte have solgt ham de omhandlede Heste, men efter hans Fremstilling skete det paa det Vilkaar, at den af Aktieselskabets Direktør paa Hestene satte Værdi 450 Kr. skulde gaa af paa Parternes Mellemværende, saaledes at Appellanten alene modtog Hestene som et Afdrag paa sit Tilgodehavende hos de Appellindstævnte og uden nogen Forpligtelse til at betale noget kontant Beløb for dem. Om det paaberaabte Mellemværende har han anført, at de Appellindstævnte ved Frederiksberg Birks Gæsterets Dom af 22 Juni 1900 tilpligtedes at betale ham 936 Kr. 81 Øre foruden Renter, at denne Dom ved nærværende Rets Dom af 19 November s. A. forandredes derhen, at de Appellindstævnte frifandtes for hans Tiltale, at Overrettsdommen af Appellanten indankedes til Højesteret, der afviste Sagen paa Grund af en Formalitetsfejl, og at det var under Forligsforhandlinger mellem Parterne, at Overdragelsen af Hestene fandt Sted i September 1902.

De Appellindstævnte benægte, at de have overdraget Appellanten Hestene som Afbetaling paa nogen ham tilkommende Fordring, og at han paa dette Tidspunkt havde noget tilgode hos dem. Da Appellanten ikke har bevist Rigtigheden af hvad han herom har anbragt, maa han være pligtig at erlægge Betaling for Hestene, og da han ikke har gjort Indsigelse mod Størrelsen af den forlangte Købesum, maa det ved den indankede Dom antagne Resultat billiges, og Dommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ikke kan forandres i Appellantens Favør, vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Appellanten efter Omstændighederne have at godtgøre de Appellindstævnte med 40 Kr.!

Der vil være at forelægge Appellanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 8 Maj 1905 fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 157. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Konstantin Ridderstrøm (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 25 Marts 1872 indeholdende Tillæg til Lov om Tilsyn med Udvandrerens Befordring af 1 Maj 1868.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Januar 1906; Tiltalte Hans Konstantin Ridderstrøm bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse erhvervede Oplysninger ikke ville kunne hidføre noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne i Henhold til dens Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Konstantin Ridderstrøm til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Konstantin Ridderstrøm tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 25 Marts 1872 indeholdende Tillæg til Lov om Tilsyn med Udvandrerens Befordring af 1 Maj 1868.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte, der er Repræsentant for et nordamerikansk Selskab, der sælger Jord til Indvandrere, og som af dette Selskab oppebærer et vist Beløb for hver Acre Land, der ved hans Medvirkning sælges, har i Tiden fra Midten af Maj forrige Aar i forskellige danske Aviser ladet indrykke saalydende Avertissement:

»Amerika.

Folk, som har besluttet at rejse til Amerika, men som ikke har noget bestemt Maal, kan for Tiden ved at henvende sig til »De fire Staters Indvandrigs-Liga«s Repræsentant, H. K. Ridderstrøm, Vesterbrogade 134, København, paaregne sikker Levevej og fast Arbejde straks ved Ankomsten i de danske Kolonier i Mississippi. Anvisning og Prospekter leveres, og Breve besvares gratis mod Indsendelse af Porto.*

Til den, der i Henhold til dette Avertissement har henvendt sig til Tiltalte, har han dels leveret en Brochure, indeholdende Oplysninger om Forholdene i de paagældende Stater, dels givet Anvisning paa, til hvem de skal henvende sig ved Ankomsten til de forenede Stater.

Tiltalte har derhos i flere Tilfælde skaffet de Paagældende fri Rejse til Amerika mod, at de forpligtede sig til at tilbagebetale det for Rejsen udlagte Beløb, naar de fik Arbejde derovre.

Tiltalte har endvidere erkendt, at han overfor en Mand, der i September forrige Aar henvendte sig til ham under Foregivende af, at han agtede at udvandre, har fremsat et Tilbud om at betale den Paagældende 5 Kr. for hver Udvandrer, han skaffede, hvis han skaffede mindst 10 saadanne.

Da nu Tiltalte, der ikke er autoriseret Udvandringsagent eller har Fuldmagt fra en saadan, ved nævnte sin Virksomhed findes at have handlet i Strid med de i fornævnte Lov af 25de Marts 1872 § 3, 3dje Stykke, indeholdte Forbud, vil han være at anse efter denne Lovs § 4, jfr. Lov 1 Maj 1868 § 10, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Mandag den 15 Oktober.

Nr. 192.

Ingeniør **A. Køhl** (Ingen)

contra

Overretssagfører **H. Fleischer** (Rée).

Højesterets Dom.

Appellanten, Ingeniør A. Køhl, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 300.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Hansen, kaldet **Ibsen** (Def. Hindenburg),

der tildales for uterligt Forhold mod Børn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 August 1906: Tiltalte Rasmus Hansen, kaldet Ibsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steintal og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Hansen, kaldet Ibsen, til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Rasmus Hansen, kaldet Ibsen, for uterligt Forhold mod Børn under 12 Aar.

Tiltalte er født den 31 Juli 1838 og ikke funden forhen straffet efter Dom, hvorimod der i Aaret 1905 ved Frederiksberg Birk har været indledet Undersøgelse mod ham for uterligt Forhold mod en 6-aarig Pige, hvilken Undersøgelse imidlertid ikke førte til Aktion, da Tiltalte nægtede sig skyldig.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have i Maj og Juni dette Aar, ialt 4 Gange, udvist en i høj Grad uterlig Adfærd overfor 2 Pigebørn, fødte henholdsvis den 28 Juli 1895 og den 14 Februar 1897.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 176, jævnfør § 173, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 260. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Maren Nikoline Jørgensen, Rasmussens Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202, 2det Stykke.

Vends Herreds Ekstrarets Dom af 15 Marts 1906: Tiltalte Maren Nikoline Jørgensen, Husmand af Bro Mark Andreas Marius Rasmussens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Møller, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Ph. Hansen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juni 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. A. Meyer og Busch,

betaler Tiltalte Maren Nikoline Rasmussen, født Jørgensen, Husmand Andreas Marius Rasmussens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, dog at Henvisningen til midlertidig Straffelov af 1 April 1905 maa udgaa,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maren Nikoline Jørgensen, Rasmussens Hustru, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Vends Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Maren Nikoline Rasmussen, født Jørgensen, Husmand Andreas Marius Rasmussens Hustru, der er født den 3dje August 1877 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 202, 2det Stk.

Sagen er rejst paa Foranledning af Værgeraadet for Brenderup Sogn, efter at dette, fordi Tiltalte skulde have mishandlet sin Mands Datter af tidligere Ægteskab, Jensine Kirstine Marie Rasmussen, født den 4 September 1895, havde ladet dette Barn fjerne fra Tiltaltes og hendes Mands Hjem og anbringe andetsteds.

Til Oplysning om den Behandling, Barnet havde været Genstand for, havde Værgeraadet tilvejebragt en Lægeattest, hvorefter der ved en den 21 Oktober f. A. stedfunden Lægeundersøgelse af Barnet blandt andet forefandtes: Paa begge Skinneben talrige Hudafskrabninger og Ar efter saadanne, som af Barnet angaves at hidrøre fra Spark med Træsko; paa Hovedet en Blodudtrædning, der angaves at være bibragt med Skaftet af en Brødkniv; paa venstre Overarm fire mindre, misfarvede Pletter, der angaves bibragte ved Bid; paa højre Overarm to Blodudtrædninger, der angaves bibragte med Brødkniven. Disse Læsioner, som nøje svarede til de angivne Aarsager, vilde efter Lægeattesten ikke medføre blivende Følger.

Under det i Anledning af Værgeraadets Anmeldelse optagne Forhør er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at hun ofte har slaaet nævnte Pigebarn med knyttet eller flad Haand, hvor det kunde træffe sig, ogsaa i Hovedet, at hun engang har slaaet Barnet med et Tøjreb over Ryggen og engang har slaaet det over Armen med Ryggen af Bladet paa en Brødkniv, at hun flere Gange har sparket Barnet med sine Træsko, dels bagfra opad Benene og dels paa Skinnebenene, og at hun flere Gange har bidt Barnet i Armene.

Efter Tiltaltes Forklaring ere disse Voldshandlinger, bortset fra en enkelt i Sommeren 1904, i det Væsenlige begaaede i Sommeren og Efteraaret 1905, og hun har erkendt, at de ovennævnte i Lægeattesten beskrevne Læsioner skyldes hende, dog at hun ikke husker at have slaat Barnet i Hovedet med Brødkniven.

Tiltalte, der har forklaret at være meget hidsig, vil kun have øvet Vold mod Barnet, naar dette paa en eller anden Maade havde forset sig.

Forsaavidt Tiltalte under Forhøret har været sigtet for yderligere Mishandling af Barnet end foran nævnt, er hun ikke funden skyldig heri ved Underrettsdommen, og da denne er påaanket alene efter hendes Bøgøring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke Spørgsmaal herom for Overretten.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, 2det Stykke, tildels sammenholdt med § 203 og med § 1 i midlertidig Straffelov af 1 April f. A. Idet den af hende forskyldte Straf findes at kunne bestemmes som ved Underrettsdommen sket til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, — — — være at stadfæste.

Nr. 214.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Lars Pedersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Bedrageri og Meddelagtighed i Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 April 1906: De Tiltalte Lars Pedersen og Andreas Rasmussen Felskov bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Pedersen i 80 Dage og Felskov i 60 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Cortsen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Pedersen, dog saaledes at Tiltalte Felskov in solidum med ham heraf udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Lars Pedersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Lars Pedersen og Andreas Rasmussen Felskov — Pedersen for Bedrageri og Meddelagtighed i Falsk og Felskov for Falsk.

Tiltalte Pedersen er født den 25 September 1872 og ikke funden forhen straffet efter Dom.

Tiltalte Felskov er født den 25 Maj 1875 og ikke funden forhen straffet.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Tiltalte Pedersen har flere Gange, senest den 2 November f. A., svigagtig pantsat et til 20 Kr. vurderet Ur, som han havde lejet af Urmager Georg Sørensen, bl. a. paa Vilkaar, at det skulde blive hans Ejendom, naar en nærmere fastsat Sum var betalt, hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, da Pantsætningerne fandt Sted.

Tiltalte Pedersen henvendte sin i November 1904 til Pantelaaner Andersen, Aalborggade Nr. 6, for hos denne at erholde et Laan ved Pantsætningen af en til 100 Kr. vurderet Cykle, som han havde købt af Cyklehandler Anton Peter Adriansen (der havde et Cyklelager i Konsignation for Grosserer S. O. Aagaard), bl. a. paa Vilkaar, at Cyklen først skulde blive hans Ejendom, naar hele Købesummen var betalt, hvilket Vilkaar da ikke var opfyldt.

Da Pantelaaneren fordrede Legitimation for Tiltaltes Berettigelse til at disponere over Cyklen, og Tiltalte Pedersen ikke kunde skaffe nogen saadan paa retmæssig Maade, lovede Medtiltalte Felskov, hvem Pedersen gjorde bekendt med Forholdene, at bistaa ham, hvorpaa Felskov efter Aftale med Pedersen og i dennes Overværelse paa et Værtshus forsynede den i Pedersens Besiddelse værende Genpart af den angaaende Cyklen udfærdigede Købekontrakt — hvilken Genpart senere er bortkommet — med en Paategning, vistnok dateret November 1904, der antagelig har lydt: »Det bevidnes, at omstaaende Cykle er bleven betalt«, og derefter falskelig underskrev denne Paategning med Navnet A. P. Adriansen eller maaske: for S. O. Aagaard: A. P. Adriansen, hvorved der sigtedes til den, der ifølge Kontrakten stod anført som Sælger af Cyklen.

Det var udelukkende i Tillid til Ægtheden og Rigtigheden af det saaledes foreliggende Bevis, som derefter den 21 November 1904 overleveredes Pantelaaneren, at denne ydede det ønskede Laan paa Cyklen, nemlig oprindeligt 40 Kr., hvilken Laanesum under 5 December s. A. forhøjedes til 54 Kr.

I Henhold til det Foranstaaende vil de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 270, Tiltalte Pedersen tillige efter dens § 253, disse Bestemmelser sammenholdte med § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Pedersen i 80 Dage og Felskov i 60 Dage.

Tirsdag den 16 Oktober.

Nr. 293.

Advokat Hindenburg

contra

Christen Casparsen, kaldet Caspersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 23de Februar 1906: Tiltalte, Gæstgiver Christen Casparsen, kaldet Caspersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Steinthal, betaler Tiltalte Christen Casparsen, kaldet Caspersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Casparsen, kaldet Caspersen, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christen Casparsen, kaldet Caspersen, der er født den 12 Juli 1858 og ikke er funden tidligere kriminaliter straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning afholdt Reassumtionsforhør, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold:

Efter at Tiltalte den 2 November 1905 mellem Klokkeren 10 og 11 om Aftenen var gaaet i Seng, hørte han, at fhv. Stenhugger Niels Jørgen Nielsen, der for den Nat havde lejet Logi i et ovenover Tiltaltes Soveværelse beliggende Gæsteværelse i Tiltaltes Gæstgiveri

»Jægerhytten« i Svendborg, var urolig og brugte Mund, hvorfor Tiltalte bankede paa Loftet og raabte op til ham, at han skulde være rolig. Hertil svarede Nielsen, at han kunde bare komme derop, saa skulde han vise ham, hvad han vilde gøre ved ham, hvorefter Tiltalte, da Nielsen vedblev at være urolig, gik op paa hans Værelse og her, staaende lige indenfor Døren, paany gav Nielsen, der laa i Sengen, Paalæg om at forholde sig rolig. Nielsen opfordrede da Tiltalte til at komme hen til Sengen, idet han sagde, at han gerne vilde tale med ham, og efter at Tiltalte derpaa var gaaet derhen og havde bøjet sig over ham, greb Nielsen med sin ene Haand voldsomt fat i den ene Side af Tiltaltes Hals og med den anden Haand i hans Arm. Da Tiltalte ikke selv kunde slide sig løs, kaldte han den i et tilstødende Værelse logerende Maler Niels Laurits Nielsen af Ulbølle til Hjælp. Sidstnævnte har derom afgivet en Forklaring, mod hvilken Tiltalte ikke har fundet noget at indvende, og som gaar ud paa, at han først hørte en Lyd, som om Tiltalte og Stenhugger Nielsen var oppe at slaas, og derpaa et hvæsende Raab om Hjælp, og at han, da han kom ind i det Værelse, hvori de to andre opholdt sig, saa, at Stenhugger Nielsen havde begge sine Hænder spændt om Tiltaltes Hals og sine Ben spændte om hans Ryg eller Lænd og hørte ham sige til Tiltalte: »Nu skal Du dø, jeg skal kvæle Dig«. Ved Maler Nielsens Hjælp blev Tiltalte frigjort for den andens Tag, men han var da ret medtaget, og hans Hals var øm og hoven i højre Side og blødte af Hudafskrabninger og Smaasaar, der dog hurtig lægtes. Efter at derpaa Maler Nielsen paa Tiltaltes Opfordring var løbet ud for at hente Politiet, sprang ifølge Tiltaltes Forklaring, Stenhugger Nielsen, der sad oprejst i Sengen, ligesom halvt sovende, ud af denne og gik løs paa Tiltalte, der da slog ham i Gulvet og bad ham ligge rolig, indtil Politiet kom.

Efter hvad Tiltalte endvidere har forklaret, vilde Nielsen ikke ligge rolig og søgte stadig at rejse sig op, hvorfor Tiltalte hver Gang med knyttede Hænder slog løs paa ham af fuld Kraft, saaledes at Nielsen tilsidst tabte Bevidstheden.

Da Overbetjent Ortving ca. Kl. 11¹/₂ Aften kom tilstede, hidkaldt af Maler Nielsen, og gik op ad Trappen til det Loftværelse, hvor Tiltalte og Stenhugger Nielsen befandt sig, hørte han Lyd deroppefra som af Slag, og fandt, da han kom derind, Nielsen liggende paa Gulvet, blodtilsølet med Ansigtet mod Gulvet og tilsyneladende bevidstløs, men dog givende nogle uarticulerede Lyde fra sig, medens Tiltalte stod ved hans Hoved i ophidsset Sindsstemning, men ikke kendelig beruset. Efter at Betjenten forgæves havde søgt at bringe Nielsen til Bevidsthed og at faa ham rejst op paa Benene, tilbød Tiltalte at bære Nielsen ned ad Trappen, hvilket Betjenten indvilgede i, hvorpaa Tiltalte med begge sine Arme greb Nielsen bagfra om Livet, løftede ham op fra Gulvet og bar ham hen til Trappen. Ifølge Betjentens Forklaring lod han her, uden at Betjenten, der fulgte bagefter med en tændt Lampe i Haanden, var i Stand til at forhindre det, pludselig Nielsen falde forover med Hovedet imod Trappetrinene, hvorved Nielsens Hoved fik et voldsomt Slag. Tiltalte, der under det oprindelige Forhør ikke fandt noget mod denne Forklaring at indvende, har under Reassumptionsforhøret benægtet at have ladet Nielsen falde forover og forklaret, at Nielsen hang forover. Derefter tog Tiltalte Nielsen ved

Benene og lod ham hovedkulds paa Ansigtet glide ned ad den temmelig stejle og smalle Trappe, hvorved Nielsen for hvert Trin stødte Hovedet imod. Efter at Nielsen ved Foden af Trappen var stødt imod med Hovedet, lod Tiltalte ham falde bagover ned i Gangen, hvorfra Tiltalte, efter at have sparket ham i Siden og Ryggen, kastede ham ud i Rendestenen. Betjenten, der forgæves havde advaret Tiltalte imod at mishandle Nielsen, idet Tiltalte blot gentagne Gange svarede, at han nok skulde tage Ansvarer derfor paa sig, lod derpaa Nielsen, der stadig var bevidstløs, transportere til Politistationen paa en Vogn. Medens Tiltalte hjalp med at løfte Nielsen op paa Vognen, tildelte Tiltalte ifølge Betjentens Forklaring, som Tiltalte ikke har turdet modsige, Nielsen et Slag i Ansigtet.

Paa Politistationen blev Nielsen ca. Klokken 1 Nat undersøgt og forbundet af Læge Hedegaard, hvis Erklæring af 3 November 1905 gaar ud paa, at Nielsen befandt sig i stærkt beruset Tilstand, og giver følgende Beskrivelse af de ham tilføjede Læsioner:

»Begge Øjne med Omgivelser stærkt kontunderede, blodunderløbne; paa højre øverste Øjelaag tillige to lineære, knap en Tomme lange Saar, der lignede Snitsaar, men som dog godt kan være fremkaldte ved Slag med en haard Genstand, der ikke behøver at have været egentlig skarp; de to nævnte Smaasaar gik kun igennem selve Huden, forløb parallelt i en Afstand af faa Linier fra hinanden og i samme Retning som Øjenbrynet. Overhuden af hele Næseryggen var afskrabet. Læberne stærkt svulne og blødende fra kontunderede Saar paa deres Inderflade, fremkaldte ved Kontusion imod Tænderne.«

Den 3 November blev Nielsen indlagt paa Svendborg Fattiggaard, hvor han blev tilset af Distriktslæge Angelo Petersen. Ifølge en af denne under 6 December 1905 afgiven Erklæring var Nielsen, da Distriktslægen den 4 November s. A. første Gang efter Indlæggelsen tilsaa ham, aldeles ukendelig paa Grund af Læsionerne. Angaaende disse udtales i Erklæringen Følgende:

»Ansigtet var ophovnet, misfarvet, fuldt af Rifter og friske, blodige Saar. Venstre Øre var stærkt ophovnet, forrevet og blodigt. Over højre Øje saas et paatværs løbende, ca. 1" langt, dybt, frisk, gabende Saar. Desuden var han saa forslaaet paa Krop og Lemmer, navnlig paa Ryggen og Lænden, at det var ham umuligt at bevæge sig i Sengen, og han klagede højt, naar man forsøgte at dreje ham. I Løbet af 14 Dage, i hvilke han maatte holde Sengen, svandt Hævelserne til dels og Saarene lægtes; men Smerte havde han endnu i Ryggen, og af venstre Øre flød lidt blodblandet Vædske ud. Efter yderligere 8 Dages Forløb kunde han være oven Senge.«

Om Niensens Tilstand den 6 December hedder det videre i Erklæringen: »Efter Anmodning har jeg i Dag undersøgt ham og kan oplyse, at alle udvendige Saar ere lægte, men han klagede endnu over Smerte over Lænden, og det er ham øjensynligt vanskeligt at bukke og rette sig. Dog indrømmer han, at Smerten aftager Dag for Dag. Af venstre Øre udflyder endnu lidt Vædske, og siden den Mishandling,

han har været Genstand for, er Hørelsen paa venstre Øre betydelig nedsat. De bløde Dele af ydre Øregang ere endnu noget svulne, saa at det ikke kan afgøres, i hvad Tilstand Trommehinden er. Der er imidlertid Symptomer tilstede paa, at Trommehinden paa venstre Øre er perforeret, saa det er næppe rimeligt, at han vil faa sin fulde Hørelse paa dette Øre igen. De øvrige Læsioner vil næppe medføre blivende Følger for hans Helbred i Fremtiden.« Den 8de s. M. forklarede Nielsen i Retten, at han da havde forvundet Følgerne af den ham tilføjede Overlast, naar undtages nogen Ømhed i Ryggen og forringet Høreevne paa det venstre Øre, hvorfra der endnu nu og da kom blodlignende Vædske. Den 22de Maj 1906 blev Niensens venstre Øre paany undersøgt af Distriktslægen, der i en Erklæring af s. D. udtalte Følgende:

»Ved Undersøgelsen, der foretoges med Ørespejl og kunstig Belysning, ses venstre Øregang at være Sæde for en kronisk Betændelse. Den ydre Øregang, navnlig dens inderste Del er paa Grund af Bløddelenes Hævelse saa snæver, at Trommehinden ikke fuldstændig kan overses. Nogen Perforation opdages ikke. Hørelsen paa venstre Øre er blevet svagere, end den var, da jeg undersøgte ham i December f. A., men han har rigtignok heller ikke siden den Tid været under Lægebehandling. Nu angiver han aldeles ikke at kunne høre et Lommeurs Pikken med venstre Øre, selv om Uret trykkes fast mod Øret eller mod Hovedets Ben bagved Øret. Om Hørelsen nogensinde kan blive bedre paa det Øre, er vel tvivlsomt; det skulde da være, om han i længere Tid kunde blive behandlet af en dygtig Ørelæge.«

Samme Dag forklarede Nielsen i Retten, at han, bortset fra hans forringede Høreevne paa venstre Øre, ikke længere havde nogen Møn af den ham overgaaede Behandling, men at det endnu kunde hænde, at der, naar han arbejdede haardt, udflød blodblandet Vædske fra venstre Øre.

Nielsen, der ifølge sin Forklaring tidligere har haft Anfald af Delirium tremens, og som ifølge Sagens Oplysninger maa antages ved den her omhandlede Lejlighed at have været paavirket af spirituøse Drikke, som han om Aftenen havde nydt i Tiltaltes Gæstgiveri, har erklæret sig ude af Stand til at huske nogetsomhelst af det mellem ham og Tiltalte passerede, eller hvorledes de hos ham forefundne Læsioner ere tilføjede ham.

Tiltalte, der erkender, at hans Behandling af Nielsen ved Transporten nedad Trappen og nede i Gangen, var brutal og hensynsløs, men har undskyldt sig med, at han (Tiltalte) var stærkt ophidset og noget beruset, har benægtet at have bibragt Nielsen Læsionen paa venstre Øre og at være Skyld i Forringelsen af Høreevnen paa dette Øre, og han har i saa Henseende forklaret, at han hverken har revet Nielsen i Øret eller slaet ham paa dette, og at han overhovedet ikke ved af at have slaet Nielsen i Hovedet. Hvad de øvrige Nielsen tilføjede Læsioner angaar, har Tiltalte, der under Hovedforhøret ikke fandt noget at indvende imod, at de i Læge Hedegaards Attest ommeldte Læsioner var tilføjede Nielsen ved hans Behandling, under

Reassumptionsforhøret, paa Forehold af de foreliggende Lægeerklæringer, forklaret, at han ikke vedstaar sin tidligere Erkendelse af at have tilføjet Nielsen disse Læsioner, idet han dog antager, at Nielsen han faaet Saaret i Panden og mulig Saarene over højre Øje ved Transporten nedad Trappen, men iøvrigt anser det for muligt, at han har faaet dem under Transporten paa Vognen til Politistationen.

Overbetjent Ortvings Forklaring angaaende Læsionerne gaar ud paa, at Nielsen efter hans Formening kun blødte fra Næsen, dengang han (Betjenten) efter Tilkaldelse kom tilstede paa Loftværelset, at han hverken da eller senere paa Politistationen lagde Mærke til, at Nielsens Øre var læderet, men at derimod Ansigtet var stærkt forslaaet og forrevet, og at han er overbevist om, at Størstedelen af Læsionerne i Ansigtet ere bibragte Nielsen ved den Maade, hvorpaa Transporten nedad Trappen foregik, hvorimod han, da Nielsen under Transporten paa Vognen til Stationen laa paa Ryggen, anser det for udelukket, at Læsionerne ere bibragte ham under denne Transport.

Da yderligere Oplysninger om, paa hvilket Stadium af det Passerede de enkelte Læsioner ere bibragte Nielsen, ikke har kunnet tilvejebringes, findes det betænkeligt at statuere, at Ørelæsionen med Forringelsen af Høreevnen er tilføjet ham paa et Tidspunkt, paa hvilket den af Tiltalte mod ham udøvede Vold ikke mere kunde anses for berettiget Nødværge overfor Nielsens Angreb paa Tiltalte. Derimod maa det efter det Foreliggende antages, at Ansigtslæsionerne i det Væsenlige skyldes den Maade, hvorpaa Tiltalte transporterede Nielsen nedad Trappen. Ligesom denne Behandling af Nielsen, der da var i bevidstløs Tilstand, og de Spark og det Slag, som Tiltalte tilføjede Nielsen, efter at denne var bragt ned ad Trappen, overhovedet ikke kan betragtes som Udøvelse af berettiget Nødværge, maa det endvidere antages, at Tiltalte allerede ved sin voldelige Adfærd overfor Nielsen, efter at denne var sprunget ud af Sengen og var bleven slaaet i Gulvet af Tiltalte, har overskredet Grænserne for berettiget Nødværge.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, tildels jfr. med § 40, 2det Stykke, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes at burde forhøjes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Med denne Modifikation i Henseende til Straffetiden vil den indankede Dom, — — — være at stadfæste.

Nr. 258.

Højesteretssagfører Winther

contra

Lauritz Carl Martin Madsen, Marius Ludvigsen og Christian Christensen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af § 5 i den under 9 Februar 1901 af Landbrugsministeriet stadfæstede Vedtægt for Fiskeriet i Vejle Fjord.

Nørvang-Tørrild Herreders Politirets Dom af 20 Januar 1906: De Tiltalte, Fiskerne Lauritz Carl Martin Madsen, Marius Ludvigsen og Christian Christensen, alle af Bredballestrand, bør til Vejle Amts Repartitionsfond hver især bøde 10 Kr. og, En for Alle og Alle for En, udrede Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Marts 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 10 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Lauritz Carl Martin Madsen, Marius Ludvigsen og Christian Christensen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Fiskerne Lauritz Carl Martin Madsen, Marius Ludvigsen og Christian Christensen, alle af Bredballe Strand — der ere fødte henholdsvis i Aaret 1865, 1869 og 1880, og som med Undtagelse af, at Tiltalte Christensen ved et den 21 Maj 1904 indgaaet Politiretsforlig har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kr. til Statskassen for Overtrædelse af Straffelovens § 101, samt at de Tiltalte Ludvigsen og Christensen ifølge deres Forklaringer har været mulktrede for Overtrædelse af Fiskerivedtægten med henholdsvis 40 Kr. og 10 Kr., ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — satte under Tiltale for Overtrædelse af § 5 i den under 9 Februar 1901 af Landbrugsministeriet stadfæstede Vedtægt for Fiskeriet i Vejle Fjord.

Den nævnte Paragraf i Vedtægten, der bærer Overskriften »Aalefiskeriet«, og som først indeholder en Bestemmelse om, at der til Aalefiskeri maa benyttes Aalevaad og Aaleruser samt andre i Fiskeriloven tilladte Redskaber, dog at Brugen af Aalekam er forbudt, har derefter følgende Indhold:

»Brugen af Aalevaad er kun tilladt i Tiden fra 1 Maj til 1 November. I den øvrige Tid af Aaret skulle alle indenfor Vedtægtens

Omraade værende Aalevaad være forseglede med en af Fiskerifogden paasat Plombe, hvorfor alle de, der ikke efter 1 November ville benytte Vaaddet udenfor det nævnte Omraade, saa snart de efter den nævnte Tid komme tilstede i Fjorden, have at henvende sig til Fiskerifogden for at faa Plomberingen udført,

hvorefter der videre i Paragrafen gives Bestemmelser om Vaaddenes Benyttelse udenfor Vedtægtens Omraade samt sluttelig om Indretningen af forskellige nærmere betegnede Fiskeredskaber.

Det Forhold, der under Sagen er lagt de Tiltalte til Last, bestaar deri, at de, da den til Hjælp ved Tilsynet med ovennævnte Vedtægts Overholdelse ansatte Fiskerifoged henholdsvis den 1ste og 2den November forrige Aar henvendte sig til dem for at iværksætte den i den citerede Del af ovennævnte Paragraf i Vedtægten foreskrevne Plombering af de dem tilhørende Aalevaad, hver for sig har vægret sig ved at lade saadan Plombering foretage, og de Tiltalte har ogsaa erkendt, at de saaledes har modsat sig Plomberingen af deres Vaad, men i Forbindelse hermed har de gjort gældende, at det alene var deres Hensigt at bruge de paagældende Vaad til at fiske Agn med, hvortil de i Medfør af § 41, 2det Stykke, i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 har forment sig berettigede, hvorhos de har paaberaabt sig, at den ovennævnte Vedtægtsbestemmelse som værende i Strid med Fiskerilovens Bestemmelser, maa være uden Retsgyldighed.

Da imidlertid det ommeldte i Vedtægtens § 5 indeholdte Forbud mod i Vinterhalvaaret indenfor Vedtægtens Omraade at benytte Aalevaad ikke, saaledes som af de Tiltalte forment, kan anses at være i Strid med en dem i Henhold til Fiskerilovens § 41, 2det Stykke, tilkommende Ret til Fiskeri af Agn, idet denne Ret ved den nævnte Lovbestemmelse ikkun kan anses hjemlet, forsaavidt den udøves ved Redskaber, der særligt ere bestemte til Agnfiskeri, jfr. Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 25 Februar 1891, samt idet det ommeldte Forbud i Vedtægten ikke heller iøvrigt findes at være stridende mod nogen Bestemmelse i Fiskeriloven, har de Tiltalte manglet Føje til at fordre det tilsidesat som værende ugyldigt.

Idet derfor de Tiltalte, der ikke har paaberaabt sig, at de ønskede at benytte deres Aalevaad udenfor Vedtægtens Omraade, har været pligtige at underkaste sig den ovennævnte Forskrift om Plombering af Aalevaaddene, hvilken Forskrift efter det Anførte har været hjemlet ved Lovens § 43, 1ste Stykke, vil de for de af dem saaledes begaaede Overtrædelser af Vedtægtens § 5 være at anse efter den ovennævnte Fiskerilovs § 58 med Bøder til Vejle Amts Kommunekasse, der efter Sagens Omstændigheder ved Politiretsdommen ere passende bestemte til 10 Kr. for hver især, og bemeldte Dom, — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 17 Oktober.

Nr. 41. Skotøjsfabrikant **Alfred Liebmann** (Asmussen)

contra

Grosserer **Louis Pontoppidan** (Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at betale Indstævnte Erstatning i Anledning af et af Appellanten begært Forbud samt et af ham udsendt Cirkulære.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Marts 1905: Indstævnte, Skotøjsfabrikant Alfred Liebmann, bør til Citanten, Grosserer Louis Pontoppidan, betale 1253 Kr. 50 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Maj 1904, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Kempel en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne sit den 30 Januar dette Aar fremlagte Indlæg med behørigt Stempel.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning ikke bliver Spørgsmaal om at forandre den indankede Dom til Indstævntes Fordel, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Skotøjsfabrikant Alfred Liebmann, til Indstævnte, Grosserer Louis Pontoppidan, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Grosserer Louis Pontoppidan, i Begyndelsen af Aaret 1903 havde paa-begyndt Fabrikation og Forhandling af Træfodtøj, blev der af Indstævnte, Skotøjsfabrikant Alfred Liebmann, som var bleven Ejer af dansk Patent Nr. 5040 paa en særegen Fremgangsmaade ved Befæstelse af Læderet paa Træfodtøj, og som forment, at Citanten havde gjort Indgreb i denne hans Patentret, hos Byfogden i Køben-

havn begært Forbud nedlagt imod, at Citanten krænkede hans Eneret ved at forfærdige Træfodtøj med Benyttelse af den for ham patenterede Fremgangsmaade, ved at indføre eller forhandle saaledes tilvirket Fodtøj eller ved overhovedet at anvende den patenterede Fremgangsmaade.

Den 25 April 1903 paabegyndte Fogden den begærede Forretning i Citantens Forretningslokale. Citanten protesterede imod Forbudets Nedlæggelse, og ved Kendelse af 9 Juli s. A. eragtede Fogden, at da Indstævnte ikke paa fyldestgørende Maade havde godtgjort det paastaede Indgreb i hans Patentret, kunde den begærede Forbudsforretning ikke nyde Fremme. Indstævnte lod derefter optage Skøn om, hvorvidt hans omhandlede Patent anvendtes ved Fabrikation af Fodtøj paa Citantens Fabrik. De udmeldte Mænd undersøgte paa Citantens Fabrik Fabrikationen i dens Enkeltheder og udtalte i en den 28 November 1903 irettelagt Erklæring, der af Parterne vedtoges som ligesaa gyldig, som den var edelig afhjemlet, at der absolut ikke forelaa nogen Patentkrænkelse.

Under nærværende Sag paastaar Citanten Indstævnte tilpligtet at betale ham 5000 Kr. som Erstatning dels for Tort, Tab og Kreditspilde, forvoldt ved den af Indstævnte foretagne ulovlige Fogedforretning, dels for Tab og Udgifter, forvoldt ved Udbredelse af urigtige Meddelelser om Citantens Virksomhed. Subsidiært paastaar han den ham udover hans positive Udlæg 389 Kr. tilkommende Erstatning fastsat af Retten. Endvidere paastaar han sig tilkendt Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 5 Maj 1904, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Ifølge Citantens Anbringende fik han, medens Forbudssagen endnu procederedes for Fogedretten, Underretning om, at Repræsentanter for Indstævnte blandt Citantens Kunder i Provinserne udsprede det Rygte, at Forbudet var nedlagt for ham, og at han som Følge heraf havde været nødsaget til at standse sin Virksomhed og ikke mere vilde komme i Gang, og at hans Rejsende var ophørt at rejse. For straks at nedslaa dette Rygte, fandt Citanten det nødvendigt i Maj 1903 at udsende et Cirkulære til sine Kunder samt at indrykke Bekendtgørelser om Sagen i »Skomagertidende« og at bekoste flere Rejser for at indhente Oplysninger. Hans Cirkulære besvaredes af Indstævnte ved et Cirkulære af 12 Juni 1903 til dennes Kunder, hvori Citanten sigtes for at benytte den i Indstævntes Patent beskrevne Fremgangsmaade og for at have oprettet en hel Fabrik — der betegnes som en Plagiatfabrik — til Fremstilling af Træfodtøj efter den patenterede Metode. Citanten formener, at Indstævnte foruden Erstatning for Fogedforretningen maa godtgøre ham det ved Indstævntes Repræsentanters urigtige Meddelelser og ved Indstævntes Cirkulære tilføjede Tab og paaførte Udgifter, nemlig til Cirkulærer, Bekendtgørelser og Rejser, ialt 135 Kr. 50 Øre, og hans Sagførerregning, 253 Kroner 50 Øre, tilsammen 389 Kroner.

Ligesom det imidlertid ikke er oplyst, at Citanten ved den paabegyndte uden Forbuds Nedlæggelse sluttede Fogedforretning har lidt Tort og Kreditspilde eller Tab udover det til hans Sagfører medgaaede Beløb, mod hvis Størrelse Indstævnte ingen Indsigelse har fremsat, og

som følgelig bliver at tilkende Citanten, saaledes er det mod Indstævntes Benægtelse ikke godtgjort, at nogen til hans Forretning knyttet Person har udbredt de paaklagede urigtige Meddelelser. Derimod maa det antages, at der ved Indstævntes Cirkulære er paaført Citanten et Tab, der skønnes at kunne ansættes til 1000 Kr.

I Henhold til det Anførte vil Indstævnte have at betale Citanten 1253 Kr. 50 Øre med Renter deraf som paastaaet, hvorhos han vil have at godtgøre Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Kempel en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne sit den 30 Januar d. A. fremlagte Indlæg med behørigt Stempel. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 301. Højesteretssagfører Winther

contra

Christian Frederik Valdemar Madsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juli 1906: Tiltalte Christian Frederik Valdemar Madsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Frederik Valdemar Madsen til Højesterets-sagførererne Winther og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christian Frederik Valdemar Madsen for Vold.

Tiltalte er født den 29 November 1883 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom.

Ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, derunder Forklaringer afgivne af Lagerarbejder Juul Nielsen og Arbejds-

mand Chr. Jensen, er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, der den 10 Juni d. A. blev permitteret fra Militærtjenesten, gav sig straks til at svire sammen med nogle Kammerater. Ved 2-Tiden om Eftermiddagen faldt han i Søvn i en herværende Beværtning, og da han af nogle Kammerater blev vækket, blev han vred og væltede noget Øl. Opvarter Gustaf Weissenfeldt bad ham nu om at forlade Beværtningen, men dette nægtede han og gav sig derpaa til at udskælde nogle Tilstedeværende. Weissenfeldt, der var optraadt ganske roligt og høfligt, opfordrede nu paany Tiltalte til at forlade Lokalet, idet han tilføjede, at han ellers maatte hente Politi, men næppe havde han ytret disse Ord, før Tiltalte, der efter Sagens Oplysninger maa antages, om end paavirket af nydte Drikkevarer, at have været i fuld tilregnelig Tilstand, sprang op og med knyttet Haand tildelte Weissenfeldt nogle Slag i Ansigtet. Politiet blev derefter tilkaldt og Tiltalte anholdt.

Ifølge en samme Dag udstedt Lægeerklæring fandtes hos Weissenfeldt følgende Læsioner, tilføjede ham af Tiltalte:

1. Et Par dels blødende, dels blodunderløbne Partier ved venstre Øjes udvendige Rand og flere Sugillationer i venstre Conjunctiva.
2. Svarende til venstre Commissurlab baade paa Over- og Underlæbens Indside betydelig Hævelse og flere mindre Saar, frembragt af Tænderne paa paagældende Sted.

Da Weissenfeldt den 13de s. M. mødte i vedkommende Kriminalkammer, var der endnu Hævelse ved Læben og endvidere betydelig Misfarvning samt et lille, ikke helt lægt Saar ved Øjet.

Efter senere fremkomne Oplysninger havde ethvert Spor af Voldshandlingen fortaget sig 12 Dage efter Overfaldet; Overfaldne følte kun Smerter som Følge af Læsionerne det første Døgn efter Overfaldet og har ingen Dag været arbejdsudygtig.

Som Følge af det Foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 2det Stk., med en Straf, der under Hensyn til, at Tiltalte skønnes at have maattet forudse den indtraadte Skade som en ikke usandsynlig Følge af Voldshandlingen, findes at maatte bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 3 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 8 November 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trykkers Bogtrykkeri (G. L. Bind- & Nutms Frænkøl) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 32.

Fredag den 19 Oktober.

Nr. 239.

Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Jørgen Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Falsk og Forsøg paa Bedrageri eller dog for Forsøg paa sidstnævnte Forbrydelse.

Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 27 December 1904: Tiltalte, Hans Jørgen Jørgensen af Opager, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og udrede alle af denne Sag og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ruder, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Koefoed, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 April 1906: Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Casse, betaler Tiltalte 80 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 274, 1ste Led, jfr. § 268, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Hans Jørgen Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og

i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hans Jørgen Jørgensen for Falsk og Forsøg paa Bedrageri eller dog for Forsøg paa sidstnævnte Forbrydelse.

Tiltalte er født den 20 Januar 1870 og er ved Lollands Sønder Herreds Politiretsdomme af 25 Oktober 1894 og 24 August 1896 anset for Overtrædelse af henholdsvis Jagtlovgivningen og Politivedtægten for Maribo Amts Landjurisdiktioner, hver Gang med en Bøde paa 15 Kroner.

Af Sagens Oplysninger, derunder forskellige efter Overrettens Foranstaltninger optagne Forhør fremgaar Følgende:

Tiltalte, der kalder sig Ingeniør og ses at give sig af med Dokumentskriveri, havde paataget sig at udfærdige Dokumenterne angaaende en Mageskiftehandel, hvorved Gaardejer Ole Mortensen af Skørtinge Skov og Træskomand Ludvig Christian Hansen af Vejleby i 1903 byttede Ejendomme. I Stedet for nu at udfærdige en Mageskiftekontrakt gik han imidlertid den Vej at udfærdige to Købekontrakter. Den af disse, hvorved Mortensen solgte sin Ejendom, Matr. Nr. 3 a og 3 b af Skørtinge Skov til Hansen, underskrevet af Parterne paa Tiltaltes Bopæl i Opager den 8 Juni 1903.

Udover den Ejendommen paahvilende Pantegæld, som Køberen overtog, forpligtede han sig ved Kontrakten til at udrede en kontant Sum, hvorom det hedder i Post 6: »Ved denne Kontrakts Underskrift betaler Køberen til Sælgeren 500 Kr. kontant og 500 Kr. den 18 Juni 1903 og Resten, 1000 Kr., til 11 December 1903 til Ingeniør Jørgensen, Opager«. Disse sidste Ord: »til Ingeniør Jørgensen, Opager«, sigtes Tiltalte nu her under Sagen for falskeligt at have tilføjet, efter at Kontrakten var underskrevet af Kontrahenterne.

Kontrakten var, da Parterne indfandt sig paa Tiltaltes Bopæl for at underskrive den, ikke skrevet færdig. Tiltalte var saaledes da ikke naaet til Post 6. Han skrev imidlertid Kontrakten færdig under deres Tilstedeværelse, hvorpaa den blev underskrevet af dem og til Vitterlighed underskrevet af Tiltalte og hans Broder. Kontrakten forblev i Tiltaltes Besiddelse, da han skulde besøge den stemplet, hvilket ogsaa skete den 15 Juni derefter, og senere nægtede han paa Forlangende af Hansen at udlevere den, hvorimod han, formentlig i Juli Maaned s. A., gav Hansen en Genpart af Kontrakten, og i denne Genpart, der efter det Foreliggende maa antages at være identisk med en Genpart, der er bragt tilstede under Sagen, findes Ordene: »til Ingeniør Jørgensen, Opager«, ikke.

Allerede da Mortensen forhandlede om Salg af sin Ejendom, havde han for Tiltalte omtalt, at han, hvis Salg skete, ønskede at købe 3 Cykler, som Tiltalte mente at kunne skaffe ham, og som Tiltalte ogsaa kort efter, at Salget var sket, leverede ham. Nogen Tid

efter, at Cyklerne var leverede, betalte Mortensen — der efter Tiltaltes Paastand efter Aftale skulde betale 400 Kr. for Cyklerne — Tiltalte 300 Kr., men vægrede sig senere ved at betale mere, idet han bl. a. gjorde gældende, at Cyklerne ikke var kontraktmæssige, og Tiltalte begyndte derefter den 20 Juli 1903 Retssag mod ham, hvorunder han opgjorde sit Mellemværende med ham saaledes, at han for Medvirkning til Salget samt for Avertering beregnede sig 175 Kr. og for Cyklerne 400 Kr., ialt 575 Kr., og herefter paastod Mortensen dømt til at betale ham de nævnte 575 Kr. med Fradrag af de alt betalte 300 Kr. eller 275 Kr. Mortensen, der bestred Rigtigheden af Tiltaltes førstnævnte Krav og nægtede at betale mere for Cyklerne end de erlagte 300 Kr., blev ved Dom, der afsagdes den 23 Februar 1904 tilpligtet at betale 100 Kr. som Rest paa Cykleskylden, men iøvrigt fri-funden. Under denne Sag omtales det ikke fra Tiltaltes Side, at der i Købekontrakten fandtes en Bestemmelse som den oftnævnte. Derimod gjorde Tiltalte gældende, saavel overfor Mortensen som overfor Hansen, at de 1000 Kr. ifølge Købekontrakten skulde betales til ham, og efter at et Forsøg paa at faa Tiltalte til at frafalde sit Krav herpaa var strandet, betalte Hansen i Begyndelsen af 1894 de 1000 Kr. til Mortensen og fik derpaa Skøde af denne paa Ejendommen. Da Tiltalte erfarede dette, begyndte han den 28 Februar 1904 Retssag mod Hansen, og under Henvisning til Post 6 i Købekontrakten, som han nu fremlagde, paastod han Hansen dømt til at betale ham de deri ommeldte 1000 Kr. Under Proceduren sigtede Hansen imidlertid Tiltalte for at have forfalsket Kontrakten ved at tilføje Slutningsordene i Post 6 og gjorde Anmeldelse til Politiet herom, og i Henhold til denne Anmeldelse blev der derefter indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte.

Under Forhørene har Tiltalte nægtet at have foretaget nogen Forfalskning af Kontrakten og paastaaet, at den, da den underskrevs af Parterne, forelaa med det Indhold, den har, og at begge Kontrahenter var enige i, at Restkøbesummen, 1000 Kr., skulde betales til Tiltalte, hvad Mortensen omtalte som en Behagelighed. Om Grunden til saadan Ordning angav han i et under den ovennævnte Proces mod Hansen fremlagt Indlæg, at saavel Hansen som navnlig Mortensen var ham paa Ejendomshandelens Tidspunkt mange Penge skyldige, og at det var en Aftale mellem alle tre, at Tiltalte af de 1000 Kr. skulde have betalt alt, hvad der tilkom ham hos de 2 Parter, for derefter at aflevere Resten til rette Vedkommende, og til dette Anbringende har han under et, medens Sagen stod her for Retten, optaget Forhør henholdt sig, idet han har tilføjet, at han i det ommeldte Beløb af 1000 Kr. skulde have Sikkerhed ikke blot for de ovennævnte 575 Kr., men ogsaa for 100 Kr., som Mortensen skulde betale ham i Salær og Omkostninger ved Salget af Hansens Ejendom til Mortensen, og for 200 Kr., som han mente at have Krav paa hos Hansen for Ordningen af Mageskiftet.

Af Tiltaltes Broder, Chr. Jørgensen, er det forklaret, at han ikke var bekendt med Indholdet af Kontrakten, da han underskrev til Vitterlighed, men at han nogle Dage efter Underskriften og inden Stempelingen den 15 Juni 1903 gennemlæste den og da saa, at Ordene »til

Ingeniør Jørgensen, Opager« i Slutningen af Post 6 fandtes der. Husejer Peder Pedersen har forklaret, at Mortensens Ejendomssalg ved et tilfældigt Møde, efter at Handelen var sket i Sommeren 1903, kom paa Tale mellem ham og Mortensen, og at denne da udtalte, at Pengene skulde modtages af Jørgensen, Opager, men ligesom der ikke kan tillægges denne, af Mortensen bestemt modsagte Forklaring nogen videre Betydning, saaledes gælder dette ogsaa en af Husejer Chr. Lang i November forrige Aar afgiven Forklaring, der gaar ud paa, at han engang for 2 $\frac{1}{2}$ Aar siden, da han var tilstede i Tiltaltes Hjem og af denne havde faaet et Papir eller Kontrakt at læse i, heri saa, at 1000 Kr. skulde betales til Tiltalte, men at han ikke ved, om det var i den mellem Mortensen og Hansen oprettede Købekontrakt, at han læste saadant.

Overfor Tiltaltes Benægtelse af at have foretaget nogen Forfalskning er det af Kontrahenterne edelig forklaret, af Mortensen, at han nøje gennemlæste Kontrakten inden Underskriften, og at Slutningsordene i Post 6 »til Ingeniør Jørgensen, Opager« ikke fandtes, da den blev underskrevet, samt at det under Salgsforhandlingerne ikke blev nævnt, at Betalingen af de 1000 Kr. skulde ske til Citanten*), og af Hansen, at han, uagtet han gentagne Gange gennemlæste Kontrakten inden Underskriften, ikke bemærkede, at de omtalte Slutningsord i Post 6 stod der, og at han er sikker paa, at han ikke vilde have underskrevet Kontrakten, hvis han havde bemærket saadant, da der under Forhandlingerne ikke en eneste Gang havde været talt om, at de 1000 Kr. skulde betales til Tiltalte. Ligesom derhos Kontraktens Udvisende tyder paa, at de omtalte Slutningsord ikke ere skrevne i Sammenhæng med den øvrige Tekst, men indskudte, og at der er anvendt Bestræbelse for at dække et Punktum, som har staaet efter Tallet »1000 Kr.«, saaledes taler det afgørende imod Tiltalte, at den Genpart, som i Juli 1903 leveredes Hansen, og som efter alt Foreliggende maa antages at være skrevet af Tiltalte selv, ikke indeholder disse Ord, maa Tiltalte anses overbevist om, ved Tilsætning af de omhandlede Ord i Købekontrakten, efter at den af Parterne var underskrevet, at have forfalsket denne.

Det maa derhos antages, at han har gjort dette for at sikre sig Dækning af sit ovennævnte Tilgodehavende.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 274, 1ste Led, jfr. § 268, sidste Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 274, sammenholdt med §§ 268 og 276 og § 252, jfr. § 251, sammenholdt med §§ 45 og 46, i det Hele sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, være at forandre.

*) Skal være Tiltalte.

Nr. 316. Højesteretssagfører Lunn
 contra
Otto Vilhelm Larsen (Def. Rée),
 der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 15 Juni 1906: Arrestanten Otto Vilhelm Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar og udrede alle af denne Sag og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Sagfører Ruder, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 September 1906: Arrestanten Otto Vilhelm Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. Tegner og Busch, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Vilhelm Larsen til Højesteretssagførerne Lunn og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Otto Vilhelm Larsen, der er født den 14 September 1884, og som ifølge Maribo Birks Ekstrarets Dom af 16 August 1895 er straffet med 20 Slag Ris for Overtrædelse af Straffelovens § 288, 2det Stk., jfr. §§ 21, 36 og 62, ifølge samme Rets Dom af 4 Oktober 1898 med 20 Slag Ris for Overtrædelse af Straffelovens § 243, jfr. §§ 46, 21 og 36, samt ifølge Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 30 December 1904 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Overtrædelse af Straffelovens § 228 og § 185, jfr. § 62, er under nærværende fra Fuglse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, som stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning afholdt Reassumtionsforhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Arrestanten den 24 Maj dette Aar om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 6 kom cyklende fra Rødby til Nebbelunde, indhentedede han paa Vejen Pigebarnet Dorthe Marie Mortensen, der er født den 20de Februar 1894, og som efter alt Foreliggende maa antages at være sædelig ufordærvet. Arrestanten kørte udenom Pigebarnet, der havde været i Besøg i Rødby hos sin derboende tidligere Plejemoder, og som var paa Tilbagevejen til Hersø, hvor hun nu er i Pleje, men vendte sig flere Gange om efter hende, og efter at have standset tiltalte han hende med nogle uhøviske Ord, hvis Mening gik ud paa, om hun vilde tilstede ham Samleje.

Pigebarnet vilde nu skynde sig at gaa forbi Arrestanten, men denne greb hende i Skulderen, rev hende omkuld paa Vejrabatten og trykkede hende med Haanden for Brystet, alt imedens Pigebarnet, der straks havde givet sig til at skrike, gjorde al den Modstand, hun formaede. Han løftede derefter Pigebarnets Klæder op, smøgede hendes Benklæder ned, opknappede sine Benklæder og fremtog sit erigerede Lem, hvilket han derefter, efter med Magt at have tvunget Pigebarnets Ben fra hinanden, indførte i hendes Kønsele, medens Pigebarnet, trods Arrestanten lagde sin Haand paa hendes Mund, vedblev at skrike stærkt og samtidig søgte at værges sig, navnlig ved at gribe Arrestanten i Armene.

Arrestanten fuldbyrdede derefter, trods Pigebarnets heftige Modstand, Samlejet, hvilket efter hendes Forklaring voldte hende forfærdelige Smertes; dog vil Arrestanten ikke vide, om der fandt Sædafgang Sted, hvorom Pigebarnet heller ikke har kunnet udtale noget bestemt. Arrestanten rejste sig herefter op, greb Pigebarnet med den ene Arm, løftede hende op og tilføjede hende et Slag paa Sædet, hvorefter han forføjede sig bort, medens Pigebarnet grædende og ulykkelig gik tilbage til sin i Rødby boende Plejemoder, hvem hun fortalte det Passerede, og som anmodede en i Rødby praktiserende Læge om samme Dag at undersøge Pigebarnet.

Ifølge denne Undersøgelse fandtes Indgangen til Moderskeden og de store Skamlæber gabende og stærkt røde, injicerede, meget ømme ved Berøring, saaledes at Lægen maatte afstaa fra en indvendig Undersøgelse. Ved en den 26 Maj dette Aar af den samme Læge foretaget fornyet Undersøgelse forefandt de samme Forhold, som ovenfor omtalt, dog ikke i saa stærk fremtrædende Grad, ligesom Ømheden ikke var saa stærkt fremtrædende. Ved Undersøgelse af Moderskeden med Finger fandt Lægen ogsaa denne gabende og meget øm, og Mødømmen (Hymen) ikke mere tilstede. Som Resultat af Undersøgelsen erklærede Lægen, at Pigebarnet var bleven voldtaget eller i alt Fald, at Samleje (coitus) havde fundet Sted. Efter en den 8 August dette Aar paany foretagen Undersøgelse har den paagældende Læge erklæret, at Pigebarnet ikke har taget nogen varig Skade ved den hende overgaaede Behandling, idet det viste sig, at saavel de indre som de ydre Kønorganer var normale med Undtagelse af den paa Voldtægtsdagen bristede Mødom.

Under Reassumtionsforhøret har Pigebarnet forklaret, at hun nu længe ikke har mærket noget til Følgerne af Overfaldet, og at hun nu er fuldkommen rask.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten, der efter sin For-

klaring ikke har gjort sig nogen Forestilling om, hvor gammelt Pigebarnet var, om end han nok kunde se, at hun var et Barn, være at anse efter Straffelovens § 168 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Henhold til Straffelovens § 168, jfr. § 174, er anset med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, være at forandre.

Nr. 241. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Ole Peter Schmidt (Def. Winther),

der tiltales for Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods, subsidiært for bedrageligt Forhold.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 7 April 1906: Tiltalte Ole Peter Schmidt bør straffes med simpelt Fængsel i fire Dage, men vil Fuldbyrdselsen af Straffen være at udsætte, og bortfalder den i Medfør af Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 20 efter 5 Aars Forløb, saafremt nævnte Lovs Betingelser overholdes. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører V. Christensen og Overretssagfører Kier, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. og i Erstatning til Pantelaaner Petersen 4 Kr. 50 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Maj 1906: Tiltalte Ole Peter Schmidt bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, dog at Straffens Fuldbyrdselse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Henvisningen til Straffelovens § 55 maa udgaa,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Peter

Schmidt til Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Rebslager Ole Peter Schmidt, der er født i Aaret 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods, subsidiært for bedrageligt Forhold.

Den 16de Marts d. A. anmeldte Detaillist R. Mathiesen i Aarhus til Politiet i denne Købstad, at et ham tilhørende ældre, noget defekt Guldur, hvis Pris fra nyt af han anslog til ca. 40 Kr., var blevet frastjaalet ham, hvorhos han sigtede den 10 Aar gamle Søren Sørensen, der i ca. 5 Fjerdingsaar havde været Bydreng hos ham, men hvem han den 1ste samme Maaned havde afskediget, for at have stjaalet Uret, der havde ligget indsvøbt i Papir i en uafaalet Skuffe i hans Butik, hvilken Sigtelse han særlig støttede paa, at nævnte Dreng, efter hvad han nogle Dage i Forvejen tilfældig havde erfaret af Tiltalte, havde solgt denne et Ur for 15 Øre. Under den i Anledning af denne Anmeldelse indledede Undersøgelse er det ogsaa oplyst, at Søren, som det maa antages den 28 Februar d. A., har frastjaalet ovennævnte Mathiesen det ommeldte Ur og den følgende Dag, idet han forlangte 25 Øre for det, har falbudt det til Tiltalte, som derefter fik det tilkøbs for 15 Øre, men medens Tiltalte har forklaret, at Søren, da denne falbød ham Uret, opgav at have fundet det i »Mølleengen«, hvilket Opgivende Tiltalte ogsaa vil have troet var rigtigt, har Søren forklaret, at han til Tiltalte sagde, at han havde faaet det af en anden Dreng, hvilken Forklaring Søren vedblivende har fastholdt. Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, Dagen efter at han saaledes havde købt Uret, indleverede dette, der var noget tilsmudset af Jord, og som manglede Visere og Glas, ligesom dets Spiralfjeder var i Uorden, til Urmager Svendsen i Aarhus for at faa det repareret, ved hvilken Lejlighed han efter Urmagerens Forklaring spurgte denne, om »der var noget ved Uret«, og da Urmageren svarede, at det var af Guld, ytrede Tiltalte, at han i saa Fald havde gjort en god Handel, hvilken Ytring Tiltalte ogsaa har erkendt at være fremkommet med ved den ommeldte Lejlighed. Da Tiltalte Dagen eller faa Dage efter kom til at tale med ovennævnte Detailhandler Mathiesen, der havde Penge til gode hos Tiltalte, og Talen faldt paa Drengen Søren, fortalte Tiltalte Mathiesen, at han havde købt et Ur af Søren og overgivet det til Reparation hos Urmager Svendsen, og da Mathiesen hertil ytrede, at Uret vistnok var hans, svarede Tiltalte, at Mathiesen jo kunde tage Uret i Øjesyn hos Urmageren og indløse det hos denne. Mathiesen afslog imidlertid denne Opfordring, og med Hensyn hertil har han under Undersøgelsen udsagt, at det efter hans Opfattelse, da det var Tiltalte, der havde indleveret Uret til Reparation, ogsaa maatte være Tiltaltes Sag at betale Urmageren for Reparationen, hvorimod han vilde have godtgjort Tiltalte denne Udgift ved at likvidere Beløbet i Tiltaltes Gæld til ham. Det maa efter det Foreliggende videre antages, at Ur-

mager Svendsen et Par Gange, da Tiltalte passerede forbi hans Butik, har meddelt denne, at Uret nu var færdigt, og det fremgaar ogsaa af Sagen, at Tiltalte derefter den 13 Marts d. A. afhentede Uret hos Svendsen og betalte ham, hvad Reparationen havde kostet, 4 Kr. 50 Øre. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det dernæst anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte samme Dag — som det maa antages uden at have givet Mathiesen, der ikke havde indfundet sig hos Urmageren og taget Uret i Øjesyn, yderligere Lejlighed til at identificere Uret med det ham frastjaalne — har pantsat Uret for 5 Kr. til Pantelaaner Petersen i Aarhus uden at udtale noget om Tredjemands Ejendomsret til samme. Med Hensyn hertil har Tiltalte forklaret, at det, uagtet han, efter hvad der forelaa, maatte gaa ud fra, at Uret var frastjaalet Mathiesen, dog ikke ved Pantsætningen var hans Hensigt at bedrage Pantelaaneren, »hvad han ikke har tænkt paa«, men kun at tvinge Mathiesen til at indløse Uret hos Pantelaaneren, saaledes at han selv ved at beholde Laanesummen kunde faa Udgiften til Urets Reparation dækket, og det er i Forbindelse hermed af Tiltalte udsagt, at det ikke var ham bekendt, at Pantelaaneren var pligtig til at tilbagelevere rette Ejer det ham frastjaalne Ur uden at kunne kræve Laanesummen tilbagebetalt af ham.

Det ommeldte Ur, der under Sagen er bragt tilstede og af Mathiesen genkendt som det ham frastjaalne, er i dets reparerede Stand vurderet til 20 Kr. og blevet tilbageleveret Mathiesen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Under Undersøgelsen har dernæst Pantelaaner Petersen erklæret, at han ikke ønskede Tiltalte straffet, saafremt denne tilbagebetalte ham det paa Uret laante Beløb, 5 Kr., men heraf har Tiltalte kun tilbagebetalt ham de 50 Øre, hvormed Laanesummen overstiger Udgiften til Reparationen af Uret, medens han har nægtet at tilbagebetale Resten, idet han har hævdet, at han ikke har foretaget noget ulovligt overfor Petersen, og denne har derefter nedlagt Paastand om, at der hos Tiltalte tilkendes ham en Erstatning af 4 Kr. 50 Øre, hvilken Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge.

Tiltalte har forklaret, at han, da han indleverede Uret til Reparation, ansaa det for ret værdiløst, og at han i hvert Fald ikke var klar over, at det var af Guld, og med Hensyn til, at han, ogsaa efter at han var bleven oplyst herom, undlod at fremlyse det som Hittegods, har han udsagt, at herover tænkte han ikke, og at han vistnok allerede Dagen efter fik at vide af Mathiesen, at Uret tilhørte denne, hvorved imidlertid bemærkes, at Mathiesen har forklaret, at det vistnok først var den 5 Marts, at den ovennævnte Samtale fandt Sted mellem ham og Tiltalte.

Idet der nu ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes ovennævnte Forklaring om hans med Pantsætningen af Uret tilsigtede Formaal samt om hans Ubekendtskab med, at han derved udsatte Pantelaaner Petersen for at lide Tab, og idet derfor Tiltaltes Forklaring i disse Henseender maa blive at lægge til Grund, kan han ikke ved at foretage den ommeldte Pantsætning anses at have gjort sig skyldig i noget bedrægeligt Forhold, hvorimod hans Forhold i Henseende til nævnte Transaktion ikkun vilde kunne anses som ulovlig Selvtægt, der ikke er Genstand for offentlig Paatale. Derimod findes Tiltalte, hvis Forklaring om, at han i Henhold til Drengens Opgivende troede, at

denne havde fundet Uret, ligeledes maa blive at lægge til Grund, ved istedetfor at fremlyse Uret som Hittegods at tilegne sig dette og overgive det til Reparation til Urmageren — der, som ovennævnt, havde oplyst ham om, at det ikke var værdiløst — at have gjort sig skyldig i et efter Analogien af Straffelovens § 247, jfr. § 55, strafbart Forhold. Medens der herefter ikke bliver Spørgsmaal om under nærværende Sag at tilpligte Tiltalte at udrede nogen Erstatning til Pante-laaner Petersen, findes den af Tiltalte efter de nævnte Lovbestemmelser forskyldte Straf efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse i Medfør af § 20 i midlertidig Lov af 1 April 1905 bør udsættes og Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afgivelse bør bortfalde, saafremt de i nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes.

Mandag den 22 Oktober.

Nr. 211. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Emil Holck Hoffmann (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven af 11 April 1890 § 12.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 21de Februar 1906: Tiltalte Emil Holck Hoffmann bør til Aarhus Købstads Politikasse erlægge en Bøde af 300 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Bøden bestemmes til 500 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der af Mangel paa tilstrækkelige Oplysninger ikke under denne Sag kan tilkendes nogen Erstatning, vil Dommen være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 800 Kroner. I Salarium

for Højesteret betaler Tiltalte Emil Holck Hoffmann til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Emil Holck Hoffmann, der er født i Aaret 1875, og som tidligere har været anset ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 26 November 1903 efter Straffelovens § 274, 1ste Punktum, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 20 Januar 1904 formildedes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, medens han iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Varemærkeloven af 11 April 1890 § 12.

Fabrikantfirmaet »Vereinigte Uhrenfabriken von Gebrüder Junghans und Thomas Haller, A. G.«, i Schramberg, Tyskland, har i en Aarrække som Varemærke benyttet en ottetakket Stjerne, inden i hvilken er anbragt Navnet »Junghans«, saaledes at Bogstavet J staar i Midten og derover i Bue Bogstaverne »UNGHANS«, hvilket Varemærke Firmaet, som det maa antages, i Aaret 1894 har ladet indregistrere i Tyskland, siden hvilken Tid de har forsynet de af dem fabrikerede Ure, navnlig Vækkeure og saakaldte Regulatorure, derunder ogsaa Ure, der sælges her til Landet, med dette Varemærke, som de imidlertid ikke her i Landet har ladet indregistrere.

Bemeldte Ure maa efter det Oplyste antages at have fundet stor Afsætning her i Landet, og Tiltalte, der driver Handel i Aarhus under Firmaet »Georg Hoffmann & Co.« har ogsaa i flere Aar forhandlet disse Ure, som han efter sin Forklaring dog ikke har kunnet faa direkte fra Fabriken.

Den 23 Juni 1903 anmeldte Tiltalte for sit Firma til Kontoret for Registrering af Varemærker og Mønstre et Varemærke af ganske samme Udseende som det ovennævnte, uden at Anmeldelsen i Overensstemmelse med Forskriften i Varemærkelovens § 4 Nr. 2 var ledsaget af nogen Hjemmel for Anmelderne til i deres Varemærke at benytte Navnet paa nogen Person, der hed Junghans, ligesom der ikke forelaa nogen Oplysning, hvoraf det kunde ses, at der ved Mærkets Tekst sigtedes til nævnte Navn, og da dette ikke umiddelbart fremgik af Tekstens Anbringelsesmaade, er Teksten, efter hvad bemeldte Kontor i en under Sagen fremlagt Skrivelse har erklæret, ikke af Kontoret bleven opfattet som sigtende til noget Personnavn. Anmeldelsen toges saaledes til Følge, og det anmeldte Varemærke registreredes under 1903 Nr. 170. Tiltalte har derefter ifølge egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste anbragt bemeldte Varemærke paa Regulatorure, som han har ladet samle af indførte Urdele, og forhandlet disse Ure her i Landet, ligesom han under Paaberaabelse af den af hans Firma iværksatte Indregistrering af Mærket først forgæves har tilbudt det nævnte tyske Firma at sælge dem den af ham formentlig erhvervede Ret til dette Mærke og derefter gennem Anmeldelse til Politiet og paa anden Maade har søgt at lægge Hindringer i Vejen for, at det tyske Firmas med oftnævnte Varemærke forsynede Ure fremdeles afsattes her i

Landet. Ifølge Tiltaltes Forklaring har Antallet af de af ham samlede og solgte, med bemeldte Varemærke forsynede Ure højest været 608 Stykker af Værdi ca. 3500 Kr., og han har paastaet, at Kvaliteten af de af ham solgte Ure fuldstændig kan staa ved Siden af det tyske Firmas.

Idet det efter det Foreliggende maa antages, at Tiltalte paa en mod Varemærkelovens § 1, der forsaavidt ogsaa maa komme Udlændinge tilgode, stridende Maade har benyttet anden Mands Navn som Varemærke, og det i saa Henseende hverken kan diskulperes ham, at han, som det maa antages ved at fortie nævnte Kendsgerning, har opnaaet at faa Mærket indregistreret, eller at han, som han har villet gøre gældende, har troet ved Indregistreringen at have vundet Ret til Mærkets Benyttelse, er han for sit anførte Forhold ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Dommen passende bestemt til en Bøde til Aarhus Købstads Politikasse, men Bøden, der ved Dommen er bestemt til 300 Kr., findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til 500 Kr., og med denne Forandring af Straffen vil bemeldte Dom, — — — ved hvilken det er antaget, at en af det fornævnte tyske Firma nedlagt Erstatningspaastand af Mangel paa tilstrækkelige Oplysninger om det mulige Tabs Størrelse ikke vil kunne tages under Paakendelse her under Sagen — i hvilken Henseende der, som Sagen foreligger, idet den alene er appelleret efter Begæring af Tiltalte og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke bliver Spørgsmaal om Dommens Forandring — saaledes være at stadfæste.

Nr. 289.

Advokat Nellesmann

contra

Anders Peder Nielsen, Gunhilda Marie Sveistrup, Hans Christian August Colberg, Vilhelm Carl Frederik Knudsen og Henning Olaf Theodor Vilhelm Cohrt (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Juli 1906: De Tiltalte Anders Peder Nielsen, Gunhilda Marie Sveistrup, Hans Christian August Colberg, Vilhelm Carl Frederik Knudsen og Henning Olaf Theodor Vilhelm Cohrt bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Sinding, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Indankning for Højesteret er Tiltalte Knudsen afgaaet ved Døden og den for hans Vedkommende skete Ind-

ankning bortfalden. For de øvrige Tiltaltes Vedkommende vil Dommen i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste-

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Højesterets-sagfører Liebe hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne i Henhold til Justitsministeriets Resolutioner af 26 Februar og 2 April d. A. anlagte Sag tiltales Anders Peder Nielsen, Gunhilda Marie Sveistrup, Hans Christian August Colberg, Vilhelm Carl Frederik Knudsen og Henning Olaf Theodor Vilhelm Cohrt for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Tiltalte Anders Peder Nielsen er født den 30 Januar 1863, Tiltalte Gunhilda Marie Sveistrup er født den 27 December 1862, Tiltalte Hans Christian August Colberg har opgivet at være 44 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, Tiltalte Vilhelm Carl Frederik Knudsen er født den 6 November 1866 og Tiltalte Henning Olaf Theodor Vilhelm Cohrt er født den 6 Oktober 1863. Ingen af de Tiltalte ere fundne forhen straffede.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

De Tiltalte har henholdsvis i de sidste Maaneder af 1905 og de første Maaneder af 1906 forhandlet saakaldte Postkort, hvis ene Side er bestemt til Paaførelse af Adresse samt Paaklæbning af Frimærke, medens den anden Side helt er optaget af kolorerede Fremstillinger af Situationer mellem en Mand og en Kvinde.

Kortene ere solgte i Serier paa 6 Stykker til en gros Pris af omkring 30 Øre og en Pris en detail af 60 Øre pr. Serie.

Under Sagen er taget i Bevaring 3 Serier, som under Sagen ere betegnede henholdsvis H¹—H⁶, J¹—J⁵ og K¹—K⁴.

Ifølge Sagens Oplysninger har Tiltalte Cohrt i sin Egenskab af Indehaver af Firmaet »Skandinavisk Billed- og Kortforlag« afhændet ca. 1000 Stykker af Serien H og Tiltalte Knudsen i sin Egenskab af administrerende Direktør for »Aktieselskabet Carl Stenders Forlag« samt Tiltalte Colberg hver afhændet ca. 100 Stykker af Serierne H og K. Disse Tiltalte har kun forhandlet Kort en gros.

Tiltalte Sveistrup har saavel en gros som en detail solgt, som det maa antages, ikke udover 500 Stykker af Serierne H og J.

Ingen af de fornævnte Tiltalte har haft Kort som de ovenomhandlede offentlig udstillede.

Tiltalte Nielsen har fra sin Butik her i Staden solgt 24 Stykker af Serien H, hvilke Kort ligeledes har været udstillede i Butikken.

De paagældende Billeder ere uden kunstnerisk Værd og saavidt skønnes Reproduktioner efter Fotografier.

Om end de fremstillede Situationer paa forskellige af Billederne ere af en mindre sømmelig Karakter, findes disse dog ikke at kunne betegnes som ligefrem utugtige.

De Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Tirsdag den 23 Oktober.

Nr. 235.

Advokat Halkier

contra

Mikkøl Peder Kristensen og Jørgen Søren Jørgensen
(Def. Nellemann),

der tiltales: Nr. 1 for Modstand og Fornærmelse mod Politibetjente i Funktion samt Polituorden, og Nr. 2 for Fornærmelser mod Politibetjente i Funktion.

Frederiksberg Birks Ekstrarrets Dom af 9 September 1905.: De Tiltalte, Mikkøl Peder Kristensen og Jørgen Søren Jørgensen, bør straffes hver især med en Bøde af 200 Kr. til Statskassen eller i Mangel af disse Bøders fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel hver i 30 Dage. Tiltalte Kristensen vil derhos have at betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salær til Aktør, Sagfører Hansen, og Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. til hver, dog at Tiltalte Jørgensen in solidum med ham deraf betaler Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Marts 1906: Tiltalte Mikkøl Peder Kristensen bør til Frederiksberg Birks Politikasse bøde 80 Kr. Tiltalte Jørgen Søren Jørgensen bør til Statskassen bøde 100 Kr., eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Aktiøns Omkostninger for Underretten, derunder i Salær til Sagfører Hansen og Prokurator Møller, 12 Kr. til hver, udredes af det Offentlige med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte Jørgensen med $\frac{1}{4}$. I Salær til Højesteretssagfører Levison, eller nu dennes Dødsbo, og Prokurator Wolff her for Retten betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. Det Idømte at udredns inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Erlægges-

sen af Bøden til Statskassen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Mikkel Peder Kristensen og Jørgen Søren Jørgensen, En for Begge og Begge for En, til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Mikkel Peder Kristensen og Jørgen Søren Jørgensen, der ere fødte henholdsvis den 5 Januar 1879 og den 14 November 1881, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, aktionerede, Kristensen for Modstand og Fornærmelse mod Politibetjente i Funktion samt Politioorden og Jørgensen for Fornærmelse mod Politibetjente i Funktion.

Efter de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Paa Pladsen ved Frederiksberg Slot, Nord for Søndermarken, mellem dennes Hegn og Roskildevej, hvilken Plads er underlagt Inspektoratet for de kongelige Lysthaver, og for hvilken Indenrigsministeriets Bestemmelser for Ordens Overholdelse i Lysthaverne Frederiksberg Have og Søndermarken af 19 April 1886 maa anses at være gældende, blev der Søndagene den 18de og 25de Juni og den 2den, 9de, 23de og 30te Juli 1905 om Eftermiddagen holdt offentligt Møde af de centraliserede socialistiske Ungdomsforeninger, uden forud indhentet Tilladelse fra Inspektoratet, og Tiltalte Kristensen har erkendt, at han som Formand for de nævnte Foreninger bærer Ansvar herfor.

Under Mødet den 9 Juli indfandt Haveassistent Otto Clausen sig, og da han forgæves havde paalagt Tiltalte Kristensen at ophøre med Mødet, lod han ham anholde og føre til Frederiksberg Politistation af 2 tilstedeværende Havebetjente, for at fornøden Rapport kunde blive optaget og videre Skridt foretagne.

Bemeldte Tiltalte har erkendt, at han, idet han blev anholdt, raabte: »Ned med Politiets Overgreb«, hvorved han efter sin Forklaring sigtede dels til den Opræden, der var udvist af Frederiksberg Politi ved Mødet den 2 Juli, hvor 2 Politibetjente anholdt ham, da der var fremkommet Mistanke om, at der var begaaet Majestætsfornærmelse af en af Talerne paa Mødet, dels til, at Havebetjentene anholdt ham, idet han gik ud fra, at Havebetjentene var uberettigede til at optræde som Ordenshaandhævere paa den nævnte Plads.

Forinden Møderne den 23de og 30te Juli blev der af Frederiksberg Politi nedlagt Forbud mod Mødets Afholdelse og de Tilstedeværende af Politiet opfordrede til at undlade at holde Tale. Tiltalte Kristensen har imidlertid erkendt, at han ved begge disse Lejligheder desuagtet begyndte at tale til Forsamlingen, og ved Mødet den 23 Juli udtrykkelig nægtede at efterkomme Politiets Opfordring til ham om at høre op, hvorfor han blev anholdt. Ved de af Overpolitibetjent Nr. 1, Jensen, og Politibetjent Nr. 53, Andersen, afgivne beedigede Forklaringer er det derhos godtgjort, at bemeldte Tiltalte ved den sidstnævnte Lejlighed udtalte, at det var Politiovergreb, hvilket han har er-

klæret, at han ikke vil benægte at have udtalt, men paastaar han ikke at kunne mindes det.

For Tiltalte Jørgensens Vedkommende er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han ved Mødet den 30 Juli 1905 spyttede efter de Politibetjente, der ved denne Lejlighed anholdt Tiltalte Kristensen paa Grund af hans foran beskrevne Optræden, og som, da Tiltalte Jørgensen saaledes spyttede efter dem, vendte Ryggen til ham; det har ikke kunnet oplyses, om han, der ikke vil have spyttet efter nogen bestemt af disse Politibetjente, ramte dem. Hans nævnte Adfærd udvistes i Overværelse af forskellige af de andre Politibetjente, der var i Funktion ved den paa-gældende Lejlighed.

For det af Tiltalte Kristensen den 9de, 23de og 30te Juli 1905 udviste, foran beskrevne Forhold, findes denne Tiltalte ikke at være ifalden Ansvar efter Straffelovens Kap. 12, hvorimod han herfor vil være at anse efter Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6, jfr. § 61 i Politivedtægt for Frederiksberg Kommune af 28 Februar 1903, i hvilken Paragrafs 2det Stykke staar: »De reglementariske Bestemmelser, der af vedkommende Bestyrelser træffes til Fremme af Orden og Fred i Frederiksberg Have . . . og Søndermarken . . . ere de Besøgende pligtige at overholde, naar disse Bestemmelser ere bekendtgjorte paa behørig Maade, navnlig ved Opslag ved Indgangene og paa andre passende Steder . . .«, — sammenholdt med fornævnte efter det Oplyste behørig bekendtgjorte Bestemmelser af 19 April 1886, §§ 1 og 15, der lyde henholdsvis: »Opløb eller Sammenstimlen af Folk paa Gangene i Lysthaverne, hvorved Færdselen hæmmes, eller Afholdelse af Forsamlinger i Lysthaverne maa ikke finde Sted«, og »De Besøgende ere pligtige til at følge Haveopsynets Anvisninger til Ordens Overholdelse«.

Straffen vil være at bestemme til en Frederiksberg Birks Politikasse tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 80 Kr.

Tiltalte Jørgensen vil være at anse efter Straffelovens § 101 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage. — — —

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte Kristensen efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter dens § 101 samt efter de ovennævnte Politibestemmelser, og Tiltalte Jørgensen efter Straffelovens § 101 — hver med en Bøde til Statskassen af 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage — — — være at forandre.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 53—34.

Tirsdag den 23 Oktober.

Nr. 304.

Advokat Nellemann

contra

Martinus Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Dyrplageri.

Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 14 April 1906: Tiltalte, forhenværende Gaardejer Martinus Rasmussen af Gaarden »Virkelyst«, nu af Kleis Skov, bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Schultz, og til Defensor, Sagfører Werner, 15 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juli 1906: Den indankede Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Nissen og Overretssagfører M. A. Meyer for Overretten betaler Tiltalte, Martinus Rasmussen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martinus Rasmussen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Ekstraret her for Retten indankede Sag er Tiltalte Martinus Rasmussen — der er født den 19 Marts 1869 og ved den kgl. viborgske Landsoverrets Dom af 27 April 1903 anset dels efter Straffelovens § 182, 2den Passus, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, dels efter § 6 i Lov 4 Februar 1871 med en Randers Købstads Politikasse tilfaldende Bøde af 80 Kr., hvorhos han i Medfør af § 9 i Lov 23 Maj 1873 er dømt til at have sit Borgerskab som Gæstgiver forbrudt, hvilken Dom er stadfæstet af Højesteret ved Dom af 7 Oktober 1903, der dog i Henseende til Sig-telsen for Overtrædelse af Politivedtægten afviste Sagen — aktioneret for Dyrplageri.

Tiltalte var i Tiden fra sidst i April til sidst i Oktober f. A. Ejer af Gaarden »Virkelyst«, hvor han opholdt sig et Par Maaneder i Sommeren. Det ham paasigtede Forhold angaar den med Gaarden overtagne Hestebesætning, nemlig en hvid (skimlet) Hest og to Hopper, en lysebrun og en mørkebrun.

Hvad angaar den førstnævnte Hest, der ifølge Udtalelser af Dyr-læger led af Lamhed, som ikke var opstaaet pludselig, idet den i nogen Tid før dens Død i første Halvdel af September f. A. havde været svag i Bagparten med slingrende Bevægelser af Baglemmerne — og den sidstnævnte Hoppe har Proprietær Ole Christian Frederik Ole-sen, der i ca. 3 Uger af August f. A. var sammen med Tiltalte paa »Virkelyst«, som Vidne edelig forklaret, at Tiltalte med sin Pisk, i Enden af hvis Snor han havde anbragt en Møttrik, $\frac{7}{8}$ Tomme i Dia-meter og $\frac{1}{2}$ Tomme tyk, og senere 2 Slutskiver, ca. 1 Tomme i Dia-meter og af Tykkelse som Pap, slog løs paa den nævnte Hest og den mørkebrune Hoppe, naar disse Dyr, der var i slet Foderstand og daar-lig holdte, var forspændte Mejemaskinen, der var for svær for dem. Angaaende den skimlede Hest har Vidnet endvidere forklaret, at den stadig havde aabne Saar af ca. 2 Tommers Diameter paa den udven-dige Side af Laarene, fremkomne ved Gnidning mod Rebskaglerne under Arbejdet, hvilke Saar Tiltalte, skønt der flød Blod fra dem, intet gjorde for at læge. Endelig har bemeldte Vidne forklaret paa den mørkebrune Hoppe at have forefundet Knuder af en Valnøds Størrelse, som han mener hidrører fra Slag med Pisken.

Tjenestekarl Lars Peter Jørgensen, der tjente hos Tiltalte i Som-meren 1905, har i anførte Henseende som Vidne forklaret, at Tiltalte overfor den lysebrune Hoppe, der var stædig og ikke ellers vilde trække Mejemaskinen, der var en svær Maskine, benyttede Piske, i hvis Snor der var fastgjort en lille Jernmøttrik eller en Slutskive, og at han og-saa leverede Vidnet en saadan Pisk til lignende Brug. Angaaende den skimlede Hest har Vidnet forklaret, at den, som Følge af sin Slingren, ved at gaa for Mejemaskinen, der var for svær for den, ved Gnidning mod Skaglerne fik et Hul af omtrent en Haands Størrelse paa hvert Laars udvendige Side, hvilke Saar Tiltalte engang imellem vadskede om Aftenen med koldt Vand, ligesom Hesten ved at gaa for Plov fik Saar længere nede paa Benene.

Tjenestekarl Lauritz Peter Hansen, der arbejdede hos Tiltalte ca. 4 Uger i Høsten 1905, har som Vidne forklaret, at han har set Til-talte bruge Pisk, forsynet dels med Møttrik, ca. 1 Tomme i Tværmaal

og henved $\frac{3}{4}$ Tomme i Tykkelse, dels med Slutskiver, der var noget større i Tværmaal og af Tykkelse som tykt Pap, under Kørsel med Mejemaskinen, der var for svær for to Heste, og at den skimlede Hest havde gnedet sig paa Mejemaskinens Skagler, saaledes at den havde et Saar paa et Par Tommers Gennemsnit udvendigt paa hvert Laar, ligesom den ogsaa havde Saar paa andre Steder af Kroppen, navnlig paa Hofferne.

Tiltalte, der iøvrigt har erklæret intet at have at erindre mod de to sidstnævnte Vidners Forklaringer, medens han i det Hele har benægtet Rigtigheden af Olesens Forklaring, har benægtet at have benyttet Jernmøttrik paa den anførte Maade, men erkendt at have fastgjort en Slutskive, 1 Tomme i Diameter og af Paps Tykkelse, til Pisken og benyttet denne, dog kun overfor den lysebrune, stædige Hoppe. Ligeledes har han erkendt, at den skimlede Hest til Stadighed havde forskellige Saar, navnlig paa Hofferne og Sokkerne, fremkaldte ved dens slingrende Bevægelser.

Endelig er det ved Udtalelser fra Naboer af Tiltalte bestyrket, at Mejemaskinen har været for svær for Tiltaltes Heste.

Efter hvad der saaledes foreligger oplyst, findes Tiltalte ved hele sit ommeldte Forhold ved overfor sine Heste at bruge en Pisk forsynet med Møttrik eller Slutskive og ved at benytte en Hest som den skimlede til det ommeldte svære Arbejde at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa tilregnes ham som Overtrædelse af Straffelovens § 297. Det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter bemeldte § med en Straf, der findes passende ansat til en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, — — — i det Hele være at stadfæste.

Onsdag den 24 Oktober.

Nr. 309.

Advokat Halkier

contra

Jens Hansen Corfitzen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 154 og 257 samt 146, sammenholdt med § 52.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 25 Juni 1906: Tiltalte Jens Hansen Corfitzen bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schwensen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Strange, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor

og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Sally og Helweg-Larsen, betaler Tiltalte, fhv. Skovfoged Jens Hansen Corfitzen af Stuby, 20 Kr. til hver og til Førstnævnte 10 Øre i Portoudlæg. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Hansen Corfitzen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ved Vordingborg søndre Birks Ekstraret den 25 Juni 1906 paadømte, hertil indankede Sag tiltales fhv. Skovfoged Jens Hansen Corfitzen af Stuby, der er født den 30 Januar 1837 og ikke er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 154 og 257 samt 146, smh. med § 52.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Da Tiltalte i Begyndelsen af 1905 skulde fratæde sin Stilling som Skovfoged, lod han sin Besætning, sine Avlsredskaber m. m. bortauktionere.

Af de herved indvundne Penge anvendte han samme Aar 500 Kr. til Køb af et Hus, paa hvilket han lod Skødet udstede til sin Husholderskes Søn, Tjenestekarl Hans Peter Nielsen, mod at denne tilsikrede ham fri Bolig i Huset paa Livstid og udstedte en Panteobligation til ham paa 500 Kr., hvilken skulde afdrages med 25 Kr. i hver Termin og forrentes med 4 pCt. p. a. Resten af Pengene blev for Størstedelen indsat i Sparekassen for Vordingborg og Omegn.

I Begyndelsen af Marts d. A., paa hvilken Tid han havde indestaaende i Sparekassen ca. 570 Kr., formaaede Tiltalte Dyrnlæge Dagnæs-Hansen til Brug ved en Begæring om Alderdomsunderstøttelse af Kastrup Kommune at udfylde for ham, der ikke kunde skrive, en der-til indrettet Ansøgningsblanket, og efter Tiltaltes Opgivende skrev Dagnæs-Hansen udfør det i Blanketten under Nr. 10 anførte Spørgsmaal om Andragerens Formue: »Løsøre, assureret for 500 Kr., Husleje for Livstid, 150 Kr. i Vordingborg Sparekasse«, og udfør Spørgsmaalet Nr. 11 om Andragerens Gæld: »Et Laan i Vordingborg Bank paa 500 Kr. forrentes og afdrages med 50 Kr. aarlig«, og paa det for Ansøgerens Underskrift bestemte Sted under en trykt Erklæring paa Tro og Love og Rigtigheden af de paa Ansøgningsblankettens Spørgsmaal givne Besvarelser skrev Dagnæs-Hansen, medens Tiltalte holdt paa Pennen, dennes Navn.

Derefter maa Tiltalte antages at have indgivet Andragendet til Kastrup Sogneraad, der imidlertid, inden det traf nogen Bestemmelse, foranledigede Tiltaltes Forhold undersøgt, hvorefter nærværende Sag blev rejst.

Tiltalte, der efter sin Forklaring var klar paa Betydningen af de omtalte Spørgsmaal, der oplæstes for ham, inden Besvarelserne tilførtes Blanketten, har erkendt, at han var sig Besvarelsernes Urigtighed bevidst, idet han vidste, at han havde mindst 500 Kr. indestaaende i Sparekassen og ikke kunde siges at have nogen Gæld til Banken, og at han opgav sin Formue ringere, end den i Virkeligheden var, i den Tanke derved at opnaa en Understøttelse, som han ved sandfærdig Besvarelse af Spørgsmaalene maaske ikke vilde kunne faa, eller i hvert Fald for derved lettere at opnaa Understøttelse, end om Sandheden kom frem.

Hvad angaar Tiltaltes Unkladen af i Ansøgningen at nævne den af Tjenestekarl Nielsen udstedte Panteobligation, maa der gaas ud fra, at det ved dennes Udstedelse var Tiltaltes Mening, at Afdraget og Renter kun skulde betales, naar det passede Nielsen, og at Nielsens Pligt i saa Henseende ganske skulde falde bort ved Tiltaltes Død, og Tiltaltes Forklaring kan ikke forkastes, forsaavidt den gaar ud paa, at han, hvem Karakteren af det nævnte Skyldforhold stod uklart, ikke med sin Unkladen af i Ansøgningen at nævne det omtalte Skyldforhold har forbundet nogen Hensigt dermed at gavne Andragendet.

Med Hensyn til den i Ansøgningen afgivne Erklæring paa Tro og Love har Tiltalte vel erkendt, at Andragendet i sin Helhed er læst op for ham, og tilføjet, at Bemærkningen om Erklæringens Afgivelse paa Tro og Love saaledes ogsaa maa være læst op for ham, men da han har erklæret, at han ikke husker dette, og det iøvrigt ikke er fuldt bevist, findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte med Vidende har ladet en saadan Erklæring forsyne med sin Underskrift, og medens Tiltalte for sit ovennævnte Forhold med Rette i Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 257, findes han for det her nævnte Forhold, for hvilket han i Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 154, at maatte frifindes.

Den 3 Maj d. A. — efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt — betalte Nielsen Tiltalte et Afdrag paa Pantegælden af 25 Kr., og Tiltalte har erkendt, at han ved denne Lejlighed sagde til Nielsen, at hvis han, Nielsen, kom i Retten, skulde han ikke omtale dette Afdrag, ligesom han den 9de s. M., da Tiltalte og Nielsen begge skulde afhøres i Sagen, forinden kaldte Nielsen ind i en Port og gentog Anmodningen.

Efter Nielsens Forklaring paalagte Tiltalte ham ved sidstnævnte Lejlighed i Retten at sige, at han endnu ikke havde været i Stand til at betale Afdraget, og denne Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte har erklæret ikke at kunne benægte, findes efter Omstændighederne at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Ved den derpaa følgende Afhøring i Retten udtalte Nielsen sig i Overensstemmelse med Tiltaltes Paalæg, uden at hans Forklaring dog blev ført til Protokollen, og i Overensstemmelse med Nielsens Forklaring maa det antages, at han ikke vilde have fastholdt det urigtige

Anbringende, hvis Rigtigheden af hans Forklaring alvorligen var bleven ham foreholdt, og endnu mindre beediget det.

Tiltalte, der for dette Forhold retteligen i Underretsdømmen er anset efter Straffelovens § 146, kfr. § 52, vil altsaa være at anse efter Straffelovens § 146, kfr. § 52, og efter § 257.

Da den i Underretsdømmen fastsatte Straf af simpelt Fængsel i 2 Maaneder findes passende, — — — vil Underretsdømmen være at stadfæste.

Fredag den 26 Oktober

Nr. 96. Gæstgiver Hans Jensens Hustru, **Jensine**, født **Knudsen**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Amtmanden over Thisted Amt paa det Offentliges Vegne
(Nellemann efter Ordre),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Nykøbing paa Mors Købstads Ekstrarets Dom af 10de Maj 1904: De Tiltalte, Jensine Knudsen, Jensens Hustru, og Maren Jensen, bør for Tiltale af Aktor, Sagfører Hagensen af Nykøbing Morsø, i denne Sag fri at være. Tiltalte, Gæstgiver Hans Jensen af Nykøbing Morsø, bør til Nykøbing Købstads Politikasse bøde 30 Kr., men iøvrigt for Tiltale af Aktor i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hagensen af Nykøbing Morsø, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører J. Sørensen, sammesteds, 12 Kr., udredes af de Tiltalte in solidum. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1904: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, i Salær 20 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Nærværende Sag er af Appellantinden indanket for Højesteret i den civile Proces's Former med Hensyn til den af hende paastaaede Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel. Efter hvad der er fremkommet og i det Væsenlige gengivet i Dømmen, er der ikke tilvejebragt saadanne Oplysninger, at Betingelserne for at tilkende Appellantinden Erstatning efter Lov af 5 April 1888 § 1 kunne anses at være tilstede. Hendes Paastand om Tilkendelse af Erstatning for det af hende udstaaede Varetægtsfængsel vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. De Parternes beskikkede Sagsførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Det Offentlige bør for Tiltale af Appellantinden, Gæstgiver Hans Jensens Hustru Jensine, født Knudsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Hindenburg og Nellemann hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gæstgiver Hans Jensen i Nykøbing paa Mors og hans Hustru Jensine Knudsen ere under nærværende Sag — der i første Instans tillige angik Tjenestepige Maren Jensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — satte under Tiltale Førstnævnte for Forbrydelse mod Sædeligheden og for Overtrædelse af Politivedtægten og Sidstnævnte for Forbrydelse mod Sædeligheden samt for Tyveri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte Jensen, der tidligere havde været Tømmermester i Nykøbing paa Mors, for ca. 1¹/₂ Aar siden i Forening med sin medtiltalte Hustru paabegyndte Driften af et Gæstgiveri eller Værtshushold i en Ejendom, »Aahuset« kaldet, der er beliggende lidt udenfor bemeldte Købstad, og at den i første Instans medtiltalte Maren Jensen i Tiden fra den 15de eller 16de August til den 5 Oktober f. A. tjente i de Tiltaltes Beværtning, samt at desuden en ca. 21 Aar gammel Datter og en noget yngre Søn havde Ophold hos de Tiltalte.

Den 29 September f. A. ved Aftenstid indfandt den paa dette Tidspunkt i Karby paa Mors ansatte Skolelærer Andresen sig i de Tiltaltes nævnte Beværtning sammen med en i Nykøbing bosat Cyklehandler Olesen. Andresen, der samme Dag var kørt fra Karby til Nykøbing, havde i en Bank solgt en Obligation, for hvilken der ialt var udbetalt ham 1892 Kr., og heraf havde han efter sin Forklaring brugt 250 Kr. til Indfrielse af en Veksel samt nogle og tyve Kroner til andre Udgifter, saaledes at han ved sin Ankomst til »Aahuset« var i Besiddelse af noget over 1600 Kr., af hvilket Beløb han, efter hvad han videre har forklaret, opbevarede 1300 Kr. i sin Tegnebog, medens han havde 300 Kr., bestaaende af 10 Tikronesedler, 2 Halvtredskronesedler og 1 Hundredekroneseddel, i sin Vestelomme og nogle Sølvpenge i sin Portemonnæ. Andresen og Olesen sad først i nogen Tid i den almindelige Restaurationsstue, hvor de tildels i Forening med et Par andre tilstedeværende Personer nød forskellige Drikkevarer, men da Andresen derefter hørte, at der blev musiceret i det tilstødende Værelse — hvilket efter de Tiltaltes Forklaringer i Almindelighed benyt-

tedes som deres private Dagligstue og kun ved enkelte Lejligheder, navnlig naar der var mange Gæster i Beværtningen, tillige anvendtes i Forbindelse med Restaurationsstuen — gik han efter dertil at have indhentet Tiltalte Jensens Samtykke, som straks blev ham meddelt, ind i bemeldte Dagligstue, hvor foruden Pigen Maren de Tiltaltes ovennævnte Datter og Søn opholdt sig. Andresen trakterede nu disse med svensk Banko og Portvin, og da efterhaanden ogsaa de øvrige Gæster fra Restaurationsstuen kom ind i det private Værelse, trakterede Andresen ogsaa disse med Drikkevarer. Ud paa Aftenen bestemte Andresen, da det var bleven for mørkt til at køre hjem til Karby, sig til at blive Natten over i Nykøbing, og da han i den Anledning spurgte Tiltalte Jensen, om han kunde overnatte i »Aahuset«, gik denne efter nogen Betænkelighed, som efter bemeldte Tiltaltes Forklaring var begrundet i, at han ikke havde nogen Fremmedbog, ind herpaa, hvorefter Andresen forlangte noget at spise, og nu trakterede han hele Selskabet, derunder ogsaa de Tiltaltes Datter og Søn samt Maren, med et Aftensmaaltid, der indtoges omtrent Klokken halv elleve, og hvortil der blev nydt Rødvin og ifølge nogle af de afgivne Forklaringer tillige Snaps og bajersk Øl. Efter Aftensmaaltidet begyndte der derpaa et stærkt Drikkeri, i hvilket foruden de fornævnte Personer ogsaa begge de Tiltalte deltog, og hvorunder Andresen vedblivende rekvirerede og betalte, efterhaanden som Drikkevarerne, der bl. a. bestod af 2 hele og 13 halve Flasker Champagne samt en Del Portvin, serveredes. Andresen sad under Drikkelaget i en Sofa med Maren, hvem han maa antages at have omfavnet og kysset i Paasyn af i hvert Fald en Del af det øvrige Selskab, ligesom han ifølge flere af de Tilstedeværendes Forklaringer maa antages gentagne Gange at have udtalt, at Maren skulde sove hos ham, og da Drikkelaget ca. Kl. 5¹/₂ Morgen ophørte, maa Andresen antages at have været i høj Grad paavirket af de nydte Drikkevarer.

Medens Cyklehandler Olesen efter sin Forklaring var gaaet hjem allerede Kl. 11¹/₂, og en anden af Deltagerne i Drikkelaget efter sin Forklaring havde forladt Selskabet Kl. 3, maa det antages, at de øvrige Deltagere i Drikkelaget, forsaavidt de ikke hørte til Tiltaltes Husstand, først forlod »Aahuset« ved Drikkelagets Ophør. Da Andresen nu vilde i Seng, blev der, uagtet de Tiltalte havde et Gæsteværelse paa Loftet, som de dog efter deres Forklaringer, navnlig fordi Loftstrappen var saa stejl, ikke vilde overlade Andresen, anvist denne Natteleje i de Tiltaltes eget, i Stueetagen beliggende Soveværelse, i hvilket der henstod 2 Senge, og da Andresen derefter begav sig ind i det ham saaledes anviste Værelse, fulgte Maren med ham. Ifølge Marens Forklaring var hun hertil beordret af Tiltalte Jensine Knudsen, der dog tillige havde opfordret hende til straks at komme ud igen, men bemeldte Tiltalte har ikke villet erkende at have givet Maren noget saadant Paalæg, hvorimod Maren efter hendes Forklaring kun gik ind i Sovekammeret for at tage Tæppet af Sengen.

Da Andresen forlod Dagligstuen for at gaa ind i Soveværelset, gav han Maren, efter hvad denne har forklaret, uden at Andresen har turdet benægte Rigtigheden heraf, i en mellemliggende Gang en Penge-seddel, hvilken hun først, da hun efter at være kommet ind i Sovekammeret opdagede, at det var en Hundredekroneseddel, erklærede

ikke at turde beholde, men som hun derpaa, da Andresen udtalte, at hun skulde beholde den og tie stille dermed, stak til sig og beholdt.

Det maa derhos antages, at hun ikke før nogen Tid efter, da hun havde gjort sig bemærket ved at foretage større Indkøb af Klædningsstykker m. m. i Nykøbing, hvorfor Tiltalte Jensine Knudsen spurgte hende, hvorfra hun havde Penge dertil, fortalte denne Tiltalte, at Andresen havde foræret hende en Hundredekrøseseddel.

Da Andresen og Maren, som meldt, var komne ind i Soveværelset, vilde Andresen dreje den i Dørlassen siddende Nøgle for, hvilket Maren dog forhindrede, og Andresen afførte sig derefter sine Klæder og gik i Seng. Han har derhos forklaret, at det forekommer ham, at Maren ligeledes klædte sig af og gik i Seng med ham, men ligesom Rigtigheden heraf bestemt er benægtet af Maren, saaledes giver det iøvrigt Oplyste ogsaa Føje til at antage, at Andresen i saa Henseende har husket fejl. Efter at være kommet i Seng forlangte Andresen en halv Flaske Portvin, og Maren gik derfor ud i det umiddelbart til Soveværelset stødende Køkken, hvor Tiltalte Jensine Knudsen — medens Tiltalte Jensen havde lagt sig til at sove paa en Sofa — da opholdt sig, beskæftiget med Opvaskning, og fik af hende den forlangte Flaske Vin, som hun betalte med 2 Kr., der hertil var hende leverede af Andresen. Liggende i Sengen tømte Andresen nu denne Flaske Vin, idet dog Maren deltog i Fortæringen, hvorimod Tiltalte Jensine Knudsen har benægtet Rigtigheden af Marens Forklaring, forsaavidt den gaar ud paa, at ogsaa Jensine Knudsen var med til at drikke Vinen.

Da denne var fortæret, forlangte Andresen endnu en halv Flaske Portvin, som Maren ligeledes fik hos Tiltalte Jensine Knudsen, og som Andresen, efter hvad saavel Maren som Tiltalte Jensine Knudsen har forklaret, betalte med en Halvtredskroneseddel, paa hvilken der af Sidstnævnte, som for at bytte Sedlen havde været inde i Soveværelset for at tage Penge ud af Skuffen i et der henstaaende Skrivebord, blev, efter hvad baade hun og Maren har forklaret, givet ham 4 Tikronesedler og 4 Tokronestykker tilbage, og Tiltalte Jensine Knudsens Forklaring gaar derhos, saaledes som den i sin endelige Skikkelse foreligger, ud paa, at hun efter Andresens Anmodning selv lagde de nævnte 48 Kr. ind i hans Tegnebog. Ifølge den af Maren afgivne Forklaring blev Andresen, efter at den sidst rekvirerede Portvin var drukket, saa beruset, at hun ikke vilde være længere i Soveværelset, hvorfor hun forlod dette og ikke senere vendte tilbage, uagtet Andresen ved hendes Bortgang bad hende om at komme igen.

Da Andresen vaagnede den næste Dag langt op ad Formiddagen, eftersaa han, efter hvad han videre har forklaret, sin Pengebeholdning, og medens han fandt de 1300 Kr., som han, som meldt, havde lagt i sin Tegnebog, hvor de beroede i et særskilt Rum, urørte og endvidere havde noget over 6 Kr. hos sig i Sølv mønt, havde han slet intet i Behold af de 300 Kr., som han, som anført, den foregaaende Aften ved Ankomsten til »Aahuset« havde haft liggende i sin Vestelomme, og Rigtigheden af, at Andresen ikke ved sin Opvaagnen var i Besiddelse af noget større Beløb end her angivet, er bestyrket ved den af Maler Dyhr af Karby, der havde indfundet sig i »Aahuset« for at faa Andresen med sig hjem, afgivne Forklaring, ifølge hvilken Andresen foreviste ham sin Pengebeholdning, der da udgjorde ca. 1300 Kr.

Da nu Betalingen for, hvad Andresen under sit Ophold hos de Tiltalte havde fortæret og trakteret med, efter hans Formening ikke oversteg 100 à 150 Kr., og da han ikke i Øjeblikket huskede, at han havde foræret Maren en Hundredekroneseddel — hvilket han først under de optagne Forhør har indrømmet Sandsynligheden af — savnede han saaledes henimod 200 Kr., i hvilken Anledning han gjorde Tiltalte Jensen Forestillinger, idet han bl. a. efter Opfordring af Dyhr forlangte en Opgørelse over, hvad han i det Hele havde faaet og betalt i Løbet af den foregaaende Aften og Nat, hvilket Tiltalte Jensen dog slog hen, hvorefter Andresen forlod »Aahuset« uden at have modtaget den forlangte Opgørelse.

Efter at Andresen under de i Sagen optagne Forhør maa anses at have erkendt, at han under de ovenmeldte Omstændigheder har givet 100 Kr. til Maren, bliver der, idet Tiltalte Jensen har forklaret, at han ikke kan sige, hvor meget Andresen i det Hele har forbrugt hos ham, men at han anslaar det til ca. 100 Kr., dog et Beløb til Rest paa omkring 100 Kr., som Andresen har forment er blevet ham ulovligt fravendt under hans Ophold i de Tiltaltes Beværtning, og med Hensyn hertil er det, at der under Sagen saavel mod Maren som mod Tiltalte Jensine Knudsen er rejst Sigtelse for Tyveri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Ligesom det imidlertid ved Underrettsdommen er antaget, at der imod Marens Benægtelse ikke er tilvejebragt Bevis for, at hun har fravendt Andresen noget Pengebeløb udover de 100 Kr., han frivillig har givet hende, hvorfor hun ogsaa ved bemeldte Dom er frifunden for Aktors Tiltale med Hensyn til den mod hende i den nævnte Henseende rejste Sigtelse, saaledes kan det heller ikke ved det under Sagen oplyste imod Tiltalte Jensine Knudsens Benægtelse anses godtgjort, at hun paa ulovlig Maade har fravendt Andresen noget Pengebeløb eller været delagtig i saadan Fravendelse, i hvilken Henseende det navnlig skal bemærkes, at om end Rigtigheden af Andresens ovenanførte Forklaring om Størrelsen af det Pengebeløb, hvoraf han den ommeldte Aften forinden sin Ankomst til »Aahuset« var i Besiddelse, i det Væsenlige er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, har hans Forklaringer iøvrigt, bl. a. angaaende den Maade, hvorpaa han opbevarede sine Penge paa sin Person, paa flere Punkter været vakkende og ubestemte, saa at der ikke ubetinget kan lægges Vægt paa hans Opgivelser med Hensyn til, hvorledes han har omgaaedes med de Penge, han havde hos sig. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte Jensine Knudsen, der er født i Aaret 1849, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er frifunden, forsaavidt angaar Sigtelsen for Tyveri eller Meddelagtighed heri.

Med Hensyn dernæst til den mod begge de Tiltalte — saavel som mod oftnævnte Maren — rejste Sigtelse for Forbrydelse mod Sædeligheden har Lærer Andresen, efter at han først til en Politirapport havde forklaret, at han under sit heromhandlede Ophold i »Aahuset« havde haft legemlig Omgang med Maren og betalt hende herfor samt muligen ogsaa med de Tiltaltes fornævnte Datter, under de derefter optagne Forhør forklaret, at der ikke ved den paagældende Lejlighed fandt Samleje Sted mellem ham og Maren, ligesom han maa anses ganske at have frafaldet sin Forklaring til Rapporten, forsaavidt de

Tiltaltes Datter angaar. Maren, om hvem det forøvrigt er oplyst, at hun under et tidligere Ophold i København har af Politiet erholdt Advarsel mod at søge Erhverv ved Utugt, har bestemt benægtet ved den ommeldte Lejlighed at have haft Samleje med Andresen, og efter alt, hvad der foreligger, er der ej heller Grund til at antage, at saadant har fundet Sted.

Begge de Tiltalte har ikke villet erkende, at de har lagt Mærke til, at Andresen under det forommeldte Drikkelag omfavnede og kyssede Maren eller iøvrigt overfor hende gjorde utugtige Tilnærmelser eller udtalte, at hun skulde sove hos ham, ligesom de har paastaet, at de har været ganske ubekendte med, at Maren var løsagtig og havde et daarligt Rygte, og navnlig har de benægtet, at de med Kendskab til Marens tidligere usædelige Forhold skulde have antaget hende som Tjenestepige i deres Beværtning for derved at drage yderligere Søgning til denne. Ved det under Sagen oplyste kan det nu ej heller overfor de Tiltaltes saaledes fremsatte Benægtelse anses godtgjort, at de har gjort sig skyldige i noget Forhold, der vil kunne henføres under Straffelovens § 182, eller i nogen anden Forbrydelse mod Sædeligheden, og det maa derfor ligeledes billiges, at de — ligesom den i første Instans medtiltalte Maren, der forøvrigt maa antages efter Underrettsdommens Afsigelse at have forladt Landet — ved Underrettsdommen i saa Henseende ere frifundne for Aktors Tiltale.

Hvad endelig angaar Sigtelsen mod Tiltalte Jensen for Overtrædelse af Politivedtægten for Nykøbing Købstad paa Mors, kan det, uanset at flere af de under Sagen afhørte Deponenter har forklaret, at Andresen under det formeldte Drikkelag i Tiltaltes Beværtning i Løbet af Aftenen og Natten blev i betydelig Grad beruset, men at Tiltalte ikke desto mindre vedblev at udskænke berusende Drikkevarer for ham, ikke imod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at Andresens Beruselse har været saaledes kendelig for Tiltalte, at han ved at servere efter Andresens Rekvisitioner kan anses at have overtraadt bemeldte Vedtægts § 48, hvorved det er forbudt i offentlige Beværtningssteder at udskænke stærke eller berusende Drikke for Berusede.

Ej heller kan det mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at der ved den ommeldte Lejlighed har i Tiltaltes Beværtning fundet saadanne mod Orden og Sømmelighed stridende Optrin Sted, at Tiltalte herfor vil kunne drages til Ansvar efter Vedtægts § 46, ifølge hvilken enhver, der driver offentlig Beværtning, har at sørge for, at der i de dertil benyttede Lokaler intet forefalder, som strider mod Orden og Sømmelighed. Derimod maa det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Foreliggende stemmende Erkendelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved den tidmeldte Lejlighed har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Vedtægts § 49, i hvilken det er paabudt, at offentlige Beværtningssteder skal holdes lukkede fra Kl. 11 Aften til Kl. 5 Morgen, og at der i bemeldte Del af Døgnet ingen Beværtning eller Udskænkning maa finde Sted, og ingen Gæster indlades eller opholde sig paa slige Beværtningssteder. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født i Aaret 1839, og som efter det Foreliggende engang tidligere har for begaaet Nattesæde i Mindelighed erlagt en Bøde til Politikassen af 10 Kr., men som iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet

udenfor København af 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde til vedkommende Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemt til 30 Kr.

I Henhold til det Anførte vil Underretsdømmen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste — — —.

Tiltalte Jensine Knudsen, der under den stedfundne Undersøgelse har været arresteret fra den 16 Oktober til den 15 December f. A., har for det Tilfælde, at hun maatte blive frifunden, for Overretten nedlagt Paastand om at tilkendes en Erstatning af Statskassen af 4000 Kr. eller et af Retten fastsat Beløb for den hende overgaaede, efter hendes Formening uforskyldte Fængsling, men naar henses til, at Tiltaltes Frifindelse, navnlig forsaavidt angaar Sigtelsen for Tyveri eller Meddelagtighed heri, som det fremgaar af det Foranførte, hovedsagelig er begrundet i Mangel paa Bevis, samt til, at Tiltaltes under Sagen afgivne Forklaringer, ikke mindst med Hensyn til Tilbagebetalingen af de forommeldte 48 Kr. til Andresen, i ikke ringe Grad har været vaklende og tildels aabenbart usandfærdige, findes der ikke under Sagen at være fremkommet saadanne Oplysninger, som positivt godtgøre Tiltaltes Uskyldighed i det Forhold, der i alt Fald tildels har givet Anledning til hendes Fængsling, og hendes Paastand, der saaledes ikke er hjemlet i Bestemmelserne i Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888, vil herefter ikke kunne tages til Følge.

Nr. 253.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Julius Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Margarine-loven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juni 1906: Tiltalte Carl Julius Christensen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Julius Christensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Julius Christensen, der er født den 18 Februar 1868 og ikke er funden forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Margarine-loven.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 29 Marts d. A. blev der af Ekspeditricen i Mejeriforretningen Westend Nr. 12 i Kælderen her i Staden, hvilken Forretning ledes af Tiltalte, til en Kunde, der forlangte et Pund »Bona Margarine«, udleveret et Pund fra en anden Fabrik hidrørende Margarine, nemlig »Antoni Jürgens $\frac{1}{2}$ pCt. Margarine«. Ekspeditricen, der paa Kundens udtrykkelige Spørgsmaal, om det nu ogsaa var »Bona Margarine«, gav et bekræftende Svar, udleverede Margارينen i Papir, mærket »Otto Mønstedts 10 pCt. Elefant Margarine«.

Ekspeditricen har forklaret, at det aldrig er faldet hende, der kun siden 1 Marts d. A. har haft med Margarinehandel at gøre, ind, at det spillede nogen Rolle, hvad Slags Margarinepapir hun lagde om de forskellige Slags Margarine, og Tiltalte har forklaret, at han aldrig har givet Ekspeditricen nærmere Instruksler i saa Henseende.

Det kan nu vel ikke anses bevist, at der med den omhandlede Udlevering af Jürgens Margarine som Bona Margarine og med Benyttelse af det for Elefant Margarine bestemte Papir har været forbundet nogen svigagtig Hensigt. Derimod vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 43 af 22 Marts 1897 § 17, 2det Stykke, jfr. § 4, 4de Stykke, og § 17, 3dje Stykke, jfr. § 4, 3dje Stykke, samtlige Paragraffer sammenholdte med Bkg. Nr. ^{56/1897} § 2 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 67. Overretssagfører **Viggo Holm** (Selv)

contra

Proprietær **Axel Jørgensen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om en Sagfører, der rettelig er engageret af en anden Sagfører til at optræde for en Tredjemand, kan holde sig for sit Salær og sine Udlæg til denne Tredjemand.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 23 December 1904: Indstævnte, Proprietær Axel Jørgensen, bør til Citanten, Overretssagfører Viggo Holm af Holbæk, betale 291 Kr. 53 Øre fmed Renter 5 pCt. aarlig fra den 11 December f. A. indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Maj 1905: Appellanten, Proprietær Axel Jørgensen af Frederiksberg, bør for Tiltale af Appellindstævnte, Overretssagfører Viggo Holm af Holbæk, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter hvad der af Appellanten uimodsiget er anført, havde de i den indankede Dom nævnte to Personer, der havde protesteret imod Indstævntes Paastand om Ejendomsdom paa de ommeldte Jordlodder, men efter Forhandling vare gaaede ind paa at frafalde denne deres Protest imod en Affindelsessum af 207 Kroner, lige forinden dette Beløb udbetaltes dem, erklæret, at de, hvis Beløbet ikke straks blev betalt, vilde indlade Sagen til Dom med deres Protest, og, efter hvad der ligeledes maa anses uomtvistet, vilde dette have haft til Følge, at Ejendomsdom paa bemeldte Jordlodder var bleven nægtet Indstævnte, og at denne, der havde solgt Jordlodderne sammen med en større Ejendom, herved vilde være ifalden Vanhjemmelsansvar overfor sine Købere.

Under disse Omstændigheder har Appellanten været beføjet til at udlægge de nævnte 207 Kroner med Ret til at fordre Beløbet godtgjort af Indstævnte, og da der ikke er Føje til at anse denne Appellantens Ret mod Indstævnte for frafalden, fordi Appellanten af Overretssagfører Ohlmann var anmodet om at udlægge det ommeldte Beløb og saaledes ogsaa var berettiget til at fordre dette godtgjort af denne, samt da Indstævnte efter den angivne Beskaffenhed af Appellantens Ret maa være udelukket fra overfor denne at gøre sit Tilgodehavende hos Ohlmann gældende til Modregning, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Appellanten 207 Kroner med Renter efter Paastanden. Med Hensyn til de øvrige af Appellanten paastaaede Beløb, tilsammen 84 Kroner 53 Øre, vil derimod Indstævnte i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der forsaavidt i det Væsenlige tiltrædes, være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves for alle Retter.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Proprietær Axel Jørgensen, bør til Appellanten, Overretssagfører Viggo Holm, betale 207 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 December 1903, indtil Betaling sker, men iøvrigt bør Indstævnte for Appellantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Appellanten, Proprietær Axel Jørgensen af Frederiksberg, der agtede at anlægge en Sag til Erhvervelse af Ejendomsdom paa to Jordlodder i Merløse og Tudse Herreder, er engagerede hertil Overretssagfører Ohlmann i København.

Retssagen førtes i Tiden December 1900 — Februar 1902, og under denne gav Appelindstævnte, Overretssagfører Viggo Holm af Holbæk, Møde for Appellanten efter Anmodning af Overretssagfører Ohlmann.

Under Retssagen meldte sig to Personer, som prætenderede at have Rettigheder med Hensyn til fornævnte Lodder, og for at faa disse Personer til at frafalde deres mulige Ret betalte Appelindstævnte dem efter Anmodning af Ohlmann 207 Kr., hvorefter Ejendomsdom maa antages at være erhvervet og at være bleven tinglæst paa vedkommende Ejendoms Folio.

Imidlertid var Ohlmanns Bo blevet taget under Konkursbehandling. Han selv var rømmet af Landet, og Appelindstævnte anlagde da nærværende, i første Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret procederede Sag, under hvilken han paastod Appellanten tilpligtet at betale ham dels fornævnte Beløb af 207 Kr., dels 84 Kr. 53 Øre, der udgjorde Retsgebyrer og Betaling for Møder under Retssagen m. m. tilsammen 291 Kr. 53 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 11 December 1903 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Efter at Appelindstævntes Paastand var tagen til Følge ved Underrettens Dom, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes, har Appellanten indbragt Sagen for Overretten, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte har paastaaet Dommen stadfæstet.

Begge Parter have derhos paastaaet sig tilkendte Sagens Omkostninger for nærværende Ret.

Appelindstævnte har ikke gjort gældende at have foretaget de Skridt, for hvilke han søger Betaling, eller at have udredet de af ham udlagte Beløb efter Anmodning af Appellanten, men støtter sin Berettigelse til at kræve disse Beløb hos Appellanten paa at være indtraadt i Overretssagfører Ohlmanns Retsstilling overfor Appellanten, og forsaavidt angaar det kontant udlagte Beløb, i alt Fald paa Reglerne om negotiorum gestio.

Appellanten, der ikke har bestridt, at Appelindstævnte har udlagt for eller faaet tilgode hos Overretssagfører Ohlmann i Anledning af Sagen om Ejendoms Dom det paastævnte Beløb, har anbragt, at han forlængst har betalt Ohlmann dette hans Tilgodehavende, men overfor Appelindstævntes Benægtelse har han ikke bevist Rigtigheden af dette sit Anbringende.

Selv om der derhos under Hensyn til, at Appellanten ikke er eller kan antages at ville blive krævet af Ohlmanns Konkursbo for de paastævnte Udgifter under Sagen om Ejendoms Dommen, hvilke Udgifter ikke heller ere debiterede Appellanten paa en fremlagt Udskrift af hans Konto i Ohlmanns Hovedbog, maatte kunne gaas ud fra, at Appelindstævnte overfor Appellanten kunde optræde som Sagsøger med Hensyn til disse Beløb, maa der gives Appellanten Medhold i, at Appelindstævnte, der forsaavidt vilde sukkedere i Ohlmanns eller Konkursboets Ret, maa finde sig i, at Appellanten gør gældende til Modregning, hvad han har tilgode hos Ohlmann eller nu Konkursboet.

I saa Henseende er det uimodsagt anbragt af Appellanten, at denne har et langt større udækket Tilgodehavende hos Konkursboet end det paastævnte Beløb andrager, hvilket Tilgodehavende Appellanten efter det bemærkede maa antages berettiget til at bringe til Modregning mod det paastævnte Beløb.

Da Appellindstævnte endelig ikke mod Appellantens Benægtelse har godtgjort, at den Situation, hvorunder han efter Ohlmanns Anmodning udrede det kontante Beløb, var en saadan, at han som negotiorum gestor for Appellanten har Ret til at faa i alt Fald dette Beløb godtgjort af Appellanten, vil denne være at frifinde for Appellindstævntes Tiltale.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 45. Tømmermester **H. Thorbrøgger** (Hindenburg efter Ordre)

contra

•**Nordisk Ulykkesforsikringsaktieselskab af 1898**• (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt med Hensyn til en hos Appellanten opstaaet Brokskade.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 December 1904: De Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikringsaktieselskab af 1898, bør for Tiltale af Citanten, Tømmermester H. Thorbrøgger af Aarhus, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Overretssagfører Kristjansen og Højesteretssagfører Rée bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde den Første 30 Kr. og den Sidste 50 Kr., hvorhos de bør bøde ligesaa meget til Justitskassen. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten fremlagt en efter den indankede Doms Afsigelse erhvervet Erklæring af Stabslæge Andersen gaaende ud paa, at han betragter det indtrufne Uheld med Cyklen som eneste og utvivlsomme Anledning til Brokket.

Efter Sagens samtlige Oplysninger maa der antages at være tilvejebragt en saadan Formodning som den i Forsikringsvilkårenes § 25 omtalte for, at selve Brokskaden o: Indvoldenes Udtræden gennem Lyskekanalen først er sket efter og som Følge af Appellantens Uheld med Cyklen. Hvis Selskabet vil fri sig for Ansvar, har det derfor ifølge den nævnte Bestemmelse i Forsikringsvilkårene Bevisbyrden for, at Skaden ikke desto mindre skyldes Omstændigheder, der ligge udenfor dets Risiko. Et saadant Bevis kan nn ikke anses at være ført af Selskabet,

thi selv om der, som af dette gjort gældende, maatte hos Appellanten forinden Uheldet have udviklet sig en Disposition til Brok, kan der efter det Foreliggende ikke tillægges dette nogen afgørende Betydning, jfr. ogsaa Forsikringsvilkaarenes § 10, der udtrykkeligt kun udelukker Erstatning for Følgerne af »gammel Broksskade«. Idet den Appellanten tilføjede Skade derhos efter det Foreliggende maa antages at være af en saadan Betydning, at den efter Forsikringsvilkaarene giver ham Krav paa Erstatning, findes denne i Henhold til Forsikringsvilkaarenes § 26 b Nr. 3 at kunne bestemmes til 5 pCt. af det for fuldstændig Invaliditet fastsatte Beløb af 10000 Kroner, og Selskabet vil saaledes være at dømme til at betale Appellanten 500 Kroner med Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger i begge Instanser ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige. I Henseende til de nedenfor nævnte Bøder vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, »Nordisk Ulykkesforsikringsaktieselskab af 1898«, bør til Appellanten, Tømmermester H. Thorbrøgger, betale 500 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 2 Marts 1903, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Henseende til de Overretssagfører Kristjansen og Højesteretssagfører Rée idømte Bøder bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 3dje Marts 1899 dateret Police erkendte de Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikringsaktieselskab af 1898, at have forsikret Citanten, Tømmermester H. Thorbrøgger af Aarhus, mod voldsom Død og Legemsbeskadigelse, foraarsaget enten ved Ulykkestilfælde eller ved ydre Vold, for en Forsikringssum af 10000 Kr. i Tilfælde af Død eller fuldstændig Invaliditet og for 10 Kr. pr. Dag i Tilfælde af forbigaaende fuldstændig Arbejdsudygtighed. Af Forsikringsvilkaarene, der findes trykte paa Policen, fremhæves, at efter § 10, andet Stykke, yder Selskabet ikke Erstatning for Skader, som ere en Følge af gammel Broksskade eller andre sygelige Tilstande, samt at det efter § 25, naar de objektivt foreliggende Omstændigheder give Formodning for, at en indtruffen Skade er foraarsaget ved et under Selskabets Risiko faldende Forhold,

paahviler Selskabet, hvis dette vil fri sig for Erstatning, at føre Bevis for, at Skaden ikke desto mindre skyldes Omstændigheder, der ligge udenfor dets Risiko, medens det, naar Formodningen gaar i modsat Retning og naar der hverken er Formodning for det ene eller det andet, paahviler den Forsikrede at føre Bevis for, at Skaden falder under Selskabets Risiko.

Den 2 August 1902 kom Citanten under et mislykket Forsøg paa fra Siden at bestige en Cykle, som herved væltede til den modsatte Side, til at indtage en stærkt skrævende Stilling og følte i det samme Smerte i sin venstre Lyske. Han ænsede dog ikke straks dette, men besteg Cyklen og kørte paa den. Da Smerterne imidlertid ikke fortog sig, og Citanten derhos bemærkede en Hævelse i venstre Lyske, henvendte han sig den 4de samme Maaned til sin Læge, Stabslæge Andersen i Aarhus, som fandt, at han havde en Brokskade og beordrede ham til st anlægge Brokbaand. Den 15 August indgav Citanten derpaa Skadeanmeldelse til det indstævnte Selskab, og da dette nægtede at yde ham Erstatning, anlagde han nærværende Sag. Han gør under denne gældende, at han, da Brokskaden er livsvarig, maa anses at have paadraget sig en »ringere Invaliditet«, for hvilken Invaliditetsgrad Erstatningen efter Forsikringsvilkaarenes § 35*) varierer fra 5 pCt. til 35 pCt. af den for fuldstændig Invaliditet fastsatte Forsikringssum, og han paastaar sig derefter tilkendt 20 pCt. af Forsikringssummen eller 2000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 2 Marts 1903. De Indstævnte procedere til Frifindelse.

Twisten mellem Parterne drejer sig i første Række om, hvorvidt Citantens Brokskade, hvad han paastaar, er bevirket ved det skildrede Uheld med Cyklen, eller om den, hvad de Indstævnte formene, er af ældre Oprindelse og saaledes efter Forsikringsvilkaarenes § 10 ligger udenfor Selskabets Risiko. Til Oplysning herom foreligger der foruden den til Citantens Skadeanmeldelse hørende Attest fra Stabslæge Andersen — i hvilken denne besvarer Spørgsmaalet, om Ulykkestilfældet alene er Aarsag til Skaden med: »Formentlig ja« og derhos som Citantens mangeaarige Læge bevidner, at Citanten aldrig har klaget over Tilfælde, der kunde tyde paa Brok og aldrig har baaret Brokbaand før Uheldet, samt at han (Andersen) aldrig før dette Uheld har set Brok hos Citanten — en den 3 September 1902 dateret Attest fra samme Læge, der ligesom den første er udfærdiget paa en fra Selskabet modtaget trykt Blanket. I denne Attest, som støtter sig til en samme Dag foretagen Undersøgelse af Citanten, udtales det, at Brokket er blødt, af Størrelse som en god halv Valnød, idet det dog ved Hoste bliver saa stort som et lille Æble, at Brokket ikke, naar Citanten staar op, træder ned i scrotum, og at det straks forsvinder spontant, naar han lægger sig ned, at Brokkets Indhold synes at være en Tarmslynge, at Brokringen optager godt Pegefingeren, og at Kanalen er af sædvanlig Længde og Retning, at Brokket er fuldstændigt reponibelt og let og sikkert holdes inde med et passende Brokbaand, samt at der paa den anden — altsaa højre — Side af Citantens Le-

*) Skal være § 26 Litra b Nr. 3.

geme findes en stor Brokport, men intet Brok. De Indstævnte have endvidere fremlagt dels en Erklæring af 24 Marts 1903 fra Selskabets Læge Hassing, som paa Grundlag af Stabslæge Andersens Attester udtaler som sin Formening, at der ikke godt kan være Tale*) om, at der ikke foreligger noget traumatisk Brok, dels og navnlig en Erklæring af 5 Oktober 1903 fra Overkirurg Professor Dr. med. Tscherning. I denne sidste Erklæring udtales det først, at man i al Almindelighed maa holde for, at det er langt sandsynligere, at Brok — særligt de tre almindelige Brok, Laar-, Lyske-, og Navlebrok — hvis de ikke ere medfødte, opstaa ved langvarige Indvirkninger end ved en enkelt kortvarig Indvirkning, Trauma, og det siges derpaa med Hensyn til det foreliggende Broktilfælde — hvilket Professor Tscherning iøvrigt ligesom Selskabets Læge ikke kender af Selvsyn, men kun gennem de i Sagen tilvejebragte Oplysninger, særligt Stabslæge Andersens Attester, at der ikke foreligger nogen Vished for, at det er opstaaet ved det omtalte Uheld med Cyklen, om end nogle Forfattere mene, at en stærkt skrævende Stilling skulde kunne være det Trauma, der snarest kunde anses som Aarsagsmoment, men at der paa den anden Side ej heller havs nogen Vished for, at Brokket er opstaaet successivt; for denne sidste Opfattelse taler dog i høj Grad, at Citanten umiddelbart efter Uheldet kørte bort paa Cyklen og at han saa sent søgte Læge samt Brokkets anselige Størrelse og dets Letbevægelighed, der viser en meget let passabel Kanal, altsaa en Kanal, som formodentlig er passeret en Del, og endelig den store Kanal (stor Brokport) paa højre Side, idet disse Symptomer vanskelig kunne forekomme ved Brok af traumatisk Oprindelse. Efter at de saaledes anførte Erklæringer af Citanten have været forelagte Stabslæge Andersen, har denne afgivet en Erklæring af 28de December 1903. Han fremhæver deri paany, at han i de forløbne Aar gentagne Gange har undersøgt Citanten og aldrig fundet ham lidende af Brok, uden at det imidlertid af Erklæringen kan ses, om de omtalte Undersøgelser have været rettede paa eller egnede til at konstatere, om Citanten havde Brok, og han udtaler sig dernæst om det foreliggende Broks Oprindelse, men paa en saadan Maade, at det, skønt Udtalelserne øjensynligt ere fremsatte for at støtte Citanten, ikke med Bestemthed kan ses, om Andersen fastholder sin Mening om, at Brokket er opstaaet ved Uheldet med Cyklen.

Da der efter det saaledes Foreliggende ikke kan antages at være Formodning for, at Brokket er opstaaet paa den af Citanten angivne Maade, og da Citanten ikke har ført det ham som Følge heraf efter Forskrivningsvilkårenes § 25 paahvilende Bevis, ville de Indstævnte være at frifinde for hans Tiltale.

Sagens Omkostninger, som begge Parter paastaa sig tilkendt, ville efter Omstændighedevne være at ophæve.

Da Overretssagfører Kristjansen og Højesteretssagfører Rée begge under Proceduren have brugt usømmelig Skrivemaade, ville de være at anse efter D. L. 1—12—2 med Bøder til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, der bestemmes til 30 Kr. for den Første og 50 Kr. for

*) Skal være Tvivl.

den Sidste, hvorhos de i Medfør af Fr. 23 December 1735 § 3 ville have at bøde ligesaa meget til Justitskassen.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 247. Højesteretssagfører Liebe

contra

Niels Peter Frandsen og Niels Christian Christensen, kaldet Rødder (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse saavel af Lov om Fiskeriet i ferske Vande af 26 Marts 1898 som af Lov om Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaa m. m. af 7 April 1900.

Rougsø m. fl. Herreders Politirets Dom af 23de Februar 1906: De Tiltalte, Arbejdsmændene Niels Peter Frandsen og Niels Christian Christensen (Rødder) af Mygind, bør hver erlægge en Bøde af 300 Kr., saaledes at $\frac{2}{3}$ af Bøderne tillægges Statskassen, $\frac{1}{4}$ Krogsbæk-Mygind-Skørring Kommunekasse, $\frac{1}{12}$ Aarslev-Hørning Kommunekasse. In solidum betaler de til Aktieselskabet Clausholm Fiskeriselskab 20 Kr., Niels Christian Christensen (Rødder) betaler desuden til samme 10 Kr.; derhos udrede de Tiltalte in solidum alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger. Den af Clausholm Fiskeriselskab optagne Baad konfiskeres til Fordel for Mygind-Krogsbæk-Skørring Kommunekasse. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Løven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Maj 1906: De Tiltalte Niels Peter Frandsen og Niels Christian Christensen, kaldet Rødder, bør hver især bøde 50 Kr. til Krogsbæk-Mygind-Skørring Kommunekasse, 50 Kr. til Hørning-Aarslev Kommunekasse og 200 Kr. til Statskassen. Til Clausholm Fiskeriselskab betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. og Tiltalte Niels Christian Christensen, kaldet Rødder, desuden 10 Kr. Saa udrede de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at Clausholm Fiskeriselskab ikke har Fiskeriret paa den nordlige Side af Allingaa.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Dommen kunne stadfæstes, dog saaledes at Bøderne til Hørning-Aarslev Kommune bortfalder,

og at de Krogsbæk-Mygind-Skørring Kommune tillagte Bøder forhøjes til 100 Kroner for hver af de Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøderne til Hørning-Aarslev Kommune bortfalder og at de Krogsbæk-Mygind-Skørring Kommune tillagte Bøder bestemmes til 100 Kroner for hver af de Tiltalte Niels Peter Frandsen og Niels Christian Christensen, kaldet Rødder. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Liébe og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende, tildels ifølge Begæring af Clausholms Fiskeriselskab i Egenskab af fiskeriberettiget, som offentlig Politisag behandlede Sag ere Arbejdsmændene Niels Peter Frandsen og Niels Christian Christensen, kaldet Rødder, tiltalte for Overtrædelse saavel af Lov om Fiskeriet i ferske Vand af 26 Marts 1898 som af Lov om Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaa m. m. af 7 April 1900.

Tiltalte Frandsen, der maa antages at være født i Aaret 1872, har, foruden at han ved Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 5 April 1894 har været anset efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, med en Bøde til Statskassen af 15 Kr., tidligere gentagne Gange været straffet for ulovligt Fiskeri, nemlig ved Overrettens Dom af 28de August 1899 efter Lov 26 Marts 1898 § 11 med en Bøde af 80 Kr., ved Randers Købstads Politirets Dom af 26 Juli 1900 efter Lov 5te April 1888 § 58 med en Bøde af 30 Kr., ved samme Rets Dom af samme Dato efter Lov 26 Marts 1898 § 11 med en Bøde af 150 Kr. og ved Nørhald m. fl. Herreders Politirets Dom af 27. September 1900 efter samme Lovbestemmelse med en Bøde af 200 Kroner, hvorhos han, som det maa antages, tvende Gange inden Politiretten har vedtaget Bøder henholdsvis af 20 Kroner og 2 Kroner, ligeledes for ulovligt Fiskeri.

Tiltalte Rødder, der er født i Aaret 1853, har, foruden at han ved Højesterets Dom af 12 Marts 1886 har været anset efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, 1ste og 3dje Punktum, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tidligere været straffet ved Rongsø m. fl. Herreders Politirets Dom af 14 Februar 1899 for ulovligt Fiskeri efter Lov 26 Marts 1898 § 11, jævnfør § 6, med en Bøde af 25 Kr., hvorhos han den 11te December 1900 inden samme Politiret for ulovligt Fiskeri, efter ovennævnte Lov, 7 April 1900 har vedtaget en Bøde af 40 Kroner.

Foreløbig bemærkes, at det vel ikke af Politiretsakten kan ses, at de Tiltalte har modtaget særlig Tilkendegivelse om, at de under Sagen ere satte under Tiltale for Overtrædelse af de ovennævnte Lovbestemmelser, men at der dog antages ikke findes aldeles tilstrækkelig Følge til

af denne Grund at annullere Politiretsdommen, idet de Tiltalte, hvøm de nãgaende det af dem udviste Forhold til Politiet indkomne, nedenfor nærmere ommeldte Anmeldelser og de i Anledning af samme optagne Politirapporter ses under Forhørene at være udtrykkelig foreholdte, og som under Sagen ses at have haft Lejlighed til at fremkomme med alt, hvad de maatte have at anføre til Varetagelse af deres Tarv, saavel herefter som efter det iøvrigt Foreliggende ikke kunne have været i Tvivl om, hvad de har været sigtede for, og hvilke Lovovertrædelser de ere satte under Tiltale for.

I tvende Skrivelser henholdsvis af 10de og 13de Oktober f. A. anmeldte det ovennævnte Fiskeriselskab for Politimesteren i Rougsø m. fl. Herreder, at de Tiltalte saavel Søndagen den 8de som Mandagen den 9de s. M., begge Dage om Eftermiddagen, var antrufne fiskende i Forening med Vaad i Allingaa mellem Mygind og Hørning paa en Strækning, hvor Fiskeriretten tilkom Selskabet, hvorfor dette begærede de Tiltalte dragne til Ansvar under en offentlig Sag for Overtrædelse af fornævnte Lov 26 Marts 1898, hvorhos Politimesterens Opmærksomhed henleledes paa, at det af de Tiltalte udviste Forhold tillige indeholdt en Overtrædelse af den ligeledes ovennævnte Lov 7 April 1900, hvorved bemærkes, at den paagældende Aastrækning efter det Oplyste henhører til det i denne Lovs § 1 Litra c Nr. 2 nævnte Vandløb, i hvilket det ifølge Lovens § 4 er forbudt i Tiden fra 1ste August til 1ste Maj at fiske med Vaad.

Med Hensyn til det Søndagen den 8 Oktober Passerede har Murer Andreas Petersen af Mygind edelig forklaret, at han den nævnte Dags Eftermiddag omtrent Kl. 3, da han fra sit Hjem var gaaet ned til Allingaa sammen med nedennævnte Carl Sørensen, saa begge de Tiltalte hver paa sin Side af Aaen trække et Garn, som var forsynet med et Reb i hver Ende, op af Vandet i Aaen, at han endvidere saa, at Tiltalte Rødder, der befandt sig paa Hørningsiden, havde fat i det ommeldte Reb, medens Vidnet ikke kan sige, hvorvidt Tiltalte Frandsen, der ligesom Carl Sørensen befandt sig paa Mygindsiden, havde fat i Rebet, i hvilket derimod Carl Sørensen havde taget fat, og at Vidnet heller ikke kan sige, hvorvidt der var Fisk i Garnet, hvilket han dog maa antage, da de Tiltalte umiddelbart efter forærede ham 3 Skaller. Fremdeles har bemeldt Carl Sørensen, der er Murersvend i Aarhus, som Vidne afgivet en Forklaring, der af de Tiltalte er tillagt Gyldighed uden Beedigelse, og som gaar ud paa Følgende:

Den nævnte Søndag Eftermiddag gik Vidnet med Murer Petersen ned til Allingaa, hvor de antraf 2 Personer, i hvilke Vidnet har genkendt de Tiltalte, og som befandt sig paa hver sin Side af Aaen, saaledes at Tiltalte Frandsen var paa Mygindsiden og Tiltalte Rødder paa den anden Side.

Tværs over Aaen var der en Line, i hvilken Vidnet med Samtykke af Tiltalte Frandsen tog fat, uden at Vidnet husker, om bemeldte Tiltalte da havde Linen i Haanden, eller om den laa paa Jorden. Vidnet spurgte, om han maatte prøve at trække, og han trak derpaa nogle faa Alen gennem Vandet, medens Tiltalte Rødder paa den anden Side af Aaen trak i sit Reb.

Til den ommeldte Line var der fastgjort et Net, som hang ned i Vandet, og det forekommer Vidnet, at der et Sted paa dette Net var

noget »rundt«, uden at Vidnet, der er aldeles ukendt med Fiskeriredskaber, kan udtale sig om, hvad dette »runde«, der, som det forekommer Vidnet, var dannet af Fletværk, var. Med det ommeldte Redskab saa Vidnet de Tiltalte trække ca. 20 Alen gennem Vandet, og Redskabet blev derefter i Vidnets Paasyn trukket op paa Høringsiden.

Hvad dernæst angaar det den 9 Oktober f. A. Passerede, har Arbejdsmændene Martinus Mogensen og Andreas Nielsen, begge af Voldum, afgivet edelige Vidneforklaringer, der overensstemmende gaa ud paa, at Vidnerne i Forening den nævnte Dag om Eftermiddagen mellem Kl. 1 og 2 antraf de Tiltalte, som de begge kendte, hver paa sin Side af Allingaa trækkende paa en længere Strækning gennem Aaen med et Vaad, hvilket de, da Vidnerne paa Mygindsiden var komne dem paa 3 à 4 Favne nær, trak op paa Land paa den modsatte Side af Aaen. Ifølge begge Vidneres Forklaringer iagttog de tydeligt, at der var befæstet Net til den Line, som af de Tiltalte var spændt over Aaen, ligesom de ogsaa observerede, at de Tiltalte drog Vaaddet i Land overfor og udfor P. Simonsens Ejendom i Mygind, og at de Tiltalte forinden havde trukket Vaaddet 3 à 400 Alen gennem Aaen Vest for bemeldte Ejendom, hvorved bemærkes, at det under Sagen er godtgjort, at det ovennævnte Fiskeriselskab har Fiskeretten paa hele den herommeldte Strækning af Aaen.

Begge de Tiltalte har erkendt, at de de ovennævnte tvende Dage ere blevene trufne ved den samme Strækning af Allingaa, hver paa sin Side af denne, trækkende et over Aaen udspændt Reb gennem Vandet, men de, der forøvrigt har hævdet selv at have Fiskeriret paa den paa-gældende Strækning af Aaen, har begge benægtet ved disse Lejligheder at have drevet Fiskeri, idet de har forklaret, at der ikke var noget Garn befæstet til Rebet, og at de kun trak Rebet gennem Aaen for at søge efter en for dem bortkommen Aalekube.

Ligesom det imidlertid ved det under Sagen Fremkomne maa anses godtgjort, at de Tiltaltes Forklaring om den dem tilkommende Fiskeriret er usandfærdig, saaledes maa det ogsaa — uanset at det af Husmand Lars Jensen som Vidne er forklaret, at han den 9 Oktober f. A. saa de Tiltalte trække gennem Aaen med et Reb, hvortil der intet Garn var befæstet, og opfiske en i Aaen drivende Aalekube, hvilket imidlertid efter det Oplyste maa antages at være foregaaet, efter at det af Vidnerne Martinus Mogensen og Andreas Nielsen Omforklarede var passeret, og at være sat i Scene af de Tiltalte for at give sig Skin af ikke at have begaaet noget Ulovligt — trods de Tiltaltes Benægtelse ved de ovenanførte Vidneforklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte i Forening begge de ovennævnte Dage har gjort sig skyldige i det dem paasigtede ulovlige Fiskeri og herunder har benyttet sig af et Vaad.

Efter at der i Anledning af det af de Tiltalte i de ovenmeldte Henseender udviste Forhold var indledet Undersøgelse imod dem, blev det yderligere af fornævnte Fiskeriselskab anmeldt, at de Tiltalte atter Natten mellem Lørdag den 25de og Søndag den 26de November f. A. var antrufne fiskende med Vaad i ommeldte Aa i Selskabets Fiskevand, og at Selskabet ved denne Lejlighed havde sat sig i Besiddelse af en af de Tiltalte ved Fiskeriet benyttet Baad, hvori der var fore-

fundet 1 Laks, 2 Ørreder og 1 lille Bækørred, og dette Forhold blev derefter medinddraget under Undersøgelsen, idet Sigtelsen dog, da der ikke formentes at kunne fremskaffes fornødent Bevis for Tiltalte Frandsens Medskyld, indskrænkedes til alene at gælde Tiltalte Rødder.

Angaaende denne Sigtelse har Arbejdsmændene Niels Poulsen af Clausholm Mark og Martinus Mogensen af Voldum afgivet edelige Forklaringer, der overensstemmende gaa ud paa Følgende: Da Vidnerne, som den paagældende Nat af Fiskeriselskabet var udsendte sammen med Fiskemester Nielsen af Clausholm for at holde Opsigt langs den ene Side af Allingaa, om Morgenens Kl. ca. 4 patrouillerede ved Aaen paa den Strækning, hvor Selskabet har Ret til Fiskeriet, blev de opmærksomme paa, at der kom en Baad sejlene i Aaen fra Vest, uden at de dog paa Grund af Mørket kunde se Baaden, hvorimod de hørte noget rasle, som om en Baad blev sejlet eller staget gennem Vandet og lagt ind mod Land, og et Plask, som om et Garn blev sænket ned i Vandet tværs over Aaen. De lagde sig derfor i Baghold og saa derpaa 2 Personer komme henimod dem paa hver sin Side af Aaen, øjensynlig trækkende et Vaad imellem sig, idet de gik stærkt foroverbøjede og seende sig tilbage.

Da den Person, der gik paa samme Side af Aaen som Opsynsmændene, var kommen dem paa c. 3 Favne nær, sprang de frem, hvorefter Personen straks sprang i Vandet og svømmede over til den modsatte Bred af Aaen, hvortil den af Personen benyttede Line derefter blev trukket over.

I den Person, der saaledes svømmede over Aaen, genkendte begge Vidner bestemt Tiltalte Rødder, hvorimod de ikke kunde se, hvem Personen paa den anden Aabred var. Efter at Linen som meldt var trukket over Aaen, hørte Vidnerne en tung Genstand blive slæbt gennem Græsset paa den anden Aabred, hvortil Poulsen har føjet, at han saa, at det var et Net, der blev halet op paa Aaens modsatte Side, idet han i hvert Fald tydeligt saa Flodholter svømmende ovenpaa Vandet.

Umiddelbart efter det saaledes Foregaaede fandt Vidnerne efter deres videre Forklaring paa den Side af Aaen, hvor de opholdt sig, en til Aabredden ved Hjælp af et Aalejern fastgjort Baad, hvori de foruden bl. a. en Lygte endvidere forefandt 4 Ørreder, der var helt »slappede«, saaledes at de maatte antages at være fangede ganske kort Tid forud.

En med de saaledes af Poulsen og Mogensen afgivne Forklaringer overensstemmende Vidneforklaring er ligeledes afgivet af ovennævnte Fiskemester Nielsen, der dog, da han ikke kender Tiltalte Rødder, ikke har kunnet bekræfte, at denne er identisk med den Person, der, som af de nævnte Vidner omforklaret, svømmede over Aaen.

Vel har nu Tiltalte Rødder benægtet den sidstnævnte Nat at være antruffen ved Allingaa eller dersteds at have drevet Fiskeri, ligesom han har nægtet at have haft noget at gøre med den omforklarede Baad eller de deri forefundne Fisk, men ved de anførte Vidneforklaringer i Forbindelse med, at det af Tiltalte er indrømmet, at bemeldte Baad, der tilhører en Tømrer i Mygind, efter Tilladelse af denne oftere har været benyttet af Tiltalte, der havde Nøglen til Baaden, ligesom Tiltalte efter bemeldte Tømrers Forklaring maa antages at have været

i Besiddelse af en Lygte, ganske svarende til den i Baaden fundne, maa det uanset Tiltaltes Benægtelse anses paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade godtgjort, at han ogsaa har gjort sig skyldig i det herommeldte Fiskeri med Vaad og derunder har fanget de som meldt i Baaden forefundne Fisk.

For de af de Tiltalte efter det Foranførte begaaede Indgreb i det tidtævnte Fiskeriselskabs Fiskeriræt, hvilke Indgreb efter det Foreliggende maa antages foregaaede dels i Krogsbæk-Mygind-Skørring Kommune, dels i Hørning-Aarslev Kommune, vil de være at anse efter Lov 26 Marts 1898 § 11 med Bøder til de paagældende Kommunekasser, hvilke Bøder efter Sagens Omstændigheder findes for hver af de Tiltalte passende at kunne bestemmes til 50 Kr. til hver af de nævnte tvende Kommuners Kasser.

De Tiltalte vil derhos i Medfør af samme Lovs § 12 — idet Oplysning om den gjorte Fangst ikke foreligger, samt idet det af de Tiltalte benyttede Vaad hver af de Gange, de Tiltalte ere overbeviste om at have drevet det ulovlige Fiskeri, maa forudsættes at have været kastet mindst en Gang — have at betale til oftmeldte Fiskeriselskab in solidum 20 Kr. og Tiltalte Rødder desuden 10 Kr.

For de af de Tiltalte begaaede Overtrædelser af Lov 7 April 1900, jfr. Lov Nr. 58 af 14 April 1905, vil de endvidere være at anse efter denne Lovs § 9 samt, da det af dem benyttede Garn ikke er bragt tilstede og saaledes ikke vil kunne konfiskeres, efter samme Lovs § 10, 1ste Stykke, og endelig for Tiltalte Rødders Vedkommende med Hensyn til de ved det sidstnævnte Fiskeri fangne Fisk tillige efter sidstnævnte Paragrafs 2det Stykke med Bøder til Statskassen, der findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr. for hver især.

Derimod bliver der ikke, som ved Politiretsdommen bestemt, Spørgsmaal om Konfiskation af den ved det Natten mellem den 25de og 26de November f. A. begaaede ulovlige Fiskeri benyttede Baad, idet denne ikke findes at kunne betragtes som et Fiskeredskab.

Mandag den 29 Oktober.

Nr. 283. Overretssagfører **Heinrich A. Møller** (Ingen)

contra

Underretssagfører **Valdemar Leopold** (Asmussen).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1906: Indstævnte, Overretssagfører H. A. Møller, bør til Citanten, Underretssagfører Valdemar Leopold, betale de paastævnte 1900 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1904 til den 19 December s. A. og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt 5 pCt. p. a. af 49 Kr. 61 Øre fra den 19 December 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at ud-

redes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den ovennævnte Paategning af 5 December 1903 paa den ovenomhandlede den 23 Januar 1905 fremlagte Obligation ikke er forsynet med Stempel.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, efter at Hovedappellanten havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1906 paaankes til Højesteretsaaret 1907, og efter at Hovedappellanten under 13 Februar 1906 havde paa sin Skyld afbetalt 500 Kroner, ifølge dertil meddelt Antecipationsbevilling har kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, dog med Fradrag af de nævnte 500 Kroner, og Hovedappellanten, skøndt lovlig stævnet, ved Sagens Foretagelse i Højesteret ikke har givet Møde, vil Kontraappellantens Paastand om Dommens Stadfæstelse, med Fradrag i Skylden af ovennævnte 500 Kroner med Renter, være at tage til Følge. Efter Kontraappellantens Paastand og Forskrivningens Indhold vil Hovedappellanten have at betale Kontraappellanten Processens Omkostninger for Højesteret skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at der i det Kontraappellanten, Underretssagfører Valdemar Leopold, tilkendte Beløb fragaar 500 Kroner med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 13 Februar 1906. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Overretssagfører Heinrich A. Møller, til Kontraappellanten skadesløst. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner.

Onsdag den 31 Oktober.

Nr. 93. Detaillist **Anton Thøgersen** (Liebe efter Ordre)

contra

Sognefoged **P. Christoffersen** (Bagger efter Ordre),

betræffende Fastsættelse af Skellet mellem Parternes Ejendomme.

Vennebjerg Herreds ordinære Rets Dom af 11 Juli 1904: Den paa det fremlagte Situationskort afsatte Linie a—b bør være rette Skel mellem Matr. Nr. 28 a og 5 d af Lønstrup By, Maarup Sogn. Indstævnte, Detaillist Anton Thøgersen af Lønstrup, bør under en daglig Mulkt af 10 Kr. til Hjørring Amts Fattigkasse for hver Dag, han

sidder Dommen overhørig, fravige og ryddeliggøre, ogsaa for Bygninger, den ovennævnte Trekant b—x—d samt betale i Erstatning til Citanten, Sognefoged P. Christoffersen, Lønstrup, 40 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 16 November 1901 at regne, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage og Dommen iøvrigt at efterkommes inden 8 Uger, alt efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Juli 1905: Den ovennævnte, paa det under Sagen fremlagte Situationskort med gul Skygge og Bogstaverne a—x—b betegnede Linie bør være rette Skel mellem Ejendommene Matr. Nr. 28 a og 5 d af Lønstrup By, Maarup Sogn. Citanten, Detailist Anton Thøgersen, bør under en Mulkt til Hjørring Amts Fattigkasse af 5 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, fravige Besiddelsen af og ryddeliggøre den for Tiden ubebyggede Del af det ligeledes ovennævnte, paa Situationskortet med Bogstaverne b—x—d betegnede Jordstykke. Saa bør han og i Erstatning for Afsavnet af Jordstykket saavelsom for det fremtidige Afsavn af den bebyggede Del deraf til Indstævnte, Sognefoged P. Christoffersen, betale 100 Kr. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes og iøvrigt at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelige Reskripter af 17 November og 28 December 1905 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paa-kendelse, uanset at dens Genstand maatte findes ikke at udgøre summa appellabilis.

For Højesteret er det uomtvistet, at Skellinien a—b, som er afsat paa det i den indankede Dom nævnte Situationskort, er overensstemmende med den ved Udskiftningen bestemte Grændse. I Dommen er det rettelig antaget, at Hovedappellanten ikke har godtgjort nogen Adkomst til at besidde og bruge nogen Del af det nord for nævnte Skellinie beliggende Grundstykke b—x—d. Men herefter maa Hovedappellanten være pligtig til at fravige og ryddeliggøre hele det omstridte Grundstykke, ogsaa forsaavidt det er bebygget — hvorved bemærkes, at de i Dommen for en Fritagelse i saa Henseende anførte Grunde ikke under de foreliggende Omstændigheder kunne anses tilstrækkelige, og at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat. Han vil derhos efter Kontraappellantens Paastand, mod hvilken ingen særlig Indsigelse er fremsat, have at betale denne den ved Underretsdommen fastsatte Erstatning.

I Henseende til Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser vil det have sit Forblivende ved den indankede Dom. Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

De Parternes beskikkede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Detaillist Anton Thøgersen, bør inden en Frist af 8 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Mulkt af 10 Kroner til Hjørring Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, fravige og ryddeliggøre, ogsaa for Bygninger, det ovennævnte Grundstykke b—x—d. Saa bør han og i Erstatning til Kontraappellanten, Sognefoged P. Christoffersen, betale 40 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 16 November 1901, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe og Bagger hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Indstævnte, Sognefoged P. Christoffersen af Lønstrup, har anbragt, at Skellet mellem den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 28 a af Lønstrup By, Maarup Sogn, og den Syd for samme beliggende Ejendom Matr. Nr. 5 d samstedes udgøres af en paa et fremlagt Situationskort med gul Skygge og Bogstaverne a—x—b betegnet Linie, men at Citanten, Detaillist Anton Thøgersen, ligeledes af Lønstrup — der i Henhold til et den 24 April 1878 udstedt Dokument for et længere Aaremaal har Brugsret over fornævnte Matr. Nr. 5 d — har nogle Aar før Sagens Anlæg tilegnet sig og i 1894 delvis bebygget et paa bemeldte Situationskort med Bogstaverne b—x—d betegnet umiddelbart Nord for det ovennævnte Skel beliggende Stykke af Indstævntes Ejendom, har han under nærværende Sag i første Instans paastaet Linien a—x—b fastslaaet som Skel mellem de to fornævnte Ejendomme samt Citanten tilpligtet dels under Dagmulkt at fravige og ryddeliggøre, ogsaa for Bygninger, Jordstykket b—x—d og dels at betale i Erstatning for Afsavn af Stykket et Beløb af 400 Kr. eller efter uvillige Mænds Skøn, og da disse Paastande ved Underrettsdommen ere tagne til Følge, dog at Erstatningen er fastsat til 40 Kr., hvoraf Citanen er tilpligtet at svare Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 16 November 1901, indtil Betaling sker, har Citanten nu, efter at Sagen under en tidligere Appel af samme var bleven afvist ved Overrettens Dom, af 10 April d. A. paa Grund af en Mangel ved Udfærdigelsen af Underretsakten, paany indanket den her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaet sig fri-funden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten i første Række anført, at det ommeldte Jordstykke henhører under Ejendommen Matr. Nr. 5 d og i hvert Fald siden 1838, da der første Gang blev afsluttet Kontrakt angaaende Brugretten over denne Ejendom, af alle Vedkommende har

været anerkendt som henhørende under samme, der ogsaa, dengang han erhvervede Brugsretten, blev ham paavist efter en Grænselinie, som omfattede Jordstykket. Overfor Indstævntes Anbringende om, at Matrikulkortet og Udskiftningskortet udvise, at Grænsen mellem Matr. Nr. 28 a og 5 d er, som af Indstævnte angivet, har Citanten derhos gjort gældende, at disse Kort maa være urigtige som ikke stemmende med de i Marken værende Skel.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der i Landbrugsministeriet findes en Kopi af Udskiftningskortet over Lønstrup By, paategnet: »opmaalt 1790 af J. C. V. Løffler, inddelt af Westerholdt«; angaaende Forholdet mellem dette Kort, Matrikulkortet og ovennævnte Situationskort er det dernæst under Sagen oplyst, at medens Landbrugsministeriet — hvem Situationskortet har været forelagt — i en Skrivelse af 20 September 1901 har udtalt, at den paa Udskiftningskortet antegnede Grænse mellem Matr. Nr. 28 a og 5 d, »saa vidt man kan se«, er i Overensstemmelse med den, der er angivet paa en i 1888 udfærdiget Kopi af Matrikulkortet, men at »man med det Materiale, der foreligger, ikke ser sig i Stand til at udtale sig om, hvorvidt den paa Situationskortet antegnede med gul Skygge fremhævede Grænse stemmer med Udskiftningskortets og Matrikulkortets Grænse mellem Matr. Nr. 28 a og 5 d«, har derimod Landinspektør Birk, der har udfærdiget Situationskortet, i en dette paategnet Erklæring af Oktober 1901 udtalt, at det paa samme med gul Skygge fremhævede Skel stemmer med det paa Matrikulkontorets Kopi af September d. A. af »Løfflers Kort af 1790, inddelt af Westerholdt« viste Skel, og da Citanten ikke kan anses at have benægtet Rigtigheden af Landinspektørens nævnte Udtalelse, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Skellet mellem Matr. Nr. 28 a og 5 d ifølge Udskiftningskortet falder i den paa Situationskortet med a—x—b betegnede Linie. Citanten har imidlertid videre gjort gældende, at han under alle Omstændigheder har vundet Hævd paa Jordstykket, hvilket han ifølge sit Anbringende har brugt og benyttet i et Tidsrum, der strækker sig udover mere end 20 Aar.

Det er under Sagen in confesso, at den nordre Grænse for det af Citanten benyttede Areal har været dannet af en Markvej, som nu ikke længere er synlig; men medens Indstævnte har anbragt, at den oftnævnte Linie a—x—b har udgjort Vejens søndre Side, saaledes at altsaa selve Vejen har ligget paa hans Ejendom, har Vejen, efter hvad Citanten har anbragt, ligget langs med Nordsiden af det omstridte Jordstykke. Til Oplysning om dette Spørgsmaal er der under Sagen ført forskellige Vidner, men ingen af disse har med Bestemthed kunnet udtale sig om Vejens Beliggenhed; medens nemlig 5 af Vidnerne har forklaret, at Vejen har ligget langs Linien a—b, hvorved de dog har tilføjet, at den mulig har ligget $\frac{1}{2}$ til 2 Alen Nord derfor, og et 6te Vidne har forklaret, at han »sikkert tror«, at Vejen har gaaet netop, som af Indstævnte anbragt, har 4 andre Vidner forklaret, at Vejen formodentlig har ligget paa det af Citanten angivne Sted, men at de dog ikke ere visse derpaa.

Ligesom det imidlertid ikke ved de saaledes afgivne Vidneforklaringer kan overfor Indstævntes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort,

at det paagældende Jordstykke er af Citanten eller hans Forgængere i Brugsretten over Matr. Nr. 5 d benyttet i Forbindelse med nævnte Ejendom, saaledes findes det ej heller iøvrigt ved det under Sagen oplyste at være godtgjort, at der af Citanten er vundet Hævd paa Brugen af samme, og som Følge heraf vil den oftnævnte Linie a—x—b være at fastslaa som Skel mellem de tidnævnte Ejendomme.

Forsaavidt Indstævnte dernæst har nedlagt Paastand om, at Citanten tilpligtes at fravige og ryddeliggøre det omstridte Jordstykke, findes saadan Pligt ikke at kunne paalægges ham med Hensyn til den for Tiden bebyggede Del af samme, i hvilken Henseende bemærkes, at det ved en til Oplysning i Sagen optagen Skønsforretning er af udmeldte Skønsmænd antaget, at medens Jordstykkets Værdi i Handel og Vandel kan anslaaes til 100 Kr., vil Omkostningerne ved Forandringen af en af Citanten opført Bygning, der delvis er beliggende paa Jordstykket, andrage 400 Kr., at Citanten maa antages ved Bygningens Opførelse at have været i god Tro, og at Indstævnte ikke har paavist nogen særlig Interesse i at sættes i Besiddelse af netop denne Del af Jordstykket. Derimod vil Citanten være at tilpligte under en Hjørring Amts Fattigkasse tilfaldende daglig Mulkt, der vil kunne bestemmes til 5 Kr., at fravige den for Tiden ubebyggede Del af Jordstykket, hvorhos han vil have i Erstatning for Afsavnet af hele Jordstykket, saavel som for det fremtidige Afsavn af den for Tiden bebyggede Del af samme at tilsvare Indstævnte et Beløb, der paa Grundlag af det Foreliggende findes at kunne bestemmes til 100 Kr.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 1 November.

Nr. 49. Jordbruger **Christoffer Jacobsen**
(Liebe efter Ordre)

contra

Roskilde Byraad (Hindenborg),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at svare Afgift til Roskilde Kommune efter Frd. 18 Oktober 1811.

Roskilde Bytings Dom af 6 August 1903: Indstævnte, Jordbruger Christoffer Jacobsen af Roskilde Mark, bør til Citanterne, Roskilde Byraad paa Roskilde Kommunes Vegne, betale 35 Kr. 28 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 30 November 1898, til Betaaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Sally i Salær og Portogodtgørelse 50 Kr. 50 Øre hos det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 9 Juni 1905 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Betydning for Sagens Udfald, maa det billiges, at Appellanten ved Dommen er anset afgiftspligtig i Henhold til Frdg. 18 Oktober 1811. Da der imidlertid ikke er afkrævet de tidligere Erhververe af Lodden nogen saadan Afgift, savnes der tilstrækkelig Hjemmel til at paalægge Appellanten den i ovennævnte Forordning for senere Erhververe bestemte forhøjede Afgift, og Appellanten vil derfor alene kunne tilpligtes at erlægge en aarlig Afgift af 2 Skpr. Byg pr. Td. Land efter Kapitelstakst, altsaa for Aaret 1897: 8 Kroner 82 Øre. Med denne Forandring vil Dommen efter Appellantens derom subsidiært nedlagte Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves. Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Christoffer Jacobsen, bør til Indstævnte, Roskilde Byraad paa Roskilde Kommunes Vegne, betale 8 Kroner 82 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 30 November 1898, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. Der tillægges Overretssagfører Sally i Salarium og Portogodtgørelse 50 Kroner 50 Øre og Højesteretssagfører Liebe i Salarium for Højesteret 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Roskilde Bytingsret hertil indankede Sag søgte de Appel-

indstævnte, Roskilde Byraad, ved 1ste Instans Appellanten, Jordbruger Christoffer Jacobsen af Roskilde Mark, til Betaling af 1778 Kr. 29 Øre i aarlig Afgift og Rekognition efter Frdn. 18 Oktober 1811 af Jordlodden Matr. Nr. 60 i Store Hede paa Roskilde Mark for Tiden fra 14 Oktober 1835 til 31 December 1897 tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 November 1898. Appellanten paastod sig frifunden, og begge Parter paastod sig tillagt Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom blev Appellanten dømt til at betale Afgiften for 1897 med 35 Kr. 28 Øre tilligemed Renter som paastaaet, men iøvrigt frifunden for de Appelindstævntes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, og Appellanten har nu indbragt Sagen her for Retten, hvor han, hvem der er meddelt fri Proces, har paastaaet Underretsdommen forandret overensstemmende med hans Paastand i 1ste Instans, medens de Appelindstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse, og begge Parter paastaa sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten, hvorhos den for Appellanten beskikkede Sagsfører, Overretssagfører Sally, paastaar sig tillagt Salær og i Godtgørelse for Portoudgifter 50 Øre.

Ved saakaldte Arvefæstebreve af 14 Oktober 1835, 31 December 1861, 9 Februar 1862 og 24 Juli 1865 blev den til Ejendommen Matr. Nr. 275 af Roskilde Bygrunde perpetuerede Jordlod, Matr. Nr. 60 i Store Hede, overdraget senest til Appellanten mod en Rekognition og Erlæggelse af en aarlig Afgift, og Striden mellem Parterne drejer sig nu først og fremmest, om det ved disse Overenskomster fremkomne Retsforhold er af en saadan Karakter, at Roskilde Kommune er berettiget til at forlange Afgift efter Bestemmelserne i Frdn. 18de Oktober 1811 angaaende de Vilkaar, under hvilke Købstadjorder i Danmark og Norge kan afhændes. Ved Arvefæstebrevene blev Jordlodden overdraget bl. a. paa Vilkaar, at det stod Fæsteren frit for at afstaa Jordlodden, til hvem han vilde, og vel indeholdt de første Arvefæstebreve tillige en Bestemmelse om, at hvis Faderen eller dennes Enke ikke i levende Live havde afstaaet Jordlodden, hjemfaldt den til Bygrundens Ejer — en Bestemmelse, der ikke findes optaget i det sidste Arvefæstebrev — ligesom enkelte Udtryk og mindre væsenlige Bestemmelser i Arvefæstebrevene synes at gaa ud fra, at Overdrageren stedse anses som Ejer af Jordlodden, men efter den førstnævnte Hovedbestemmelse, hvorefter det ganske staar i hver enkelt Fæsters Magt at forhindre, at Jordlodden nogensinde hjemfalder til Bygrundens Ejer, og efter den Raadighed, der ved Arvefæstebrevene i det Hele er tillagt Fæsteren over Jordlodden, findes det med Føje i Underretsdommen antaget, at der ved Arvefæstebrevene er tillagt Fæsteren en Ret, der efter hele sit Indhold har medført en saadan Adskillelse af Jordlodden fra den Grund, hvortil den er henlagt, at Bestemmelserne i Frdn. 18 Oktober 1811 ere anvendelige.

Færdig fra Trykkeriet den 22 November 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 35.

Torsdag den 1 November.

Forsaavidt Appellanten endvidere har gjort gældende, at Afgift efter Frdn. 1811 ikke forinden nærværende Sags Anlæg — uagtet dertil i 1865 af Kæmneren særlig given Anledning — er bleven opkrævet hos eller erlagt af Fæsteren, bemærkes, at der ikke heri med Føje kan lægges nogen Erkendelse fra de Appelindstævntes Side af, at bemeldte Afgift overhovedet ikke lovmedholdelig kunde opkræves, ligesom den omhandlede Undladelse, der alene kan antages at skyldes Uklarhed om, at de Kendsgerninger, til hvis Indtræden den ommeldte Afgiftspligt er knyttet, virkelig forelaa — heller ikke iøvrigt kan anses for nogen tilstrækkelig Adkomst til Frihed for Afgiften.

Da Lodden dernæst 4 Gange har været overdraget, maa det billiges, at Afgiften for 1897 i Underrettsdommen er beregnet til 35 Kr. 28 Øre, og da der, som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, ikke bliver Spørgsmaal om at tilkende Appelindstævnte noget større Beløb, og Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger for Underretten ikke findes at kunne forandres, vil den være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil være at ophæve, og vil der være at tillægge Overretssagfører Sally, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr. og i Portogodtgørelse 50 Øre hos det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredag den 2 November.

Nr. 298.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Juli 1906: Tiltalte Niels Christian Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær

til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Nielsen til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Christian Nielsen, der tiltales for Vold, er født den 13 September 1861 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom; derimod har han den 18 August 1905 inden Frederiksberg Birks Politiret for Vold vedtaget en Bøde af 30 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Syerske Agnes Catrine Louise Wiigh, Willadsens fraskilte Hustru, efter hvis Anmeldelse Undersøgelsen mod Tiltalte er indledet, har forklaret, at hun den 14 Maj d. A. om Aftenen Kl. ca. 9 i Følge med Tiltaltes separerede Hustru paa Cykle begav sig til Ejendommen Blegdamsvej Nr. 26, hvor hun skulde betale et Foreningskontingent i vedkommende Forenings Lokaler over Gaarden. Da hun, trækkende sin Cykle, atter vilde forlade Ejendommen, traf hun i Døraabningen i Porten Tiltalte, der, ligeledes medførende Cykle, vilde ind ad Porten. Cyklerne tørnede derved sammen og blev filtret noget ind i hinanden, hvilket foranledigede Tiltalte til dels at udskælde Anmelderinden og dels at give hende et ubetydeligt Puf. Tiltalte trak saa sin Cykle ind i Porten, medens Anmelderinden gik hen til Tiltaltes Hustru, der havde ventet paa hende paa Blegdamsvejen, og efter at have beklaget sig over den litte Medfart gik Anmelderinden, idet hun lod sin Cykle blive hos Tiltaltes Hustru, paany ind ad Porten til Nr. 26 for, overfor vedkommende Forenings Formand, at besvære sig over Tiltaltes Adfærd. Idet Anmelderinden saa vilde gaa fra Porten ind i Gaarden, kom Tiltalte pludselig hen imod hende, og uden at der blev sagt noget, gav han Anmelderinden med knyttet Haand et Slag, der ramte paa Munden, og dernæst et Slag i den venstre Side af Brystet, hvorved hun faldt omkuld i Porten, idet hun raabte om Hjælp.

Tiltaltes separerede Hustru, Dagmar Marie Aakjær, har edelig forklaret, at hun, efter at Anmelderinden var gaaet ind i Porten til den paagældende Ejendom, saa, at Tiltalte kort efter kom henimod Ejendommen, og at hans og Anmelderindens Cykler, idet de passerede hinanden i Døraabningen i Porten, et Øjeblik blev sammenfiltrede; Vidnet har videre forklaret, at hun hørte, at Tiltalte kaldte Anmelderinden for en Skrubbe, og saa, at han, inden han, efter at have faaet Cyklerne fra hinanden, gik ind ad Porten, gav Anmelderinden et Puf.

Efter at Anmelderinden derefter havde sagt, at hun vilde meddele Foreningsformanden det Passerede, og efter at hun i dette Øjemed atter var gaaet ind i Porten, hørte Vidnet Anmelderinden derinde fra raabe: »Aa, han slaar mig, han slaar mig«, og da hun nu fo'r til, saa hun Anmelderinden ligge i Porten, medens hun gennem dennes mod Gaarden vendende Aabning saa Tiltalte forsvinde ind i Foreningslokalet. Anmelderinden klagede over at være bleven slaaet af Tiltalte baade i Brystet og paa Munden, der straks efter hovnede op.

Snedker Frederik Jensen har forklaret, at han, som er Formand i den fornævnte Forening, i hvis Lokale han var tilstede, og som havde hørt om Sammenstødet mellem Anmelderinden og Tiltalte, i den Anledning straks efter gik ind i Ejendommens Gaard; her traf han Tiltaltes Hustru og Anmelderinden, der stod op ad Porten, og gjorde Anmelderinden paa ham Indtryk af at være en Del medtaget.

Ved en den 15 Maj d. A. foretagen Lægeundersøgelse fandtes den venstre Halvdel af Anmelderindens Overlæbe at være opsvulmet og rød, paa Indsiden let blodunderløben; der var Ømhed for Tryk i Nakken, og paa Forfladen af venstre Bryst fandtes et omtrent haandfladestort, ømt og hævet Parti. Disse Læsioner skønnedes at gøre Anmelderinden, der desuden klagede over Hovedpine og Fortumlethed, midlertidig arbejdsudygtig.

Anmelderinden har forklaret, at hun som Følge af den hende overgaaede Vold maatte holde Sengen den 17de og 18de Maj, og at hun i de Dage havde temmelig stærke Smerter i Brystet.

Tiltalte, der har benægtet at have givet Anmelderinden noget Puf, da deres Cykler tørnede sammen i Døraabningen, har forklaret, at da han var ved at gaa fra Porten ind i Gaarden, kom Anmelderinden farende hen imod ham med løftet Arm, idet hun sagde noget lignende som: »Jeg skal give Dem«, og da han, som ved en tidligere Lejlighed vil være blevet slaaet af Anmelderinden, mod hvem han iøvrigt har erkendt at nære Vrede, nu frygtede, at hun skulde slaa, slog han med knyttet Haand efter hende, hvem han mærkede, han ramte, uden at han ved hvor; straks efter faldt Anmelderinden om i Porten og gav sig til at skrike; han har derhos bestridt, at det Slag, han rettede mod Anmelderinden, kan have haft de af hende angivne Følger.

Da Anmelderinden imidlertid har aflagt Ed paa den af hende afgivne Forklaring, og da denne bestyrkes ved, hvad der ligeledes under Ed er forklaret af Tiltaltes Hustru, og ved Snedker Jensens Forklaring, vil Anmelderindens Sagsfremstilling være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Idet Tiltalte herefter findes ikke at have haft nogen rimelig Anledning til Voldsgerningen, vil han være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Nr. 76. **Ane Elisabeth Jensen, født Hansen**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Nordisk Ulykkesforsikringsaktieselskab af 1898 (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1905: De Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, bør for Tiltale af Citantinden, Enke Ane Elisabeth Jensen, født Hansen, af Lejrskov, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Advokat Nellemann og Kancelliraad Jacobsen i Salærer henholdsvis 100 og 20 Kroner og Sidstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 25 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de af Appellantinden tilvejebragte Bevisligheder maa der, som ogsaa i den indankede Dom antaget, gaas ud fra, at Smed Jensen, da Ulykkestilfældet indtraf, ikke var i en saadan Tilstand af Beruselse, som ifølge Forsikringsbetingelsernes § 8 udelukker Selskabets Ansvar. Der foreligger derhos ikke noget, som taler for, at han forsætlig, enten for at aflive sig eller i anden Hensigt, er gaaet langs ad Jernbanelinien, og Omstændighederne tale navnlig imod, at han har villet gaa til sit Hjem i Lejrskov ad Banelinien. Det maa herefter nærmest antages, at han, efter at være kommen ind paa Banelinien, i Mørket er faret vild paa denne, og ved de af Indstævnte tilvejebragte Oplysninger om Forholdene ved den paagældende Jernbanestrækning findes det ikke at være godtgjort, at Jensens Tilstedeværelse paa Banelinien ikke kan skyldes en Fejltagelse, i hvilken Henseende bemærkes, at hans Syn og Hørelse efter det Oplyste var betydelig svækket. Som Følge heraf vil Indstævnte være at tilpligte at betale Appellantinden den indtalte Forsikringssum med Renter som paastaaet.

Indstævnte findes derhos at burde udrede Processens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder nedennævnte Salærer og Godtgørelse for Udlæg til Appellantindens befalede Sagførere.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikringsaktieselskab af 1898, bør til Appellantinden, Enke Ane Elisabeth Jensen, født Hansen, betale 3000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 April 1903, til Betaling sker. Saa betaler Indstævnte og til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges,

saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret, samt til Advokat Nellemann og Kancelliraad Jacobsen de Salarier og den Godtgørelse for Udlæg, der er bestemt ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann 150 Kroner. Endelig betaler Indstævnte til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Personalet paa et Kl. ca. 11 om Aftenen vestfra til Kolding indkommet Godstog meldte den 27 Januar 1903 til Kolding Station, at Toget under Seest Bakker, der strækker sig næsten ind til den bebyggede Del af Kolding, havde paakørt en Person.

Den fungerende Stationsforstander tog straks ud til Stedet for Ulykken, hvor en Mandsperson, der viste sig at være Smed Adrian Theodor Jensen, fandtes liggende langs den paa Baneliniens nordre Side værende Grøft.

Jensen førtes til Sygehuset, hvor han Natten mellem den 28de og 29de s. M. døde som Følge af de ham ved Paakørslen tilføjede Læsioner, der navnlig bestod af en Beskadigelse af Kraniet.

Jensen havde hos de Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, ved Police Litra A Nr. 6556, udfærdiget den 1ste September 1901, tegnet en Forsikring mod voldsom Død og Legemsbeskadigelse, forarsaget ved Ulykkestilfælde eller ydre Vold, i Medfør af hvilken der i Dødstilfælde i Henhold til Policen skulde udbetales hans Enke, Citantinden Enke Ane Elisabeth Jensen, født Hansen, af Lejrskov, 3000 Kr.

I Henhold hertil har Citantinden, efter meddelt fri Proces, ved den for hende beskikkede Sagfører, Advokat Nellemann, under nærværende Sag paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale hende 3000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 21 April 1903 og Sagens Omkostninger efter Reglerne for befalede Sager, derunder Salær til hendes nævnte befalede Sagfører og til Kancelliraad Jacobsen i Kolding, der i Henhold til Beskikkelse har mødt for hende under Optagelse af to Tingsvidner ved Andst m. fl. Herreders Jurisdiktion, og i Godtgørelse til Kancelliraad Jacobsen for hafte Udlæg 25 Kroner, hvilke Salærer og Udlæg hun i alt Fald har paastaet udrede af det Offentlige.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Med Hensyn til de Vilkaar, hvorunder Forsikringen er tegnet, hedder det i § 8 i de Policen paatrykte Forsikringsbetingelser:

»Selskabet overtager kun Forsikringer mod voldsom Død og Legemsbeskadigelse, forarsagede — — — ved Ulykkestilfælde, der ikke indtræffe — — — under eller som Følge af den Forsikredes forsætlige Handlinger imod de til Livets eller Helbredens Beskyttelse givne Love

eller offentlige eller til offentlig Kundskab bragte Forskrifter og Advarsler — — — eller medens den Forsikrede er i drukken Tilstand eller i anden utilregnelig Tilstand, fremkaldt ved hans egne uforvarselige Handlinger — — —.

Endvidere anføres, at efter Forsikringsbetingelsernes § 25 paahviler Bevisbyrden for, hvorvidt en indtruffen Død eller Skade skyldes en under Selskabets Risiko faldende Omstændighed eller ej, Selskabet, naar de objektivi foreliggende Omstændigheder give Formodning for, at saadant er Tilfældet, medens Bevisbyrden i modsat Fald, og naar de objektivi foreliggende Omstændigheder hverken give Formodning for det ene eller det andet, paahviler den efter Policen berettigede.

Til Støtte for den nedlagte Paastand om Frifindelse have de Indstævnte anført, dels at Jensen, da han paakørtes af Toget, var drukken, dels at han — der i Strid med Lov Nr. 85 af 11 Maj 1897 § 1 har færdedes paa Banelinien — enten maa antages at have søgt Døden eller har handlet i Strid mod de til Livets eller Helbredets Beskyttelse givne Love, Forskrifter og Advarsler, og at dette sidste maa gælde, hvad enten han har villet gaa paa Banelinien eller i sin drukne Tilstand er kommet dertil.

Citantinden, der benægter, at Afdøde var drukken og at han har begaaet Selvmord, formener derimod, at det maa antages, at han efter at være kommen ind paa Banelinien ved en af de nedenfor omtalte Overgange er bleven forvildet og ikke har kunnet finde ud derfra igen.

Angaaende de nærmere Omstændigheder, hvorunder Paakørslen fandt Sted, er Følgende oplyst:

Det var mørkt og overtrukket den paagældende Aften. Af Personalet paa Maskinen har Fyrbøderen til en Rapport forklaret, at han først i ca. 3 Skridts Afstand fik Øje paa Personen, der da befandt sig paa Banelinien ved den nordre Skinne, med Ansigtet vendt mod Maskinen, og da Personen i det samme traadte noget til Siden for Toget, antog Fyrbøderen, at han ikke blev overkørt af Toget, men muligen var bleven ramt af Maskinens Pufplanke eller Cylinder.

Lokomotivføreren, der befandt sig paa den modsatte Side af Maskinen, har forklaret, at han kunde se i ca. 10 Skridts Afstand, at han ikke selv bemærkede, at der var en Person paa Banelinien, men at Fyrbøderen meddelte ham, at han havde set en saadan i ca. 3 Skridts Afstand, samt at han førte Toget videre til Kolding, da det paa det stærkt skraanende Terræn vilde have været vanskeligt at standse det tunge Godstog.

Om Stedet for Ulykken har en af Statsbanernes Funktionærer edelig forklaret, at det laa ca. 1800 Alen vest for nærmeste offentlige Overgang over Banelinien ved Warmingsgade, medens det efter en under Sagen afgiven Erklæring fra den da fungerende Stationsforstander maatte antages, at Ulykken fandt Sted ca. 620 Alen vest for bemeldte Overgang.

Det maa derhos anses oplyst, at Banelegemet paa det paagældende Sted ingen Kurver danner, saa at der er fri Udsigt, samt at Banelinien er indhegnet.

Om Jensens Færden forinden Ulykken er Følgende oplyst:

Han var kommen til Byen om Formiddagen og havde sat sit

Køretøj ind samt hængt sit Overtøj fra sig paa Gæstgivergaarden »Fremad«, men lod sig derefter ikke mere se der. Kl. ca. 9¹/₂ Aften forlod han en anden Beværtning, hvor han havde nydt nogen Spiritus, men det maa antages, at han da ikke var beruset. Om hvor han har været fra dette Tidspunkt, indtil Ulykken fandt Sted, er intet oplyst, saalidt som om, hvorledes han er kommet ind paa Banelinien, der gaar gennem Byen og paa Strækningen mellem Ulykkestedet og Søndergade har 4 offentlige, for Fodgængere bestemte og med Møller eller Dreje-Kors forsynede Overgange, der ikke betjenes af noget Opsyn. Paa bemeldte Strækning findes 4 Lygter i relativ Nærhed af Drejekorsene, og disse Lygter maa antages at have brændt.

Saa vel det Gæstgiversted, hvor Jensen havde efterladt sit Køretøj og Overtøj, som den Beværtning, han forlod Kl. ca. 9¹/₂, og hans Hjemsted Lejrskov ligge Nord for Banelinien, saa der var ingen Nødvendighed for Jensen for at gaa over Banelinien for at komme hjem. Lejrskov ligger ca. 10000 Alen fra Kolding i nordvestlig Retning, medens Banelinien gaar i vestlig Retning, og Jensen vilde derfor ikke forkorte Vejen ved at følge Banelinien, fremfor at følge Byens Gader og derpaa Chausseen ad Lejrskov til.

Efter hvad der er oplyst af de Jernbanefunktionærer, der førte Jensen til Sygehuset, frembød han, der da var ved sin Bevidsthed, ikke Tegn paa Beruselse, og Sygehuslægen har i en under Sagen fremlagt Erklæring udtalt, at Jensen ikke paa Sygehuset viste saadanne Symptomer.

Det maa vel efter det saaledes Fremkomne antages, at Afdøde har været i alt Fald nogenlunde ædru, og der foreligger intet, som særligt taler for, at han har begaaet Selvmord; men det Oplyste kan iøvrigt hverken anses at give Formodning for eller imod, at Afdøde forsætligt har gaaet paa Banelinien, i hvilket Tilfælde det efter Bestemmelsen i Forsikringsbestemmelsernes § 8 ikke paahviler de Indstævnte at yde Erstatning. Efter den i Forsikringsbetingelsernes § 25 givne Bevisregel, der maa anses at være gyldigt vedtagen, maatte det derefter paahvile Citantinden at godtgøre, at det skete Ulykkestilfælde faldt ind under de Indstævntes Risiko, og da et saadant Bevis ikke er ført, ville de Indstævnte være at frifinde for hendes Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-hæve.

Der tillægges Advokat Nellemann og Kancelliraad Jacobsen i Sælærer henholdsvis 100 og 20 Kroner og Sidstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 25 Kroner, hvilke Beløb ville være at udrede af det Of-fentlige.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandag den 5 November.

Nr. 92. »Fremtiden«, gensidig dansk Livsforsikringsforening i Aalborg (Åsmussen),

contra

Aalborg Byraad (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at betale Kommuneskat.

Aalborg Købstads Fogedrets Kendelse af 16 Januar 1905: Den begærede Udpantningsforretning vil ikke kunne nyde Fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Juni 1905: Den begærte Udpantning bør nyde Fremme. I Procesomkostninger for Overretten betale de Indstævnte, »Fremtiden«, gensidig dansk Livsforsikringsforening i Aalborg, til Citanterne, Aalborg Byraad, 40 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, »Fremtiden«, gensidig dansk Livsforsikringsforening i Aalborg, til Indstævnte, Aalborg Byraad, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 14 Oktober f. A. anmodede Citanterne, Aalborg Byraad, Byfogden sammesteds om, at et Beløb af 709 Kr. 27 Øre, som var paalignet de Indstævnte, »Fremtiden«, gensidig dansk Livsforsikringsforening i Aalborg, i Kommuneskat for Aaret 1904—1905, men som endnu henstod uberigtiget, maatte med Tillæg af Renter, $\frac{1}{2}$ pCt. for hver paabegyndt Maaned, regnet fra den 1 August s. A., blive indfordret, eventuelt inddrevet ved Udpantning hos de Indstævnte. Efter at Begæringen var forsynet med fornøden Udpantningsapprobation, og denne derefter ved Stævningmændene forkyndt for de Indstævnte, blev Fogedretten den 5 November s. A. til Fremme af den begærte Udpantningsforretning

sat paa Byfogedkontoret i Aalborg. Under Forretningen, under hvilken de Indstævnte gav Møde ved en Sagfører, som bemærkede, at det var med deres Samtykke, at Forretningen afholdtes paa Byfogedkontoret, nedlagde de Indsigelse mod Udpantningen, idet de gjorde gældende, at de overhovedet ikke lovlig kunde ansættes til Kommuneskat. Der udviklede sig derefter for Fogedretten en Disput, som ved Fogdens Kendelse af 16 Januar d. A. afgjordes derhen, at den begærte Udpantningsforretning ikke kunde nyde Fremme, og denne Kendelse er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de har paastaet den forandret saaledes, at der tillægges Forretningen Fremme. De Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Parternes Procedure og Sagens øvrige Oplysninger, at »Fremtiden«, der er oprettet i 1886, er et gensidigt Livsforsikringsselskab, hvis Formaal ifølge Statuternes § 1 er at sikre dets Medlemmer efter et vist Antal Aar eller ved deres Død Udbetaling af en kontant Sum i Forhold til de betalte Præmier, der ifølge Statuternes § 7 forfalde til Betaling den 1ste i hver Maaned. I § 16 bestemmes det derhos bl. a., at der mindst hvert 5te Aar skal foretages en matematisk Opgørelse af Foreningens Aktiver og Passiver, og at det Beløb, hvormed Foreningens Formue ved denne Opgørelse viser sig at overstige den Kapital, som efter Beregningen er nødvendig til at dække Foreningens Forpligtelser (den fornødne Formue), opføres som Reservefond. Ifølge et af de Indstævnte under Sagen fremlagt Eksempplar af Foreningens Regnskab for Aaret fra 1 Januar til 31 December 1903 stillede Foreningens Status ved Udløbet af nævnte Regnskabsaar sig saaledes, at dens Aktivmasse udgjorde Kr. 1,711,559 71 og dens Passiver et tilsvarende Beløb, nemlig:

1. Ikke udbetalte Forsikringssummer	Kr.	8,000 00
2. Ikke udbetalte Policeværdier	—	971 30
3. Fornøden Formue	—	1,560,588 41
4. Sikkerhedsfond	—	100,000 00
5. Reservefond	—	42,000 00
	ialt	— 1,711,559 71

Endvidere fremgaar det af Sagen, at det de Indstævnte affordrede Skattebeløb er ansat paa Grundlag af deres egen Opgivelse af Foreningens Nettoindtægt i det nysnævnte Regnskabsaar, der, efter hvad der er in confesso, har udgjort 23642 Kr., hvoraf der er beregnet en Skat af 3 pCt. Striden mellem Parterne drejer sig derimod om, hvorvidt der overhovedet rettelig har kunnet paalignes den indstævnte Forsikringsforening Kommuneskat i Medfør af Lov om Ændring i den kommunale Beskatning af 15 Maj 1903 § 16, hvilket Spørgsmaals Afgørelse efter Proceduren atter afhænger af, om den indstævnte Forening fyldestgør den i den citerede Lovbestemmelse opstillede Betingelse for Skattepligt, at opsamle Formue (Reserver) udover 200000 Kr.

Forsaavidt Citanterne nu har forment, at den nævnte Betingelse er at forstaa saaledes, at de paagældende Foreninger ere skattepligtige, naar de ifølge deres Basis og hele Anlæg kan opsamle over 200000 Kr., uanset om de til et givet Tidspunkt virkelig har opsamlet et saadant Beløb, kan der ikke gives dem Medhold heri. De Indstævnte har paa deres Side villet gøre gældende, at der ved Udfindelsen af den

opsamlede Formue, af hvis Størrelse Foreningens Skattepligt, som meddelt, afhænger, fra den i det ovenfor gengivne Aarsregnskab opførte Aktivmasse maa drages ikke blot de under Nr. 1, 2 og 4 opførte Poster, men ogsaa den under Nr. 3 opførte, saakaldte »fornødne Formue«, saaledes at Foreningens Formue ikkun udgør det til Reservefonden henlagte Beløb af 42000 Kr.

Ligesom det nu i og for sig ikke kan have Formodningen for sig, at en gensidig Forsikringsforening — hvis Indvinden af en aarlig Nettoindtægt praktisk vil være betinget af, at den opkræver aarlige Præmier hos sine Medlemmer — ikkun skulde være skattepligtig af denne Indtægt under Forudsætning af, at den af sit aarlige Overskud havde opsparret og henlagt en Kapital af over 200000 Kr., saaledes maa der i den parentetiske Tilføjelse af Ordet »Reserver« i den oven citerede Lovbestemmelse antages at være indeholdt en Henvisning til en fra den sædvanlige afvigende Forstaaelse af Ordet Formue. Naar nu henses til de i Lov om Livsforsikringsvirksomhed af 29 Marts 1904, §§ 15, 18 og 20 givne Forskrifter angaaende den ethvert Livsforsikringsselskab paahvilende Forpligtelse til at tilvejebringe og være i Besiddelse af et Forsikringsfond, bestaaende af tvende Reserver, af hvilke Præmierreserven omfatter den samlede Værdi af alle de løbende Forsikringer, maa det antages, at Betingelsen for et gensidigt Livsforsikringsselskabs Skattepligt efter Lov 15 Maj 1903 § 16 er fyldestgjort, naar et saadant Selskab er i Besiddelse af et Forsikringsfond af over 200000 Kr. Da det nu er uomtvistet mellem Parterne, at det i det forommeldte Aarsregnskab som »fornøden Formue« opførte Beløb af over 1½ Million Kroner — fra hvilket den i Regnskabet endvidere opførte Renteindtægt af ca. 73000 Kr. maa antages i det Væsenlige at hidrøre — udgør den af den indstævnte Forening opsamlede Præmierreserve, maa de Indstævnte anses pligtige at udrede det dem afkrævede Skattebeløb, og den af Citanterne begærte Udpantningsforretning, mod hvilken de Indstævnte iøvrigt ikke har nedlagt nogen Indsigelse, vil derfor være at fremme.

Processens Omkostninger for Overretten findes de Indstævnte efter Omstændighederne at burde godtgøre Citanterne med 40 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdag den 6 November.

Nr. 319.

Advokat Nellemann

contra

Viggo Lundgren og **Magnus Christensen** (Def. Halkier),

der tiltales for Røveri, Løsgænger og Betleri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 30 Juli 1906: Arrestanterne Viggo Lundgren og Magnus Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 2 Aar og Sidstnævnte i 18 Maaneder. I Erstatning til Gaardejer Lars Jørgen Madsen af Engesholms Mark bør Arrestanterne, En for Begge og Begge for En, betale 93 Kr. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 September 1906: Arrestanterne Viggo Lundgren og Magnus Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, den Første i 2 Aar og den Sidste i 18 Maaneder. Saa udrede Arrestanterne og, En for Begge og Begge for En, i Erstatning til Gaardejer Lars Jørgen Madsen 93 Kr., hvorhos de ligeledes, En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 20 Kr. til den Første og 15 Kr. til den Sidste, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte Christensen forklaret, at han uden Anvendelse af Vold og uden Delagtighed fra Tiltalte Lundgrens Side har ved den i Dommen nævnte Lejlighed frataget Gaardejer Madsen hans Tegnebog med Indhold.

Da imidlertid Sidstnævnte med Bestemthed har fastholdt Rigtigheden af sin edelige Forklaring om Maaden, hvorpaa Tegnebogen er ham frataget og om Tiltalte Lundgrens Meddelagtighed i denne Handling, vil der ikke kunne tages Hensyn til den af Tiltalte Christensen nu givne Fremstilling, hvis Rigtighed er ganske ubestyrket. Af de i Dommen anførte Grunde maa det derfor billiges, at de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 243 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde for hver især i 3 Aar. Med denne Forandring vil Dommen, forsaavidt den efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar for hver af de Tiltalte Viggo Lundgren og Magnus Christensen. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Advokaterne Nellesmann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Arrestanterne Viggo Lundgren og Magnus Christensen satte under Tiltale for Røveri, Løsgænger og Betleri.

Arrestanten Lundgren er født i Aaret 1881 og har tidligere været anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 26 September 1900 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Oktober 1901 efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, som for anden Gang begaaet Hæleri med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage samt ved sidstnævnte Rets Dom af 10 Januar forrige Aar efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, jfr. § 46, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238, disse §§ sammenholdte med § 46, som for 3dje Gang forsøgt Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Christensen er født i Aaret 1885 og har, foruden at han ifølge sin Forklaring har vedtaget en Bøde for Gadeorden, tidligere været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets 1ste Afdelings Dom af 10 Marts 1904 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 August samme Aar efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt ved nævnte Rets Dom af 22 April f. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage.

I. Efter at Gaardejer Lars Jørgen Madsen af Engelsholm Mark for Politiet havde anmeldt, at han havde været Genstand for et røverisk Overfald, blev der indledet en Undersøgelse desangaaende, og under denne har Madsen afgivet følgende Forklaring:

Da han, som paa Markedet i Vandel den 25 Maj d. A. havde solgt en Kvie for 89 Kr., og som havde faaet Købesummen udbetalt i en Hundredekroneseddel, hvorpaa han gav 11 Kr. tilbage, om Aftenen ved 9-Tiden skulde betale nogle Penge, tog han inde i Vandel Kro Hundredekronesedlen frem og fik den vekslet, hvorefter han af de modtagne Penge lagde de 9 Tikronesedler i sin Tegnebog, som han anbragte i en indvendig Vestelomme.

Kl. ca. 12 om Natten begav han sig derpaa hjemad, idet han fulgte Landevejen, som fra Vandel fører til Vejle, og da han havde gaaet et kort Stykke, blev han indhentet af to ham ubekendte Mandspersoner, nemlig Arrestanterne, der gav sig i Snak med ham og fulgtes med ham, indtil de kom til Gødding gamle Kro, hvor de efter Indbydelse af Madsen, der kendte Ejeren, Postkører A. Thomsen, alle 3 gik ind, og hvor de drak nogle »Thepunche«. Efter at de havde opholdt sig her et Par Timers Tid, brød Madsen op og gik videre ad Landevejen, hvorimod Arrestanterne blev tilbage hos Thomsen, men da Madsen var kommen 500 à 600 Alen bort, blev han indhentet af Arrestanterne, der gik hen paa højre Side af ham, der paa dette Tidspunkt gik paa venstre Side af Vejen tæt ved Grøften.

Den ene af Arrestanterne rettede nu en Bemærkning til Madsen og greb ham i samme Øjeblik i Kraven og kastede ham baglæns om paa Jorden. Medens Madsen laa her, blev hans Vest knuppet op og hans Tegnebog reven ud af Lommen, uden at han imidlertid ved,

hvem af de 2 Arrestanter der foretog dette, og efter at dette var sket, sprang Arrestanterne straks ind i Skoven ved Landevejen, hvorimod Madsen — som isøvrigt ikke havde lidt nogen Overlast, og som først havde troet, at det Hele var Spøg, hvorfor han ingensomhelst Modstand havde gjort, idet han kun havde sagt: »Hvad er det for nogle Kunster?« — gik tilbage til Thomsens Bolig og fik denne, der var gaaet i Seng, vækket, hvorefter Thomsen kørte ham til Vandel Kro, hvor den ovenomtalte Anmeldelse af det Passerede for Politiet fandt Sted.

Arrestanterne har vedblivende nægtet at have gjort sig skyldige i det dem saaledes paasigtede Forhold.

Vel har de erkendt, at de efter at have været tilstede paa det ommeldte Marked i Vandel, hvor de imidlertid ikke vil have set Madsen, om Natten har truffet ham paa Landevejen fra Vandel til Vejle, at de sammen med ham og efter hans Indbydelse har tilbragt et Par Timer hos Postkører Thomsen, og at de blev tilbage hos denne, efter at Madsen var gaaet. Derimod har de nægtet, at de har set noget til Madsen, efter at denne, som meldt, havde forladt Thomsen, men om deres videre Færden den paagældende Nat har de givet indbyrdes modstridende Forklaringer, idet Arrestanten Lundgren har forklaret, at de sov i en Skov tæt ved Thomsens Hus og først den næste Dag gik til Vejle, hvorimod Arrestanten Christensen har forklaret, at de straks gik ad Landevejen direkte til Vejle, hvortil de ankom om Morgenen.

Under Sagen har Madsen — der maa antages ved den paagældende Lejlighed at have været en Del beruset, men dog ikke mere, end at han har været i Stand til klart at opfatte, hvad der foregik — edeligt bekræftet Rigtigheden af den af ham afgivne Forklaring.

Dernæst har Postkører Thomsen ligeledes under Ed bekræftet Rigtigheden af Madsens Forklaring, forsaavidt denne angaar ham, hvorhos han særlig har forklaret, at da Madsen ca. 20 Minutter efter, at først han og lidt senere de to Arrestanter var gaaet bort, vendte tilbage, var han i stærkt Oprør og bleg i Ansigtet, hvorhos hans Frakke var snavset paa Ryggen af Sand og Jord.

Herefter, samt naar henses til, at Arrestanterne, efter hvad der fremgaar af flere andre under Sagen edeligt afgivne Forklaringer, maa antages i de nærmeste Dage før den 25 Maj d. A. at have været aldeles blottede for Subsistensmidler, at de ved deres Anholdelse — der fandt Sted Natten mellem den 27de og 28de næstefter — fandtes i Besiddelse, Lundgren af 17 Kr. 21 Øre og Christensen af 33 Kr. 84 Øre, at de ikke har kunnet give nogen troværdig Forklaring om deres Adkomst til disse Penge, at de under Forhøret har afgivet tilbageholdende, ubestemte og, som det allerede fremgaar af det Ovenførte, tildels indbyrdes modstridende Forklaringer saavel om deres Forhold i Almindelighed som særlig angaaende deres Færden den paagældende Nat og de efterfølgende Dage, samt at de begge tidligere har været straffede for Ejendomsindgreb, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de har gjort sig skyldige i det dem paasigtede Røveri.

Under Sagen har Madsen nedlagt Paastand om, at Arrestanterne tilpligtes at erstatte ham det ham frarøvede Beløb, 90 Kr., samt Tegnebogens Værdi med 3 Kr., ialt 93 Kr.

II. Forsaavidt Arrestanterne dernæst ere sigtede for Løsgænger og Betleri, har de forklaret, at de i Januar eller Februar Maaned d. A. har forladt København og derefter strejft omkring i Landet uden at have haft Arbejde eller have søgt saadant, idet de i dette Tidsrum har levet dels af Penge, de havde med fra København, dels af hvad de har tjent ved Kort- og Billardspil.

Medens det nu ikke her overfor kan anses godtgjort, at Arrestanterne under denne Omstrejfen har gjort sig skyldige i Løsgænger, maa de derimod ved de af Ungkarl Peter Monberg Petersen af Aast, Smed Johannes Vilhelm Petersen af Daldover og Væver Søren Madsens Enke Frederikke af Gødsbøl afgivne edelige Forklaringer anses overbeviste om at have gjort sig skyldige i Betleri ved paa forskellige Steder at have tilbetlet sig Fødevarer.

III. — — — — —

For de af Arrestanterne iøvrigt udviste Forhold vil de være at anse efter Straffelovens § 243 samt Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestanten Lundgren til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og for Arrestanten Christensen til samme Art Straffearbejde i 18 Maaneder. Arrestanterne vil derhos have in solidum at udrede i Erstatning til Gaardejer Madsen 93 Kr.

Onsdag den 7 November.

Nr. 201.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Martinus Matell (Def. Nellemann),

der tiltales dels for Overtrædelse af Varemærkeloven, dels for Overtrædelse af Lov af 27de April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Marts 1906: Tiltalte Niels Martinus Matell bør for Overtrædelse af Varemærkeloven inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 500 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger, hvorhos han inden en Frist af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, bør borttage de ovennævnte ulovligt anbragte Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed. Derimod bør Tiltalte,

forsaavidt angaar den mod ham rejste Tiltale for Overtrædelse af Lov af 27 April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelser, for det Offentliges Tiltale fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa Betydning for denne Sags Afgørelse

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen fastsatte Frist af femten Dage regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Martinus Matell til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver og derhos til Førstnævnte 4 Kroner for hafte Udlæg.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Martinus Matell, der er født den 26 Juli 1863 og døbt med Navnet Niels Martinus Thomsen, men ved kongelig Bevilling af 11 April 1903 har faaet Tilladelse til at føre Familienavnet Matell, og som ikke er funden forhen straffet, tiltales dels ifølge Begæring af den herværende Repræsentant for det franske Firma »Martell & Co.« (hvilket tidligere hed J. & F. Martell) for Overtrædelse af Varemærkeloven, dels for Overtrædelse af Lov af 27 April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelser.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tiltalte har den 30 Juni 1904 sammen med en Anden til Handelsregistret for København anmeldt Firmaet »Matell & Co.«, for at han, der havde en Del Gæld fra tidligere Tid, »kunde have et Firmanavn, hvorunder han kunde drive Ejendomshandel«.

Det var Aftalen, at de begge skulde udtræde, naar Forretningerne begyndte. Dette skete ogsaa, idet Kompagnon'en udtraadte af Firmaet i Oktober 1904 samtidig med, at en Enke, en Bekendt af Tiltalte, indtraadte, hvorefter Tiltalte selv udtraadte af Firmaet i November 1904, idet han samtidig anmeldtes som Firmaets Prokurist.

I Efteraaret 1905 fandt Tiltalte paa at drive Handel med Cognac i Firmaets Navn og lod derfor indkøbe en Del kalifornisk Cognac, som han lod en Kyper sammenstikke med Sprit, hvorefter han i de siden Slutningen af Oktober forrige Aar forløbne Maaneder i stort Omfang har solgt denne Cognac i tre Kvaliteter under Benævnelsen »Matell Cognac« og under Benyttelsen af Reklameskilte, hvorpaa staar »Matell Cognac. Original Aftapning«, samt med Anvendelse af Flaske-etiketter, der trods Forskelligheder med Hensyn til en Række lidet

iøjnefaldende Enkeltheder ere en øjensynlig Efterligning af de af det franske Firma Martell & Co. — hvis Cognac her i Landet er almindelig kendt under Navnet »Martell Cognac« — den 20 Marts 1897 her i Landet for Cognac registrerede Hoved- og Halsetiketter.

Tiltalte, der har erklæret sig rede til at tage Ansvaret for dette Forhold, har udtrykkelig erkendt, at han, da han bestilte Etiketterne hos et herværende Litograffirma, blev gjort opmærksom paa, at han maatte vente Indsigelse fra det franske Firma paa Grund af Ligheden med dettes indregistrerede Etiketter, men Tiltalte har gjort gældende, at hans Brug af Firmanavnet »Matell & Co.« er lovlig, at Etiketter, der har en tilsvarende Lighed med det franske Firmas indregistrerede Etiketter, men ere uden Angivelse af Firmanavn, ere almindelig brugte her i Landet, og at det ikke kan være ulovligt, at han anbringer sit lovlige Firmanavn paa lovlige Etiketter.

Heri kan der imidlertid ikke gives Tiltalte Medhold, idet han maa være uberettiget til paa Etiketter, der isvrigt frembyder en betydelig Lighed med de af Firmaet »Martell & Co.« indregistrerede, at anbringe Firmanavnet »Matell & Co.« paa en Maade, der gør Forveksling af de to Firmaers Varer nærliggende.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Varemærkeloven Nr. 52 af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke, jævnfør § 13, efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 500 Kr. — — —, hvorhos han i Medfør af samme Lovbestemmelse vil være at dømme til inden en Frist, der findes at kunne sættes til 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at borttage de ulovligt anbragte Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller isvrigt staa til hans Raadighed.

Hvad derimod angaar Tiltalen for Overtrædelse af Lov 'af 27de April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelser — hvilken Tiltale er begrundet paa, at Tiltalte paa de omtalte Etiketter har anbragt Ordet »Cognac« under Firmanavnet »Matell & Co.«, hvorved kunde fremkaldes den Forestilling, at Ordet »Cognac« angav Eirmaets Hjemsted — vil Tiltalte være at frifinde, idet Ordet efter det under Sagen oplyste maa antages at blive opfattet som Varebetegnelse, ikke som Stedbetegnelse.

Færdig fra Trykkeriet den 29 November 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 36.

Onsdag den 7 November.

Nr. 242.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Martinus Matell (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Maj 1906: Tiltalte Niels Martinus Matell bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 1000 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger, hvorhos han inden en Frist af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, bør borttage de ulovligt anbragte Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed. At efterkommes under Adfærd eller Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Kriminal- og Politirettens Dom af 3dje Marts d. A. er stadfæstet ved Højesterets Dom af Dags Dato og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen fastsatte Frist af femten Dage regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Martinus Matell til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Martinus Matell, der er født den 26 Juli 1863 og døbt med Navnet Niels Martinus Thomsen, men som ved kgl. Bevilling af 11 April 1903 har faaet Tilladelse til at føre Familienavnet Matell, og som ved Rettens

Dom af 3 Marts d. A. er anset efter Varemærkeloven Nr. 52 af 11te April 1890 § 12, 2det Stykke, jfr. § 13, med en Bøde af 500 Kr., tiltales ifølge Begæring af den herværende Repræsentant for det franske Firma »Martell & Co.«, hvilket tidligere hed »J. & F. Martell«, paany for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Tiltalte blev ved nævnte Dom domfældt, fordi han som Leder af en under Firmanavnet »Matell & Co.« drevet Forretning i stort Omfang havde solgt Cognac i Flasker, der var forsynede med Etiketter, som i deres Helhed frembød en betydelig Lighed med de for ovennævnte franske Firma her i Landet den 20 Marts 1897 for Cognac registrerede Hoved- og Halsetiketter, og paa hvilke Firmanavnet »Matell & Co.« var anbragt paa lignende Maade som Firmanavnet »J. & F. Martell« paa de indregistrerede Etiketter.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte uanset bemeldte Dom, dels i Tiden fra 6te til 14de Marts d. A. vedvarende har solgt Cognac i Flasker med Etiketter som de i Dommen omtalte, dels i Tiden siden 14 Marts har solgt Cognac i Flasker med Etiketter, som kun deri adskilte sig fra de tidligere benyttede, at det under Ordene »Matell & Co.« anbragte Ord »Cognac« er ombyttet med Ordet »København«, samt at det i den øverste Del af Varemærket anbragte Ord »Pale« er ombyttet med Ordet »Cognac«, men som desuagtet i deres Helhed frembyde en saadan Lighed med de indregistrerede Etiketter, at en Forveksling er nærliggende.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Varemærkelovens § 12, 2det Stykke, jfr. tildels § 13, efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 1000 Kr. — — — —, hvorhos han i Medfør af samme Lovbestemmelse vil være at dømme til inden en Frist, der findes at kunne sættes til 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at borttage de ulovligt anbragte Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed.

Nr. 261.

Advokat Hindenburg

contra

Johannes Charles Frederik Heidelberg (Def. Nellemann),

der tiltales for simpel Rømning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 6 Juni 1906: Tiltalte Johannes Charles Frederik Heidelberg bør straffes med simpelt Fængsel i 6 Uger og betale denne Sags Omkostninger til det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til een Maaned. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Charles Frederik Heidelberg til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, hvorunder Johannes Charles Frederik Heidelberg — Værnepligtig af Lægdsrullen 1—1—A 1496 — efter derom fremsat Begæring tiltales for simpel Rømning, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med de under Sagen afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at han, som den 17 Maj d. A. var bleven paamønstret Damperen »Ivigtut« som Maskinassistent paa Skibets forestaaende Rejse til Grønland, og som havde modtaget et Forskud paa Hyre af 30 Kr., der dog under Sagen er tilbagebetalt, undlod at møde ombord ved Skibets Afgang den 19de samme Maaned Kl. 10 Formiddag efter at have forbrugt det modtagne Hyreforskud.

Det er in confesso, at han har tiltraadt sin Tjeneste ombord i Skibet Fredag den 18de s. M., og at han Fredag Aften fik Landlov med Paalæg om at møde igen næste Dags Morgen Kl. 7. Han anholdtes Lørdag Eftermiddag ved 4 Tiden i Charlottenlund Skov som sigtet for at have brækket Grene af Træerne.

Tiltalte har om Grunden til sin Udeblivelse nærmere forklaret Følgende:

Han, som vidste, at Skibet skulde sejle Lørdag Formiddag, svirede Natten forinden og Lørdag Morgen her i Byen sammen med nogle Kammerater; da han skiltes fra dem, tog han med en Sporvogn for at naa ud til Skibet, der laa i Frihavnen. Ved en Fejltagelse kørte han, der forøvrigt er rigtig godt kendt i København og Omegn, for langt og kom ud til Charlottenlund, hvor han faldt i Søvn. Ud paa Eftermiddagen vaagnede han, men blev noget efter anholdt. Straks efter at han var bleven dimitteret, vil han være taget ud til Frihavnen, men da var Skibet sejlet.

Tiltalte har senere tilbagekaldt sin Forklaring om, at han godt havde vidst Besked om, naar Skibet skulde afgaa, men til denne af intet bestyrkede Tilbagekaldelse vil der ikke kunne tages Hensyn, saa meget mindre som den bestemt strider mod de af Forhøringsagenten og en af Tiltaltes fornævnte Kammerater afgivne Vidneforklaringer. Da det nu efter det Oplyste ikke kan antages, at Tiltalte den 19de

om Morgenen har været saa beruset, at han ikke har vidst, hvad han gjorde, og da der iøvrigt intet er fremkommet, der kunde støtte Tiltaltes Forklaring, for saa vidt den gaar ud paa, at det har været mod hans Villie, at han har undladt at give Møde om Lørdagen, idet der tværtimod er fremkommet Oplysninger, der tyde paa det modsatte, vil han, der er født den 2 Marts 1885 i København, og som tidligere for Vold har vedtaget en Bøde i Mindelighed af 40 Kr., i Henhold til Sølovens § 300 være at anse efter dens § 298 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger.

Torsdag den 8 November.

Nr. 306.

Højesteretssagfører Rée

contra

Niels Marinus Knudsen og **Knud Christensen Knudsen**
(Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 296 og § 100, jfr. § 98.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 6 April 1906: Niels Marinus Knudsen og Knud Christensen Knudsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i fire Gange fem Dage og Sidstnævnte i to Gange fem Dage. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Kamp, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Frølund, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juli 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Niels Marinus Knudsen og Knud Christensen Knudsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Marinus Knudsen og Knud Christensen Knudsen — der ere fødte henholdsvis i Aaret 1883 og i Aaret 1881, og som, afset fra, at de, efter hvad der er oplyst under et efter Overrettens Kendelse optaget Reassumptionforhør, for Overtrædelse af Fiskerivedtægten for Nissum Fjord har respektive 2 Gange og 1 Gang inden Politiretten vedtaget at erlægge Bøder, ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 296 og § 100, jfr. § 98.

Ifølge Sagens Oplysninger indfandt de Tiltalte, der ere Brødre, sig Torsdagen den 30 November f. A. omtrent Kl. 6 om Eftermiddagen sammen med Forkarl af Nørre Vosgaard Jens Husted, der ønskede paa sin Husbonds Vegne at fæste Tiltalte Knud, i Fru Søndergaards Gæstgiveri i Ulfborg, hvor de under Forhandlingerne angaaende Fæstemaalet saavel som efter at dette var sluttet, nød forskellige Drikkevarer.

Følgen heraf var, at begge de Tiltalte blev berusede, i hvilken Tilstand Tiltalte Niels bl. a., uden nogen dertil given Anledning, væltede den i Lokalet tilstedeværende Smedesvend Peter Hansen af Ulfborg, der sad paa en Stol, baglæns om paa Gulvet med Stolen, uden at dog herved tilføjedes Hansen nogen Skade, ligesom han rev Hansens Frakke itu, i hvilken Anledning han dog paa Stedet udbetalte Hansen en Erstatning af 50 Øre.

Da Fru Søndergaard, der derefter kom tilstede, nægtede at servere flere Drikkevarer for de Tiltalte, forlod disse tilligemed Husted Gæstgiveriet, hvorpaa Sidstnævnte, der agtede at tage hjem med Aftentoget, begav sig til Jernbanestationen, ledsaget af Tiltalte Niels.

Da de imidlertid kom en god Stund for tidligt, opholdt de sig nogen Tid paa »Højskolehjemmet« sammesteds, og efterat Husted derpaa med et Kl. lidt over 8¹/₂ Aften afgaaende Tog var afrejst fra Ulfborg, gik de Tiltalte atter ind paa »Højskolehjemmet«, og om, hvad der her passerede, er der af »Højskolehjemmet«s Værtinde, Enkefru Karen Hansen, hendes Søn, Tjenestekarl Christen Hansen, og dennes Forlovede, Skænkepige Mariane Nielsen, samt Handelsrejsende Søren Thomas Theodor Anton Sørensen af Varde afgivet beedigede Forklaringer, der i deres Forbindelse gaa ud paa Følgende:

Ved deres Ankomst til »Højskolehjemmet«s Skænkestue rekvirerede de Tiltalte Drikkevarer, og da det paa Grund af deres Beruselse blev dem betydet, at der ikke vilde blive serveret spirituøse Drikke for dem, blev de fortrydelige herover og gav højrrøstet Ondt af sig.

Navnlig Tiltalte Niels var højrrøstet og derhos ubehagelig mod de øvrige tilstedeværende Gæster, og da Christen Hansen derfor efter gentagne Gange forgæves at have opfordret de Tiltalte til at forholde sig rolige eller gaa deres Vej lempelig lagde sin Haand paa Tiltalte Niels' Skulder og anmodede ham om at forlade Lokalet, greb Niels ham foran i Halslinningen og satte ham op imod en Væg. Hansen fik imidlertid Niels kastet til Jorden, men i det samme kom Tiltalte Knud sin Broder til Hjælp, og begge de Tiltalte tildelte nu Hansen flere Slag i Hovedet. Ovennævnte Handelsrejsende Sørensen, som i et Sideværelse sad i Færd med at spille Kort med to andre Rejsende, ilede nu til for at hjælpe Hansen, hvem det lykkedes at slippe løs, hvorpaa han løb ud paa Gaden for at tilkalde Politiet, men nu overfaldt begge

de Tiltalte Sørensen og tildelte ham forskellige Næveslag, ligesom Tiltalte Knud sparkede ham i Skridtet.

Mariane Nielsen vilde nu hjælpe Sørensen og greb fat i Tiltalte Niels, men da denne tildelte hende tvende Slag henholdsvis i Hovedet bag venstre Øre og i venstre Side, saa at hun næsten segnede, maatte hun trække sig tilbage. Imidlertid kom Hansen atter ind fra Gaden og løb til for at assistere Sørensen, hvem han ogsaa fik befriet, men herunder tildelte de Tiltalte Hansen paany forskellige Slag, indtil det lykkedes ham at slippe ind i et Sideværelse, hvor Sørensen forinden var tyet ind.

Tiltalte Niels gav sig nu til at molestere Bohavet i Skænkestuen, ituslog Borde og Stole og væltede Disken, saa at adskillige paa samme staaende Flasker og Glas gik i Stykker, medens Pengeskuffen gled ud, og Indholdet spredtes, ligesom han væltede en Kasse Flasker med Øl, saa at Flaskerne knustes, og Øllet spildtes.

Tiltalte Knud deltog, efter hvad Enkefru Hansen og Mariane Nielsen desangaaende har udsagt, ikke i det af Broderen saaledes udøvede Hærværk, men foretog paa den anden Side ikke heller noget for at holde Niels tilbage.

Ifølge det videre oplyste gik de Tiltalte derefter fra »Højskolehjemmet« hen til det i Ulfborg værende »Landbohjem«, og Politibetjent Jens Peter Jensen, der imidlertid efter Budsendelse var kommen tilstede i »Højskolehjemmet«, indfandt sig kort efter i »Landbohjemmet«, hvor han kaldte Tiltalte Niels ud i Gangen for nærmere at afhøre ham. Om hvad derefter passerede har Politibetjent Jensen afgivet en Forklaring, der i alt Væsenligt er bekræftet ved ovennævnte Christen Hansens edelige Vidnesbyrd og ved Forklaringer afgivne af fornævnte Smedesvend Peter Hansen samt af Staldforpagter Niels Nielsen og Tømrrersvend Jens Truelsen, begge af Ulfborg, og som gaar ud paa Følgende:

Da Tiltalte Niels var kommen ud paa Gangen og overfor Politibetjenten viste sig højrrøstet og meget ophidset, erklærede Betjenten ham for at forebygge videre Spektakler for anholdt, og da Betjenten derefter vilde føre Tiltalte med sig, satte denne sig saa kraftigt til Modværge, at Betjenten maatte tilkalde Assistance, der foruden af Smedesvend Peter Hansen og Tjenestekarl Christen Hansen blev ydet ham af Staldforpagter Nielsen, Tømrrer Truelsen og Kreaturhandler Søren Pedersen.

Under Transporten til Detentionslokalet gjorde Tiltalte voldsom Modstand og opførte sig i det Hele som aldeles rasende. Han slog og sparkede om sig, hvorunder han dog ikke ramte Betjenten, hvorhos han kradsede Christen Hansen paa begge Hænder og bed ham i venstre Haands 2den og 3dje Finger. Fremdeles kradsede han Staldforpagter Nielsen paa den ene Haand og bed Tømrrer Truelsen i højre Haands Tommelfinger samt slog Kreaturhandler Pedersen i Hovedet. Først da Tiltaltes Ben var bleven bundne sammen med et Reb, lykkedes det at faa ham bragt til Detentionslokalet og indsat sammesteds. Betjent Jensen har yderligere udsagt, at han i lang Tid har kendt Tiltalte Niels og ved, at denne ligeledes i lang Tid har kendt ham og været bekendt med hans Stilling som Politibetjent.

Den følgende Dag lod Christen Hansen sig undersøge af Læge

Agersnap i Ulfborg, og en af denne samme Dag udfærdiget, under Sagen fremlagt Attest angaaende de Hansen tilføjede Læsioner gaar bl. a. ud paa, at der paa begge Haandrygge fandtes ialt 10 mindre Hudafskrabninger samt paa venstre Haands 2den og 3dje Finger et Par smaa, ikke ret dybe Saar, der saa ud til at være tilføjede ved Bid. hvorhos der paa den behaarede Del af Hovedet fandtes et Par mindre Hævelser, hidrørende fra Næveslag eller Lignende. Efter hvad der tilføjes i Erklæringen. kan disse Læsioner ikke antages at ville faa blivende Følger.

Ved sit Møde i Retten den 6 December f. A. forklarede Hansen, at han endnu bar Mærker af Læsionerne paa Hænderne, men at disse Mærker antagelig i Løbet af nogle Dage ganske vilde fortage sig.

Skænkepige Mariane Nielsen har forklaret, at af de hende af Tiltalte Niels tilføjede Slag, der begge bleve førte med betydelig Kraft og smertede hende meget, efterlod det Slag, der, som ovenfor anført, ramte hende bag venstre Øre, Ømhed i en 8 Dages Tid, medens det andet Slag, der, som meldt, traf hende i venstre Side, medførte betydelig Ømhed, der holdt sig i næsten en Maaned med betydelig Smerte, hvergang hun hostede, men Følgerne havde, efter hendes Udsagn ved hendes Møde i Retten den 12 Februar d. A., ganske fortaget sig, uden at hun har søgt Lægehjælp.

Handelsrejsende Sørensen har forklaret, at der ved de Tiltaltes Slag tilføjedes ham en lille, blødende Rift paa den ene Side af Næsen der imidlertid, ifølge hans Forklaring ved hans Møde i Retten den 21 Februar d. A., forlængst havde fortaget sig uden at efterlade Følger, samt at det ham af Tiltalte Knud tilføjede Spark ikke havde gjort ham nogen Skade.

Staldforpagter Nielsen har ved sit Møde i Retten den 6 December f. A. udsagt, at de ham af Tiltalte Niels ved Kradsen tilføjede Saar endnu ikke var helt lægte, men at de ikke længere voldte ham nogen videre Mén.

Tømrer Jens Truelsen blev ligeledes den 1 December f. A. undersøgt af Læge Agersnap, der har afgivet en under Sagen fremlagt Erklæring af samme Dato, der gaar ud paa, at der paa Truelsens højre Haands Tommelfinger saas 2 mindre, ikke ret dybe Saar, hvis Udseende passede godt med hans Angivelse af, at de ere ham tilføjede ved Bid, samt at disse Læsioner ikke kan antages at ville efterlade blivende Følger. Ved sit Møde i Retten den 6 December f. A. forklarede Truelsen, at Saarene endnu ikke var fuldstændig lægte, men at de antagelig vilde læges i Løbet af faa Dage.

Tiltalte Niels har forklaret, at han af det Passerede ikke mindes andet, end at han drak sig fuld paa Gæstgivergaarden i Ulfborg, at han derfra kom hen paa »Højskolehjemmet« sammesteds, hvor man nægtede at skænke for ham og hans Broder, at Værtindens Søn Christen Hansen gjorde Forsøg paa med Magt at sætte ham ud af Lokalet, og at han herunder satte sig til Modværg, at han derefter gik hen til »Landbohjemmet«, at han her blev kaldt ud af Politibetjenten, og at han senere blev indsat i Detentionslokalet. Iøvrigt har han ikke villet kunne mindes, hvad han foretog sig, navnlig ikke, at han gjorde sig skyldig i Spektakler og Hærværk i »Højskolehjemmet« og ej heller, at han satte sig til Modværg mod at blive anholdt af

Politibetjenten, saa lidt som at han sparkede, bed og kradsede de Personer, der var Betjenten behjælpelige under Anholdelsen.

Han har imidlertid erklæret, at han ikke tvivler om, at det forholder sig rigtigt, hvad der i de nævnte Henseender er lagt ham til Last, og navnlig heller ikke, at de Christen Hansen og Jens Truelsen tilføjede, i de fremlagte Lægeattester nærmere beskrevne Læsioner hidrøre fra, at Tiltalte under Transporten til Detentionslokalet har bidt og kradsset dem.

Tiltalte Knud har udsagt, at han af, hvad der skete paa »Højskolehjemmet«, ikkun husker, at hans Broder var i »Haandgemæng« med Christen Hansen, og at det for Tiltalte staar saaledes, at han ikkun blandede sig heri for at skille dem ad, hvorimod han ikke har villet erindre noget om, at han slog Christen Hansen i Hovedet, hvilket han paa den anden Side ikke har villet benægte at have gjort. Medens denne Tiltalte derhos har kunnet mindes, at hans medtiltalte Broder, efter at »Haandgemængen« var overstaaet, gav sig til at slaa Bohavet i Stykker og væltede Disken, har han efter sin Forklaring ikke selv deltaget heri, ligesom han efter sit med det iøvrigt Oplyste stemmende Udsagn blev siddende i »Landbohjemmet«, da Tiltalte Niels blev kaldt ud i Gangen af Politibetjenten.

Vel har nu begge de Tiltalte i Løbet af Undersøgelsen, efter at de ovenfor givne Vidneforklaringer var foreholdt dem, yderligere erklæret, at de hverken kan bekræfte eller benægte Rigtigheden af samme.

Ved samtlige disse Vidnesbyrd i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at de har gjort sig skyldige i det ovenfor nærmere fremstillede Forhold.

Tjenestekarl Hansen. Skænkepige Mariane Nielsen, Handelsrejsende Sørensen, Tømrer Truelsen og Staldforpagter Nielsen har alle erklæret, at de ikke overfor de Tiltalte gør Krav paa Erstatning, og »Højskolehjemmet«s Værtinde, Karen Hansen, hvem de Tiltalte under Sagen af egen Drift har betalt en Godtgørelse af 30 Kr. for den paa Inventariet i »Højskolehjemmet« anrettede Skade, har derefter frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Idet der nu mangler Føje til at antage, at de Tiltalte paa Grund af deres berusede Tilstand ved den paagældende Lejlighed, ikke skulde have været fuldt tilregnelige, vil de for deres ommeldte Forhold være at anse begge efter Straffelovens §§ 200 og 203, jfr. § 1, 1ste, 2det og 3dje Stk. i midlertidig Lov af 1 April 1905, Tiltalte Niels tillige efter Straffelovens § 296 og § 100, jfr. § 98, 2det Stk., med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Niels i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Knud i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 299. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Karen Therese Ladefoged, Jørgensens Hustru (Def. Nellemann),

der tiltales for ulovlig Tandlægevirksomhed.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 August 1906: Tiltalte Karen Therese Ladefoged, Jørgensens Hustru, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bentzen og Lund, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karen Therese Ladefoged, Jørgensens Hustru, til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Karen Therese Ladefoged, Jørgensens Hustru, for ulovlig Tandlægevirksomhed.

Tiltalte er født den 19 Oktober 1873 og ikke funden forhen straffet, hvorimod hun under en Sag imod hendes nuværende Ægtefælle for ulovlig Tandlægevirksomhed ved Rettens 6te Kriminalkammer B har siddet arresteret fra den 4de til den 8de Oktober 1898 som sigtet for falsk Forklaring for Retten.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tjenestepige Augusta Mikkelsen har edelig forklaret, at hun, der i Marts d. A. paa Grund af Tandsmerter havde bestemt sig til at lade en Tand trække ud hos en i St. Kongensgade Nr. 8 boende Tandlæge, ved en Fejltagelse gik op i Nr. 6 i samme Gade og paa 1ste Sal traf Tiltalte, som erklærede sig beredt til at udtrække Tandene, hvad hun derpaa gjorde for en Betaling af 2 Kr., uden at denne Tandudtrækning forvoldte Augusta Mikkelsen Ulemper af nogen Art.

Direktrice Astrid Brinckmann har ligeledes edelig forklaret, at hun dels for 3 Aar siden har faaet afklippet 3 Fortænder i Overmunden og 3 kunstige Tænder indsat istedetfor disse hos Tiltalte, hvilket foregik uden Ulempe, dels den 12 April d. A. har faaet afklippet 4 à 5 Tænder i Overmunden, hvilken Operation — der foregik uden at Tiltalte havde nogen Assistance og uden Bedøvelse — efter at Tandkødet i Forvejen var bleven oversprøjtet med en Vædske, foraarsagede

hende stærke Smerter, saa at hun, der havde betalt Tiltalte 4 Kr. for det udførte Arbejde, senere maatte søge Lægehjælp.

Tiltalte, der ikke har taget Eksamen som Tandlæge eller har nogen Autorisation, der berettiger hende til at udøve Tandlægevirksomhed, men som ifølge sin Forklaring driver Forretning i Store Kongensgade Nr. 6, 1ste Sal, med Indsættelse af kunstige Tænder, med at reparere saadanne og omstille dem paa ny Gane, har trods Konfrontation med Augusta Mikkelsen nægtet at genkende denne, ligesom hun har benægtet at have udtrukket en Tand paa hende. Hun har derimod i et den 14 Maj d. A. afholdt Forhør forklaret at have set Astrid Brinckmann oppe hos sig, og at det er muligt, at det var den 12 April d. A., hvilken Forklaring hun i et den 13 Juni d. A. afholdt Forhør har ændret derhen, at hun mindes at have set Astrid Brinckmann et eller andet Sted, uden at hun kan sige, hvor det er. Den af Astrid Brinckmann afgivne Forklaring har hun derimod ikke villet erkende Rigtigheden af, men bestridt den Punkt for Punkt, idet hun gør gældende, hverken at have afklippet Tænderne, paasprøjet Vædsken eller foretaget noget af, hvad Astrid Brinckmann har forklaret. Hun har erkendt tidligere at have været i Besiddelse af en Klippetang, men denne har da efter hendes Paastand kun været til Afbenyttelse for Læger, som hun — efter hvad der er oplyst i Sagen dog ikke efter April 1905 — af og til har tilkaldt for at faa foretaget Tandoperationer paa Patienter, der havde indfundet sig hos hende.

Til Bestyrkelse af Astrid Brinckmanns Forklaring er Følgende oplyst:

Astrid Brinckmanns Moder, Fru Jacobine Brinckmann, født Pultz, har edelig forklaret, at hun for 3 Aar siden, da hun vilde henvende sig til en i Store Kongensgade Nr. 8 boende Tandlæge, ved en Fejltagelse kom op i Nr. 6 i samme Gade, hvor hun traf Tiltalte, med hvem hun aftalte, at Datteren Astrid kunde komme og faa 3 Tænder afklippede, hvilket derefter fandt Sted næste Dag.

Nævnte Fru Brinckmann og dennes Datter Ingeborg Marie Frederikke Brinckmann har derhos overensstemmende edelig forklaret, at de den 11 April d. A. i Forening var oppe hos Tiltalte, og at de aftalte med denne, at Astrid næste Dag skulde komme op til Tiltalte og faa nogle Tænder i Overmunden afklippede, hvorhos Fru Brinckmann paa Tiltaltes Opfordring frafaldt en af hende stillet Fordring om, at Operationen skulde foregaa under Bedøvelse og med Lægeassistance, idet Tiltalte erklærede, at hun vilde besørge Operationen selv med lokal Bedøvelse (Frysning af Tandkødet).

Astrid Brinckmanns Søster, Eufemia Emmy Conradine Brinckmann, har edelig forklaret, at hun den 12 April d. A. (Skærtorsdag) fulgte Astrid op til Tiltalte i Store Kongensgade Nr. 6. Hun sad i Venteværelset, medens Operationen foregik, og hørte Astrid skrige og græde. Da Astrid kom ud, havde hun Taarer i Øjnene og klagede stærkt over Smerter, men Tiltalte ytrede, at Operationen var gaaet godt, og de Tænder, Astrid havde vægret sig ved at faa klippet den Dag, kunde hun faa »knækket« den paafølgende Lørdag.

Tiltalte har benægtet Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer.

Angaaende Følgerne af den Astrid Brinckmann overgaaede Behandling er Følgende oplyst:

Tandlæge Axel Jepsen og dennes Hustru, Tandlæge Johanne Jepsen, født Christensen, til hvem Astrid af Moderens Huslæge (der er Fru Jepsens Fader) blev henvist paa Grund af sin lidende Tilstand, har forklaret, at Astrid Brinckmanns Mund, da hun Paaskelørdag kom op til dem, var i en mishandlet Tilstand. Hendes Læber, Tandkød, Underkæberende og Tunge var meget medtaget, Slimhindens Farve var ganske graa, hvilket utvivlsomt skyldtes Paasprøjtning i rigeligt Maal af Kloræthyl. Flere Tænder var brækkede, bl. a. en lille Kindtand, fra hvilken en blodfyldt og blødende Nerve hang ned. Hun kunde, hvis hun ikke i Tide var bleven undergivet kyndig Behandling, have faaet Koldbrand i Mund og Tandkød eller en Kæbebetændelse, som hvis der udviklede sig Blodforgiftning, kunde blive livsfarlig. Smerterne holdt sig i ca. 14 Dage efter Tiltaltes Behandling.

Docent ved Tandlægeskolen, Professor, Tandlæge Lindhardt har tiltraadt den foran angivne Beskrivelse af den benyttede Behandlings Farlighed og Uforsvarlighed.

Idet den af Astrid Brinckmann afgivne Forklaring i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil Tiltalte for sit foranførte Forhold være at anse efter Forordning 5te September 1794 § 5, jævnfør Lov 3dje Marts 1854, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Fredag den 9 November.

Nr. 308.

Højesteretssagfører Winther

contra

Christian Rasmussen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 8de Juni 1906: Kristian Rasmussen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bang, og til Defensor, Sagfører Dambæk, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de August 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Richter og Prokurator Leth, betaler Tiltalte Kristian Rasmussen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Rasmussen til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Ekstreret hertil indankede Sag tiltales Tjenestekarl Kristian Rasmussen, der er født den 24 Februar 1885 og ikke fundet forhen straffet, for Tyveri samt for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt under Sagen Oplyste stemmende Tilstaelse er det godtgjort, at han, der tjente hos Gaardmand Hans Bang af Snesere, har frastjaalet denne i 6 Gange ialt 50 Kr., nemlig i Juli Maaned f. A. 5 Kr. og i September Maaned s. A. 4 Kr., hvilke Beløb han tog fra en Portemonnæ, der laa paa en Hylde i Bangs Soveværelse, hvortil han havde fri Adgang, samt senere, som det maa antages inden 1 November f. A., 2 Gange hver Gang 10 Kr. og en Gang 1 Kr., og den 25 Februar d. A. 20 Kr., hvilke Beløb han har taget fra en i fornævnte Soveværelse henstaaende Kommode, til hvilken Nøglen sad i en af Skufferne.

Tiltalte har derhos vedgaaet, at han den 23 Februar d. A. om Natten, da han var paa Vejen hjem fra et Bal i Tappernøje Forsamlingshus, har uden rimelig Anledning tildelt den 17-aarige Tjenestekarl Lars Hansen, der ligeledes havde deltaget i nævnte Bal, og med hvem han paa Vejen var kommet i Følge, først et Slag med Armen i Ansigtet og derefter med en Jernkno et Slag oven i Hovedet. Tiltalte var efter sin Forklaring vred paa Lars Hansen, fordi denne paa Ballet havde danset med en Pige, for hvilken Tiltalte havde betalt Entré, og blev fornærmet over, at Lars Hansen paa Vejen gav sig til at tale om Pigen, hvad Lars Hansen dog benægter at have gjort. Ved Slaget med Armen fremkom der, efter Lars Hansens Forklaring, Hudløshed i Munden, der forvoldte ham en Del Smerter, og ved Slaget i Hovedet med Jernknoen tilføjedes der Lars Hansen dels et Hudskaar i Issepartiet, der efter en under Sagen fremlagt Lægeerklæring var af $1\frac{1}{2}$ Centimeters Længde, men ikke trængte igennem hele Hudens Tykkelse, og en Hudafskrabning tæt ved nævnte Saar af 1 Centimeters Længde. Beskadigelserne har ikke efterladt blivende Følger, og Tiltalte har betalt Lars Hansen i Erstatning dels for Lidelse, dels for Beskadigelse af Tøj ialt 12 Kr.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 og, da Volden maa anses udøvet mod sagesløs Person, efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, med en Straf, som

efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens §§ 228 og 203, jfr. fornævnte Lov af 1ste April 1905 § 1, 2det Stykke, er anset med lige Straf i 6 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil saaledes være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 310.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Magnus Magnusson (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 September 1906: Tiltalte Johan Magnus Magnusson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Paludan og Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203; men under Hensyn navnlig til Grundsætningen i Straffelovens § 205 findes Straffetiden at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder vil derhos Fuldbyrnelsen af den Tiltalte idømte Straf i Henhold til midlertidig Lov af 1 April 1905 være at udsætte saaledes, at Straffen, saafremt Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. Straffens Fuldbyrkelse udsættes, hvorhos Straffen efter Forløbet af fem Aar fra denne Højesteretsdoms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Magnus Magnusson til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johan Magnus Magnusson, hvis opgivne Alder af 42 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet, tiltales for Vold.

Sagens Omstændigheder ere, ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste, følgende:

Tiltalte har i flere Aar samlevet med en Kvinde ved Fornavn »Marie«, og med hende har han 4 Børn; en Arbejdskammerat af ham, Arbejdsmand Benjamin Bengtsson, har i den senere Tid flere Gange, naar Tiltalte ikke har været hjemme, indfundet sig ved Tiltaltes Lejlighed og søgt at komme i Forbindelse med »Marie«.

Søndag den 22 Juli dette Aar om Aftenen Kl. ca. 8 gik Bengtsson atter op til Tiltaltes Bolig, bankede paa Døren og kaldte paa »Marie«, og da der ikke blev lukket op — der var ingen hjemme — slog han til Døren saa voldsomt, at den fløj op, idet Karmen sprængtes itu; Bengtsson gik saa sin Vej og begav sig hen i en nærliggende Beværtning.

Af en Husbeboer blev Tiltalte, der sammen med »Marie« opholdt sig i en nærliggende Have, underrettet om, hvad der var sket, og han, der antog, at det var Bengtssons Hensigt at skille ham fra »Marie«, blev nu vred, og skønt »Marie« søgte at holde ham tilbage, gik han for at opsøge Bengtsson. Efter af nogle andre Husbeboere at have faaet bekræftet, at Bengtsson havde sprængt Døren og efter at have faaet at vide, at Bengtsson opholdt sig i den fornævnte Beværtning, gik han derind, hvor han traf Bengtsson siddende ved et Bord med et almindeligt Ølglas paa Fod foran sig. Idet Tiltalte gjorde en Bemærkning om, hvad det skulde betyde, at Bengtsson sprængte hans Dør, tog Tiltalte det nævnte Glas i venstre Haand — Tiltalte er kejthaandet — fattende om det ved Glassets Fod og huggede det med Mundingen nedad mod Bengtssons Pande med saadan Kraft, at Glasset sprængtes i Stykker, hvorpaa Tiltalte, der saa Blodet strømme nedad Bengtssons Ansigt, gik sin Vej.

Ved det nævnte Slag tilføjedes der Bengtsson, foruden nogle overfladiske Rifter af Glasskaar, 2 Saar i Panden, henholdsvis 1½" og 3" lange; Saarene maatte sys sammen for at standse den stærke Blødning derfra; de fremkaldte i Begyndelsen stærk Smerte og gjorde Bengtsson uarbejdsdygtig til 4 August, men maa iøvrigt antages lægte uden varig Mén.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandag den 12 November.

Nr. 311. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Wilhelm Theodor Müller (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri, eventuelt tillige Hæleri, samt Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 September 1906: Arrestanten Carl Wilhelm Theodor Müller bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 50 Kr. og til Defensor, Prokurator Lassen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte som født i Hertugdømmet Holsten i 1853 maa antages at have bevaret sin danske Indfødsret, findes han ikke at kunne behandles efter Straffelovens § 16. For sit øvrige i den indankede Dom fremstillede Forhold er han i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, som i det Væsenlige tiltrædes, rettelig anset efter Straffelovens § 230, 2det Stk. Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar.

Thi kendes for Ret:

Carl Wilhelm Theodor Müller bør hensættes til Tugthusarbejde i seks Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Wilhelm Theodor Müller tiltales for Tyveri, eventuelt tillige Hæleri samt Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Arrestanten er født i Altona den 20 Juli 1853 og her i Landet anset ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 17 April 1897 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Desuden er han oftere straffet i Tyskland bl. a. 1885 med 5 Maaneders Fængsel for Bedrageri.

I Norge er han straffet en Gang, nemlig ved Oslo Lagmandsrets Dom af 29 August 1900 for Indbrud med 1 Aars Strafarbejde og i Sverrig er han straffet 2 Gange, senest ved Malmø Raadstuerets Dom

af 26 Juni 1903 for 2den Gang begaaet Indbrudstyveri med Straf-
arbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende :

I. Arrestanten, der ved den ovennævnte Dom af 17 April 1897 tillige i Medfør af Straffelovens § 16 var bleven dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, blev den 23 September 1898 efter Straffens Udstaaelse udsendt af Riget, efter at der til Københavns Politis Protokol over bortsendte Personer var bleven givet ham Advarsel om Virkningen af en ulovlig Tilbagevenden. Arrestanten har erkendt, at han uden Tilladelse i Januar 1905 vendte tilbage her til Landet, hvor han opholdt sig til Slutningen af September samme Aar, og at han et Par Aar i Forvejen uden Tilladelse har opholdt sig nogle Dage her i Staden. Han har imidlertid gjort gældende, at han ved disse Ophold ganske havde glemt den ham givne Advarsel, men til dette Anbringende vil der intet Hensyn kunne tages.

Efter at der i Efteraaret 1905 var opstaaet Formodning om, at Arrestanten havde gjort sig skyldig i Tyveri her i Staden, blev han eftersøgt, og den 19 Oktober 1905 blev han anholdt af Politiet i Gøteborg og senere udleveret hertil. Ved Anholdelsen fandtes han i Besiddelse bl. a. af en Del forskellige Urkæder, 50 Nøgler og en Del Værktøj egnet til Brug ved Indbrudstyveri, og lignende Værktøj fandtes efterladt i hans seneste Logi her i Byen.

Med Hensyn til de Tyverier, for hvilke Arrestanten sigtes her under Sagen, er Følgende oplyst:

VII. Den 26 Februar 1905 anmeldte Forvalter Edvard Martin Weng for Frederiksberg Politi, at der den 25de samme Maaned i Tiden fra Eftermiddag Kl. 2 til Midnat var begaaet Tyveri fra hans aflaaede Lejlighed i Ejendommen Amicivej Nr. 23, Stuen, hvortil Tyven havde skaffet sig Adgang ved Indstigning gennem et opbrudt Vindue; der var bleven stjaalet bl. a. et Ur i Etui med vedhængende Kæde, nogle Ringe, en Broche m. v. Af de til Sagen i Bevaring tagne Genstande har Weng som stjaalne ved nævnte Tyveri genkendt 1 Ur, 1 Etui, 1 Kæde, nogle Ringe, en Broche og en Naal af samlet Værdi 94 Kr., og han har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til dem. Forsaavidt angaar Kæden, der særskilt er vurderet til 50 Kr., har han derhos ført Ejendomsbevis.

V. Den 4 Marts 1905 anmeldte Frøken Dagmar Svendsen for Frederiksberg Politi, at der i Løbet af den foregaaende Dag, formentlig ved Benyttelse af falsk Nøgle, var sket Indbrud i hendes aflaaede Lejlighed Forhaabningsholms Allé Nr. 24, Stuen, og var derfra stjaalet bl. a. en Bordkniv med Sølvskaft og 1 pletteret Hummergaffel. Blandt de til Sagen i Bevaring tagne Genstande har Frøken Svendsen som stjaalet ved dette Tyveri genkendt 1 Kniv, 1 Gaffel og 1 Pung af samlet Værdi 4 Kr. 50 Øre. Hun har aflagt Tilhjemlingsed og ført Ejendomsbevis med Hensyn til disse Genstande. I hendes Lejlighed

Færdig fra Trykkeriet den 6 December 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 37.

Mandag den 12 November.

beroeede et kuffertlignende Skrin, som var bleven opbrudt, og har det vist sig, at et i Laaget siddende Mærke ganske svarer til et i Arrestantens Besiddelse forefundet Stemmejern.

VI. Den 18 April 1905 anmeldte Emilie Licht, Bergs Enke, til Københavns Politi, at der den foregaaende Dags Eftermiddag Klokken 8—9 formentlig ved Benyttelse af falsk Nøgle eller Dirk var forøvet Indbrud i hendes aflaaede Lejlighed i Ejendommen Bartholinsgade Nr. 15, Stuen, og derved stjaalet bl. a. et Ur, en Halskæde, nogle Ringe, 1 Armbaad m. v. Blandt de til Sagen i Bevaring tagne Genstande har hun som stjaalne ved dette Tyveri genkendt 2 Kæder, 2 Broscher, nogle Ringe og 1 Armbaad af samlet Værdi 20 Kr.; hun har aflagt Tilhjemlingsed og ført Ejendomsbevis med Hensyn til disse Genstande.

Iblandt Arrestantens Nøgler er fundet en tilfilet Smæklaasnøgle, som har vist sig at kunne oplukke Lejlighedens Entrédør.

II. Den 24de samme Maaned anmeldte Adamine Lemming, Christensens Enke, at der samme Dags Eftermiddag imellem 2—7, formentlig ved Benyttelse af falsk Nøgle eller Dirk var forøvet Indbrud i hendes aflaaede Lejlighed paa 4de Sal i Ejendommen Ryesgade Nr. 99, og var derfra stjaalet 14 Kr. i rede Penge, 1 Guldur, nogle Kæder m. m. Af de til Sagen i Bevaring tagne Genstande har Christensens Enke genkendt som hende frastjaalet ved nævnte Tyveri en til 60 Kr. vurderet Kæde, hendes Datter, Frøken Elisabeth Christensen har som sin Ejendom genkendt tre Sølvkæder og et Kors af samlet Værdi 20 Kr., og Fru Johanne Nilsson har som sin Ejendom genkendt et til 30 Kr. vurderet Ur, som hun tilligemed en derved hængende Kæde havde, da Tyveriet blev begaaet, leveret til Frøken Christensen, for at denne skulde besørge det repareret. De nævnte 3 Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og ført Ejendomsbevis med Hensyn til de fornævnte Genstande.

Fru Christensen har edelig forklaret, at hun føler sig overbevist om, at Arrestanten er identisk med en Mandsperson, som hun mødte paa Ejendommens Trappegang, da hun den 24 April 1905 gik hjemmefra ved 2-Tiden.

Iblandt Arrestantens Værktøj er fundet et Stemmejern og en Hammer, som har vist sig ganske at svare til nogle Mærker ved Skufferne i et Skrivebord, som stod i Fru Christensens Lejlighed, og som viste

sig at være opbrudt, da Tyveriet opdagedes, og en i hans Besiddelse funden Nøgle har vist sig at kunne oplukke Lejlighedens Entrédør.

III. Den 8 Maj 1905 anmeldte fhv. Købmand A. T. Hornung for Frederiksberg Politi, at der den foregaaende Dags Eftermiddag mellem Kl. 3 og 11 $\frac{1}{2}$ var bleven begaaet Tyveri fra hans aflaaede Lejlighed Carit Eilarsvej Nr. 12, 1ste Sal, hvortil Tyven formentes at have skaffet sig Adgang ved med falsk Nøgle eller Dirk at oplukke Køkkendøren og derefter ved med en Kniv eller Lignende at trykke Laase-riegen i en aflaaet Dør fra Køkkenet til Entreen tilbage; fra Lejligheden var der stjaalet et Guld-Dameur med Kæde, 2 Broscher, 1 Kikkert samt ca. 3 Kr. kontant.

Anmelderens Datter, Frøken Frida Hornung, har blandt Sagens Koster som stjaalne ved det nævnte Tyveri genkendt 2 Broscher, en Kikkert og et Ur med Kæde, til Værdi ialt 64 Kr.; hun har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de nævnte Genstande og godtgjort sin Ejendomsret til samme.

I Arrestantens Besiddelse er fundet en tilflet Nøgle, som har vist sig at kunne oplukke Køkkendøren til den paagældende Lejlighed.

XIV. Den 28 Maj s. A. anmeldte Cyklehandler Carl Jens Christian Marius Mouritzen for Københavns Politi, at der samme Dags Eftermiddag var sket Indbrud i hans Lejlighed i Ejendommen Vævergade Nr. 3, Stuen, hvortil Tyven havde skaffet sig Adgang ved at oplukke den aflaaede Entrédør med en Huldirk, som Mouritzen ved sin Hjemkomst fandt siddende udvendig i Døren; den var meget vanskelig at faa ud af Laasen, og under Bestræbelserne derfor brækkede Kammen; fra Lejligheden var der stjaalet 25 Kr. i rede Penge, 2 Urer m. v. Blandt de til Sagen i Bevaring tagne Koster har Mouritzen genkendt som stjaalne ved nævnte Tyveri 1 Uhr, 1 Kikkert og 1 Kæde af samlet Værdi 19 Kr., og Dorthea Hansen, der boede hos Mouritzen, da Tyveriet fandt Sted, har paa samme Maade genkendt som hende frastjaalet 1 Ur og 1 Kæde af samlet Værdi 16 Kr. Saavel Mouritzen som Dorthea Hansen har aflagt Tilhjemlingsed og ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for deres Ejendomsret til de fornævnte Genstande.

I Butikken henstod et Klædeskab, som fandtes opbrudt, da Tyveriet opdagedes; i Døren og paa Forsiden af en Skuffe i dette Skab er forefundet Mærker, som har vist sig ganske at svare til en i Arrestantens Besiddelse forefundet Skruetrækker.

Med Hensyn til den Huldirk eller Hulnøgle, som fandtes i Laasen, har Arrestanten først forklaret, at den ligesom en anden lignende Nøgle, som han paaviste mellem sine Nøgler, var hans og havde hørt til hans seneste Logi her i Byen, men efter at være gjort bekendt med, at Nøglen var funden i Mouritzens Dørlaas og brækket itu ved at udtages deraf, forandrede han denne Forklaring, idet han gjorde gældende, at det ikke kunde være hans Nøgle.

IV. Den 6 Juni 1905 anmeldte Smedemester P. Nielsen for Frederiksberg Politi, at der den foregaaende Dags Eftermiddag var begaaet Indbrud i hans aflaaede Lejlighed Forchhammersvej Nr. 33, 2den Sal, og havde Tyvene, der formentlig havde lukket sig ind ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk, stjaalet 16 Kr. i rede Penge og en Del Kaffe- og Kompotskeer. Blandt Sagens Koster har Niensens Hustru,

Alma Stenberg, genkendt 2 Etuier og en Del Skeer som hende frastjaalne ved det paagældende Tyveri; hun har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de nævnte Genstande, der tilsammen ere vurderede til 30 Kr., og godtgjort sin Ejendomsret til Skeerne. Mellem Arrestantens Nøgler er der fundet en, som kunde oplukke Smæklaasen i Nielsens Korridor, og nogle Mærker, som ere fundne paa forskellige ved Tyveriet opbrudte Møbler, har vist sig at svare til en Skruetrækker og et Stemmejern blandt Arrestantens Værktøj.

VIII. Den 22 August 1905 anmeldte Styrmand Dahms Hustru, Johanne Marie Christensen, for Københavns Politi, at der den foregaaende Dags Eftermiddag ved Benyttelse af falsk Nøgle eller Dirk var sket Indbrud i hendes aflaaede Lejlighed Sten Billesgade Nr. 3, 3dje Sal, og var der da frastjaalet hende 1 Vækkeur, 1 Lommeur og 1 Kikkert. Hun, der i September 1905 fik Vækkeuret tilbage fra en Pantelaaner, hos hvem det fandtes pantsat den 21 August 1905 Eftermiddag Kl. ca. 4 $\frac{1}{2}$, har blandt de til Sagen i Bevaring tagne Genstande genkendt 1 Ur og 1 Kikkert af samlet Værdi 22 Kr.; hun har aflagt Tilhjemlingsed og ført Ejendomsbevis med Hensyn til disse Genstande; imellem Arrestantens Nøgler er der fundet en, som kan aabne Smæklaasen i den paagældende Entrédør.

X. Søndag den 27 August 1905 anmeldtes det til Københavns Politi, at der var begaaet Indbrud i Urtekræmmerbutikken Prinsesse Charlottegade Nr. 23 i Stuen. Indehaveren af den paagældende Forretning, Lars Hansen Jørgensen, har edelig forklaret, at Indbruddet er sket ved, at Tyven er stegen ind gennem et mod Gaarden vendende Vindue, efter at have opbrudt dette, og med falsk Nøgle har aabnet en aflaaet indvendig Dør, at der er stjaalet 75 Øre fra den aflaaede, men opbrudte Butiksskuffe samt 3 Veste, 1 tilhørende ham og 2 tilhørende hans Søn Richard, og at han i 3 i Arrestantens Besiddelse fundne Veste har genkendt saavel den ham frastjaalne som de to hans Søn tilhørende Veste.

Hans Søn, Assistent Richard Jørgensen, har genkendt og aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de 2 ham tilhørende Veste, og saavel han som Faderen har ført Ejendomsbevis med Hensyn til de nævnte Veste, der tilsammen ere vurderede til 15 Kr.

I Arrestantens Besiddelse er funden en Nøgle, som kan oplukke den fornævnte indvendige Dør, og et Stemmejern og en Skruetrækker, der passe til Mærker i Vinduesposten og i nogle ved Tyveriet opbrudte Møbler.

Ved Anholdelsen i Gøteborg udtalte Arrestanten bl. a. til en svensk Politibetjent, at han og en vis »Fritz Nielsen« i Samraad her i Staden havde stjaalet nogle Ure, og til en herfra udsendt Politibetjent, der afhørte ham, medens han, inden han udleveredes hertil, sad arresteret i Gøteborg, forklarede han bl. a., at han en Søndag Eftermiddag havde staaet Vagt for Nielsen, medens denne begik Indbrud hos en Handlende i Charlottegade, og der bl. a. stjal 3 Veste; da det foreholdtes ham, at to af disse Veste var fundne mellem hans Tøj, forklarede han, at han senere havde købt dem af Nielsen.

I Retten har han ændret denne Forklaring til, at han en Søndag fulgte Fritz Nielsen bl. a. ud i Charlottegade og ventede en halv Snes

Minutter, medens Nielsen gik op i en Ejendom. Arrestanten troede, at Nielsen havde Forretning i den paagældende Ejendom, og saa ikke, at han medførte noget, da han kom ud fra Ejendommen. Noget senere købte han 3 Veste af Nielsen uden at vide, hvorfra denne havde dem.

Under en Udfølgning har Arrestanten paavist Ejendommen Prinsesse Charlottesgade Nr. 27 og 29 som den, udenfor hvilken han ventede paa Fritz Nielsen; denne Ejendom er sammenbygget med Nr. 23 og 25; Gaarden er adskilt ved et Plankeværk, hvori findes en Dør med en tarvelig Laas.

XI. Den 28 August 1905 anmeldte Frøken Anna Petrea Mathilde Bruun til Politiet, at der den foregaaende Eftermiddag mellem Kl. 4 og 6 $\frac{1}{2}$ var forøvet Indbrud i hendes Lejlighed, Classensgade Nr. 21, Kælderen, idet Tyven var stegen ind gennem et mod Gaarden vendende Vindue, der fandtes opbrudt ved Hjælp af et Stemmejern, og havde hæn fra Lejligheden stjaalet et Sølvur.

Blandt de til Sagen i Bevaring tagne Genstande har Frk. Bruun genkendt et Ur og en Lup som frastjaalet hende ved det nævnte Tyveri, og hun har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de nævnte Genstande, der tilsammen ere vurderede til 12 Kr. Hun har derhos godtgjort sin Ejendomsret til Uret, og et Vidne har edelig forklaret, at hun kender Lup'en som tilhørende Frk. Bruun. I Rammen om det Vindue, gennem hvilket Tyven var steget ind, er fundet et Indtryk ganske svarende til en hos Arrestanten funden Skruetrækker.

XII. Den 3 September 1905 anmeldte Kontorbestyrer Hans Jørgen Nielsen for Politiet, at der samme Dag var blevet stjaalet en Del Beklædningsgenstande fra hans aflaaede Lejlighed, Nørre Farimagsgade Nr. 54 A, 3dje Sal, hvortil Tyven formentes at have skaffet sig Adgang ved falsk Nøgle.

Blandt de til Sagen i Bevaring tagne Genstande har Nielsen som hidrørende fra dette Tyveri genkendt en Del Beklædningsgenstande af samlet Værdi 72 Kr., og han har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til dem. Hans Husbestyrerinde, Karen Petersen, har paa samme Maade genkendt en til 4 Kr. vurderet Kikkert som frastjaalet hende, og hun har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til den. Nielsens Ejendomsret til en Del af de nævnte Klædningsstykker — af samlet Værdi 15 Kr. 50 Øre — er godtgjort paa behørig Maade.

XIII. Den 7 September 1905 anmeldte Arbejdsmand Nielsens Hustru, Regine Sofie Hansen, for Politiet, at der den foregaaende Dag mellem Kl. 11 Formiddag og 10 Eftermiddag ved Hjælp af falsk Nøgle var forøvet Indbrud i hendes Lejlighed, Knudsgade Nr. 35, og var derfra stjaalet 14 Kr. i rede Penge, og anmeldte hun senere, at der desuden savnedes bl. a. en Urkæde med vedhængende Medaillon.

Blandt Sagens Koster har hun som stjaalne ved dette Tyveri genkendt: En Kæde, en Medaillon og 2 Armbaand, og hun har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til disse Genstande, der tilsammen ere vurderede til 10 Kr., og har godtgjort sin Ejendomsret til dem.

En i Arrestantens Besiddelse funden Nøgle har vist sig at kunne oplukke Entrédøren til Nielsens Lejlighed.

Arrestanten har erkendt at have været i Besiddelse af de fornævnte

til Sagen i Bevaring tagne Genstande, som ere genkendte af de forskellige Bestjaalne; han har vedholdende benægtet at have stjaalet dem eller vidst, at de var stjaalne.

Med Hensyn til Maaden, paa hvilken han vil være kommen i Besiddelse af de paagældende Ting, gaar hans Forklaringer ud paa, at en Del af dem har han indløst efter paa Værtshuse og lignende Steder at have købt Laanesedler, efter hvilke de var pantsatte; enkelte Ting vil han have købt i Sverrig eller faaet af sin i Altona boende Hustru; om nogle har han forklaret, at han ikke mindes, hvorfra han har dem, og om en stor Del har han forklaret, at dem har han købt af den fornævnte »Fritz Nielsen« eller en Bekendt af denne.

Arrestanten har ikke kunnet paaavise sin Hjemmel til en eneste af de paagældende Ting; hans Forklaring om Erhvervsmaaden har ofte været vaklende og i nogle Tilfælde — navnlig med Hensyn til Tidspunktet for hans foregivne Erhvervelse — bevislig urigtig. Med Hensyn til »Fritz Nielsen« har Arrestanten forklaret, at ham havde han i sin Tid truffet i Malmø, og da han kom her til Staden i Begyndelsen af forrige Aar, traf han ham kort efter paany.

Arrestanten har forklaret, at Fritz Nielsen efter eget Udsagn var Arbejder i Jernindustrien, men efter Arrestantens Formening arbejdede han ikke.

Om »Fritz Nielsen« var Mandens virkelige Navn, ved Arrestanten ikke, saalidt som hvor han boede her i Byen; dog vil han et Par Gange have ventet paa Fritz i Korsgade og Todesgade, og antager han derfor, at Fritz mulig kan have logeret i disse Gader.

Under Sagen er bleven afhørt en Del Personer, som har færdedes med Arrestanten under hans Ophold her i 1905; ingen af dem har vidst noget om eller kendt noget til en Person, som den, Arrestanten betegner som Fritz Nielsen.

Naar nu henses til, at det synes ganske utroligt, at Koster fra saa mange forskellige Tyverier skulde samles hos en Person, der ikke havde nogen Del i selve Tyverierne, at det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Arrestanten ikke har haft noget lovligt Erhverv under sit Ophold her i Staden i 1905, og at hans Fortid kendetegner ham som en professionel Tyv, saa findes det efter alt, hvad der saaledes foreligger, ikke betænkeligt at statuere, at Arrestanten har forøvet eller som Gerningsmand deltaget i Forøvelsen af de fornævnte grove Tyverier.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 16, 2det Stk., og 230, 2det Stk., efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar, og vil han efter udstaaet Straf paany være at udvise af Riget.

Nr. 330.

Advokat Hindenburg

contra

Leo Norbertus Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders Ekstrarets Dom af 26 Juli 1906: Tiltalte Leo Norbertus Rasmussen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa betaler han og til Mejerist Robert Hansen 16 Kr. som Erstatning for Lægeudgifter og iøvrigt alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagsførerne, Aktor, Etatsraad, Prokurator Bræstrup, og Defensor, Overretssagfører Buhl, respektive 12 og 10 Kr. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 September 1906: Tiltalte Leo Norbertus Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Mejerist Robert Hansen betaler Tiltalte 35 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsenlige tiltrædes, vil Dommen kunne stadfæstes, dog at Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Leo Norbertus Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Leo Norbertus Rasmussen, der er født den 11 April 1888, og som, bortset fra, at han ifølge sin Forklaring engang i Aarhus er bleven mulkeret for Gadeuorden, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Den 26 April d. A. om Eftermiddagen eller Aftenen, da Mejerist

Robert Hansen, Kongstrup, spillede Billard i Bøsbro Kro, ytrede han — som det maa antages i Spøg — til Tiltalte, der betragtede Billardspillet og havde sin Portemonnæ i Haanden: »Du har jo ingen Penge«. Herover blev Tiltalte fortrydelig og gav sig til at drille Hansen, idet han navnlig gentagne Gange tilbød at betale Hansens Gæld, hvis denne skyldte noget. I Begyndelsen forholdt Hansen sig tavs, men da Tiltalte vedblev med sit Drilleri, svarede han, at hvis han skyldte noget bort, skulde det være at give Tiltalte et Par Lussinger. Tiltalte sagde da, at de kunde følges ad udenfor, hvortil Hansen erklærede, at det vilde han ikke, førend han gik ved Lukketid.

Da Hansen lidt efter stod med en halv Bajer i Haanden og skulde til at drikke, slog Tiltalte Flasken ud af Haanden paa ham. Kort før Kroen skulde lukkes, gik Tiltalte ud af Døren til Skænkestuen og stod nedenfor Trappen til denne, da Hansen og en Del andre Gæster forlod Kroen.

Idet Hansen nu fik Øje paa Tiltalte, sagde han: »Ja, nu er jeg her, nu kunne vi godt prøve«. Og straks efter var de, som Hansen har udtrykt sig, »paa Livet af hinanden«, uden at det med Sikkerhed har kunnet oplyses, hvem af dem der først tog fat. Ifølge Hansens Forklaring trak Tiltalte sig imidlertid tilbage, idet han gik længere ud paa Vejen, hvorfor Hansen vendte sig bort fra ham, men i det samme gav Tiltalte ham et kraftigt og meget smertefuldt Slag i Nakken. Hansen greb nu, efter hvad han fremdeles har udsagt, fat i Tiltalte og kastede ham til Jorden. De faldt begge omkuld, og medens de laa paa Jorden, gav Hansen Tiltalte et Par Lussinger.

Hansen vilde herefter rejse sig, men fik ifølge sin videre Forklaring i det samme af Tiltalte et Knivstik gennem Overlæben. Han raabte nu til de Omstaaende, at de skulde holde paa Tiltalte, for han stak med Kniv, og løb derpaa ind i Kroen, hvorfra han gik til Lægeboligen paa Stedet, hvor han i Lægens Fraværelse blev forbunden af dennes Hustru og Tjenestepige.

Ifølge den af bemeldte Læge, der den følgende Dag tog Hansen under Behandling, afgivne Erklæring af 27 April d. A. var der tilføjet Hansen følgende Læsioner: Paa Overlæben et ca. 2 Ctm. langt Lapsaar, der maatte sys sammen; i Nakken lidt tilvenstre for Midtlinien et ca. 2 Ctm. langt, temmelig dybt Stiksaar; paa venstre Underarm midt paa den udvendige Side 2 ca. 1½ Ctm. store Stiksaar, der med Sonden kunde følges 2 Ctm. i Dybden, og endelig paa den indvendige Side af Underarmen et ca. 4 Ctm. langt, ikke dybt Snitsaar. Det tilføjes derhos i Lægeerklæringen, at Læsionerne saa ud til at være frembragte med en Kniv eller et lignende skarpt Instrument.

I en af Lægen under 15 Maj d. A. udstedt yderligere Attest udtales det: »Læsionerne paa Læben og i Nakken samt Snitsaaret paa Armen ere nu fuldstændig helede, uden at der i Mellemtiden er tilstødt noget. Stiksaarene paa Armen har været Sæde for en lettere Betændelse, som nu er afløbet, og Saarene ere dækkede af Skorpe. Der er tydelige Ar alle 5 Steder. Det kan nu siges, at der ikke vil blive varige Følger«. Ved sit Møde i Retten den 3 Juli d. A. erklærede Hansen, at han nu fuldstændig var kommen sig efter de ham i sin Tid tilføjede Saar.

Tiltalte — der maa antages at have været i ringe Grad beruset

ved den paagældende Lejlighed — har erkendt at have tilføjet Hansen de nævnte Læsioner med en skarp Kniv, som han havde i Haanden, og som han samme Aften havde købt af en Arbejdsmand i Kroens Skænkestue, forinden han forlod denne; han har derhos forklaret, at han ikke købte Kniven med den Tanke at ville anvende den imod Hansen, og efter det Foreliggende findes der ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste denne Forklaring.

Mejerist Hansen har under Sagen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt dels Erstatning for Udgifter til Lægehjælp efter fremlagt Regning, 16 Kr., dels Erstatning for Svie og Smerte.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Idet dernæst bemærkes, at af det af Hansen i Erstatning for Udgifter til Lægebehandling paastaede Beløb, stort 16 Kr., vil et Beløb af 6 Kr., der ifølge den fremlagte Lægeregning er beregnet for Attestudstedelse i Henhold til § 2, sidste Stykke, i midlertidig Lov af 1 April 1905 være at henregne til Aktionens Omkostninger, vil Tiltalte endvidere efter den af Hansen nedlagte Paastand være at tilpligte at udrede i Erstatning til denne, dels bemeldte Regnings Restbeløb, 10 Kr., dels for Svie og Smerte et Beløb, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 25 Kr., ialt 35 Kr.

Tirsdag den 13 November.

Nr. 29. Firmaet **C. K. Hansen** som Repræsentant for Dampskibet »Woodville«s Rederi (Halkier),

contra

Grosserer **V. Lund** (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Rederiets Erstatningspligt med Hensyn til Beskadigelse paa et Parti Rug.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 December 1905: De Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen som Repræsentant for Rederiet for Damperen »Woodville«, bør til Citanten, Grosserer V. Lund, betale de paastævnte 314 Kr. 57 Øre med Renter 5 pCt. fra den 25 August d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Et under Sagen optaget Skøn gaar ud paa, at en Del af Vandet, som har beskadiget Rugen, allerede stammer fra Taganrog, hvor Nr. 1 Tank, hvortil det utætte Blyrør førte, sandsyn-

ligvis har været fuld af Vand, da der begyndtes paa Indladningen i vedkommende Lastrum. Da Appellanten heroverfor ej har gjort det antageligt, at saadant ikke har været Tilfældet, eller at denne Fejl ikke havde kunnet opdages ved almindelig Paapasselighed, kan den ikke betegnes som en saadan skjult Fejl, for hvilken Rederiet ved den i den indankede Dom nævnte Konossementsklausul har betinget sig Ansvarsfrihed. Allerede af denne Grund vil den indankede Dom være at stadfæste

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet C K. Hansen som Repræsentant for Dampskibet »Woodville«s Rederi, til Indstævnte, Grosserer V. Lund, med 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Losningen af Damperen »Woodville«, der den 9de Juli d. A. ankom hertil fra Taganrog med en Ladning Korn, viste det sig, at en Del Rug i Lastrum Nr. 2 var beskadiget af Vand. Ved en i denne Anledning afholdt Syns- og Skønsforretning konstateredes det, at et Spiger, hvorved Skibets Tømmermand havde fastgjort en Lap paa Kassen, der dækkede over Pumperøret til Nr. 1 Tank om Styrbord, havde frembragt et Hul i dette, hvorigennem Vandet var sprøjtet ud, og dels ved Slagside, dels ved Rulning af Skibet trængt mellem Garneringsplanterne op i Rugen.

I denne Anledning har Citanten under nærværende Sag paastaet sig som Ladningsmodtager tilkendt Erstatning hos de Indstævnte med et Beløb af 314 Kr. 57 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 25 August d. A. og Sagens Omkostninger. De Indstævnte har intet haft at erindre mod Størrelsen af det beregnede Beløb, men paastaar sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger under Henviisning til de Konnossementet paatrykte Klausuler om Ansvarsfrihed for Rederiet i forskellige Tilfælde.

Efter disse Klausuler ere Rederne bl. a. uden Ansvar for Tab og Beskadigelse forvoldt ved Eksplosioner, Kedelsprængninger, Brud paa Aksler, skjulte Fejl i Skrog og Maskineri, Strandinger, Kollisioner m. m., selv om de ere foraarsagede ved Forsømmelighed og Fejl fra Skibets Besætnings Side. Rederne ere derimod ansvarlige for Skade ved slet Stuvning, Mangel af Ventilation, urigtig Aabning af Ventil, Sluser m. m. eller ved andre Aarsager end de i Konnossementet udtrykkelig undtagne.

Idet nu Retten maa antage, at der i denne Forbindelse ved

Ordene skjulte Fejl i Skrog og Maskineri er sigtet til Konstruktionsfejl og andre lignende indre Fejl og Mangler i Skroget eller i Maskineriet, men ikke til et Hul i Pumperøret som det her omforklarede, der kun forsaavidt kan kaldes en skjult Fejl, som det er dækket af Kassen, findes de Indstævnte at maatte dømmes i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger sættes til 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 14 November.

Nr. 77. **Bestyrelsen for St. Lucas Stiftelsen i København**
(Halkier efter Ordre)

contra

Fru Martha Charlotte Beckett, født Swenson
(Lunn efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om en gift Kones personlige Forpligtelse til at betale for sit Hospitalsophold.

Københavns Gældskommissions Dom af 31 Juli 1905: Indstævnte, Fru Beckett, bør for Tiltale af Citanterne, St. Lucas Stiftelse i København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 November 1905 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Ved at lade sig indlægge paa St. Lucas Stiftelsen maa Indstævnte anses at have paataget sig en personlig Forpligtelse til at betale Vederlag for den hende ydede Kur og Pleje, og det er i saa Henseende uden Betydning, at hendes Ægtefælle, efter Sagens Oplysninger, maa antages tillige at være bleven ansvarlig for Betalingen. Indstævnte vil derfor være at dømme til at betale det paastævnte Beløb med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Fru Martha Charlotte Beckett, født Swenson, bør til Appellanten, Bestyrelsen for St. Lucas Stiftelsen i København, betale 132 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 23 November 1904, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søge Citanterne, St. Lucas Stiftelse i København, Indstævnte, Fru Beckett, til Betaling af 132 Kr., som hun skal være denne skyldig for Kur og Pleje paa Stiftelsen tilligemed Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 23 November 1904.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse, har uimodsagt anført, at hun i det under Sagen omhandlede Tilfælde var indlagt paa Stiftelsen efter Anmodning af hendes Mand og for dennes Regning. Herefter, og da der iøvrigt intet er oplyst om, at Indstævnte — hvad hun benægter — har overtaget et personligt Ansvar for Betalingen, vil hendes Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaaet sig tilkendt, vil være at ophæve.

Stempelovertrædelser foreligger ikke under Sagen.

Nr. 225.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Christian Frederik Frost, Jens Peter Vilhelm Hansen og Pehr Pehrsson (Def. Dietrichson),

der tiltales: Christian Frederik Frost og Jens Peter Vilhelm Hansen for Overtrædelse af Bygningsloven, bestaaende i, at de i en af dem i 1903 og 1904 opført Ejendom, Thorsgade Nr. 21 her i Staden, have i alle 5 Etagers Hjørnelejligheder ladet indrette Vandklosetter uden derom at have gjort Anmeldelse til Bygningsinspektøren efter Bygningslovens § 73, og uagtet Rummene — jfr. Bygningslovens § 58 — ikke fyldestgøre de af Sundhedskommissionen givne Forskrifter, medens Pehr Pehrsson som nuværende Ejer af Ejendommen tiltales til under Tvangsmulkt inden en af Retten fastsat Frist at fjerne de omhandlede Klosetrum.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1906. De Tiltalte Christian Frederik Frost og Jens Peter Vilhelm Hansen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde hver især 200 Kr. samt, En for Begge og Begge for En, betale Sagens Omkostninger. Tiltalte Pehr Pehrsson bør inden 1 Maaned fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 10 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dom-

men overhørig, bringe de omhandlede Klosetrum i Overensstemmelse med Bestemmelserne om Belysningsforhold for Klosetrum i de af Sundhedskommissionen i København givne Forskrifter eller fjerne de i Rummene anbragte Klosetindretninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Bygningsvæsenet tilladt Bibeholdelse af de ommeldte Klosetrum, mod at der ud til Trappegangen anbringes en 5 Kvadratfod stor, mat Glasrude, og efter at dette er sket, har Bygningsinspektøren udstedt Attest om, at Arbejdet er udført overensstemmende med Bygningsloven. Det Tiltalte Pehrsson ved Dommen givne Paalæg maa derfor bortfalde. For de tvende andre Tiltaltes Vedkommende vil Dommen i Henhold til de i samme forsaauidt anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Det Pehr Pehrsson ved Kriminal- og Politiretens Dom givne Paalæg bortfalder. Iøvrigt bør Dommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Christian Frederik Frost og Jens Peter Vilhelm Hansen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Begæring af Københavns Bygningskommission tiltales Tømmermester Christian Frederik Frost og Tapetserer Jens Peter Vilhelm Hansen for Overtrædelse af Bygningsloven, bestaaende i, at de i en af dem i 1903 og 1904 opført Ejendom, Thorsgade Nr. 21 her i Staden, har i alle 5 Etagers Hjørnelejligheder ladet indrette Vandklosetter uden derom at have gjort Anmeldelse til Bygningsinspektøren efter Bygningslovens § 73, og uagtet Rummene — jfr. Bygningslovens § 58 — ikke fyldestgør de af Sundhedskommissionen givne Forskrifter, medens Groshandler Pehr Pehrsson som nuværende Ejer af Ejendommen tiltales til under Tvangsmulkt inden en af Retten fastsat Frist at fjerne de omhandlede Klosetrum.

De Tiltalte Frost og Hansen har erkendt, at Klosetrummene ere indrettede uden Anmeldelse til eller Tilladelse fra Bygningsvæsenet, samt at Rummene, der for Tiden ere ganske mørke, ikke fyldestgøre Bestemmelserne angaaende Lysforholdene for Klosetrum i Post 1 A a af de af Sundhedskommissionen den 1 Juni 1902 givne Forskrifter til lagttagelse ved Anbringelse af Latriner i en Bygnings Etager.

Tiltalte Pehrsson har for sit Vedkommende gjort gældende — og dette maa efter det Oplyste antages rigtigt — at de ommeldte Klosetrum var indrettede, da Bygningsinspektøren foretog det til Grund for

Bygningsattestens Udstedelse liggende Eftersyn, at Bygningsinspektøren ikke desto mindre har udstedt Attest af 30 Juli 1904 om, at Bygningen var udført i Overensstemmelse med Bygningsloven og kunde tages i Brug, og at Tiltalte bl. a. i Tillid til Rigtigheden af denne Attest har overtaget Ejendommen, og Tiltalte mener derfor ikke, at det med Rette kan paalægges ham at fjerne de ommeldte Klosetrum.

Henset til den i Bygningslovens § 76 indeholdte Forskrift, hvorefter det i Sager angaaende Overtrædelse af Bygningsloven ved Dommen skal paalægges Ejeren at rette det Lovstridige, vil imidlertid Tiltalte ikke kunne fritages for enten at bringe de omhandlede Klosetrum i Overensstemmelse med de for Indrettelsen af saadanne givne Forskrifter eller at fjerne de i Rummene anbragte Klosetindretninger.

Som Følge af det Anførte vil de Tiltalte Frost og Hansen være at anse efter Bygningsloven for København Nr. 77 af 12 April 1889 § 75, jfr. § 73, og efter § 76, jfr. § 58, efter Omstændighederne hver især med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. — — —, medens Tiltalte Pehrsson vil være at dømme til inden en Frist, der findes at burde fastsættes til 1 Maaned fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 10 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, enten at bringe de omhandlede Klosetrum i Overensstemmelse med Bestemmelserne om Belysningsforhold for Klosetrum i de af Sundhedskommissionen i København givne Forskrifter eller at fjerne de i Rummene anbragte Klosetindretninger.

Nr. 303. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christian Alfred Johannes Borch (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 August 1906: Tiltalte Christian Alfred Johannes Borch bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Christian Alfred Johannes Borch til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Alfred Johannes Borch, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255, er født den 1 September 1858 og senest anset: ved Højesterets Dom af 20 November 1905 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes Erkendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Efter at Tiltalte den 15 April d. A. var bleven løsladt efter Udtaaelsen af den ham ved Højesteretsdommen af 20 November 1905 ikendte Straf, indrykkede han i et herværende Dagblad en Annonce, lydende saaledes:

»Bord tr. Oehlenschlägersgade 62, 1. th.«

Tiltalte har forklaret, at han — som tidligere har averteret under Navnet Bord — ikke med nævnte Annonce havde til Hensigt at erhverve Kunder, som han kunde spaa, men at han kun vilde meddele sine tidligere Bekendte, hvis Bopæle han ikke kendte for alles Vedkommende, at de kunde komme til ham paa den nævnte Bopæl; han har imidlertid erkendt, at han i Tiden fra den 15 April d. A. til den 26de s. M., da han blev afhørt af Politiet i Anledning af nærværende Sag, har spaaet en halv Snes Personer, som søgte ham paa hans Bopæl, efter at de først af ham havde købt en Flaske Parfume, som betales med 35 Øre à 1 Kr., medens den staar ham i 10 à 25 Øre, og han har udtrykkelig forklaret, at han var paa det Rene med, at de Paagældende i Virkeligheden søgte ham for at blive spaaet.

Tiltalte har fremdeles erkendt, at han i Tiden fra den 12 Maj til Slutningen af Juli d. A. har spaaet ca. 30 Personer, der har søgt ham paa hans Bopæl, og derfor modtaget en Betaling af fra 25—50 Øre for hver.

Tiltalte har forklaret, at han ikke ved Reklamering eller paa anden Maade har søgt at faa Folk til at komme til ham, men at de, der har søgt ham, ere komne af egen Drift, men denne Omstændighed vil — selv dens Rigtighed forudsat — ikke kunne diskulper ham, hvorfor der ej heller kan tages Hensyn til hans Anbringende om, at han har troet paa sin Evne til af Kortene at forudsige tilkommende Ting.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 255, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Torsdag den 15 November.

Nr. 323.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Salomon (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 September 1906: Tiltalte Carl Salomon bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 400 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Salomon til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Salomon, der er født den 22 August 1873 og bl. a. anset: ved Rettens Dom af 20 Oktober 1900 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 80 af 11te Maj 1897, med Tvangsarbejde i 120 Dage og ved Højesterets Dom af 26 Oktober 1905 efter Straffelovens § 251, jfr. § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvilken Straf han har udstaaet, samt senest ved Højesterets Dom af 10 Maj d. A. efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos han inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager har vedtaget Bøder, senest den 26de April d. A. 100 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægtens § 69, tiltales paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer i Forbindelse med Tiltaltes egen Erkendelse er Følgende oplyst:

Efter at Tiltalte som Følge af fornævnte Højesteretsdom af 26de Oktober 1905 i Medfør af Lov af ²³/₁₅ 1873 § 9 havde forbrudt sin Næringsadkomst i Henhold til det af ham den 18 Januar 1902 erhvervede Gæstgiverborgerskab, og efter at han den 15 April d. A. havde opgivet den af ham i Hummergade Nr. 4 og 6 her i Staden drevne Gæstgiverforretning med Brændevinsudskænkning, med Hensyn til hvilken han blev anset ved fornævnte Højesteretsdom af 10 Maj d. A., købte han i April Maaned d. A. af Gæstgiver Sofus Larsen en

af denne hidtil i Ejendommen »Istedhus«, Istedgade Nr. 121 her i Staden, drev en Gæstgiverforretning med Brændevinsudskænkning for en Købesum af 800 Kr.

Forretningen skulde drives paa et Tiltaltes Broder Bernhard Salomon tilhørende Borgherskab af 19 Oktober 1905, og ved Lejekontrakt af 7 April d. A. blev der mellem Ejeren af »Istedhus«, Murer Jens Christian Andersen, og nævnte Bernhard Salomon oprettet Lejekontrakt angaaende de Lokaler i »Istedhus«, hvor Sofus Larsens Forretning hidtil havde været drevet, til hvilken Kontrakt der paa Tiltaltes Foranledning samtidig blev føjet følgende Bestemmelse:

»Underskrevne Gæstgiver Carl Salomon erkender mig villig til at indestaa som Kautionist og Selvskyldner for rigtig og prompte Erlæggelse af Lejen af de af min Broder Bernh. Salomon lejede Lokaler i Ejendommen Nr. 2, Enghaveplads her i Staden, paa Betingelse af:

- 1) at en fra min Side fremkommen Opsigelse af Lejeforholdet skal betragtes og modtages af Ejeren som lige saa gyldig, som om den var given af Lejeren selv,
- 2) at en Opsigelse af Lejeforholdet fra Lejerens Side kun kan modtages og anses for gyldig, naar den er tiltraadt af mig,
- 3) at Lokalerne, saafremt Lejeren misligholder sine Forpligtelser, og Ejeren som Følge deraf benytter sin Ret efter Kontrakten, stilles til min Disposition med Ret for mig til Fremleje; samme Forbehold tages for det Tilfælde, at Ejeren skulde tage en fra Lejerens Side alene fremkommen Opsigelse til Følge.«

Det Tiltalte tilhørende i Forretningen i Hummergade beroende Varelager af Værdi ca. 1000 Kr., blev dernæst bragt ud i Forretningen i »Istedhus« for at benyttes der, ligesom ogsaa en Del Tiltalte tilhørende Løseregenstande, derunder Beværtningsinventar, blev flyttet sammesteds hen fra Hummergadenforretningen.

Den øvrige Del af Inventariet i Istedhusforretningen blev tilvejebragt ved, at Tiltaltes fornævnte Broder Bernhard af Bryggeriet »Ny Carlsberg« købte det Fornødne for en Købesum af 2298 Kr. 60 Øre, i Anledning af hvilken Transaktion der mod Bryggeriets Kaution aabnedes Bernhard Salomon en Kassekredit i Privatbanken af tilsvarende Størrelse, saaledes at tvende nærmere angivne Personer, der skulde være Leverandører til Istedhusforretningen, kaverede overfor Bryggeriet, medens Tiltalte ifølge et af ham samtidig udstedt Kautionsbevis atter indestod de nævnte to Kautionister for skadesløs Betaling af, hvad de maatte komme til at udrede i nævnte Anledning.

Forretningen i »Istedhus« er dernæst bleven drevet fra den 19de April d. A., saaledes at Tiltalte opholdt sig saa at sige hele Dagen i Forretningen og efter sin egen Erkendelse ikke havde nogen anden Beskæftigelse end at være »en Støtte for« Broderen, hvis Personlighed

Færdig fra Trykkeriet den 13 December 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 38.

Torsdag den 15 November.

efter Tiltaltes egen Erkendelse er saaledes, at der ikke kan være Tale om, at han skulde kunne drive Forretningen uden Tiltaltes Støtte.

Da Tiltalte — der ifølge de foranførte Tillægsbestemmelser til Lejekontrakten ogsaa retlig set har sikret sig den bestemmende Indflydelse paa Forretningens fremtidige Drift — fremdeles har erkendt, at han i Forretningen har indestaaende ca. 3000 Kr., for hvilke Bernhard Salomon ej engang har udstedt Gældsbevis til ham, at der angaaende Tiltaltes og hans Broders indbyrdes Gældsforhold end ikke foreligger nogen skriftlig Optegnelse, at der ikke for hans Arbejde i Forretningen er ydet ham noget bestemt Vederlag, men at han, uden særlig Bemyndigelse fra Broderens Side, af Forretningens Kasse kan, naar dennes Tilstand tillader det, tilegne sig de Beløb, han ønsker, at han overfor Leverandøren af Spirituosa til Forretningen hæfter for de Beløb, nævnte Leverandør maatte faa tilgode for Leverancer, samt at han gennem Forretningens Bøger stadig fører Kontrol med det i Forretningen førte Regnskab, findes det ikke betænkeligt at statuere, at Tiltaltes Forhold til den paagældende Forretning i alt Fald er et saadant, at der efter Næringslovens § 4 udkræves Borgerskab for ham, og han vil herefter være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 3dje Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kr.

Nr. 331.

Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Jacob Lassen (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hads Herreds Politirets Dom af 25 Juni 1906: Tiltalte Hans Jacob Lassen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage og udrede Sagens Omkostninger samt i Erstatning betale til Gæstgiver M. Rasmussen, Odder, 38 Kr. og til Gæstgiver Lauritzen i Malling 24 Kr.

67 Øre. Erstatningen at udrede inden 3 Dage efter Dommens Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 September 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. De idømte Erstatninger udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jacob Lassen til Højesteretssagførerne Winther og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Jacob Lassen, der er født i Aaret 1871, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for bedrægeligt Forhold.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, at Tiltalte, som det maa antages i den sidste Halvdel af Marts Maaned d. A., paa hvilket Tidspunkt han, der tidligere havde været rejsende Agent for Selskabet »Dansk Folkeforsikring«, havde faaet Engagement i samme Egenskab for Forsikringsselskabet »Tryg«, tog Ophold hos Gæstgiver M. Rasmussen paa Højskolehotellet i Odder, hvor han ifølge Rasmussens Forklaring ofte tidligere havde boet og ved sin Afrejse altid havde betalt, hvad han var bleven skyldig. Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som paa Hotellet havde udtalt, at han vilde rejse den 10 April d. A., allerede Dagen forinden, medens Rasmussen var fraværende, uden at meddele nogen paa Stedet Underretning derom forlod Hotellet, hvor han, der sammesteds havde haft Ophold i ialt 17 Dage, efterlod sig en Gæld for Kost og Logi paa 38 Kr. Efter Rasmussens Forklaring telefonerede Tiltalte den 11 April d. A. fra Malling til Hotellet, at han samme Dag vilde komme tilbage for at bo der om Natten, men efter det Oplyste udeblev Tiltalte og indfandt sig heller ikke senere. Tiltalte har forklaret, at han to Gange telefonisk lovede, at han senere vilde betale Rasmussen hans Tilgodehavende uden nærmere at bestemme hvilken Dag, men efter det Oplyste kan han ikke antages i den følgende Tid at have gjort noget Skridt til Berigtigelse af denne Gæld.

Rasmussen har forklaret, at han, da Tiltalte tog Ophold hos ham, kendte Tiltaltes Livsstilling og vidste, at han boede i Horsens, uden

at han dog kendte Tiltaltes nærmere Adresse, ligesom han heller ikke kendte til Tiltaltes økonomiske Forhold, om hvilke han dog efter Tiltaltes egne Udtalelser i forskellige Retninger maatte formode, at de maatte være gode. Fremdeles har Rasmussen udsagt, at Tiltalte ikke under sit Ophold paa Hotellet betalte noget Afdrag paa det Beløb, som han var kommen til at skyldes for Kost og Logi, og ej heller ved sin Ankomst eller under sit Ophold paa Hotellet omtalte, hvorledes han skulde faa sin Gæld, for hvilken han ikke blev krævet af Rasmussen, betalt.

Ifølge det videre Oplyste tog Tiltalte, der efter sin Forklaring tilbragte Natten mellem den 9de og 10de April d. A. under et Hegn i Nærheden af Malling, sidstnævnte Dag Ophold hos Gæstgiver C. Lauritzen paa Gæstgivergaarden i Malling, hvor han forblev indtil den 13de s. M. Ved Tiltaltes Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han sidstnævnte Dag — som det maa antages, uden at meddele Lauritzen eller Andre paa hans Vegne noget derom — forlod Gæstgivergaarden og gik til Horsens, idet han for Logi og Fortæring m. v. efterlod sig en Gæld til Lauritzen paa 24 Kr. 67 Øre. Lauritzen har forklaret, at han saa Tiltalte gaa bort om Formiddagen, men at han da intet vidste om, at Tiltalte vilde blive borte. Ifølge det Oplyste lod Tiltalte sin Overfrakke forblive paa Gæstgivergaarden, efter sin Forklaring i den Hensigt, at den skulde tjene Lauritzen som Sikkerhed for dennes Tilgodehavende, ligesom Tiltalte, dog uden at opgive sin Adresse, senere tilskrev Lauritzen, at han vilde betale sin Gæld den 15 Maj d. A., og at han engang vilde komme og hente Overfrakken. Denne, der ifølge Tiltaltes Udsagn et Aar i Forvejen havde kostet 40 Kr., medens den efter Lauritzens Forklaring var saa godt som uden Værdi, er bragt tilstede under Sagen og af Retsvidnerne vurderet til 8 Kr., hvilket Beløb efter Tiltaltes Formening er for lavt ansat, medens det efter Lauritzens Udsagn er for højt ansat, i hvilken Henseende han har udsagt, at han ikke vil give 2 Kr. for Frakken og ikke vil modtage den som Afdrag paa sit Tilgodehavende, hvorfor den med hans Samtykke er bleven Tiltalte tilbageleveret.

Tiltalte, der efter det Oplyste har været ude af Stand til at betale sin Gæld til Lauritzen, til hvis Afvikling han ej heller kan antages at have gjort noget Skridt, har iøvrigt forklaret, at han efter at være bleven engageret som Agent for Selskabet »Tryg« af dettes Inspektør i Aarhus fik udbetalt i Forskud et ugentligt Beløb af 20 Kr., men at han, da han »i den sidste Uge« ikke havde tegnet tilstrækkelig mange Forsikringer, ikke havde tjent nok i Ugens Løb, saa at han kom til at skyldes Inspektøren et Restbeløb, hvis Størrelse han dog ikke har kunnet opgive, at han ialt havde faaet udbetalt 60 Kr., for hvilket Beløb han skulde tjene Provisioner ved Forsikringstegninger, at det Beløb af 20 Kr., som han den 2 April d. A. fik udbetalt i Forskud, i det Væsenlige var medgaaet til Underhold af hans Familie, der ifølge Tiltaltes Forklaring til en Politirapport bestod af hans Hustru og fem Børn, at han kun har rejst for »Tryg« i den Tid, hvori han boede hos Gæstgiverne Rasmussen og Lauritzen, og at han, da han indlogerede sig hos Rasmussen, ikke havde Andet at leve af end sin Forsikringsvirksomhed.

Efter det Oplyste maa det derhos antages, at Tiltaltes Virksomhed som Agent for »Tryg« — med hvilken han efter kort Tids Forløb ophørte, hvorefter han har ernæret sig som Teglværksarbejder — ikke har bragt ham noget Udbytte af Betydning, og at han af denne Grund har været ude af Stand til at betale sine Hotelregninger.

Gæstgiverne Rasmussen og Lauritzen har hos Tiltalte paastaet sig tilkendt i Erstatning henholdsvis 38 Kr. og 24 Kr. 67 Øre, og disse Paastande ere ved Politiretsdommen tagne til Følge.

Det Foreliggende giver nu vel ikke Føje til at antage, at Tiltalte har stiftet de ovenomhandlede Gældsforpligtelser uden Hensigt til at betale, men idet det maa tilregnes ham som et strafbart, svingagtigt Forhold, at han uden Underretning til de tvende Gæstgivere eller nogen af deres Personale paa deres Vegne afrejste saavel fra »Højskolehotellet« i Odder som fra Gæstgivergaarden i Malling, hvor han, som meldt, begge Steder for sit Ophold skyldte Beløb, som han var ude af Stand til og ikke havde nogen rimelig Udsigt til i en overskuelig Fremtid at betale, samt idet han ved hos Lauritzen at efterlade sin Overfrakke ikke har givet denne nogen virkelig Sikkerhed for sit Tilgodehavende, hvorved bemærkes, at Tiltalte efter det Oplyste ej heller har tilkendegivet Lauritzen sin Hensigt i saa Henseende, findes Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende de Tiltalte idømte Erstatninger billiges — — —, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 84. **Amtmanden over Aarhus Amt** paa det Offentliges Vegne (Nellemann efter Ordre)

contra

Gaardejer Anton Andersen (Ingen),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Maj 1906: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten, Gaardejer Anton Andersen, hos Statskassen 400 Kroner. Processens Omkostninger ophæves, og der tillægges de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte, Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne, beskikkede Sagførere, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, i Salær hver 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter hvad der er fremkommet og i det Væsenlige gengivet i den indankede Dom, er der ikke tilvejebragt saadanne Oplysninger, at Betingelserne for at tilkende Indstævnte Erstatning

ifølge Loven af 5 April 1888 § 1 kunne anses at være tilstede. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger i begge Instanser ville være at ophæve, hvorhos de de befalede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne, bør for Indstævnte, Gaardejer Anton Andersens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Overretssagførerne Heise og Jørgensen i Salarium for Landsoverretten hver 40 Kroner og Advokat Nellesmann i Salarium for Højesteret 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i Henhold til § 3, 2det Stykke, i Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel af 5 April 1888 umiddelbart ved Overretten mod Indstævnte, Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne, anlagte Sag har Citanten, Gaardejer Anton Andersen af Tebstrup — der under en ved Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Politiret indledet Undersøgelse, hvorunder han var sigtet for at have paasaat en Ild, hvorved den ham tilhørende Gaard i Tebstrup nedbrændte den 29 December 1903, har siddet arresteret fra 9 Januar til 1 Marts 1904, da han atter løslodes, hvorpaa Forhørene samme Dag sluttedes uden at Sagen mod ham derefter forfulgtes til Dom — efter Stævning af 21 Maj 1904 paastaaet sig tilkendt hos det Offentlige en Erstatning af 4645 Kr. 73 Øre eller et ved Rettens Skøn fastsat Beløb for den Lidelse, den Tort og det Tab, der er tilføjet ham ved Frihedsberøvelsen, idet han har gjort gældende, at han er uskyldig i det ham paasigtede Forhold. Indstævnte har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale.

Ifølge Sagens Oplysninger udbrød der den 29 December 1903 om Morgenen Kl. ca. 6 Ild i den ovennævnte Gaard, hvis Bygninger fuldstændig nedbrændte, hvorhos den paa Gaarden værende Besætning indebrændte med Undtagelse af Hestene og en Kvie. Gaarden, der beboedes af Citanten og hans Søster, Enken Sørine Laursen, der bestyrede Huset for ham, samt af en Tjenestekarl og en Tjenestdreng, bestod af 4 sammenbyggede Længer, af hvilke den vestlige i Retningen fra Syd til Nord indeholdt følgende Rum: Svinesti, Kostald, Roehus, Foderlo og Korngulv; i den sydlige Længe fandtes Karlekammer og Hestestald, i den østlige Faaresti, Korngulv og Lade, medens Beboelseslejligheden var i den nordlige Længe. Over det midterste Parti af Kostalden var der Bræddeloft, medens der over den øvrige Del af den

vestlige Længe var Stænge; paa Loft og Stænge var der anbragt Hø, der blev kastet ned i det sydvestlige Hjørne af Roehuset, hvorfra en Dør førte ind til Kostalden; denne var tillige ved en Dør midt paa Skillemuren forbunden med Roehuset, hvorhos en Dør i Kostaldens nordøstlige Hjørne førte ud til Gaardspladsen. Fra denne var der endvidere Indgang til Foderloen og Korngulvet, der indbyrdes var adskilte ved Lobaalke af ca. 2 Alens Højde, ligesom Foderloen paa samme Maade var adskilt fra Roehuset. Ilden udbrød i den vestre Længe og, som det maa antages, i Roehuset eller paa Loftet over dette.

Under de optagne Forhør har Sørine Laursen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Efter at hun den 28 December 1903 om Aftenen havde malket Køerne, og den af hende under Malkningen benyttede Lygte var bleven bragt over i Stuehuset, gik hun, der havde Natteteleje i Storstuen, og Citanten, der havde Natteteleje i Sovekammeret, i Seng, hvorpaa hun blev liggende, indtil Citanten den næste Morgen kaldte paa hende ved at nævne hendes Navn. Efter hvad hun antager, henad Morgenstunden vaagnede hun ved at høre Hunden, der opholdt sig i Folkestuen, gø stærkt, men da den lidt efter igen blev rolig, faldt hun atter i Søvn og vaagnede først, da Broderen, som meldt, kaldte paa hende; efter hvad hun videre har anbragt, plejede han kun sjældent at gøre dette, nemlig naar hun havde sovet over sig, hvad hun efter sin Formening ikke havde gjort den heromhandlede Morgen. Efterat hun derpaa var staaet op og havde klædt sig paa, hentede hun Lygten i Broderens Sovekammer, ved hvilken Lejlighed hun ikke talte med ham eller saa efter, om han sov; hun tændte nu Lygten, og efter at hun havde forrettet et Ærinde i Køkkenet, gik hun over i Foderloen og hentede Mælkespandene, der vare blevne satte herind efter Malkningen den foregaaende Aften; derefter forlod hun atter Foderloen, og idet hun lod Lygten blive staaende i Gaarden, gik hun hen og bankede paa Vinduet til Karlekammeret for at vække Karlen og Drengen, hvorpaa hun gik ind i Kostalden og satte sig til at malke. Efter hvad hun oprindelig forklarede, hængte hun straks ved sin Indtræden i Kostalden den af hende medbragte Lygte op i Staldens sydlige Ende, men denne Forklaring har hun senere under Undersøgelsen forandret derhen, at hun, saavidt hun erindrer, først havde sat Lygten fra sig i Midtergangen mellem de to i Stalden værende Rækker Køer, men at hun, da der straks efter kom en Kalv løs, tog Lygten og hængte den op paa dens sædvanlige Plads paa en Bjælke i den sydlige Ende af Stalden. Hendes Forklaring gaar derhos videre ud paa, at hun, da hun var inde i Foderloen, hverken mærkede Ild, Røg eller Lugt, men efterat hun havde malket et Par Minutter, mærkede hun en tiltagende sveden Lugt, og da hun nu saa nærmere til, opdagede hun et Brandskær gennem den ovennævnte, i det sydvestlige Hjørne af Roehuset værende Dør, der stod paa Klem. Hun aabnede derpaa den nærmeste Dør til Roehuset og saa nu baade Ild og Røg i det nævnte Hjørne, ligesom hun saa Ild drysse ned fra Loftet i Roehuset; hun forlod derefter straks Stalden, raabte ind til Karlen og Drengen, at det brændte, samt løb ind og kaldte paa sin Broder, der straks stod op.

Citanten har under den kriminelle Undersøgelse forklaret, at han, efter at være gaaet i Seng den 28 December 1903 om Aftenen, straks faldt i Søvn og sov uafbrudt, indtil han den næste Morgen Kl. ca. 6¹/₂

blev vækket af Søsteren, hvorpaa han, kun iført Linned og Undertøj, løb ud og fik Hestene reddede; det lykkedes derimod ikke at faa Kreaturerne reddede, da hele den vestre Længe stod i lys Lue og Taget straks efter skred. Nogle faa Minutter efter stode begge de andre Længer i fuld Brand, og Citanten gav sig da til at redde af Indboet, hvad han kunde. Ligesom Citanten ikke vil have hørt Hunden gø om Natten, saaledes har han vedholdende benægtet, at han, som af Sørine Laursen forklaret, kaldte paa denne den 29 December om Morgenen.

Da Branden fandt Sted, havde Citanten endnu ikke betalt den pr. 11 December Termin forfaldne Halvaarsydelse af det i hans Ejendom paa 1ste Prioritet indestaaende Kreditforeningslaan, stort 20000 Kr., hvorhos han — der havde købt Gaarden i Foraaret 1903 — stod til Restance med 1000 Kr. af den vedtagne Købesum, ligesom der paa-hvilede ham nogle andre Gældsposter, uden at der dog, efter hvad der maa antages, fra nogen Kreditors Side var gjort Skridt til Retsforfølgning mod ham. Den 17 September 1903 havde Citanten akcepteret en paa ham af en Kreditor trukken Veksel for 100 Kr. til Betaling i Horsens Bank den 17 December s. A. Forinden denne Dato modtog han Erindringsbrev fra Banken, men indfrieede dog ikke Vekslen til Forfaldstid, hvorefter Banken lod den protestere den 19 December. Den 24de s. M. solgte Citanten til Slagter N. P. Pedersen af Tebstrup en Tyr, som Køberen dog ikke skulde modtage før Nytaar; efter at Pedersen samme Dag havde betalt Købesummen, 125 Kr., tog Citanten senere paa Dagen ind til Horsens og indfrieede Vekslen. Til en den 8 Januar 1904 optagen Politirapport forklarede Pedersen, at skøndt han, som meldt, ikke skulde modtage Tyren ved Handelens Afslutning, betalte han den dog straks, da Citanten ønskede dette, idet han angav, at han trængte til Penge til at betale en Bankveksel med. I et den 12te s. M. afholdt Forhør forklarede Citanten derefter, at han vel mindedes ved Salget af Tyren at have omtalt den nævnte Veksel, men i Forbindelse hermed benægtede han at have anmodet Pedersen, om straks at betale Købesummen, idet det efter hans videre Forklaring var Pedersen, der selv tilbød at yde saadan Betaling; Citanten udsagde derhos yderligere, at han godt kunde have faaet Vekslen fornyet, og at han forøvrigt, som af ham forklaret i et den 8 Januar afholdt Forhør, ved Forfaldstiden havde været i Besiddelse af et kontant Beløb af 420 Kr.; dette Beløb, der bestod i 3 Hundredekronesedler og 12 Tikronesedler, hvilke havde beroet i et lille Skab i Citantens Sovekammer, havde han imidlertid mistet ved Branden. Efter at Pedersen i et den 15de s. M. afholdt Forhør havde fastholdt sin Forklaring til Rapporten, erklærede Citanten imidlertid, at han ikke kunde modsige, at han efter at have solgt Tyren til Pedersen spurgte denne, om han kunde faa Købesummen betalt med det samme.

Efter alt, hvad der er fremkommet under Forhøret, er det nu lidet sandsynligt, at Citanten, da Branden fandt Sted, har været i Besiddelse af 420 Kr., eller et tilnærmelsesvis saa stort Beløb; men ligesom Muligheden heraf dog ikke kan anses udelukket, giver det iøvrigt Foreliggende dog ej heller bestemt Føje til at antage, at Citantens økonomiske Forhold i Slutningen af December 1903 var saa vanskelige, at han maatte være interesseret i, at Gaarden og eventuelt Be-

sætningen brændte, saaledes at Assurancesummerne kunde komme til Udbetaling. Efter Beskaffenheden af de af Sørine Laursen under Forhørene afgivne Forklaringer kan der endelig ikke lægges nogen særdeles Vægt paa hendes Udsagn om, at hun den 29 December om Morgenen vil være bleven vækket ved at høre Citanten udtale hendes Navn, og der mangler herefter positiv Støtte for den Antagelse, at Citanten den nævnte Morgen skulde være staaet op forinden Søsteren, have paasat Ilden og derpaa atter være gaaet i Seng.

Idet det herefter nærmest maa antages, at Citanten er uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, i Anledning af hvilken han har været fængslet, vil der i Medfør af Lov 5 April 1888 § 1 være at tillægge ham en Erstatning hos Statskassen, der under Hensyn til Forskrifterne i Lovens § 2 findes passende at kunne bestemmes til 400 Kr.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der bliver at tillægge de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere i Salær hver 40 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 326.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Christen Jensen (Def. Winther),

der tiltales for ulovlig Tilvendelse af Kuglesten.

Stevns-Fakse Herreders Politirets Dom af 9 Juni 1906: Tiltalte, Indsidder Christen Jensen af Magleby, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagfører Busch og Prokurator Lassen, betaler Tiltalte Christen Jensen af Magleby 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Denne Sag burde ikke have været gjort til Genstand for Paadømmelse af Politiretten, men efter Omstændighederne findes der dog at kunne afstaas fra at afvise den fra nævnte Ret og at lade det have sit Forblivende ved, at Tiltalte for det i den

indankede Dom ommeldte Forhold anses efter Straffelovens § 235. Dommen vil derfor kunne stadfæstes, dog at Straffetiden forlænges til 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til een Maaned. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Jensen til Højesteretssagførerne Jensen og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Stevns-Faxe Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Indsieder Christen Jensen af Magleby for ulovlig at have tilvendt sig Kuglesten fra Strandbredden under Gjorslev Gods.

Tiltalte er født den 23 September 1867 og tidligere straffet ved Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 18 Januar 1895 ifølge Straffelovens § 100, 1ste Stykke, jfr. § 98 og § 101, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Stevns-Faxe Herreders Ekstrarets Dom af 15 December 1903 ifølge Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 14 Dage. Den 28 August 1900 har han derhos inden samme Herreders Politiret vedtaget en Bøde til Statskassen af 20 Kr. for Brugstyveri. Han er endelig ved Højesteretsdom af 24 Oktober 1904 og ved nærværende Rets Dom af 25 November s. A. fri-funden for Tiltale med Hensyn til Tilegnelse af Kuglesten, da disse Forseelser var begaaede inden ovennævnte Dom af 15 December 1903 og ikke vilde have medført nogen Forhøjelse af den derved idømte Straf.

Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 23 Oktober f. A. blev Tiltalte af Skovfoged Meyhoff og Skovarbejder Lauritz Nielsen truffet i et paa Strandbredden udfor Magleby Skov gravet Hul, hvor han samlede Sten. Han havde hos sig en kortskaftet Jærnrive, hvormed han rodede i Jorden, og en Zinkspand. Ved Siden af Hullet laa en Bunke af 1—1½ Td. Kuglesten o: Sten, der anvendes i Industriens Tjeneste, og som have en større Værdi end almindelige Rullesten, ca. 3½—4 Kr. Tønden. Stenene var snavsede og fulde af det sortrøde, jærnholdige Sand, hvoraf Jordbunden der bestaar. Vidnet Lauritz Nielsen har derhos forklaret, at han saa Tiltalte hælde de i Spanden værende Sten op i Bunken ved Siden af Hullet.

Den 28 Oktober s. A. blev Tiltalte paany truffet af Skovfoged Meyhoff i det samme Hul, der da var gjort større, og Meyhoff saa da, at der laa Kuglesten i Spanden. Medens Meyhoff derefter hentede et Vidne, sprang Tiltalte, tilsyneladende advaret ved et Fløjt, der lignede et Ugleskrig, op af Hullet.

Tiltalte har med Hensyn til disse Forhold forklaret, at han i Hul-

let, som han ikke havde gravet, kun samlede almindelige Sten til sine Fiskeredskaber, og at disse blev i Spanden og ikke blev blandet med Kuglestenene ved Siden af. Disse havde han samlet i Stranden udenfor daglig Vandstand, og deres Udseende maatte efter hans Formening være ens, enten de var taget det ene eller det andet Sted, da Grunden var den samme Slags Sand og Grus, og han ikke havde vasket Stenene. Med Hensyn til Skriget har han erklæret, at han vel havde hørt et saadant, men at han ikke opfattede det som en Advarsel, og at han blev i Hullet, indtil Meyhoff og Vidnet kom derhen. Kuglestenene har han senere bortført.

Den 15 Februar d. A. fandt Skovfoged Meyhoff paany Tiltalte i et andet Hul paa Strandbredden i Færd med at grave Sten med en Skovl Meyhoff har forklaret, at der ved Siden af Hullet laa en lille Beholdning Kuglesten, ca. 1 Tønde, og at Tiltalte var i Færd med at lægge lignende Sten i en Spand. Han har derhos udtalt, at han, der stod i en Afstand af 5 Alen fra Hullet, var sikker paa, at det var Kuglesten, hvad han sagde til Tiltalte, og hvad denne indrømmede.

Tiltalte har derimod ikke kunnet erindre, at der ved Siden af Hullet laa en Bunke Sten, og de Sten, han samlede, paastaar han, var almindelige Sten til hans Fiskeredskaber. Meyhoff spurgte ved denne Lejlighed Tiltalte, hvorfor han i Retten nægtede at have pillet Kuglesten, hvortil Tiltalte svarede, efter Meyhoffs Udsagn, at man maatte redde sig, som man kunde, efter hans eget Udsagn, at det var i enhver Mands Interesse at forsvare sin Sag, saa godt han kunde.

Den 30 April d. A. saa Meyhoff og Stenslager Peter Skou atter Tiltalte fra Stranden gaa ned i et Hul paa Strandbredden og med en kortskaffet Rive grave Kuglesten op og lægge dem i en Spand, som stod ved Siden af Hullet og var $\frac{3}{4}$ fuld af Kuglesten; Tiltalte havde dog ikke været saa længe i Hullet, at han havde kunnet samle alle Kuglestenene der. Tiltalte paastaar imidlertid, at Kuglestenene var samlede paa Stranden ved Søen, og at de Sten, han samlede i Hullet, ikke var Kuglesten, men Sten til hans Fiskeredskaber.

Meyhoff tog nogle Sten med sig af Spanden, men de af ham i Retten fremlagte Sten har Tiltalte ikke kunnet genkende, og i alt Fald den ene har han paastaet ikke kunde bruges som Kuglesten, men har erkendt, at den heller ikke kunde bruges til Fiskeredskaber. Ved den Lejlighed ytrede Tiltalte til Meyhoff, at han, hvis denne vilde lade være at melde ham, ikke oftere skulde grave Sten saa højt oppe, da han ikke havde Raad til hvert Øjeblik at blive kaldt til Retten.

De omhandlede Huller laa i en Afstand af 45—50 Fod fra daglig Vandstand og blev kun ved Højvande oversvømmet af Søen. Strandbredden maa antages at tilhøre Gjorslev Gods, hvorfra Tiltalte ogsaa tidligere har haft Tilladelse til at samle Kuglesten.

Tiltalte har mod de afgivne Vidneforklaringer gjort gældende, at Vidnerne paa Grund af deres Afstand fra Stenene ikke have kunnet afgøre, om disse var Kuglesten, da dette kun lader sig gøre ved at besigtige Stenene nærvæd; men ligesom denne Indvending i alt Fald ikke finder Anvendelse paa det sidste Forhold, saaledes kan det ikke antages at være udelukket, at det paa Afstand kan skønnes, om en Samling Sten er Kuglesten eller ikke, selv om det ved nærmere Under-

søgelse maatte vise sig, at enkelte af Stenene ikke kan benyttes som saadanne.

Naar derhos henses til, at Tiltalte, der giver sig af med Indsamling af Kuglesten og flere Gange er grebet i at gøre dette paa ulovlig Vis, ikke har kunnet give nogen rimelig Forklaring om de hos ham forefundne Kuglesten eller om hans jævnlige Søgen efter Sten paa de omhandlede Steder, hvorved bemærkes, at Kuglesten paa Grund af deres Form ikke kan anvendes til Fiskeredskaber, hvortil kræves flade og aflange Sten, maa han anses for at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Da der foreligger fornøden Paatalebegæring med Hensyn til dette Forhold, vil han herfor være at anse efter Straffelovens § 235 med en Straf, der ved Politiretsdommen passende er bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Fredag den 16 November.

Nr. 250. Højesteretsadvokat Winther

contra

Jens Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Kriminal- og Politiretten af 2 Juni 1906: Tiltalte Jens Nielsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 500 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, borttage de ulovlig anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre de ommeldte Flasker og Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politiretten af 2 Juni 1906: Tiltalte Jens Nielsen bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen satte Frist af fjorten Dage regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Jens Nielsen til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Nielsen, der er født den 8 Januar 1851 og ikke er funden forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven efter Begæring af Bestyrelsen for Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier«.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Tiltalte, der i 6 Aar har været Driftsleder for nævnte Aktieselskab, fratraadte den 1 Februar d. A. denne Stilling og begyndte allerede den følgende Dag for egen Regning en Virksomhed af lignende Art som Aktieselskabets under Benyttelsen af det ikke anmeldte Firmanavn »De forenede Mejerier«.

I denne sin Virksomhed har Tiltalte ved Salg af Mælk til Kundene bl. a. benyttet en Del fra Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier« hidrørende Flasker, som var forsynede med Porcellænspropper, der som Mærke bar Bogstaverne D. S. M. i Monogram, omslyngede af Ordene »De samvirkende Mejerier«.

Tiltalte har været bekendt med, at disse Ord udgøre Hovedbestanddelen af Aktieselskabets Firmanavn, og har ikke haft nogensomhelst Hjemmel for Benyttelsen deraf.

Endvidere har Tiltalte til al den af ham flaskevis solgte søde Mælk benyttet en Etikette, som han har ladet forfærdige med den af Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier« benyttede Etikette som Forbillede, og Tiltalte har fortsat med denne Benyttelse, selv efter at være blevet bekendt med, at Aktieselskabet den 13 Marts d. A. havde ladet sin Etikette indregistrere.

Den af Tiltalte benyttede Etikette, der er overensstemmende med den indregistrerede i Størrelse, Form og Farve og angiver Varens Beskaffenhed med de samme Ord (»Sød Mælk«, »Præcisionsrenset«, Pasteuriseret), adskiller sig vel fra den indregistrerede paa nogle Punkter og da navnlig derved, at den foroven er forsynet med et Monogram »D. F. M.«, hvis Udseende er væsenlig forskelligt fra det foroven paa den registrerede Etikette anbragte Monogram »D. S. M.«, men den af Tiltalte benyttede Etikette maa alligevel — særlig som Følge af den Maade, hvorpaa de fornævnte Ord ere anbragte paa Etiketten, og den Omstændighed, at Firmanavnet »De forenede Mejerier« er anbragt foruden paa Etiketten indenfor et Baand med flagrende Ender ligesom Firmanavnet »De samvirkende Mejerier« paa den registrerede Etikette — i sin Helhed siges at frembyde saa megen Lighed med denne, at en Forveksling er nærliggende.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Varemærkeloven (Nr. 52) af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke, jfr. § 12, 1ste Stykke, og § 13, efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 500 Kr. — — —

Han vil derhos være at dømme til inden en Frist, der findes at kunne sættes til 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under

en Mulkt af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at borttage de ulovlig anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre de ommeldte Flasker og Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed.

Nr. 321.

Advokat Halkier

contra

Jens Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15de September 1906: Tiltalte Jens Nielsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 1000 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet bemærkes, at Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juni d. A. er stadfæstet ved Højesterets Dom af Dags Dato,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Nielsen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Nielsen, der er født den 8 Januar 1851 og som ved Rettens Dom af 2 Juni d. A. er anset efter Varemærkelovens Nr. 52 af 11 April 1890 § 12, 2det Stk., jfr. § 12, 1ste Stk., og § 13, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 500 Kr. samt i Maj Maaned d. A. inden et af Rettens Kriminalkamre har for Overtrædelse af Tillæg af 3 Maj 1904 til Sundhedsvedtægten for København af 15 Juni 1886 vedtaget en Kammerets Kasse tilfaldende Bøde, stor 300 Kr., men iøvrigt ikke funden tiltalt eller straffet, tiltales efter Begæring af Bestyrelsen for Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier« paany for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Tiltalte blev ved Rettens fornævnte Dom af 2 Juni d. A. domfældet, fordi han — der, efter i 6 Aar at have været Driftsleder for Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier«, den 1 Februar d. A. fra traadte denne Stilling og allerede den følgende Dag for egen Regning begyndte en Virksomhed af lignende Art som Aktieselskabet under Be-

nyttelse af det ikke-anmeldte Firmanavn: »De forenede Mejerier« — i sin nævnte Virksomhed ved Salg af Mælk til Kunderne dels uden nogensomhelst Hjemmel blandt Andet benyttede en Del fra Aktieselskabet: »De samvirkende Mejerier« hidrørende Flasker, forsynede med Porcellænspropper, der som Mærke bar Bogstaverne D. S. M. i Monogram, omslyngede af Ordene: »De samvirkende Mejerier«, skønt han var bekendt med, at disse Ord udgøre Hovedbestanddelen af Aktieselskabets Firmanavn, dels til den af ham flaskevis solgte søde Mælk benyttede en Etikette, som han havde ladet forfærdige med de af Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier« brugte under 13 Marts d. A. registrerede Etiketter som Forbillede, og som skønnedes at frembyde saa megen Lighed med disse, hvis Registrering var ham bekendt, at en Forveksling maatte anses nærliggende.

Ved Dommen blev Tiltalte derhos tilpligtet inden en Frist af 14 Dage efter Dommens Forkyndelse under en Mulkt af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han maatte sidde Dommen overhørig, at borttage de ulovligt anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre de ommeldte Flasker og Etiketter, forsaavidt de endnu var i hans Besiddelse eller iøvrigt stod til hans Raadighed.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det nu godtgjort, at Tiltalte uanset fornævnte Dom i sin Virksomhed dels har benyttet og fremdeles benytter en Del fra »De samvirkende Mejerier« hidrørende Flasker forsynede med Porcellænspropper som de i Dommen omhandlede, dels — i al Fald til den 1 August d. A. — som Etiketter til al den af ham flaskevis solgte søde Mælk har benyttet de i Dommen omhandlede Etiketter.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Varemærkelovens § 12, 2det Stk., jfr. § 12, 1ste Stk., og § 13 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 1000 Kr.

Mandag den 19 November.

Nr. 307. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jørgen Christian Berthelsen (Def. Asmussen),

der tiltales for det Forhold, hvori han har gjort sig skyldig ved at nægte at modtage entlediget Sognepræst Anton M. Jensen som Fadder til Købmand Rønns Barn og at døbe Barnet med ham som Fadder.

Skodborg-Vandfuld Herreders Provsterets Dom af 16de Juni 1905: Tiltalte, Sognepræst for Harboøre og Engbjerg Menigheder Jørgen Christian Berthelsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Sagfører Esmann og Prokurator Raunholdt 40 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Ribe Stifts Landemodes Dom af 28 April 1906: Provsteretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Nors og Therkildsen, 60 Kr. til hver, samt de ved Provsteretsdommen tilkendte Salærer, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter at Ministeriet har tilbagetaget det i den indankede Dom ommeldte Paalæg, kan der ikke blive Spørgsmaal om at anse Tiltalte efter Straffelovens § 142. Og da hans under Sagen paatalte Forhold — selv om der kunde gaas ud fra, at han har skønnet fejl ved at afvise forhenværende Sognepræst Jensen som Daabsvidne — ikke under samtlige foreliggende Omstændigheder vil kunne henføres under nogen anden Straffebestemmelse, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale, og den indankede Dom, som har samme Resultat, vil derfor kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landemodets Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Jensen og Asmussen hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under en Sag, der efter Foranledning fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet er bleven anlagt ved Skodborg-Vandfuld Herreders Provsteret mod Sognepræsten for Harboøre og Engbjerg Menigheder Jørgen Christian Berthelsen for at have gjort sig skyldig i Nægtelse af at modtage entlediget Sognepræst Anton M. Jensen som Fadder til Købmand af Harboøre Rønns Barn og døbe dette med ham som Fadder, er Paagældende ved bemeldte Provsterets Dom af 16 Juni 1905 frifunden for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, 40 Kr. til hver, paalagt det Offentlige.

Denne Dom er derefter af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet efter fornævnte Købmand Rønns Begæring paa det Offentliges Vegne indanket for Ribe Stifts Landemode.

Efter hvad der foreligger, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 11 Juni 1904 anmodede Købmand Rønn Tiltalte om at døbe hans den 14 Maj s. A. fødte Barn med forhenværende Sognepræst Anton M. Jensen som Fadder. Tiltalte erklærede hertil, at han den 10de s. M. havde forespurgt Biskoppen, om han kunde antage fhv. Sognepræst A. M. Jensen, der nu var Unitarpræst i Aarhus, som Fadder ved den kristne Daab i den evangelisk-lutherske Folkekirke, og at han ikke, forinden han fik Svar paa denne Forespørgsel, kunde udtale sig om, hvorvidt han vilde kunne antage Pastor Jensen som Fadder ved den ommeldte Daab, hvorhos han udtalte, at han ønskede en Samtale

med Pastor Jensen. Den 13de s. M. sendte Tiltalte Biskoppen en Indberetning om det den 11te s. M. mellem ham og Købmand Rønn Passerede, da han endnu ikke havde faaet Svar paa sin Forespørgsel af 10 Maj 1904. Købmand Rønn, der den 11 Juni straks efter Mødet med Tiltalte havde telegraferet til Biskoppen, mødte den 14 Juni hos Tiltalte med et Telegram af samme Dag fra Biskoppen, der deri udtalte, at Fadderskabet ikke kunde nægtes Pastor Jensen, og Købmand Rønn begærede i Henhold hertil Barnedaaben foretaget med Pastor Jensen som Fadder næste Dag eller den følgende Søndag. Da Tiltalte imidlertid mente sig berettiget til at vente et oplysende Svar paa sin Forespørgsel af 10 Maj til Biskoppen, svarede han Købmand Rønn atter, at han intet kunde foretage, før han hørte nærmere fra sin Foresatte. Idet Tiltalte den 15 Juni gav Biskoppen Indberetning herom, gentog han samtidig sin Forespørgsel af 10 Maj. Endelig den 27de Juni modtog Tiltalte paa sine Forespørgsler af 10 Maj og 15 Juni Svar fra Biskoppen, gaaende ud paa, at denne vel ikke uden Tvivl er naaet til den Afgørelse, som han telegrafisk meddelte Købmand Rønn og hvorefter Pastor Jensens Fadderskab ikke vil kunne nægtes, men at han fremdeles maa fastholde den og derfor opfordre Tiltalte til nu at udføre den omhandlede Daabshandling.

Samtidig meddelte Biskoppen Købmand Rønn, at han nu havde tilskrevet Tiltalte og derefter maatte forvente, at han indvilligede i at døbe Barnet med Pastor Jensen som Fadder.

Efter Modtagelsen af denne Skrivelse fra Biskoppen skrev Købmand Rønn den 29 Juni til Tiltalte, om han nu, muligen første Søndag, kunde faa sit Barn døbt efter Fadderlisten med Pastor Jensen som Fadder, paa hvilken Henvendelse han samme Dag fra Tiltalte fik skriftlig Meddelelse om, at han, da Sagen, som ogsaa af Biskoppen erkendt, havde sine betydelige Vanskeligheder, agtede at lade den gaa til Ministeriet, medmindre Købmand Rønn vilde foretrække, hvad Tiltalte bad ham om, af Hensyn til det lille udøbte Barn, at lade Pastor Jensens og Ligesindedes Fadderskab falde, saalænge der ikke havdes fuld Vished for, at Saadanne efter de kirkelige Bestemmelser kunde antages til Faddere.

Dagen efter meddelte Tiltalte Biskoppen, at han, da Sagen med Pastor Jensens Fadderskab, som ogsaa af Biskoppen selv erkendt, havde sine betydelige Vanskeligheder, ønskede den forelagt for Ministeriet, og den 7 Juli sendte han da gennem Provsten for Skodborg-Vandfuld Herreders Provsti et nærmere motiveret Andragende i saa Henseende til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Idet Provsten fremsender dette Andragende til Biskoppen, bemærker han, at han maa anse det for betænkeligt, om Tiltalte skulde tvinges til at udføre Daaben, og henstiller, om ikke den foreliggende Vanskelighed kunde overvindes derved, at det ikke nægtedes Pastor Jensen at være Fadder, men at det heller ikke paalagdes Tiltalte at udføre Daaben

Færdig fra Trykkeriet den 20 December 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkø) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 39.

Mandag den 19 November.

med ham som Fadder, hvorimod Købmand Rønn, dersom han vedblivende fastholdt Pastor Jensens Fadderskab, henvistes til at løse Sognebaand til en anden Præst, som maatte være villig til at efterkomme hans Ønske.

Biskoppen henstillede nu under 19 Juli til Købmand Rønn i Anledning af det i Sagen Fremførte at søge fremkaldt en Udtalelse fra Pastor Jensen. Denne afgav da under 21 Juli en skriftlig Erklæring angaaende sit religiøse Standpunkt, i hvilken Henseende han udtalte, at han selv havde ladet sine Børn døbe i Folkekirken (det sidste Barn af Tiltalte selv), og at det var hans Agt, dersom han skulde faa flere Børn, at lade dem døbe paa samme Maade, at han var sig bevidst som Fadder at paatage sig Pligten til at lade Barnet oplære i den kristne Børnelærdom — efter Tiltaltes Ord efter Daabshandlingen — og at han med Folkekirken bekendte den apostoliske Trosbekendelse og troede alle dens Led.

Idet Biskoppen under 22 Juli sendte Tiltalte en Afskrift af denne Erklæring med den Bemærkning, at han, som Sagen forelaa, maatte anse det for utvivlsomt, at det var Tiltaltes Pligt at døbe Købmand Rønns Barn med Pastor Jensen som Fadder, forlangte han en Udtalelse fra Tiltalte om, hvorvidt denne fremdeles fastholdt sin Vægning. I sit Svar af 28 Juli herpaa peger Tiltalte paa de af Pastor Jensen udgivne Skrifter, hvorefter denne bl. a. benægter den kristelige Religions Hovedgrund sætninger, at der er en treenig Gud, og at Kristus er sand Gud, og da Tiltalte finder Pastor Jensens Erklæring af 21de s. M. i Strid med, hvad denne saaledes andetsteds har udtalt, finder Tiltalte ikke, at der kan tillægges den nogen Betydning i Sagen, og fastholder sit hidtil indtagne Standpunkt.

Heller ikke en mundtlig Forhandling, som Biskoppen derefter havde i Harbøre, dels med Tiltalte, dels med Købmand Rønn, forandrede disses Stilling til Sagen, som Biskoppen da under 29 August 1904 forelagde for Ministeriet med Indstilling om, at Ministeriet vilde meddele Tiltalte Paalæg om at døbe Købmand Rønns Barn og ved denne Daab ikke at nægte at antage Pastor Jensen som Daabsfadder.

Tiltalte, der under 22 August i en Skrivelse til Pastor Jensen endnu engang havde søgt at formaa denne til bestemt at udtale sig om, hvorvidt han havde forladt sit unitariske Standpunkt og delte den kristelige Religions Hovedgrund sætning, at Jesus foruden at være sandt Menneske, født af Jomfru Maria, tillige er sand Gud, født af Faderen

i Evighed, modtog under 24 August det Svar fra Pastor Jensen, at denne ikke agtede at være til Tjeneste med saadanne Oplysninger. Dette Svar sendte Tiltalte den 29 August til Biskoppen, idet han samtidig udtalte, at dersom Biskoppen nu maatte finde en forsvarlig og antagelig Løsning af Sagen og ikke endnu havde indsendt Tiltaltes Skrivelse af 7 Juli til Ministeriet, gav Tiltalte for sit Vedkommende gerne sit Minde til, at Sagen enten slet ikke kom for Ministeriet eller i hvert Fald kun kom der i en saadan Skikkelse, som maatte være nødvendig og formaalstjenlig. Denne Skrivelse, der den 31 August kom Biskoppen ihænde, sendtes af denne samme Dag til Ministeriet, uden at Biskoppen fandt Anledning til at tilføje noget til sin Skrivelse til Ministeriet af 29 August.

I en Skrivelse til Biskoppen af 2 September 1904 resolverer Ministeriet da, at Tiltalte efter den af Pastor Jensen under 21 Juli afgivne Erklæring ikke vil kunne nægte at antage ham som Fadder ved den ommeldte Daab, ligesom Ministeriet heller ikke kan anse Tiltalte for at have været berettiget til, efter at Erklæringen af 21 Juli fra Pastor Jensen var fremkommen, at forelægge ham de i Tiltaltes Skrivelse af 22 August indeholdte yderligere Spørgsmaal angaaende formentlige Uoverensstemmelser imellem det i Pastor Jensens Erklæring indeholdte og Udtalelser af ham i de af ham tidligere udgivne Skrifter.

I Henhold hertil anmoder Ministeriet Biskoppen om, saafremt Tiltalte fremdeles vægrer sig ved at udføre den hos ham begærte Daabshandling med Pastor Jensen som Fadder, at give ham et Paalæg om at gøre dette.

Biskoppen meddeler i Henhold hertil under 5 September 1904 gennem Provsten Tiltalte Paalæg om at udføre Daabshandlingen med Pastor Jensen som Fadder inden 8 Dage efter, at fornyet Forlangende herom er fremsat for ham af Købmand Rønn, hvem Biskoppen af Provsten lader tilstille en Kommunikation af Skrivelsen til Tiltalte.

Efter Modtagelsen af denne Kommunikation forespørger Købmand Rønn under 8 September Tiltalte, om denne endnu nægter at døbe Barnet med Pastor Jensen som Fadder, hvorpaa Tiltalte under samme Dato svarede, at da Pastor Jensen — ogsaa efter hvad Købmand Rønns Hustru udtalte under en Samtale, som Tiltalte den 5 September havde med hende og hendes Mand — utvivlsomt fastholder sit tidligere unitariske Stæde, saaledes som det foreligger i de af ham udgivne Skrifter, anser Tiltalte sig ifølge Guds Ord og de kirkelige Anordninger for uberettiget til at antage Pastor Jensen som Fadder.

Købmand Rønn fremsætter derpaa under 11 September Forlangende om Daabens Foretagelse med Pastor Jensen som Fadder den første Søndag, der i Harbøre Kirke af Tiltalte afholdes Sidstgudstjeneste, og under 12 September meddeler Tiltalte Købmand Rønn, at der af ham afholdes Sidstgudstjeneste i Harbøre Kirke den 25 September, men at han ikke kan antage Pastor Jensen til Fadder, medmindre han vil vedgaa Tro paa Jesus som sand Gud fra Evighed af. Købmand Rønn andrager da samme Dag Biskoppen om snarest at udvirke, at Sagen fremmes, idet han samtidig erklærer Tiltaltes Gengivelse af Fru Rønns Udtalelse under Samtalen den 5 September som urigtig.

Tiltalte andrager derpaa, ligeledes i en Skrivelse af 12 September,

Ministeriet om at fritages for at udføre det ham af Biskoppen givne Paalæg, der, som Tiltalte bemærker, iøvrigt rent praktisk set ikke lader sig udføre efter Ordlyden.

Idet Provsten sender denne Skrivelse til Biskoppen, udtaler han, at der formentlig ikke er Grund til at prøve denne Sag for Domstolene, hvorimod han henstiller, om der ikke maatte være Anledning til at give Tiltalte et fornyet Paalæg om at udføre Daaben inden en bestemt Frist med Tilføjende, at han kan vente sin Afsked som Sognepræst, dersom han ikke efterkommer Paalæget.

Købmand Rønns, Tiltaltes og Provstens Skrivelser sender Biskoppen under 15 Oktober til Ministeriet, idet han under Henvisning til to i »Aarhus Stiftstidende« og »Politiken« af Pastor Jensen den 21 September skrevne Artikler udtaler, at der efter det saaledes Foreliggende i hvert Fald kan rejses Tvivl om, hvorvidt Pastor Jensen kan siges at bekende sig til den kristelige Religion, og da Pastor Jensen, naar hans Erklæring af 21 Juli stilles sammen med hans senere Udtalelser, maa siges at have bragt sig selv i en Belysning, der gør det saare vanskeligt for Tiltalte og Harboøre Menighed at have ham til Fadder ved en Daab, maa Biskoppen nære Betænkelighed ved at tilraade, at det Tiltalte givne Paalæg om Daabens Foretagelse fastholdes. Biskoppen indstiller derfor til Ministeriet, at det meddeltes Tiltalte, at da fhv. Sognepræst A. M. Jensen, efter først i sin Erklæring af 21 Juli 1904 at have udtalt, at han »bekender med Folkekirken den apostoliske Trosbekendelse og tror alle dens Led«, i September Maaned samme Aar i Bladartikler offentligt og klart har bekendt sig som Unitar, nægtet Guds Treenhed og i det hele udtalt sig saaledes om sit religiøse Standpunkt, at Betydningen af hans Erklæring væsenlig svækkes, og da det, som Sagen nu foreligger, nok kan betvivles, om han fyldestør Lovgivningens Fadderbetingelse, »at bekende sig til den kristelige Religion«, mener man ikke at kunne fastholde det ham under 5te September 1904 givne Paalæg om ved Daaben af Købmand Rønns Barn at modtage forhenværende Sognepræst A. M. Jensen som Fadder.

Ministeriet meddeler herpaa under 19 Oktober Biskoppen, at det tiltræder hans Indstilling saaledes, at Tiltalte fritages for at efterkomme det ham givne Paalæg, idet Ministeriet tilføjer, at det samtidig har gjort Købmand Rønn bekendt hermed og desuden ladet ham vide, at Ministeriet, saafremt han maatte ønske at faa Spørgsmaalet om Tiltaltes Forpligtelse til at foretage den omhandlede Daabshandling med Pastor Jensen som Fadder prøvet ved Domstolene, skal være villig til at nedsætte en Provsteret til Sagens Undersøgelse og Paakendelse.

Herefter fremkom Købmand Rønn under 28 Oktober 1904 med Begæring om Sagens Foretagelse ved Provsteret, hvilken Begæring under 4 November s. A. af Biskoppen sendtes til Ministeriet, der under 10 November amodede Biskoppen om at foranstalte en Provsteret nedsat for nærmere at undersøge og eventuelt paakende det Forhold, Tiltalte har gjort sig skyldig i ved at nægte at modtage Pastor Jensen som Fadder til Købmand Rønns Barn og at døbe Barnet med ham som Fadder.

I Henhold hertil nedsattes Provsteretten, og efter at en Udskrift af det af Provsteretten optagne Forhør var bleven forelagt Ministeriet, resolverede dette under 13 Marts 1905, at Sagen vilde være at gøre til Genstand for justitiel Tiltale.

Ved Provsterettens den 16de Juni 1905 afsagte Dom blev Tiltalte som nævnt frifunden for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor ved Provsteretten, 40 Kr. til hver, paalagt det Offentlige.

Naar henses til, at Pastor Jensen i sine Skrifter var optraadt som Unitar, kan det ikke lægges Tiltalte til Last, at han fra først af har tvivlet om, hvorvidt han i Henhold til § 17 i Forordningen om Daaben af 30 Maj 1828 kunde antage Pastor Jensen som Fadder, og at han har ønsket Sagen forelagt for Ministeriet; ikke heller kan Tiltalte erkendes at have gjort sig strafskyldig ved, at han, efter at Pastor Jensen havde afgivet Erklæringen af 21 Juli 1904, og Ministeriet den 2 September s. A. havde udtalt, at Tiltalte efter det Foreliggende ikke vilde kunne nægte at antage Pastor Jensen som Fadder, samt efter at Biskoppen i Henhold til denne Skrivelse havde givet ham Paalæg om at gøre dette, har andraget om at fritages for det ham saaledes givne Paalæg. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Provsteretsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 30 November.

Nr. 112.

Advokat Nellemann

contra

William Alexis Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for svigagtigt Forhold og Tilsidesættelse af de ham som Sagfører paahvilende Pligter.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 August 1905: Tiltalte, Overretssagfører William Alexis Jørgensen, bør have sin Beskikkelse som Sagfører forbrudt. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor, Prokurator Wolff, 300 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsenlige kunne tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste.

I Salær til Aktor for Højesteret vil Tiltalte have at betale

det nedennævnte Beløb, medens der ikke bliver Spørgsmaal om Salær til Defensor, da Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar her for Retten.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte William Alexis Jørgensen til Advokat Nellemann 1000 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Overretssagfører William Alexis Jørgensen, der tiltales for svigagtigt Forhold og Tilside-sættelse af de ham som Sagfører paahvilende Pligter, er født den 1ste August 1843 og ikke fundet forhen straffet.

Under 11 Marts 1871 er der af Justitsministeriet meddelt Tiltalte Beskikkelse som Overretssagfører.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Foraaret 1901 afkøbte Murermester Johan Carl Martin Johansen Handelsingartner Julius Petersen nogle Grundstykker ved Hostrupsvej paa Frederiksberg for en Købesum af 60500 Kr. og begyndte kort efter Opførelse herpaa af 5 til Beboelse indrettede Ejendomme, indeholdende ialt 50 3-Værelsens Lejligheder og 5 »Lagerkældere« (Kompleks 1).

Efter at disse Ejendomme i det Væsenlige var fuldførte, købte Johansen i Foraaret 1902 af samme Ejer et nyt Grundstykke ved samme Vej for 60000 Kr., hvor han opførte 2 Beboelsesejendomme, indeholdende ialt ca. 40 3-Værelsens Lejligheder og 7 Butikker (Kompleks 2), og endelig har han i Efteraaret s. A. afkøbt samme Ejer et Grundstykke, ligeledes ved samme Vej for 100000 Kr., hvor han skred til Opførelse af et af 5 Ejendomme bestaaende Kompleks (Nr. 3), der skulde omfatte 40 3-Værelsens Lejligheder, 18 4-Værelsens Lejligheder og 3 Butikker.

Paa ingen af disse Købesummer skete der — bortset fra et mindre Afdrag paa den første — Afbetaling ved Handlernes Indgaaelse, hvorimod Sælgeren for sit Tilgodehavende erholdt Prioritet i de solgte Arealer.

Johansen — der igennem en Række af Aar her i Staden pr. Spekulation havde opført forskellige Ejendomme, dels i eget Navn, dels, efter at han paa Grund af Misligholdelse af Forpligtelser var udelukket herfra, ved Straamænd, og som, efter hvad der moa antages, ikke er kommet fra noget af disse Byggeforetagender med noget væsentligt Udbytte — har ved samtlige disse sine Byggeforetagender benyttet Tiltalte som Sagfører og som den, der financierede ham, idet Tiltalte — tildels mod Selvskyldnerkaution — har forskaffet Johansen de til Foretagendernes Fremme fornødne Byggelaan.

Hvad særlig angaar Johansens nærmest forud for Komplekserne ved Hostrupsvej gaaende Byggeforetagende — nemlig et Byggeforetagende ved Nordvestvej — endte dette med, at Haandværkere og Leverandører istedetfor den dem kontraktmæssig tilsagte kontante Be-

taling maatte tage Prioriteter til over 60000 Kr. og siden da ved to Tillidsmænd have administreret Ejendommene med daarligt Resultat.

Videre skal nævnes, at Johansen i 1879 blev sigtet for bedregeligt Forhold i Anledning af en Ejendomshandel, ved hvilken han benyttede Tiltalte som Sagfører, og i den Anledning i kort Tid var arresteret.

Sagen ordnedes ved, at Johansen betalte et Beløb i Erstatning og erlagde en Bøde i Mindelighed.

Den 5 Januar 1900 indkaldte Johansen ifølge dertil erhvervet Bevilling sine Kreditorer ved præklusivt Proklama.

Ogsaa ved de tre fornævnte Byggeforetagender ved Hostrupsvej har Johansen benyttet Tiltalte som Sagfører, og navnlig har Tiltalte, der var bekendt med, at Johansen var en ganske uformuende Mand, her, som ved tidligere Lejligheder, forskaffet denne de efterhaanden fornødne Pengelaan, ligesom han paa senere Stadier har ordnet Prioritetsforholdene for Johansen og paa dennes Vegne affattet de fornødne Haandværker- og andre Kontrakter.

Den 5 December 1902 blev Johansen imidlertid ramt af et apoplektisk Anfald, som satte ham ude af Stand til at varetage sin Virksomhed.

Paa Foranledning af Tiltalte blev han derefter i Løbet af de nærmest paafølgende Dage umyndiggjort med sin Svigersøn, Fuldmægtig Jens Martin Borg, som Værge, hvorhos Snedkermester, Fabrikant Christen Marinus Rasmussen, som det maa antages ligeledes efter Tiltaltes Tilskyndelse, modtog Fuldmagt fra Johansens Hustru til at repræsentere hende.

I disse Forhold skete der imidlertid Forandring ved Johansens den 27de samme Maaned indtrufne Død.

Paa dette Tidspunkt maa de anførte 3 Ejendomskomplekser antages at have været i følgende Forfatning:

Nr. 1, hvis Bygninger til Assuranceefterretning var vurderet til 410100 Kr., og hvori der var prioriteret ca. 310000 Kr. samt 2 Akkomodationsobligationer paa respektive 6000 Kr. og 8000 Kr., var fuldført og delvis udlejet.

Nr. 2, hvis Bygninger til Assuranceefterretning var vurderet til 335300 Kr., var endnu ikke ganske fuldført.

Dette Kompleks var bl. a. behæftet med en Akkomodationsobligation paa 25000 Kr., næstefter en Byggelaansprioritet paa ca. 167000 Kr. og Grundprioriteten 60000 Kr., i hvilken Akkomodationsobligation Tiltalte havde Haandpant.

Hvad endelig angaar Kompleks 3, var Arbejdet kun naaet til Overkanten af 3dje Sal, og 1ste Assurance var som Følge heraf endnu ikke tegnet.

Købesummen, 100000 Kr., indestod mod Pant i Grunden mod at rykke tilbage for halv Assurance, og der var yderligere den 30 Oktober og den 16 December 1902 hos Veksellererfirmaet Martin Heymann & Co. optaget tvende Byggelaansforskud paa henholdsvis 36000 Kr. og 34000 Kr., for hvilke der var givet Pant i Komplekset efter Grundprioriteten, og for hvilke Tiltalte hæftede som Kautionist.

Endelig var Komplekset behæftet med en som Skadesløsbrev ting-

læst Kontrakt med de danske Teglværkers Kontor lmtd., i Henhold til hvilken der til dette Tidspunkt skyldtes omkring 35000 Kr.

Med Hensyn til de angivne Assurancevurderinger maa fremhæves, at de, saavel efter Sagens Natur som efter de foreliggende Oplysninger, maa antages alene at have taget Sigte paa, hvad Ejendommenes Genopførelse eventuelt vilde koste, samt at det efter de fremkomne Oplysninger maa anses som en mellem Byggekyndige vel kendt Ting, at disse Assurancevurderinger i de senere Aar langt have oversteget, hvad Bygningernes Opførelse i Virkeligheden har kostet.

Disse Vurderinger ere saaledes ganske utjenlige som Grundlag for Bedømmelsen af de paagældende Ejendommens Salgsværdi.

Tømmermester Hans Chr. Nielsen og Murermester Tavis Wilde, der af Boet bleve udmeldte til at ansætte Ejendommenes Værdi den 3 Januar 1903 til Skifteefterretning, har under de af dem i den Anledning den 19de s. M. foretagne Vurderingsforretninger ansat Værdien, Grundene indbefattet og for Komplex 3's Vedkommende med en Fortsættelse af Byggeriet for Øje, saaledes:

Kompleks 1: 321000 Kr.

Kompleks 2: 265700 Kr.

og Kompleks 3: ca. 158000 Kr.

og har under Sagen edelig forklaret, at denne Vurdering er foretaget af dem efter deres bedste Skøn over, hvad der da var Ejendommenes virkelige Værdi.

Videre maa fremhæves, at Udlejningen af det færdige Komplex 1 ved det her omhandlede Tidspunkt — altsaa omkring Nytaar 1903 — stillede sig lidet gunstigt, idet ikke engang Halvdelen af Komplexets Lejligheder og ingen af dets Lagerkældere var udlejet, skønt Bygningsattest alt var meddelt den 14 Marts 1902.

Ved Færdiggørelsen af Komplex 2 og 3 vilde et stort Antal Lejligheder af lignende Art og Beliggenhed yderligere blive udbudt, og Komplekserne saaledes gensidig trykke hinanden.

Overhovedet maa det anses for givet, at Konjunkturerne for faste Ejendomme i København og paa Frøderiksberg alt da var nedadgaende og ugunstige, og at dette umuligt kan have været Tiltalte ubekendt.

Det fremgaar derhos af Sagen, at det trods megen Averteren fra Tiltaltes Kontor i Løbet af Foraaret 1903 ikke lykkedes at skaffe de manglende Prioriteter, nemlig to virkelige 3dje Prioriteter i to af de til Komplex 1 hørende Ejendomme og en virkelig 2den Prioritet i den ene af de til Komplex 2 hørende Ejendomme.

Hvad angaar Haandværkeres og Leverandørers Tilgodehavende vedrørende de 3 Komplekser, da var Stillingen ved det her omhandlede Tidspunkt — omkring Nytaar 1903 — følgende:

Med Hensyn til Komplex 1 var paa nogle faa Tusinde Kr. nær alt betalt, hvorved dog maa bemærkes, dels, at 3 af Haandværkerne i Henhold til deres Kontrakter for et Tilgodehavende af ialt ca. 16000 Kr. havde maattet tage 3dje Prioriteter i nogle af de til Komplexet hørende Ejendomme (hvilke Prioriteter ved senere afholdt Tvangsauktion ere slettede), dels at Tiltalte i Juni 1902 efter endt Prioritering

af Kompleks 1 havde et Beløb af ca. 21000 Kr. tilgode, hvilket han under 21 Juli s. A. har overført til Regnskabet for Kompleks 2.

Med Hensyn til Kompleks 2 maa Forholdet antages at have været det, at Haandværkere og Leverandører paa det her omhandlede Tidspunkt maa have haft et udekket Tilgodehavende af over 50000 Kr., medens endelig Forholdet med Hensyn til:

Kompleks 3 var dette, at der af de fornævnte Byggelaansforskud til samlet Beløb 70000 Kr. kun var 6 à 7000 Kr. i Behold, medens ca. 40000 Kr. deraf maa antages anvendte til Komplekserne 1 og 2 og til andre, Kompleks 3 uvedkommende Udgifter, og saaledes kun 23 à 24000 Kr. ere anvendte til Udgifter vedrørende selve Kompleks 3 (derunder navnlig Skødningsomkostninger ca. 3500 Kr., Murerløn ca. 12000 Kr. og à conto til Tømmermester H. C. Nielsen 4000 Kr.). De øvrige Udgifter til Kompleks 3, hvis Bygninger da væsenligst bestod af Fundament, raa Mure og Bjælkelag til 3dje Sal — altsaa navnlig Murematerialier, leverede af de danske Teglværker (til Beløb omkring 35000 Kr.) og Resten af Tømmerarbejdet (til Beløb ca. 13500 Kr.) var ikke betalte.

Det skal i denne Sammenhæng endnu fremhæves, at det af de af Tiltaltes daværende Fuldmægtige Jacob Johannes Laurberg og Jens Jørgen Jensen afgivne Vidneforklaringer fremgaar, at der, da Johansen i Efteraaret 1902 havde købt Grund til og paabegyndt Kompleks 3, mellem de nævnte Fuldmægtige indbyrdes er ført Samtaler, hvorunder de udtalte som deres Opfattelse, at dette Byggeforetagende ikke vilde kunne gennemføres paa normal Maade, »der vilde blive Ballade«, »der vilde komme til at mangle Penge i den sidste Ende«.

Der skete imidlertid hverken som Følge af Johansens Sygdomstilfælde eller som Følge af hans Død nogen Standsning i Byggearbejdet, og det maa efter Sagens Oplysninger antages, at dette skyldtes virksomme Bestræbelser fra Tiltaltes Side. Fortsættelsen fandt Sted under Ledelse af de nævnte Herrer Borg og Rasmussen i Forbindelse med Tiltalte, der stod i Forskud for de Udgifter, der maatte afholdes, og som til Sikkerhed for disse Forskud dels ved Vægeperiodens Begyndelse lod sig godskrive Saldoen — et Beløb af godt 14000 Kr. — af hans Mellemværende med Johansen, dels under 6 December modtog som Haandpant en af Johansen i Livsforsikringselskabet »Royal Belge« tegnet Police paa 3000 Kr., dels under 16de s. M. erholdt Haandpant i fornævnte tvende Akkomodationsobligationer, store henholdsvis 8000 Kr. og 6000 Kr., med 3dje Prioritet i to af Ejendommene under Kompleks 1.

Disse Panterrettigheder stiftedes ved Paategninger paa et af Johansen den 24 Maj 1901 til Tiltalte udstedt Skadesløsbrev »til Sikkerhed for fuldstændig skadesløs Betaling efter Regning af enhver Gæld eller Skyld, hvori undertegnede Murermester J. Johansen nu staar og til ethvert Tidspunkt maatte komme til at staa til Hr. Overretssagfører William Jørgensen, og det af hvilkensomhelst Skyldgrund, idet ingen Skyldgrund i nogen Maade er undtaget, og det hvadenten Skyldforholdet er stiftet direkte til Hr. Jørgensen, eller Hr. Jørgensen først gennem Transport eller Endossement eller ad anden Vej er bleven min Fordringshaver«. Den Tiltalte ved dette Skadesløsbrev givne Sikkerhed var, alt eftersom Byggeforetagendet skred frem, undergaaet en Række

Forandringer, udtrykte gennem successive Paategninger paa Skadesløsbrevet, og bestod, da Johansen i December 1902 blev umyndiggjort, i en Haandpanteret i den ovenfor nævnte Akkomodationsobligation paa 25000 Kr. i Kompleks 2.

Paa derom efter Johansens Død af hans Enke og tvende Adoptivdøtre indgivet — af Tiltalte konciperet Andragende — beskikkedes i Henhold til kgl. Bevilling af 30 December 1902 fornævnte Fuldmægtig Borg og Snedkermester Rasmussen til som executores testamenti at tage Fællesboet efter Johansen og efterlevende Enke under Behandling til Skifte og Deling, og paa det første Skiftemøde, der afholdtes den 31 December, antoges Tiltalte, indtil Kuratorvalg kunde finde Stød, som Medhjælper i Boet. I et den 3 Januar 1903 afholdt Skiftemøde erklærede Arvingerne, at de ikke vedgik Arv og Gæld i Boet, hvis eneste Aktiver — foruden Ejendomskomplekserne og en for Gæld deponeret Panteobligation af Paalydende ca. 1600 Kr. — ere opførte med Effekter til Værdi 176 Kr.

Til den 7 Januar 1903 var der dernæst indvarslet en Skiftesamling til at tage Bestemmelse om en mindre Færdiggørelse samt Prioritering af Kompleks 2 samt om Fuldførelse af Kompleks 3, sammes midlertidige Belaaning og endelige Prioritering.

Paa denne Skiftesamling, der som alle andre Samlinger i Boet, afholdtes paa Tiltaltes Kontor, var der foruden af Enken, der mødte ved sin beskikkede Lavværge, Overretssagfører Harald Carlsen, givet Møde af ialt 21 Kreditorer, hvis Fordringer dels hidrørte fra Opførelsen af Komplekserne 1 og 2, dels fra Kompleks 3, heriblandt Grundprioritetshaveren, og som enten mødte personlig eller ved deres juridiske Konsulenter.

Af Protokollen om denne Samling, der ikke indeholder noget Referat af Forhandlingerne, fremgaar det, dels at Tiltalte enstemmig valgtes til Kurator i Boet, dels at det vedtoges at færdiggøre og prioritere Kompleks 2, hvorefter der med Hensyn til Kompleks 3 findes tilført Protokollen, at der vedtoges:

»Fuldførelsen af de af Afdøde paabegyndte Byggeforetagender paa Grundene Matr. Nr. 13 fz, 13 fæ, 13 fø og 13 ga af Frederiksberg, sammes midlertidige Belaaning og endelige Prioritering, idet det overlodes til Eksekutorerne efter disses Skøn at lade Boet indtræde i de endnu ej fuldt fuldbyrdede Kontrakter«.

Som det nedenfor nærmere skal omtales, var det paa Tiltaltes Forslag og Anbefaling og paa Grundlag af Tiltaltes Fremstilling af Boets Forhold, at denne Beslutning toges.

I Henhold til den saaledes givne Bemyndigelse fortsattes Arbejdet herefter under Ledelse af Eksekutorerne og Tiltalte, medens det daglige Tilsyn blev overdraget en særlig bygningskyndig Mand, og der affattedes derefter paa Tiltaltes Kontor og i det Væsenlige efter Forhandlinger med ham de i saa Henseende fornødne Kontrakter med Leverandører og Haandværkere.

Af Skifteprotokollen fremgaar det, at det paa et af Eksekutorerne og Tiltalte den 9 Januar 1903 afholdt Møde paa Henstilling af Tiltalte

vedtoges, at Tiltalte, forsaauidt angik hans Krav i Henhold til et mellem ham og afdøde Johansen under 29 Oktober 1902 oprettet Bevis vedrørende Tiltaltes Salær i Anledning af Opførelsen af Kompleks 3 skulde anerkendes som Massekreditor. Denne Henstilling er i Skifteprotokollen ledsaget af en Udtalelse fra Tiltalte om, »at det formentlig vilde stemme med en heldig Udvikling af hele Situationen, at saadan Anerkendelse skete, idet en streng Fastholden af Skadesløsbrevet under senere Dispositioner i Boet kunde skaffe Hinder«.

En ganske lignende Anerkendelse fandt Sted i et den 21de s. M. afholdt Møde med Hensyn til et Salærbevis mellem de samme af 13de Juni 1902 vedrørende Tiltaltes Arbejde med Hensyn til Kompleks 2.

Af Skifteprotokollen fremgaar endvidere, at Tiltalte paa et den 4 Februar 1903 afholdt Møde meddelte, at Kompleks 3 ved den den foregaaende Dag stedfundne 1ste Assurancevurdering var ansat til en Værdi af 352000 Kr., hvorfor der nu vilde være at optage Interims-laan paa 176000 Kr., dog saaledes, at deri afgik de tidligere nævnte, af Martin Heymann & Co. mod Tiltaltes Kautions ydede Forskud af 70000 Kr., henholdsvis af 30 Oktober og 16 December 1902.

Samtidig vedtoges at dække de øvrige ved 1ste Assurance forfaldne Krav, hvoriblandt var Teglværkerne med et Beløb af 30000 Kr.

Efter at Tiltalte saaledes var løst fra sin Kautionsforpligtelse, blev Byggeforetagendet fortsat ved Hjælp af Penge, ydede af nævnte Vekslerfirma i Henhold til Veksler, udstedte af Eksekutorerne, og er der paa denne Maade af Firmaet efterhaanden ydet Byggelaan mod Sikkerhed i Komplekset til Beløb ialt 241500 Kr.

Den sidste Del af disse Laan ydedes med ca. 25000 Kr. umiddelbart efter 2den Assurance den 12 Juni 1903, og af dette Beløb blev bl. a. navnlig Teglværkernes da forfaldne og ved Skadesløsbrev sikrede Krav paa 14000 Kr. dækket, medens der til Dækning af de øvrige ved 2den Assurance eller kort derefter forfaldne Krav af over 50000 Kr. kun blev tilbage et Beløb af omkring 6000 Kr. Hermed var Byggeforetagendet kørt fast, uagtet der siden den Skiftesamling, paa hvilken dets Fortsættelse paa Boets Regning efter Tiltaltes anbefaling vedtoges, kun var forløbet et knapt halvt Aar, og uagtet der i den Tid ikke var indtraadt nogensomhelst ekstraordinær, uforudseelig Begivenhed.

Da Tiltalte i Tiden omkring Midten af Juni 1903 meddelte de i Boet Interesserede denne Sagens Stilling, vakte Meddelelsen almindelig Overraskelse og Forbitrelse, og efter at et af Tiltalte gjort Forsøg paa at formaa Grundprioritetens Ejer til at vige for yderligere Byggelaan havde vist sig ganske forgæves, blev Boet den 11 August 1903 paa derom af en Del af Kreditorerne fremsat Begæring taget under Konkursbehandling af Frederiksberg Birks Skifteret.

Under nærværende Sag, der paa Grundlag af en af Revisor Th. Møller i Konkursboet afgiven kritisk Revision er begæret indledet af en i Boet den 18 November 1904 afholdt Skiftesamling, sigtes Tiltalte navnlig for at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold dels ved mod bedre Vidende paa den fornævnte den 7 Januar 1903 afholdte Skiftesamling at have givet en urigtig Fremstilling af Status, navnlig med Hensyn til Kompleks 3, for herigennem i egen Interesse at fremtvinge Fortsættelse af Arbejdet paa dette Kompleks, dels ved at have medvirket til at forlede Haandværkere og Leverandører til at vedstaa

ældre eller indgaa nye Kontrakter angaaende dette Byggeforetagende, uagtet han efter sit Kendskab til Boets Stilling maatte være paa det Rene med, at Boet ikke vilde være i Stand til at opfylde sine Forpligtelser efter disse Kontrakter.

Om de paa Mødet den 7 Januar 1903 førte Forhandlinger indeholder Skifteprotokollen, som foran nævnt, ingen Oplysninger, men herom er der ved de under Sagen afgivne, tildels beedigede Forklaringer Følgende oplyst:

Tiltalte indledede Mødet med en vidtløftig Mindetale over Johansen, hvem han skildrede som en fortræffelig Mand, som var kaldt bort netop nu, da han skulde til at nyde Frugterne af sit store Arbejde.

Efter at Tiltalte dernæst paa Forslag af en af de Mødende var blevet valgt til Kurator i Boet, gik han over til Behandlingen af Hovedemnet paa Mødet, Spørgsmaalet om Fortsættelsen af Arbejderne paa Kompleks 3. Dette anbefalede han indtrængende, idet han navnlig dvælede ved, at saafremt Foretagendet standsedes paa dette Tidspunkt, vilde det betyde alvorlige Tab. Saafremt derimod Fortsættelse vedtoges, vilde alt gaa godt, og paa Grund af nogle Talberegninger, hvilke Tiltalte læste op af nogle Optegnelser, som han under nærværende Sag har erklæret sig ude af Stand til at tilvejebringe, erklærede han, at naar der regnedes med 13 Gange Lejeindtægten af Kompleks 1 og 2, vilde disse give et Overskud paa henholdsvis 25000 Kr. og 50000 Kr., hvilke Beløb vilde komme Kompleks 3 tilgode, saaledes at ikke blot Enhver vilde faa sit, men der vilde endda blive et Overskud til Enken paa omkring 40000 Kr.

Under dette Tiltaltes Foredrag berørte han ikke med et Ord, at der paa Kompleks 3 hvilede de foran nævnte Byggelaan paa 70000 Kroner, eller at Komplekset som Følge af disses Anvendelse alt var behæftet med et stort Beløb af det uvedkommende Gæld, eller at Teglværkerne havde tinglæst Sikkerhed for deres Tilgodehavende, saalidt som han i det Hele indlod sig paa en detailleret Behandling af Foretagendets finansielle Tilstand, hvorimod han fremhævede, hvorledes de, der medvirkede til Færdiggørelse af Kompleks 3, vilde faa Stilling som Massekreditorer og derved Adgang til Dækning af samtlige Boets Indtægter fremfor de andre Kreditorer.

Efter dette Foredrag udspandt der sig en Diskussion, hvorunder flere af de Tilstedeværende rettede Spørgsmaal til Tiltalte, navnlig om Udsigterne for deres egne Tilgodehavender, medens der derimod ikke ses at være rettet noget Spørgsmaal til Tiltalte om Tilstedeværelsen af Byggelaan eller om disses Størrelse.

Om disse Henvendelser til Tiltalte og hans Besvarelser af dem er Følgende oplyst:

Tømmermester Hans Christian Nielsen, der fra Kompleks 2 havde et Beløb af 5000 Kr. tilgode (foruden 8000 Kr., for hvilke han skulde tage Prioritet i Komplekset), har under Ed forklaret, at Tiltalte paa et Spørgsmaal fra Vidnet om, hvorledes det vilde gaa med disse Penge, svarede, at naar Kompleks 3 blev fuldført, vilde der blive fuld Dækning baade til Kompleks 2 og 3 og endda 35—40000 Kr. til Enken, og i Forbindelse dermed fremhævede Tiltalte, at de jo allesammen vidste, hvordan Johansen var, og at der derfor kunde fremkomme en

Del Smaaagæld; det kunde vel blive en 4—5000 Kr., der maatte trækkes fra Overskudet.

Smedemester Jacob Christian Geddei har forklaret, at Tiltalte besvarede et Spørgsmaal fra en Tilstedeværende om, hvilken Gæld der hvilede paa Komplex 3, derhen, at han antog, at der kunde være en løbende Gæld paa 3—4000 Kr., udover hvad Tømmermesteren og Teglværkerne havde tilgode.

Malermester Ludvig Dyrberg har under Ed afgivet en hermed overensstemmende Forklaring, hvorhos han har tilføjet, at Tiltalte paa et Spørgsmaal fra Vidnet om, hvorvidt Gælden fra de andre Komplexer skulde slæbes over paa Nr. 3, gav et Svar, der kun kunde forstaaes som Nej.

Fuldmægtig Hans Windfeldt har ligeledes under Ed forklaret, at Tiltalte, der paa Grundlag af nogle Lejeberegninger udmalede, at der vilde blive et Overskud af ca. 40000 Kr. til Enken, erklærede, at der maaske løb nogle Smaaaveksler.

I væsentlig Overensstemmelse hermed har Direktør Rudolf Høst forklaret.

Stationsforstander Johan Lauritz Johansen har forklaret, at Tiltalte udtalte, at saafremt Foretagendet vedblev at gaa, »vilde Gud og Hvermand faa sit«.

Blikkenslagermester Carl Johannes Jensen har forklaret, at Tiltalte stillede i Udsigt, at der vilde blive Dækning til alle og et Overskud, vistnok ca. 40000 Kr. til Enken, medens han undlod at omtale, at Udgifter vedrørende Komplexerne 1 og 2 var afholdte af Nr. 3's Byggelaan.

Gørtlermester William Jørgensen har endelig forklaret, at Tiltalte udtalte, at det vel tidligere havde staaet daarligt med Johansen, men at det netop nu var betydeligt bedre.

Tiltalte har nu vel ikke paa noget Punkt overfor disse eller nogen anden af de om det paa Mødet Passerede afgivne Vidneforklaringer fremsat nogen bestemt Benægtelse af deres Rigtighed, men derimod i vage, undvigende og ubestemte Erklæringer udtalt, at han ikke mindes eller ikke tror at have udtalt sig saaledes, at han maa være bleven misforstaaet eller Lignende, og han har specielt med Hensyn til Forskudslaanene og Teglværkernes Sikkerhedsret erklæret, at han, uden dog bestemt at kunne huske det, føler sig overbevist om, at han har nævnet begge Dele, i hvert Fald Vekslerne paa de 70000 Kr.

Han har dernæst udtalt, at saafremt han alligevel ikke skulde have nævnet disse Behæftelser, maa Grunden hertil udelukkende være den, at han er gaaet ud fra, at det var samtlige Mødende bekendt, at Johansen intet ejede, og at det saaledes havde været en nødvendig Forudsætning for, at Foretagendet i det Hele taget kunde paabegyndes, at Johansen havde optaget »saadanne« Forskudslaan.

Af flere af de afhørte Vidner er det fremhævet, at naar de med Bestemthed kan hævde, at Tiltalte ikke har omtalt Forskudslaanene paa 70000 Kr. paa Komplex 3, beror dette særlig derpaa, at en saadan Meddelelse nødvendigvis vilde have vakt Opsigt, henset til det Stadium, hvorpaa Byggeforetagendet da befandt sig.

Medens Tiltalte iøvrigt i det Væsenlige ikke har modsagt Rigtig-

heden af de om Mødets Forløb afgivne Vidneforklaringer, og navnlig har erkendt, at han bestemt har tilraadet Fortsættelse og udtalt, at Standsning var ensbetydende med Ruin, ligesom han har erkendt, at han ikke paa Mødet gav nogen detailleret Besked om den finansielle Status, »allerede fordi dette var umuligt«, da der ikke forelaa nogen opgjort Status, har Tiltalte derimod ikke villet erkende — hvad fornævnte Fuldmægtig Windfeldt edelig har forklaret — nemlig at han nogle Dage før Mødet har opfordret Tiltalte til paa dette at fremlægge en Statusoversigt.

Tiltalte har derhos, uanset at Tømmerhandler Jens Nielsen Dreyer ligeledes edelig har forklaret, at han kort før Mødet har søgt Oplysninger i saa Henseende hos Tiltalte — gjort gældende, at han ikke kan erkende, at han havde nogen Opfordring, endsige nogen Pligt til at opgøre Status, hvortil kom, at hans Kontorpersonale ikke havde haft Tid hertil.

Naar nu henses til, at de ovennævnte og de øvrige under Sagen afgivne Vidneforklaringer om Indholdet af den af Tiltalte som Kurator paa Skiftesamlingen den 7 Januar 1903 givne Fremstilling alt i alt ere indbyrdes overensstemmende og navnlig bestemt gaa ud paa, at Tiltalte ikke har nævnt Byggelaansforskudene paa tilsammen 70000 Kroner eller har omtalt, hvorledes Komplekset 3 gennem den Anvendelse, der alt da var gjort af saadanne Laan, var behæftet med et betydeligt Beløb af Komplekset uvedkommende Gæld, at der paa den anden Side angaaende dette Punkt fra Tiltaltes Side her under Sagen kun foreligger ubestemte og usandsynlige Forklaringer, at den fuldkomne Mangel paa skriftlige Optegnelser gennem Tilførsler til Skifteprotokollen, Bilag til denne eller iøvrigt angaaende Indholdet af Tiltaltes Fremstilling tyder paa, at Tiltalte har været sig bevidst, at denne hans Fremstilling ikke egnede sig til senere at kunne dokumenteres, at Tiltalte efter det Kendskab, som han ifølge sin hele Stilling og Virksomhed maa have haft saavel til Ejendomskonjunkturerne overhovedet som til det her omhandlede Byggeforetagendes Status og Udsigter, absolut ikke kan have troet endog blot paa Muligheden af, at Komplekserne 1 og 2 — uanset de kummerlige Lejeforhold, der bl. a. bevirkede, at Prioritetsrenterne af Kompleks 1 i December Termin 1902 maatte tages af Byggelaanet paa Kompleks 3 — i en nærmere Fremtid skulde kunne sælges med et Overskud af ca. 75000 Kr. udover Behæftelsernes Beløb, endsige at det hele Bo skulde kunne afvikles med et betydeligt Overskud til Enken, samt til, at Tiltalte udtrykkelig har undladt at foretage de Foranstaltninger, der kunde og burde være foretagne for at sætte Skiftesamlingen i Stand til at danne sig et selvstændigt Skøn over, hvorledes den finansielle Tilstand i Virkeligheden var, maa det statueres, at Tiltalte ved den paagældende Lejlighed forsættelig mod bedre Vidende har fortiet Sagens sande Sammenhæng og bibragt de mødende Kreditorer et grundfalsk Billede af den pekuniære Tilstand, hvori saavel Boet i det Hele som specielt det paabegyndte Bygningskompleks befandt sig.

Hvad angaar Tiltaltes Motiv til saaledes at give en falsk Fremstilling af Boets Stilling, maa fremhæves, at Tiltalte dels som Følge af hans personlige Kaution for Forskudslaanene paa de 70000 Kr. —

hvilken Kautio vilde falde bort, saasnart Martin Heymann & Co.s Panteret ved Optagelsen af 1ste Assurance rykkede frem foran Grundprioriteten — dels som Følge af de betydelige Salærer, han suksessivt trak ud af de Johansenske Byggeforetagender, var stærkt interesseret i, at Byggeriets Fortsættelse for Boets Regning vedtoges.

Hvad Kautionsforpligtelsen angaar, tør det vel — dels henset til Tiltaltes Sikkerhedsrettigheder, dels henset til hans Adgang til ved Kautionsens Indfrielse at indtræde i Martin Heymann & Co.s Panteret i Kompleks 3 næst efter Grundprioriteten — paa ingen Maade statueres som sikkert, at Tiltalte, hvis man den 7 Januar 1903 havde vedtaget at standse Byggeriet og erklære Boet konkurs, derved vilde have lidt et Tab af 70000 Kr.

Men Tiltalte maa dog have indset, at han, hvis Standsning og Konkursbegæring var vedtaget, efter disse Sikkerhedsrettigheders Beskaffenhed under de ugunstige Konjunkturer løb en Risiko for et større eller mindre Tab, og derhos maatte være belavet paa Besvær og Bryderi for helt eller delvis at redde sine Penge.

Hvad Tiltaltes Salærudsigter angaar, skal fremhæves, dels at Tiltalte overfor Johansen havde betinget sig bl. a. 2 pCt. af Ejendommens Vurderingssummer, hvoraf de $1\frac{1}{2}$ pCt. kunde aftages suksessivt ved Assurancevurderingerne, dels at Tiltalte — samtidig med, at Haandværkere og Leverandører paa de nævnte 3 Komplekser har haft et samlet Tab af omkring 170000 Kr., hvoraf ca. 100000 Kr. paa Kompleks 3 — selv for sin i Forbindelse med disse Komplekser staaende Virksomhed faktisk har inkasseret i Salærer af forskellig Art ca. 36000 Kr., hvoraf ved 1ste Assurance paa Kompleks 3 den 4de Februar 1903 5280 Kr. og ved Boets Overgang til Konkursbehandling i August 1903 5850 Kr.

Hvad derefter angaar Tiltaltes Medvirken til, at Haandværkere og Leverandører efter den 7 Januar 1903 dels vedstod ældre, dels indgik nye Kontrakter vedrørende Kompleks 3, skal først fremhæves, at de betydeligste af de her henhørende Kontrakter alt var afsluttede inden den 7 Januar 1903. De paagældende Medkontrahenter har derfor ogsaa overværet Skiftesamlingen den 7 Januar 1903 og maa antages netop under Hensyn til det der Passerede at have vedstaaet Kontrakterne. Nye Kontrakter er efter nævnte Dato afsluttede med Stenhuggermester Nielsen (d. $22\frac{1}{1}$ 1903), Entreprenørerne Berntsen & Larsen (d. 30te s. M.), Dansk Gibsindustriekompagni (d. 9de og 29 Januar og den 28 Marts 1903), Jernstøberiet »Godthaab« (d. 28 Marts s. A.), Malermester Dyrberg (d. 4 April s. A.), Stenhuggermester Antonsen (d. 6te s. M.) og Glarmester Lundh (den 23de s. M.).

Ogsaa om disse Medkontrahenter — med Undtagelse af Entreprenørfirmaet Berntsen & Larsen, Jernstøberiet »Godthaab« og Stenhuggermester Antonsen — gælder det, at de (nemlig paa Grund af ældre Tilgodehavende) har været tilstede paa Skiftesamlingen den 7 Januar 1903 og saaledes været under Indflydelse af det der Passerede.

Men iøvrigt maa bemærkes, at Tiltalte efter det Oplyste i Tiden mellem den 7 Januar 1903 og 2den Assurance den 12 Juni s. A. har fortsat ganske i samme Aand, hvori han er optraadt paa Skiftesamlingen den 7 Januar, idet Tiltalte, samtidig med at han paa ethvert Punkt, hvor det drejede sig om hans egen pekuniære Interesse, har

lagt for Dagen den største Iver og Omhu for at sikre denne, har udvist en fuldkommen Ligegyldighed og Hensynsløshed overfor den pekuniære Interesse hos alle de Andre, der enten alt var eller gennem fornævnte Kontrakter bleve interesserede i Boets Skæbne, ja, Tiltalte vil end ikke — skønt han bl. a. gennem en ham leveret kalkulatorisk Assurancevurdering, foretagen paa Grundlag af Tegninger m. v., havde Midlerne dertil — have foretaget den simpleste Beregning over, hvorvidt Boet vilde være i Stand til at opfylde de Betalingsforpligtelser, som det efterhaanden paatog sig.

Tiltalte har nu vel under Sagen gjort gældende, at han ikke kan betragtes som de her omhandlede Byggeforetagenders finansielle Leder, og at han kun er optraadt først som Sagfører for Johansen og senere som blot og bar Medhjælper for Borg og Rasmussen i deres Egenskab af Eksekutorer i Gældsfragaelsesboet, altsammen uden noget Ansvar for ham selv personlig med Hensyn til Byggeforetagendets Skæbne.

I denne Opfattelse kan imidlertid ikke gives Tiltalte Medhold.

Om sit Forhold til Johansen har Tiltalte selv under Sagen nærmere forklaret, at naar Johansen havde fundet en Grund, som han mente egnede sig til Bebyggelse, ordnede Tiltalte, naar han ikke selv personlig havde noget at indvende mod Tanken i Byggeforetagendet, det Fornødne for Johansen, skrev bl. a. Dokumenterne vedrørende Adkomst, Leverancer og Haandværksarbejde og ordnede Panteforholdene. Tiltalte vidste, at Johansen ingen andre Penge havde til Byggeforetagendet end dem, han fik gennem Tiltalte, i alt Fald ikke noget Væsenligt, og Tiltalte havde udtrykkelig truffet den Aftale med ham, at Tiltalte ikke udbetalte flere Penge, end han skønnede, at han havde Sikkerhed for.

Endvidere har Tiltalte efter Johansens Umyndiggørelse ladet Borg og Rasmussen under 16 December 1902 udstede en Deklaration til ham, hvori de erkende,

- »at de Beløb, som ydes af Herrer Martin Heymann & Co., vil være at indbetale til Hr. Overretssagfører William Jørgensen, hvor de saaledes forlods tjener til hans Garanti for hans Selvskyldnerkaution og for, hvad han maatte have tilgode hos Murermester J. Johansen, samt
- at Hr. Overretssagfører William Jørgensen ikke er pligtig at udbetale nogetsohmest Beløb til nogen Anden, end han til enhver Tid anser for rigtigt, medens vi paa den anden Side erkende, at de Beløb, som han udbetaler til — efter hans Formening — Fremme af Murermester J. Johansens Byggeforetagender her, forud sanktioneres«.

Ogsaa efter Johansens Død ere alle Ind- og Udbetalinger gaaede gennem Tiltaltes Kontor.

I Forbindelse hermed staar, at Tiltalte paa alle Stadier har ført Byggeforetagendets Regnskab og alene laa inde med det dertil fornødne Materiale, ligesom alle indgaaede Kontrakter og øvrige Dokumenter, der var nødvendige for at danne sig et Overblik over Boets Stilling til enhver Tid, beroede hos ham.

Der kan efter alt Foreliggende heller ingen Tvivl være om, at Til-

talte — ham selv vitterligt — fra alle Sider er blevet betragtet som den, der havde Traadene i sin Haand og øvede afgørende Indflydelse paa alle Beslutninger af Betydning, der bleve truffene i Værgemaalperioden og under Dødsbehandling.

Eksekutorerne Borg og Rasmussen paa deres Side have under Sagen edelig forklaret — Borg, at han ganske fulgte Tiltaltes Anvisninger og underskrev en Mængde ham forelæste og forelagte Dokumenter uden at have nogen Forstaaelse af eller Overblik over Gangen i det Hele, Rasmussen, at han for sin Del nærmest kun betragtede sig som Tilsynsførende med Byggeforetagendets tekniske Side, medens han overlod den finansielle Side til Tiltalte som den, der alene havde Midlerne til nærmere Indblik i og Overblik over denne, og Rigtigheden af disse Forklaringer findes der ingen Anledning til at betvivle, naar henses dels til Indholdet af fornævnte Deklaration af 16 December 1902, dels til at Borg efter det Foreliggende maa antages ganske at have manglet Betingelserne for at forstaa og overse de enkelte Led i et Byggeforetagende af her omhandlede vidtløftige Art, dels til, at Rasmussen for sin Del ved Byggeriets Fortsættelse har lidt et yderligere Tab paa ca. 23000 Kr., hvoraf ca. 15000 Kr. skulde have været ham udbetalt ved 2den Assurance, men ikke blev det, fordi det da viste sig, at der ingen flere Penge var.

Henset til alt Foranført maa det statueres, at Tiltalte, hvem hans Stilling som Sagfører forlenede med en særlig Tillid, ved sin Optræden paa Skiftesamlingen den 7 Januar 1903 og i Tiden derefter, altsaa medens han fungerede som Kurator i Boet, har i meget alvorlig Grad misbrugt denne Tillid i egen Interesse og til Skade navnlig for den Del af de i Byggeforetagendet interesserede, paa hvem Tabet overflyttedes som Følge af Byggeriets Fortsættelse for Boets Regning.

Tiltalte vil herfor være at anse efter Straffelovens § 141, jfr. § 144, hvorimod der hverken med Hensyn til det ovennævnte eller forskellige andre af Aktor fremdragne Forhold ses ved Siden heraf at være Anvendelse for nogen af Straffelovens Bedrageri-Paragraffer.

Den af Tiltalte forskyldte Straf findes efter Omstændighederne og under særligt Hensyn til den hele Karakter af det af Tiltalte udviste Forhold at burde fastsættes til Forbrydelse af den Tiltalte meddelte Sagførerbeskikkelse.

Færdig fra Trykkeriet den 27 December 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 40.

Mandag den 3 December.

Nr. 322.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Alfred Herman Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25de September 1906: Arrestanten Alfred Herman Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt sin Tilstaaelse om at have forøvet det ham paasigtede Tyveri, men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse kan der ikke tages Hensyn. I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Herman Hansen til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Alfred Herman Hansen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten er født den 30 Januar 1884 og foruden at være straffet 7 Gange for Tyveri forinden sit 18de Aar, bl. a. anset: ved

Kriminal- og Politiretens Dom af 20 Januar 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politiretens Dom af 4 Juli 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jævnfør § 237, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved Kriminal- og Politiretens Dom af 30 August 1904 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have Natten mellem den 1ste og 2den April dette Aar fra-stjaalet Trikotagehandler J. P. Christiansen nogle til ialt 4 Kroner 38 Øre vurderede Underbeklædningsgenstande, der beroede i et paa Muren udenfor Bestjaalnes Forretning anbragt Udhængsskab, hvis Rude han ituslog.

Paa samme Maade er Arrestanten overbevist om at have overtraadt et ham til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 21 September f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at han hver Mandag skulde melde sig til nævnte Protokol for at oplyse lovligt Erhverv og anmelde Bopælsforandring, idet han i Tiden fra den 20 November forrige Aar og indtil sin Anholdelse under denne Sag den 6 April dette Aar, har undladt at afgive den befalede Melding.

I Henhold til det Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Nr. 336.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Kristian Peter Thomsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 18 August 1906: De Tiltalte Kristian Peter Thomsen og Martin Thomassen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 12 Kr. og 10 Kr., vil være at udrede af Tiltalte Kristian Peter Thomsen, dog saaledes at Tiltalte Martin Thomassen solidarisk med ham tilsvare en Tredjedel af samtlige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1906: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Peter Thomsen til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fisker Kristian Peter Thomsen, der er født i Aaret 1878, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag — der i første Instans tillige angik en Medtalt, Fisker Martin Thomassen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der er bosiddende i Esbjerg og Fører af den der hjemmehørende Fiskekutter »Agnes«, en Dag i Begyndelsen af Juni Maaned d. A. ved Middagstid sammen med den i første Instans Medtalt har tilegnet sig en Rulle tjæret Reb paa ca. 100 Favne, der henlaa og i længere Tid havde henligget frit fremme paa den vestre Kaj i Fiskerihavnen i Esbjerg, og som de flere Gange tidligere havde talt om at ville tilvende sig, og derpaa bragt Rebet ombord i Kutteren »Agnes«, ligesom det paa samme Maade maa anses godtgjort, at Tiltalte den 22 Juni d. A., ifølge sin Forklaring efter en en Dags Tid forud fattet Beslutning, om Morgenen ved 4-Tiden har tilegnet sig et andet paa samme Kaj henliggende Reb paa ca. 100 Favne og derpaa ligeledes bragt det ombord i »Agnes«.

Rebene, af hvilke det førstnævnte tilhørte Føreren af Fiskekutteren »Vestjylland« af Lemvig, Karl Kyndi, og sidstnævnte Føreren af Fiskekutteren »Aurora« af Esbjerg, Anders Peter Andersen, blev ved Undersøgelsens Paabegyndelse forefundne i Tiltaltes Besiddelse og ere, efter at være vurderede til 10 Kr. hver, udleverede de Bestjaalne, der til en Politirapport have frafaldet Krav paa Erstatning.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Tirsdag den 4 December.

Nr. 43. **Enkefru Henriette Johnsen (Jensen)**

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om den københavnske Ligningskommissions
Kompetence til at forhøje Ligningsmændenes Ansættelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Januar 1904: Forsaavidt angaar Citantinden, Enkefru Henriette Johnsens Paastand om Annullation af den ovenomhandlede Afgørelse af Overligningskommissionen, afvises Sagen. Iøvrigt bør de Indstævnte, Københavns Magistrat, for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellantinden frafaldet sin i 1ste Instans nedlagte subsidiære Paastand.

I Lov 1 April 1887 har Ligningskommissionen ikke haft fornøden Hjemmel til at forhøje Ligningsmændenes Ansættelse af Appellantindens skattepligtige Indtægt i Aaret 1901, hvilken Ansættelse alene ved hendes Begæring om Nedsættelse var forelagt Kommissionen til Afgørelse. Allerede af denne Grund vil hendes Paastand om, at Ligningskommissionens Forhøjelse af Ansættelsen kendes ugyldig, være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellantinden med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den af Ligningskommissionen foretagne Forhøjelse af Ligningsmændenes Ansættelse af Appellantinden, Enkefru Henriette Johnsens skattepligtige Indtægt i Aaret 1901 bør være ophævet. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte, Københavns Magistrat, til Appellantinden med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: De faktiske Omstændigheder i nærværende Sag, der af Citantinden, Enkefru Henriette Johnsen, er anlagt mod de Indstævnte, Københavns Magistrat, angaaende hendes Ansættelse til Skat for Aaret fra den 1 April 1902 til den 31 Marts 1903, ere følgende:

Citantinden — som i Februar 1901 havde taget Bopæl i København og her var bleven sat i Skat for Aaret 1 April 1901 til 31 Marts

1902 efter en antagen Skatteindtægt for Aaret 1900 af 1200 Kr. — opgav i Begyndelsen af 1902 i Anledning af den da forestaaende Skatteansættelse for Aaret fra 1 April 1902 til den 31 Marts 1903 sin Indtægt for Aaret 1901 til 1200 Kr. Hendes skattepligtige Indtægt i det nævnte Aar blev imidlertid af vedkommende Ligningsmænd ansat til 3000 Kr. Spørgsmaalet om hendes Skatteansættelse blev derpaa paa hendes Foranledning forelagt Ligningskommissionen, hvem der dels i to til Direktoratet for Københavns Skattevæsen rettede Skrivelser fra hendes Sagfører, Overretssagfører Sinding, af 30 April og 6 Juni 1902, dels under et mellemliggende personligt Møde af hende for Kommissionen, blev meddelt nærmere Oplysninger om hendes Formueforhold, navnlig med Hensyn til, hvorvidt hun havde haft Avance ved Salget af en af hende i 1900 afhændet Ejendom. Paa Grundlag af disse Oplysninger forhøjede Ligningskommissionen den skete Ansættelse af Citantindens Skatteindtægt i 1901 fra 3000 Kr. til 12000 Kr., hvorom der blev givet hende Meddelelse ved en den 16 Juli 1902 dateret Skrivelse fra Direktoratet for Københavns Skattevæsen til Overretssagfører Sinding. I en den 12te s. M. dateret Skrivelse til nævnte Direktorat udbad Citantinden sig, idet hun angav, at hun agtede at indgive Klage til Overligningskommissionen over den skete Skatteansættelse, meddelt, ved hvilken Beregning Ligningskommissionen var kommen til sit Resultat, og efter at Direktoratet i en Skrivelse af 19de s. M. havde givet hende Oplysning herom, indgav Overretssagfører Sinding paa Citantindens Vegne en Klage til Overligningskommissionen over den skete Skatteansættelse, hvilken Klage efter det Foreliggende maa antages at være indkommen til Overligningskommissionen den 25de s. M.

Overligningskommissionen afviste imidlertid hendes Klage som indkommen efter Udløbet af den i Lov af 19 Februar 1861 om Københavns kommunale Skatter § 19, jævnfør Lov af 1 April 1887 § 8, fastsatte Frist af 14 Dage for Paaanke til Overligningskommissionen, der antoges at være udløben den 24 Juli 1902, hvorom der ved en den 6 Oktober 1902 dateret, af Overligningskommissionens Sekretær underskreven Skrivelse meddeltes Citantinden Underretning.

Efter at Københavns Magistrat paa Foranledning af Citantinden havde erklæret sig villig til som Sagvolder at tage mod et Søgmaal, hvori Ligningskommissionens ovenomhandlede Afgørelse søgtes omstødt, har Citantinden her under Sagen nedlagt Paastand om, principalt, at den i Skattedirektoratets Skrivelse af 10 Juli 1902 indeholdte Afgørelse af Ligningskommissionen annulleres og ophæves, forsaavidt den har forhøjet Ligningsmændenes Ansættelse af Citantindens Skatteindtægt, og subsidiært, at Overligningskommissionens hende ved den ovennævnte Skrivelse af 6 Oktober 1902 meddelte Afgørelse annulleres og ophæves.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt angaar den af Citantinden som subsidiær nedlagte Paastand — der maa antages at være rettet paa at erholde en Afgørelse, som vil medføre Beføjelse og Pligt for Overligningskommissionen til at tage Citantindens Klage under Paakendelse — vil Sagen ex officio være at afvise, da Overligningskommissionen, som hverken ifølge sin Stilling eller ifølge nogen stedfunden Aftale ses i

saa Henseende at kunne betragtes som repræsenteret af Københavns Magistrat, ikke er indstævnet under Sagen.

De Indstævnte har principalt paastaet Sagen afvist ogsaa for den principale Paastands Vedkommende under Anbringende af, at det der ved rejste Spørgsmaal, som angaaende ikke Citantindens Skattepligt overhovedet, men Størrelsen af den hende paalignede Skat, formentlig ikke henhører under Domstolenes Paakendelse. Heri kan der imidlertid efter Beskaffenheden af den Anke mod den trufne Afgørelse, hvorom det under Sagen drejer sig, ikke gives de Indstævnte Medhold, og deres Afvisningspaastand vil derfor ikke kunne tages til Følge. Subsidiært have de Indstævnte paastaet Frifindelse.

Til Støtte for sin Paastand om Ophævelse af Ligningskommissionens ovenanførte Afgørelse gør Citantinden gældende, at Ligningskommissionen formentlig er gaaet udenfor sin Competence ved, som sket, af egen Drift at forhøje Ligningsmændenes Ansættelse, over hvilken der ikke for Kommissionen forelaa nogen anden Klage end den af Citantinden selv rejste Begæring om Nedsættelse. Efter Indholdet af den ovenanførte Lov af 1 April 1887, og særligt dennes § 3, 4de Stykke, og § 6, og det Forhold, som ved denne Lov er etableret mellem Ligningskommissionen og Ligningsmændene for de enkelte Distrikter, findes der imidlertid at mangle Føje til at antage, at Ligningskommissionen, naar Indsigelse er rejst for den af en Skatteyder mod Ligningsmændenes Ansættelse af dennes Skatteindtægt, skulde — bortset fra, hvad der maatte følge af Bestemmelserne i § 6, 2det Stykke, 3dje og 4de Punktum — være udelukket fra at foretage den Ansættelse, som den efter de den forelagte Oplysninger finder at være den rette, selv om dette maatte medføre Forhøjelse af Ligningsmændenes Ansættelse. Citantindens Paastand om Annullation af den ommeldte Afgørelse vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Onsdag den 5 December.

Nr. 338.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Rasmussen Magaard (Def. Asmussen),

der tiltales for Ildspasættelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Oktober 1906: Mod Arrestanten Jens Christian Rasmussen Magaard bør der af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Bentzen, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vilde efter sin Beskaffenhed være at henføre under Straffelovens § 282, 1ste Stykke, jfr. tildels § 281, 1ste Stykke, sammenholdt med § 46, men da det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at Tiltalte har udført Brandstiftelserne i sindssyg og utilregnelig Tilstand, vil der i Medfør af Straffelovens § 38 ikke kunne paalægges ham nogen Straf, hvorimod det af de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa billiges, at nævnte Paragrafs 2det Led er bragt til Anvendelse. Dommen vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Christian Rasmussen Magaard for Ildspaa-sættelse.

Arrestanten er født den 18 November 1874 og senest anset ved Højesterets Dom af 2 Oktober 1903 efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., og 282, 1ste Stk., begge tildels sammenholdte med § 46, samt efter §§ 296, 253, samtlige Paragrafer sammenholdte med § 39, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efter at Arrestanten havde tilbragt Natten mellem den 22de og 23 Maj d. A. med Spil og Drik, forlod han om Morgen en ved 4-Tiden en Beværtning paa Hjørnet af Frederiksberggade og Kattesundet, hvor han senest havde opholdt sig, med den Hensigt at sætte Ild paa et eller andet Sted i det omliggende Kvarter.

Efter at have været inde i forskellige Ejendomme uden at finde Forholdene gunstige for sit Forehavende — bl. a. i en Ejendom i Studiestræde og i en Gaard, hvor der var Hestestald — gik han uhindret ind i Ejendommen St. Pederstræde Nr. 26 og bestemte sig til at sætte Ild paa her, bl. a. af den Grund, at han, der havde Logi ligeoverfor, mente at kunne iagttage Ildspaa-sættelsens Følger fra sine egne Vinduer. Da han i Gaarden mellem Baghuset og Mellembygningen under et Halvtag, der var anbragt op imod et Plankeværk ind til Naboejendommen, saa to Sække med Brænde, der i en Højde af ca. 2¹/₂ Alen fra Jorden var henlagte ovenpaa nogle Fade med Fedt, antændte han ved Hjælp af Tændstikker først den ene og derpaa den anden Sæk, idet han forudsatte, at Ilden vilde brede sig fra Sækkene til Brændet og derfra til Skuret eller muligvis endnu længere.

Han gik derefter over i sit Logi, men efter i et Kvarters Tid for-gæves at have ventet paa at se Virkningen af sin Handling, gik han paany ind i den fornævnte Ejendom, idet det var i hans Tanke, saafremt Ilden var slukket af sig selv, da paany at stikke Ild paa. En i Mellembygningen boende Person havde imidlertid opdaget, at der var Ild i Brændesækkene, og slukket Ilden ved Paahældning af Vand, uden at der var sket anden Skade, end at der var brændt et ca. $\frac{1}{2}$ Alen stort Hul i hver af Sækkene, og at enkelte af Brændestykkerne var let forkullede. Der er ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand

Arrestanten, der overfor den fornævnte Person for at forklare sin Tilstedeværelse ytrede, at han søgte et Pissoir, gik derefter tilbage til sit Logi, idet han efter det Passerede foreløbig opgav at gøre yderligere Forsøg paa Tilfredsstillelsen af sin Lyst til Ildspaaættelse.

Det er under Sagen oplyst, at Antallet af de Fade med Fedt, ovenpaa hvilke Sækkene laa, var ca. 20, og at de hver især indeholdt ca. 400 Pund Fedt, at der paa den modsatte Side af det Plankeværk, op imod hvilket Halvtaget var anbragt, fandtes et Pakhus, hvori der var Lager af Petroleum, samt at saavel Forhus som Mellembygningen (derimod ikke Baghuset) i Ejendommen St. Pederstræde Nr. 26 var beboede, hvorhos der i Mellembygningen kun var én Trappe. Der har saaledes været stor Fare for, at Ilden kunde have bredt sig endog meget vidt, men, under Hensyn til Tidspunktet, og idet enkelte af Beboerne allerede var ved at staa op, kan der dog ikke antages at have været aabenbar Fare tilstede for, at Menneskeliv i saa Fald kunde gaa tabt.

Efter Natten mellem den 14de og 15 Juni d. A. at have været paa nogle Beværtninger og nydt en Del Drikkevarer, hvorved han var bleven noget beruset, og efter at have drevet omkring paa Gaderne — oprindelig i den Hensigt at opnaa Samleje med en Kvinde — følte Arrestanten om Morgenen ved 3-Tiden atter Trang til Ildspaaættelse. Han fik derfor nogle Forbipasserende til at give ham Tændstikker og var derefter inde i de nedennævnte 3 Ejendomme for at sætte Ild paa — uden at han bestemt kan angive Rækkefølgen — under følgende nærmere Omstændigheder:

I Ejendommen Kompagnistræde Nr. 43 gik han gennem den aabne Port ind i Gaarden, men vil ikke have bevaret nogen Erindring om, hvad han nærmere foretog sig.

Det er imidlertid oplyst, at to patrouillerende Politibetjente den paagældende Morgen ca. Kl. $3\frac{3}{4}$ efter at have mærket Brandlugt, som formentlig hidrørte fra nævnte Ejendom, gik ind i Gaarden og da saa, at der trængte Røg op fra en Kælderhals. Det viste sig, at der var Ild i en gammel Halmadrats og et gammelt Stolesæde, der laa i et aabent Rum umiddelbart nedenfor Kældertappen. Det lykkedes dem at slukke Ilden ved Hjælp af et Par Spande Vand; Madratsen var da næsten opbrændt, hvorimod Huset ikke havde lidt nogen Skade. Da Madratsen laa lige opad en indenfor anbragt Skydedør af Træ, kunde imidlertid Ilden, hvis de ikke var komne tilstede, let have bredt sig til denne Dør og derfra videre; men da Kælderen var ubeboet, og Ilden antagelig kun vilde have haft langsom Fremgang, kan der ikke antages at have været Fare for Tab af Menneskeliv.

Efter Sagens Omstændigheder kan det ikke være tvivlsomt, at det

er Arrestanten, der har sat Ild paa den nævnte Madrats. Der er ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand.

I Ejendommen Kattesund Nr. 14 gik Arrestanten gennem Porten uhindret over en Gaardsplads og gennem en Gennemgang til en Baggaard, hvor han saa en Vogn og ved Siden af eller bagved denne nogle Kasser, i hvilke der viste sig bl. a. at være Halm. Han antændte ved Hjælp af Tændstikker Halmen, som øjeblikkelig blussede op, fjernede sig derpaa, men vendte kort efter atter tilbage og saa da, at det brændte godt i Kasserne ved Siden af Vognen samt i Vognens Baghjul.

En Opvarter, der havde Tjeneste hos en i Ejendommen boende Gæstgiver, indfandt sig imidlertid i Ejendommen Kl. 3³/₄ og saa da, at der var Ild i Kasserne og Vognen. Han fik vækket Beboerne og alarmeret Brandvæsenet; Ilden blev hurtig slukket, forinden Brandvæsnets Ankomst, men havde da allerede ødelagt Vognen med Tilbehør samt 1500 Blikdaaser, 4 Pakkasser, 2 Presenninger og en Suppebeholder.

Vognen og Pakkasserne stod ikke umiddelbart op ad Bygningerne, men efter Ildens Styrke maa det antages, at der har været nærliggende Fare for Antændelse af Ejendommens Bygninger — af hvilke Forhus, Sidehus og Mellembygning var beboede — saa meget mere som der bagved Vognen fandtes et Træstillads, som meget let kunde være blevet angrebet af Ilden.

Det viste sig derhos ogsaa, at Kalkpudset paa den Strækning af Sidehuset, der var nærmest ved de antændte Kasser, paa Grund af Varmen havde løsnet sig fra Stenene. Det kan dog ikke antages, at der har været nogen Fare tilstede for Mennesker, idet det næppe kunde tænkes, at Ilden ikke var bleven bemærket, inden den naaede den beboede Del af Ejendommen.

Den skete Skade er opgjort saaledes: Skaden paa Bygningen til 15 Kr., Skaden paa Vognen med Tilbehør til 302 Kr. og Skaden paa Pakkasserne med Indhold m. v. til 231 Kr. 50 Øre, hvilke Beløb findes erstattede hos Arrestanten.

For at komme ind i Ejendommen Skindergade Nr. 38, i hvis Gaard Arrestanten gennem en lukket, 2¹/₂ Alen høj Gitterport kunde se, at der var opstablet Pakkasser, steg han over Gitterporten ved at træde op paa Laasen, hvorpaa han ved Hjælp af Tændstikker antændte noget Halm, der laa i en af Kasserne, som var anbragte op ad et Træ i ca. 7 Alens Afstand fra Bygningen, og efter at have set Ilden brænde i Lue, forlod han ved at stige over Gitterporten atter Ejendommen, men indfandt sig nogen Tid efter paany ved Porten og saa da, at Ilden havde godt fat i Kasserne.

En Politibetjent, der Kl. ca. 3³/₄ passerede forbi Ejendommen, blev opmærksom paa Ildløsen, og da den saa truende ud, alarmerede han Beboerne efter at have lukket sig ind ad Gitterporten ved Hjælp af en Dirk. Det lykkedes ham uden Hjælp at slukke Branden ved at rage 2 af Kasserne ud af Ilden. Foruden disse 2 Kasser brændte endvidere en Presenning, der var lagt over dem.

Der var ialt 10 Kasser, fyldte med Halm og Træuld. Saavel Forhus som Baghus var delvis beboede, men det maa efter det Foreliggende

anses for usandsynligt, at Ilden skulde kunne have antændt Ejendommens Bygninger og medført Fare for Menneskeliv.

Brandskaden er takseret til 14 Kroner, som fordres erstattet af Arrestanten.

Om Grunden til Brandstiftelserne har Arrestanten selv forklaret, at han i Perioder, hvor han er overmættet af kønslige Ekscesser og derhos er under Alkoholpaavirkning, gribes af en indre Uro, der uimodstaaelig driver ham til Ildspaaesættelser, idet han først ved disse finder Tilfredsstillelse.

Under den senest mod Arrestanten paadømte Sag, der bl. a. angik et stort Antal Brandstiftelser af lignende Art som de under nærværende Sag omhandlede, var han Genstand for Observation af Distriktslægen i Esbjerg, der i en den 10 Februar 1903 afgiven Erklæring udtalte, at Arrestanten var et noget abnormt, degenereret Individ med fra Fødselen noget defekte moralske Følelser og en medfødt, meget stærkt udviklet, tildels pervers Kønndrift, at hans Konstitution, navnlig Nervesystemet og Hjernen, ved den stadige og ubundne Tilfredsstillelse af denne Drift, navnlig ved en ubehersket Onani, var bleven stærkt svækket, at Svækkelsen i betydelig Grad havde angrebet Villien og de moralske Evner, medens Intelligensen havde holdt sig forholdsvis uskadt, at han ved denne Svækkelse var blevet et næsten villieløst Bytte for Drikkeri og den deraf følgende kroniske Alkoholisme, og at han i ædru Tilstand næppe kunde betegnes som virkelig sindssyg, men nærmede sig meget til Begrebet »moralsk imbecil«, »moralsk Taabe«. For de Handlingers Vedkommende — derunder Brandstiftelseshandlinger — som var begaaede i en Tilstand af Beruselse, maatte derimod Arrestanten efter Distriktslægens Opfattelse betragtes som sindssyg under Handlingens Udførelse.

Naar Hensyn toges til Karakteren af de Handlinger, han erfaringsmæssig begaar under sine Anfald af Sindssygdом, maatte han derhos betragtes som meget samfundsfarlig.

I en den 11te s. M. afgiven supplerende Erklæring udtalte Distriktslægen yderligere, at Forbrydelserne ikke kunde antages udførte i en Tilstand af manglende Bevidsthed, men den sindssyge Trang og Drift til ved Ildspaaesættelse at opnaa de stærke Indtryk havde været saa overvældende, at alle korrigerende Modforestillinger fra den mere eller mindre omtaagede Fornufts og Forstands Side havde været relativt for svage til at hindre Handlingens Udførelse.

Overensstemmende hermed udtalte det kgl. Sundhedskollegium, efter at have gjort sig bekendt med Sagens Akter, i en den 31 Marts 1903 afgiven Erklæring, at Arrestanten i ædru Tilstand ikke kunde karakteriseres som virkelig sindssyg, men at han i stærkt beruset Tilstand var en almenfarlig Person, overfor hvem der var Grund til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger.

Ved den fornævnte Højesteretsdom af 2 Oktober 1903 i Arrestantens sidste Sag blev Straffelovens § 39 bragt til Anvendelse paa Arrestanten.

Under nærværende Sag har Arrestanten, der i Tiden inden sin Arrestation og under Varetægtsfængslingen tillige har lidt af Angstanfald og lettere Forfølgelsesforestillinger, været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 21de

August d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at Arrestantens Hjerne fra Ungdommen — enten som Følge af en let Ungdomspsychose eller som en Følge af den nedbrydende Virkning af Onani og andre Udskejelser — har været mindre modstandsdygtig overfor skadelige Paavirkninger. Særlig paavirker Alkohol ham, der maa anses som i betydelig Grad neuropatisk, paa en saadan Maade, at der opstaar sygelige Drifter, bl. a. navnlig Driften til Ildspaaættelse, som udløser Brandstiftelsen som en Tvangshandling. Overlægen kunde derfor slutte sig til den af fornævnte Distriktslæge afgivne Erklæring af 1903, at Arrestanten maa betragtes som forbigaaende sindssyg under Udførelsen af Brandstiftelserne.

Overlægens Erklæring slutter med at udtale, at da det næppe vil lykkes, naar Arrestanten er paa fri Fod, at faa ham til at undlade at nyde Spiritus, og da det maaske ikke engang er sikkert, at Nydelsen af Alkohol vil vedblive at være den nødvendige Betingelse for Impulsernes Optræden, maa han anses som meget farlig for den offentlige Sikkerhed.

Under Hensyn til de foreliggende Oplysninger om Arrestantens mentale Tilstand, og idet særlig fremhæves, at den Omstændighed, at Arrestanten saa kort Tid efter Udtaaelsen af den ham ved hans forrige Dom idømte betydelige Straf har genoptaget sine Brandstiftelser, der ere blottede for ethvert fornuftigt Motiv, stærkt taler for, at Arrestanten i Gerningsøjeblikket ganske har manglet Evne til at modstaa de sygelige Impulsioner til Brandstiftelse og saaledes maa anses som upaavirkelig ved Straf, findes han i Medfør af Straffelovens § 38 som utilregnelig at maatte fritages for Straf. Derimod vil der, da han er i høj Grad farlig for den offentlige Sikkerhed, i Medfør af samme Paragrafs 2det Led, være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham af Øvrigheden.

Efter det saaledes antagne Resultat vil de af forskellige Brandforsikringsselskaber nedlagte Erstatningspaastande ikke kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Torsdag den 6 December.

Nr. 181. **Sagfører Valdemar Jenssen (Selv)**

contra

Overretssagfører C. Skibsted som Executor testamenti i **Overretssagfører A. Arendrups** og Hustrus Fællesbo (Halkier)

betræffende Tilbagegang af en Handel.

Kronborg østre Birketings Dom af 18de Maj 1904: Indstævnte, **Sagfører Valdemar Jenssen** af Kvistgaard, bør for Tiltale af Citanten, **Overretssagfører C. Skibsted** som Eksekutor i **Overretssagfører Arendrups** og efterlevende Enkes Fællesbo, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører Axel Olsen af København en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse at regne til at berigtige Stemplingen af det af ham i Sagen den 13 Maj f. A. fremlagte Indlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Juli 1905: Appellindstævnte, Sagfører Valdemar Jenssen af Kvistgaard, bør til Appellanten, Overretssagfører C. Skibsted som executor testamenti i Overretssagfører A. Arendrups og Hustrus Fællesbo, enten overføre de ovenomtalte 36 Andele i Interessentskabet »Den Bendixenske Steriliseringsmethode« mod Betaling af 100 Kr., eller betale 8900 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 April 1903, til Betaling sker. I Sagsomkostninger for begge Retter bør Appellindstævnte derhos til Appellanten betale 120 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellanten at burde betale til Kontraappellanten med 300 Kroner. Efter Sagens Beskaffenhed findes Hovedappellanten derhos i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 400 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Sagfører Valdemar Jenssen, til Kontraappellanten, Overretssagfører C. Skibsted som executor testamenti i Overretssagfører A. Arendrups og Hustrus Fællesbo, med 300 Kroner. Til Justitskassen bør Hovedappellanten for unødigt Trætte bøde 400 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 4 Marts 1903 tilskrev Appellindstævnte, Sagfører Valdemar Jenssen af Kvistgaard, Appellanten, Overretssagfører C. Skibsted som executor testamenti i Overretssagfører A. Arendrup og Hustrus Fællesbo et saalydende Brev:

»Hr. Overretssagfører Skibsted, København.

Overretssagfører Arendrups Bo har en Interesse i et lille Andelsforetagende angaaende den Bendixenske Mælkesteriliseringsmetode, i hvilket jeg har en ret stor Interesse. Sagen er endnu ikke over For-

søgenes Skær, og der vil straks kræves yderligere betydelige Tilskud fra Andelshavernes Side. Forsaavidt disse Tilskud ikke indkomme, vil den Paagældendes Andele blive ansætte som derelinkverede til Fordeel for det hele Selskab, ifølge Generalforsamlingsbeslutning.

I Henhold til mundtlig Forhandling stiller jeg herved, dels paa egne dels paa Medejers Vegne det Forslag, at den Arendrups Bo tilkommende Interesse med dermed følgende Forpligtelser til Indbetaling overdrages til mig mod kontant Betaling af mig til Boet af 100 Kr.

Arendrups Andel udgør, naar den er holdt i Kraft, saa meget som $\frac{36}{1064}$, altsaa omtrent $\frac{1}{30}$.

Af Hensyn til forestaaende Indbetalinger udbeder jeg mig æret Svar senest den 10de ds.

Med megen Agtelse

V. Jenssen.

P. S.

Andelen egner sig ikke til at sælges til andre end Andelshavere, da Overdragelsens Gyldighed er betinget af, at enten den ny Erhverver er Andelshaver i Forvejen, eller at samtlige Andelshavere billige Overdragelsen.

Den 12 Marts s. A. indfandt Appelindstævnte sig paa Overretssagfører Skibsteds Kontor, hvor han i Henhold til det af ham i Brevet gjorde, af Skibsted akcepterede Tilbud om Køb af Boets Part — 36 Andele — i det omtalte Foretagende — Interessentskabet »Den Bendixenske Steriliseringsmethode — indbetalte Købesummen, 100 Kr. Skibsted afsendte derefter samme Dag et saalydende Brev til Appelindstævnte:

»I Anledning af æret Brev af 4de ds. om den Overretssagfører Arendrups Bo tilhørende Andel i den Bendixenske Steriliseringsmethode, skal jeg herved paa Boets Vegne i Henhold til den af Dem givne Fremstilling modtage Deres Tilbud om at købe nævnte Andel for 100 Kroner kontant.«

Under nærværende Sag, der er indanket hertil fra Kronborg østre Birks ordinære Ret, paastod Appellanten i første Instans Appelindstævnte tilpligtet efter Appellantens Valg, enten at tilbageføre til Appellanten de nævnte 36 Andele mod at erholde udbetalt 100 Kroner, eller at betale ham 9000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 April 1903. Appelindstævnte procederede til Frifindelse.

Ved Underrettens Dom blev Appelindstævntes nævnte Paastand taget til Følge. Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paa-
staaet sig tilkendte, blev ophævede.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin ovennævnte for Underretten nedlagte Paastand, kun at han har nedsat det Beløb, Appelindstævnte efter Paastandens 2det Alternativ skulde tilpligtet at betale, til 8900 Kr. Appelindstævnte har gentaget sin Frifindelsespaastand, og begge Parter have nedlagt Paastand om Tilkendelse af Sagens Omkostninger for begge Retter.

Til Støtte for sin Paastand har Appellanten anført, at han, som

ogsaa udtalt af ham i Brevet af 12 Marts 1903 til Appellindstævnte, afhændede de omtalte Andele for den tilbudte Sum i Tillid til, at den Fremstilling, Appellindstævnte havde givet i sit Brev af 4de s. M., var rigtig, men at det har vist sig, at Appellindstævntes Opgivender i sidstnævnte Brev var urigtige netop paa Punkter, der var og maatte være bestemmende med Hensyn til, om Boet, der, Appellindstævnte bekendt, var taget under Behandling som Fragaaellesbo, skulde modtage Tilbudet eller ej, hvorhos Appellanten har anført, at han, saafremt han havde været bekendt med de virkelige Forhold, ikke havde modtaget Appellindstævntes Tilbud. Appellindstævnte har bestridt, at hans Opgivender var urigtige.

Efter Appellantens Anbringende var det urigtigt, naar det i Appellindstævntes Brev hed, at »Andelen ikke egner sig til at sælges til andre en/ Andelshavere, da Overdragelsens Gyldighed er betinget af, at enten den nye Erhverver er Andelshaver i Forvejen eller at samtlige Andelshavere billige Overdragelsen«. Paa en Generalforsamling, afholdt i Selskabet den 24 Januar 1903 — ved hvilken Appellindstævnte havde været tilstede og havde underskrevet den førte Protokol, medens Boet, der dengang var ukendt med, at det ejede de omhandlede Andele, ikke havde givet Møde — var det vedtaget, at Transport af Selskabets Andele ikkun skulde have Kraft og Gyldighed overfor Selskabets Interessenter og Tredjemand, naar Transporten var godkendt af Generalforsamlingen, eller hvem denne bemyndigede, og en saadan Bemyndigelse blev paa Generalforsamlingen midlertidig overdraget en nærmere betegnet Person.

Denne Generalforsamlingsbeslutning maa — bortset fra, at den nysomtalte Person, efter hvad Appellindstævnte har anbragt, men overfor Appellantens Benægtelse ikke godtgjort Rigtigheden af, havde lovet ikke at godkende Transport til andre end Folk, der alt var Andelshavere — antages at have været den eneste Indskrænkning i fri Disposition over Andelene, der fandtes, og denne Beslutning maa, som af Appellanten hævdet, antages ikke at have været bindende for Boet, der ikke havde sanktioneret den.

Efter hvad Appellanten videre har anført, var det dernæst urigtigt, naar det i Appellindstævntes Brev hed, at »der vil straks kræves yderligere betydelige Tilskud fra Andelshavernes Side. Forsaa vidt disse Tilskud ikke indkomme, vil den Paagældendes Andele blive ansete som derelinkverede til Fordel for det hele Selskab, ifølge Generalforsamlingsbeslutning«. Ved den ovennævnte, den 24 Januar 1903 afholdte, af Appellindstævnte overværede Generalforsamling, var der givet Bemyndigelse til at paaligne og indkræve hos hver Andelshaver indtil 1 Kr. pr. Andel til Bestridelse af paaløbende Udgifter, og det blev endvidere ved denne Lejlighed tilført Forhandlingsprotokollen, at saafremt saadan Betaling ikke præsteredes prompte, vilde der paa næste Generalforsamling blive taget Bestemmelse om Eksklusion af vedkommende Andelshaver, saaledes at Andelen skulde anses derelinkveret til Fordel for det hele Selskab, hvis Restancen ikke betaltes senest en Maaned derefter. Andre Beslutninger om Tilskud fra Andelshavere og om Følgen af disse Tilskuds Udeblivelse, maa der efter det Foreliggende gaas ud fra, at der ikke var truffet paa det Tidspunkt, da Handelen mellem Appellanten og Appellindstævnte fandt Sted, og efter Proceduren maa

et dernæst antages, at der heller ikke senere er afkrævet Andels-averne yderligere Tilskud.

Med Hensyn til Værdien af de omhandlede Andele er det af Appellanten oplyst, at der paa den den 24 Januar 1903 afholdte Generalforsamling blev solgt 50 Andele for 30 Kr. kontant pr. Andel, og at det paa en Generalforsamling, der afholdtes den 12 Marts s. A., umiddelbart efter at Appelindstævnte havde erhvervet de 36 Andele, og ved hvilken Appelindstævnte var tilstede, overdroges et nedsat Udvalg at afhænde til en Kurs af ikke under 250 Kr. pr. Andel et saadant Antal af 126 ved samme Lejlighed oprettede nye Andele, som Udvalget maatte finde fornødent, og at Appelindstævnte samme Dag tilligemed andre Interessenter i Foretagendet underskrev en Overenskomst om ikke at udbyde nogen Andel i Interessentskabet til en Kurs, der var lavere end 250 Kr. pr. Andel. I Overenskomsten hedder det, at den gælder til et kommende Aktieselskabs Dannelse, dog ikke udover $\frac{1}{2}$ Aar.

Efter hvad der saaledes er oplyst i Sagen, maa der gaas ud fra, at de Opgivender, Appelindstævntes Brev af 4 Marts 1903 indeholdt om de foran fremdragne Punkter, var urigtige, og ligesom disse Opgivender efter deres Beskaffenhed findes at have været egnede til at bevæge Appellanten til at indgaa paa Appelindstævntes Tilbud, saaledes er der ikke Grund til at betvivle Rigtigheden af Appellantens Anbringende om, at de har bevæget ham hertil.

Da det dernæst efter Proceduren maa antages, at Appelindstævnte har været paa det Rene med, at Appellanten indlod sig paa Handelen i Tillid til Rigtigheden af Appelindstævntes Opgivender, findes Appellanten at have Krav paa, at Handelen gaar tilbage. Overfor Appellantens Paastand har Appelindstævnte ikkun, udover hvad der fremgaar af det foran Anførte, fremsat den særlige Indvending — der maa gives Medhold — at Valget mellem Paastandens 2 Alternativer ikke kan tilkomme Appellanten, men maa tilkomme Appelindstævnte. Med denne Modifikation vil Appellantens Paastand i Henhold til det Anførte være at tage til Følge, dog saaledes, at der ikke bliver Anvendelse for Tvangsmulkt.

Sagens Omkostninger findes Appelindstævnte at burde betale Appellanten for begge Retter med 120 Kr.

Det kan ikke billiges, at der med Hensyn til de med Underrettsakten fulgte Indlæg og andre i første Instans fremlagte Dokumenter ikke er forholdt i Overensstemmelse med Lov 19 December 1903 § 4, jfr. § 1. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredag den 7 December.

Nr. 172. **Sogneraadet for Strøby Kommune**
(Halkier efter Ordre)

contra

Lærer **Frederik Emil Madsen** (Møller),
betræffende Beregningen af Indstævntes Løn.

Stevns Faxe Herredstings Dom af 10 Maj 1904: De Indstævnte, Strøby Sogneraad, bør for Tiltale af Citanten, Lærer F. E. Madsen af Spjellerup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Citantens Sagfører, Prokurator Nielsen, 20 Kr. og Indstævntes Sagfører, Overretssagfører Ovesen, nu hans Bo, og Overretssagfører Møller hver 10 Kr., hvilket alt udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1905: De Appelindstævnte, Strøby Sogneraad, bør til Appellanten, Lærer Frederik Emil Madsen af Spjellerup, betale 1437 Kr. 60 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 18 April 1903, til Betaling sker. I Henseende til Sagens Omkostninger for Underretten bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører V. S. Salomonsen i Salær 50 Kr. samt i Godtgørelse for Udlæg 50 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten, da Indstævnte har haft fri Proces her for Retten, have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager og endvidere til Indstævnte, som har givet Møde ved en af ham antagen Sagfører, 120 Kroner. Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Sogneraadet for Strøby Kommune, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Indstævnte, Lærer Frederik Emil Madsens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt endvidere i Sagsomkostninger til Indstævnte 120 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Januar 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 41.

Fredag den 7 December.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Stevns Faxe Herreders ordinære Ret indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanten, Lærer Frederik Emil Madsen af Spjellerup, hvem der var meddelt fri Proces, de Appelindstævnte, Strøby Sogneraad, tilpligtede at betale 1437 Kr. 60 Øre, som der ifølge Skoleplanen for Strøby Sogn skal tilkomme ham i Løn som Lærer ved Grøftemark Skole i nævnte Sogn for Tiden fra 1 December 1890 til 1 Januar 1895 udover, hvad han i dette Tidsrum har oppebaaret i Løn.

Endvidere paastod Appellanten de Appelindstævnte tilpligtede at betale Renter af det paastævnte Beløb 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 18 April 1903, samt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. De Appelindstævnte, hvem der ligeledes var meddelt fri Proces, paastod sig principaliter fuldstændig frifundne, subsidiært frifundne imod at betale Appellanten Forskellen mellem den i Planen fastsatte og den ham udbetalte Løn, forsaavidt angaar Tiden efter den 22 Juli 1892, samt Appellanten i begge Tilfælde tilpligtet at betale Sagens Omkostninger.

Ved ovennævnte Rets Dom af 10 Maj 1904 blev de Appelindstævnte frifundne, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og der tillagdes Appellantens beskikkede Sagfører, Prokurator Nielsen, i Salær 20 Kr., samt de Appelindstævntes beskikkede Sagførere, Overretssagfører Ovesen, eller nu hans Bo, og Overretssagfører Møller i Salær hver 10 Kr., hvilke Beløb det paalagdes det Offentlige at udrede. For Overretten, hvor der ligeledes er meddelt begge Parter fri Proces, paastaar Appellanten Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med den af ham i 1ste Instans nedlagte Paastand, og de Appelindstævnte tilpligtede at betale Appellens Omkostninger. De Appelindstævnte paastaa Underrettsdommen stadfæstet og har subsidiært nedlagt Paastand om Frifindelse imod at betale Appellanten ovennævnte Lønningsforskel for Tiden fra den 22 Juli 1892, hvorhos de i begge Tilfælde paastaa Appellanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager.

Af Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

Ifølge den af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet den 3 Januar 1863 approberede Plan af 15 September 1862 til Skolevæsenets Organisation i Strøby Sogn, forsaavidt angaar Distrikternes Inddeling, Lønningernes Bestemmelse og Paaligningen af de Bidrag, der skulde udredes til Lærernes Lønninger, blev Strøby Sogn delt i 3

Skoledistrikter, nemlig Strøby Bys Distrikt, Strøby Egede Distrikt og Strøby Grøftemark Distrikt. For Læreren ved Grøftemark Skole fastsattes der ved Planen følgende Lønningsvilkaar:

1. Lønningsbyg af Degnetraven og Smaaredselen 44 Td. Byg, som betales efter Kapitelstakst.
2. Offer og Akcidenser à 50 Rdl.
3. Skolepenge efter Lov 8 Marts 1856 § 11 ca. 20 Rdl.
4. Anordningsmæssigt Brændsel 6 Fv. Brænde.
5. Anordningsmæssigt Furage 128 Lpd. Hø og 192 Lpd. Halm.
6. Anordningsmæssig Jordlod til 2 Køer og 6 Faars Græsning.

Den saaledes normerede Lønning skulde Læreren imidlertid først oppebære, naar Skolen — som det i Planen hedder — »indrettes som reglementeret, o: Afgang i Strøby Embede har fundet Sted, eller Gælden til Egede Skole (o: den Gæld, som Kommunen blev nødt til at stifte i Anledning af Opførelsen af Egede Skole) er afbetalt«.

Indtil da skulde Skolen oprettes for en Ugift med følgende Lønningsvilkaar:

1. Pengeløn	250 Rdl.
2. Offer og Akcidenser af en Del af Distriktet	25 —
3. Skolepenge efter Lov 8 Marts 1856 § 11	20 —
4. Brændsel 4 Fv. Brænde, hvorimod der ikke tillagdes Læreren Jordlod eller Furage.	

I September 1890 blev Embedet som Lærer ved Grøftemark Skole ved en da indtraadt Vakance opslaaet ledigt, men uagtet den af Strøby Kommune i Anledning af Egede Skoles Opførelse stiftede Gæld da var afbetalt, og Embedet som Lærer ved Grøftemark Skole altsaa efter Planen skulde lønnes paa reglementeret Maade, blev Embedet i Vakancebekendtgørelsen kun opslaaet med de hidtilværende foreløbige Lønningsvilkaar — Pengeløn 500 Kr., Skolepenge ca. 40 Kr., Offer og Akcidenser af en Del af Grøftemark Distrikt ca. 50 Kr., Bolig for en Ugift med 2 Skp. Land Have og 4 Fv. Brænde — hvorhos Bekendtgørelsen indeholdt en Bemærkning om, at Embedet vilde blive anordningsmæssigt, naar Vakance indtraf ved Strøby Skole.

Det ledige Embede ved Grøftemark Skole blev besat med Appellanten, og i det af Skoledirektionen for Fakse, Bjeverskov og Stevns Herreders Provsti for ham udfærdigede Kaldsbrev af 1 December 1890 hed det, at han skulde nyde i aarlig Løn »de Indtægter og Emolumenter, som ifølge approberet Plan og Lov af 8 Marts 1856 ere samme Embede tillagte«.

Med Skrivelse af 22 Juli 1892 indsendte den ovennævnte Skoledirektion til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet et Andragende, hvori Appellanten, der kun blev lønnet i Overensstemmelse med Vakancebekendtgørelsens Angivelse af Lønningsvilkaarene, anholdt om, at der, da Kommunens Gæld i Anledning af Opførelsen af Egede

Skole for længere Tid siden var afbetalt, i Overensstemmelse med Planen maatte blive tillagt ham anordningsmæssig Løn. I Skrivelse til Skoledirektionen af 2 September s. A. svarede Ministeriet, at det under Hensyn til den ovennævnte Passus i Vakancebekendtgørelsen ikke fandt, at Appellanten kunde have Krav paa fuld anordningsmæssig Løn, forinden Vakance indtraadte i Strøby Skolelærerembede, men at Ministeriet paa den anden Side, da Embedets Reguleringssum kun var 761 Kr., og Ministeriet ved Oprettelsen af nye Skolelærerembeder altid fastholdt en Minimumslønning af 800 Kr., maatte finde, at Indehavere af Embeder med en mindre Lønning maatte have Krav paa en tilsvarende Lønningsforhøjelse, hvorfor Ministeriet forhøjede Appellantens Lønning med 40 Kr. aarlig fra den 1 September samme Aar at regne.

I Marts 1900 forelagde Appellanten, der fra den 1 Januar 1905*) — efter Vakance var indtraadt ved Strøby Skole — havde erholdt den fulde anordningsmæssige Lønning som Lærer ved Grøftemark Skole, og som nu var forflyttet til Spjellerup Skolelærerembede, paany Sagen for Ministeriet, idet han særlig paaberaabte sig, at hans Kaldsbrev af 1 December 1890 ikke i 1892 havde været indsendt med hans Andragende til Ministeriet, men i Skrivelse til Skoledirektionen af 7 August 1900 afslog Ministeriet paany Andragendet, idet det bemærkede, at den Omstændighed, at der i Kaldsbrevet var henvist til Skoleplanen, maatte blive uden Betydning for hans Ret i her omhandlede Henseende, efter at Ministeriet i 1892 havde godkendt Vakanceopslaget som afgørende med Hensyn til bemeldte Krav, men at Spørgsmalets Afgørelse iøvrigt henhørte under Domstolene.

Til Støtte for sin Paastand under nærværende Sag har Appellanten paaberaabt sig Bestemmelserne i Skoleplanen og den i Kaldsbrevet indeholdte udtrykkelige Henvisning til disse. De Appelindstævnte gøre derimod gældende, at Appellanten ved at ansøge om Embedet maa anses for at have akcepteret de i Vakanceopslaget angivne Lønningsvilkår, hvorefter han først ved Vakance i Strøby Skolelærerembede vilde erholde fuld anordningsmæssig Lønning, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet i alt Fald ved dets Skrivelse til Skoledirektionen af 2 September 1892 har godkendt Vakanceopslagets Bestemmelser, og at Appellanten i ethvert Fald ved at kvittere for sin Lønning uden Forbehold har givet Afkald paa yderligere Krav. De Appelindstævntes subsidiære Paastand er støttet paa, at der, efter hvad de Appelindstævnte gøre gældende, i alt Fald kun kan tilkomme Appellanten anordningsmæssig Lønning fra det Tidspunkt, da han første Gang ansøgte herom.

Der maa nu gives Appellanten Medhold i, at Spørgsmaalet om, hvilken Lønning der tilkommer ham, maa afgøres i Henhold til Bestemmelserne i den af Ministeriet approberede Skoleplan, og det saa meget mere, som det Appellanten meddelte Kaldsbrev med Hensyn til Embedets Lønning udtrykkelig henviser til Skoleplanen, og det findes ikke at kunne tillægges nogen Betydning, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet i Skrivelsen af 2 September 1892 har udtalt sig som ovenfor anført, da Ministeriet ikke kan antages herved at have

*) Skal være 1895.

villet gøre nogen Ændring i Skoleplanen, men maa antages kun at have villet udtale, hvorledes Appellantens Retsstilling efter Ministeriets Formening var.

Som Følge heraf, og idet der endvidere maa gives Appellanten Medhold i, at der ikke paa de af ham udstedte Lønningskvitteringer kan støttes noget Afkald paa hans Ret til den fulde Lønning, ville de Appelindstævnte, der ikke have fremsat nogen Indsigelse imod Appellantens Beregning af det ham tilkommende yderligere Lønningsbeløb, være at tilpligte at betale de af Appellanten fordrede 1437 Kr. 60 Øre, med Renter deraf som paastaaet. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom være at forandre, hvorimod den, forsaavidt angaar dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.

Der vil efter derom nedlagt Paastand være at tillægge de Appelindstævntes beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen, i Salær 50 Kr. samt i Godtgørelse for Udlæg 50 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandag den 10 December.

Nr. 103. Højesteretssagfører Winther

contra

Ane Marie Hollænder, født Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. af 27 September 1805.

Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 31 Maj 1904: Tiltalte, Enke Ane Marie Hollænder af Lundagergaard, bør til Statskassen bøde 304 Kr. aarlig, indtil hun for Landbrugsministeriet lovligt godtgør, til Skovs Opelskning igen at have indtaget det ovennævnte paa Matr. Nr. 3 a, Lundagergaard, værende Skovareal, hvis Bevoksning er omhugget efter sket Bortsalg, eller en anden ligesaa stor, til Skovdyrkning ej forhen bestemt Strækning, og derefter 152 Kr. aarlig, indtil hun ligeledes for Landbrugsministeriet godtgør, at den unge Skov paa den indtagne Strækning har naaet en saadan Vækst, at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kan beskadiges. Tiltalte bør derhos udrede alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Therkildsen, 25 Kr., og til Defensor, Prokurator Bøggild, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1904: Tiltalte Ane Marie Hollænder, født Andersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Under-

retsdommen bestemte Salærer ssmt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved Sagens, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at det omspurgte Areal af Lundagergaard i Aaret 1805 har været bevokset med Overskov. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, som i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Winther og Jensen hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ane Marie Hollænder, født Andersen, for Overtrædelse af Forordningen af 27 September 1805.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, at der til Gaarden »Lundagergaard«, der forinden en i Slutningen af forrige Aarhundrede stedfunden Udstykning var matrikuleret som Nr. 3 af Lundagergaard By, Hunderup Sogn, Gørding Herred, og er en Parcel af Kærgaard Hovedgaard, fra gammel Tid har været udlagt et Skovareal paa ca. 38 Tdr. Land, benævnet »Sønderlund Skov« og senere »Lundagergaard Skov«.

Det maa dernæst efter det Foreliggende antages, at det sydligste Stykke af dette Skovareal, udgørende omtrent $8\frac{1}{2}$ Tdr. Land, paa et Tidspunkt, da »Lundagergaard« ejedes af Jens Nielsen Hollænder — som det maa antages i Aarene ca. 1830—1840 — blev ryddet af bemeldte J. N. Hollænder, der omtrent ved samme Tid lod opføre et Jorddige i det Ryddedes nordlige Grænse, samt at han ligeledes omtrent ved samme Tid eller muligen nogle Aar senere lod det nordvestlige Stykke af Skovarealet, der, forinden han var bleven Ejer af »Lundagergaard«, var bleven ganske ryddet for sin oprindelige Løvtræbevoksning, beplante med Naaletræer.

Paa en under Sagen tilvejebragt Kopi af Matrikulskortet, paa hvilken en Landinspektør paa Grundlag af en den 17 Oktober 1903 foretagen Opmaaling af hele det ovennævnte Skovareal har indlagt dette samt inddelt den Del deraf, der ligger Nord for det ommeldte Jorddige, i tre Stykker, er det af J. N. Hollænder med Naaletræer beplantede Stykke, der ved Opmaalingen fandtes at udgøre $7^{2100}/14000$

Tdr. Land, betegnet med C, og det Sydvest og Syd herfor liggende Stykke, der blev opmaalt til $3^{3800}/_{14000}$ Tdr. Land, betegnet med A, medens hele Resten af det Nord for Jorddiget liggende Skovareal, der blev opmaalt til $18^{13800}/_{14000}$ Tdr. Land, er betegnet med B.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at »Lundagergaard« med tilhørende Skovareal efter ovennævnte J. N. Hollænders i Aaret 1860 indtrufne Død tilfaldt hans Søn, Niels Jensen Hollænder, der var gift med Tiltalte, og at Ejendommen derpaa ved Niels Jensen Hollænders Død i 1897 er bleven overtaget af Tiltalte, der hensidder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand. Foruden at Tiltalte derefter har ladet en Del af Skoven afdrive, uden at fornøden Efterplantning har fundet Sted, har hun — hvem det af Politiet, der var kommen til Kundskab om, at hun agtede at bortsælge Bevoksningen i Skoven, under 28 Maj 1902 var blevet tilkendegivet, at Skoven i en af Landbrugsministeriet som Svar paa et Udstykningsandragende afgiven Skrivelse af 23 Juli 1898 var betegnet som Fredskov, samt at hun ved at sælge eller forhugge Bevoksningen udsatte sig for »det for saadanne Foranstaltninger i Lovgivningen foreskrevne Ansvar« — ved skriftlig Kontrakt af 28 Juni 1902 til forhenværende Fabrikant Raben solgt Skovens hele Træmasse med Ret til Fældning af samme, »forsaa vidt Træerne har en Diameter af mindst 3 Tommer og en Højde af mindst 2 Alen*»), dog med Undtagelse af et 6 Alen bredt Læbælte mod Nord og Vest, hvor Køberen skulde lade alle Træer blive staaende uden Hensyn til Tykkelse og Højde, medmindre Tiltalte gav Samtykke til Fældning af enkelte større Træer.

I Henhold til denne Kontrakt, ifølge hvilken Fældningen derhos skulde være tilendebragt i Løbet af 6 Aar fra Kontraktens Dato at regne, paabegyndte fornævnte Raben i Sommeren 1902 Afhugning af Skoven, og det er Tiltaltes Forhold i de ommeldte Henseender — idet navnlig de stedlige Forhold var af en saadan Beskaffenhed, at en saa hurtig Afdrivning som den i Kontrakten ommeldte efter Forstvæsenets Formening saa godt som vilde umuliggøre Tilkultivering af det Ryddede — der under Sagen er lagt Tiltalte til Last.

Det er af Tiltalte gjort gældende, at det ommeldte Skovareal ikke er undergivet Fredskovsforpligtelse, og hun har derhos nægtet, at Skoven af hende eller ovennævnte Raben er nedhugget for Fode, hvilken Nægtelse hun har fastholdt i et den 2 Maj d. A. paa Aastedet afholdt Politiretsmøde. Efter hvad der under dette Møde blev oplyst, fandtes imidlertid den nævnte Dag de ovenommeldte som A og C betegnede Stykker af Skoven — med Undtagelse af nogle faa og smaa Grantræer i det sydøstlige Hjørne af C — fuldstændig omhuggede.

I den sydvestlige Del af Stykket B fandtes et nærmest Jorddiget liggende Areal, der senere under Sagen er blevet opmaalt til $2^{12250}/_{14000}$ Tdr. Land, og som maa antages i sin Tid at være blevet afdrevet af Tiltaltes Mand, efterplantet med smaa Rødgran, hvilken Efterplantning maa antages ligeledes at være bleven iværksat af Tiltaltes Mand; men iøvrigt fandtes Bevoksningen paa Stykket B i det Væsenlige omhugget, og i den nævnte Tilstand maa Skoven ifølge en af Sognefogden i Hunderup Sogn i Forening med en Politibetjent den 13 Februar d. A.

*) Skal være $2\frac{1}{2}$ Alen.

afgiven Erklæring antages allerede at have befundet sig ved et af dem denne Dag foretaget Eftersyn.

Hvad den ommeldte Skovs Karakter af Fredskov angaar, har Laurids Jensen Hollænder, der maa antages at være født paa »Lundagergaard« i Aaret 1824, og som er en Broder til Tiltaltes afdøde Mand, under et paa Raadhuset i Ribe afholdt Forhør forklaret, at Skoven, da han var Barn, mest bestod af smaa Ege og Bøge, »der vel ikke var Krat, men de var dog næppe saa høje, som der er til Loftet i Retslokalet«, hvorhos Aftægtsmand P. K. Pedersen, der maa antages at være født i Aaret 1840 og i sin Barndom ofte at være kommen til Lundagergaard, har udsagt, at der dengang var »en øjen-synlig, virkelig Skov«. I en den 12 Juli 1902 afgiven Erklæring har dernæst Statens Tilsynsførende med de private Skove i Ribe Amt, Skovrider Krohn, i Almindelighed udtalt, at der næppe er Tvivl om, at Lundagergaard Skov, der kun ligger faa Hundrede Alen fra »Kærgaard«s gamle Fredskov, i sin Tid har hørt sammen med denne og har haft en ganske lignende Bevoksning og Karakter som den, i hvilken Forbindelse bemærkes, at det af Sagens Oplysninger frem-gaar, at Lundagergaard Skov eller Sønderlund Skov i den gamle Ma-trikel var ansat til Skovskyld af 2*) Skpr. Hartkorn, som imidlertid ved den ny Matrikulering overgik til Ager og Engs Hartkorn under Gaarden.

I en Erklæring af 2 November 1903 har Skovrider Krohn der-hos — næst at bemærke, at han ikke tør udtale sig om, hvorvidt det ovennævnte, med C betegnede Areal i Aaret 1805 har baaret en saadan Bevoksning, som maatte have gjort Arealet fredskovspligtigt — udtalt, at han efter en gentagen Undersøgelse maa gaa ud fra, at Arealerne A og B i Aaret 1805 have været sluttet Egeskov, i det Væsenlige fremkommen ved Selvbesaaning fra gamle Ege, af hvilke adskillige uden Tvivl endnu dengang stod spredte over Arealerne, samt at der dengang endnu fandtes Bøg indsprængt,

Med Hensyn til Arealet B udtales det derhos særligt i Erklæ-ringen, at det under det efter Afhugningen foretagne Eftersyn ved Op-tælling af Aarringen paa »adskillige« Egestubbe omkring paa Arealet konstateredes, at Træerne havde haft en Alder fra 90 til 150 Aar.

I en Ekstrakt af en — som det maa antages af Amtet i Henhold til Frdn. 27 September 1805 § 18 til Rentekammeret afgiven — Ind-beretning om Skovenes Tilstand i Ribe Amt 1805—10, af hvilken Ekstrakt der under det ovennævnte Reassumtionsforhør er tilvejebragt en Udskrift forsaavidt »Sønderlund Skov« angaar, er imidlertid denne Skovs Areal ikkun angivet til »10 à 12 Tdr. Land«, hvorhos Skoven i Indberetningen angives at bestaa af »Røn, Skold, Pile, Hassel og nogle Egetræer«.

Ved Underrettsdommen er det antaget, at de to ovennævnte, som A og B betegnede Arealer ere undergivne Fredskovspligt, hvorefter Til-talte for Rydning af disse Arealer med Undtagelse af det ovennævnte, til 2¹⁹²⁵⁰/₁₄₀₀₀ Tdr. Land opmaalte Stykke af B, altsaa et Areal af ialt noget over 19 Tdr. Land, er dømt efter Frd. 27 September 1805 § 14, og saaledes som Sagen, dør er appelleret alene efter Tiltaltes

*) Skal være 3.

Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger, er der for Overretten alene Spørgsmaal om Ansvar for Rydning af disse ca. 19 Tdr. Land. De foreliggende, i det Væsenlige ovenfor anførte Oplysninger vilde imidlertid i det højeste kunne lede til at antage, at den i den ovennævnte Indberetning for Aarene 1805—10 opførte Skovstrækning paa 10 à 12 Tdr. Land ved Emanationen af Frdn. 27 September 1805 har haft en saadan Træbestand, at den ifølge Bestemmelserne i denne Forordning maatte være undergivet Fredskovs- pligt; men foruden at dette dog, særlig efter Indholdet af bemeldte Indberetning, ikke med tilstrækkelig Sikkerhed kan antages, maa det efter det Foreliggende betragtes som uvist, om denne 10 à 12 Tdr. Land store Skovstrækning i det Hele eller tildels er identisk med nogen Del af det Skovareal, for hvis Rydning der er Spørgsmaal om Ansvar for Tiltalte.

Da der som Følge heraf ikke kan gaas ud fra, at det ommeldte ca. 19 Tdr. Land store Skovareal er Fredskovspligt undergivet, og idet derhos det Tidspunkt, paa hvilket Tiltaltes Mand, efter hvem hun, som meldt, hensidder i uskiftet Bo, erhvervede »Lundagergaard«, ligger saa langt tilbage i Tiden, at den Hugst, som hun har ladet foretage paa det tidnævnte Skovareal, ikke kan medføre Ansvar for hende efter Frdn. 27 September 1805 § 20, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 348. Højesteretssagfører Winther
 contra
 Otto Emanuel Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af § 4 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 November 1906: Arrestanten Otto Emanuel Olsen bør straffes med Tvangsarbejde i 6 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Hartmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Emanuel Olsen til Højesteretssagførerne Winther og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Otto Emanuel Olsen, der tiltales for Overtrædelse af § 4 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905, er født den 24 August 1884 og blandt andet anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 2 Juli 1903 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897, og efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1904 efter Straffelovens §§ 100 og 101, saaledes at Varetægtsarresten traadte i Stedet for Straf, og ved Højesterets Dom af 14 Oktober 1904 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ifølge Dom senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Maj 1905 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have i Tiden fra midlertidig Straffelovs Ikrafttræden den 8 September forrige Aar indtil sin Anholdelse her under Sagen den 8de forrige Maaned*) delvis ladet sig underholde af en Kvinde, der drev Utugt som Erhverv.

Efter Hovedforhørets Slutning har Arrestanten tilbagetaget sin under Sagen i tvende Forhør om det fornævnte Forhold afgivne Tilstaaelse, men til denne Tilbagekaldelse, der er ubestyrket, findes der efter det Oplyste ikke at kunne tages noget Hensyn.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter midlertidig Straffelovs § 4, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 6 Maaneder.

Tirsdag den 11 December.

Nr. 335.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Peder Nellemann Knudsen (Def. Winther),

der tiltales for Voldtægt og Manddrab.

Skive Købstads og Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 11 August 1906: Arrestanten Peder Nellemann Knudsen bør straffes paa Livet. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Borch Jacobsen, 30 Kr., og til Defensor, Prokurator Pasberg, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Heise og Johnsen, betaler Arrestanten 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være 8 September.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Nellemann Knudsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peder Nellemann Knudsen, der er født i Aaret 1881, og som ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 3 Mars 1900 har været anset efter Straffelovens § 297, jfr. § 37, med en Bøde til Statskassen af 15 Kr., subsidiaært simpelt Fængsel i 2 Dage, men som iøvrigt — bortset fra, at han i sin Militærtjeneste har været anset uden Dom for en Tjenesteforseelse — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Voldtægt og Manddrab.

Søndag Aften den 10 Juni d. A. ved Ellevetiden blev Liget af den 19 Aar gamle Anna Jeppesen Gaardsted, der tjente hos Gaardejer Jens Møller paa dennes Gaard i Hvidbjerg i Salling, fundet liggende i Gaardens Kostald af Pigens Husbond, da han, der om Eftermiddagen og Aftenen tilligemed sin Hustru havde været ude paa Besøg, paa det angivne Tidspunkt kom hjem.

Liget laa paa Ryggen med Hænderne bundne paa Ryggen og var foruden en Bomuldstrøje og Træsko kun iført Særk og Strømper, medens Pigens øvrige Tøj — Malkeskørt, Underskørt og Benklæder — laa under hende, samlet, som om det paa engang var strøget af hende. Den følgende Dag lod Politiet foretage legal Obduktion af Liget, og ifølge Beskrivelsen af denne Forretning, som vedkommende Embeds-læger, der have foretaget Obduktionen, derefter have afgivet, fandtes der:

- 1) Paa Halsens Forflade et stort, gabende Tvær Saar i den øverste Halsfure umiddelbart over cartilago thyreoid; Snittet var 8 Ctm. i Tværretning, stærkt gabende, saa at man kunde se ind i Svælget,
- 2) under venstre mamma i en Linie mellem Papillen og den ydre Rand af Sternum i 6te Intercostalrum et Saar, lidt over 2 Ctm. i Tværretning og ca. 1 Ctm. i Retning ovenfra—nedad. I Bunden af Saaret saas overskaarne Muskelpartier, og ved forsigtig Sondring kunde en stump, tyk Metalsonde gennem Saarets Bund føres ca. 7 Ctm. indad og opad,
- 3) ca. 4 Ctm. indenfor og nedenfor Saar Nr. 2, svarende til 7de Intercostalrum, umiddelbart ved Curvaturen, et Tvær Saar $1\frac{3}{4}$ Ctm. i Tværretning og $\frac{1}{2}$ Ctm. i Retning ovenfra—nedad. I Bunden saas sønderskaarne Muskler, en stump Metalsonde kunde uden Vanskelighed indføres i en Dybde af ca. 3 Ctm.,

- 4) ca. 5 Ctm. nedenfor og udenfor Saar Nr. 2, omtrent i Papillær-linien, og 4 Ctm. udenfor Saar Nr. 3 et Saar i Tværrøtning $1\frac{1}{2}$ Ctm. og $\frac{1}{2}$ Ctm. i Retning ovenfra—nedad. Bunden dannedes af sønderskaarne Bløddele. En stump Metalsonde kunde indføres i Retning nedad og indad til en Dybde af ca. 9 Centimeter.

Det fremgaar derhos af det Oplyste, at i Saaret Nr. 1 var Pigens Ur stukket dybt ind, medens den tilhørende Halskæde hang ud af Saaret, saaledes at Skyderen sad lidt udenfor dette. Obducenternes Konklusum gik ud paa, at Pigen var ombragt ved de hende tilføjede Læsioner, i hvilken Henseende det nærmere hedder:

»I første Række staar det betydelige Blodtab, der er fremkommet ved de ydre og indre Saar, der ved Obduktionen ere forefundne, og som har læderet vigtige og tildels meget blodrige Organer og Væv... Hertil kommer den Hindring for Aandedrættet, der er opstaaet dels ved den store Blodansamling i venstre Del af Brystkassen (Pleurahulen), dels ved det gennem Halssaaret nedpressede Ur, der maa have sammentrykket Strubehoved og Luftrør. Som yderligere Dødsmoment fremhæves den Angst og Rædsel, som maa have betaget Pigen under Voldshandlingen. Da intet af Saarene ere øjeblikkelig dræbende, maa Livet være svundet hen med det strømmende Blod. Dødskampen har derfor antagelig været lang og stærkt præget af de ledsagende Aandedrætsbesværligheder«.

Angaaende de enkelte Læsioner udtales det derhos, med Hensyn til Saar Nr. 1 (Snitsaaret i Halsen), at det i og for sig ikke var dødbringende, at Halsens store Blodkar og vigtigste Nerver ikke var læderede, og at, om Saaret end havde medført et betydeligt Blodtab, vilde dette Saar næppe direkte have medført Døden, selv om det først efter længere Tids Forløb var kommet under Lægebehandling, med Hensyn til Saar Nr. 2 (det øverste Stiksaar), at det maatte anses for at være dødbringende, og at det maatte antages, at der med det anvendte Instrument var ført tre Stød gennem dette Saar, idet der fra dette fandtes Læsioner i tre Retninger, nemlig:

- a) gennem venstre Leverlap tværs gennem Mavesækken og ind i Binyren,
- b) gennem Mellemgulvet (diaphragma) og ind til columna, over-skærende A. intercostales ant., hvorhos Spidsen af det anvendte Instrument tillige syntes at være trængt ind gennem et Foramen intervertebrale (mellem 11te og 12te costa) og
- c) i den under b anførte Retning, men med Stød af det anvendte Instrument mod et Hvirvellegeme (12te),

og med Hensyn til Saarene Nr. 3 og 4, at Instrumentet var trængt gennem den venstre Leverlap og havde læderet Mavesækken, saaledes at Saar Nr. 3 kun havde berørt Sækkens forreste Væg, medens Saar Nr. 4 havde perforeret den forreste Væg og aabnet Mavesækken, hvorhos det med Hensyn til disse Saar tilføjedes, at om de end ikke vilde foraarsage Døden umiddelbart, var de dog ved de Følger, som de vilde medføre, saa farlige, at de maatte kaldes dødelige.

Under et faa Timer efter Jens Møllers og Hustrus Hjemkomst afholdt Forhør, hvorunder Anna Gaardsteds i Hvidberg boende Forældre, Anders Chr. Jeppesen Gaardsted og Hustru, var tilstede, oplystes det, at Arrestanten, der ligeledes tjente hos Jens Møller, havde ønsket at være Kæreste med hende, men at hun havde afvist ham. Endvidere oplyste Pigens Forældre, at hun om Aftenen, faa Timer før hun blev funden dræbt, havde været hjemme hos dem og da havde omtalt, at Arrestanten havde punkteret hendes Cykle, og, da det blev foreholdt hende, at hun ikke skulde tro, at det var Arrestanten, der havde beskadiget Cyklen, havde fastholdt, at det var ham, og tilføjet, at han for nogen Tid siden havde sagt til hende, at han vilde gøre hende alt det onde, han kunde. Da det derhos af Tjenestdrengen paa Gaarden blev forklaret, at der under Jens Møllers og Hustrus Fraværelse ingen Fremmede havde været paa Gaarden, hvor, foruden Drengen, kun Arrestanten og Anna havde været hjemme, samt da Arrestanten — som det viste sig — nu var forsvunden, ligesom hans Cykle, der havde staaet i Gaarden ved Ladeporten udenfor Karlekammeret, ikke længere fandtes der, blev Mistanken for at have forøvet Drabet, rettet mod Arrestanten.

Af Sagens Oplysninger fremgaar endvidere Følgende:

I Foraaret 1904 var en af Arrestantens Brødre bleven forlovet med en Datter af ovennævnte A. Chr. Jeppesen Gaardsted, og Arrestanten, der har sit Hjem paa Karstoft Hede i Hammerum Herred, rejste da i den Anledning sammen med Broderen paa Besøg hos dennes Svigerforældre i Hvidbjerg, hos hvem han forblev en fem Dages Tid, og i hvis Hjem han gjorde Bekendtskab med Datteren Anna. Kort Tid efter mødte Arrestanten til Militærtjeneste i København, hvorfra han, da han i Oktober 1905 blev permitteret, rejste direkte til Gaardsteds for at se til Anna. Arrestanten har udsagt, at han under sit første Besøg var bleven forelsket i hende og havde fattet Godhed for hende, ligesom han kunde mærke, at hun havde Godhed for ham; de havde kærtignet og kysset hinanden, men de var ikke bleven forlovede, ikke heller under hans sidste Besøg hos hendes Forældre, der havde varet en otte Dages Tid. Fra December 1905 kom derefter Arrestanten og Anna til at tjene sammen hos ovennævnte Gaardejer Jens Møller, idet Anna, der først havde faaet Plads paa Gaarden, saavel som hendes Familie havde anbefalet Arrestanten til Møller.

Medens Anna i Begyndelsen af Tjenestetiden efter Arrestantens Udsagn var »god« imod ham og paa hans Anmodninger om at være hans Kæreste erklærede sig villig dertil, blev hun. — som det maa antages, fordi Arrestanten viste Skinsyge, og Anna følte sig trykket herved — efterhaanden og navnlig i den sidste Tid før sin Død køligere overfor ham og vægrede sig nu stadig ved at være Kæreste med ham.

Arrestanten har erkendt, at der ikke var nogen bestemt Person, paa hvem han havde Grund til at være skinsyg, men har dog tillige udsagt, at Anna flere Gange »drillede« ham ved at sige, at der var »saa mange andre«, som hun »vilde have«, og ved saadanne Lejligheder ogsaa nævnede »enkelte bestemte Navne« — uden at dog Arrestanten, der ikke var videre kendt i Hvidbjerg, vidste, til hvem hun derved sigtede medens hun til andre Tider erklærede, at hun vilde have ham.

Arrestanten, der gentagende under Forhørene har forsikret, at han aldrig har haft legemlig Omgang med Anna og aldrig paa nogen Maade har villet friste hende dertil, har i Forbindelse hermed udsagt, at hans Følelser overfor hende ikke var Sanselighed, men virkelig Kærlighed, at han stadig saa hende for sig og stadig søgte at være sammen med hende. Det er ogsaa af Arrestantens Husbond forklaret, at han navnlig i den sidste Tid fulgte hende med Øjnene, hvor hun gik og stod, og at det saa ud til, at han var heftig forelsket i hende.

Det er nu af Arrestanten tilstaaet, at han den ovennævnte Aften har dræbt Anna Gaardsted, samt at han umiddelbart forinden havde voldtaget hende.

Med Hensyn hertil gaar Arrestantens Forklaring ud paa Følgende:

Da Anna Gaardsted efterhaanden blev tilbageholdende overfor Arrestanten, og han nu mærkede, at hun forsmaaede hans Kærlighed, blev han mere og mere bitter stemt mod hende. Han vil i den forud for Drabet nærmest gaaende Tid have fundet, at Livet ikke var til at udholde, og vil have tænkt paa at tage sig selv af Dage, uden at han dog har kunnet sige, naar han begyndte at omgaas med saadanne Tanker; det var dog, som han har udsagt, »ikke saa kort siden«.

Paa Forehold af Forhørsdommeren, hvorledes han kunde komme paa den Tanke at berøve Anna Livet, har han svaret, at det ved han ikke, men at han jo ogsaa havde villet berøve sig selv Livet; han vil ikke udefra have modtaget nogen Impuls eller Paavirkning til at forøve Gerningen, hvorimod den Tanke spontant er opstaaet hos ham, at da Livet ikke var til at udholde, maatte baade han og hup miste Livet, og paa Dommerens yderligere Spørgsmaal, hvorfor da ogsaa Pigen skulde miste Livet, har han svaret, at han ikke ved, hvorledes han kunde komme i Tanker om det.

Arrestanten har dog udsagt, at Anna en Dag, da han pillede ved hendes Halskæde, havde sagt, at han gerne maatte kvæle hende og vistnok tilføjet, at hun ikke havde noget at leve for, samt at hun ogsaa ved en anden Lejlighed overfor ham ytrede sig i samme Retning. Naar Arrestanten, som han har erkendt, nogle Dage før Drabet har sagt til Anna, at han vilde gøre hende alt det onde, han kunde, vil han ikke hermed have ment, at han vilde berøve hende Livet, men kun, at han i Vrede over hendes Afvisninger vilde skade hende, hvor han kunde.

Endvidere gaar Arrestantens Forklaring med Hensyn til nogle Papirsedler, hvorpaa han havde skrevet »Hævnen hører mig til«, og som han havde ladet ligge fremme i sit Kammer, ud paa, at han ikke dermed har villet true Anna, om det end »har staaet for ham«, at hun skulde se disse Sedler, men at det var hans egne Tanker, der »løb rundt i Hovedet paa ham«, og som han derfor satte paa Papiret.

Taeken om at dræbe Anna Gaardsted opstod efter Arrestantens videre Forklaring ikke hos ham før et Par Dage eller, som han ogsaa har udsagt, »ikke svært mange Dage« forinden Drabet, hvorved han nærmere har angivet, at han i alt Fald havde Tanken forinden den 9 Juni, paa hvilken Dag han med Anna fulgtes til Marked i Skive. Endnu om Middagen den 10 Juni var han ikke bestemt paa at berøve hende Livet, ikke heller da hans Husbond og dennes Hustru hen paa Eftermiddagen tog hjemmefra. Han havde, som han har erkendt, om

Middagen punkteret Annas Cykle, men han gjorde det kun, fordi han var vred paa hende og for at gøre hende Skade, ikke for at hindre hende i at cykle ud.

Om Eftermiddagen, da Anna — der maa antages trods Cyklens Punktering at have faaet den pumpet op — var taget ud, havde Arrestanten, som han har udsagt, »i al Almindelighed tænkt over Sagerne« og over, at Livet var uudholdeligt, men han havde hverken paa dette Tidspunkt eller hen paa Aftenen og ikke heller, da Anna, lige før de skulde spise til Aften, henimod Kl. 8¹/₂ kom hjem, besluttet sig til at dræbe hende. Da Arrestanten og Tjenestedrengen var færdige med at spise til Aften — Anna, der ikke spiste sammen med dem, havde imedens været inde i sit Kammer for at klæde sig om til Malkningen — gik de over i Karlekammeret.

Her sad Arrestanten, efter hvad han har forklaret, lidt og grublede over Forholdene, og da kom Tanken op i ham om at voldtage og dræbe Anna og derefter skille sig selv ved Livet, hvorved Arrestanten har tilføjet, at det vel sagtens var den Omstændighed, at Jens Møller og Hustru var fraværende, som fik ham paa Tanken.

Det maa antages, at Tjenestedrengen ganske kort efter, at han og Arrestanten var komne over i Karlekammeret, atter forlod det, for — som han efter Arrestantens Forklaring sagde til ham — at gaa til sit Hjem paa Hvidbjerg Hede, hvorimod Arrestanten ikke kan antages at have gjort noget for at faa Drengen bort. Da Drengen var gaaet — Klokken var da mellem 9 og 10 — kom det, som Arrestanten har udsagt, »op i ham, at nu maatte det ske«.

Han gik da over til Kostalden, hvor han vidste, at Anna opholdt sig, og medens Arrestanten har paastaet, at han indtil da ikke havde fattet noget fast Forsæt om at dræbe hende, har han erkendt, at han gik over til Stalden i den bestemte Hensigt, at hvis Anna nu ikke vilde love ham at blive hans, vilde han tage hende med Vold og derefter dræbe hende. Hvorledes han vilde udføre dette, hvortil han ingensomhelst Forberedelse havde truffet, gjorde han sig ingen Tanke om.

Han havde paa det ovennævnte Marked vundet en dobbeltbladet Lommekniv i Ringkastning, og han var sig bevidst, at han havde Kniven i Lommen, men da han gik over til Stalden, var han ikke paa det Rene med, om han vilde dræbe Anna ved at kvæle eller drukne hende eller ved at stikke hende med Kniv; det var først i det Øjeblik, da han vilde udføre Drabet, at han uvilkaarlig tog Kniven frem.

Arrestanten, der havde et Sækkebaand i sin Lomme, har endvidere paastaet, at han ikke tog dette Baand med sig over i Stalden for at kunne binde Anna, hvad han overhovedet ikke havde tænkt sig at gøre, men at Sækkebaandet, der tilhørte hans Husbond, og som han en Dag, da han var beskæftiget med at binde Sække, uden at tænke derover havde taget til sig, var bleven liggende i hans Lomme.

Da Arrestanten gik over Gaarden til Kostalden, stod Anna med Mælkespanden udenfor Stalddøren og slog Mælken over i Transportspanden, hvorefter hun, der havde set ham komme, uden at lukke Døren gik ind i Stalden. Arrestanten gik nu derind, lukkede Døren efter sig, men krogede den ikke, og gik lige hen til Anna. Han

spurgte hende, hvorledes hun havde det, hvad hun besvarede og tilføjede, at hun nu skulde til at malke, og da Arrestanten ytrede her-til, at det kunde hun ikke komme til nu, svarede hun, at det skulde hun nu alligevel.

Arrestanten spurgte hende nu, om hun vilde love at være hans, og da Anna hertil svarede Nej, udtalte Arrestanten: »Ja, saa kan jeg ikke lade være med at gøre Dig Fortræd, og nu binder jeg Dig«. Idet Arrestanten nu stod lige overfor Pigen, lagde han hendes Arme over paa Ryggen og surrede hendes Hænder sammen bag paa Ryggen med Sækkebaandet, som han bandt i en Sløjfknude uden iøvrigt at se, hvorledes han bandt. Pigen gjorde herunder ingen videre Modstand, hun sagde intet og raabte ikke, dog at Arrestanten, der ikke har villet kunne mærke, at Pigen blev forskrækket, tror, at hun hvinede engang.

Efter Arrestantens videre Fremstilling lagde Pigen sig straks, da hun var bleven bundet, idet hun efter hans Formening maa have været klar over, hvad han vilde hende, af sig selv ned paa det Sted, hvor de havde staaet, nemlig ved den forreste Spilbom tilvenstre i Stalden, saaledes at hendes Hoved kom til at vende mod den vestre Staldvæg og hendes Fødder ind mod Staldgangen.

Hun skreg nu, men ikke særlig højt og »gav Tegn paa Angst og Stønnen«, men hun græd ikke. Arrestanten kunde ikke se, at hendes Ansigt var fortrukket. Han rev hendes Skorter, saaledes som de sad indeni hinanden, ned om Fødderne paa hende; hendes Benklæder, der var bundne foran i en Knude, som han løste op, rev han derefter af hende og kastede dem tilligemed Skorterne til Side, uden at han erindr-er, hvor Tøjet faldt. Arrestanten lagde sig derpaa, paaklædt som han var, ovenpaa hende, der nu kun var iført Særk og Bluse, og knappede sine Benklæder op; han rev hendes Ben, som hun forsøgte at stramme, fra hinanden og førte sit Lem ind i hendes Kønsele, uden at Pigen under alt dette sagde noget, og fuldbyrdede nu sin Villie med hende.

Arrestanten har dog paa et senere Trin af Undersøgelsen forklaret, at Pigen, da hun iagttag hans Forberedelser til den legemlige Omgang, sagde nogle Ord om, hvorfor han vilde det, og det maatte han ikke, men at der iøvrigt egentlig ikke faldt noget Ord imellem dem, ligesom Pigen ikke heller skreg, men at han jo nok kunde mærke, at det ikke skete med hendes Villie, dog at hun, da han skilte hendes Ben ad, ikke heller da gjorde nogen egentlig Modstand.

Forøvrigt har Arrestanten, der, som ovenmeldt, har udsagt, at han, dengang han forlod Karlekammeret, havde det Forsæt først at vold-tage Pigen og derefter at dræbe hende, senere under Undersøgelsen forklaret, at det »egentlig først« var dengang, da han var kommen over i Stalden, at han fik den Tanke at skaffe sig legemlig Omgang med hende.

Efter at Arrestanten havde faaet sin Villie med Pigen, lagde han, der har erkendt, at han stadig fastholdt sin Tanke om derefter at dræbe hende, sig paa Knæ mellem hendes Ben og udtalte til hende — der vistnok forsøgte at rejse sig, men ikke var i Stand dertil — »Nu maa jeg slaa Dig ihjel«. Han tog derpaa den ovenmeldte Lomme-kniv op af Lommen og lukkede dens store Blad op.

Pigen, der efter Arrestantens Formening maa have set dette, skreg nu højt og raabte engang: »Det maa Du ikke«, hvorimod hun ikke raabte »Hjælp«. Med den venstre Haand tog han hendes Særk op over hendes Bryst, og med Kniven i den højre Haand, som han holdt saaledes, at Tommelfingeren vendte lidt op- og indad, medens de andre Fingre vendte nedad, førte han Knivsbladet ind mellem hendes Ribben under hendes venstre Bryst paa Hjertesiden med et pludseligt og voldsomt Stik, idet det var hans Villie at ramme hende saa dybt, at han gjorde det af med hende straks med det samme, samt i den Tanke at ramme hendes Hjerter.

Arrestanten, der har forklaret, at Pigen skreg højt, da hun fik Stikket, har videre udsagt, at han nu var »vild«, og at »det forekommer ham godt nok«, at han flere Gange jog Kniven i Pigens Bryst, stadig ved Hjertestedet, men at det ikke er ham muligt at gøre Rede for, hvorledes han stak hende. Da Arrestanten mærkede, at Pigen, hvis Blod fra Brystet strømmede ud over hans Fingre, ikke, saaledes som han havde ventet, straks døde, blev han mere og mere vild og forfærdet, og med et voldsomt og rask Tag skar han — efter hans Formening saa dybt han kunde komme — nu Halsen over paa hende.

Da han troede, at Pigen, der endnu trak Vejret med en rallende Lyd, maatte være døende og bevidstløs, rejste Arrestanten, der stadig havde ligget paa Knæ mellem hendes Ben, sig op og gik eller løb over Gaarden til Ladeporten, hvor han tog sin Cykle, idet det var hans Hensigt nu at skille sig af med Livet. Han vilde imidlertid endnu engang over i Stalden, for at forvise sig om, at Pigen var død.

Da han atter kom ind i Stalden, hvis Dør han havde ladet staa aaben, saa han straks, at Pigen, medens han havde været borte, havde flyttet sig et Stykke i østlig Retning og vendt sig saaledes, at hendes Hoved nu vendte mod Staldens Østside. Han gik da hen til hende, lagde sig paa Knæ ved Siden af hende, følte paa hende, men talte ikke til hende, og lagde nu begge sine Hænder om hendes Hals og kvalte hende, idet han trykkede Fingrene, navnlig Tommelfingrene, dybt ind i hendes Hals og gav først slip, da han mærkede, at hendes Aandedræt var standset, hvorefter han for Sikkerheds Skyld stak Pigens Ur, der hang i hendes Halskæde, ned i Struben paa hende og fjernede sig derpaa.

Med Hensyn til, at Pigens Lig, som ovenmeldt, fandtes liggende ovenpaa hendes Skørter og Benklæder, har Arrestanten forklaret, at han vel husker, at han kastede Tøjet hen i Retning af det Sted, hvor Pigen fandtes liggende død, men at han ikke samlede Tøjet og lagde det under hende, og at det efter hans Formening er en Tilfældighed, at Pigen, da hun havde flyttet sig, kom til at ligge ovenpaa Tøjet.

Efter at have forladt Stalden, i hvis Vandbeholder Arrestanten vadskede Blodet af sine Hænder, gik han over i Karlekammeret, hvor han, der havde haft Træsko paa, iførte sig Støvler, og cyklede derpaa

Færdig fra Trykkeriet den 10 Januar 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 42—48.

Tirsdag den 11 December.

ud af Gaarden. Han kørte i vestlig Retning ustandselig videre uden at gøre sig det klart, hvor han vilde hen, men stadig med den Tanke at tage Livet af sig ved Drukning. Da han var kommet henimod Vinderup By, begyndte den Tanke at staa for ham, at han maatte se at komme til sit Hjem, og overensstemmende hermed kørte han da uden Standsning ad Karstoft Hede til, hvortil han ankom om Morgenen Kl. 5¹/₃.

Han kunde imidlertid ikke bekvemme sig til »at gaa lige ind«, og medens han derfor en Tid opholdt sig i Marken, besluttede han nu at drukne sig i en i Nærheden af hans Hjem værende Aa. Han vil ogsaa være gaaet saa langt ud i Aaen, at han ikke kunde bunde, men han blev nu bemærket af en af sine Brødre, der tilligemed en Nabo kom til og hindrede ham i hans Forehavende. Det maa efter det Foreliggende endvidere antages, at Arrestanten derpaa overfor Broderen tilstod at have dræbt Anna Gaardsted og blev enig med Broderen om, at denne skulde gøre Anmeldelse til Politiet, hvilket ogsaa skete, hvorpaa Arrestanten samme Eftermiddag blev anholdt i Broderens Hjem.

Den ovennævnte Lommekniv, som Arrestanten efter at have forøvet Drabet, uden at vadske Blodet af den, atter stak i Lommen, er under Sagen bragt tilstede og har vist sig at være forsynet med to sidestillede Blade, et større og et mindre. Skaftet er 9,5 Ctm. langt, det store Blad er 7 Ctm. langt og fæstet til Skaftet under en ringe Vinkel; Eggen, der er lige og afrundet lidt opad i den forreste Del, er meget skarp; Bladet fandtes dækket med talrige rustrøde Pletter, og ved Undersøgelse paa Steins analytisk-kemiske Laboratorium er det konstateret, at Kniven i alt Fald paa to Steder bar Mærker af Blod.

De ovennævnte Embedslæger, der have foretaget Obduktionen, og hvem Kniven har været tilstillet til Undersøgelse, har derefter i en den 9 Juli d. A. afgiven Erklæring udtalt, at det ikke kan antages, at Knivens lille Blad — der er 5 Ctm. langt og ³/₄ Ctm. bredt — har været benyttet under Overfaldet, men at de holder det for muligt, at samtlige paa Pigens Lig forefundne Saar og Læsioner ere frembragte med det store Blad.

Det maa efter det Oplyste — derunder en af vedkommende Distriktslæge med Hensyn til Arrestantens Tilregnelighed afgiven Erklæring — antages, at Arrestantens Aandsevner ikke ere særlig udviklede, men der er under Sagen Intet fremkommet, der kunde lade formode,

at hans mentale Tilstand ikke skulde være fuldt normal. Han er af sin Husbond skildret som ordentlig, paalidelig og ædruelig.

Arrestanten har under Forhøret gentagende forsikret, at han angaaende de Omstændigheder der have været forbundne med hans overfor Anna Gaardsted udviste Forhold, har forklaret rigtigt og sandfærdigt, og idet hans Forklaring i det Hele bærer Troværdighedens Præg og navnlig ogsaa paa de Punkter, hvor den har kunnet sammenholdes med de paa anden Maade under Sagen tilvejebragte Oplysninger, stemmer med det i saa Henseende Fremkomne, maa bemeldte Forklaring blive at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse.

Idet nu Arrestanten — om han end, da han beredte sig til Samlejet med Pigen, ikke vil have ventet, at hun alvorligt eller med al sin Kraft vilde modsætte sig dette — dog har erkendt, at han bandt hende, for at hun ikke skulde kunne gøre Modstand mod det tilsigtede Samleje — hvorved Arrestanten dog har tilføjet, at han gjorde det tillige, for at han bagefter bedre kunde komme til at dræbe hende — samt idet Arrestanten endvidere har erkendt, at han var paa det Rene med, at det derefter fuldbyrdede Samleje ikke skete med Pigens Villie, findes det mod hende — der maa antages at have været uberygtet — i denne Henseende af Arrestanten udviste Forhold ved Underrettsdommen rettelig henført under Straffelovens § 168. Idet dernæst det af Arrestanten forøvede Drab efter samtlige Omstændigheder, hvormed det ifølge det nys Anførte maa forudsættes at have været forbundet, maa betragtes som forøvet med Overlæg, maa det endvidere billiges, at Arrestanten for dette sit Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, hvorved den Straf, som Arrestanten har forskyldt efter Straffelovens § 168 — som ogsaa ved Underrettsdommen antaget — vil være absorberet, og bemeldte Dom . . . vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 12 December.

Nr. 333.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Augusta Asildnetl, Larsens Hustru (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 98.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Oktober 1906: Tiltalte Augusta Asildnetl, Larsens Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Richter og Prokurator Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Augusta Asildnetl, Larsens Hustru, til Højesterets-sagfører Liebe og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Augusta Asildnetl, Larsens Hustru, for Overtrædelse af Straffelovens § 98.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 44 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende, er ikke funden forhen straffet.

Tiltalen angaar Tiltaltes Forhold overfor 2 Lærere ved Haderslev-gades Friskole, Kommunalærer Albert Thomsen og Kommunalærer Hilmar John Stephensen henholdsvis en Dag i Slutningen af Marts Maaned d. A. og den 30 Juni d. A.

Tiltalte, hvis 2 Sønner, den 13-aarige Villy og den 11-aarige Emil, begge gaa i den fornævnte Skole, har erkendt, at hun ved den førstnævnte Lejlighed med Magt søgte at trænge sig ind i et Klasseværelse i Skolen, hvor Lærer Thomsen opholdt sig, skønt Læreren holdt paa Døren, hvilket havde til Følge, at en Liste paa Døren sprængtes, hvorimod hun har nægtet at have forulempet Thomsen paa anden Maade, bortset fra, at hun brugte Udtrykket: »Jeg er ingen Skoletøs for Dem«.

Efter Sagens Oplysninger, derunder den af Thomsen givne Fremstilling og de af 5 Disciple i 12 à 13-Aars Alderen afgivne Forklaringer, maa det imidlertid anses bevist, at hun brugte Mund mod Thomsen, idet hun beklagede sig over, at han havde revset hendes Søn Villy, og at hun gentagne Gange pressede paa Døren, efter at Thomsen havde lukket denne og paabudt hende at gaa.

Med Hensyn til det den 30 Juni d. A. Passerede ere Sagens Omstændigheder følgende:

Fornævnte Lærer Stephensen og Kommunalærer Hans Frederik Nielsen have edelig forklaret, at Tiltalte — der indfandt sig paa Skolen for at beklage sig over en hendes Søn Ernst af Stephensen tildelt Revselse — fulgte efter Stephensen ind i et Klasseværelse, idet hun derhos vægrede sig ved at efterkomme hans Opfordring til hende om at forlade Værelset og forhindrede ham i at lukke Døren.

Stephensen tog hende da i Skulderen for med Magt at sætte hende ud, men herimod satte hun sig til Modværge, og da Stephensen derefter slap hende og gik ud paa Skolegangen, hvor Nielsen opholdt sig, forsøgte Ernst at løbe nedad Trappen, og Stephensen løb da efter ham og greb ham, men Tiltalte fulgte efter, og idet Stephensen bøjede sig ned efter Drengen, sprang hun til og slog bagfra Stephensen i Nakken med Haanden, hvorpaa Nielsen traadte til og forhindrede yder-

ligere Overlast. Saavel Nielsen som Stephensen har derhos forklaret, at Tiltalte var meget højrrøstet og grov i sin Mund overfor Stephensen.

Tiltalte har erkendt, at hun satte sig til Modværgе mod at blive sat ud af Klassen, men nægtet, at hun har slaaet eller været grov og højrrøstet, samt at der til hende af Stephensen er bleven rettet nogen egentlig Opfordring om at forlade Klasseværelset. De fornævnte af Nielsen og Stephensen afgivne Forklaringer ere imidlertid yderligere bestyrkede dels ved en af Tiltaltes Søn Ernst afgiven Forklaring, hvorefter Tiltalte var grov og højrrøstet, dels ved en af Skolens Inspektør afgiven Forklaring, hvorefter Tiltalte samme Dag paa hans Kontor har indrømmet, at hun med Haanden havde berørt Stephensens Hoved, dels endelig ved de af 6 Disciple i 10—11 Aars Alderen afgivne Forklaringer om at have hørt Stephensen forgæves opfordre Tiltalte til at forlade Klsssen og set hende sætte Foden imellem Døren og Trinnet samt senere ude paa Gangen slaa Stephensen et Slag i Baghovedet, hvilket Slag 3 af de nævnte Drenge endog har hørt give en klaskende Lyd.

Herefter findes det bevist, at Tiltalte har opført sig som af Stephensen og Nielsen forklaret.

Som Følge heraf vil hun være at anse efter Straffelovens § 98, 1ste og 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Fredag den 14 December.

Nr. 11. Kreditforeningen af Grundejere i Fyens Stift
(Rée)

contra

Overretssagfører **H. H. Schmidt** som Kurator i Aktieselskabet »Nyborg Badehotel«s Konkursbo paa Konkursboets Vegne, Murmester, Byrådsmedlem **Lars C. G. Jensen**, Fabrikant (Snedkermester) **C. F. L. Plum**, Fabrikant (Snedkermester) **J. D. V. Plum**, Sagfører **Henrik Hammersholt** og Handelsfirmaet **N. & Paul Plum** ved dets eneste Indehaver, Grosserer **T. E. F. P. Plum** (Møller),

betræffende Spørgsmaalet om, hvem af to Panthavere der har Fortrinsret i pantsat Løsøre.

Københavns Amts nordre Birks Skifterets Decision af 11 Marts 1905: Mod behørig Afskrivning paa paagældende Panteobligation udlægges i nærværende Bo forlods til Kreditforeningen af Grundejere i Fyens Stift 6159 Kr. 64 Øre med de under Konkursboets Behandling nu og fremtidig indvundne Renter af dette Beløb, men efter Fradrag af den paa denne Del af Boets Aktiver faldende Andel af Skiftets Omkostninger. Mod Afskrivning paa de paagældende Partial-

obligationer udlægges Resten af Løsøreantets Provenu med Tillæg af Renter, men med Fradrag af Omkostninger som fornævnt til Part-haverne i det foran nærmere betegnede Aktieselskabet »Nyborg Bade-hotel« ydede Partiallaan.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1905: Den indankede Skifteretsdecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret have de Indstævnte ikke fastholdt den Indsigelse, at den i den indankede Dom omtalte Underpanteret i Løsøre ikke er gyldigt stiftet.

Reglen i Forordning 28 Juli 1841 § 1 om fornyet Tinglæsning af Pantebrevet i Tilfælde af Debtors Flytning til en anden Jurisdiktion kan ikke anses anvendelig i et Tilfælde som nærværende, hvor Ejendomsretten over det pantsatte Løsøre forinden Flytningen var overdraget til en Anden, og hvor saaledes en Tinglæsning vilde være ganske hensigtsløs.

Allerede som Følge heraf og da det af de Indstævnte iøvrigt anbragte maa anses uden Betydning for Sagens Afgørelse, vil Appellantens Paastand være at tage til Følge som nedenañført.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de indstævnte Partialobligationsejere in solidum at maatte betale Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Mod behørig Afskrivning paa den paagældende Panteobligation vil der i Aktieselskabet »Nyborg Badehotel«s Konkursbo være at udlægge forlods til Appellanten, »Kreditforeningen af Grundejere i Fyens Stift«, 18478 Kroner 91 Øre med de under Konkursboets Behandling nu og fremtidigt indvundne Renter af dette Beløb, men efter Fradrag af den paa denne Del af Boets Aktiver faldende Andel af Skiftets Omkostninger. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betale de Indstævnte, Murmester Lars C. G. Jensen, Fabrikant C. F. L. Plum, Fabrikant J. D. V. Plum, Sagfører Henrik Hammersholt og Handelsfirmaet N. & Paul Plum, En for Alle og Alle for En, til Appellanten med 500 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Obligation af 25/26 Juli 1899, udstedt af Murmester Lars C. G. Jensen, Direktør Albert Erichsen og Hotelejer Hannis Andersen, da alle af Nyborg, til

Kreditforeningen af Grundejere i Fyens Stift, og læst inden Nyborg Købstads Bytings Ret den 31 s. M., erkendte de nævnte tre Mænd at have modtaget 60000 Kr. tillaans af Kreditforeningen 8de Serie, 1ste Afdeling. Til Sikkerhed for Laanet gav de Kreditforeningen 1ste Prioritets Panteret dels i Ejendommen Matr. Nr. 1 e af Nyborg Købstads Markjorder med Tilbehør, dels i en Del Løssøre, der fandtes nærmere specificeret paa to Obligationen vedhæftede Fortegnelser. Det saaledes Pantsatte, saavel den faste Ejendom m. m. som Løssøret — hvilket Murmester Jensen, Direktør Erichsen og Hotelejer Andersen ejede i Forening, hver for en Tredjedel — blev senere, nemlig ved Skøde af 14 December 1899 og 1 Februar 1900, af de nævnte tre Mænd overdraget til Aktieselskabet »Nyborg Badehotel«.

Nævnte Aktieselskab udstedte derpaa den 19 Februar 1900 70 Partialobligationer — hver paa 500 Kr. — der sluttede sig til en samme Dag udstedt Hovedobligation, ved hvilken der gaves Ejerne af Partialobligationerne oprykkende Panteret dels — næstefter de 60000 Kr. til Kreditforeningen og 25000 Kr. til en anden Kreditor — i den ovennævnte faste Ejendom med Tilbehør, dels — næstefter de 60000 Kr. til Kreditforeningen — i det til denne pantsatte Løssøre.

Ved Skrivelse af 21 August 1900 anmodede Aktieselskabet derefter Kreditforeningen om at maatte overtage den da resterende Del af Gælden til samme, og heri samtykkede Kreditforeningen ved Skrivelse af 8 September 1900. Efter at Kreditforeningen og Aktieselskabet derpaa havde vekslet forskellige Skrivelser herom, tilstillede Kreditforeningen under 19 Marts 1901 Aktieselskabet den Obligation, som Aktieselskabet skulde underskrive om Overtagelse af Gælden ifølge Obligationen af 25/26 Juli 1899, idet Kreditforeningen samtidig anmodede om at faa Obligationen — ved hvilken Kreditforeningens Panteret i den ovennævnte faste Ejendom og i det ovennævnte Løssøre fornyedes — tilbagesendt saa betids, at Sagen kunde være bragt i endelig Orden senest den 31 Marts.

Den nye Obligation havde Kreditforeningen imidlertid endnu ikke faaet tilbage i Begyndelsen af Juli 1901, og i et Par Skrivelser af 6te og 16de nævnte Maaned opfordrede Kreditforeningen derfor Aktieselskabet til snarest at bringe Sagen i Orden. I sidstnævnte Skrivelse udtalte Kreditforeningen derhos paa Foranledning af Aktieselskabet, at den selvfølgelig gerne skulde give den gamle Obligation Paategning om, at Foreningen frafaldt ethvert personligt Krav paa de ovennævnte tre Mænd. Efter at den nye Obligation dernæst henholdsvis den 23 og 27 August 1901 var blevet underskrevet af Medlemmerne af Aktieselskabets Bestyrelse, blev den saaledes underskrevne Obligation den 28 s. M. tilstillet Kreditforeningen.

Ved Skrivelse af 30 s. M. lod Kreditforeningen imidlertid Aktieselskabet vide, at Foreningen ikke kunde acceptere den nye Obligation — der skulde tinglæses saavel ved Hof- og Stadsretten, idet Aktieselskabet da havde sit Hjemsted i København, som ved Nyborg Byting — »da vi« — som det hedder i Skrivelsen — »ikke havde kunnet faa den indleveret til Tinglæsning 2den Retsdag ved Hof- og Stadsretten, blandt Andet begrundet paa, at der mangler Legitimation for Bestyrelsens Medlemmer«. Kreditforeningen anmodede derfor om, at

der maatte blive sendt den saadan Legitimation, og meddelte samtidig Aktieselskabet, at den vilde lade Obligationen omskrive og derefter snarest vilde tilstille Aktieselskabet den nye Obligation til Underskrift.

Efter det Foreliggende blev der ikke af Aktieselskabet nedlagt nogen Protest herimod, og den 21 September 1901 tilstillede Kreditforeningen saa Aktieselskabet — efter dettes Anmodning — den lovede nye Obligation. Denne har Kreditforeningen imidlertid ikke senere faaet tilbage.

Da Aktieselskabet »Nyborg Badehotel«s Bo derefter — som det maa antages i Slutningen af 1902 eller i Begyndelsen af 1903 — var blevet taget under Konkursbehandling af Københavns Amts nordre Birks Skifteret, gjorde Kreditforeningen Fordring paa, at Provenuet af det ved Obligationen af 25/26 Juli 1899 pantsatte Løsøre skulde anvendes til Fyldestgørelse af Foreningens Krav efter Obligationen. Herimod protesterede imidlertid dels Boets Kurator, Overretssagfører H. H. Schmidt, dels Indehaverne af de ovennævnte Partialobligationer, nemlig Murmester L. C. G. Jensen, Fabrikant C. F. L. Plum, Fabrikant J. D. V. Plum, Sagfører Henrik Hammersholt og Firmaet N. & Paul Plum. Murmester Jensen protesterede derhos særlig som Medudsteder af Obligationen af 25/26 Juli 1899.

Den ovennævnte faste Ejendom var imidlertid blevet stillet til Tvangsauktion og var herunder blevet overtaget af Kreditforeningen som ufyldstgjort Panthaver for 36000 Kr., og efter at det pantsatte Løsøre derpaa var blevet bortsolgt ved Auktion og havde indbragt et Provenu, som Parterne her under Sagen have været enige om at ansætte til 18478 Kr. 91 Øre, blev der under den for Skifteretten i Anledning af de ovennævnte Protester opstaaede Disput af Kreditforeningen nedlagt endelig Paastand om, at den kendtes berettiget til i Konkursboet at erholde udlagt forlods hele det nævnte Provenu — subsidiært $\frac{1}{3}$ deraf eller 6159 Kr. 64 Øre — med de under Konkursboets Behandling indvundne og indvindende Renter af dette Beløb, men efter Fradrag af den paa denne Del af Boets Aktiver faldende Andel af Skifteomkostningerne, til Dækning af Foreningens Tilgodehavende efter Obligationen af 25/26 Juli 1899 — hvilket Tilgodehavende efter Foreningens Opgørelse udgjorde til Rest 23755 Kr. 26 Øre foruden Renter m. m.

Indehaverne af Partialobligationerne nedlagde derimod Paastand om, at Provenuet af Løsøret — principalt det hele, subsidiært to Tredjedele deraf — tilkendtes dem til Fyldestgørelse af deres Fordringer efter Partialobligationerne. Murmester Jensen nedlagde derhos særlig Paastand om, at det skulde statueres, at der ikke paahvilede ham nogen Gældsforpligtelse overfor Kreditforeningen.

Endvidere blev der saavel af Murmester Jensen som af de øvrige Partialobligationsejere nedlagt Paastand om, at det eventuelt — nemlig i det Tilfælde, at der tilkendtes Kreditforeningen nogen Fordring paa Murmester Jensen eller nogen Ret til Provenuet af Løsøret — afgjordes af Skifteretten, hvor stort et Beløb Kreditforeningens Restkrav androg, idet de bestred, at Kreditforeningens Opgørelse af Restkravets Størrelse var rigtig. Kurator i Boet protesterede endelig ogsaa imod, at der tilkendtes Kreditforeningen nogen Del af Provenuet

af Løsøret, men iøvrigt blev der ikke af ham nedlagt nogen Paastand i Sagen.

Ved Skifterettens Decision blev det for det første statueret, at Skifteretten ikke var kompetent til at paakende det af Murrmester Jensen rejste Spørgsmaal, om Kreditforeningen havde nogen Fordring paa ham personlig. Det statueredes derhos, at da det var uomtvistet, at Kreditforeningens Restkrav var større end Provenuet af Løsøret, vilde Spørgsmaalet om, hvorvidt Kreditforeningens Opgørelse af dens Restkrav var rigtig, ikke være at tage under Paakendelse.

Endelig statueredes det, at en Tredjedel af det omstridte Provenu eller 6159 Kroner 64 Øre med de under Konkursboets Behandling nu og fremtidig indvundne Renter af dette Beløb, men efter Fradrag af den paa denne Del af Boets Aktiver faldende Andel af Skifteomkostningerne, forlods vilde være at udlægge til Kreditforeningen mod behørig Afskrivning paa vedkommende Panteobligation, og at Resten af Provenuet med Renter som nævnt og med samme Fradrag skulde udlægges til Partialobligationsejerne mod Afskrivning paa Partialobligationerne.

Denne Decision har Kreditforeningen af Grundejere i Fyens Stift samt Hovedappellanter og de ovenfor nævnte Partialobligationsejere samt af disse Murrmester Jensen tillige særskilt som Kontraappellanter indanket her for Retten. Under Appellen har Kurator i Konkursboet givet Møde og vedtaget lovligt Kald og Varsel, men har ikke nedlagt nogen Paastand. Hovedappellanterne har derimod her for Retten gtaget deres for Skifteretten nedlagte principale Paastand, medens Kontraappellanterne paastaar Decisionen forandret derhen, at hele Provenuet af Løsøret med Renter og Fradrag som i Decisionen bestemt tillægges dem. Murrmester Jensen har derhos nedlagt Paastand om, at det statueres, at han ikke er Skyldner efter Obligationen af 25/26 Juli 1899.

Hvad nu først den sidstnævnte Paastand angaar, maa det tiltrædes, at Skifteretten har erklæret sig for inkompetent til at afgøre i al Almindelighed det Spørgsmaal, om Hovedappellanterne har noget Krav paa Murrmester Jensen personlig i Henhold til den nysnævnte Obligation. Det bemærkes dernæst, at efter Proceduren for Overretten foreligger ikke til Afgørelse det Spørgsmaal, hvor stort Hovedappellanternes Resttilgodehavende er.

Hvad Sagen iøvrigt angaar, kan der for det første ikke gives Kontrapellanterne Medhold i, at den Panteret i det ovenfor nævnte specificerede Løsøre, som ved Obligationen af 25/26 Juli 1899 tillagdes Hovedappellanterne, ikke skulde være kommet til gyldig Eksistens. Det maa nemlig anses for behørigt oplyst, at Obligationen, da den tinglæstes den 31 Juli 1899, ogsaa særlig blev tinglæst som givende Pant i det ommeldte Løsøre. Herefter maa Panteretten i Løsøret imidlertid anses for gyldigt stiftet, uanset at der — efter hvad der er oplyst — ikke er blevet noteret noget om denne Pantesætning i vedkommende Navneregister.

Kontraappellanterne have dernæst anbragt, at da Hovedappellanterne under den ovennævnte Korrespondance mellem dem og Aktieselskabet »Nyborg Badehotel« gik ind paa at lade en af Aktieselskabet

udstedt Panteobligation helt afløse Obligationen af 25/26 Juli 1899, og da den i Henhold hertil den 23/27 August 1901 udstedte Obligation — efter hvad Kontraappellanterne gøre gældende — i enhver Henseende var fyldestgørende og meget vel kunde have været tinglæst i rette Tid, saaledes at det var ganske uberettiget, at Hovedappellanterne refuserede samme, maa Hovedappellanterne ogsaa have tabt enhver dem efter Obligationen af 25/26 Juli 1899 tilkommende Ret og særlig ogsaa den dem ved denne Obligation tillagte Panteret i det ommeldte Løsøre. Heri kan der imidlertid ikke gives Kontraappellanterne Medhold.

Selv om Kontraappellanterne nemlig maatte have Ret i, at det var med Urette, at Hovedappellanterne refuserede Obligationen af 23/27 August 1901 — efter det Foreliggende kan der isvrigt ikke gives Kontraappellanterne Ret heri — vilde det under alle Omstændigheder være ubeføjet at statuere, at Hovedappellanterne herefter skulde have mistet den dem ved Obligationen af 25/26 Juli 1899 tillagte Panteret i Løsøret, eftersom det jo netop var Meningen, at Hovedappellanterne skulde bevare deres Panteret i Løsøret ganske uforandret.

Kontraappellanterne gøre fremdeles gældende, at da Direktør Albert Erichsen og Hotelejer Hannis Andersen efter Udstedelsen af Obligationen af 25/26 Juli 1899 er flyttet fra Nyborg Købstads Jurisdiktion og har taget Ophold andetsteds, maa den ved den nævnte Obligation stiftede Panteret i Løsøret i alt Fald være bortfalden derved, at Obligationen — hvad der er uomtvistet — ikke er blevet læst ved Erichsens og Andersens nye Værneting.

Der maa nu ogsaa gives Kontraappellanterne Medhold i, at Obligationen i Henhold til Frdn. 28 Juli 1841 § 1, 2det Punktum, burde have været læst ved Erichsens og Andersens nye Værneting, og det uanset, at Erichsen og Andersen først flyttede fra Nyborg, efter at Løsøret var blevet solgt til Aktieselskabet »Nyborg Badehotel«, men derimod kan der ikke gives Kontraappellanterne Medhold i, at den ved Obligationen af 25/26 Juli 1899 stiftede Panteret i Løsøret herefter maa betragtes som helt bortfalden.

Under Sagen er det nemlig uomtvistet, at den ene af de tre Pantsættere, nemlig Kontraappellanten Murmester Jensen siden Pantsætningen uafbrudt har boet i Nyborg, og da han efter det ovenfor Anførte var Medjejer af Løsøret for en Tredjedel, maatte ogsaa Pantretten i Løsøret anses for bevaret for en Tredjedels Vedkommende.

I Henhold hertil vil den indankede Decision i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten, som saavel Hovedappellanterne som Kontraappellanterne have paastaaet sig tilkendte, ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 327.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Kristen Andreas Povlsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 4 August 1906: Tiltalte Kristen Andreas Poulsen af Aalborg bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt betale i Erstatning til Arbejdsmand Christen Mortensen 25 Kr. og denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kn. Petersen, og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 September 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom fremsatte Udtalelse angaaende Sagens Behandling ved Underretten kan bortfalde, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Andreas Povlsen til Højesteretssagførerne Liebe og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arbejdsmand Kristen Andreas Povlsen, der er født i Aaret 1878, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte den 20 Juli d. A. om Eftermiddagen, da han var bleven færdig med et Arbejde paa Aktiebryggerierne i Aalborg, hvormed han i ca. 14 Dage havde været beskæftiget, og derefter ikke havde mere at gøre paa Bryggerierne, indfandt sig i den derværende Aftapningskælder og anmodede Arbejdsmand Christen Mortensen, der stod paa en i Kælderen værende, ca.

1 $\frac{1}{2}$ Alen høj Forhøjning og med en Trækølle slog Spunsestave i Karrene, om at skaffe sig 2 »Bajere«.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da Mortensen afslog denne Anmodning, og — som det maa antages — paalagde Tiltalte at forføje sig bort, raabte til Mortensen: »Nu skal Du have Klø«, og derefter med den nævnte Trækølle, som han rev ud af Haanden paa Mortensen, tilføjede denne flere — efter Mortensens Forklaring 5 à 6 — Slag i Hovedet, hvorved der fremkom nogle blødende Saar.

Med Hensyn til disse har en Læge, der samme Dag undersøgte Mortensen, i en den 24 s. M. afgiven Erklæring udtalt, at der ved Undersøgelsen fandtes to kontunderede Saar i Hovedet, det ene i venstre Side af Panden, ca. 1 Ctm. langt og ret overfladisk, det andet, ca. 3 Ctm. langt, i Baghovedet, og at begge Saar, hvoraf det sidstnævnte var ret dybt og syntes at naa ind i Nærheden af det underliggende Ben, var let blødende og saa ud til at være frembragte ved »stump Vold«, men at de, da den foreløbige Forbinding den 23 Juli blev skiftet, var reaktionsløse og i god Heling.

Det tilføjedes derhos i Erklæringen, at der ikke var Tegn tilstede paa andre, mere alvorlige Læsioner, specielt ikke af Kraniet, og at — bortset fra de uundgaelige, men sandsynligvis ikke stærkt fremtrædende Ar — kunde Mortensen næppe vente at ville faa varig Mén af den lidte Overlast.

Mortensen, der i et den 25 s. M. afholdt Forhør erklærede, at han endnu var uarbejdsdygtig, har under Sagen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning for Svie og Smerte 25 Kr., og denne Paa-stand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Den ommeldte Kølle, der under Sagen er bragt tilstede, vejede ifølge det Oplyste 7 Pd., dens Skaft var 16 Tm. langt, og dens Hoved, der var beklædt med 2 ca. 2 Tm. brede Jernbaand, var 7 Tm. langt og 5 Tm. i Diameter.

Tiltalte har paastaet, at han under Slagene holdt Køllen helt oppe ved dens Hoved, men han har erkendt, at Køllen var et farligt Vaaben, der let kunde have medført alvorlig Skade, hvorhos han har erkendt ved den ommeldte Lejlighed at have tilføjet Mortensen de i Lægeerklæringen nævnte Læsioner.

Idet der derhos efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at Tiltalte har maattet forudse disse som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Overfaldet, vil han, hvem Mortensen ikke havde givet nogen rimelig Anledning til samme, være at anse efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, 2det Punktum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning — — — ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instans bemærkes, at Indstævningen af Tiltalte til at møde ved Sagens Inkamination i Ekstrarettet er udfærdiget af Underdommeren, i Stedet for at Stæv-

Side af Lyngbyvejen for at lukke for en Vandledning, og da han vendte tilbage, havde han i Haanden en Vandlaasnøgle, som han havde benyttet til at lukke af for Vandet med. Vandlaasnøglen var af rundt Jern, 8 Linier i Diameter, vejede $2\frac{3}{4}$ Pund og havde Form som et T; den nedadgaaende Del var 17 Tommer lang og i den nederste, lidt bredere Ende firkantet, medens Tværstangen, der var tilspidset i den ene Ende, var 13 Tommer lang. Henad en Markvej, langs Madsens Oplagsplads, kom der paa dette Tidspunkt en Afdeling af »De unges Idræt«, bestaaende af ca. 70 Dreng og unge Mennesker, under Kommando af Sergent Nicolaj Nicolajsen, der gik bag Kolonnen, som med sin Bredde fyldte Markvejen, saaledes at nogle Dreng, der ikke hørte til Marchkolonnen, men var løbet med af Nysgerrighed, gik udenfor Vejen inde paa Markerne. Da Kolonnen nærmede sig Madsens Oplagsplads, sagde Madsen, som da var tilstede, til Tiltalte, at der kom en hel Masse Dreng, hvilken Ytring Tiltalte, der ikke vil have forstaaet, at Drengene var under Kommando, men troet, at det var »en Flok uartige Dreng«, vil have opfattet som en Besked paa at jage dem bort.

Da nu nogle af de udenfor Vejen løbende Dreng traadte paa nogle paa Madsens Plads liggende Træforme, sagde Tiltalte til dem, at de skulde fjerne sig, hvad de imidlertid ikke gjorde.

Ved de af fornævnte Sergent Nicolajsen, Maskinlærling Alfred Christensen, Urtekræmmerkarl Axel Hansen, Drengene Christian Carlsen, Bernth Aabye, Erhardt Jensen og Axel Andersen afgivne, tildels beedigede Vidneforklaringer i Forbindelse med Tiltaltes egen Erkendelse er det bevist, at Tiltalte derefter har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

For at faa Drengene til at forlade Madsens Plads »viskede« Tiltalte om sig med den fornævnte Vandlaasnøgle og ramte derved en Dreng, som ikke hørte til Marchkolonnen, over Ryggen. Maskinlærling Christensen, der er Delingsfører i »De unges Idræt«, og som gik ved Siden af den forreste Del af Kolonnen, raabte nu til Tiltalte: »Er De gal Mand«. Tiltalte svarede: »Hold Kæft, Dreng, hvad rager det Dig«, og rettede med Nøglen, idet han holdt med højre Haand om den nederste firkantede Del, et Slag efter Christensen, der imidlertid sprang til Side, saa at Slaget kun strejfede ham, hvorimod det ramte en af Drengene i Kolonnen. Tiltalte slog derefter flere Gange med Nøglen ind mellem Drengene i Kolonnen, og blev Christian Carlsen, Erhardt Jensen og Axel Andersen derved ramt over Benene. Sergent Nicolajsen, der var bleven opmærksom paa, at Tiltalte slog løs mellem Drengene, løb nu frem, greb Tiltalte, der atter havde løftet Armen til Slag, bagfra og kastede ham til Jorden. Idet Tiltalte faldt, fik Nicolajsen et Slag af Vandlaasnøglen oven i Hovedet; Slaget gik gennem hans Uniformshue og frembragte et stærkt blødende Saar i Hovedet paa Grænsen mellem Pande og Isseregion. Da Nicolajsen, som sank i Knæ, atter rettede sig op, hævdede Tiltalte paany Haanden, i hvilken han holdt Nøglen, som til Slag, men det lykkedes Nicolajsen, som fik Tag i Nøglen, at hindre ham i at gøre Brug af den.

Det Nicolajsen tildelte Saar var ca. 2 Ctm. langt med knuste

Rande; det medførte nogen Hovedpine og Mathed og gjorde ham utjenstdygtig i 4 Dage; det var, da han den 2 Juli gav Møde i Retten, saa godt som lægt.

De tre Drengene, som blev ramt over Benene, fik derved nogen Ømhed for Tryk i nogle Dage og Mærker efter Slaget, der for en enkelts Vedkommende holdt sig i 14 Dage.

Tiltalte, der om Grunden til, at han brugte saa farligt et Vaaben som den omforklarede Nøgle, har forklaret, at det kom af, at han tilfældig havde den i Haanden i det Øjeblik, har paastaet, at han ikke forsætlig har slaet Sergent Nicolajsen i Hovedet med Vandlaasnøglen, men at det Nicolajsen tilføjede Slag fremkaldtes ved, at hans Haand, hvori han havde Nøglen, idet Sergenten rev ham om, blev slynget bagud, hvorved Sergenten blev ramt, men denne Forklaring vil der ikke kunne tillægges nogen Betydning, idet der efter de foreliggende Oplysninger, og særligt efter Sergent Nicolajsens og Axel Hansens Forklaringer maa gaas ud fra, at Tiltalte forsætlig har slaet Nicolajsen.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Mandag den 17 December.

Nr. 344.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Alfred Elimar Theobald Harder (Def. Halkier),

der tiltales etter Sølovens § 294.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 September 1906: Tiltalte, Kaptajn Alfred Elimar Theobald Harder, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kr. til Statskassen samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Nyholm, og Defensor, Overretssagfører Olsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Eli-

mar Theobald Harder til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Kaptajn Alfred Elimar Theobald Harder, Fører af Damperen »Hengest«, til Straf i Henhold til Sølovens § 294 under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 1 Februar d. A. Kl. ca. 3 Morgen fandt der ud for Weser Fyrskib en Kollision Sted mellem »Det Forenede Dampskibsselskab«s Dampskib »Hengest« og den i Bremen hjemmehørende Fiskedamper »Brandenburg«. »Hengest«, der er 700,⁴⁶ Brutto, 379,³⁶ Netto Register Tons, med en Maskine paa 580 indicerede Hestes Kraft og en Besætning af 18 Mand, kom fra Libau, bestemt til Antwerpen med en Ladning Sæd og Stykgods. »Brandenburg«, der er 223,⁸¹ Brutto, 173,⁰² Netto Register Tons med en Maskine paa 350 indicerede Hestes Kraft og en Besætning af 12 Mand, var paa Hjemvejen fra Fiskeri under Island. Den ramtes af »Hengest« skraat ind forfra i Bagbords Laaring, hvorved den fik et stort Hul ca. 5 Meter fra Hækken, dog kunde den, da den var forsynet med et vandtæt Skot, holdes læns ved Hjælp af Maskinpumperne. »Hengest«s Skade var mindre betydelig; den fik en Revne paa ca. 8" og et mindre Hul i Bagbords Bov. Vejret var, da Sammenstødet skete, godt, Vinden Sydvest, Luften klar og Søen rolig.

Om Skylden for Sammenstødet foreligger der modstridende Forklaringer fra de to Skibes Besætninger. Besætningen paa »Brandenburg« har for den tyske Søret i Brake forklaret, at »Brandenburg«s Kurs, da »Hengest« Kl. 2,³⁵ Formiddag kom i Sigte, var S. $\frac{1}{4}$ V. devierende, at den havde »Hengest« noget forud for tværs af sin Kurs, saaledes at begge Toplanterne og Styrbords-Lanternen paa »Hengest« var synlige, at »Hengest«, da Skibene nærmede sig hinanden, vedblev at holde sin Kurs i Stedet for efter Søvejsreglernes Art. 19 at vige tilside, skønt »Brandenburg« henlede Opmærksomheden paa sig ved et langt Fløjtesignal, medens derimod »Brandenburg«s Kurs og Fart, som foreskrevet i Art. 21, holdtes uforandret, lige indtil Kollisionen var uundgaaelig, først da lagde »Brandenburg« for at formindske Følgerne af Kollisionen Roret haardt Styrbord, hvorved den faldt ca. $\frac{1}{4}$ Streg af til Styrbord.

Besætningen paa »Hengest« har angivet dennes Kurs før Sammenstødet til V. $\frac{1}{2}$ N. devierende. Nogle klare Lanterner havde været synlige før Kollisionen; derimod saas ingen Sidelanterne før umiddelbart forinden Kollisionen, da en rød Lanterne pludselig kom frem ca. 3 Streger om Styrbord. Da Kollisionen i dette Øjeblik syntes uundgaaelig, gav den vagthavende 2den Styrmand paa »Hengest«, der indtil da havde formodet, at den observerede, formentlig modgaaende, Dampers grønne Lanterne var gaaet ud, men at den vilde passere »Hengest« om Styrbord, Ordre til at lægge Roret Styrbord, hvad han

under den givne Situation ansaa for hensigtsmæssigt, samt slog fuld Kraft bak, men straks efter skete Sammenstødet.

Konfrontation af de to Skibes Besætninger har ikke kunnet finde Sted, hvorfor den tilstedeværende Uoverensstemmelse mellem de forskellige Forklaringer ikke har kunnet fjernes, eller Skyldspørgsmaalet bringes paa det Rene. Til Rettens Bedømmelse foreligger derfor efter Aktionsordren kun den af Tiltalte, Kaptajn Harder, efter Sammenstødet udviste Optræden.

Tiltalte var, kort før Kollisionen fandt Sted, tilkøjs, men vaagnede ved Fløjtestød og Manøvrer med Telegrafan, hvorfor han sprang op paa Dækket, men inden han naaede op paa Kommandobroen, var Sammenstødet sket. Han lod da straks gøre klar ved Baadene og gik for Bagbords Ror rundt om »Brandenburg«, saa at han tilsidst blev liggende med Stævnen i samme Retning som »Brandenburg« med denne paa sin Styrbords Side. Baade Tiltalte og 1ste Styrmand prajede flere Gange, dog uden Raaber, over til »Brandenburg«, dels paa Engelsk, dels paa Tysk; Tiltalte opgav Skibets Navn og spurgte, om den fremmede Damptrængte til Hjælp, men fra denne kom intet Svar, uagtet baade Tiltalte, Styrmanden og andre af »Hengest«s Besætning efter deres Forklaring var overbeviste om, at de var paa Prajehold, ligesom de flere Gange var saa nær den fremmede Damptrængte, at man kunde høre Stemmer ombord i denne. Af Forhøret i Brake fremgaar imidlertid, at Prajningen ikke er hørt ombord i »Brandenburg«, men at der tværtimod fra dette Skib gentagende er bleven prajet til »Hengest« uden Resultat.

»Brandenburg« halede kort efter Sammenstødet Toplanterne ned og viste Signal for Manøvreudygtighed ved at hejse to røde Lanterner, gav tillige af og til 4 Stød i Dampfløjten samt afbrændte Blus paa Agterdækket. »Hengest« vedblev at holde sig i Nærheden af Fiskedamptrængen i ca. 2 Timer efter Kollisionen; alle Baadene var klare til Nedfiring for at yde Hjælp, hvis det blev nødvendigt.

Kl. ca. 5 fjernede Fiskedamptrængen sig fra »Hengest« i syd-sydvestlig Retning sammen med en anden Fiskedamptræng, der maa antages at være tilkaldt ved Stødene i Dampfløjten. »Hengest« fulgte efter under langsom Sejlads til Kl. ca. 6, da Fiskedamptrængen tabtes af Syne. Kl. 8, da det blev Dag, styrede »Hengest« ind efter Land i samme Retning, som Fiskedamptrængen var gaaet, for at erfare noget nærmere om denne, men saa intet til den.

»Hengest« sejlede derefter videre, og ved Ankomsten til Antwerpen blev Indberetning om det Passerede afgivet til det danske Generalkonsulat.

Efter det Oplyste maa Retten skønne, at det under de givne Forhold ubetinget havde været Tiltaltes Pligt at skaffe sig Forbindelse med »Brandenburg« — enten ved at sætte Baade i Vandet eller paa anden Maade — for at erfare, hvilken Skade »Brandenburg« havde lidt, og om den havde Hjælp behov.

Tiltalte har til sin Undskyldning anført, at han opfattede »Brandenburg«s Tavshed som en Tilkendegivelse af, at den ikke ønskede eller behøvede Assistance fra »Hengest«, og at han derfor heller ikke ansaa Stødene i Dampfløjten eller Blussene paa Agterdækket for Nød-signaler, men ogsaa herefter findes han ved sin Handlemaade at have

Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger kun Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at tilbagebetale Købesummen for den i Sagen omhandlede Tørreovn mod Tilbagelevering af dennes Jerndelev.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil denne efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har »Trelleborg Tegelbruks Aktiebolag«, hvis Bestyrelse har sit Sæde i Trelleborg i Sverrig, i Henhold til Stævning af 31 Oktober 1900 paastaaet Handels- og Fabrikationsfirmaet F. L. Smidth & Co., hersteds, ved dets tvende ansvarlige Indehavere, d'Hrr. Ingeniører P. S. H. Larsen og E. A. Foss, og disse to derhos, En for Begge og Begge for En, dømte til at betale Bolaget 36000 Rmk., som de Indstævnte i sin Tid have modtaget fra Bolaget som Vederlag for en til dette leveret Tørreovn, der skal have vist sig ubrugelig, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, mod at samtlige de til Tørreovnen og til et senere til denne knyttet Fortørringsapparat hørende Jerndelev samtidig stilles til Indstævntes Raadighed: Tørreovnenes Jerndelev i Lybeck og Fortørringsovnenes Delev enten der, hvis dette kan fordres, eller ved Bolagets Teglværk i Østra Grefvie, i rengjort Stand og uden anden Skade end den, der er en Følge af deres Brug. Sagsøgerne have derhos fordret sig Sagens Omkostninger tilkendte. De Indstævnte have nedlagt Paastand paa Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger, idet de derhos subsidiært have fordret et Beløb af 842 Kr. 71 Øre for hafte Udlæg for Bolaget afdraget i den paastævnte Sum samt derhos have forbeholdt sig senere under en særlig Sag at gøre forskellige, dem fra hele Mellemværendet tilkommende Modkrav og Krav paa Erstatning gældende. Sagsøgerne have omvendt taget Forbehold i saa Henseende og modsat sig Fradrag af de 842 Kr. 71 Øre, om de end have erkendt at skyldte en Del af dette Beløb, men kun paa en af de Indstævnte bestridt Betingelse.

Under Sagen er der — særlig gennem en fremlagt, meget vidtløftig, men dog ikke fuldstændig Brevveksling mellem Parterne, der indeholder mange Gentagelser og Uklarheder fra begge Sider — i det Væsenlige fremkommet Følgende:

Grosserer Ol. Andersson i Trelleborg købte i Begyndelsen af Aaret 1897 sammen med nogle Andre et Landareal ved Østra Grefvie

Jernbanestation paa Jærnbanen fra Malmø til Trelleborg i den Hensigt der at anlægge et nyt, tidssvarende Teglværk, og da de Indstævnte i 1895—1896 havde forestaaet Anlægget for ham af et andet Teglværk i Skaane til hans Tilfredshed, henvendte han sig efter Købet til dem med Anmodning om at lade Jordbunden og de øvrige Forhold paa Arealet undersøge og gøre Forslag til Anlæg af et saadant Teglværk der, hvad ogsaa skete. Leret sammesteds skal være funden brugbart, men en med samme foretagen Prøve paa et Teglværk her i Landet, hvor der anvendtes en maskindreven Tørreovn (med Tørrekanaler) af ny Konstruktion fra et Firma Møller & Pfeiffer i Tyskland, fik et uheldigt Udfald, idet de revnede, hvad der antoges at skyldes Lerets Beskaffenhed, og de Indstævnte fraraadede derfor da Hr. Andersson at anvende en saadan Tørreovn ved Anlægget i Østra Grefvie og udarbejdede deres i November 1897 indsendte Tegninger og Overslag under Forudsætning af Anvendelse af almindelige Luførtrelader og Tørrekamre. Der ses iøvrigt ogsaa i samme Efteraar paa Foranledning af Hr. Andersson at være blevet foretaget en yderligere Jordundersøgelse paa Arealet af en svensk Dr. Holmstrøm (ingen af disse Undersøgelser ere dog fremlagte i Sagen), og under Henviisning til denne sidste Undersøgelse blev der dernæst, paa Grundlag af et den 20 November 1897 udfærdiget Prospekt, i Begyndelsen af Aaret 1898 udfærdiget Indbydelse til Tegning af Aktier for ialt 250000 Kr. i et Selskab til Drift af det omhandlede Teglværk, hvilket Selskab blev endelig oprettet den 30 Marts 1898 under Benævnelsen: »Trelleborg Tegelbruks Aktiebolag«, og for hvis Bestyrelse Hr. Ol. Andersson blev Formand (der optoges derhos straks en Prioritet i samme paa 100000 Kr.).

Ved Begyndelsen af Marts 1898 tilskrev de Indstævnte uopfordret Hr. Andersson et Brev angaaende det paatænkte Teglværk og meddelte, at d'Hrr. Møller & Pfeiffer, med hvilke de i Mellemtiden havde brevskslet, havde hævdet, at deres ovenomtalte Tørreovn ogsaa vilde kunne anvendes paa Østra Grefvie, naar de fornødne Hensyn toges, og de Indstævnte henstillede derfor til Hr. Andersson at sende noget Ler ned til nævnte Firma til Forsøg, hvad han besvarede derhen, at han, særlig efter Dr. Holmstrøms Undersøgelse, hvorefter der ogsaa fandtes fornødent Sand paa Arealet, ikke nærede Tvivl om den nævnte Tørreovns Anvendelighed. Efter fornyet Henstilling fra de Indstævntes Side sendte Hr. Andersson dog 3 Fustager med forskellig Jord fra det omhandlede Areal direkte ned til det nævnte tyske Firma, som derpaa i April 1898 tilstillede de Indstævnte en Erklæring, hvorefter deres Tørreovn godt i Løbet af en vis Tid kunde tørre Sten af den nævnte Jord i fornøden Blanding, uden at de revnede eller fik Sprækker, og i Henhold dertil blev der da tillige af de Indstævnte udarbejdet et Forslag om Anbringelse af en Tørreovn, som den nævnte, beregnet paa Tørring af 13000 Sten i 30 Timer, og blev saavel dette Forslag som Forslagene om Anbringelse af Tørrelader etc. i noget ændret Skikkelse den 18 April 1898 af de Indstævnte tilstillet Teglværkets Bestyrelse, som derpaa den 19 April ved Hr. Andersson akcepterede de Indstævntes Forslag om Indretningen af Teglværket med en Tørreovn fra Møller & Pfeiffer til et samlet Beløb af 140000 Kr., hvilket Forslag de Indstævnte havde udtalt formentlig var det bedste, bl. a. vistnok ogsaa, fordi Teglværket derved vilde tage mindst Plads. Udførel-

sen af Anlægget blev derhos overdraget til de Indstævnte som kontrolerende Ingeniører, dog at de ikke synes at have haft noget at gøre med Bestillingen af Dampmaskinen med tilhørende Kedel. Den omtalte Tørreovn blev bestilt fra Møller & Pfeiffer og leveret i August 1898 franco Lybeck og kostede 36000 Rmk. — foruden 4212 Kr. 3 Øre i Told — medens der ikke iøvrigt foreligger noget om, paa hvilke Vilkaar Ovnen, som blev betalt straks, blev leveret. Hele Anlægget blev dog først færdig i Marts 1899, og Driften begyndte først den 12 April s. A., Brændingen den 27 s. M. (det skal i denne Forbindelse endnu bemærkes, at Tørreovnen var saaledes indrettet, at de tilvirkede Sten førtes paa Vogne — 3 ad Gangen med 140 Sten anbragte paa Hylder i hver Vogn — ind i lange, parallelle Kanaler med voksende Varme og skødes frem efterhaanden med Mellemrum, saaledes at der omtrent hver 55de Minut indsattes 3 nye Vogne, og at de kom ud ved den modsatte Ende efter ca. 30 Timer, til hvilken Tid de skulde være helt tørre).

Sagsøgerne havde selv antaget de fornødne Folk til at lede Teglværket og arbejde ved dets forskellige Dele, men samtidig ses de Indstævnte, uden at der dog foreligger noget nærmere om de i saa Henseende trufne Aftaler, vedblivende at have haft et vis Tilsyn med hele Ledelsen, i hvilken Anledning de til Stadighed havde en Mand, der dog vekslede,ovre ved Værket. Omtrent straks efter, at Driften var begyndt, fremkom der imidlertid Klager, særlig over at Stenene fik Revner og Sprækker under Tørringen, og disse Klager gentoges atter og atter i Løbet af de følgende Maaneder i en Række Skrivelser til de Indstævnte og gav sig hen i Juli Maaned 1899 Udslag i en Udtalelse fra Bolaget om af Hensyn til de store Tab, som Tørreovnen medførte for Værket, der slet ikke producerede salgbare, end sige, som det skulde være sket, prima Sten, helt at kassere den omtalte Ovn. I en Række Svarskrivelser, særlig i en udførlig Skrivelse af 11 Juli 1899, der tillige indeholdt en kort Oversigt over det indtil da mellem Parterne Passerede, fremhævede de Indstævnte, samtidig med at fralægge sig alt Ansvar, at Uheldene skyldtes — foruden andre Omstændigheder, f. Eks. Mangler ved Dampmaskinen etc. — at Leret paa Arealet viste sig at være uensartet, og at der ikke havde tilstrækkeligt og tilstrækkelig godt og rent Sand til Raadighed til Blanding med den meget fede Ler, samt at Materialet og Vandet var vanskelig tilgængeligt. Men de Indstævnte gjorde tillige atter og atter gældende, at man nok efterhaanden (som andetsteds) vilde komme ud over alt dette, og at der ingen Grund var til derfor at opgive Tørreovnen. Fra hen i Juli til omtrent sidst i August 1899 kom paa Foranledning af de Indstævnte dels Hr. Møller af Firmaet Møller & Pfeiffer, dels en Montør fra dette Firma tilstede ved Teglværket i nogen Tid for at hjælpe med til at komme ud over Vanskelighederne, men uden at man dog derved naaede videre, og Hr. Ol. Andersson udtalte da paany i Brev til de Indstævnte paa Bestyrelsens Vegne, at Tørreovnen burde kasseres og noget Andet sættes i Stedet, saa at man blev fri for Eksperimenterne og naaede at tilvejebringe brugbare, gode Mursten.

Dette fremkaldte — som det maa antages efter forudgaaende, delvis mundtlige Forhandlinger — et skriftligt Forslag fra de Indstævnets Side om en midlertidig Driftsordning af 16 September 1899, overfor

hvilket Sagsøgerne ligeledes fremkom med et en Del modificeret Forslag om en saadan Ordning af samme Dato. I en udførlig Skrivelse til Sagsøgerne af 19 s. M. udviklede de Indstævnte imidlertid, hvorfor de mente ikke at kunne gaa ind paa dette sidste Forslag, men at maatte fastholde deres eget Forslag i det Væsenlige uforandret, og de opfordrede derfor paany Sagsøgerne til at tiltræde samme i en kun ubetydelig ændret Affattelse, der var dateret den 19 September 1899, hvad Sagsøgerne derpaa ogsaa gjorde den 21 s. M. uden at fremkomme med yderligere Bemærkninger.

I det nævnte Forslag udtalte de Indstævnte først, at de i Anledning af den uheldige Situation, der var fremkommet for Bolaget derved, at det ikke endnu var lykkedes at bringe Møller & Pfeiffers Tørreovn til at funktionere tilfredsstillende, og da det derhos var af største Betydning for dem selv, at et Anlæg, hvortil deres Navn var knyttet, ikke opgaves paa Grund af tekniske Vanskeligheder, vilde, for at bistaa Bolaget med at løse disse Vanskeligheder, stille det efterfølgende Forslag, idet de dog forinden fremhævede, at de, som allerede udviklet i deres omtalte Brev af 11 Juli s. A., ikke havde paataget sig nogen positiv Garanti for den leverede Tørreovn fra Møller & Pfeiffer, og at der heller ikke af deres nye Forslag maatte udledes nogen dem forpligtende Garanti for, at de Arbejder, som de vilde paa tage sig at udføre, medførte det ønskede Resultat, skønt de var overbeviste om, at det vilde opnaas. Selve deres derpaa følgende Forslag gik ud paa følgende: 1) De vilde paa egen Bekostning indrette et Fortørningsanlæg for Stenene, som deri vilde faa en Fortørring paa ca. 24 Timer, inden de førtes ind i Tørreovnen (dette Anlæg, der ansloges til ca. 10000 Kr., skal have kostet ca. 8200 Kr.); de skulde dog, hvis Anlægget deraf senere viste sig unødvendigt, have Ret til at borttage dets Jerndelev. 2) Ledelsen af Teglværkets Drift skulde overdrages dem en Uge efter Bolagets Tiltrædelse af Forslaget, saaledes at Driften skete for Bolagets Regning, men at de afholdt de daglige Udgifter og bar et eventuelt Driftstab; dog skulde de ikke være ansvarlige for Tab, der var Følger af »force majeure« etc. eller af Arbejderuroligheder o. s. v., eller for lignende Udgifter, som ikke vedrørte den normale Drift, eller for ekstraordinære Udgifter hidrørende fra Sammenstyrtning eller lignende Forhold i Lergraven o. s. v. De af dem ved Driften fremstillede Sten skulde tilhøre dem som Godtgørelse for deres Tilskud, men Halvdelen af Bruttoavancen derved skulde dog tilfalde Bolaget, der derimod fraskrev sig Ret til at gøre Arrest i Stenene for mulige formentlige Erstatningskrav. Saasnart det ønskede Resultat var naaet, eller naar de Indstævnte selv skønnede at maatte opgive Anstrengelserne for at naa samme, skulde Driften atter overgaa til Bolaget. Dette skulde dog derhos til enhver Tid have Ret til at fordre selv atter at overtage Driften, hvormed Bolaget imidlertid saa ogsaa skulde antages at erkende, at Værket var bragt til at funktionere tilfredsstillende. 3) Saafremt de Indstævnte opgav Driften uden at have bragt Tørringen af Stenene til at funktionere normalt (o: med højst 7 pCt. Svind), erklærede de sig derved tillige villige til at tage samtlige leverede Jerndelev til Tørreovnen og Fortørningsapparatet tilbage paa Leveringsstedet, rengjort og uden anden Skade end den, der var forarsaget ved Brugen, mod selv at tilbagebetale Bolaget hele den mod-

tagne Betaling af 36000 Rmk. Afleveringen skulde ske senest 5 Uger efter Afgivelsen af Driften. Hvis de Indstævnte i Henhold dertil tilbagetog Tørreovnen, skulde de derhos uden Betaling udføre Tegning til et nyt Tørringsanlæg ved Teglværket. Det tilføjedes derhos ved Slutningen af Forslaget, at Bolaget ved sin Antagelse af samme erkendte, at det ikke derudover havde noget Krav overfor de Indstævnte.

Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at Sagsøgerne i det af dem ændrede, men ikke antagne Forslag af 16 September udtrykkelig havde udtalt, at de Indstævntes Ledelse af Driften af Teglværket kun skulde vare til den 23 Marts 1900, men at de Indstævnte dog kunde afgive Driften forinden, naar de vilde, og at Sagsøgerne kunde kræve at overtage den, naar de vilde i Løbet af den Tid, saaledes at de derved erkendte, at Tørreovnen med Tilbehør var i fuld god Orden, samt at de Indstævnte, hvis de afleverede Driften uden at have tilvejebragt en normal Tørring i Tørreovnen (med højst 7 pCt.s Svind), skulde tilbagetage samtlige dens Jerndelev m. m. og tilbagebetale de 36000 Rmk.

I den ovennævnte Skrivelse af 19 September 1899, hvori de Indstævnte udviklede, hvorfor de fastholdt deres Forslag i den ovenfor gengivne Form, fremhævede de bl. a., at den deri medtagne Motivering af deres Forslag var nødvendig som Grundlag for Forstaaelsen af Forholdet, at den af Sagsøgerne fordrede faste Tidsgrænse for Driftens Tilbagelevering var uheldig, da de Indstævnte baade kunde opgive den tidligere og omvendt ved en meget haard Vinter kunde standses i Driften og hindres i Afleveringen, og at Bolaget maatte erklære sig tilfreds med, at de Indstævnte kun under den i Forslaget udtalte Forudsætning vilde gaa ind paa at tilbagebetale de 36000 Rmk. mod at faa Jerndelene tilbageleverede, da de Indstævnte, uanset at de i sin Tid havde erklæret ikke at ville paatage sig nogen Garanti, hvad Sagsøgerne havde erkendt i en Skrivelse af 12 Juli 1899 — denne Skrivelse foreligger ikke i Sagen, men dens Eksistens er ikke benægtet af Bolaget — nu baade erklærede sig villige til at bringe et betydeligt Offer af Penge for at bevise, at Tørreovnen kunde bringes til at fungere tilfredsstillende, og derhos for det Tilfælde, at det ikke lykkedes, yderligere paatog sig de samme Forpligtelser, som de vilde have haft, hvis de tidligere havde givet en positiv yderliggaaende Garanti. De Indstævnte erklærede dog, at de, hvis de eventuelt fik Anvendelse for de omhandlede Jerndelev i Sverrig, vilde betale Bolaget den af dette for dem ydede Told tilbage.

Efter at Sagsøgerne, som anført, den 21 September havde akcepteret de Indstævntes Forslag i den Form, som det havde faaet den 19 September (kun med Forbehold om Godtgørelse af Tolden for Jerndelene, hvis de efter eventuel Tilbagebetaling forblev i Sverrig) overtog de Indstævnte Teglværkets Drift fra den 23 September 1899 under Ledelse af en af dem dertil sendt Mand. Driften maatte imidlertid afbrydes noget ind i November, da en Reparation af Dampkedlen var bleven nødvendig, og, efter at denne var afsluttet midt i Januar 1900, hævdede de Indstævnte, at Driften ikke endnu kunde genoptages paa Grund af Vejrliget (i Mellemtiden blev der derhos anbragt et Nedfiringsskapparat ved Lergraven for lettere at komme til Leret). Efter at Driften var bleven genoptagen fra Begyndelsen af Marts 1900, blev den iøvrigt paany afbrudt paa Grund af indtraadte mindre Uheld fra den 27 Marts

til den 2 April og fra den 9 til den 25 Maj. Allerede ved Udgangen af Marts 1900 havde Sagsøgerne rettet en Opfordring til de Indstævnte om at opgive deres Forsøg med Tørreovnen og aflevere Driften, og denne Opfordring gentog de derpaa adskillige Gange i April og Begyndelsen af Maj, idet de hævdede, at Tørreovnen dog aldrig blev brugbar og fremhævede, at Bolaget led store Tab ved Fortsættelsen af Forsøgene. De Indstævnte fremhævede derimod omvendt, at de fremdeles var sikre paa et endelig godt Resultat, og at de derfor maatte ønske at fortsætte Forsøgene, som iøvrigt ogsaa kostede dem betydeligt, men stadig gik fremad, uden at de dog endnu kunde sætte en bestemt Frist for deres Afslutning. De tilføjede, at Sagsøgerne jo iøvrigt til enhver Tid kunde forlange Driften afleveret mod at fratagde yderligere Krav.

Efter at Brevvekslingen synes at have været stoppet fra omtrent midt i Maj til Udgangen af Juni 1900, rejste Sagsøgerne da paany Spørgsmaalet om Forsøgenes Afslutning, bl. a. den 30 Juni og 7 Juli, idet de atter fremhævede de store Tab ved Forsøgene for begge Parter. Den 17 Juli 1900 spurgte Sagsøgerne derpaa igen, om de Indstævnte tænkte sig i den nærmeste Tid at afslutte Forsøgene. Den 18 s. M. svarede de Indstævnte saa, at Forsøgsperioden forsaavidt kunde betragtes som afsluttet, som det allerede for nogen Tid siden var lykkedes at opnaa en daglig Tørring af 13000 Sten paa tilfredsstillende Maade, og at Teglværkets enkelte Dele nu arbejdede fuldstændig godt, men at Stenene fremdeles led under, at det sandede Ler og at Sandet, som stod til Raadighed, ikke var stenfrit, og at de derfor nu ved Driften var beskæftigede med at komme ud over den nævnte Vanskelighed, der skyldtes Mangel paa tilbørligt Magringsmateriale til Iblanding, idet alle Ulempen, der endnu var at overvinde, udelukkende hidrørte derfra, og at der forsaavidt ikke var nogen Anledning for dem til at fortsætte Driften samt at de jo heller ikke kunde modsætte sig, at Bolaget eventuelt forlangte Driften tilbageleveret, men at de henstillede, at Bolaget dog lod dem fortsætte Driften, til Aarets Kampagne var udløben, for at de derved kunde indvinde noget af det dem paaførte Tab. I en udførlig Skrivelse af 26 Juli erklærede Sagsøgerne derpaa, at de, da de Indstævnte altsaa nu selv ansaa Forsøgsperioden med Tørreovnen for afsluttet, ufortøvet vilde foretage de fornødne Skridt for at hævde Bolagets Ret og for at faa godtgjort, om de Indstævnte havde opnaaet det af dem paastaede Resultat, nemlig at Tørreovnen leverede 13000 godt tørrede Sten daglig, hvad Sagsøgerne benægtede var naaet, idet de derhos tilføjede, at de ikke kunde gaa ind paa, at de Indstævnte fortsatte Driften, og idet de bestred, hvad disse havde anført om Manglerne ved Materialet. Den 27 Juli svarede de Indstævnte derpaa, at deres Udtalelse om, at Forsøgsperioden med Tørringsovnen var afsluttet, kun var en betinget Erklæring, hvormed de paa ingen Maade havde villet give Afkald paa deres Ret ifølge Overenskomsten af 19 September 1899, medens de iøvrigt ansaa en fortsat Diskussion for haabløs.

Den 6 August 1900 tilstillede Sagsøgernes Sagfører her, til hvem disse da havde henvendt sig, de Indstævnte en Skrivelse, hvori han under Omtale af, hvad der formentlig fra tidligere Tid forelaa med Hensyn til Materialet i Østra Grefvie, meddelte, at der nu vilde blive foretaget det Fornødne for at faa iværksat Skønsforretning til Konsta-

tering af, hvorvidt det Resultat var tilvejebragt, som skulde naas (daglig tilfredsstillende Tørring ved Tørreovnen af 13000 Sten). Den 9 August tilskrev de Indstævnte derpaa den nævnte Sagfører, næst ligeledes paany at udtale sig om Raamaterialet ved Teglværket, at det havde vist sig, at Tørreovnen kunde præstere det omtalte Kvantum Sten netop ved Benyttelse af det Blandingsforhold, som havde været brugt ved Forsøget i April 1898 hos Møller & Pfeiffer, men at en saadan Blanding ikke var den i Teglværkets Interesse bedste, og at de derfor netop for Tiden var beskæftigede med Forsøg med en anden Blanding, og at man ikke i mindre end en 14 Dage kunde forandre Driften saaledes, at Skønnet kunde foretages med den omtalte tidligere Blanding, hvad det burde. Den 15 August meddelte Sagføreren derpaa de Indstævnte, at Skønsmændene selv maatte bestemme Maaden hvorpaa og Tiden hvornaar Skønnet skulde foregaa paa Grundlag af Overenskomsten af 19 September 1899, og at de Indstævnte ved deres Skrivelse af 18 Juli 1900 havde erkendt, at de nu, da Maalet var naaet, var pligtige at afgive Driften, samt at de Indstævnte — selv om der, hvis Skønnet gik dem imod, kunde blive Spørgsmaal om yderligere Forsøg fra deres Side — dog ialtfald maatte tilendebringe dem inden Udløbet af 2 Maaneder efter Skønnet, saa at der kunde foreligge endelig Afgørelse til den Tid. Den 18 August svarede de Indstævnte derpaa, idet de tog ethvert Forbehold med Hensyn til Lovligheden af det Skøn, som var begært uden Aftale med dem, at de, hvis der ikke ved Skønnet naaedes det af dem ventede Resultat, maatte i Henhold til Overenskomsten af 19 September 1899 være berettigede til at foretage yderligere Forsøg for at naa Maalet, indtil de selv erkendte, at det ikke kunde naas, uden at Bolaget kunde bestemme, hvori Forsøgene skulde bestaa, eller sætte nogen bestemt Tidsgrænse for deres Afslutning. Den 21 August tilskrev Sagføreren imidlertid de Indstævnte, at det havde vist sig, at man overhovedet ikke i Sverrig kunde faa Mænd udmeldte til at foretage et Skøn som det ommeldte, og at han derfor ikke skulde komme ind paa, hvad de Indstævnte derom havde anført, men at han nu paa Sagsøgernes Vegne, idet de trods deres Tvivl i saa Henseende foreløbig vilde gaa ud fra, at de Indstævntes Erklæring i Skrivelsen af 18 Juli 1900 om det opnaaede Resultat var rigtig, begærede en Dag berammet til Aflevering af Teglværkets Drift til Bolaget, idet han tillige samtidig forbeholdt Bolagets Ret i Henhold til Overenskomsten af 19 September 1899 for det Tilfælde, at det maatte vise sig, at Maalet dog ikke var naaet. Den 25 August svarede de Indstævnte derpaa, at Bolaget ikke kunde fordre Driften overdragen betingelsesvis, men enten maatte overtage den, hvad det kunde gøre straks, saaledes at Bolaget da erkendte, at Værket var bragt til at funktionere tilfredsstillende, eller ogsaa maatte nægte at erkende dette, i hvilket Tilfælde de Indstævnte, hvis en Prøve, som de i saa Fald vilde lade foretage straks, og som Bolaget vilde faa Lejlighed til at overvære, ikke viste, at de havde Ret i deres Paa-stand, maatte have Hjemmel til efter deres Skøn yderligere at fortsætte Forsøgene, uden at nogen Tidsgrænse fastsattes. Rigtigheden af det saaledes Anførte bestred Sagføreren i en ny Skrivelse af 30 August og fastholdt Begæringen om Aflevering, idet han betegnede den omtalte Prøve som unyttig, medens de Indstævnte omvendt i en Skrivelse

af 31 August paany fastholdt deres Standpunkt og erklærede, at de vilde lade den omtalte Prøve foretage i den følgende Uge i Overværelse af Bolaget.

Den nævnte Prøve foretoges derpaa den 7 og 8 September 1900, uden at der ses at være ført nogen Protokol ved samme. Den 11 September tilskrev de Indstævnte imidlertid den omtalte Sagfører, at Prøven desværre ikke havde givet et saa godt Resultat som haabet, hvad de imidlertid tilskrev Mangler ved det til Disposition værende Ler, og at det, særlig ogsaa under Hensyn til de Resultater, som der netop ved den Tid trods lignende Vanskeligheder var naaet andetsteds med samme Tørreovn, fremdeles var deres Overbevisning, at det ogsaa efterhaanden vilde kunne lykkes at naa det ønskede Resultat i Østra Grefvie, og at de derfor mente at burde vedblive med Forsøgene, men at de imidlertid var villige til at fratræde Driften, hvis Bolaget ønskede det, dog saaledes at det da erkendtes kun at ske efter Bolagets Begæring, og uden at de Indstævnte indrømmede at maatte opgive deres Anstrengelser; Afleveringen kunde i saa Fald ske efter en Uges Tid. Derpaa svarede Sagsøgerne med den 14 September at lade udtage en Stævning til vedkommende svenske Ret til den 26 September for at faa de Indstævnte ved Dom tilpligtede at aflevere Driften, idet Sagsøgerne derhos i Stævningen forbeholdt sig Ret til senere at kræve Erstatning hos de Indstævnte.

Efter at have modtaget denne Stævning, erklærede de Indstævnte sig i Skrivelse af 18 September villige til at aflevere Teglværket uden Dom, og denne Overlevering foregik derpaa, efter at Sagsøgerne paany den 22 September havde taget Forbehold om deres formentlige Krav, den 27 September 1900, hvorved Hr. Ol. Andersson og de Indstævnte, men formentlig ingen Andre, var tilstede, uden at der heller da optoges nogen Protokol over det Passerede, hvorom der derfor ogsaa senere har været Tvist, uden at det selvfølgelig nærmere har kunnet oplyses.

Som tidligere omtalt, anlagde Sagsøgerne kort efter nærværende Sag, hvorunder de under Paaberaabelse af det ovenfor anførte Punkt 3 i Overenskomsten af 19 September 1899 have nedlagt den ligeledes tidligere anførte Paastand om Betaling af 36000 Rmk. m. m.

Under Sagen er der afhørt en Række af Vidner her til Oplysning om, hvad der var blevet iagttaget under de Indstævntes Drift af Teglværket, hvad der dog, som Sagen foreligger, ikke ses at have nogen videre Interesse.

Sagsøgerne fremsatte under Sagen en Henstilling om, at Parterne skulde i Fællesskab søge et egentligt Skøn optaget over Tørreovns Virksomhed, hvad de Indstævnte imidlertid mente ikke at kunne gaa ind paa, medmindre Teglværket, hvor Tørringen da foregik i Tørrelader, forinden havde været i Drift i et Par Maaneder med Brug af Tørreovnen under Ledelse af de Indstævnte, da det vilde kunne faa væsenlig Betydning for Skønnets Udfald, men saaledes at Sagsøgerne afholdt Udgifterne derved. Da Sagsøgerne ikke mente at kunne tiltræde dette, fandt der da ingen saadan fælles Forretning Sted. Derimod lod Sagsøgerne i Sommeren 1901 i Nærværelse af 4 af dem selv valgte teglværkskyndige Mænd i en 3 à 4 Dage foretage en Prøvetørring med den omhandlede Tørreovn, som efter disse Mænds Udsagn

faldt uheldig ud, — men de Indstævnte have hævdet, at der slet ikke kan tillægges denne Tørring nogen Betydning, allerede fordi de nævnte Mænd hverken kendte Materialet tilstrækkeligt eller forinden havde haft noget Kendskab til en saadan Tørreovn og dens Drift (Varme- og Fugtighedsforhold m. m.)

Under Sagen have Sagsøgerne stærkt fremhævet det betydelige Tab — direkte og indirekte — som Tørreovnens Ubrugelighed havde paaført Bolaget, medens de Indstævnte omvendt have fremhævet, at de ved at paatage sig Driften havde haft direkte Udgifter indtil dens Afbrydelse af ialt ca. 30000 Kr. (der foreligger slet intet om Udbyttet af de i den Tid tilvirkede mindre gode Sten m. m.)

Som Sagen foreligger, finder Retten ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at komme ind paa noget af alt det, der passerede i Tiden fra Forhandlingerne om Anlægget af Teglværket ved Østra Grefvie indledes, og til Overenskomsten om Overtagelsen af Teglværkets Drift fra de Indstævntes Side blev afsluttet den 19 September 1899. Om de Indstævnte nemlig end maa antages at have haft en ikke ringe Del af Skylden for de Uklarheder, der i Løbet af den Tid maa siges gendagende at have gjort sig gældende, findes der dog ikke deraf her under Sagen at kunne udledes noget Ansvar for de Indstævnte, og de kunne ikke erkendes før Overenskomsten paa noget Tidspunkt at have paataget sig nogen Garanti for den omhandlede Tørreovn overfor Sagsøgerne, hvad disse, der i den i Sagen udtagne Stævning i Virkeligheden kun paaberaabte sig Punkt 3 i den nævnte Overenskomst, heller ikke kunne siges at have paastaaet (jfr. ogsaa den tidligere omtalte Skrivelse af 12 Juli 1899). De Indstævnte maa tværtimod erkendes frivillig at have paataget sig de i Overenskomsten indeholdte Forpligtelser.

Hvorvidt de Indstævnte, som af Sagsøgerne paastaaet, ville være at dømme til mod Udlevering af de omhandlede Jerndeale at betale dem de fordrede 36000 Rmk., findes derfor udelukkende at maatte afhænge af, hvorledes Overenskomsten af 19 September 1899 og det derefter Passerede vil være at forstaa.

Den nævnte Overenskomst — saavel som de forud for samme liggende to Udkast af 16 September 1899 — maa nu vel erkendes i flere Retninger at være meget uklart og mangelfuldt affattet — der findes saaledes i samme ingen Antydning af, hvorledes der blev at forholde, naar Parterne ikke kunde enes om, hvorvidt »det ønskede Resultat« var naaet — og de Indstævnte, der maa antages ene at have affattet Forslaget til samme, findes derfor ogsaa at maatte bære en væsentlig Del af Skylden derfor, ligesom de selvfølgelig ogsaa maa bære deres Del af Skylden for den Uklarhed, der ogsaa i en ikke ringe Grad gjorde sig gældende i den senere Brevveksling, derunder særlig deres egne Breve af 18 Juli og 9, 18 og 25 August 1900.

Men Retten finder imidlertid, at Overenskomsten af 19 September 1899, naar den ses i sin Helhed, og naar der særlig henses til, at de Indstævnte — om end med en mærkelig begrænset Begrundelse — udtrykkelig havde modsat sig, at der i samme indsattes nogen Tidsfrist for Forsøgenes Afslutning, naturligst maa forstaaes saaledes, hvad der ogsaa burde have staaet Sagsøgerne klart, at de Indstævnte, som selv var stærkt interesserede i, at Forsøgene ikke trak for længe ud, da de

skulde afholde de betydelige Udgifter ved disse, skulde — hvor besynderligt det end kunde synes — være alene berettigede til at afgøre, hvorlænge Forsøgene skulde fortsættes, og naar Anstrengelserne for at naa Resultatet skulde skønnes at maatte opgives, og deres frivillig paa-tagne Forpligtelse til da at betale de 36000 Rmk. som Følge deraf at maatte indtræde, medens det derimod skulde staa Sagsøgerne frit for til enhver Tid at tilbagetage Driften og at afbryde Forsøgene ved at give Afkald paa Betaling af de 36000 Rmk. Den Omstændighed, at de Indstævnte den 18 Juli 1900 udtalte, at det da var lykkedes at producere 13000 Sten daglig paa tilfredsstillende Maade (med en lignende Blanding som den af Møller & Pfeiffer i Berlin anvendte), og at Forsøgsperioden forsaavidt kunde betragtes som afsluttet, uden at de dog vilde aflevere Driften uden videre, findes derhos ikke at have kunnet medføre nogen Forandring deri, idet deres Udtalelser da findes nærmest at maatte forstaaes saaledes, at de vilde afvente, at et tilfredsstillende Resultat kom tilstede ved Tørringen af de under daglig Drift i nogen Tid tilvejebragte Lerblandinger, hvad den derpaa den 7 og 8 September s. A. foretagne Prøve netop viste ikke blev Tilfældet. De Indstævnte kunne derfor ikke siges ved deres Udtalelser før og efter den nævnte Prøve at have opgivet deres Krav paa at fortsætte Forsøgene eller at have erkendt, at »det ønskede Resultat« ikke kunde naas af dem, hvad der i Virkeligheden heller ikke kunde siges at være godtgjort, hvori det saa end maatte have været begrundet, at det ikke var naaet, inden Driften afleveredes. Da Afleveringen nu heller ikke kan erkendes at være sket frivillig, men efter det Foreliggende tværtimod maa siges at være fremtvungen af Sagsøgerne, kunne de Indstævnte ikke dømmes til at betale de fordrede 36000 Rmk., men ville blive at frifinde, dog at Sagens Omkostninger hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 191. **Ane Kirstine Johansen, født Pedersen**
(Liebe efter Ordre)

contra

Partikulier **Peder Madsens Enke Maren, født Jensen** (Ingen),

betræffende Forstaaelsen af et Testamente.

Skanderborg Købstads Skifterets Kendelse af 7 Februar 1905: Den af afdøde Partikulier i Skanderborg Peder Madsens tidligere afdøde Hustru Dorthe Pedersens fornævnte Arvinger nedlagte Paastand om, at Peder Madsens Bo tages under offentlig Skiftebehandling, kan ikke tages til Følge. Derimod vil afdøde Peder Madsens efterlevende Enke, Maren, født Jensens Paastand om, at Boet i Henhold til det producerede Testamente af 4 April 1878 udleveres hende som hendes nævnte afdøde Mands eneste Arving til privat Behandling uden Skifterettens Mellemkomst være at tage til Følge. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til,

at Testamentet af 4 April 1878 er skrevet paa stemplet Papir til Takst kun 1 Krone, idet et derpaa klæbet Stempelmærke til Takst 1 Krone ikke er kasseret. Der forelægges Overretssagfører Rosen og Sagfører Laursen en Frist af 8 Dage efter denne Kendelses Afsigelse til behørigt at lade stemple de af dem henholdsvis den 12 og 22 December f. A. fremlagte Indlæg, som ere skrevne paa ustemplet Papir.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Januar 1906: Den paa ankede Skifteretskendelse bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betale Appellanterne Jens Jørgen Pedersen, Mette Kirstine Pedersen, Ane Kirstine Johansen, født Pedersen, og Jensine Jensen, født Pedersen, En for Alle og Alle for En, til Appelindstævnte, Partikulier Peder Madsens Enke, Maren, født Jensen, 30 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der tillægges den for Appellanterne for Overretten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos det Appellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 22 August 1904 anmeldte Arbejdsmand Niels Madsen til Skanderborg Købstads Skifteret, at hans Broder, Partikulier Peder Madsen i Skanderborg, samme Dag var afgaaet ved Døden, efterladende som eneste Arving i Henhold til et den 4 April 1878 oprettet Testamente sin Enke, Appelindstævnte Maren Madsen, f. Jensen, i Skanderborg, idet Anmelderen bemærkede, at Afdøde ikke havde efterladt sig Livsarvinger. Under 5 November s. A. fremkom der imidlertid til Skifteretten fra en Sagfører som Befuldmægtiget for Arvingerne efter fornævnte Peder Madsens første, i Aaret 1876 afdøde Hustru, Dorthe, født Pedersen — nemlig Enken efter hendes Broder Jens Stæhr Pedersen af Grundtør eller dennes myndige Børn, Mette Kirstine Pedersen og Ane Dorthea Pedersen af Grundtør, samt endvidere Dorthe Pedersens andre Sødskende, nemlig Mette Kirstine Pedersen af Vorre, Jensine Pedersen i Aarhus, Jens Jørgen Pedersen af Vorre og Ane Kirstine Pedersen, gift med Rasmus Johansen af Lihme — Begæring om, at Peder Madsens

Bo maatte blive taget under offentlig Skiftebehandling, idet bemeldte Sagfører til Støtte for sine Mandanters Arveret paaberaabte sig et af Dorthe Pedersen den 9 August 1876 oprettet Testamente. I den Disput, som derefter udviklede sig mellem nævnte Arvinger efter Dorthe Pedersen paa den ene Side og Appelindstævnte, der paastod sig som eneste Arving i Boet dette udleveret til privat Behandling uden Skifterettens Mellekomst, paa den anden Side, blev der den 7 Februar 1905 af Skifteretten afsagt en Kendelse, gaaende ud paa, at den af afdøde Peder Madsens tidligere afdøde Hustru Dorthe Pedersens fornævnte Arvinger nedlagte Paastand om, at Peder Madsens Bo toges under offentlig Skiftebehandling, ikke kunde tages til Følge, hvorimod Appelindstævntes Paastand om, at Boet i Henhold til det producerede Testamente af 4 April 1878 udleveredes hende som hendes afdøde Mands eneste Arving til privat Behandling uden Skifterettens Mellekomst, vilde være at tage til Følge. Denne Kendelse er derefter af fire af fornævnte Arvinger efter Dorthe Pedersen, nemlig hendes Sødskende Jens Jørgen Pedersen og Mette Kristine Pedersen, begge af Vorre, Ane Kirstine Johansen, født Pedersen af Lihme og Jensine Jensen, født Pedersen, i Aarhus, indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte, forsaavidt Sagen ikke ex officio maatte blive afvist fra Overretten — hvortil der imidlertid ikke findes tilstrækkelig Føje — har procederet til Stadfæstelse af den indankede Kendelse.

Det af Appellanterne paaberaabte Testamente af 9 August 1876, der er underskrevet af Dorthe Pedersen med ført Pen i Overværelse af særlig tilkaldte Vidner, der ved Paategning paa Testamentet havde atteret, at dette var højt og lydeligt oplæst for hende, og at hun var ved sin Fornufts fulde Brug, er saalydende:

»Jeg undertegnede Dorthe Pedersen, gift med Arbejdsmand Peder Madsen af Haarup By, Todbjerg Sogn, erklærer herved, at det er min Villie, at min Mand ved min dødelige Afgang skal være Arving til alt, hvad nævnes kan, der nu for Tiden er i vort fælles Eje, og at ingen af min Familie kan gøre Fordring paa nogensomhelst Arv efter mig.

Skulde dog Manden dø uden at efterlade sig Livsarvinger, skal min Familie gaa i lige Arv med hans Familie.«

Ifølge en under Sagen fremlagt Udskrift af Rougsø m. fl. Herreders Skifteprotokol blev Testamentets Gyldighed den 11 Oktober 1876 inden nævnte Skifteret anerkendt af Dorthe Pedersens ovennævnte fem Sødskende.

Efterat Peder Madsen havde indgaaet nyt Ægteskab med Appelindstævnte, blev der som meldt mellem nævnte Ægtefæller under 4 April 1878 oprettet et Testamente, hvilket gaar ud paa, at naar nogen af Ægtefællerne ved Døden afgaar, skal hele Boet tilhøre den Længstlevende, dog saaledes, at naar den Længstlevende afgaar ved Døden uden paa anden Maade at have disponeret over Boet, deles dette i to lige store Dele, hvoraf enhvers Arvinger arver Halvdelen. Gyldigheden af bemeldte Testamente, der er underskrevet i Overværelse af Notarius publicus, er under Sagen kun forsaavidt bestridt, som det maatte findes stridende mod Testamentet af 9 August 1876.

Det oftnævnte Testamente af 9 August 1876, paa hvilket Appellanterne saaledes alene støtte deres Paastand, er dels affattet uden

streng terminologisk Nøjagtighed, i hvilken Henseende fremhæves, at det hedder, at Testatrix' Mand efter hendes Død skal være »Arving« til »alt, hvad . . . der nu for Tiden er i vort fælles Eje«, dels ere de ved samme trufne Bestemmelser, forsaavidt dets andet Stykke angaar, ikke udtømmende, idet Testamentet navnlig ikke udtrykkelig angiver, hvorledes der vil være at forholde, saafremt Manden ved sin Død maatte efterlade sig Enke eller have oprettet Testamente. Efter hele Testamentets Affattelsesmaade fremtræder derhos dets første Stykke, i hvilket Testatrix' Mand er indsat til hendes Universalarving med udtrykkelig Fremhævelse af, at ingen af hendes Familie kan gøre Fordring paa nogensomhelst Arv efter hende, som Testamentets Hovedbestemmelse, hvis Forstaaelse derhos i og for sig ikke frembyder nogen Tvivl, og som ikke ved Bestemmelsen i Testamentets andet Stykke kan anses indskrænket i videre Omfang, end der i bemeldte andet Stykke findes bestemt Hjemmel for. Efter det Anførte findes der nu ikke Føje til at forstaa Udtrykkene i andet Stykke »skulde dog Manden dø uden at efterlade sig Livsarvinger« strengt efter deres Ordlyd, men Testamentet maa naturligt forstaaes som kun tilsigtende at give en særlig Regel for det Tilfælde, at Boet i Mangel af nogen herhen hørende testamentarisk Bestemmelse udelukkende vilde tilfalde Mandens Udarvinger, hvilken Regel da gaar ud paa, at Udarvingerne af Testatrix' Slægt skulle gaa i »lige Arv« med Mandens Udarvinger, hvorimod Udtrykkene »skal min Familie gaa i lige Arv med hans Familie« end ikke vilde indeholde nogen Regel for et Tilfælde som det nu foreliggende, hvor Manden har efterladt sig en Enke — Appellindstævnte — og derhos testamentarisk har indsat hende til sin Universalarving.

I Henhold til det Anførte vil der ikke kunne gives Appellanterne Medhold i deres Paastand om, at Peder Madsens Bo tages under offentlig Skiftebehandling, hvorimod Boet i Henhold til den af Appellindstævnte paa Grundlag af Testamentet af 4 April 1878 fremsatte Begæring vil være at udlevere hende til privat Behandling uden Skifterettens Mellekomst, og den indankede Skifteretskendelse vil saaledes være at stadfæste. Appellanterne ville derhos efter Omstændighederne være in solidum at tilpligte at betale Appellindstævnte i Procesomkostninger for Overretten 30 Kr., hvorhos der vil være at tillægge den for Appellanterne beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 30 Kr., hvilket Salær vil være at udrede nf det Offentlige.

Det kan ikke billiges, at de med Underretsakten fulgte Dokumenter, forsaavidt de bestaa i Andet end Indlæg, ere vedhæftede Akten istedetfor, at de burde have fulgt denne særskilt, og at Akten ikke, som foreskrevet i Fr. 16 Januar 1828 § 8 in fine, er forsynet med Paategning om, naar den er bestilt.

Under 'den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Mandag den 24 December.

Nr. 63. **E. Søe-Jensen** som eneste Indehaver af Fabrikantfirmaet **Søe-Jensen & Beyer** (Asmussen),

contra

Klædehandler **Emil Jacobsen** (Bülow),

betræffende et Patentspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1905: Indstævnte, E. Søe-Jensen som eneste Indehaver af Fabrikantfirmaet Søe-Jensen & Beyer, bør være uberettiget til at fabrikere og forhandle de ovenfor nævnte, af ham hidtil forhandlede Apparater, men bør iøvrigt for Tiltale af Citanten, Klædehandler Emil Jacobsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Hovedappellanten er kendt uberettiget til at fabrikere og forhandle de under Sagen omtalte Apparater. Han maa derhos under de foreliggende Omstændigheder anses pligtig at erstatte Kontraappellanten det denne ved hans uberettigede Forhandling af Apparaterne paaførte Tab, men da der ikke for Højesteret foreligger fornødne Oplysninger til at fastsætte Skadens Størrelse, vil hans Ret til saadan Erstatning efter Proceduren for Højesteret alene være at forbeholde.

Processens Omkostninger i begge Instanser findes Hovedappellanten at maatte betale Kontraappellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, E. Søe-Jensen som eneste Indehaver af Fabrikantfirmaet Søe-Jensen & Beyer, bør være uberettiget til at fabrikere og forhandle de under Sagen omtalte Apparater. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Hovedappellanten til Kontraappellanten, Klædehandler Emil Jacobsen, med 400 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved dansk Patent Nr. 1802, udstedt den 10 September 1898, blev der meddelt Citanten, Klædehandler Emil Jacobsen, den ved Lov Nr. 69 af 13 April 1894 hjemlede Eneret til at fremstille og forhandle et Apparat til Aabning og Lukning af højtsiddende, om lodret staaende Hængsler drejelige Vin-

duer, hvilket Apparat i den af Patentkommissionen offentliggjorte Beskrivelse betegnes saaledes:

»Apparatet bestaar af en ca. $\frac{1}{8}$ " tyk Plade af haardt, stærkt Træ, der i det ene øverste Hjørne har et hult Indsnit samt 4 Skruehuller til Fastskruning paa Vinduesposten. Paa Pladens øverste Ende er ved Hjælp af en rundhovedet Skrue anbragt en Jernhage, der bagtil er forsynet med et Hul til Anbringelse af Oplukningssnoren. Under Hagen er paa en Fjederstift anbragt en Spiralfjeder, der paavirker Hagens bageste Del opad, medens en Stopper forhindrer den i at gaa ud over den vandrette Stilling. Hagen tjener til at holde Vinduet lukket, idet den, naar Apparatet er fastskruet paa Vinduesposten, saaledes at Hagens Spids vender mod Vinduesrammen, og Vinduet da trækkes til, griber ind i en i Rammen i passende Højde anbragt Øsken. Længere nede paa Pladen er i en Overdækning af tyndt Metal, der foroven fastholdes af 2 mindre Skruer, anbragt en Metalrulle, som fastholdes af en rundhovedet Skrue, der tillige gaar gennem Overdækningen og tjener som Aksel.

Over denne Rulle føres en Snor, Tillukningssnoren, hvis ene Ende fastgøres i en overfor Rullens Overkant i Vinduesrammen anbragt Øsken, medens den anden føres gennem en Øsken, anbragt nede paa Vinduesposten, og slutter med en Ring, saaledes at Vinduet forhindres i at gaa længere tilbage, naar det er helt oplukket.

Til Apparatet hører en Spiralfjeder af Baandjern eller Fjederstaal, som anbringes paa en Jernstabel, der fastskrues i Karmen i Højde med Vinduets nederste Rammestykke, paa hvilket Fjederen udøver et Tryk, som, saasnart der trækkes i Oplukningssnoren, faar Vinduet til at springe op, indtil det standses af Tillukningssnoren.

Det Patentet vedrørende Patentkrav betegnes dernæst i Beskrivelsen saaledes:

»Et Apparat til Aabning og Lukning af højtsiddende, om lodret staaende Hængsler drejelige Vinduer, karakteriseret ved, at en til Karmen eller Løsholt fastgjort Spiralfjeder, der direkte paavirker Rammen, tjener til at aabne Vinduet og holde det aabent, medens dets Fastholden i lukket Stilling samt dets Udløsning bevirkes af en paa Vinduesposten eller i Karmen anbragt Fjederhage, der griber ind i en i Rammen anbragt Øsken og paavirkes af en Snor. Vinduets Tiltrækning sker ved en i Rammen fastgjort og over en Rulle ført Tillukningssnor.

Det Citanten saaledes meddelte Patent blev ved Forpagtningskontrakt af 1 Februar 1901 overdraget Fabrikantfirmaet Søe-Jensen & Beyer til Udnyttelse, idet Afgiften sattes til visse Procent af Prisen for de af Firmaet solgte Apparater.

Da Citanten ikke fandt sig tilfreds med den Maade, hvorpaa Firmaet udnyttede Patentet og tillige var misfornøjet med det økonomiske

Færdig fra Trykkeriet den 17 Januar 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 44.

Mandag den 24 December.

Resultat, Firmaets Udnyttelse skaffede ham, opsagde han i December 1902 Kontrakten til Ophør 1 Juli 1903.

Firmaet skal efter hans Anbringende først have gjort forskellige Vanskeligheder, men den 21 September 1903 enedes han og Firmaet dog om at ophæve Kontrakten.

Imidlertid var der under 23 December 1902 blevet meddelt en ustævnt Tredjemand et Patent Nr. 5333 paa et Apparat til Sikkerhedslukke til Vinduer, hvilket Apparat beskrives saaledes:

»Apparatet bestaar af en Cylinder, der er forsynet med en denne tangerende Flig, hvori der er boret tre Huller for Befæstelsen til Vinduet. Cylinderen har foroven en Bund, endvidere findes i dens Væg et i Længderetningen gaaende Udsnit og et i Tværretningen gaaende Udsnit. Inden i Cylinderen findes Griberen, der hindres i at falde ud ved Skruen, som er fastskruet i Griberen, og hvis Hoved glider i Udsnittet. Endvidere holdes Griberen i sin nederste Stilling af en kraftig Spiralfjeder, der støder an mod Cylinderens Bund. Griberen har et Indsnit, hvori Hagen springer frem, og paa det samlede Apparat staar da denne lige ud for det i Cylinderen værende Udsnit. Fastholdelsen af Vinduet sker da ved, at Hagen griber ind i den i Vinduet anbragte Øsken. Aabningen af Vinduet sker ved, at man trykker paa Griberen, der naar lidt udenfor Cylinderens aabne Ende, hvorved da Hagen bliver fri af Øskenen. Har Fjederen en passende Styrke, vil der altsaa ogsaa udfordres en vis Kraft, for at man kan aabne Vinduet«.

Patentkravet vedrørende Apparatet angives saaledes:

»Sikkerhedslukke til Vinduer, karakteriseret ved, at en paa Vinduesrammen anbragt Øsken, naar Vinduet er lukket, fastholdes af en af en Fjeder paavirket Gliphage, der kan glide i et cylindrisk Hylster, som er fastskruet til Vinduesposten«.

Dette Patent købte Firmaet, og ved Patent Nr. 5875 af 7 August 1903 erholdt det et fra den 20 Januar s. A. beskyttet Tillægspatent til fornævnte Patent Nr. 5333.

Tillægspatentet beskrives saaledes:

»Opfindelsen angaar en Anordning ved det ved Patent Nr. 5333 beskyttede Sikkerhedslukke til Vinduer, hvorved man ved en simpel Anordning gør det tjenligt som Vinduesaabner og -lukker. Den i nævnte Patent anførte Gliphage forsynes i dette Øjemed med en Stiff, der gaar gennem Hylstrets Bund, og ved en paa Stiften anordnet Øsken anbringes da en Snor, ved hvilken man kan udløse Gliphagen.

Vinduets Aabning sker da ved en af de kendte Anordninger, f. Eks. en Fjeder eller Lignende. For at lukke det saaledes aabnede Vindue igen, kan man paa kendt Maade benytte en Snor, der kan være ført over en Trisse. Denne er her lejret i en drejelig Ramme, saa at den kan indstille sig i forskellige Vinkler, alt efter Vinduets Aabningsgrad.

Faste Dele ere Bærepladen, Hylstret, dets Bund og Vinkelen til Trisserammens Lejring. Forskydelige Dele ere Gliphagen samt den med Øsken forsynede i Gliphagens nedre Ende fastgjorte Stift. Mellem Gliphagen og Bundens er indsat en Skruefjeder. Drejelig er Rammen med Trissen, den sidste desuden ogsaa om sin egen Aksel, medens Rammen drejer sig med sine Tappe i de i Vinklen anbragte Huller.

Som Fig. viser, er Bærepladen bøjet saaledes, at den springer lidt frem for Vindueskarmen, idet den er forsynet med to som Bærefødder tjene Vinkler. I Bærepladens venstre Kant findes to Udsnit, hvoraf det øvre giver Plads til en Øsken, i hvilken den Snor anbringes, der gaar over Trissen, og tjener til Lukning af Vinduet. Det nedre Udsnit skal give Plads til den om Gliphagen gribende Øsken, der tilligemed den sidstnævnte Øsken sidder paa den bevægelige Del af Vinduet. Da denne i Forhold til Bærepladen alt efter Vinduets Aabningsgrad indtager forskellige Vinkelstillinger, vil Snoren let komme i Klemme. For at hindre dette er Rammen drejelig og vil altid tilligemed Trissen indtage en Stilling, der er vinkelret paa Vinduesrammen.

Skal et lukket Vindue aabnes, trækker man i Stiftens. Dette sker eventuelt ved Hjælp af en i Øskenen fastgjort Snor. Gliphagen trækkes da ned i Hylstret, og det ved en Fjeder eller et Lod belastede Vindue kan da springe op. Skal Vinduet atter lukkes, trækker man i den over Trissen løbende Snor, og Lukkesøskenen vil da trænge Gliphagen tilbage, men herefter fanges den af den ved Fjederen atter tilvejs førte Gliphage.

Patentkravet angives saaledes:

»Ved det ved Patent Nr. 5333 beskyttede Sikkerhedslukke til Vinduer den Ændring, at Gliphagen er forsynet med en Stift, som springer frem gennem en i Hylstret anbragt Bund, medens Vinduets Aabning i det Øjeblik, hvor Gliphagen trækkes tilbage ved Hjælp af Stiftens, sker paa kendt Maade ved et Lod eller en Fjeder og Lukningen ligeledes paa kendt Maade ved en Snor«.

Citanten har nu under nærværende Sag anbragt, at det er stridende mod den ham ifølge fornævnte Patent Nr. 1802 tilkommende Ret, at det som Nr. 5875 betegnede, foran skildrede Tillægspatent er meddelt, hvilket efter hans Formening kun kan tilskrives en Fejltagelse fra Patentkommissionens Side, og at Indstævnte E. Søe-Jensen, der nu er eneste Indehaver af det fornævnte Fabrikantfirma, handler retsstridigt overfor ham ved at lade forfærdige og falholde Apparater, der har den samme tekniske Effekt, som er Kærnen i hans Patent, hvorhos Apparaterne anvendes ganske paa samme Maade og til samme Formaal som de i Henhold til dette forfærdigede Apparater samt endog averteres under samme Betegnelse som disse, nemlig »Frisk Luft«, og sælges i Æsker, hvis Etiketter slaaende ligne Citantens Etiketter.

I Overensstemmelse hermed gaar hans endelige Paastand ud paa, at det fornævnte af Firmaet erhvervede Tillægspatent Nr. 5875 af 7 August 1903 kendes ugyldigt, eller at Indstævnte dog tilpligtes ikke at anvende det paa en Maade, der strider mod den Citanten ifølge Patent Nr. 1802 af 10 September 1898 tilkommende Ret, hvorhos han i begge Tilfælde paastaar Indstævnte tilpligtet at betale ham en Erstatning for den ham forinden Forligsklagens Dato den 18 Januar 1904 tilføjede Skade med 1000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra nævnte Dato eller et Beløb efter Rettens eller udmeldte Mænds Skøn. Han paastaar sig derhos tilkendt Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han benægter, at Meddelelsen af Tillægspatentet er stridende mod Citantens ved Patent Nr. 1802 erhvervede Ret, og at der overhovedet af Indstævnte er tilføjet Citanten nogensomhelst retsstridig Skade.

Efter hele Indholdet af Patent Nr. 1802 og Patent Nr. 5875 og særlig efter Indholdet af sammes »Patentkrav« maa det antages, at Patent Nr. 1802 giver Citanten Patentret med Hensyn til Kombinationen af samtlige de i dette Patents »Patentkrav« nærmere angivne Anordninger, medens Patent Nr. 5875 kun giver de Indstævnte Patentret med Hensyn til den i Patentet nærmere beskrevne Gliphage. Herefter og da Gliphagen ifølge et under Sagen optaget Skøn maa antages at være væsentlig forskellig fra den i Patent Nr. 1802 ommeldte Vægtstangsfjederhage, kan der ikke gives Citanten Medhold i, at det skulde være i Strid med hans Ret efter Patent Nr. 1802, at Patent Nr. 5875 er blevet meddelt, og hans herpaa støttede Paastand om, at sidstnævnte Patent kendes ugyldigt, vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Hvad dernæst angaar det Spørgsmaal, om de Indstævnte handle i Strid med Citantens Ret efter Patent Nr. 1802 ved at fabrikere og forhandle de ovennævnte Apparater, som de — efter hvad der er uomtvistet — har averteret under Betegnelsen »Frisk Luft« og solgt i Æsker, hvis Etiketter ligne Citantens Etiketter, da have to under Sagen udmeldte Skøns mænd udtalt, at de af de Indstævnte fabrikerede og forhandlede Apparater frembyde megen Lighed med de Apparater, hvorpaa Citanten har Patent, idet begge de to Slags Apparater besidde de samme Enkeltdele, saasom Spiralfjeder, Øsken og Snor samt selve Laaseapparatet med Trisse og Snor, og idet begge Apparater ved disse Enkeltanordninger opnaa den samme tekniske Effekt. Skøns mændene have nu vel samtidig fremhævet, at de to Slags Apparater frembyde nogle efter deres Formening ikke uvæsentlige Forskelligheder, idet den Trisse, der hører til de Indstævntes Apparater, er drejelig, medens den, der hører til Citantens Apparater, er fastsiddende, og idet selve Laaseindretningerne ere forskelligt konstruerede, men Retten finder dog desuagtet at maatte statuere, at de af de Indstævnte fabrikerede og forhandlede Apparater frembyde saa megen Lighed med de Apparater, Citanten har Patent paa, at de Indstævntes Fabrikation og Forhandling af hine Apparater maa siges at være i Strid med Citantens Ret efter Patent Nr. 1802, og de Indstævnte ville derfor være at kende uberettigede til at fabrikere og forhandle de paagældende Apparater.

Hvad endelig angaar den af Citanten nedlagte Erstatningspaastand, da vil denne ikke kunne tages til Følge, allerede fordi det efter det

Foreliggende maa antages, at Indstævnte har haft nogen Føje til at anse sig berettiget til at fabrikere og forhandle de ommeldte Apparater.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 276.

Højesteretsadvokat Dietrichson

contra

Niels Frederik Winther Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juli 1906: Tiltalte Niels Frederik Winther Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Busch og Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Beskaffenheden af den i den indankede Dom ommeldte Transport, hvorved bemærkes, at denne efter Tiltaltes Ønske ikke var anmeldt for Flidner, og at Tiltalte har haft Transporthaverens Samtykke til selv at hæve de borttransporterede Beløb, findes det betænkeligt at henføre Tiltaltes Forhold under Straffelovens § 253, hvorimod han vil være at anse efter samme Lovs § 257 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Niels Frederik Winther Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsadvokat Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Frederik Winther Andersen for Bedrageri.

Tiltalte er født den 15 Maj 1867 og ikke funden forhen straffet efter Dom.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, der til Firmaet Ohlsen og Ahlmann under 28 Juli 1905 havde givet skadesløs Transport paa en Fordring paa Tømmermester Sophus Fliedner i Anledning af udført Arbejde paa Nybygninger for denne for et Beløb af 5000 Kr., hvoraf 2500 Kr. forfaldt til Betaling ved Optagelsen af 1ste Assurance for det paagældende Byggeforetagende, har i December Maaned f. A. efter at have hævet, hvad der da tilkom ham hos Fliedner i Anledning af Optagelsen af 1ste Assurance, hvilket ialt beløb sig til 8000 Kr., ikkun udbetalt Firmaet Ohlsen og Ahlmann 1500 Kr., medens han svigagtig har tilegnet sig og forbrugt, samt ikke senere til fornævnte Firma betalt, Resten af det samme tiltransporterede Beløb, ialt 1000 Kr.

Det bemærkes herved, at Tiltalte paa Grund af Standsning med Arbejdet for Fliedner intet har faaet udbetalt ved Optagelsen af anden Assurance.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 325.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peder Frederiksen og Hans Peder Hansen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Jagtlovgivningen.

Lejre Herreds Politirets Dom af 9 Juli 1906: Tiltalte Arbejdsmand Jens Peder Frederiksen af St. Jørgensbjerg og Tiltalte Husmand Hans Peter Hansen af Kirke Skensved bør til Herslev-Gevninge Kommunes Kasse bøde henholdsvis 700 Kr. og 500 Kr. samt til Fordel for nævnte Kasse have forbrudt den ovennævnte Jagtbøsse, Lygte og Flaske Karbid. De Tiltalte bør derhos, En for Begge og Begge for En, betale i Erstatning til Ejeren af Lindholm Gods, Greve Scheel-Plessen, 144 Kr. Saa udrede de og ligeledes, En for Begge og Begge for En, Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 September 1906: De Tiltalte Jens Peder Frederiksen og Hans Peder Hansen bør til Herslev-Gevninge Kommunes Kasse bøde, Frederiksen 650 Kr. og Hansen 420 Kr., hvorhos Tiltalte Frederiksen bør til Fordel for samme Kasse have forbrudt ovennævnte, Tiltalte Hansen tilhørende Bøsse samt ligeledes ovennævnte Lygte og Flaske Karbid samt til samme Kasse betale 50 Kr. Med Hensyn til Erstatning og Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Kalko og Overretssagfører Tegner her for Retten betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. Bøderne,

Betalingen til Kommunens Kasse samt den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den kunne stadfæstes, dog at Bøderne findes, som i Underrettsdommen fastsat, at burde bestemmes for Tiltalte Frederiksen til 700 Kroner og for Tiltalte Hansen til 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøderne bestemmes for Tiltalte Jens Peder Frederiksen til 700 Kroner og for Tiltalte Hans Peder Hansen til 500 Kroner. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Jens Peder Frederiksen og Hans Peder Hansen for Overtrædelse af Jagtlovgivningen.

Frederiksen er født den 29 Juni 1877 og kriminaliter anset ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 16 Februar 1901 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han, foruden 4 Gange at have vedtaget Bøder for Politiuorden, har den 31 August 1896, 8 August 1898, 16 Oktober og 18 December 1899 vedtaget for ulovlig Jagt Bøder af henholdsvis 60, 60, 130 og 105 Kr. samt Konfiskation af Bøsse, og endvidere er anset ved Lejre Herreds Politirets Dom af 29 Februar 1904 efter Jagtlovens § 23, 1ste Stk., med en Bøde af 80 Kr., samt senest ved Dom af 22 Januar 1906 i privat Politiretssag inden samme Herred i Medfør af Jagtlovens § 23, 1ste, 2det, 3dje og 4de Stk., kfr. § 25, med en Bøde af 150 Kr. og Forbrydelse af den af ham ved den ulovlige Jagt benyttede Bøsse eller i Mangel af, at denne skaffes tilveje, Betaling af 50 Kr.

Hansen er født den 24 September 1879 og anset ved ovennævnte Dom af 29 Februar 1904 efter Jagtlovens § 23, 1ste Stk., med en Bøde af 20 Kr.

Sagens Omstændigheder ere ifølge de Tiltaltes Tilstaaelser, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, følgende:

Fra den sidste Halvdel af November og indtil Natten mellem den 1 og 2 December 1905, da de Tiltalte blev antrufne af 2 Skovarbejdere i den under Lindholm Gods hørende Bognæs Skov i Herslev-Gevninge Kommune, have de Tiltalte, som det maa antages i mindst 8 Nætter, i Forening og til fælles Fordel gjort sig skyldige i ulovlig Jagt i bemeldte Skov. Paa Jagterne medførte de kun en Bøsse, snart

Frederiksens, snart Hansens Frederiksen til Brug under Jagterne overladte Bøsse, og var det stedse Frederiksen, der skød paa Vildtet, medens Hansen var med for at assistere Frederiksen under Jagtens Udøvelse, særlig ved Bortbringelse af det skudte Vildt.

Ved Jagterne benyttede de sig af kunstigt Lys, idet Frederiksen paa Hovedet, fastgjort til sin Hat, havde en Lygte.

Det maa efter det Fremkomne antages, at Frederiksen paa Jagterne har skudt 7 Daadyr, hvilke de Tiltalte have tilegnet sig, og anskudt 4, af hvilke det ene var saa haardt anskudt, at det ikke kunde leve, hvorfor det blev nedlagt af en Skovopsynsmand.

Som Følge af Foranstaaende og idet vedkommende Jagtberettigede har fremsat Begæring om Tiltale, ville de Tiltalte være at anse efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., samt efter dens § 28, smh. § 19, Tiltalte Frederiksen tillige efter dens § 23, 3dje Stk., med en Bøde til Herslev-Gevninge Kommunes Kasse efter Omstændighederne Frederiksen af 650 Kr., Hansen af 420 Kr., hvorhos Frederiksen vil være at dømme til at have forbrudt Hansens Bøsse, Lygten og en til Brug ved dens Betjening under Jagterne medført Flaske Karbid, alt til Fordel for samme Kasse, og, idet hans egen her under Sagen ommeldte Bøsse er bleven konfiskeret i Henhold til ovennævnte Dom af 22 Januar 1906, have til samme Kasse at betale 50 Kr.

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, der har anset Frederiksen og Hansen med Bøde til ovennævnte Kasse af henholdsvis 700 og 500 Kr. og dømt dem til til Fordel for samme Kasse at have forbrudt Hansens Bøsse, Lygten og Flasken med Karbid, være at forandre, medens der med Hensyn til dens Bestemmelser om den de Tiltalte in solidum paalagte Erstatning af 144 Kr. til Besidderen af Lindholm Gods, Greve Scheel-Plessen, — — — hvilke Bestemmelser billiges, vil være at stadfæste.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Onsdag den 2 Januar 1907.

Nr. 359.

Advokat Halkier

contra

William Richard, alias **Richard Francis**, alias **Richard Francis Williams**, alias **Richard Francis Baptiste** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og svigagtig Omgang med Hittegods.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 19 September 1906: Arrestanten, Straffefangen William Richard, alias Richard Francis, alias Richard Francis Williams eller Richard Francis Baptiste bør efter Udtaaelsen af den ham ved den kgl. vestindiske Landsoverrets Dom af 13 Maj 1904 ikendte Straf af 4 Aars Forbedringshusarbejde paany hensættes til Straf af Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16 Oktober 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ikkun er funden skyldig til Straf for Tyveri af en Skjorte og et Par Bukser samt for Tilegnelse af et Skørt. For disse Forhold vil han være at anse efter Forordning 11 April 1840 § 15, jfr. § 1, og i Medfør af samme Forordnings § 79 in fine, kfr. §§ 58 og 25, som for 3dje Gang begaaet Hæleri efter § 22 med en Straf, der under Hensyn til Forordning 11 Marts 1818 § 1 findes, som ved Dommen sket, at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Thi kendes for Ret:

William Richard, alias Richard Francis, alias Richard Francis Williams, alias Richard Francis Baptiste bør hensættes til Forbedringshusarbejde i seks Aar. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 40 francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 19 September d. A. er Arrestanten, Straffefangen William Richard, eller Richard Francis, eller Richard Francis Williams, eller Richard Francis Baptiste for Tyveri og svingagtig Omgang med Hittegods anset med Straf af 6 Aars Forbedringshusarbejde, og er denne Dom efter Domfældtes Begæring og tillige fra det Offentliges Side indanket her for Retten.

Arrestanten er født paa St. Thomas den 25 August 1880 og tidligere anset ved St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 15 September 1899 efter Frdn. 11 April 1840 § 12, 2det Stykke, med 6 Aars Forbedringshusarbejde, hvilken Straf han udstod indtil 4 December 1903, da han løslodes i Henhold til kongelig Benaadning af 13 November samme Aar, samt ved nærværende Rets Dom af 13 Maj 1904 efter den samme Frdn.s §§ 13 og 14, jfr. § 12, 1ste Stk., med 4 Aars Forbedringshusarbejde.

Sagens ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste

tilstrækkeligt godtgjorte faktiske Omstændigheder ere i det Væsenlige følgende:

Arrestanten, der hensad i Straffeanstalten paa St. Thomas til Afsoning af den ham ved Dommen af 13 Maj 1904 ikendte Straf, vil en af de første Dage i sidstafvigte Juli Maaned i sin Celle have fundet et stort Søm, ved Hjælp af hvilket det lykkedes ham at løsne Murværket, som han blødgjorde ved Paahældning af Vand, omkring en af Vinduets Jernstænger, saaledes at han kunde bøje Stangen saa meget til Side, at han kunde slippe igennem.

Natten mellem den 5 og 6 Juli d. A. undveg han paa den Maade fra Straffeanstalten og gik ud i Byen, hvor han fra en ikke aflaaet Gaard tilvendte sig en Skjorte og et Par Bukser, som hang paa en Torresnor, af Værdi henholdsvis 3 Frc. og 5 Frc. Disse Klædningsstykker skjulte han i noget Buskads paa en tom Lod og vendte derefter ubemærket tilbage til sin Celle.

Nogle Nætter senere undveg han atter, efter Sigende for at besøge et Fruentimmer, han tidligere havde kendt. Da han kunde høre, at hun ikke var alene hjemme, turde han ikke gaa ind og vendte atter ubemærket tilbage til Arresten.

Natten mellem den 19 og 20 Juli d. A. undveg han igen, efter sin Forklaring havende til Hensigt at komme tilbage til Arresten. Denne Gang blev Undvigelsen imidlertid opdaget, og Arrestanten, som haabede at kunne slippe ubemærket bort fra Øen med en eller anden Damper, holdt sig skjult, indtil han den 1 August blev paagreben.

I dette Tidsrum tilegnede han sig et til 0,75 Frc. vurderet Skørt, som han fandt paa en Bænk i Byens Udkant, og som han benyttede til at lægge under Hovedet, naar han laa ned. Skørtets Ejer er ikke fundet.

Arrestanten var ved sin Paagribelse iført Skjorten og Bukserne, som ere udleverede de respektive Ejermænd, der have frafaldet Krav paa Erstatning.

Der er under Undersøgelsen tilvejebragt en ikke ringe Sandsynlighed for, at Arrestanten desuden er Gerningsmand til et Natten mellem den 11 og 12 Juli hos Fruentimmeret Maria Louise René begaaet Tyveri, men imod hans vedholdende Benægtelse findes tilstrækkeligt Bevis ikke fremskaffet.

For Tyveriet af Skjorten og Bukserne vil Arrestanten være at anse efter Frdn. 11 April 1840 § 15, jfr. § 1, sammenholdt med Frd. 11 Marts 1818 § 1, med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshusarbejde, i hvilken Straf den ved Tilægnelsen af Skørtet forskyldte Straf for svingagtig Omgang med Hittegods absorberes, og hvis Afsoning vil være at paabegynde efter Udtaaelsen af den ham ved Dommen af 13 Maj 1904 idømte Straf.

Underrettsdommen, der har samme Resultat, — — — vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 355. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Nathalia Julie Nielsen, Henriksens Hustru (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 August 1906: Nathalia Julie Nielsen, Henriksens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nathalia Julie Nielsen, Henriksens Hustru, til Højesteretssagførererne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Nathalia Julie Nielsen, Henriksens Hustru, der er født den 29 Juli 1868 og ikke funden tidligere straffet, ved egen Tilstaaelse og det isøvrigt Oplyste er overbevist om at have i Løbet af de sidste to Aar i mange Gange frastjaalet Ekviperingshandler Niels Jørgen Petersen Beklædningsgenstande til samlet Værdi 600 Kr., vil hun være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 353. Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Frederik Christiansen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 November 1906: Tiltalte Peter Frederik Christiansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Salomonsen og Prokurator Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den af Inger Marie Jacobsen udviste, i den indankede Dom i det Væsenlige fremstillede Adfærd findes det betænkeligt at betragte Tiltaltes Forhold overfor hende som Forførelse eller Forsøg herpaa. Han vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Peter Frederik Christiansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peter Frederik Christiansen, der er født den 4 December 1862 og ikke fundet straffet, tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse, der tildels stemmer med det iøvrigt Oplyste, og som i det Hele vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, ere Sagens Omstændigheder følgende:

En Dag i Begyndelsen af August d. A. aflagde Inger Marie Jacobsen, der er født den 24 December 1891, og Tiltalte samt en Bekendt af denne et Besøg hos Tiltaltes Hustru, der laa paa Hospitalet.

Saa vel paa Vejen hjem fra Hospitalet som oppe i Tiltaltes Lejlighed nød Tiltalte og Inger sammen med nogle Andre en Del Drikkevarer, hvilket havde til Følge, at de, og navnlig Inger, blev en Del berusede.

Da Tiltalte derefter blev alene i sin Lejlighed med Inger, blev han, overfor hvem Inger havde vist sig meget inddadende og kælen, sanselig stemt, og efter at Inger havde lagt sig op i en i Lejligheden staaende Seng, befølte Tiltalte hende paa hendes nøgne Kønsele, stak sin Finger op i disse og søgte derefter med Bistand fra Inger, som var paa det Rene med, hvad der gik for sig, at føre sit mandlige Lem ind i hendes Kønsele for at forskaffe sig Samleje med hende.

Da Tiltalte, hvis Lem paa Grund af hans Beruselse hurtigt blev slapt, imidlertid mærkede, at det ikke kunde blive til noget med Samlejet, opgav han sit Forehavende.

Tiltalte vidste, at Inger, der efter det Foreliggende maa antages ikke at have været sædelig fordærvet, var i en Alder af mellem 14 og 15 Aar.

Inger har heller ikke villet bestride, at Tiltaltes Forklaring om det Passerede er rigtig, ligesom hun ikke heller har villet paastaa, at hun ved den heromhandlede Lejlighed har været uden Bevidsthed,

men hun har gjort gældende, at hun ingen Erindring har om det Passerede.

I Henhold til det Anførte, og idet bemærkes, at Ingers Fader har begæret Tiltale, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 174, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Torsdag den 3 Januar.

Nr. 360.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Anders Andersen (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri, Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Frdn. af 10 December 1828.

Stege Købstads Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1906: Arrestanten Anders Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Lindhard, 14 Kr. og til Defensor, Prokurator Scheel, 12 Kr. Det paalægges Arrestanten under det i midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., nævnte Straffeansvar i 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 November 1906: Arrestanten Anders Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Det paalægges Arrestanten under det i midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., nævnte Straffeansvar i 2 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. I Henseende til Aktiøns Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne V. S. Salomonsen og Sinding, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Anders Andersen til Højesteretssagførerne Bagger og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stege Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Andersen, der er født den 12 Juni 1865 og mange Gange tidligere straffet, deriblandt adskillige Gange for Bedrageri eller svingagtigt Forhold, flere Gange for Tyveri og 8 Gange for Betleri, derunder ved Højesteretsdom af 27 Juni 1899 efter Straffelovens §§ 251 og 230, jfr. § 237, med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, senest ved Stege Købstads Politiretsdom af 19 Juli 1904 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 26 Maj 1905 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Langelands Herreders Politirets Dom af 5 Juni 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og 3, kfr. § 5, med Tvangsarbejde i 90 Dage, for Bedrageri, Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, og ere Sagens Omstændigheder efter Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste følgende:

Arrestanten, der har lært Cigarmagerprofessionen og senere i en Række Aar har arbejdet i Maskinfaget, ankom den 26 September d. A. til Stege og begav sig samme Dags Aften hen til den dersteds boende Urmager og Guldsmed Rasmussen Kert, hos hvem han søgte Arbejde som Urmagersvend. Han blev ogsaa taget i Arbejde af Kert, og det blev aftalt, at Arrestanten skulde møde til Arbejde næste Dags Morgen.

Arrestanten fik derefter paa Begæring udbetalt i Forskud paa Løn 1 Kr. 25 Øre, men indfandt sig ikke senere hos Kert og har erkendt, at han, der ikke har lært Urmagerprofessionen og ikke kan arbejde ved denne, udgav sig for Urmager for at skaffe sig Penge og ikke for at faa Arbejde.

Henholdsvis den 27 og 28 samme Maaned indfandt Arrestanten sig i 2 forskellige Beværtninger i Stege og rekvirerede og nød forskellige Spise- og Drikkevarer, paa det ene Sted til Beløb 96 Øre, paa det andet Sted til Beløb 95 Øre, hvorefter han forlod Beværtningerne uden at betale.

Arrestanten har erkendt, at han, da han paa sidstnævnte Sted bestilte Varerne, ikke havde til Hensigt at betale disse, og efter Arrestantens Forklaring og under Hensyn til hans Fortid maa det samme antages med Hensyn til de paa førstnævnte Sted rekvirerede Varer.

Endelig er det ved Arrestantens Tilstaaelse godtgjort, at han den 28 s. M. har betlet i Stege og at han, der den 7 September d. A. blev hjemsendt til Fattigvæsnet i Svendborg efter at have udstaaet den ham sidst idømte Straf af Tvangsarbejde, derefter og indtil sin Anholdelse den 28 s. M. har vandret om paa Langeland, Sjælland og i Stege for at søge Arbejde uden at have været i Besiddelse af nogen Vandrebog og uden at have meldt sig paa noget Politikontor.

Med Hensyn til det af Arrestanten begaaede Tyveri . . . vil han forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

For sit øvrige foranførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 8, samt Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, hvorhos der i Henhold til fornævnte Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., vil være at give ham Paalæg om i 2 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, under det i nævnte Lovbestemmelse omhandlede Strafansvar.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens §§ 251 og 235, Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. fornævnte Lov af 1 April 1905 § 8, samt Forordning 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og hvorefter der vil være at give Arrestanten Paalæg om i 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, under det i fornævnte Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., omhandlede Strafansvar, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Mandag den 7 Januar.

Nr. 280.

Advokat Halkier

contra

Mathias Otto Hartvig Andersen Møller (Def. Nellemann),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juli 1906: Arrestanten Mathias Otto Hartvig Andersen Møller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Sally, 30 Kr. til hver, og til Prokurator Raunholdt af Lemvig og Sagfører Antonius Christensen af Bogense, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Mathias Otto Hartvig Andersen Møller til Advokaterne Halkier og Nellemann 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Mathias Otto Hartvig Andersen Møller, der tiltales for uterligt Forhold, er født den 11 November 1860 og ikke funden forhen straffet.

Arrestanten har i 1893 ved Bornholms nordre Herreds Ret siddet arresteret i ca. 2 Maaneder som sigtet for Brandstiftelse.

Arrestanten, som ved sin Anholdelse her under Sagen den 18 Januar d. A. omtrent i et Par Aar havde haft Ansættelse som Husfader i et under »Kristelig Forening til vildfarne Børns Redning« hørende Optagelseshjem her i Staden, er sigtet for at have udvist uterligt Forhold overfor Drengene, med hvem Arrestanten i sin nævnte Egen-skab kom i Forbindelse, væsenlig saadanne, som i kortere eller længere Tid have været anbragte paa det af Arrestanten forestaaede Optagelseshjem.

I. Hjalmar Fritz Carl Klifforth, født den 3 August 1888, anbragt paa Optagelseshjemmet i Efteraaret 1904, har saaledes til en Politirapport forklaret, at Arrestanten, da Vidnet skulde tage Bad i Hjemmets Køkken, tog fat i hans Kønsele, idet han til Vidnet udtalte: »Du er en ualmindelig kraftig Dreng og er godt i Stand, Du har vel redet paa Piger«, og at Arrestanten, idet han paalagde ham at holde sig ren, krængede Huden paa Vidnets Lem tilbage og nogle Gange gned frem og tilbage paa Lemmet. Dette Vidne har udtalt, at han ikke tror, at Arrestanten ved sin nævnte Adfærd har handlet i uterlig Hensigt.

II. Gotfred Johannes Bruus, født den 8 Januar 1888, har edelig forklaret, at Arrestanten, da Vidnet den 31 Oktober 1904 indfandt sig paa Optagelseshjemmet for at blive ekviperet, udtalte til Vidnet, at han skulde undersøge, om Vidnet led af Brok, og at Arrestanten derefter trak Vidnets Underbenklæder ned og tog fat i hans mandlige Lem og manipulerede det saaledes, at det blev stift, hvorhos Arrestanten krængede Huden paa Lemmet tilbage og gav Vidnet forskellige Raad med Hensyn til Omgængelse med Kvinder.

III. Carl Hjalmar Petersen, født den 22 Oktober 1891, anbragt paa Hjemmet ca. 14 Dage i December 1904, har til en Politirapport forklaret Følgende:

Ved Vidnets Ankomst til Hjemmet blev han af Arrestanten ført ud i Køkkenet og under Foregivende af, at han skulde undersøges, opfordret til at klæde sig af. Arrestanten tog derpaa fat i hans Lem og sagde: »Du leger nok selv med den«, hvorpaa Arrestanten flere Gange gned frem og tilbage paa Lemmet, der blev stift.

En Aften, da Vidnet og Arrestanten laa i samme Seng, tog Arrestanten fat i Vidnets Haand og sagde: »Føl, hvor store mine Kønsele ere«, og førte samtidig Vidnets Haand hen paa sine Kønsele, idet han bad Vidnet om at gnide frem og tilbage paa hans Lem, der var stift. Vidnet efterkom derpaa Anmodningen og mærkede, at der kom noget slimet vaadt fra Arrestanten.

IV. Stanley Bang Jensen, født den 26 Januar 1891, anbragt paa Hjemmet nogle Maaneder i Vinteren 1904—05, har forklaret Følgende:

Da Vidnet straks efter sin Ankomst til Hjemmet skulde vadskes i Køkkenet, befølte Arrestanten Vidnets Kønsele, krængede Forhuden paa hans Lem tilbage og gned paa Lemmet, saa det blev stift. Arrestanten har derefter, idet han jævnlig gav til Paaskud, at han skulde undersøge Vidnets Broksskade, mange Gange behandlet Vidnet paa tilsvarende Maade og har spurgt Vidnet, om han havde været hos Piger, og om der gik noget fra ham, naar hans Lem rejste sig.

Arrestanten har endvidere nogle Gange, efter at Vidnet var kommet i Seng, stukket sin Haand ind under Sengklæderne og befølt Vidnets Lem, saa det blev stift.

En Aften kaldte Arrestanten Vidnet over til sig i Sengen, gned paa hans Lem, saa det blev stift, og opfordrede Vidnet til at krybe ovenpaa ham. Da Vidnet ikke vilde efterkomme Opfordringen, lagde Arrestanten sig ovenpaa Vidnet og gjorde vuggende Bevægelser med sin Underkrop, og Vidnet kunde mærke, at Arrestantens Lem, der var stift, bevægede sig imellem Vidnets Ben, hvor Vidnet tilsidst blev vaad.

V. Anders Jacob Lauritz Andersen, som var anbragt paa Hjemmet samtidig med forrige Vidne, har til Forstanderen paa Landerupgaard Opdragelsesanstalt forklaret, at han en Morgen, medens han laa i sin Seng og sov, vaagnede ved, at Arrestanten følte ham paa Kønsele, men at der, da han straks bad sig fritaget for saadan Behandling, intet videre skete.

VI. Kaj Edvin Jessen, født den 21 Januar 1889, anbragt paa Hjemmet en kort Tid i Foraaret 1905, har forklaret, at da han stod afklædt i Hjemmets Køkken til Bad, sagde Arrestanten om Vidnets Lem: »Det er en farlig Tamp, Du har«, og tog derefter fat i Lemmet, som blev stift, og gned paa det, indtil Sædafgang fandt Sted, at Arrestanten et Par Dage senere fortalte Vidnet, at han havde set en stor Dreng ovre paa Bornholm have Samleje med en Pige, og at Arrestanten derefter tog Vidnet paa Skødet og gned paa Vidnets Lem, indtil Sædafgang fandt Sted.

VII. Oscar Bernhard Månsson, født den 8 Marts 1890, anbragt paa Hjemmet en 14 Dages Tid i Foraaret 1905, har til en Politirapport forklaret, at Arrestanten, første Gang Vidnet var i Bad i Hjemmets Køkken, tog fat i hans Kønsele, og befølte disse, saa at hans Lem rejste sig, samt at Arrestanten et Par Gange, naar Vidnet skulde i Seng, har taget ham paa Kønsele og overgramset ham.

VIII. Julius Christian Hansen, født den 8 November 1890, anbragt paa Hjemmet i Foraaret 1905 og i December s. A., har forklaret Følgende: Samme Dag, Vidnet kom til Hjemmet, lod Arrestanten ham klæde sig af ude i Køkkenet, idet Arrestanten foregav, at han skulde undersøge, om Vidnet havde Saar paa Kroppen.

Færdig fra Trykkeriet den 24 Januar 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 45.

Mandag den 7 Januar.

Da Vidnet var afklædt, tog Arrestanten fat i hans Lem, krængede flere Gange Overhuden tilbage og paalagde ham at holde det hvide under Huden borte, da Vidnet ellers let kunde faa Syfilis.

Hver Gang Vidnet derefter var i Bad, behandlede Arrestanten ham paa ganske lignende Maade, hvilke Behandlinger havde til Følge, at Vidnets Lem rejste sig.

Da fornævnte Oscar Månsson, der laa i Stue sammen med Vidnet, en Aften fik Tandpine, gik Vidnet ud i Køkkenet efter et Middel mod Tandpinen. Arrestanten, der laa i Sengen i sit Sovekammer ved Siden af sin Hustru, der var falden i Søvn, kaldte nu paa Vidnet og tilbød at varme ham, og da Vidnet var kommet op i Sengen til Arrestanten, tog denne fat i Vidnets Lem og gned paa det, indtil Sædafgang fandt Sted.

Engang har Arrestanten til Vidnet udtalt, at det var underligt, at Vidnet ikke havde Haar paa Kønselelene, og en anden Gang har Arrestanten spurgt, om Vidnet ikke havde været sammen med Piger, og tilføjet, at det plejede saadanne store Drengene altid.

Oscar Månsson har forklaret, at han ved den af Julius Christian Hansen omfoklarede Lejlighed, hvor Vidnet havde Tandpine, hørte, at Julius gik op i Arrestantens Seng, og at Sengen derefter knirkede, samt at Julius, da han kort efter kom tilbage, fortalte, at Arrestanten havde gnedet paa hans Lem, til Sæden gik fra ham.

IX. Holger Aage Petersen, født den 9 December 1888, anbragt paa Hjemmet efter 1 Maj 1905, har forklaret, at Arrestanten to Gange, naar Vidnet har staaet afklædt i Køkkenet til Bad, har taget om hans Lem og gnedet det, at Arrestanten, da Vidnet modsatte sig denne Behandling, sagde, at »det« var naturligt, og at Arrestanten fremdeles har spurgt Vidnet, om han havde haft med Kvinder at gøre, og sagt, at saadant var naturligt.

X. Lars Peter Vilhelm Olsen, født den 4 Marts 1891, anbragt et Par Dage paa Hjemmet i Foraaret 1905, har forklaret, at Arrestanten, da Vidnet første Gang stod afklædt til Bad i Køkkenet, sagde til ham, at »Krillerbassen« skulde Vidnet ogsaa vadske, og samtidig tog paa Vidnets Lem og Testikler og sagde, at de var gode nok, at det derefter flere Gange hændte, at Arrestanten tog paa Vidnets Kønsele, dog kun udenpaa Benklæderne, og sagde, at han var en ualmindelig stor Dreng, at Arrestanten, da Vidnet den Dag, han forlod Hjemmet, var i Bad, krængede Forhuden paa Vidnets Lem tilbage for,

som Arrestanten sagde, at se, om der var noget hvidt, og derefter, dog kun en enkelt Gang, idet Vidnet betydede Arrestanten, at han skulde holde sine Fingre for sig selv, strøg nedad Vidnets Lem med Haanden, idet Arrestanten sagde, at Vidnet var ved at udvikle sig, samt at Arrestanten, da han og Vidnet var i Zoologisk Have, viste Vidnet en Abe og sagde, at det var en ualmindelig stor »Pik«, den havde.

XI. Frederik Benedikt Juul Larsen, født den 21 April 1891, i Forsommeren 1905 anbragt en kortere Tid paa Hjemmet, hvor han derefter kom for at gaa Ærinder, har forklaret Følgende:

Da Vidnet efter sin Ankomst til Hjemmet kom i Bad, sagde Arrestanten, at Vidnet skulde vadske sine Kønsdele, og Arrestanten tog derefter selv fat i Vidnets Lem, trak Forhuden tilbage, idet han sagde, at det hvide under denne skulde vadskes af, samt spurgte Vidnet, om hans Lem aldrig havde staaet, og om det ikke kom til at staa, naar der blev talt derom.

Arrestanten har derefter hyppigt lukket sig inde i Køkkenet med Vidnet og trukket Vidnets Lem, om hvilket Arrestanten sagde, at det var ualmindeligt stort, frem af Benklæderne. Arrestanten har derefter befølt Lemmet, til det blev stift, og gnedet paa det, til Sæden gik, og spurgt Vidnet, om dette ikke gjorde godt. Ved en af disse Lejligheder har Arrestanten opfordret Vidnet til at beføle Arrestantens Lem, og ført Vidnets Haand ind i sine Benklæder, men Vidnet trak sin Haand tilbage. Arrestanten har sagt til Vidnet, »at det løb i Benklæderne paa ham (Arrestanten), ved at tænke paa saadan noget«, og Vidnet har ogsaa en enkelt Gang følt, at der var fugtigt i Arrestantens Benklæder, naar denne havde gnedet Vidnets Lem af. Arrestanten havde, naar han behandlede Vidnet som foran anført, sine Benklæder aabne, saaledes at hans Kønsdele var synlige.

En Dag foreslog Arrestanten Vidnet at »gaa paa« en Pige ved Navn Bergliot Andreasen, som opholdt sig paa Hjemmet, og arrangerede det saaledes, at Vidnet traf Bergliot oppe paa Loftet, hvor Arrestanten holdt sig skjult i et Pulterkammer. Vidnet fortalte imidlertid Bergliot, at Arrestanten opholdt sig i Pulterkammeret, og der skete derefter intet mellem Vidnet og Bergliot.

Arrestanten har fortalt Vidnet, at Bergliot en Morgen, da Arrestanten skulde vække hende, laa og drømte, at hun blev »knæppet« af en Mand paa 20 Aar.

Nævnte Bergliot Andreasen har til Forstanderen paa Udby Pige-hjem, hvor hun nu opholder sig, forklaret, at Benedikt Larsens Forklaring om det paa Loftet passerede er rigtig, idet hun, da hun kom op paa Loftet, kunde se, at Arrestanten stod inde paa Pulterkammeret, hvilket Benedikt ogsaa hviskede til hende, at Arrestanten gjorde, samt at hun og Benedikt derefter talte sammen om andre Ting.

XII. Hans Christian Brennicke, født den 22 Juni 1887, anbragt paa Hjemmet et Par Dage i Juli 1905, har edelig forklaret, at da han stod afklædt i Køkkenet til Bad, spurgte Arrestanten ham, om han havde Fladlus, og om han havde haft Sameleje med nogen Pige, hvorhos Arrestanten tog fat paa Vidnets Lem og Testikler og følte derpaa, idet han paalagde Vidnet at holde sit Lem i Orden. Vidnet fandt Arrestantens Opførsel underlig, men blev ikke sanselig stemt derved.

XIII. Otto Georg Halberg, født den 6 Juni 1889, anbragt paa Hjemmet en Maanedstid i Sommeren 1905, har forklaret, at Arrestanten nogle Gange med Haanden har gnedet paa Vidnets Lem, saa det blev stift, at Arrestanten engang oppe paa Loftet i et lille Kammer vilde have Vidnet til at tage paa Arrestantens Lem, og at Arrestanten, da Vidnet ikke vilde gøre dette, i Vidnets Paasyn selv gned sit Lem, indtil han fik Sædafgang, at Arrestanten har opfordret Vidnet til at »gaa paa« fornævnte Bergliot, hvad Vidnet derpaa gjorde, at Arrestanten bagefter fortalte Vidnet, at han, medens Samlejet fandt Sted, havde lyttet og hørt »hvert Stød«, Vidnet havde givet Bergliot, samt at Arrestanten et Par Gange i Køkkenet har gjort Samlejebevægelser med sin Krop mod Vidnet.

Bergliot Andreassen har overfor Forstanderen paa Udby Pige hjem bekræftet Rigtigheden af Otto Halbergs Forklaring om, at han har opnaaet Samleje med hende ved at angive, at Arrestanten ønskede det, og har endvidere forklaret, at hun selv har hørt Arrestanten spørge Otto, om han havde haft Samleje med hende, for det skulde han prøve.

XIV. Anders Peter Hansen, født den 14 August 1889, anbragt paa Hjemmet en 6 Ugers Tid i Eftersommeren 1905, har forklaret, at Arrestanten, hver Gang Vidnet var i Bad i Køkkenet, under Paaskud af at ville undersøge ham, tog fat paa hans Lem og Testikler og krængede Forhuden paa Lemmet tilbage, saaledes at Lemmet rejste sig lidt, at Arrestanten flere Gange spurgte Vidnet, om han havde været hos Piger, at Arrestanten engang kaldte Vidnet op paa Loftet og her fremtog og manipulerede Vidnets Lem paa samme Maade som nys anført, saaledes at Lemmet blev stift, samt derefter fremtog sit eget Lem og i Vidnets Paasyn gned paa det, til Sæden gik fra ham, og at Arrestanten en Morgen, medens Vidnet laa i Sengen, stak Haanden ind under Dynen og tog fat paa Vidnets Lem.

XV. Hans Andreas Henrik Christian Petersen, født i Januar 1892, anbragt paa Hjemmet i Eftersommeren 1905, har forklaret, at Arrestanten mange Gange har befølt ham paa den bare Krop og paa Kønssdelene, saaledes at Vidnets Lem blev stift, og at han fik Sædafgang, samt at denne Behandling havde til Følge, at Vidnet ligesom afkræftedes og fik ondt i Ryggen. Han har videre forklaret, at Arrestanten flere Gange forlangte, at han skulde føle paa Arrestantens Lem, og at Arrestanten derpaa førte hans Haand hen paa Arrestantens blottede Lem og lod Vidnets Fingre glide frem og tilbage paa Lemmet.

Samme Vidne har forklaret, at han en Dag, da Arrestanten slog den ovenfor nævnte Otto Halberg, hørte denne sige til Arrestanten, at han, hvis Arrestanten ikke lod være med at slaa, vilde melde ham til Politiet for det, han gjorde ved Drengene.

Dette Vidnes Moder, Hansine Petersen, født Sørensen, har forklaret, at Sønnen i den Tid, han var paa Hjemmet, efterhaanden kom til at se daarlig og kraftesløs ud, men ligesom rettede sig, da han derefter kom ud paa Johannes Stiftelsen.

XVI. Carl Herluf Jørgensen, født den 3 August 1888, anbragt paa Hjemmet i Efteraaret 1905, har forklaret, at Arrestanten flere Gange, under Paaskud af at skulle undersøge ham, har taget fat om Vidnets Lem og gnedet paa det, saa det blev stift, og at Arrestanten

to Gange om Natten er kommen ind til Vidnet og har taget paa hans Lem. Vidnet har tilføjet, at Arrestanten forud for den uterlige Behandling har givet ham Cigaretter.

XVII. Poul Hansen, født den 3 Januar 1890, har til Forstanderen for Gelsted Skolehjem forklaret, at Arrestanten, under Foregivende af at ville undersøge, om Poul havde Brok, har krænget Forhuden paa hans Lem tilbage.

XVIII. Carl Christian Johannes Hulgren, født den 8 Oktober 1888, har edelig forklaret, at medens han i Foraaret eller Forsommeren 1905 opholdt sig paa Hjemmet, saa han og flere Dreng, deriblandt en Dreng ved Navn Valdemar Frederik Petersen gennem et Vindue i Drengenes Værelse, at Arrestanten inde i Spisestuen tog Skjorten tilside paa en Dreng, som maa antages at have været den forannævnte Lars Peter Vilhelm Olsen, og gned frem og tilbage paa Drengens Lem, saaledes at det rejste sig, at Arrestanten derefter hængte noget for Vinduet, formentlig fordi han hørte Drengene fnise, og at den paagældende Dreng senere fortalte Vidnet, at Sæden var gaet fra ham.

Fornævnte Lars Peter Vilhelm Olsen har imidlertid forklaret, at Arrestanten ikke har foretaget sig andet ved ham, end af ham som ovenfor anført forklaret, og at han ikke har fortalt Carl Hulgreen, at Sæden gik fra ham.

Den ovenfor nævnte Julius Christian Hansen har forklaret, at han fra Vinduet i Drengenes Værelse gennem Spisestuen har set, at Arrestanten ude i Køkkenet har krænget Forhuden tilbage paa en Drengs Lem.

XIX. Ovennævnte Valdemar Frederik Petersen, født den 20 Juli 1889, anbragt paa Hjemmet et Par Maaneder i Foraaret 1905, har forklaret, at han og nogle andre Dreng gennem Vinduet i Drengenes Værelse har set, at Arrestanten ude i Køkkenet med Haanden tog paa Lemmet af en Dreng, der maa antages at være identisk med Lars Peter Vilhelm Olsen, men at Vidnet ikke ved, om Arrestanten gned paa Lemmet, da Arrestanten derefter lukkede Døren til Køkkenet i.

Samme Vidne har forklaret, at Arrestanten har villet se, om Vidnets Lem var rent, idet Arrestanten sagde, at han kunde se, at Vidnet havde været hos Piger. Vidnet vilde imidlertid ikke knappe sine Benklæder op, og da Arrestanten selv vilde gøre dette, gav Vidnet ham et Skub, saa han faldt over mod Døren.

Dette Vidne har paa Forhørsdommeren gjort Indtryk af at give en tilbageholdende Forklaring.

XX. Peter Jessen, 16 Aar gammel, der var anbragt paa Hjemmet fra engang i Sommeren 1905 til 1 November samme Aar, har forklaret, at Arrestanten aldrig har vist sig uterlig overfor ham, men at flere Dreng, som var paa Hjemmet samtidig med ham, har talt om, at Arrestanten var svinsk mod dem. Han har lagt Mærke til, at Arrestanten flere Gange ogsaa udenfor den ugentlige Badedag var ude i Køkkenet med en eller anden af Drengene, at Krogen saa blev sat for Døren, og at Drengene, naar de saa kom ud fra Køkkenet, ofte grinte.

Svend Adrian, der, efter at Optagelseshjemmet ved April Flyttedag 1905 var henflyttet til en Ejendom i Lavendelstræde, boede i Hus sammen med Arrestanten, har forklaret, at han af flere af Drengene

paa Optagelseshjemmet har hørt sige, at Arrestanten drev Uterlighed med dem ved at manipulere deres mandlige Lem.

Valborg Mortensen, som en halv Snes Dage opholdt sig paa Optagelseshjemmet, efter at dette var flyttet til Lavendelstræde, har forklaret, at flere Drengene hver for sig til hende har beklaget sig over, at Arrestanten var uterlig mod dem, men at hun kun kan oplyse, at den foran nævnte Benedikt Larsen ofte af Arrestanten blev kaldt ud i Køkkenet, og at der derefter blev sat en Krog for Dørens indvendige Side.

De foran nævnte Drenges Forklaringer gaa som Regel ud paa, at Arrestanten, naar han har behandlet dem uterligt ude i Køkkenet, har sat Krog for Køkkendøren, og at Arrestanten, naar han første Gang skred til den uterlige Behandling, fortalte, at hans Fader havde været Læge, og at Arrestanten derfor havde Forstand paa, hvorledes Drengenes Kønssdele skulde holdes rene.

En Del af Drengene har endvidere forklaret, at de ikke, forinden Arrestanten foretog Gnidninger paa deres Lem, har kendt til saadanne Manipulationer.

Arrestanten har benægtet Rigtigheden af alle de mod ham som anført rettede Beskyldninger for Uterlighed, ligesom han har nægtet at være fremkommen med de af flere af Vidnerne omforklarede uhøviske Bemærkninger. Han har forklaret, at han har holdt Drengene til Renlighed, og herunder ogsaa kan have tilraadet dem at holde sig renlige paa Lemmet under Forhuden, samt at han kan have undersøgt, om Drengene led af Brok eller var befængte med Utøj, men han har bestemt fastholdt, at han ingensinde herunder eller iøvrigt har befølt Drengene paa Kønssdelene eller iagttaget, at deres Lem har rejst sig. Arrestanten har videre forklaret, at han, naar Drengene var i Bad, har sat Krog for Døren til Køkkenet, hvor Badningen foregik, for at forebygge, at de Piger, som var anbragt paa Hjemmet, kom derind, men han har tilføjet, at under Badningen af en Dreng var saa godt som altid en anden Dreng tilstede for at hjælpe til. Arrestanten har fremdeles med Hensyn til de mod ham rettede Beskyldninger forklaret, at han, for at faa Lejlighed til at tale i Enrum med en Dreng, kan være gaaet ud i Køkkenet med denne, at han, hvis Fader gav sig af med Homøopati, mulig kan have omtalt dette, og at han undertiden har, hvad der var ham tilladt, givet konfirmerede Drengene paa Hjemmet Cigaretter.

Arrestanten har nægtet, at han nogensinde har haft nogen af de foranførte Drengene oppe i Sengen hos sig.

Efter Arrestantens Formening skyldes de mod ham rettede Sigtelser, at der ved Juletid 1904 paa Hjemmet opholdt sig en ikke under Sagen tilstedekommet Dreng, som led af venerisk Sygdom, og hvis Lem Arrestanten derfor maatte vadske og forbinde. Da dette skete for lukkede Døre ude i Køkkenet, idet Drengens Sygdom blev holdt hemmelig for de andre Børn, mener Arrestanten, at disse har troet, at Arrestanten drev Uterlighed med Drengen, og at Sigtelserne mod Arrestanten for Uterlighed derefter har forplantet sig til de senere paa Hjemmet optagne Børn, der efter Arrestantens Formening for en stor Del var fjendtlig stemte mod Arrestanten og den Forening, som havde taget sig af dem.

Ligesom nu imidlertid nogle af de forannævnte Personer have været i Berøring med Arrestanten, forinden den af ham omtalte Dreng ved Juletid 1904 opholdt sig paa Hjemmet, og de af dem mod Arrestanten rettede Sigtelser saaledes maa antages at være uden Forbindelse med Arrestantens Behandling af den nævnte Dreng, saaledes er der under Sagen intet eller i al Fald intet Væsenligt fremkommet til Bestyrkelse af Arrestantens Paastand om, at de mod Arrestanten rettede Sigtelser skyldes fjendtligt Sindelag mod ham eller den Forening, for hvilken han virkede. Det maa tværtimod, selv bortset fra, at Vidnerne, saafremt de have faaet Lejlighed til at udtale sig herom, bestemt have nægtet at nære fjendtlige Følelser mod Arrestanten, endog efter det Oplyste antages, at flere af de Personer, der som ovenfor anført have afgivet Forklaringer mod Arrestanten, have næret venlige Følelser overfor ham.

Naar herefter henses til Mængden af de mod Arrestanten rejste Sigtelser og til, at de af de enkelte Vidner afgivne Forklaringer, forsaavidt saadant overhovedet har ladet sig gøre, gennemgaaende ere blevne bestyrkede ved de af de Andre afgivne Forklaringer og ogsaa i nogen Grad ved det iøvrigt Oplyste, medens de mellem Vidneforklaringerne foreliggende Uoverensstemmelser kun ere forholdsvis faa og mindre betydende, samt endelig til, at Vidnerne indtrængende ere blevne opfordrede til nøje at holde sig til Sandheden, at de forsaavidt de have haft Lejlighed til flere Gange at afgive Forklaring, paa alle Hovedpunkter have fastholdt deres Sigtelser, samt at deres Forklaringer i det Hele og Store bære Sandfærdighedens Præg, findes det, uanset at en stor Del af Vidnerne have gjort sig skyldige i Tyverier og andre Forseelser, ikke betænkeligt mod Arrestantens Benægtelse at gaa ud fra, at de mod ham rettede Sigtelser i alt Væsenligt ere rigtige.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 185, jfr. tildels § 183, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Nr. 287. **Randers Byraad (Asmussen)**

contra

Stiftamtmand, Kammerherre **v. Stemann** og Direktør **Georg Kragelund** som executores testamenti i Boet efter afdøde Købmand **Hans Boje** og tidligere afdøde Hustru **Caroline**, født **Hansen**, tillige som Repræsentanter for Boets øvrige rette Vedkommende (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Skifterettens Competence til Paakendelse af en Tvist mellem Parterne.

Frijsenborg-Faurskov Birks Skifterets Decision af 23 December 1905: Denne Sag afvises.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Maj 1906: Den paaankede Skifteretskendelse bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

De i den indankede Dom ommeldte, af Appellanten i Realiteten nedlagte Paastande høre i Boer, der behandles af Skifteretten, under dennes Paakendelse. Den Omstændighed, at Boet behandles af Testamentseksekutorer, vil nu ikke kunne føre til et andet Resultat. Den foreliggende Tvist falder nemlig nærmest ind under Bestemmelserne i Forordning 29 April 1785 § 2, der udtrykkelig nævner Skifteretten som kompetent til at paa-kende de der omhandlede Trætter. Men selv om Tvisten, som i Dommen antaget, maatte være at henhøre under Bestemmelserne i nævnte Forordnings § 3, maatte forøvrigt Resultatet blive det samme, idet der mangler Føje til at forstaa det der benyttede Udtryk »vedkommende Ret« paa anden Maade end som sigtende til den — almindelige eller specielle — Ret, under hvis Afgørelse hver enkelt af de i Paragrafen ommeldte Tvistigheder efter sin særlige Natur henhører. Herefter har den ex officio skete Afvisning fra Skifteretten ikke været beføjet, og Sagen vil derfor efter Appellantens Paastand være at hjemvise til Paakendelse i Realiteten.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Skifteretten og af samme i Realiteten paa kendes. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et under 11 Januar 1893 af Købmand Hans Boje, da i Randers, og Hustru Caroline, født Hansen, i Forening oprettet Testament med tilhørende Kodiciel af 25 Januar 1896 blev det af Testatorerne bestemt, at der ved den Længstlevendes Død efter Udredelsen af 200000 Kr. som Arv til deres eneste Barn, Datteren Karen, af deres Bo skulde anvendes et Beløb af 20000 Kr. til Oprettelsen af et Legat under Navn af »Jørgen Bojes Mindelegat«, at der, efter at Halvdelen af det øvrige Bo yderligere var udlagt fornævnte Datter som Arv, samt efter at der af den anden Halvdel var anvendt Beløb af ialt 5500 Kr. til tvende nærmere betegnede Legater, af Boets Restformue skulde oprettes et Legat under Navn af »Købmand Hans Bojes og Hustru Caroline, født Hansens Legat«, samt at dette saavel som det førstnævnte Legat skulde bestyres af Citanterne, Randers Byraad, eller det af samme dertil nedsatte Udvalg paa samme Maade som Købstadens øvrige kommunale

Legater. Ved en efter Hustruens Død under 29 Oktober 1898 oprettet testamentarisk Disposition testamenterede dernæst Købmand Hans Boje, der var forbleven hensiddende i uskiftet Bo, en Del Fællesboet tilhørende faste Ejendomme til et Legat, der under Navn af »Købmand Hans Bojes og Hustru Caroline, født Hansens Tillægslegat« skulde oprettes ved hans Død og bestyres af 3 i Randers boende, nærmere betegnede Mænd, hvornæst han endelig ved Kodiciel af 5 Marts 1902 traf den Bestemmelse, at de tvende førstnævnte Legater istedetfor af Citanterne skulde bestyres af Inspektionen for Randers Hospital eller, hvis dette ikke kunde »lade sig gøre«, af de samme Mænd, til hvilke Bestyrelsen af det forommeldte »Tillægslegat« var henlagt. Ved en under 23 Januar 1899 meddelt Paategning paa Testamentet erklærede Datteren Karen Boje i Forening med den for hende beskikkede Kurator, at hun intet havde at erindre imod og altsaa til sin Tid ingen Indsigelse vilde fremsætte mod Dispositionen af 29 Oktober 1898, og ved en Paategning af 8 Marts 1902 erklærede Datteren med Kurator, at hun med sin Fader var fuldstændig enig i alt, hvad han havde bestemt ved Kodicillen af 5 s. M. Efter at Hans Boje, der imidlertid var flyttet til Hadsten under Frijsenborg-Faurskov Birks Jurisdiktion, under 25 Juli 1903 var afgaaet ved Døden og hans og Hustrus Fællesbo var overtaget til Behandling af de Indstævnte, Stiftamtmand, Kammerherre v. Stemann i Ribe og Direktør Georg Krage-lund i Randers som executores testamenti, henvendte Citanterne — der ikke vilde anerkende Bojes Berettigelse til ved Dispositionerne af 1898 og 1902 at gøre Forandring i de af ham og Hustru truffne fælles testamentariske Dispositioner, hvilke derfor efter Citanternes Formening vedblivende maatte staa ved Magt, ogsaa forsaavidt Citanterne ved dem var indsatte til at bestyre de forommeldte 2de Legater — sig til de Indstævnte med Anmodning om, at denne Citanternes Opfattelse maatte blive anerkendt af dem saavelsom af Boets andre Vedkommende, og at Citanterne som Følge heraf maatte faa Lejlighed til at give Møde paa Skiftet. Da de Indstævnte herpaa gavede til Svar, at de ansaa Citanternes Opfattelse for urigtig, og at de ikke kunde give dem den ønskede Lejlighed til at møde, fremsatte Citanterne i et til de Indstævnte stilet Indlæg Begæring om, at de saaledes foreliggende Tvistepunkter efter stedfunden Procedure maatte blive forelagt vedkommende Skifteret til Afgørelse, hvorhos de for det Tilfælde, at denne Begæring toges til Følge, nedlagde Paastand om, 1) at Citanterne anerkendtes berettigede til Bestyrelsen af de 2de Legater »Købmand Hans Bojes og Hustru Caroline, født Hansens Legat« og »Jørgen Bojes Mindelegat«, 2) at Citanterne som Repræsentanter for det førstnævnte af disse Legater anerkendtes som Universalarving i Hans Bojes og Hustrus Dødsbo samt 3) at det ved den testamentariske Disposition af 1898 oprettede »Købmand Hans Bojes og Hustru, Caroline, født Hansens Tillægslegat« ikke paa noget Punkt »kom til at virke til Skade for« de to fornævnte Legater. Under en derefter for de Indstævnte stedfunden Udveksling af Indlæg blev der af en for »Dødsboet« mødende Sagsfører protesteret imod, at nogen af de saaledes nedlagte Paastande toges til Følge, og Sagen blev derefter af Eksekutorerne forelagt Frijsenborg-Faurskov Birks Skifteret, ved hvis under 23 December f. A. afsagte Kendelse den imidlertid ex officio blev afvist fra Skifteretten

med den Begrundelse, at det ved det foreliggende Tvistemaal ikke var en mellem Arvinger eller Kreditorer indbyrdes værende Strid, men derimod en af Citanterne over de Indstævntes Behandling af det paa-gældende Bo ført Anke, der forelaa til Paakendelse, og at Afgørelsen derfor i Medfør af Bestemmelsen i Fdg. 29 April 1785 § 3 maatte tilkomme ordinær Ret. Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have nedlagt Paastand om, at den afsagte Kendelse kendes uefterrettelig, og at Sagen hjemvises til Skifteretten til Paakendelse i Realiteten. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Hjemvisningspaastand have Citanterne gjort gældende, at da Afgørelsen af de foreliggende Tvistepunkter beror paa et Forhold, som i høj Grad berører samtlige i Boet Interesserede, nemlig Spørgsmaalet om Gyldigheden af de af Hans Boje i 1898 og 1902 oprettede testamentariske Bestemmelser samt da de af dem for Skifteretten nedlagte Paastande tildels staa i ligefrem Strid med de øvrige til Boet knyttede Interesser, maa Sagen i Virkeligheden anses at udgøre en Retstrætte mellem Citanterne paa den ene Side og Dødsboet samt alle de i dette som Arvinger, Legatarer eller paa anden Maade Interesserede, paa hvis Vegne ogsaa de Indstævnte ere optraadte, paa den anden Side, og saaledes ifølge Bestemmelsen i den foranførte Forordnings § 2 henhøre under Skifterettens Paakendelse. Det fremgaar imidlertid af det Foranførte, at den foreliggende Rets-tvist har sin Oprindelse af de Indstævntes Vægning ved at efterkomme den af Citanterne til dem rettede Begæring med Hensyn til Behandlingen af det omhandlede Dødsbo og umiddelbart angaar Spørgsmaalet om denne Vægningens Berettigelse. Idet Sagen saaledes angaar et Forhold, som maa anses ligefrem at falde ind under den i Fdg. 29 April 1785 § 3 givne Bestemmelse, der ved Udtrykket »vedkommende Ret« maa antages at sigte til den ordinære Ret, da det endvidere ikke vil kunne komme i Betragtning, at Udfaldet kan faa Betydning for den Retsstilling, der maatte tilkomme de øvrige i Boet Interesserede, af hvilke ingen ses umiddelbart at være optraadt imod de af Citanterne for Skifteretten nedlagte Paastande, samt da det endelig maa blive uden Betydning, at disse Paastande — som af Citanterne fremhævet — ikke ere rettede mod de Indstævnte personlig, men mod dem som Repræsentanter for Boet og de andre i samme Interesserede, maa det billiges, at Sagen ved den indankede Kendelse ex officio er afvist fra Skifteretten, og bemeldte Kendelse vil følgelig være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Det kan ikke billiges, at de i 1ste Instans fremlagte Indlæg i Strid med Lov 19 December 1903 § 6, jfr. § 1, ere vedhæftede Skifteakten istedetfor, at de burde have fulgt denne sammenhæftede i et særskilt Hæfte. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 357.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Balthazar Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 215 og 217.

Frijsenborg-Faurskov Birks ordinære Rets Dom af 24 April 1906: De ovenomhandlede af Indstævnte, Balthazar Nielsen af Haar, mod Citanten, Sognepræst Hofman (Bang) til Vithen-Haldum-Hadsten Menighed, dels i Skrivelse til ham og til Aarhus Stiftamt, dels i Indlæg til Retten, fremlagt den 27 Februar d. A., fremførte fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa bør Indstævnte og til det Offentlige betale det Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Sagfører Borchersen 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 September 1906: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Heise og Johnsen, 15 Kr. til hver. De idømte Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til een Maaned. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Balthazar Nielsen til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under 3 December 1905 indsendte Tiltalte, Husmand Balthazar Nielsen af Haar, der, som det maa antages, forment sig paa forskellig Vis forurettet af Sognepræst for Vithen-Haldum og Hadsteen Menigheder, Hofman (Bang),

til Amtmanden over Aarhus Amt en Skrivelse, hvori han blandt andet udtalte:

»Jeg beskylder Præsten for en Kæltringpræst, en Bedrager og en Hæler«.

Som det maa antages under Indtrykket af de formentlige Forurettelser, tilsendte Tiltalte endvidere Sognepræst Hofman (Bang) en den 22 December 1905 dateret Skrivelse, hvori Tiltalte bl. a. udtalte:

»For Deres Forhold lige over for mig og min Kone er De ikke den barmhjertige Samaritan. Det var Deres Pligt at udføre Deres Gerning . . . Jeg har skrevet til Stiftamtmanden i Skanderborg og benævnet dig for en Kæltring, Bedrager og Hæler«.

Under nærværende i 1ste Instans i den civile Proces' Former anlagte Sag har derefter Sognepræst Hofman (Bang) søgt Tiltalte og nedlagt Paastand om, at Tiltalte anses med Straf saavel for de i hans Skrivelse af 3 December 1905 benyttede Udtryk »en Kæltringpræst, en Bedrager og en Hæler« som for de i Tiltaltes Skrivelse af 22 s. M. fremsatte Udladelser »en Kæltring, Bedrager og Hæler« og den i samme Skrivelse indeholdte Sigtelse for Ubarmhjertighed og Pligtforsømmelse saavel som for det formentlig haanende Udtryk »dig«, hvorhos Hofman (Bang) har paastaet samtlige disse Udladelser mortificerede.

Ved Underrettsdommen er det antaget, at den i Tiltaltes sidstnævnte Brev fremsatte Udtalelse om, at Hofman (Bang) ikke overfor Tiltalte, dennes Kone og Børn er den barmhjertige Samaritan, samt den sammesteds anvendte Tiltaleform »dig« ikke er ærefornærmende for Hofman (Bang), men iøvrigt er den af denne nedlagte Paastand om Straf og Mortifikation tagen til Følge, saaledes at Tiltalte i Medfør af Straffelovens §§ 215 og 217 er anset med en Straf af simpelt Fængsel i 2 Maaneder; ved Dommen er derhos nogle af Tiltalte under Proceduren i 1ste Instans benyttede, for Hofman (Bang) fornærmelige Udladelser, der i det Væsenlige ere Gentagelser af de af denne paaklagede, mortificerede, hvornæst Tiltalte er tilpligtet at udrede Procesens Omkostninger i 1ste Instans efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salær til den for Sognepræst Hofman (Bang) beskikkede Sagfører sammesteds 20 Kr.

Sagen er nu efter Tiltaltes Begæring ved det Offentliges Foranstaltning indanket for Overretten paa den i Plakat 23 Maj 1840 foreskrevne Maade.

Tiltalte, der selv har procederet Sagen for Underretten, har erkendt, at han har forfattet og underskrevet de tvende ovennævnte Skrivelser, men har under Paaberaabelse af, at han har været berettiget til at benytte de deri fremsatte Udladelser, nedlagt Paastand om Frifindelse.

Det fremgaar af Sagen, at Tiltalte — efter at han, der tidligere har været gift, men hvis Hustru er død uden at efterlade sig Børn, i nogle Aar havde haft ugift Marie Jensen i sin Tjeneste som Husholderske, under hvilken Tjeneste hun, der alt, forinden hun tiltraadte

samme, havde 2 uægte Børn, fik flere Børn udenfor Ægteskab — i November 1904 ønskede at blive viet til nævnte Marie Jensen og i den Anledning henvendte sig til Sognepræst Hofman (Bang), hos hvem han bestilte kirkelig Lysning.

Ved denne Lejlighed udtalte Hofman (Bang) — efter hvis Fremstilling Antallet af de af Marie Jensen under hendes Tjeneste hos Tiltalte udenfor Ægteskab fødte Børn udgjorde 5, af hvilke Tiltalte kun vedkendte sig Paterniteten til de to — sin Beklagelse af eventuelt at være nødt til at foretage den af Tiltalte begærte Lysning saavel som den paafølgende Vielse, men da han efter sit videre Anbringende senere kom til at tænke paa, at han i det foreliggende Tilfælde maatte kunne opnaa Ændringer i Vielsesritualet, indsendte han i dette Øjemed gennem Biskoppen et Andragende til vedkommende Ministerium.

Idet han derhos, som det maa antages for at blive fritaget for at foretage den kirkelige Lysning, tillige paa Tiltaltes Vegne indgav Ansøgning om Vielsesbrev, undlod han at foretage den til Søndagen den 4 December 1904 berammede Lysning i Haldum Kirke og tilskrev samme Dag Tiltalte desangaaende med Tilføjende, at Sagen vilde komme til at staa hen, indtil Ministeriets Afgørelse forelaa.

Tiltalte indfandt sig derpaa, efter hvad Hofman (Bang) fremdeles har oplyst, gentagne Gange hos denne og forespurgte, om der var kommet Svar fra Biskoppen, og da der ved et af disse Besøg blev sagt ham, at der endnu ikke var kommet Svar, bemærkede Tiltalte, at han vilde træde ud af Folkekirken for at blive borgerlig viet, og at man havde fortalt ham, at han efter Vielsen kunde indtræde i Folkekirken igen. Hertil gav Hofman (Bang) intet mundtligt Svar, hvorimod han sendte Tiltalte en den 16 December 1904 dateret Meddelelse om, at han eventuelt vilde nære overvejende Betæneligheder ved paany at optage Tiltalte i Folkekirken, men at saadant vilde kunne ske ved Hjælp af en anden Præst, som Tiltalte maatte kunne formaa dertil.

Tiltalte meldte sig derefter ud af Folkekirken og blev i Februar 1905 borgerlig viet til Marie Jensen.

Efter Sagens Oplysninger maa det endvidere antages, at efter at Sogneraadet for Vithen m. fl. Sogne forinden Tiltaltes Ægteskab med Marie Jensen havde ladet nogle af hendes Børn, som hun havde hos sig, anbringe andetsteds, ønskede Tiltalte og hans Hustru i Efteraaret 1905 at faa et af hendes Børn, et Pigebarn i en Alder af mellem 7 og 9 Aar, til hvilket Tiltalte efter Hofman (Bangs) Fremstilling, der forsaavidt ikke er benægtet af Tiltalte, ikke er Fader, og som var anbragt i Pleje i Omegnen af Ryomgaard, hjem til sig, i hvilken Anledning Tiltalte henvendte sig til Hofman (Bang), til hvem Varetagelsen af alt vedrørende Plejebørn i Vithen-Haldum-Hadsten Kommune er overdraget af Sogneraadet, med Anmodning om en Anbefaling.

Hofman (Bang), der ikke ansaa Tiltaltes Hjem som egnet til Plejehjem, og efter hvis uimodsagte Fremstilling Barnets Anbringelse hos Tiltalte vilde faa økonomisk Betydning for Kommunen, idet denne eventuelt vilde kunne komme til at udrede et Tilskud til Barnets Underhold, som hidtil havde været ydet af en lokal Plejeforening, ønskede imidlertid først en Forhandling om Sagen med Sogneraadet,

og efter at dette under 2 Oktober 1905 havde tilskrevet Hofman (Bang), at det ommeldte Barn ingen Gavn vilde have af at blive flyttet til Haar, tilskrev han samme Dag Tiltalte i Overensstemmelse hermed.

Tiltalte maa nu anses at have villet gøre gældende, at Hofman (Bang) har gjort sig skyldig i Pligtforsømmelse ved at undlade at foretage Lysning for Tiltalte og Marie Jensen, og at han har bedraget Tiltalte ved at nægte at foretage eller dog udsætte deres Vielse, uanset at Tiltalte efter sit Anbringende havde tilvejebragt samtlige de Attester, der forlangtes, hvorhos Tiltalte med de af ham om Hofman (Bang) benyttede Udtryk »Kæltring (Kæltringpræst) og Hæler« maa antages at sigte til, at Hofman (Bang) i Forbindelse med Sogneraadet har forhindret Opfyldelsen af Tiltaltes Ønske om at faa Marie Jensens ovenomtalte Barn anbragt i sit Hjem.

Idet Tiltalte imidlertid hverken i 1ste Instans eller her for Retten har oplyst nogetsomhelst, der kunde give ham Føje til, som sket i sine Skrivelser af 3 og 22 December 1905 om Hofman (Bang) at benytte de ovennævnte, for denne ærefornærmende Udladelser, hvorfor der ved Underrettsdommen er paalagt ham Strafansvar, maa det billiges, at Tiltalte, der maa antages at være ca. 60 Aar gammel, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Dommen er anset efter Straffelovens §§ 215 og 217 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Mortifikationen — — — — ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 8 Januar.

Nr. 347. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Carl Christian Albert Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Stubbekøbing Herreds Ekstrarets Dom af 10 September 1906: Tiltalte Carl Christian Albert Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Gaard-ejer R. Strange 26 Kr. samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Holst og Raunsgaard, henholdsvis 12 og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssag-

fører Bentzen, betaler Tiltalte, Tjenestekarl Carl Christian Albert Jensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Albert Jensen til Højesterets-sagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekøbing Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Tjenestekarl Carl Christian Albert Jensen, aktioneret for Vold.

Sagens Omstændigheder, saaledes som de ere oplyste ved Tiltaltes i det Væsenlige med det iøvrigt Oplyste stemmende Tiltaaelse, ere følgende:

Tiltalte fik i Begyndelsen af August Maaned 1906 Høstarbejde hos Gaardejer Strange i Falkerslev, men allerede efter 4 Dages Forløb forlod han den 8 s. M. Tjenesten, fordi Strange havde udtalt sin Misfornøjelse med hans Arbejde, de skiltes dog fra hinanden uden Vrede og med den Aftale, at Tiltaltes Søster, der tjente hos Strange, skulde bringe det Beløb af 8 Kr., Tiltalte havde tilgode i Løn, en af Dagene, naar hun besøgte sine Forældre i Maglebrænde, hos hvem Tiltalte boede.

Den 11 s. M. sendte Strange Bud til Tiltalte, at denne selv maatte komme og hente sit Tilgodehavende. Tiltalte cyklede derpaa samme Dags Aften til Stranges Gaard.

Allerede da han kørte hjemmefra, havde han overvejet at tilføje Strange, hvem han var vred paa, fordi denne ikke som lovet sendte ham Pengene, Overlast, og undervejs tog han i Nærheden af Falkerslev et Flintestensstykke af Form som en Kile, der henlaa paa Vejen, til sig for at benytte det, hvis han fik Lejlighed til at øve Vold mod Strange.

Da Tiltalte var kommen ind i Køkkenet hos Strange, og denne nu sagde, at han kun vilde give ham 6 Kr. for Arbejdet, idet dette havde vist sig ikke at være mere værd, besluttede Tiltalte sig til at udføre Overfaldet, til hvilken Hensigt han efter at have faaet de 6 Kr. opfordrede Strange til at følge med ud til Landevejen.

Strange fulgte ogsaa Tiltalte ud af Køkkendøren, men da Tiltalte nu flere Gange gentog Opfordringen til at følge med ud til Vejen, blev Strange vred og opfordrede Tiltalte til hurtigst »at skrubbe ud« fra Ejendommen, og for at faa Tiltalte til hurtigere at forføje sig bort, gav han ham med Haanden et Puf.

Om dette Puf eller Slag har Tiltalte forklaret, at det var stærkt, at han ikke kan sige, om det ramte Skulderen eller Tindingen, men at han dog tror, at det var Tindingen.

Tiltalte tildelte nu med højre Haand, som omfattede Stenen, der har en spids og en stump Kant, og er saa stor, at naar en voksen Mands Haand knyttes over den, rager Kanterne ud over Haandens Sider, Strange et stærkt Slag i Panden og derefter yderligere 2 Slag i Ansigtet. Strange greb derpaa fat i Tiltalte og trængte ham op imod Hegnet for at holde ham der, indtil der paa hans Raab kunde komme Assistance til, men da han paa Grund af Blodtabet fra Saarene blev udmattet, maatte han slippe Tiltalte, der straks flygtede og under Flugten bortkastede Stenen, der er bleven funden paa det af ham opgivne Sted og da endnu havde Mærker af Blod.

Ifølge en af Læge Bruhn, der samme Aften undersøgte Strange, afgiven Erklæring, havde Strange i Panden et 5 Ctm. langt, retliniet, til »periost« gaaende Saar, paa venstre Øre nogle overfladiske Hudsaar af ringe Dybde og Længde og paa Hagen et 2 Centimeter langt Saar, som var temmelig dybt, af hvilke førstnævnte Saar maa antages frembragt med et skarpt Redskab, medens et stumpt Redskab kan have frembragt sidstnævnte.

I sin Erklæring udtalte Læge Bruhn, at Saarene, der maatte sys sammen, næppe kunde antages at ville faa blivende Følger, men at Saaret i Panden maaske vilde efterlade et vansirende Ar.

Strange har efter sin Forklaring lidt af Hovedpine og Kvalme samt Smerte i Saarene, men i Retsmødet den 25 August har Strange forklaret, at Saarene da var lægte og ikke vilde have Indflydelse paa hans fremtidige Helbred, dog at Saaret i Panden har efterladt et Ar, som han formentlig vil bevare sit Liv.

Efter alt Foreliggende mangler der tilstrækkelig Føje til at statuere, at Strange har været sagesløs, og Tiltalte, som er født den 15 Oktober 1882 og ikke tidligere er straffet ved Dom, hvorimod han den 24 Juni 1902 inden Stubbekøbing Herreds Politiret for Vold har vedtaget at erlægge en Bøde paa 10 Kr. til bemeldte Herreds Politikasse, er derfor ved den indankede Dom med Rette anset efter Straffelovens § 203, og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende.

Da det derhos billiges, at det i Overensstemmelse med den af Strange derom nedlagte Paastand er paalagt Tiltalte at godtgøre Strange Helbredelsesudgifter med 16 Kr., og der ikke findes Grund til at nedsætte det Beløb af 10 Kr., der efter Underdommerens Skøn — hvilket Strange har underkastet sig — er tilkendt i Erstatning for Lidelse og Vansir, — — — — vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Fredag den 11 Januar.

Nr. 3. Møller P. Hübschmann (Liebe)

contra

Læge H. Vilandt (Nellemann),

betræffende en Fiskeriret.

Ribe Købstads Politirets Dom af 4 November 1902: Indklagede bør for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 September 1903: Indstævnte, Møller P. Hübschmann, bør til Ribe Købstads Kæmnerkasse bøde 100 Kr. og til Citanten, Læge H. Vilandt, betale i Erstatning 200 Kr. I Sagsomkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanten 100 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af det i Aaret 1721 optagne Tingsvidne i Forbindelse med Sagens øvrige, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke med Sikkerhed sluttes, at det kongelige Skøde af 8 Oktober s. A., hvoraf Indstævnte udleder sin paastaaede Eneret til Fiskeri i Strømmen fra Ydermøllen, har hjemlet Skødehaveren en saadan Ret i videre Udstrækning end af Appellanten indrømmet, nemlig indtil den vest for Mølleværket beliggende Landevejsbro. Appellanten vil derfor være at frifinde.

Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser ville være at ophæve. Processens Omkostninger for Højesteret findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Møller P. Hübschmann, bør for Tiltale af Indstævnte, Læge H. Vilandt, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Politiretten og Landsoverretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 31 Januar 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkø) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 46.

Fredag den 14 Januar.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Citanten, Læge H. Vilandt i Ribe, har under nærværende Sag, idet han har anbragt, at Indstævnte, Møller P. Hübschmann, sammesteds, ved den ham tilhørende Ribe Ydermølle har opstillet et saakaldet Ørredspring til Fangst af Ørreder paa et Sted i Ribe Aa, hvor Citanten formener sig eneberettiget til Fiskeriet, i 1ste Instans ved en Politiret sagsøgt Indstævnte, hvem han har paastaaet idømt Bøder i Henhold til Lov om Fiskeriet i ferske Vande af 26 Marts 1898 § 11 samt tilpligtet efter samme Lovs § 12 at betale i Erstatning Værdien af de fangede Fisk, saaledes som denne Værdi, eventuelt ved Indstævntes Ed, maatte blive oplyst, eller i hvert Fald en Erstatning af 5 Kr. for hvert Etmaal i det før Sagens Anlæg forløbne Aar, ialt 1825 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Politiretsklagens Dato den 10 August 1900, indtil Betaling sker, hvilken Paastand dog under Proceduren er bleven ændret saaledes, at det nævnte Erstatningsbeløb er nedsat til 1520 Kr., hvorhos Citanten mest subsidiært har paastaaet sig tilkendt en mindre Erstatning, ikke under 100 Kr. Da Indstævnte efter sin derom nedlagte Paastand ved Politiretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, deriblandt navnlig et for Overretten fremlagt Oversigtskort, at Ribe- eller Nibsaa under dens Løb gennem Ribe Købstad ved to i samme beliggende Øer deles i 3 Arme, og at der ved hver af de to nordlige Arme ligger en Mølle, nemlig Ydermøllen ved den nordligste og Midtmøllen ved den mellemste Arm, hvorhos der maa antages i tidligere Tid ogsaa ved det sydlige Løb at have ligget en Mølle, som imidlertid er nedlagt, hvorimod der i dette Løb er anbragt en saakaldet Frisluse. Ikke langt fra det Sted, hvor de tre nævnte Løb atter forene sig, og tæt nedenfor Møllerne og den nævnte Frisluse ere Løbene overskaarne af en gennem Ribe førende, med Broer over Løbene forsynet Landevej eller Landevejsgade. Det er endvidere in confesso under Sagen, at det omhandlede Ørredspring — der ogsaa betegnes som en »Ørredhæk«, og som bestaar af et Tremmeværk, der fastgøres i Strømmen og er beregnet paa at opfangne Ørrederne, naar de vandre opad Aaen — er anbragt ved Siden af det til Ydermøllen hørende Møllehjul, saa at det i Forbindelse med

dette spærrer for Løbet i den Del af Aaen, der ligger mellem Møllebroen og Slusen eller Stigbordet mod Øst og Landevejsbroen mod Vest.

Det er ubestridt, at Citanten har Eneret til Fiskeriet i en bestemt Del af Ribe Aa, hvilken Eneret er ham overdraget ved Skøde af 17 December 1888, der er udstedt af Stiftsovrigheden over Ribe Stift som Direktion for det Mathurinske Legat, men Indstævnte har gjort gældende, dels at Omraadet for Citantens Eneret mod Øst op ad Aaløbet er begrænset af de ovennævnte Landevejsbroer og saaledes ikke omfatter Aaløbet ud for Møllen, hvor Ørredspringet er anbragt, dels at dette Fiskeriredskab af ham og tidligere Mølleejere har været anbragt saa længe paa dets nuværende Plads, at han under enhver Omstændighed har vundet Hævd paa Retten til at fiske med det.

Det af Indstævnte saaledes anførte er benægtet af Citanten, som formener, at hans Fiskeriret begynder ved selve Møllen eller det ved samme anbragte Stigbord, og til Støtte herfor har fremlagt Udskrifter af de afsagte Domme i en af L. G. Ludvigsen og N. Ludvigsen i Ribe som Befuldmægtigede for de daværende Forpagtere af det Mathurinske Legats Fiskeriret mod Købmand Schultz og Farver Nielsen sammesteds for ulovlig Fangst af en Stør under Landevejsbroen Vest for Midtmøllen anlagt Sag, der blev paakendt ved Overrettens upaaankede Dom af 23 Februar 1891 med det Resultat, at de Indstævnte efter Analogi af Lov om Jagten af 1 April 1871 § 19 hver for sig blev ansete med en Citanten tilfaldende Bøde af 5 Kr., idet Spørgsmaalet om Udstrækningen af Legatets Fiskeriret dengang blev afgjort saaledes, at denne Rettighed antoges at begynde ved Møllerne.

Efter de i den nævnte Sag fremkomne Oplysninger er den omhandlede Fiskeriret støttet paa et Skøde, hvorved Kong Frederik den Fjerde under 8 Oktober 1721 overdrog til Etatsraad og Stiftsbefalingsmand over Ribe Stift Hendrik Ernst von Calneien, foruden nogle paa Riberhus Ladegaard værende gamle Huse med Gaardsrum og Indkørsel, endvidere, som det i Skødet hedder, »Riberhus Slots Jorder, Mark og Eng, med derved liggende Blegdam og Fiskeri samt al dets Ejendom og Herlighed . . . og rette Tilliggende, være sig af Agger og Eng, Skov, Mark, Krat, Hede, Kier og Mose, Fiskevand og Fægang . . . aldeles intet undtagen i nogen Maader, i hvad Navn det haver eller nævnes kan, som nu dertil ligger og af Alderstid dertil ligget haver og dertil med Rette ligge bør« . . .

Under Henviisning til dette Skøde lod Stiftsbefalingsmand von Calneien ifølge Stævning af 25 November 1721 til Magistraten i Ribe og Amtsforvalteren sammesteds optage et Tingsvidne ved Ribe Byting for, som det i Stævningen hedder, at bevise, hvorledes og hvorvidt hans Formand saavel som han selv havde brugt og nydt de ham ved Skødet overdragne Jorder, og var der i dette Øjemed stævnet 11 i Ribe boende Personer for at aflægge edelige Forklaringer bl. a. om, hvorlænge og hvorvidt de nævnte Jorder samt vedhørende Blegdam og Fiskeri var brugte af Vidnecitanten og tidligere Stiftsbefalingsmænd. Under Tingsvidnet, som optoges den 2 og 16 December 1721, mødte 8 af de indstævnte Vidner og afgav edelige Forklaringer, og fra de 3 øvrige som Vidner indstævnte Personer samt fra en ustævnt Person blev der fremlagt skriftlige edelige Forklaringer angaaende det paagældende Forhold. De saaledes afgivne Forklaringer og Erklæringer — hvorefter et

af Vidnerne i over 45 Aar, to andre i ca. 40 Aar og de øvrige i Tidsrum mellem 10 og 32 Aar havde kendt de omhandlede Forhold — gaa med Hensyn til Fiskeriet ud paa, at »Ribe Slots Fiskeri« eller »Slottens Fiskeri« i Hovedstrømmene strakte sig fra »Ribe trende Møller« eller »Ribe trende Møllebroer« eller »Riber Broer« og videre ned gennem de ovennævnte tre Aaløb og det Løb, hvori disse forene sig, til Ydre Bjerrum, samt at der endvidere til bemeldte Fiskeri — foruden Fiskerettighed paa nærmere angivne Strækninger af tre til Aaen løbende Bistrømme — hørte nogle saakaldte »Aalesætter«, derunder navnlig, som det hedder, det andet Sæt med Aalehammer fra alle tre Møller, eller, som et af Vidnerne har udsagt, fra Yder- og Midtmøllen op i Nibsaa. Efter at Stiftsbefalingsmand von Calneiens Enke var afgaaet ved Døden, blev de omhandlede Ejendomme, derunder ogsaa Fiskeriet, af hendes Dødsbo stillede til Auktion og ved Aktionsskøde af 13 December 1746 overdragne til Kaptajn Carl von Calneien, i hvilket Skøde det Overdragne er beskrevet omtrent paa samme Maade, som i Skødet af 8 Oktober 1721, dog saaledes, at der med Hensyn til Ejendommens rette Tilliggende tillige er henvist til »Højkongelig og andre Skøder samt lovlige Adkomstbreve, Over- og Underrettsdomme, Tingsvidner og Beviser«. De nævnte Ejendomme blev derefter med de samme eller lignende Udtryk overdragne af Kaptajn Carl von Calneien ved Skøde af 20 Marts 1750 til Stiftsbefalingsmand Holger Scheel og af denne ved Skøde af 19 Februar 1751 til Stiftsbefalingsmand Grev v. Oertzen og Biskop Hans Adolf Brorsen som Direktører for det Mathurinske Legat, hvorved bemærkes, at i det sidstnævnte Skøde er det Fiskeri, der var Genstand for Overdragelsen, benævnt »Lakse og anden Fiskeri«. Fiskeriet, som efter det fornævnte Tingsvidne af 1721 allerede før dettes Optagelse havde været bortforpagtet, blev, efter hvad der iøvrigt er oplyst, ogsaa udlejet i senere Tid og navnlig i hele den Tid, hvori det tilhørte det Mathurinske Legat, og i de under Sagen fremlagte Lejekontrakter af 13 November 1750 og 9 Januar 1754 siges Fiskeriet at være »bestaaende i Strømmen fra Overmøllen, Midtmøllen og Ydermøllen, strækkende sig efter Tingsvidne af 2 December 1721 forbi Ydre Bjerrum, alt ligesom forrige Forpagtere det udi Forpagtning og Brug haft haver, intet i nogen Maade undtagen, medens det i en Lejekontrakt af 29 August 1877, hvorved Fiskeriet udlejedes fra 1 Januar 1878, og som ved senere Paategninger forlængedes til at gælde indtil 31 December 1889, hedder, at »Fiskeriet drives i Strømmen fra Over-, Midt- og Ydermøllebroerne til forbi Yderbjerrum«. Den omhandlede Fiskeriret ses i Tidens Løb kun at være bleven indskrænket derved, at der ved en inden Ribe Byting den 1 September 1818 afsagt Dom blev statueret, at tvende Aalesæt, der, som i det oftnævnte Tingsvidne ommeldt, fandtes ovenfor Møllerne, ved Hævd var komne i de paagældende Møllejeeres lovlige Besiddelse, hvorved det med Henviisning til Tingsvidnet udtrykkelig udtaltes, at bemeldte Aalesæt oprindeligt havde hørt ind under det Mathurinske Legats Fiskeriret.

I Henhold til de saaledes foreliggende Oplysninger gik den nævnte Overrettsdom af 23 Februar 1891 ud fra, at det i 1721 optagne Tingsvidne fremdeles maatte anses som Bevis for Fiskerirettens Omfang. Det i saa Henseende ved Dommen antagne Resultat støttedes paa, at

7 af de afhørte Vidner havde benyttet Udtrykket »Ribe trende Møller« som Betegnelse for Stedet, hvor Fiskeriet begyndte, medens dette af 2 andre Vidner, der havde afgivet skriftlige edelige Erklæringer, var benævnt »Ribe trende Møllebroer«, og af de øvrige 3 Vidner, af hvilke det ene havde forklaret sig mundtlig og de to andre afgivet skriftlige Erklæringer, var betegnet som »Riber Broer«. Foruden hvad saaledes Flertallet af Vidnerne havde udsagt, fandtes tillige andre Omstændigheder at tale for, at Fiskeriretten maatte anses at begynde ved Møllerne, i hvilken Henseende det i Dommen udtaltes, at ligesom det i og for sig var antageligt, at Rettigheden havde omfattet hele den Strækning af Aaløbet, der laa eller havde ligget nedenfor Møllerne, saaledes bestyrkedes dette ogsaa derved, at der paa den Tid, da Tingsvidnet optoges, til det paagældende Fiskeri ogsaa hørte visse Rettigheder, nemlig Ret til forskellige Aalesæt, i de ovenfor Møllerne beliggende Aastrækninger, idet det herefter fandtes uantageligt, at de ubetydelige Aastrækninger, der laa mellem Møllerne og Landevejsbroerne, ikke skulde være indbefattede under Fiskeriretten. Endelig henvistes ogsaa til de foran anførte Forpagtningskontrakter samt til en under Sagen fremlagt Attest af 15 Oktober 1887 fra Ribe Stiftsøvrighed, som gik ud paa, at det af samme som Bestyrelse for det Mathurinske Legat altid havde været antaget, at Fiskeriretigheden begyndte nedenfor Over-, Midt- og Ydermøllen og ikke fra de over Møllestrømmen førende Landevejsbroer.

De Dokumenter og Bevisligheder, paa hvilke Overrettens tidligere Afgørelse med Hensyn til Fiskerirettens Udstrækning er støttet, have alle i nærværende Sag paany været forelagte for Overretten, og der er derhos fremkommet yderligere Oplysninger, som tale for Rigtigheden af Citantens Opfattelse, deriblandt det foran nævnte Skøde til Citanten af 11 December 1888, hvori udtales, at den ved Skødet overdragne Eneret til Fiskeri »drives i Strømmene fra Overmøllen, Midtmøllen og Ydermøllen, strækkende sig efter Tingsvidnet af 2 December 1721 forbi Ydre Bjerrum«.

Fra Indstævntes Side er ikke fremført noget af Betydning, som kunde lede til Antagelse af et andet Resultat, idet der intet vil kunne støttes paa den af ham paaberaabte Omstændighed, at han er forpligtet til at vedligeholde Bolværket udfor Møllens Grund, som strækker sig indtil Landevejsbroen, ligesom det ogsaa er uden Betydning, hvorvidt Citanten, som af Indstævnte anbragt, paa Grund af de faktiske Forhold maatte være udelukket fra selv at drive Fiskeri ovenfor Landevejsbroen ved Ydermøllen. Der maa derfor ogsaa under nærværende Sag gaas ud fra, at Citantens Eneret til Fiskeri begynder ved Møllerne, og under denne Forudsætning maa der gives Citanten Medhold i, at der ikke kan være Spørgsmaal om at sætte Grænsen for Rettigheden noget andet Sted end ved den Del af Mølleværket, som danner Skellet mellem Vandet ovenfor og Vandet nedenfor Møllen, nemlig de ved Møllebroen værende Stigbord. I Overensstemmelse hermed maa der ved Udtrykket »Møllebroerne«, forsaavidt dette, som meldt, ses at være anvendt dels af 2 Vidner under den oftnævnte Tingsvidnesag, dels i Lejekontrakten af 29 August 1877 til at angive Grænsen for Fiskeriet, antages at være sigtet til de til selve Møllerne førende og i Mølledriften benyttede Broer, og denne i og for sig naturlige Forstaaelse af Ud-

trykket — der iøvrigt ogsaa findes brugt i andre under nærværende Sag fremlagte Lejekontrakter angaaende Fiskeriet — kan ikke anses afkræftet ved, hvad Indstævnte har søgt at oplyse om, at det er almindeligt i daglig Tale ogsaa at benævne Landevejsbroerne som »Møllebroer«, da en saadan Sprogbrug, selv om den maatte være almindelig, ikke vilde være til Hinder for at anvende samme Betegnelse i en anden og nøjagtigere Betydning til at bestemme Grænsen for den omhandlede Rettighed.

Efter det Anførte vil den af Indstævnte paastaede Ret til at drive Fiskeri i Aaløbet mellem Landevejsbroen og Møllebroen være afhængig af, hvorvidt han maatte have vundet lovlig Hævd paa Benyttelsen af det ommeldte Ørredspring. I saa Henseende har Indstævnte ved Vidner søgt at godtgøre Rigtigheden af sit Anbringende om, at det nævnte Redskab af ham og hans Forgængere i Besiddelsen af Møllen i 50 Aar, stedsse har været anbragt og benyttet til Fiskeri paa samme Sted som nu, hvorhos han har gjort gældende, at der til at erhverve Adkomst til Brugen af Ørredspringet som en faststaaende og synlig Indretning ikkun kunde udkræves 20 Aars Hævd, og at det altsaa maa være tilstrækkeligt, naar en saadan Hævd kan anses at foreligge.

Det er imidlertid in confesso, at Ørredspringet kun har været udsat i Aaen i den sædvanlige Fangsttid fra Begyndelsen af April til Slutningen af Oktober Maaned og hvert Aar har været optaget om Vinteren, samt at der af Hensyn til Mølledriften kun er blevet fisket med det om Natten og kun, naar Vandmængden i Aaen var saa rigelig, at Mølledriften ikke kunde lide Afbræk ved Fiskeriet, saaledes at dette, efter hvad Indstævnte nærmere har anbragt, ikke kan antages at have været drevet i mere end 40 Nætter i Løbet af et Aar. Under disse Omstændigheder og efter hvad der er oplyst om Beskaffenheden af det omhandlede Apparat, kan der ved dettes temporære Anbringelse i Aaløbet ikke anses at være udøvet en saadan stadig Brug, som kunde være Genstand for Hævdserhvervelse i Medfør af D. L. 5—5—2, jfr. 5—5—1, men til Erhvervelsen af den omspurgte Fiskeriet maatte udkræves Alderstidshævd, og en saadan Hævd vil i nærværende Tilfælde alene af den Grund være udelukket, at Ejerne af Ribe Ydermølle fra Aaret 1843 indtil Udgangen af Aaret 1877 stedsse have været Forpagtere af det Mathurinske Legats Fiskeriet i dens hele Udstrækning, saaledes som det nærmere er oplyst ved de af Citanten fremlagte Lejekontrakter af 17 Maj 1859, 17 Maj 1866, 13 August 1870 og 19 Februar 1874 samt ved en Skrivelse af 4 December 1851 fra den daværende Ejer af Møllen, Hans Müller, til Stiftsøvrigheden og en anden Skrivelse fra samme Hans Müller af 8 Juni 1852, hvoraf fremgaar, dels at det samme Lejeforhold havde bestaaet siden 1843, dels at Forpagteren har haft Tilladelse til Fremleje af Fiskeriet eller en Del af dette. Der vilde saaledes først fra Begyndelsen af Aaret 1878 at regne kunne blive Spørgsmaal om en selvstændig Hævdserhvervelse i den ommeldte Retning til Fordel for Ejerne af Ydermøllen, og selv om det ved den nævnte Vidnesforklaring kunde anses godtgjort, at Ørredspringet siden det nævnte Tidspunkt hvert Aar er blevet anbragt paa sin Plads — hvilket overfor Citantens Benægtelse ikke findes med Sikkerhed at være oplyst — vilde dette efter det Ovenanførte

være utilstrækkeligt til at begrunde den af Indstævnte fremsatte Paastand.

Idet der saaledes maa gaas ud fra, at Indstævnte uden lovlig Adkomst har drevet Fiskeri paa et Omraade, hvor Citanten har Eneret til Fiskeriet, vil Indstævnte være at anse efter den fornævnte Lov af 26 Marts 1898 § 11, jfr. § 13, med en Bøde til Ribe Købstads Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 100 Kr., hvorhos han vil være at tilpligte at betale Citanten Erstatning. Da der i Henseende til den af Citanten nedlagte Erstatningspaastand ikke er tilvejebragt nogen Oplysning om Værdien af de ulovligt fangede Fisk og ikke findes Hjemmel til, som af Citanten henstillet, at paalægge Indstævnte under Ed at fastsætte Værdien, vil Erstatningen i Henhold til den nævnte Lovs § 12 være at beregne med 5 Kr. for hvert Etmaal, hvori Ørredspringet har været benyttet i Løbet af det sidste Aar før Sagens Anlæg, og da der efter Parternes Procedure maa antages kun at være drevet Fiskeri med det i 40 Nætter af Aaret, bliver Erstatningen at bestemme til 200 Kr., idet der ikke, som af Indstævnte paastaet, kan være Spørgsmaal om at regne hver af de paagældende Nætter for et halvt Etmaal med Hensyn til Fastsættelsen af Erstatningsbeløbet.

Sagens Omkostninger, der ere ophævede ved Politiretsdommen, findes Indstævnte at burde godtgøre Citanten for begge Retter med et Beløb af 100 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Mandag den 14 Januar.

Nr. 5. Møllerne **H. Hansen** og **P. Hübschmann** (Liebe)

contra

Læge **H. Vilandt** (Nellemann),

betræffende en Fiskeriret.

Ribe Købstads Politirets Dom af 14 Juli 1903: De Indklagede, Møllerne H. Hansen og P. Hübschmann af Ribe, bør til Ribe Købstads Kasse erlægge en Bøde paa 20 Kr. hver, hvorhos de, En for Begge og Begge for En, ville have at betale som Erstatning til Klageren, Læge H. Vilandt af Ribe, 20 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 10 August 1900, indtil Betaling sker. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Maj 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det bemærkes, at Overrettens i den indankede Dom nævnte Dom af 7 September 1903 ved Højesterets Dom af 11 denne Maaned er forandret derhen, at Møller Hübschmann er frifunden for Læge Vilandts Tiltale.

Af det i Aaret 1721 optagne Tingsvidne kan det ikke med Sikkerhed sluttes, at det kongelige Skøde af 8 Oktober samme Aar, hvoraf Indstævnte udleder sin paastaede Eneret til Fiskeri i Kongens øde Møllestrøm, har hjemlet Skødehaveren en saadan Ret i videre Udstrækning end af Appellanterne indrømmet, nemlig indtil den vest for »Frislusen« beliggende Landevejsbro. Appellanterne ville derfor være at frifinde.

Processens Omkostninger i alle Instanser findes Indstævnte at burde betale til Appellanterne med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Møllerne H. Hansen og P. Hübschmann, bør for Tiltale af Indstævnte, Læge H. Vilandt, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanterne med 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Idet Indstævnte, Læge H. Vilandt i Ribe, har anbragt, at Citanterne, Møller H. Hansen og Møller P. Hübschmann, begge sammesteds, ved den dem som Ejere, henholdsvis af Midtmøllen og Ydermøllen i Ribe, i Forening tilhørende saakaldte Frisluse i Ribe Aas Overmøllestrøm, den 11 Juli 1900 have ladet anbringe et Ørredspring yderst paa Floddet i den halve Bredde af Frislusen, der gaar fra Bred til Bred, og som er beliggende i den Del af Aaen, hvor Indstævnte har Eneret til Fiskeri, har han under nærværende i første Instans ved en Politiret anlagte Sag paastaet Citanterne idømte Bøder i Henhold til Lov om Fiskeri i ferske Vande af 26 Marts 1898 § 11 samt in solidum tilpligtede efter samme Lovs § 12 at betale i Erstatning Værdien af de fangede Fisk, saaledes som denne Værdi, eventuelt ved Citanternes Ed, maatte blive oplyst, eller i hvert Fald en Erstatning af 150 Kr., nemlig 5 Kr. for hvert af de 30 Etmaal, hvori Ørredspringet efter Indstævntes Anbringende uafbrudt har staaet og været ulovligt benyttet siden dets Anbringelse indtil Forligsklagens Dato den 10 August 1900, tilligemed Renter af den ommeldte Erstatning 5 % p. a. fra nysnævnte Dato, indtil Betaling sker, hvorhos Indstævnte yderligere har paastaet sig paa lignende Maade tilkendt Erstatning for den Tid, hvori bemeldte Fiskeredskab »herefter bliver staaende«.

Ved Politiretsdommen ere Citanterne ansete hver med en Bøde af 20 Kr. til Ribe Købstads Kasse samt tilpligtede in solidum at betale

til Indstævnte 20 Kr. i Erstatning med Renter deraf som paastaet, og Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de lige-
som i første Instans have paastaet sig frifundne for Indstævn-
tes Tale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det er ubestridt, at Indstævnte har Eneret til Fiskeriet i en be-
stemt Del af Ribe eller Nibsaa i Henhold til et af Ribe Stiftsøvrighed,
som Direktion for det Mathurin'ske Legat, under 17 December 1888
til ham udstedt Skøde paa bemeldte Fiskeri, samt at dette har været
indbefattet under de det nævnte Legat ved Skøde af 19 Februar 1751
overdragne Ejendomme med tilhørende Rettigheder, til hvilke den op-
rindelige Adkomst, som er dokumenteret ved det under Sagen i det
Hele fremlagte, støtter sig til det af Kong Frederik den Fjerde under
8 Oktober 1721 til Etatsraad og Stiftsbefalingsmand over Ribe Stift
von Calneien udstedte Skøde paa »Riberhus Slots Jorder, Mark og
Eng med derved liggende Blegdam og Fiskeri« m. m. Paa Grundlag
af et Tingsvidne, der den 2 og 16 December s. A. af den nysævnte
Ejer blev optaget til Oplysning om Udstrækningen af det til de om-
meldte Ejendomme hørende Fiskeri, og under hvilket 12 Personer, af
hvilke nogle i 40 Aar eller længere havde haft Kendskab til de om-
spurgte Forhold, dels mundtlig i Retten, dels ved fremlagte Skrivelser
afgav edelig Forklaring i Sagen, samt under Hensyn til de iøvrigt fore-
liggende Oplysninger er det under en Sag, der anlagdes af L. G. Lud-
vigsen og N. Ludvigsen i Ribe som Befuldmægtigede for de daværende
Forpagtere af det Mathurinske Legats Fiskeriret mod Købmand Schultz
og Farver Nielsen sammesteds i Anledning af Fangsten af en Stør i
den saakaldte Midtmøllestrøm — som det antoges, under den tæt Vest
for Midtmøllen over Strømmen førende Landevejsbro — ved Overret-
tens upaaankede Dom af 23 Februar 1891 udtalt, at den omhandlede
Eneret til Fiskeri maatte antages at omfatte hele den nedenfor og Vest
for »Ribe trende Møller« liggende Del af Aaløbet, og i Overensstem-
melse hermed blev det i en af Indstævnte mod Citanten Møller P.
Hübschmann anlagt Sag ved Overrettens Dom af 7 September f. A.
statueret, at Sidstnævnte havde gjort sig skyldig i ulovligt Fiskeri ved
Anbringelse af et Ørredspring paa Floddet ved Ribe Ydermølle, idet
bemeldte Dom gik ud fra, at Grænsen for Indstævntes Fiskeriret ikke
kunde sættes noget andet Sted end ved den Del af Mølleværket, som
danner Skellet mellem Vandet ovenfor og Vandet nedenfor Møllen, nem-
lig de ved Møllebroen værende Stigbord.

Det er endvidere in confesso under Sagen, at de i Tingsvidnet af
1721 som Betegnelsen af Grænsen for det privilegerede Fiskeri be-
nyttede Udtryk »Ribe trende Møller« eller »Ribe trende Møllebroer«
foruden til den fornævnte Ydermølle og Midtmølle sigte til den nær-
værende Sag omhandlede Frisluse, der ligger i den sydligste af Nibs-
aaens 3 Arme — som i Tingsvidnet benævnes »Kongens øde Mølle-
strøm« og i senere Dokumenter »Overmøllestrømmen« — ved hvilken
Strøm der i tidligere Tid har været anbragt en Vandmølle, der, som
det fremgaar af det af Kong Christian den Sjette under 27 November
1738 udstedte »Brev og Skøde« paa »Vores udi Riber Købstad be-
liggende og forbeholdne øde værende Vandmøllested, Slottens Mølle
kaldet«, endnu i Matrikullen af 1681 var sat i Hartkorn, men ved
Landmaalingen i 1688 var, som det hedder »ruineret og afbrudt« og

af denne Grund ikke senere ansat for noget Hartkorn. Ved bemeldte Skøde blev der i Overensstemmelse med Konditionerne for den forud afholdte Auktion overdraget Johann Hansen Møller som Højtbydende det tidligere Vandmøllested »med dens Ret og Rettighed, af Maaler Ret og Mølle Gæster, som dertil af Arilds Tid ligget haver«, mod en nærmere bestemt aarlig Afgift, idet det paalagdes Køberen istedetfor en Vandmølle at opbygge en Vejrmølle paa en ham dertil anvist Byggeplads, samt at holde »benævnte Øde Møllestrøms Sluse i vedbørlig og forsvarlig Stand, efter den Højde, som Vandet nu er opstemt til« — hvilket specielt udtaltes i Auktionskonditionerens Post 7 — »saa at de 2de Vandmøllere derved ingen Skade tilføjedes«, og idet Kongen med Hensyn til det øde Vandmøllested forbeholdt sig sine »Kongelige Regalier og Højheder, item Kontributioner . . . samt Jagten udi Vores Vildtbane«.

Overfor Citanternes Paastand om, at Indstævntes Fiskeriret kun strækker sig til de over Aaens ovennævnte Forgøngninger i Nærheden af de 2 Vandmøller og Frislusen førende 3 Landevejsbroer, maa det ved de Dokumenter og Bevisligheder, paa hvilke Overrettens tvende ovenanførte Domme ere støttede, og som i det Væsenlige atter ere fremlagte under nærværende ligesom under den ved Overretsdømmen af 7 September f. A. paakendte Sag, anses godtgjort, at den ommeldte Eneret til Fiskeri ligesom i de to andre Aaløb strækker sig indtil Stigbordene af det i den her omhandlede saakaldte Overmøllestrøm anbragte Sluseværk — der efter Sagens Oplysninger er indrettet paa samme Maade som det tilsvarende Værk ved en Vandmølle — forsaavidt Eneretten ikke, hvilket Spørgsmaal dog ikke foreligger til Paakendelse under Sagen, maatte antages i Overmøllestrømmen at have en endnu videre Udstrækning, nemlig med Hensyn til 2 i Tingsvidnet af 1721 omtalte Aalesæt ovenfor Møleværket, til hvilke Eneretten ikke er statueret at være gaaet tabt ved Hævd, saaledes som sket ved en tidligere Dom angaaende tilsvarende Aalesæt i Midtmølle- og Ydermøllestrømmen. Allerede paa Grund af det her Anførte, hvorefter den omhandlede Fiskeriret i sin Helhed er indbefattet under det ovennævnte kongelige Skøde af 8 Oktober 1721, er det uden Betydning, naar Citanterne have villet paaberaabe sig det som meldt senere udstedte kongelige Skøde vedrørende »det øde Vandmøllested« som Hjemmel for, at der er tillagt sammes Ejere Ret til at drive Fiskeri fra den paagældende Sluse, hvilken Paastand heller ikke har nogen Støtte i Indholdet af Skødet eller de forommeldte Auktionskonditioner, og ligesaa lidt ville Citanterne kunne paaberaabe sig Udtrykkene i nogle af dem fremlagte i 1759, 1803 og 1879 udstedte Skøder, ved hvilke Rettigheden eller den halve Ret til Frislusen med tilhørende »Fiskeri« eller »Fiskerirettighed« er overdraget i Forbindelse med en af de bestaaende Vandmøller, saa meget mindre, som der hverken ved det kongelige Skøde af 27 November 1738 — hvorved de til den nedbrudte Mølle som saadan knyttede Rettigheder blev overdragne — eller ved de sidstnævnte Skøder ses at være medfulgt i Overdragelsen af Sluseværket nogen bestemt til samme hørende Grund, medens det derimod paa et af Indstævnte under Sagen fremlagt Skøde af 30 Januar 1843, hvorved en Del Jordtilliggende til den Vejrmølle, der var traadt istedetfor den nedlagte Vandmølle, overdroges uden Omtale af

Frislusen, i en Retsanmærkning er udtalt, med Henvisning til »kongelig Bevilling« af 27 November 1738 og de foran citerede Auktionskonditioner, at Vejrmøllens Besidder skal vedligeholde Kongens øde Møllestrømluse i Ribe.

Efter det saaledes Foreliggende findes der at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Besiddelsen af Frislusen i og for sig kun medfører en Forpligtelse til at vedligeholde samme til Regulering af Vandløbet i Aaen efter de i 1738 trufne Bestemmelser, og der vil derfor ikke kunne være Spørgsmaal om at tillægge Citanterne nogen særskilt Ret til Fiskeri i Strømløbet ved Frislusen, enten med Udelukkelse af eller — som af Citanterne subsidiært paastaet — ved Siden af den Indstævnte tilkommende Rettighed. Forsaavidt Citanterne dernæst have villet gøre gældende, at de ved Hævd have vundet Ret til Anbringelsen af det i denne Sag omhandlede Ørredspring — som, efter hvad der er in confesso, er anbragt paa Flodden nedenfor Stigbordene og Møllebroen ved Frislusen, altsaa paa det Indstævnte forbeholdte Omraade — vil Spørgsmaalet om en paa 20 Aars Hævd støttet Erhvervelse allerede være udelukket derved, at Ørredspringet, som det ligeledes er in confesso, først er blevet opstillet den 11 Juli 1900, om et lignende end i tidligere Tid maatte have staaet paa samme Plads. Ligesom der heller ikke ved de af Citanterne førte Vidner angaaende Fiskeriet ved Frislusen kan anses godtgjort, at Besidderne af Sluseværket i Alders Tid have drevet Fiskeri paa det ommeldte Sted, er det tværtimod, dels ved flere Vidners Forklaringer, dels ved en Række under Sagen fremlagte Lejekontrakter, tilvejebragt Bevis for, at Ejerne af Ribe Ydermølle — som efter Citanternes uimodsagte Anbringende have besiddet Frislusen i Forening med Ejerne af Midtmøllen lige siden Aaret 1803 — fra 1843 indtil Udgangen af Aaret 1877 have været Forpagtere af det Mathurin'ske Legats Fiskeriet i dens hele Udstrækning, hvorefter det indtil det sidstnævnte Tidspunkt i den omhandlede Del af Aaløbet udøvede Fiskeri maa antages at have fundet Sted ifølge Kontrakt med Fiskeriejeren.

Da Citanterne som Følge af det Anførte maa anses uden lovlig Adkomst at have drevet Fiskeri paa et Omraade, hvor Indstævnte har Eneret til Fiskeriet, maa det billiges, at Citanterne ved Politiretsdommen ere ansete efter den forannævnte Lov af 26 Marts 1898 § 11 med Bøder til Ribe Købstads Kæmnerkasse, og idet der ikke findes Anledning til at nedsætte Bøderne, der, som meldt, er bestemt til 20 Kr. for hver af Citanterne, og om hvis Forhøjelse der efter Sagens processuelle Stilling for Overretten ikke er Spørgsmaal, samt idet det, da nærmere Oplysning om Værdien af de ulovligt fangede Fisk ikke er tilvejebragt, og det ikke mod Citanternes Benægtelse er godtgjort, at det ommeldte Ørredspring har været anbragt uafbrudt i 30 Etmaal, ligeledes maa billiges, at den Indstævnte i Henhold til den oftnævnte Lovs § 12 tilkommende Erstatning ved Politiretsdommen kun er fastsat til 20 Kr. i Overensstemmelse med, hvad Citanterne have opgivet som den højeste Værdi af, hvad Fangsten har indbragt dem, vil bemeldte Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger i første Instans ere op hævede, saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt da Indstævnte, som meldt, ikke

har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Sagsomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 15. Fru **Fredericke Wulff** af Paris (Ingen)

contra

Overretssagfører **Vilhelm Kondrup** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellantinden, Fru Fredericke Wulff, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til VorFrelserKirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 15 Januar.

Nr. 343. Grosserer **Holger Asmussen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Firmaet **C. Olesens** fhv. ansvarlige Deltagere, Grossererne **C. Olesen** og **C. C. M. Levysohn** (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at levere Udskrift af sine Forretningsbøger til Oplysning om Appellantens paa-staaede Krav paa Provision.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27 September 1906: De Indstævnte, Firmaet C. Olesens fhv. ansvarlige Deltagere, Grossererne C. Olesen og C. C. M. Levysohn, bør, En for Begge og Begge for En, under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, ved en af Notarius bekræftet Udskrift af Aktieselskabet C. Olesens Bøger overfor Sagsøgeren, Grosserer Holger Asmussen, oplyse, hvor stor en Sum Aktieselskabets Leverancer til Dampvadskeriet »Thor« har udgjort i Aaret 1903. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne

Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til de Indstævnte med 200 Kroner. Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Holger Asmussen, til de Indstævnte, Firmaet C. Olesens forhenværende ansvarlige Deltagere, Grossererne C. Olesen og C. C. M. Levysohn, med 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Højesterets Dom af 21 Maj 1906 statueredes det, at Citanten, Grosserer Holger Asmussen, i Henhold til en mellem ham og en Prokurist hos de Indstævnte truffen Aftale, der ikke var skriftlig fikseret fra nogen af Siderne, og som under Sagen forelaa temmelig uklart oplyst, som Vederlag for at have tilført de Indstævnte Dampvadskeriet »Thor« som Kunde havde Krav paa 4 pCt. Provision af de Varer, de Indstævnte i Aaret 1901 og 1902 havde leveret til Dampvadskeriet.

Efter Afsigelsen af den omtalte Dom forlangte Citanten, at de Indstævnte ogsaa skulde betale ham Provision af de Varer, der i de følgende Aar var blevne leverede til Dampvadskeriet, og da de Indstævnte vægrede sig herved samt ved at give Citanten Opgørelse over Omsætningen med Dampvadskeriet i de paagældende Aar, blev nærværende Sag anlagt.

Citanten har her paastaaet, at de Indstævnte tilpligtes solidarisk og under passende Dagsmulkt at opgive og ved Notarialafskrift af deres eller deres Aktieselskabs Forretningsbøger oplyse, hvor stor en Sum Leverancerne til Dampvadskeriet har udgjort i Aarene 1903—1904—1905.

De Indstævnte gøre for det Første gældende, at deres Frifindelse allerede maa følge deraf, at de ved Udgangen af Aaret 1902 ophørte at drive selvstændig Forretning, idet den af dem tidligere drevne For-

retning fra 1903 gik over til Aktieselskabet C. Olesen, som ikke overtog deres Forpligtelser.

Der kan imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold i, at den anførte Omstændighed kan fritage dem for at betale Citanten Provision. Det kan nemlig ikke have Formodningen for sig, at en Forpligtelse som den paagældende skulde ophøre, fordi Forretningen helt eller delvis gaar over paa andre Hænder; hvis Forpligtelsen ikke er overtagen af Aktieselskabet, maa den vedblivende paahvile Forretningens tidligere Indehavere.

De Indstævnte gøre dernæst gældende, at Citanten i hvert Fald kun kan forlange Provision af de Varer, der ere leverede i 1903, idet Dampvadskeriet i dette Aar saa godt som ophørte at tage sit Forbrug hos Aktieselskabet, og det kun skyldtes særlig Paavirkning fra Selskabets Side og nye Aftaler, at Forbindelsen i de følgende Aar genoptoges i samme Omfang som tidligere.

Hvad dette Punkt angaar, er det under Sagen oplyst, at medens Leverancen til Dampvadskeriet i Aarene 1900, 1901 og 1902 har andraget ialt henved 50000 Kr., androg den i 1903 kun ca. 3000 Kr., og efter Dampvadskeriets Indehavers her under Sagen afgivne Forklaring havde han til Hensigt helt at ophøre med at tage Varer fra Aktieselskabet, da han kunde købe billigere andetsteds.

Det lykkedes imidlertid to af Selskabets overordnede Personale ved gentagne Forhandlinger med Indehaveren at faa ham til igen at tage sit Hovedforbrug hos Selskabet, navnlig ved at tilbyde at levere de paagældende Artikler til samme Pris som tidligere, skønt Priserne paa Raamaterialerne i Mellemtiden var stegne.

Det findes nu paa Forhaand at have Formodningen imod sig, at Citanten skulde have et ubegrænset Krav paa Provision under selv nok saa forandrede Forhold og ganske uafhængigt af, om han foretog sig noget som helst for at fastholde Dampvadskeriet som Kunde hos de Indstævnte. Saafremt dette havde været hans Mening, havde det været hans Sag under Forhandlingerne med de Indstævnte eller deres Prokurist nærmere at have præciseret sit Krav herom, og hertil havde han saa meget mere Anledning, som det er in confesso, at der under disse Forhandlinger i første Række var Tale ikke om en fortsat aarlig Leverance til Dampvadskeriet, men kun om en til ca. 40000 Kr. anslaaet Levering, udstrakt over et eller nogle faa Aar.

Da det nu maa betragtes som godtgjort, at den af Citanten tilvejebragte Forretningsforbindelse med Dampvadskeriet var ved at opføre i 1903, og da Citanten intetsomhelst har foretaget for at holde den vedlige — Citanten havde endog i 1901 forsøgt at faa Dampvadskeriet til at købe andetsteds — men det udelukkende skyldes særlige Anstrengelser og Indrømmelser fra Aktieselskabets Side, at Dampvadskeriet igen begyndte at købe hos dem i samme Omfang som tidligere, findes Citanten under den saaledes forandrede Situation ikke at have noget naturligt Krav paa Provision udover Aaret 1903.

Herefter ville de Indstævnte under en daglig Mulkt, som findes at kunne sættes til 5 Kr., være in solidum at dømmes til ved en af Notarius bekræftet Udskrift af Aktieselskabets Bøger at oplyse, hvor stor en Sum Leverancerne til Dampvadskeriet »Thor« har udgjort i Aaret 1903.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig til-
lagte, findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 367. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Peter Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 December 1906: Arrestanten Peter Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Helweg-Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Jensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Peter Jensen for Tyveri. Arrestanten er født den 18 Maj 1878 og anset bl. a.: ved Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 21 April 1904 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Januar 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter § 230, 2det Stk., jfr. § 46 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved kgl. Resolution af 1 December f. A. fritoges han, der fra 2 Februar s. A. havde hensiddet til Straffens Afsoning, for at afsone Resten af Straffetiden.

Arrestanten har endvidere 5 Gange i Aaret 1903 og 1 Gang 1904 hensiddet som Arrestant her ved Retten som sigtet for Ejendomsindgreb mod berusede Personer.

De paagældende Sager blev imidlertid alle sluttede med Politidirektørens Samtykke uden Tiltale mod Arrestanten paa Grund af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis.

Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende:

Arbejdsmand Niels Andersen anmeldte den 6 Oktober d. A. til Politiet, at han den foregaaende Nat mellem Kl. 2 og 3 i Vognmagergade, da han, efter at have været i Besøg hos et i Ejendommen Nr. 23 boende offentligt Fruentimmer, var i Færd med paa Cykle at køre hjem, var bleven tiltalt af en ham ubekendt Mandsperson, der havde trængt sig tæt opad ham, og som havde rørt ved hans Vestelomme.

Han havde ikke lagt nogen Vægt herpaa, men da han efter at være naaet til Tornebuskegade vilde se, hvad Klokken var, opdagede han, at hans Ur tilligemed den samme vedhængende Kæde var borte.

Da han var sikker paa at have været i Besiddelse af Uret ved sin Bortgang fra det offentlige Fruentimmer, og da han i Tiden fra dette Tidspunkt, og indtil han savnede Uret, ikke havde været sammen med andre end den nævnte Mandsperson, var han sikker paa, at denne havde stjaalet Uret fra ham.

Efter at daværende offentligt Fruentimmer Johanne Blankholm havde forklaret, at hun den paagældende Nat Kl. ca. 2 $\frac{1}{2}$ havde set Arbejdsmand Andersen tage sin Cykle i Gangen til Ejendommen Vognmagergade Nr. 23 og efter at være kommen ud paa Gaden, hvor han gav sig til at tænde Cyklelygten, indlade sig i Samtale med Arrestanten, der bøjede sig over ham og befalte ham, blev Arrestanten anholdt.

Arrestanten har erkendt, at han den paagældende Nat har drevet om i Vognmagergadekvarteret, men han, der gør gældende, at han var i sit Logi ved 2-Tiden, har nægtet at have foretaget sig noget Ulovligt overfor Andersen, ligesom han har paastaaet, at han, der var noget paavirket af Spiritus, men dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde, ikke har nogen Erindring om, hvem han under sin Omdreven har talt med eller været sammen med.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger maa det imidlertid, uanset Arrestantens Benægtelse, anses bevist, at Arrestanten har fra-stjaalet Andersen det omtalte Ur med Kæde, der under Sagen er ansat til en samlet Værdi af 30 Kr.

I saa Henseende er Følgende oplyst:

Forhenværende offentligt Fruentimmer Emmy Grønvold og Ragnhilde Frederiksen, Thomsens fraskilte Hustru, have edelig forklaret, at de begge saa, at Andersen, da han den paagældende Nat forlod Førstnævnte, der logerede hos Thomsens Enke, havde Urkæde paa, der ifølge Thomsens Enkes Forklaring gik fra Vesteknaphul til Vestelomme, og Emmy Grønvold har yderligere forklaret, at Andersen da var i Besiddelse af sit Ur.

De forhenværende offentlige Fruentimmer Johanne Blankholm og Marie Petersen have edelig forklaret, at de samme Nat saa, at Arrestanten i Vognmagergade havde sin Haand nede i en beruset Mands Jakkelomme.

Da de talte om, at det var frækt nok at staa og stjæle midt paa Gaden, hvilket Arrestanten maa have hørt, bandt han et Lommetørklæde om Halsen paa Manden og sagde, at han kendte ham og vilde pynte ham.

Johanne Blankholm har yderligere forklaret, at da hun ved 2 $\frac{1}{2}$ -Tiden, saaledes som tidligere anført, saa Arrestanten tale med Ander-

sen, faldt det hende ikke ind, at Arrestanten vilde bestjæle denne, men hun lagde dog Mærke til, at Andersens Urkæde hang tværs over Vesten, da Arrestanten gav sig i Lag med ham, og at den lidt efter, da Arrestanten havde befølt ham, hang løst ned.

Forhenværende offentligt Fruentimmer Clara Antonsen har ligeledes under Ed forklaret, at hun, der ved, at Arrestanten er tyvagtig, og som tidligere har set ham omfavne Folk paa en mistænkelig Maade, stod sammen med Johanne Blankholm, da Arrestanten gav sig i Lag med Andersen, og at det, da hun saa Arrestanten omfavne denne, faldt hende ind, at han vist var ved at stjæle fra ham.

Hun og Johanne Blankholm have yderligere forklaret, at Sidstnævnte raabte efter Andersen, da han kørte, i den Hensigt at faa ham med sig — idet Emmy Grønvold havde sagt, at han havde Penge — og at Arrestanten da til Johanne ytrede: »Lad være med det!«

Denne Forklaring er overensstemmende med en af forhenværende offentligt Fruentimmer Kristine Hansen afgiven Forklaring, hvorved bemærkes, at Kristine yderligere har forklaret, at hun saa, at Andersen, da han kom ned, havde Urkæde paa, men at han, da han, fordi Johanne Blankholm raabte efter ham, steg af Cyklen, vendte sig om efter denne, ikke havde Urkæde paa, hvilket sidste Johanne Blankholm ogsaa har forklaret at have iagttaget.

Clara Andersen *) har yderligere forklaret, at hun senere paa Natten stod paa Hjørnet af Brøndstræde og Vognmagergade, og at Arrestanten da kom hen til hende og sagde: »Jeg haaber ikke, Du siger noget!« hvortil hun svarede: »Hvad for noget, jeg kender ikke til noget«, hvortil han sagde: »Ja, saa er det godt!«

Hun forstod Udtalelsen som sigtende til, at Arrestanten mente, at hun havde set Arrestanten bestjæle Andersen.

Det Andersen tilhørende Ur er, efter at være efterlyst af Politiet, kommet tilstede under Sagen som pantsat den 6 f. M. **) Kl. 1¹/₂ Efterm. for 3 Kr. under Navnet Christiansen.

Andersen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme, og Urmager Valdemar August har forklaret, at Uret er købt hos ham af Andersen, der flere Gange efter Købet har leveret ham det til Reparation.

Endelig har Ekspeditrice hos Pantelaaner Snekker, der har fremlyst Uret, Laura Jensen, under Ed forklaret, at hun genkender Arrestanten som Pantsætteren, samt at han ved Pantsætningen løste Uret fra en Kæde af hvidt Metal.

Arrestanten har vel nægtet at kende noget til Uret eller at have pantsat det til Vidnet, men hertil vil der efter Omstændighederne intet Hensyn kunne tages.

*) Skal være Antonsen.

**) Skal være 6 Oktober d. A.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 47—48.

Tirsdag den 15 Januar.

Det tilføjes sluttelig, at Andersens Forklaring gaar ud paa, at han, da han forlod Emmy Grønvold, bar Uret i den omtalte Kæde, en hel Sølvkæde, til hvilken Uret var fastgjort ved en Karabinhage, medens Kædens anden Ende var fastgjort i hans Vesteknaphul ved en Fjederspringring, at baade denne og Karabinhagen var hele og solide, og at han saaledes umulig kan have tabt Uret, eller Kæden have løsnet sig af sig selv i den Tid af ca. 3 Minutter, der gik fra det Øjeblik, da han steg paa Cyklen, og til han opdagede, at Uret var borte, men at han maa have mistet det, da den af ham omtalte Person befølte ham.

Han, der ved den paagældende Løjlighed var noget beruset, har vel ikke med Bestemthed kunnet genkende Arrestanten, idet han dog har forklaret, at Personen var af lignende Udseende som denne, men under Hensyn til de ovennævnte Vidneforklaringer maa denne Genkendelses Usikkerhed være uden Betydning.

Herefter vil Arrestanten, hvis Fortid taler stærkt imod ham og bestemte kendetegner ham som tyvagtig, være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 18 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 350.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Otto Magnus Pohlman Hafstrøm (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven af 11 April 1890.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 August 1906: Tiltalte Otto Magnus Pohlman Hafstrøm bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Otto Magnus Pohlman Hafstrøm tiltales under nærværende paa Begæring af Firmaet Bang & Tegner her af Staden rejste Sag for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte fra sin Forretning her i Staden har solgt Pakker indeholdende Damebind, paa hvis Emballage var anbragt et hvidt Kors paa cirkelrund rød Grund, og er vedbleven dermed, efter at han i April Maaned d. A. var bleven bekendt med, at Firmaet Bang & Tegner allerede i 1894 har for Forbindstoffer og Sygeplejeartikler indregistreret og senere fornyet et Varemærke, der i Anmeldelsen til Registret beskrives saaledes:

»Et Kors med lige lange og brede Arme i en Cirkel; tværsover Korset staar B & T, &’et omgivet af Konturerne af et Malteserkors. Korset trykkes ufarvet paa farvet Bund eller farvet (dog ikke rødt) paa ufarvet Bund«.

Imidlertid findes det af Tiltalte benyttede Mærke tydeligt at adskille sig fra det af Bang & Tegner indregistrerede, dels derved at Armene i det af Tiltalte benyttede Kors ere forholdsvis længere og smallere — nemlig omtrentlig sammensatte af ialt 9 Kvadrater — end Armene i det af Bang & Tegner indregistrerede Mærke, hvilke i Lighed med Genferkonventionens Kors ere sammensatte af 5 Kvadrater, og dels derved, at det af Tiltalte benyttede Kors er rent hvidt, medens der i det af Bang & Tegner benyttede Kors er anbragt et »B & T« og Konturerne af et Malteserkors.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltalte.

Torsdag den 17 Januar.

Nr. 39. Direktionen for »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« (Nellemann)

contra

Aktieselskabet »De tre Rugbrødsfabrikker« (Dietrichson),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en stedfunden Omassurance er begært eller godkendt af Indstævnte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Februar 1905: De Indstævnte, Aktieselskabet »De tre Rugbrødsfabrikker«, bør for Tiltale af Citanterne, Direktionen for »Landbygningernes almindelige Brandforsikring«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved Murmester Sørensens i den indankede Dom nævnte Vidneforklaring kan det vel ikke anses tilfulde bevist, at han har haft Direktør Jessens udtrykkelige Bemyndigelse til at begære den stedfunden Omassurance af Ejendommen med samtlige tilhørende Maskiner. Men, naar henses til, at det indstævnte Selskabs Inspektør, efter forudgaaende Tilsigelse, har paa Selskabets Vegne overværet Vurderingen til Forsikring, om hvis Øjemed han, efter Sagens, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, ikke kan have været uvidende, og at Selskabet uden Forbehold faa Dage efter har modtaget den ved den fortsatte og af Inspektøren godkendte Omtaksering til Prioritetsefterretning benyttede Assuranceattest, som udviste blandt Andet Brandkontingentets Størrelse, og senere selve Policen, som udviste tillige Assurancebeløbet for samtlige Maskiner, samt endelig efter gentagne Paakrav uden Indsigelse har betalt Omkostningerne ved Vurderingen til Forsikring, maa Selskabet i ethvert Fald anses at have godkendt den tegnede Forsikring. Appellantens Paastand om Betaling af det i Dommen nævnte Brandkontingent vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet »De tre Rugbrødsfabrikker«, bør til Appellanten, Direktionen for »Landbygningernes almindelige Brandforsikring«, betale 1907 Kroner 28 Øre med Renter heraf 5pCt. aarlig fra den 28 Oktober 1902, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til

Appellanten med 500 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at de Indstævnte, Aktieselskabet »De tre Rugbrødsfabrikker«, hidtil havde haft den dem tilhørende Ejendom Matr. Nr. 12 d u af Frederiksberg, Dr. Olgasvej Nr. 34, og enkelte af de sammesteds beroende Maskiner forsikret i »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« for henholdsvis 118320 Kr. og 14075 Kr., ialt 132395 Kr. til en halvaarlig Præmie af 257 Kr. 15 Øre, blev der i Henhold til en af Murmester J. Chr. Sørensen efter hans Angivelse paa de Indstævntes Vegne for Frederiksberg Branddirektorat fremsat Begæring den 26 April 1901 afholdt en Vurderingsforretning paa fornævnte Ejendom til forandret Indtegning i Brandforsikringen af denne med de i samme værende Maskiner ifølge fremlagt Specifikation, hvilken Vurderingsforretning under Aktieselskabets Direktørs Fraværelse overværedes af Selskabets Inspektør, der paaviste de forskellige Bygninger og Maskiner.

Resultatet blev, at Bygningerne ansattes til 129000 Kr., Maskinerne til 57000 Kr., hvorefter det Hele ifølge en samme Dag udstedt Police forsikredes i »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« for ialt 186000 Kr. til en samlet Halvaarspræmie af 622 Kr. 91 Øre.

Medens den udstedte Assuranceattest straks udleveredes til Murmester Sørensen til Brug under en paabegyndt Taksationsforretning over Ejendommen i Henhold til Lov af 19 Marts 1869 og Dagen efter af ham afleveredes paa Aktieselskabets Kontor, blev Policen med Regning over Omkostningerne ved Forretningen direkte tilstillet Selskabet, der efter længere Tids Forløb og efter gentagne Afkrævninger af Branddirektøren endelig i 1ste Halvdel af August 1901 uden nogen Indsigelse indsendte Regningsbeløbet 64 Kr.

Da det imidlertid ved Amtstuens Opkrævning af Skatter for Oktober Termin 1901 i Januar 1902 viste sig, at Brandkontingentet for Aktieselskabet var opført med et til den forandrede Forsikring svarende større Beløb end tidligere, rejste de Indstævnte Indsigelse mod at betale mere i Forsikringspræmie end hidtil, idet de gjorde gældende, at den forandrede Indtegning til Forsikring ikke var foranlediget af Nogen, der havde Beføjelse til i saa Henseende at optræde paa Selskabets Vegne, og at den herved bevirkede Tillægspræmie af 365 Kr. 76 Øre halvaarlig derfor maatte være Selskabet uvedkommende.

Som Følge heraf have Citanterne under denne ved nærværende Ret som vedtaget Værneting anlagte Sag paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale til dem den nævnte Tillægspræmie for 3 Halvaar til den 1 Oktober 1902 eller ialt 1097 Kr. 28 Øre med Renter deraf 5 pCt. fra Forligsklagens Dato, den 28 Oktober 1902, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de dog under Proceduren have erklæret sig villige til at betale Præmie i Forhold til den paa Selskabets Bygninger ved Forretningen den 26 April 1901 satte højere Assuranceværdi, 129000 Kr.,

men derimod ikke for de ikke tidligere under Forsikringen inddragne Maskiner til Værdi 42925 Kr.

Som det af Sagen fremgaar, er Spørgsmaalet om en Omassurering bragt paa Bane under en efter de Indstævntes Rekvisition den 23 April 1901 i Henhold til Lov af 19 Marts 1869 til Omprioritering af deres Ejendom paabegyndt Vurderingsforretning mellem den ene af Vurderingsmændene, fornævnte Murrnester Sørensen, og Aktieselskabets Direktør J. V. Jessen.

Som Vidne har bemeldte Sørensen i saa Henseende forklaret — uvist om af ham eller Direktør Jessen — under bemeldte Forretning blev bragt paa Tale, at det vilde være heldigt, ogsaa under Hensyn til en eventuel Omprioritering, i Fald Ejendommen, der i Tidens Løb var blevet en Del udvidet og forbedret, blev omassureret og samtidig de Maskiner, der enten slet ikke var assurerede eller var forsikrede andet Sted end i Landbygningernes Brandforsikring, samtidig blev inddragne under Forsikringen i bemeldte Selskab, i hvilken Anledning Jessen spurgte Sørensen, om Præmierne vilde blive højere, og da hvormeg, efter en saadan Omassurering, hvorom Sørensen henviste ham til at søge nærmere Oplysninger hos Branddirektøren, men at Jessen som Resultat af Samtalen under Angivelse af, at han skulde rejse bort, anmodede Sørensen om, naar han forlod Fabrikken, at gaa til Branddirektøren og begære Omassurance, uden at Jessen til denne Anmodning knyttede noget Forbehold om, at Præmierne for Assurancen af Maskinerne ikke maatte blive højere, end hvad Selskabet dengang betalte for dem, samt at endelig Jessen fik den paabegyndte Vurderingsforretning udsat, indtil nævnte Omassurering var foretaget, og de fornødne nye Assurancepapirer forelaa.

I Modsætning hertil har Direktør Jessen forklaret, at han ikke ved den nævnte Lejlighed anmodede Sørensen om at foranledige nogen Omassurance som den angivne, hvad han efter Selskabets Love overhovedet ikke var berettiget til alene at træffe Bestemmelse om, men at han overfor en Forespørgsel fra Sørensen, om ikke en Overgang til Landbygningernes Brandforsikring af samtlige Maskiners Assurance kunde tænkes iværksat, alene svarede, at dette ikke kunde ske for Øjeblikket, da Maskinerne alt for en Del var forsikrede i et andet Selskab indtil Oktober 1901, men at det, i Fald Landbygningernes Brandforsikring var billigere, jo kunde være rigtigt til nævnte Tidspunkt at overflytte Assurancen.

Udover disse 2 modstridende Forklaringer foreligger der i Sagen kun en Vidneforklaring af Aktieselskabets Inspektør H. J. Blichfeldt, der gaar ud paa, at det, ham bekendt, ingensinde af Selskabets Bestyrelse er besluttet at forandre Assurancen for Maskinernes Vedkommende, og at Direktøren heller aldrig overfor ham har omtalt, at han havde rekvireret nogen ny Assurance, samt at han, da han efter Direktørens Anmodning den 26 April 1901 paaviste Bygninger og Maskiner for Vurderingsmændene, slet ikke tænkte sig, at det drejede sig om en Omassurering, men antog, at det var en Fortsættelse af den tidligere paabegyndte Omtaksning til Prioritetsefterretning, samt en Erklæring af 4 Marts 1903, der foruden af fornævnte Sørensen tillige er undertegnet af den anden Vurderingsmand, Tømmermester Madsen, angaaende det ved Forretningen den 23 April 1901 passerede; men da

bemeldte Madsen ikke som Vidne har bekræftet Erklæringens Rigtighed, vil der ikke mod de Indstævntes Benægtelse kunne tillægges denne hans Udtalelse nogen Betydning.

Det kan herefter ikke mod de Indstævntes Benægtelse anses godtgjort, at Murmester J. Chr. Sørensen har haft fornøden Bemyndigelse til paa de Indstævntes Vegne at fremsætte den ommeldte Begæring om den den 26 April 1901 afholdte Vurderingsforretning til Omassurering hos »Landbygningernes almindelige Brandforsikring«.

Citanterne have nu vel forment, at selv om Murmester Sørensen saaledes maa anses at have manglet Bemyndigelse til det af ham foretagne Skridt, saa maa dog den paa Grundlag af dette skete Omassurance siges senere at være godkendt af de Indstævnte derved, at de uden Protest kort efter have modtaget og beholdt saavel Assuranceattesten som den nye Police og betalt Omkostningerne ved Omassureringen. Men, efter hvad der fra de Indstævntes Side er oplyst under Sagen om de nærmere Omstændigheder, hvorunder Modtagelsen af de nævnte Assurancepapirer og den skete Betaling har fundet Sted fra Selskabets Funktionærers Side, af hvilke fornævnte Inspektør Blichfeldt særlig har forklaret, at han slet ikke er bleven opmærksom paa, at de nævnte Papirer angik en ny Assurance, og at det først blev ham klart, at en saadan var tegnet, da dette fremgik af den højere Præmieberegning i Selskabets Skattebog, findes det dog betænkeligt at statuere, at der i det af de Indstævnte udviste Forhold i de anførte Retninger skulde ligge en Godkendelse fra dem af en Omassurance, der ikke blot kom i Strid med den i Direktør Jessens Udtalelse overfor Murmester Sørensen liggende Forudsætning om, at man ikke ønskede nogen væsentlig Forhøjelse af Brandpengene, men ogsaa dengang maatte staa som en ganske urimelig og urigtig Foranstaltning overfor det Faktum, at Selskabet indtil Oktober 1901 alt havde de fleste af Maskinerne andetsteds assurerede.

De Indstævnte findes herefter at maatte frifindes for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 55. Selskabet »**Dansk Folkeforsikringsanstalt**« (Rée)

contra

»**Den gensidige danske Livsforsikrings-Forening**« (Ingen),
 betreffende Spørgsmaalet om Berettigelsen af et i en Piece indeholdt Angreb paa Indstævnte.

Af Københavns Fogedret er der den 1 Maj nedlagt Forbud mod, at Appellanten enten selv eller ved Andre lader omdele en Piece, der i Aaret 1897 er trykt i Triers Bogtrykkeri i København, og som bærer Titlen »Nogle Ord om den gensidige danske Livsforsikrings-Forening i Aarhus«.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1905: Den ovennævnte Forbudsforretning bør som lovlige gjort og for-

fulgt ved Magt at stande. De Indstævnte, Firmaet Dansk Folkeforsikringsanstalt, bør til Citanterne, Den gensidige danske Livsforsikrings-Forening i Aarhus, betale i Erstatning for det dem ved Omdelingen af den ommeldte Piece paaførte Tab et saadant Beløb, som bestemmes ved Skøn af uvillige, inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke udover 15000 Kr. med Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra den 2 Maj 1901, til Betaling sker. Saa betale de Indstævnte og til Citanterne Forbudsforretningens Omkostninger med 15 Kr. 33 Øre og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet Indsigelse mod Forbudets Stadfæstelse og mod at betale Forbudsforretningens Omkostninger, og med Hensyn til disse Punkter vil den indankede Dom derfor være at stadfæste.

Efter de Højesteret forelagte Oplysninger maa det antages, at den i den omspurgte Piece indeholdte Kritik af det System, hvorefter den gensidige danske Livsforsikrings-Forening blev ledet i det Tidsrum, i hvilket Piecen er bleven omdelt, har været berettiget, i hvilken Henseende bemærkes, at Forsikringsraadet i en for Højesteret fremlagt Skrivelse har udtalt, at Foreningen, da Lov om Livsforsikringsvirksomhed af 29 Marts 1904 traadte i Kraft, endnu arbejdede paa et Grundlag, der i sin Helhed ikke ydede Forsikringstagerne betryggende Sikkerhed og derfor ikke kunde godkendes i Medfør af Lovens § 12, og at Tilladelse efter denne Lovbestemmelse til at drive Livsforsikringsvirksomhed derfor først er bleven meddelt Foreningen, efterat en gennemgribende Omarbejdelse af dens Vedtægter og øvrige Forsikringsgrundlag havde fundet Sted, hvorved navnlig det tidligere benyttede saakaldte Lignings- eller Assessmentsystem bortfaldt. Da nu det Tab, der maatte være paaført bemeldte Forening ved Piecens Omdeling, maa antages i hvert Fald for den aldeles overvejende Del at skyldes den ovennævnte Kritik, og da der i Sagen mangler ethvert Grundlag til Bestemmelsen af, om overhovedet nogen Del af saadant Tab kan tilskrives de øvrige i Dommen refererede Udtalelser, vil den af Indstævnte nedlagte Erstatningspaastand allerede paa Grund heraf ikke kunne tages til Følge. Der vil derfor under denne Del af Sagen være at tillægge Appellanten Frifindelse.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at opheve.

Thi kendes for Ret:

Med Hensyn til Stadfæstelsen af Forbudsforretningen samt Udredelsen af dennes Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Iøvrigt bør Appellanten, Selskabet »Dansk Folkeforsikringsanstalt«, for Tiltale af Indstævnte, »Den gensidige danske Livsforsikrings-Forening«, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for

begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 1 Maj 1901 blev der efter Begæring af Citanterne, »Den gensidige danske Livsforsikrings-Forening i Aarhus«, af Fogden i København nedlagt Forbud mod, at de Indstævnte, Firmaet »Dansk Folkeforsikringsanstalt«, enten selv eller ved Andre omdeler en Piece, der i Aaret 1897 er trykt i Triers Bogtrykkeri i København, og som bærer Titlen »Nogle Ord om den gensidige danske Livsforsikrings-Forening i Aarhus« med Forord af Professor Westergaard.

Under denne Sag paastaa Citanterne dette Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og de Indstævnte tilpligtet at betale dem i Erstatning for den Skade, der skal være tilføjet dem ved, at de Indstævnte have ladet Pjecen omdele m. v., 15000 Kr. eller subsidiært, henholdsvis mest subsidiært, et saadant Beløb, som uvillige af Retten paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd eller Retten selv maatte fastsætte, med Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2 Maj 1901. Endvidere paastaa Citanterne de Indstævnte dømte til at betale Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa Forbudet ophævet som ulovlig gjort og sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Den gensidige danske Livsforsikrings-Forening blev stiftet i 1896 og traadte i Virksomhed den 28 August s. A. De Love, der da gjaldt for Livsforsikringsforeningen, og som var vedtagne den 14 Juni 1896, blev nogle Maaneder efter afløste af Love, vedtagne den 8 November s. A., og istedetfor disse traadte atter fra den 1 August 1898 de Love, som endnu var gældende for Livsforsikrings-Foreningen, da det ovennævnte Forbud blev nedlagt. Ifølge Lovene af 8 November 1896 og 1 August 1898 forsikrede Livsforsikringsforeningen hvert af sine Medlemmer for 1000 Kr., der skulde udbetales i Tilfælde af Vedkommendes Død — dog var der i begge Love fastsat en Karénstid af 3 Maaneder og Lovene af 1 August 1898 bestemte derhos, at den fulde Forsikringssum kun udbetaltes, naar Vedkommende døde, efter at 3 Aar var forløbne efter hans Indtrædelse i Foreningen. Til Gengæld havde hvert Medlem at betale 25 Øre, naar der fandt et Dødsfald Sted blandt Foreningens Medlemmer samt forskellige Smaabeløb ved Indtrædelsen. For at blive Medlem af Foreningen krævedes, at man var i en Alder af fra 15 til 45 Aar (efter Lovene af 14 Juni 1896 var Maksimumsalderen derimod 55 Aar) og der fordredes ikke Lægeattest ved Indtrædelsen, medmindre Vedkommendes Sundhedstilstand efter de Oplysninger, han var pligtig at give, ikke fandtes tilfredsstillende.

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar nu, at dansk Folkeforsikringsanstalt — der ligesom den gensidige danske Livsforsikrings-Forening søger sit Klientel blandt mindre Bemidlede, idet den tegner mindre Livsforsikringer mod faste Præmier, som betales ugent-

lig — fra November 1897 til Maj 1901 har ladet den ommeldte Piece, som den har ladet trykke i det nævnte Trykkeri, omdele bl. a. mellem Personer, der dels var Medlemmer af den gensidige danske Livsforsikrings-Forening, dels efter deres Stilling kunde tænkes at kunne blive Medlemmer af samme, og at denne Omdeling har fundet Sted i meget betydeligt Omfang, og det maa derhos antages, at dansk Folkeforsikringsanstalts Agenter, der har besørget Omdelingen af Piecen, herunder hyppigt har oplæst denne eller Dele af den. Endvidere maa det efter Proceduren anses for ubestridt fra Dansk Folkeforsikringsanstalts Side, at den under de foreliggende Omstændigheder maa bære Ansvaret for Piecens Indhold, hvorved derhos bemærkes, at da Piecen i hele det ovennævnte Tidsrum er blevet omdelt uden at der er bleven foretaget nogen Forandring i dens Indhold, vil der ved Bedømmelsen af, hvorvidt Piecens Indhold er berettiget eller ej, ikke alene være at tage Hensyn til, hvorledes Forholdene var paa det Tidspunkt, da Piecen angives at være trykt.

Piecen — der, som angivet paa dens Titelblad, er et Særtryk af en Artikel i Bladet »Assurandøren« for den 16 November 1897 — indeholder et stærkt Angreb paa den gensidige danske Livsforsikrings-Forening og angriber særligt det System, hvorpaa Livsforsikrings-Foreningen efter de ovennævnte Love var bygget, og hvorefter alle dens Medlemmer uden Hensyn til Alder havde at betale det samme Bidrag, nemlig 25 Øre ved hvert Dødsfald. I Piecen hedder det saaledes bl. a., at efter det Princip, Livsforsikrings-Foreningen anvender, maa »de yngre Medlemmer betale ikke alene for sig selv, men ogsaa for de ældre Medlemmer, idet disses egne Indbetalinger ikke paa langt nær kunne dække de mellem de ældre Medlemmer indtræffende Dødsfald, og Principet staar altsaa stik imod, hvad der anvendes af alle tidsvarende Livsforsikringsinstitutioner, hvis Bestræbelser rettes paa, at lade hver Aldersklasse betale saa stort Bidrag, som er fornødent til at dække den Risiko, som den paagældende Aldersklasse frembyder, netop for at undgaa den Uretfærdighed, som vilde begaaes mod de Yngre, hvis man forlangte, at de skulde betale ligesaa meget som de Ældre, hvis sandsynlige tilbageværende Livslængde er betydeligt ringere.«

Piecen, der samtidig indeholder en Anbefaling for dansk Folkeforsikrings-Anstalt, som siges at være bygget paa fuldt betryggende Principper, ender sit Angreb med at udtale, »at den (o: den gensidige danske Livsforsikrings-Forening) er bygget paa et forkasteligt System, som før eller senere maa bevirke, at Foreningen styrter sammen, — at den benytter sig af aldeles utilladelige Midler ved sin Agitation efter Medlemmer, idet de Oplysninger, den giver om Forsikringens Pris, ere falske, og at den som Følge deraf ikke er værdig til nogensomhelst Tillid fra Publikums Side.«

Selv om der nu maatte gives de Indstævnte Medhold i, at Piecen ikke gaar udover de Grænser, der maa drages for en berettiget Kritik, forsaavidt det i samme søges paavist, at det System, hvorpaa den gensidige danske Livsforsikrings-Forening efter de nævnte Love var bygget, var forkasteligt og maatte føre til Livsforsikrings-Foreningens Ruin, maa der under alle Omstændigheder gives den gensidige danske Livsforsikrings-Forening Medhold i, at Piecen indeholder en Række Udtalelser om Livsforsikrings-Foreningen, der gaa udover de Grænser, som

maa drages for den berettigede Kritik, og som maa betegnes som rets-
stridige i Forhold til Livsforsikringsforeningen. I saa Henseende skal
følgende Udtalelser i Piecen fremhæves:

Det hedder i Piecen »— dertil kommer, at denne Forening be-
nytter sig af ganske utilladelige Midler ved sin Agitation efter Med-
lemmer. I et Cirkulære eller Indbydelse til Indtegning, som det kaldes,
skriver Foreningens »adm. Direktør«, Hr. Karl M. Laursen, nemlig
saaledes:

»Idet vi herved indbyde til Indtegning i Foreningen, tillade vi os
at henlede Opmærksomheden paa Fordelene, som opnaas ved at tegne
sig som Medlem af Foreningen fremfor at blive forsikret hos et Livs-
forsikringssselskab.

40 Aar er Gennemsnitsalderen for de fleste tegnede Livsforsikrin-
ger, og en Forsikring paa 1000 Kr. koster i de fleste Livsforsikrings-
selskaber ca. 30 Kr. aarlig for en Mand i 40-Aars Alderen; men da
der ifølge indvundne Erfaringer kun dør omkring ved 4 af 1000 For-
sikrede aarlig i Alderen 35—65, kan en Forsikring her paa 1000 Kr.
efter almindelig Beregning kun komme til at koste omkring ved 9 Kr.
aarlig eller 25 Øre hver 10de eller 12te Dag.« Det hedder derefter:
»Foreningen opgiver altsaa heri tydeligt og klart, at en Forsikring paa
1000 Kr. hos den efter indvunden Dødelighedserfaring vil koste om-
kring ved 9 Kr. aarlig for enhver, der indtræder, uden Hensyn til
Alderen. Dette er det mest skandaløse, vi endnu have været Vidne
til paa dette ellers ikke sparede Omraade, thi de i det ovenaftrykte
Stykke indeholdte Meddelelser ere ikke misvisende eller i mindre Om-
fang fejlagtige, nej, de ere saa grundfalske, at der end ikke er Gran
af Sandhed i dem.

Her kan det ikke tjene som Undskyldning, at Lederne af Fore-
tagendet ikke have opstillet deres Forklaringer i den Hensigt at skuffe
og vildlede Publikum, men at de selv have troet, at deres glimrende
Løfter kunne opfyldes, thi der er dog en Grænse for, hvad der kan
eftergives Folk, som uagtet deres totale Mangel paa Kendskab til Livs-
forsikringsforretningens komplicerede Natur pretendere at kunne for-
dunkle det aarelange og geniale Arbejde, der af Mænd, som have viet
deres Liv til denne Opgave, er udført. Og selv den svagt Begavede
maa kunne indse, at det er umuligt, at Livsforsikringssselskaberne
under vore Dages overvældende Konkurrence kunne forlange og faa
30 Kr. for den Forsikring, som kan leveres for 9 Kr. Hertil behøves
ingen forudgaaende Uddannelse, ingen skarp Forstand, og saa meget
har man Ret til at forlange af disse Folk. Nej, Sandheden er, at
selv om alle Foreningens Medlemmer nu kun var 20 Aar gamle, og
ingen optoges, som havde overskredet denne Alder, kunde den dog i
Længden ikke præstere sine Forsikringer for den Betaling, som den
har stillet i Udsigt.

Meddelelsen om den konstante Gennemsnitsalder af 40 Aar og
om, at der af Personer i Alder mellem 35—65 Aar dø 4 pr. 1000
om Aaret, er selvfølgelig ligesaa upaalidelig.«

At Opgivenderne i det omtalte Cirkulære ere urigtige, er efter det
herom Fremkomne givet.

Efter hvad der foreligger maa det imidlertid antages, at det nævnte
Cirkulære af dets Underskriver — der ved Foreningens Stiftelse blev

antaget som dens Forretningsfører — kun er blevet udsendt i ganske faa Eksemplarer og forinden Livsforsikrings-Foreningens Stiftelse, og at Foreningens Bestyrelse hverken udtrykkelig eller stiltiende har godkendt Cirkulærets Indhold. Herefter maa det anses for uberettiget, at de Indstævnte have givet det Udseende af, at Livsforsikrings-Foreningen har søgt at skaffe sig Medlemmer ved saadanne Udtalelser som de citerede.

Det maa derhos anses for uberettiget, naar Piecen fremstiller det som en Mulighed, at Livsforsikrings-Foreningens Medlemmer skulde kunne komme til at udrede en Stempelmult af 180000 Kr., fordi Foreningens Policer ikke var forsynede med behørigt Stempel. Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar nemlig vel, at de af Livsforsikrings-Foreningen udstedte Policer oprindeligt ikke var stemplede, idet Foreningens Bestyrelse efter sit Anbringende gik ud fra, at Policerne ikke var stempelplichtige, fordi Forsikringssummen ikke nævnedes i dem. Men det maa antages, at dette Forhold ved Forhandling med Generaldirektoratet for Skattevæsnet blev bragt i Orden allerede et Aarstid efter at Livsforsikrings-Foreningen var traadt i Virksomhed, uden at der blev paalagt Foreningen nogen Stempelmult. I denne Forbindelse maa endvidere fremhæves, at det maa anses for uberettiget, naar det i Piecen hedder, at Livsforsikrings-Foreningens Medlemmer ere solidarisk ansvarlige for samtlige de Foreningens paahvilende Forpligtelser, og at dette kan have vidtrækkende Følger for Medlemmerne. Selv om det nemlig maatte være berettiget at forstaa Lovene af 14 Juni 1896 og 8 November s. A., hvori det hedder: »Foreningens Medlemmer hæfter solidarisk med Foreningsformuen for Foreningens Forpligtelser« som hjemlende et ubegrænset personligt solidarisk Ansvar for Medlemmerne, saa er i alt Fald saadant solidarisk Ansvar ikke hjemlet ved Lovene af 1 August 1898, og det har saaledes under alle Omstændigheder været uberettiget at give det Udseende af, at Bestemmelsen om det ubegrænsede personlige solidariske Ansvar har været gældende i hele det Tidsrum, Omdelingen af Piecen har fundet Sted.

Frømdes er det uberettiget, naar det i Piecen hedder, at der mangler Forskrifter om, hvorledes det Overskud, der maatte fremkomme ved Indbetalingen af de 25 Øre, skal anvendes, og siges, at dette dog er ganske nødvendigt, »eftersom det jo er bestemt, at ingen-somhelst Kapital skal indestaa i Foreningen.« Disse Udtalelser stemmer nemlig ikke med Lovene og særlig ikke med Lovene af 1 August 1898, der bl. a. ogsaa giver nærmere Regler for Anbringelsen af det nævnte Overskud.

Piecen indeholder saaledes urigtige og uberettigede Udtalelser om den gensidige danske Livsforsikrings-Forening, og da de Indstævnte til Støtte for deres Paastand om Forbudets Ophævelse ikke have anført andet, end at Piecens Indhold ikke gaar udover Grænserne for en berettiget Kritik, vil Forbudet herefter være at stadfæste som lovlige gjort og forfulgt.

Det maa derhos, trods de Indstævntes Benægtelse heraf, antages, at Omdelingen af Piecen — og særlig ogsaa paa Grund af de urigtige og uberettigede Udtalelser om Livsforsikrings-Foreningen, som Piecen indeholder — har paaført Foreningen Tab, hvilket de Indstævnte maa være pligtige til at erstatte. De Indstævnte ville herefter være at dømme til

i Erstatning for det Citanterne ved Piecens Omdeling paaførte Tab at betale dem et saadant Beløb, som bestemmes ved Skøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke udover det af Citanterne principalt paastaaede Beløb 15000 Kr. tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet som paastaaet samt til at betale Citanterne Forbudsforretningens Omkostninger med 15 Kr. 53 Øre og Sagens Omkostninger med 200 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 346.

Advokat Hindenburg

contra

Frandsine Johanne Frandsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Hads Herreds Ekstrarets Dom af 3 September 1906: Tiltalte Johanne Frandsine Frandsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schou, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Terndrup, 10 Kr. Straffefuldbyrdelsen bliver at udsætte ifølge Bestemmelserne i midlertidig Straffelov 1 April 1905, Kap. 3, og Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de i nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Oktober 1906: Tiltalte Frandsine Johanne Frandsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frandsine Johanne Frandsen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frandsine Johanne Frandsen, der er født i Aaret 1883, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Tyveri.

Den 23 Juni dette Aar anmeldte Mariane Jacobsen, født Jensen, til Politiet, at der den foregaaende Dags Morgen, medens hun mellem Kl. ca. 5 $\frac{1}{2}$ og Kl. ca. 7 var beskæftiget med at malke Køerne paa den Gaardejer Kirkegaard tilhørende Gaard i Ondrup, hvor saavel hun som Tiltalte havde Tjeneste, Førstnævnte som Malkekone og Sidstnævnte som Tjenestepige, var frastjaalet hende et Stykke Lærred paa ca. 3 $\frac{1}{2}$ Alen. Under den derefter indledede Undersøgelse har Anmelderinden, der bebor en Lejlighed i en i umiddelbar Nærhed af Kirkegaards Stuehus beliggende Bygning, afgivet en nærmere Forklaring, som gaar ud paa, at der, da hun den nævnte Morgen forlod sin Lejlighed, som da var uafaalet, sammesteds henlaa frit fremme et 10 Alen langt Stykke Lærred, som imidlertid ved hendes Tilbagekomst fandtes iturevet, idet der ved den ene Ende var fraskilt et Stykke, saaledes at det tilbageblevne Stykke kun havde en Længde af ca. 6 $\frac{1}{2}$ Alen, samt at hun og Gaardejer Kirkegaards Hustru, Kirstine Kirkegaard, ved en af dem samme Dag foretagen Ransagning havde fundet det manglende Stykke Lærred liggende i en Skuffe i Tiltaltes Kommode.

Tiltalte har imidlertid vedblivende benægtet at have tilvendt sig det Mariane Jacobsen frakomne Lærred og har med Hensyn til det i hendes Skuffe forefundne Stykke Lærred, der er bragt tilstede under Sagen, forklaret, at hun er kommen i lovlig Besiddelse deraf, idet hun ved Juletid forrige Aar har ladet Husmand Frands Madsens Hustru, Andrea, indkøbe et Stykke Lærred paa 4 Alen, hvoraf det forefundne Stykke er en Rest, at det var hendes Hensigt at benytte 2 Alen deraf til Pudevaar, og at det Stykke, som mangler i fulde 4 Alen, af hende er anvendt ved Reparation af forskellige Klædningsstykker.

Husmand Madsens fornævnte Hustru, Andrea, har nu vel bekræftet, at hun engang, kort før sidste Jul, i Odder har indkøbt til Tiltalte et Stykke Lærred paa nogle faa Alen, men tilføjet, at efter hendes Formening var dette Stykke af en noget sværere Kvalitet end det i Tiltaltes Besiddelse forefundne, med Hensyn til hvilket hun har erklæret, at hun i alt Fald ikke vilde benytte Lærred af saa tynd en Kvalitet til Pudevaar. Tiltaltes Forklaring med Hensyn til den Brug, hun vil have gjort af det Stykke, der manglede i fulde 4 Alen, har derhos været vaklende, idet hun først har forklaret, at hun har anvendt det — foruden til at lappe med — ved Reparationer af Bærestropperne paa et Forklæde, men efter at det var oplyst, at hendes Forklaring om i dette Øjemed at have revet Stykket over paatværs var urigtig, idet det til Bærestropperne anvendte Lærred var taget paa langs, har hun erkendt, at det paagældende Forklæde, der af hende selv var paavist som det, hun havde istandsat, ikke har været repareret saaledes som af hende opgivet, og derefter forklaret, at det saa maatte være et andet Forklæde, hvortil Lærredet er anvendt. Senere har hun imidlertid udsagt, at det førstnævnte Forklæde er repareret med noget Lærred, som hun havde købt paa Fyn eller Sjælland, og

som hun havde haft liggende i længere Tid, hvorimod det Lærred, der var taget af det i hendes Besiddelse forefundne Stykke er bleven anvendt til en Del af Foret i et af hendes Kjolleviv.

Foruden at denne sidste Forklaring ikke er bestyrket under Sagen, har imidlertid Fabrikant Israelsen og Købmand Rasmus Jensen, begge af Odder, som sagkyndige Vidner, efter at have besigtiget de to, henholdsvis Anmelderinden tilhørende og i Tiltaltes Besiddelse forefundne, [Stykker] Lærred, edelig udsagt, at Finheden og Traadeantallet er nøjagtig ens i begge Stykker, af hvilke det førstnævnte havde en Længde af 6 Alen og 10 Tommer og det sidstnævnte en Længde af 3 Alen og 14 Tommer, saaledes at de tilsammen udgøre 10 Alen, og at fire tykkere Traade, som findes i begge Stykker, passe nøjagtig sammen, idet de afrevne Traadender i det ene Stykke passe nøje til det manglende Stykke Traad i det andet Stykke. I Overensstemmelse hermed har fremdeles den Politibetjent, som efter Modtagelsen af Anmeldelsen afhørte Tiltalte, i sin herom afgivne Rapport bemærket, at der i de to nævnte Stykker Lærred, som begge var revne (ikke klippede) i den ene Ende, fandtes Traade, som var lidt tykkere end de andre, og at man kunde følge disse Traade fra det ene Stykke over i det andet. Endelig har Retsvidnerne udtalt, at de to Stykker Lærred øjensynlig har hørt sammen, idet de to Ender af de afrevne Stykker passede sammen, og der paa to forskellige Steder var dannet Rimper fra det ene Stykke over i det andet, idet en enkelt Traad var sprungen.

Idet nu Gaardejer Kirkegaards Hustru har forklaret, at hun ved Juletid sidste Aar har foræret Mariane Jacobsen det hos hende forefundne Lærred, som dengang indeholdt 10 Alen, og Mariane Jacobsen derhos edelig har bekræftet, at det i Tiltaltes Besiddelse forefundne — under Sagen til 1 Kr. vurderede — Stykke Lærred er frakommet hende mod hendes Vidende og Villie, samt da Tiltaltes Forklaring om, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af Lærredet, er ganske ubestyrket og derhos i Strid med det iøvrigt Fremkomne, findes der at foreligge et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte, som havde fri Adgang til Mariane Jacobsens Lejlighed, hvor hun oftere havde været, ved Tyveri har tilvendt sig det oftnævnte Stykke Lærred.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er hun — som tilige har været sigtet for forskellige andre Tyverier, men som her under Sagen ikkun er overbevist om at have begaaet det ovennævnte Tyveri af et Stykke Lærred — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorimod der ikke findes Grund til, som ved Underrettsdommen endvidere bestemt, at lade Straffen betingelsesvis bortfalde.

Fredag den 18 Januar.

Nr. 351.

Advokat Nellemann

contra

Søren Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1906: Arrestanten Søren Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale i Erstatning til Høker M. N. Haugaard af Sønderkov 3 Kr. Saa udreder Arrestanten og alle af hans Arrest og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 November 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 231, 2det Led; men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Iøvrigt vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Søren Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Nielsen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1867, har forhen været anset ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 6 Marts 1890 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 5 April s. A. efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 1 Maj 1903 efter Straffelovens § 229 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf dog ved kgl. Resolution af 18 Maj s. A. nedsattes

til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 14 November 1904 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos Arrestanten under en i December Maaned f. A. indledet Undersøgelse har været sigtet for tvende Indbrudstyverier, uden at det Oplyste dog førte til, at der institueredes Tiltale imod ham.

Efter at Politiet den 27 Juli d. A. om Formiddagen havde modtaget Anmeldelse om, at der den foregaaende Nat var sket Indbrud hos Høker Martin Nielsen Haugaard i Sønderskov, blev der af en Politibetjent, som kort efter indfandt sig paa Gerningsstedet, anstillet en Undersøgelse, af hvilken det fremgik, at en Vinduesrude i et bagved Butikken værende Lagerrum var trykket itu, og Hasperne løftede af Krogene, saaledes at Vinduet kunde udtages.

Haugaards Hustru angav derhos, at hun om Morgenen, da hun var kommen ud i Butikken, havde fundet Pengeskuffen, der altid er uafaaet, og som den foregaaende Aften havde indeholdt ca. 2 Kr. i Smaamønt, næsten tømt, ligesom et enkelt Kronestykke, der, efter hvad hun troede, havde været nedlagt i en i Pengeskuffen beroende Portemonnæ, var forsvundet, og at hun endvidere savnede et Stykke Cervelatpølse og et Stykke Flæsk paa nogle Pund, der havde ligget i et Saltkar i Lagerrummet.

Da Mistanken straks rettedes mod Arrestanten, som i Aaret 1904 tvende Gange havde forøvet Indbrudstyveri hos Haugaard, og om hvem det var oplyst, at han, der ligeledes bor i Sønderskov, havde været ude sent den foregaaende Aften, begav Betjenten og Haugaard sig til Arrestantens Bopæl, hvor de med Samtykke af Arrestanten, der fandtes liggende paaklædt i Sengen, og et med ham samlevende ugift Fruentimmer, Petra Christence Dagmar Christensen, foretog en Ransagning med det Udfald, at der i en i Køkkenet henstaaende Margarinebøtte fandtes 7, tilsyneladende nylig ituskaarne, Stykker saltet Flæsk af samlet Vægt 3 Pd. samt i et Skab i Køkkenet en saakaldet Appetit- eller Klosterost. Arrestanten, som derhos fandtes i Besiddelse af et kontant Beløb af 2 Kr. 10 Øre, blev derpaa sat under Anholdelse, hvorefter Petra Christensen samme Dags Eftermiddag til Politiet afleverede $\frac{1}{2}$ Pd. Tobak (Obels Melange), som hun angav at have fundet i et Rum i Køkkenet.

Under den mod Arrestanten indledede Undersøgelse har han paa-staaet, at de ommeldte hos ham forefundne Genstande ere hans lovlige Ejendom, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han den 26 Juli om Aftenen før Kl. 6 gik hjemmefra til Sindal, der, efter hvad der under Sagen er oplyst, er beliggende en god halv Mil eller godt 3 Kvarters Gang fra Arrestantens Bopæl, og at han, som paa det anførte Tidspunkt vil have haft mellem 4 og 5 Kr. hos sig, i nævnte By købte det omhandlede Flæsk, ialt lidt over 3 Pund, hos Købmand Kjølbbye, uden dog at kunne mindes, hvad det kostede, eller hvem han handlede med. Osten købte han efter sin videre Forklaring, ligeledes i Sindal, men husker ikke, om det var hos Kjølbbye eller hos Købmand Rasmussen, hvor han ligeledes var inde.

Medens Arrestantens Fremstilling dernæst, hvad Tobakken angaar, oprindelig gik ud paa, at han »vistnok« købte den i Sindal samme Aften, har han senere forklaret, at han købte den den nævnte Aften

hos Købmand Rasmussen dersteds, og at den, efter hvad han tror, kostede 50 Øre, men at han ikke mindes, hvem han handlede med.

Arrestanten har fremdeles forklaret, at han efter i det hele at have opholdt sig i Sindal en halv Timestid begav sig tilbage til Sønderskov hvor han, uden først at have været paa sin Bopæl, ved Otte-tiden indfandt sig hos Husmand C. Jensen Lak, der ved Arrestantens Ankomst arbejdede paa Marken sammen med sin Hustru, og hos hvem han opholdt sig ialt et Par Timer, samt at han derpaa gik til en i Fjelsted boende Høker Niels Johan Christiansen, hos hvem han forblev til langt ud paa Natten.

Efter at Arrestanten endvidere i et den 4 August afholdt Forhør havde udsagt, at han, da han kom til Chr. Jensen Lak, havde Flæsket i en Pakke under Armen, ændrede han, da Laks Hustru i et Forhør den 8 s. M. havde forklaret, at hun ikke, da Arrestanten kom til hende og hendes Mand, saa ham bære nogen Pakke, sin Forklaring derhen, at han, inden han traf sammen med Lak og Hustru, havde lagt Pakken fra sig ved deres Have, hvor han atter tog den, da han senere paa Aftenen begav sig til Høker Christiansen.

Da imidlertid Smed Vaagn Jensen af Sønderskov, med hvem Arrestanten var i Følge, da han forlod Laks Hus, i et Forhør den 11 August havde udsagt, at Arrestanten ikke ved den ommeldte Lejlighed tog nogen Pakke med sig fra Laks Havegærde, forklarede Arrestanten nu, at han først, efter at være skilt fra Jensen, vendte tilbage og hentede Pakken.

Arrestanten har endelig forklaret, at han havde Pakken med sig hos Høker Christiansen, i hvis Butik han vil have lagt den fra sig paa en Bænk foran Disken, samt at han, da han om Natten gik hjem, havde Pakken med sig.

Fornævnte Petra Christensen har imidlertid afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at Arrestanten den 26 Juli, efter at han havde opholdt sig hjemme hele Dagen, mellem Kl. 7 og 8 om Aftenen forlod deres fælles Bopæl for, som han sagde, at gaa til Chr. Lak, og at hun er sikker paa, at Arrestanten ikke havde været i Sindal, da han gik til Lak. Hun har endvidere udsagt, at Arrestanten kom tilbage Kl. ca. 1 om Natten i en noget beruset Tilstand og fortalte, at han havde spillet Kort hos Høker Christiansen, at han, som derpaa tændte Lampen og færdedes omkring i Lejligheden uden at gaa til-sengs, ved Tretiden ytrede, at han vilde hen til en Mand ved Navn Christen Ringsholt, hvorpaa han gik ud gennem Vinduet, og at han ved Femtiden vendte tilbage gennem Vinduet og meddelte, at han ikke havde talt med Ringsholt, men var faldet i Søvn paa Marken.

Efter Petra Christensens videre Fremstilling gav Arrestanten, da han anden Gang var kommen hjem, sig til at spise »Mellemmad«, idet han bl. a. nød af den Ost, hvoraf han den følgende Morgen fandtes i Besiddelse, og som han foregav at have købt hos Høker Christiansen, hvorpaa han, der nogle Dage forinden havde laant 1 Kr. af hende for dermed at betale en Gæld til Christiansen, tilkastede hende, der var i Seng, et Beløb af 1 Kr. 11 Øre i Smaamønt, idet han bemærkede, at det vel var bedst, at hun fik den Krone, han skyldte hende, og at det vel ikke gjorde noget, at der var 1 Kr. 11 Øre.

Petra Christensen har sluttelig udsagt, at hun ikke har lagt

Mærke til, at Arrestanten i Dagene forinden den 26 Juli havde flere Penge end den omhandlede Krone, hvortil hun dog har føjet, at hun, da Arrestanten den omhandlede Nat ved Efttiden vendte tilbage, gav ham et Beløb af 2 Kroner, som en Kone fra Sønderkov havde betalt hende den foregaaende Aften, efter at Arrestanten var gaaet hjemmefra.

Høker Niels Johan Christiansen af Fjelsted har edelig forklaret, at Arrestanten, der om Aftenen den 26 Juli købte Varer i Vidnets Butik for ialt 80 Øre, ved denne Lejlighed udtalte, at han ingen Penge havde, hvorfor han blev skreven for Beløbet, samt at Vidnet ikke den omhandlede Aften har set, at Arrestanten lagde nogen Pakke fra sig paa Bænken foran Disken i Vidnets Butik, eller at han, da han kom eller gik, bar paa en Pakke Flæsk, som den under Sagen omhandlede.

Købmand Jens Kjølbye af Sindal har edelig forklaret, at Ekspeditionen fra hans Butik varetages af ham selv i Forbindelse med hans Kommis, samt at hans Hustru ogsaa hjælper med, hvorhos hans Tjenestepige en ganske sjælden Gang ekspederer, at han ikke den 26 Juli d. A. har handlet med Arrestanten i sin Butik, og at han er temmelig sikker paa, at den Ost, som er forefundet i Arrestantens Besiddelse, og som i Retten forevistes Vidnet, ikke er af den Slags Klosterost, som han forhandler.

Kjølbye har derhos efter at have taget det hos Arrestanten forefundne, i Retten tilstedeværende Flæsk i Øjesyn, forklaret, at han ikke tror, at det er fra hans Butik.

Kommis hos Købmand Kjølbye, Johan Aage Petersen har edelig forklaret, at han den 26 Juli i Tiden mellem Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 7 $\frac{3}{4}$ om Aftenen var i Butikken hele Tiden, mulig med Undtagelse af nogle ganske faa Minutter, og at han ikke den nævnte Aften har ekspederet Arrestanten, hvem han godt kender.

Købmand Kjølbyes Hustru, Kirstine Marie, født Nielsen, har ligeledes edelig forklaret, at hun ikke mindes at have set Arrestanten siden engang i Begyndelsen af indeværende Aar, og at hun er tilbøjelig til at tro, at det i Arrestantens Besiddelse forefundne Flæsk, der forevist hende i Retten, ikke stammer fra hendes Mands Butik.

Fremdeles har Tjenestepige hos Købmand Kjølbye, Jenny Theodora Christensen, efter i Retten at have taget Arrestanten i Øjesyn, edelig forklaret, at hun ikke mindes at have set Arrestanten tidligere, ligesom Arrestanten paa sin Side har udsagt, at han ikke kender Jenny Christensen.

Købmand Niels Rasmussen af Sindal har i et den 8 September afholdt Forhør forklaret, at han mindes engang i afvigte Sommer at have set Arrestanten i sin Butik, hvortil Vidnet dog føjede, at »det stod for ham«, at det maatte ligge mere end en god Maaned tilbage i Tiden. Rasmussen har derhos senere til en Politirapport udsagt, at han er af den Formening, at han i afvigte Sommer kun har forhandlet den Slags Tobak, hvoraf en Halvpundspakke er funden i Arrestantens Besiddelse, i Helpundspakker, og Rigtigheden af denne Forklaring er bestyrket ved de Oplysninger, der af Politiet ere indhentede hos det Firma, der leverer Købmand Rasmussen den paagældende Slags Tobak.

Høker Haugaards Hustru, Thomine Marie, født Thomsen, har efter i Retten at have taget de i Arrestantens Besiddelse forefundne Varer i Øjesyn, edelig forklaret, at Varer af samme Slags sælges i hendes Mands Butik og forefandtes i Forretningen, da Indbruddet blev begaaet. Værdien af det stjaalne Flæsk ansætter hun til 60 Øre pr. Pd.

Høker Haugaard har frafaldet Krav paa Erstatning for de ham frastjaalne Varer, men har nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at erstatte ham det ham fravendte Pengebeløb med 3 Kr.

Idet nu Arrestantens Forklaring om, at han den 26 Juli d. A. om Aftenen har været i Sindal og indkøbt de ovenomhandlede Varer, efter det Oplyste maa antages at være stridende mod Sandheden, findes der, naar henses til Arrestantens Fortid saavel som til, at hans Forklaringer paa adskillige Puncter have været vaklende og forbeholdne, ved det under Sagen iøvrigt Foreliggende at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han Natten mellem den 26 og 27 Juli har forøvet det under Sagen omhandlede Indbrudstyveri hos Høker Haugaard.

For sit i den anførte Henseende udviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 231, 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken den af Høker Haugaard nedlagte Erstatningspaastand rettelig er tagen til Følge — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 362. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Pedersen Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden og Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 15 Oktober 1906: Arrestanten Jens Pedersen Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne H. P. Hansen og Berthelsen, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne C. A. Olsen og Cortsen her for Retten betaler Arrestanten Jens Pedersen Jensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Pedersen Jensen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Løve Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Pedersen Jensen, der er født den 11 Maj 1875 og senest anset ved Helium-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 23 Juni 1903 efter Straffelovens §§ 231, Mbr. 1 og 2, og 253, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ved Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 1 September 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, idet den forskyldte Straf dog bortfaldt i Henhold til Straffelovens § 58, aktioneret for Forbrydelse mod Sædeligheden og Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Ifølge Arrestantens Tilstaaelse, der i alt Væsenligt stemmer med det iøvrigt Oplyste, og som i sin Helhed vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, har han gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Arrestanten Natten mellem den 8 og 9 September 1906 — efter at have nydt adskillige spirituøse Drikkevarer, men dog, efter hvad der maa antages, var ved sin Fornufts fulde Brug — var paa Hjemvejen til sin Bolig i Gørlev, besluttede han sig til at tage hen til Gaardejer Peter Jensens Gaard i Ulstrup for at besøge en Pige ved Navn Laura, som han troede endnu tjente dersteds, men som imidlertid alt var fraskiftet den 1 Maj s. A.

Det var hans Agt at søge at bevæge hende, som han tidligere havde gjort Bekendtskab med, og om hvem han havde hørt, at hun var, som han har udtrykt det, let at komme til, til at tilstaa ham Samleje. Efter henimod Midnat at være kommen udenfor Gaardens Pige-kammer, hvis Vindue var forsynet med Jernstænger, bankede han paa Vinduet og kaldte »Laura«.

I Kammeret sov i Virkeligheden en 17-aarig Arrestanten ganske ukendt Tjenestepige Anna Kirstine Larsen, der vaagnede ved Arrestantens Banken og Kalden, men ikke svarede. Arrestanten begav sig nu hen udenfor det ved Siden af Pige-kammeret liggende Køkken, hvis ene Vindue, paa hvilket han lagde Mærke til, at den nederste Krog manglede, medens den øverste var paasat, han ved Vold aabnede ved Hjælp af det største — mellem 2 $\frac{1}{2}$ og 3 Tommer lange — Blad paa en Lommekniv, han havde hos sig, hvilket Blad han stak ind mellem Vinduesrammen og Vindueskarmen og derefter brød til.

Han steg derpaa, efter at han, ifølge hvad han antager, havde lagt Kniven aaben i sin udvendige Jakkelomme, ind i Køkkenet og gik gennem den ikke aflaaede Dør fra Køkkenet til Pigekammeret ind i dette, hvor han straks afstrøg en Tændstik, ved hvis Lys han kunde se, at der i Sengen laa en ung Pige, der var vaagen og straks rejste sig overende i Sengen, og som han stadig vil have troet var Laura. Han gik nu hen mod Sengen og satte sig paa Sengekanten.

Tændstikken var gaaet ud, forinden han satte sig. Pigen gav sig til at græde, da han satte sig, og bad ham om at forføje sig bort. Arrestanten tog nu sin Lommekniv frem og sagde: »Hvis De ikke tier stille, skal De passe paa, thi jeg har her en lang Kniv, som De selv kan se er aaben, og De har vel hørt om de mange Mord ovre i Jylland«. Pigen svarede, at hun nok skulde tie stille, naar han blot vilde tage Kniven bort. Arrestanten puttede saa Kniven i sin Lomme, idet han ytrede, at han ikke vilde gøre hende andet end godt, og tog hende, der var i sin bare Chemise, derpaa med sin venstre Arm omkring Livet, trykkede hende ind til sig og forsøgte — dog uden at anvende videre Kraft — at tvinge hende bagover i liggende Stilling, idet han sagde, at hun blot skulde ligge rolig og føle paa »det, jeg har her«, hvorved han, der forøvrigt ikke vil have knuppet sine Benklæder op, sigtede til sit mandlige Lem, hvad Pigen ogsaa vil være gaaet ud fra.

Pigen strittede imod og gav sig paany til at græde samt skreg, hvorefter han ifølge hendes Forklaring paany fremtog Kniven og udtalte, at hun skulde passe paa, at han ikke aabnede den igen, hvilket Arrestanten dog ikke vil kunne mindes, om end han godt tror, at det forholder sig saaledes.

Arrestanten lagde sin ene Arm om hendes Hals og klemte hende ind til sig, hvad han vil have gjort ligesaa meget for at kærtegne hende som for at forhindre hende i at skrige, og først nu vil det efter hans Forklaring være gaaet op for ham, at det ikke var Laura, han havde fat i. Saavel af den Grund, som fordi han frygtede for, at hendes Skrig skulde tilkalde Folk, slap han hende derpaa og flygtede bort samme Vej, som han var kommen.

Arrestanten forklarer, at havde han vidst, at Laura ikke var i Pigekammeret, vilde han ikke være gaaet derind, og at det ikke var hans Hensigt at tiltvinge sig Samleje, men kun at søge at opnaa det godvilligt, hvad han følte sig temmelig sikker paa, at Laura vilde tilstaa ham, samt at hans Truen med Kniven kun sigtede til at hindre Skrig fra Pigens Side, hvorimod han ikke iøvrigt vilde gøre Brug af den mod hende.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 185 og 210 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og da den indankede Dom er kommen til samme Resultat, — — — vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 368.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Karl Brenneis (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 December 1906: Arrestanten Carl Brenneis bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Sagens Omkostninger, hvorhos han efter udstaaet Straf vil være at udbringe af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Der tillægges Højesteretssagførerne Lunn og Liebe i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner og Førstnævnte for hafte Udlæg 4 Kroner, hvilke Beløb udredes af Tiltalte Karl Brenneis.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Karl Brenneis, hvis opgivne Alder af 33 Aar af Retten er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ifølge sin egen Forklaring i Aaret 1903 eller 1904 i Østrig for Bedrageri har været straffet med Fængsel i 10 Dage, er ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste overbevist om at have den 22 Oktober d. A. frastjaalet Løjtnant, Greve Antoine Rzyszczewski, hos hvem han var ansat som Tjener, et konstant Beløb af 4000 Reichsmark.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, — — — — hvorhos han, der er Udlænding og ikke i de sidste 5 Aar har haft fast Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Mandag den 21 Januar.

Nr. 354. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Niels Peter Jensby Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 November 1906: Arrestanten Niels Peter Jensby Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Jensby Nielsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Peter Jensby Nielsen for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar.

Arrestanten er født den 12 Maj 1861 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Oktober 1896 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 5 Januar 1901 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 27 September d. A. anmeldte Arbejdsmand Lars Pedersen for Politiet, at hans Datter, Katinka Valborg Elna Pedersen, født den 4 Januar 1896, den foregaaende Dags Formiddag ved 10-Tiden havde været Genstand for uterlig Behandling fra Arrestantens Side.

I saa Henseende er Følgende nærmere oplyst:

Elna Pedersen har forklaret, at da hun ved nævnte Tid stod og betragtede Arbejderne ved en Nybygning paa Strandboulevarden ved Nordre Frihavnsgade, vinkede Arrestanten, der var hende ubekendt, gennem et Vindue i Stueetagen efter hende, hvorpaa hun, der troede, at Arrestanten vilde have hende til at gaa i Byen for sig, gik ind i det paagældende Værelse til ham.

Straks, da hun var kommen ind, tog Arrestanten hende, uden at sige et Ord, om Livet med den ene Arm, medens han førte den anden op under hendes Skørter og befølte hende i Skridtet udenpaa Benklæderne, der var lukkede. Hun sagde straks: »Lad være!« og da der i det samme kom en anden Arbejder tilstede i Værelsets Dør, blev Arrestanten forfjamsket, gav hende et Slag paa Siden af Hovedet og ytrede til den anden Arbejder: »Hvad er der?«

Murerarbejdsmand Oscar Eriksen har edelig forklaret, at han kom ind i det Værelse, hvor Arrestanten opholdt sig, for at lede efter Gibsrør, og at han da saa, at Arrestanten stod i en Krog af Værelset, halvvejs skjult af nogle Trapper, der laa opstabledes samme-steds, med den venstre Arm om Elnas Liv eller Nakke og med den højre Arm i en saadan Stilling, at Haanden utvivlsomt var oppe mellem hendes Skørter. Arrestanten slap straks efter Pigebarnet, der løb nogle Skridt fra ham, men han tog fat i hende igen og gav hende et lille Slag paa Siden af Hovedet. Arrestanten sagde nu henvendt til Vidnet: »Hvad er der?« men ytrede ellers intet. Han blev blodrød i Ansigtet og gav sig nervøst til at flytte Trapperne.

Vidnet, der blev befippet ved, hvad han saa, gjorde ikke Arrestanten Forestillinger, men meddelte straks efter det Passerede til sin Arbejdskammerat Carl Andersen.

Arrestanten har nægtet at have gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Forhold. Hans Forklaring gaar ud paa, at Elna uopfordret kom ind i Bygningen, hvor hun gik og samlede Tøndebaand og saa paa, at Arrestanten arbejdede. Da hun derhos tjattede ham over Ryggen med en lille Pind og trods Opfordring ikke vilde ophøre her-med, bar han hende hen til Trappen og paalagde hende at gaa, men da hun løb tilbage i Værelset og atter begyndte at tjatte, tog han hende i sine Arme — idet han holdt den venstre Haand om hendes Nakke og den højre bagom hendes Ben, men uden at føre Haanden op under Skørterne, — idet han atter vilde bære hende hen til Trappen. I det samme kom Eriksen tilstede, og Arrestanten slap nu Barnet, idet han slog efter hende og opfordrede hende til at gaa.

Medens denne Forklaring, der i sig selv er usandsynlig, er i Strid med det iøvrigt Oplyste — hvorved særlig bemærkes, at der efter Eriksens Forklaring ikke fandtes Tøndebaand i det paagældende Værelse, og at Elna ikke havde nogen Pind i Haanden — er Rigtigheden af Eriksens Forklaring bestyrket ved fornævnte Carl Andersens Forklaring, der gaar ud paa, at Eriksen straks meddelte ham, at han havde truffet Arrestanten i Færd med at føle en lille Pige op under Skørterne, og at Arrestanten, da han blev overrasket, havde givet hende et Par Slag paa Siden af Hovedet.

Naar yderligere henses til hans Fortid, der taler stærkt mod ham, idet han under de tidligere Sager netop er anset for Uterlighed mod Pigebørn under 12 Aar, ligesom han under disse Sager oprinde- lig har forsøgt at nægte sin Skyld, som han dog senere har erkendt, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til med Forkastelse af hans Forklaring at anse ham skyldig i uterligt Forhold overfor Elna.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, disse Paragraffer sammenholdte med § 3 og § 5

næstsidste Stykke i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorved bemærkes, at Arrestanten ifølge indhentet Lægeerklæring ikke kan taale Rotting.

Torsdag den 24 Januar.

Nr. 25. Handelsfirmaet »Korn- og Foderstofkompagniet i Aarhus« (Overretssagfører Werner)

contra

Kaptajn Hormaza som Fører af S/S »Elorrio« og som Befuldmægtiget for dettes Rederi (Halkier),

betræffende Indstævntes Ansvar for Beskadigelse paa en Ladning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 Juni 1905: Indstævnte, Kaptajn Hormaza som Fører af S/S »Elorrio« og Befuldmægtiget for dets Rederi, bør til Sagsøgerne, Handelsfirmaet »Korn- og Foderstofkompagniet i Aarhus«, betale 6000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 November 1902, til Betaling sker, men iøvrigt for deres Tiltale i Sagen fri at være. Dens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der findes i det Væsenlige at kunne tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten og Kontrapappellanten hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 21 Oktober 1901 befragtedes Dampskibet »Elorrio«, ført af Kaptajn Hormaza og der indtage en Ladning Oliekager og/eller Kornvarer og afgaa med den til Danmark.

Det nævnte Skib, der var bygget i 1896 i England af Staal, var ca. 304' langt og ca. 44' bredt, forsynet med Jerndæk, med 5 vand-

tætte Skotter og istedetfor med Mellemdæk med en Række Jernbjælker samt med en Mængde Jernstøtter fra Bunden til Dækket, dels enkelte, dels dobbelte, nemlig ialt 39 i den Del af Skibet, der befandt sig foran for Maskinen med Tilbehør, og som omfattede foruden Forrum Lastrum Nr. 1 og 2 og 39 i den Del af Skibet, der var agter for Maskinen, omfattende Lastrum Nr. 3 og 4, hvilke ikke var adskilt ved noget Skot, foruden Agterrum. Skibet, der var opmaalt til ca. 2645 Brutto og ca. 1610 Netto Tons, undergik netop sidst i Oktober 1901 forskellige Reparationer i Deptford Dry Dock til et samlet Beløb af £ 210.3.9.

Den 17 December 1901 ankom »Elorrio« til New Orleans, hvor det straks erhvervede Attest fra en Besigtigelsesmand ved Inspektionsbureauet for »the board of underwriters of New Orleans«, hvorved Skibet godkendtes til at indtage en fuld Ladning Oliekager og/eller Mel, idet det erklæredes at være »prepared« dertil overensstemmende med Forskrifterne for det nævnte Bureau.

Skibet begyndte saa at laste, hvormed det blev færdigt til den 9 Januar, og der blev da af den fornævnte Besigtigelsesmand udstedt en ny Attest derom med Tilføjende, at Skibet, som havde indtaget ialt 32738 Sække Bomuldsfrøkager (paa 3738¹⁷⁵⁹ Tons eller 8374879 lbs.), derved havde efterkommet alle Forskrifterne fra det nævnte Bureau, at det havde et Dybgaende af 19' 6" for og 19' 6" agter med rigeligt Fribord (4^b tilladt Fribord), og at det var tilbørligt lastet for at afgaa til Danmark. Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at der senere (den 3 Juni 1902) af den ommeldte Besigtigelsesmand og en Kompagnon af ham blev udfærdiget en yderligere Attest, hvorefter de den 17 December 1901 fuldt ud havde undersøgt og fundet i god Stand Lastrummene, Lugerne, Dækkene og Garneringen, idet de nærmere omtalte, hvad der i sidstnævnte Henseende forlangtes i Henhold til de for New Orleans gældende New Yorker Regler, og hvorefter Mændene endvidere fra Tid til anden havde inspiceret selve Lastningen og Lugeskalkningen, samt hvorefter det ovenfor omtalte, den 9 Januar 1902 udfærdigede, Certifikat tillige indbefattede Attest om Sødygtighed.

I de for Ladningen udfærdigede, i det Hele trykte Konnossementer — hvoraf et lydende paa 19486 Sække Bomuldsfrøkager til en opgiven Vægt af 5010918 lbs. er fremlagt under Sagen — fandtes som sædvanlig optaget en Del Klausuler, deriblandt under Nr. 4, at Rederne ikke skulde være ansvarlige for Tab eller Skade foranlediget ved Grunde udenfor deres Kontrol, ved Farer af Søen etc. etc. eller ved nogen skjult Mangel ved Skroget, Maskineriet eller Tilbehør, selv naar den eksisterede paa Tiden for Afskibning — forudsat, at Rederne havde udvist skyldig Agtpaagivenhed for at gøre Skibet sødygtigt — under Nr. 9, at der skulde betales fuld Fragt for beskadiget Gods, under Nr. 13, at Forholdet skulde beherskes af Loven for Skibets Flag, og at Afskibningen undergaves alle Forskrifter og alle Fritagelser for Ansvar indeholdte i den nordamerikanske Kongresakt af 13 Februar 1803, c: »the Harteract«, idet den, der modtog Konnossementet, underkastede sig alle dets Betingelser etc., og under Nr. 15, at Ladningen skulde afskibes og stuves efter de Fordringer, som stillede af New

Orleans Forening af Assurandører og deres Besigtigelsesmænd, samt at Modtageren af Godset skulde akceptere det af paagældende Besigtigelsesmand udfærdigede Certifikat som fuldt Bevis for, at Skibet havde været i enhver Henseende sat i tilbørlig Stand for Modtagelse af Ladningen, og at denne havde været tilbørlig garneret og stuvet.

Den 10 Januar 1902 afgik »Elorrio« fra New Orleans og den 14 Februar samme Aar ankom Skibet til Aarhus, som var dets Bestemmelsessted.

Under Rejsen skal Skibet, efter hvad der er fremkommet, i det Hele, fraregnet den 13 Januar, have haft godt Vejr, indtil det den 19 Januar kom ind til Newport News for at indtage Kul, hvorpaa det atter afgik derfra den 20 Januar, men fra den 22 Januar til den 8 Februar skal det derimod saa godt som uafbrudt have haft meget haardt Vejr (den 9 Februar naaede Skibet ind i den engelske Kanal).

Under det haarde Vejr skal 40 Tons Bunkerkul paa Dækket være blevne førte overbord, og Damprørene agter med deres Dække og senere ligeledes Damprørene med Dække ved det forreste Spil og Ankerspillet være blevne revne bort fra Dækket og samtidig Presenningerne over Lugen Nr. 3 samt Presenningerne paa en mindre Luge agten for Luge Nr. 2 (ned til Lastrum Nr. 2) revne af og delvis itu, hvorhos en Del Kiler ved Skalkningerne arbejdede sig løse, hvad der dog alt, saavidt gørligt, snaarest blev istandgjort delvis ved Anbringelse af nye Presenninger.

Den 3 Februar knækkede de svære Søer, som Skibet tog over, foruden et Par mindre Ventilatorer to store Ventilatorer: den ene gennem Bakken foran for Lastrum Nr. 1 og den anden gennem Pladsen ved Broen, hvilke Ventilatorer gik ned henholdsvis i den forreste Del af Lastrum Nr. 1 og den agterste Del af Lastrum Nr. 2, hvorved der brød en Del Vand ned i disse to Lastrum, inden det lykkedes at faa de frembragte Huller stoppede og behørig dækkede.

Endvidere blev en Del Lønningsstøtter og forskellige andre Genstande beskadigede.

Straks efter »Elorrio«s Ankomst til Aarhus blev der ved to efter Begæring af Skibets Mægler udmeldte Søkyndige foretaget en Lugebesigtigelse, ifølge hvilken Skibets Luger fandtes forsvarlig skalkede og forsynede med 2 à 3 tildels nye Presenninger, hvoraf dog nogle var noget skamfilede, og hvorefter Lugerne i det Hele var i god Tilstand, uagtet Skibsdækket bar Vidne om forskellige Havarier som Følge af haard Rejse, saaledes ved Ventilerne paa Fordækket.

Medens Losningen foregik, blev der derhos dels efter Begæring af Skibets Mægler af de samme to Mænd, dels efter Begæring af Ladningsmodtagerne af to andre af Retten i Aarhus udmeldte Søkyndige foretaget en nærmere Besigtigelse af hele Skibet, og gik de af disse Mænd afgivne to Beretninger, der i det Væsenlige stemmede overens, ud paa, at Ladningen i de 4 Lastrum fandtes i større og mindre Omfang beskadiget, og at dette hovedsagelig hidrørte fra indtrængt Søvand, hvilket atter skyldtes dels det haarde Vejr paa Rejsen, men dels ogsaa, at Skibet i flere Retninger efter deres Mening ikke havde været i god Orden og Stand før Rejsen.

De fremhævede saaledes foruden de alt omtalte Beskadigelser af Dampvær og Beskadigelser af Rørledningerne med Tilbehør af Bolte osv., at Garneringen vistnok havde været meget mangelfuld, særlig i Lastrummene Nr. 3 og 4, at de omtalte to Ventilrør til Lastrummene Nr. 1 og 2, der burde have været borttagne under det haarde Vejr, næppe havde været i behørig Stand og tilstrækkelig dækkede, at der i Agterkanten af Lugen til Lastrum Nr. 1 om Bagbord fandtes en forrusten Nagle-Aabning paa $1\frac{1}{2}'' \times \frac{1}{8}''$, gennem hvilken en Søger kunde stikkes ned, at der i Forkanten af Lugekarmen Nr. 2 fandtes to forrustede Bolthuller paa $\frac{3}{4}''$ Diameter, hvori Boltene manglede, samt endelig først og fremmest, at forskellige af de tidligere omtalte Jernstøtter, der gik fra Skibets Bund op til Dækket, og som var bestemt til Afstivning, fandtes borttagne (liggende paa Skibets Bund), hvad der skulde være sket paa en tidligere Rejse med Træ, nemlig ikke mindre end 5 dobbelte (10 enkelte) ved Lastrum Nr. 1, 1 dobbelt (2 enkelte) ved Lastrum Nr. 2, og 3 enkelte ved Lastrum Nr. 3 og 4, hvad der maatte antages stærkt at have svækket Skibets Styrke og at have medført, at Dæk og Lugekarmer gav sig under Skibets Arbejden i Søen, saa at Lugerne formentlig midlertidig var komne helt ud af deres Leje (dette havde ogsaa virket paa en Jernlejer under Luge Nr. 1, der havde løsnet sig og maatte fastsures).

De 4 Mænd fandt derfor ogsaa, at Skibet ikke havde været i tilstrækkelig god Stand til den omhandlede Rejse.

Umiddelbart efter Skibsbesigtigelsen blev der derhos, ligeledes efter Begæring dels fra Skibets og dels fra Varemottagerens Side, foretaget to Besigtigelser af Ladningen af to dertil af Retten udmeldte Hold Varekyndige, der kom til et nogenlunde overensstemmende Resultat. Af hele Ladningen paa 32738 Sække (til opgiven Vægt 8374879 lbs.) fandtes 12423 Sække paa 2946501 Pund Kager foruden 19314 Pund Smuld beskadiget.

Af disse hidrørte ifølge den mest detaljerede Forretning 2022 Sække paa 486898 Pund fra Lastrum Nr. 1, 1476 Sække paa 352743 Pund fra Lastrum Nr. 2, 6773 Sække paa 1601732 Pund fra Lastrum 3 og 2152 Sække paa 505135 Pund fra Lastrum Nr. 4, medens Smuldet var fra Lastrummene Nr. 2 og 3, og ansattes Beskadigelsen (Værdiforringelsen), idet man gik ud fra en Pris af 5 Kr. 85 Øre pr. Centner for ubeskadigede Varer, til 5842 Kr. 71 Øre for Lastrum Nr. 1 (nemlig 1 Kr. 20 Øre pr. Centner), til 7054 Kr. 86 Øre for Lastrum Nr. 2 (∴: 2 Kr. pr. Centner), til 45028 Kr. 65 Øre for Lastrum Nr. 3 (∴: dels 4 Kr. 50 Øre, dels 1 Kr. pr. Centner) og til 5691 Kr. 41 Øre for Lastrum Nr. 4 (∴: dels 4 Kr. 50 Øre, dels 80 Øre pr. Centner) foruden for Smuldet til 482 Kr. 85 Øre, ∴: tilsammen til 64100 Kr. 48 Øre (ved den anden samtidige Forretning var Værdiforringelsen ansat til ialt 63375 Kr. 38 Øre).

Den 17 Februar 1902 havde Skibet begært Søforklaring optaget ved Sørensen i Aarhus, men den 22 Februar blev dette opgivet, da Besætningen kun kunde afhøres paa Spansk, og der ikke havde kunnet skaffes edsvoren Translatør tilstede i dette Sprog.

Da det, som anført, straks ved Losningens Begyndelse viste sig, at Ladningen var stærkt beskadiget af indtrængt Søvand, og da Lad-

ningsmodtagerne, Handelsfirmaet »Korn- og Foderstofkompagniet« i Aarhus, mente, at Beskadigelsen skyldtes Skibet, vægrede de sig ved at betale Fragten, men deponerede i Stedet i Henhold til Sølovens § 155 dens omtrentlige Beløb, 60000 Kr., i en Bank i Aarhus og lod derpaa den 22 Februar foretage Arrest i dette Beløb.

Der blev derpaa truffet en Overenskomst mellem Ladningsmodtagerne og Skibets Repræsentant, hvorved Arresten frafaldtes, og Fragten blev udbetalt til Skibet mod, at der fra dets Side blev stillet fornøden Sikkerhed for dens Beløb med Tillæg af Sparekasserenter, idet det derhos vedtoges, at Kaptajn Hormaza som Fører af »Elorrio« og Befuldmægtiget for dets Rederi skulde ved Højesteretsadvokat Halkier modtage Søgmaal af nævnte »Korn- og Foderstofkompagni« ved nærværende Ret som vedtaget Værneting til Afgørelse af Kompagniets Ret til Erstatning for Ladningens Beskadigelse, idet dog Sagsanlægget udsattes til forskellige Oplysninger var tilvejebragte.

»Elorrio« afgik i Slutningen af Februar 1902 fra Aarhus i Ballast til Cardiff, hvortil Skibet ankom i Begyndelsen af Marts, og hvor derpaa Kaptajn Hormaza afgav nærmere edelige Forklaringer om Rejsen og om Skibets Tilstand før, under og efter samme, medens 1ste og 2den Styrmand og 1ste Maskinmester først kom til at afgive tilsvarende Forklaringer sammesteds hen i Juli Maaned 1902.

Under disse Forklaringer hævdede de alle bestemt, at Skibet i alle Maader havde været i behørig Stand inden Afgangen fra New Orleans, derunder ogsaa, at der ikke havde manglet Bolte nogetsteds. Under Skibets Ophold i Cardiff i Begyndelsen af Marts 1902 blev Skibet derhos, inden de paa dets Rejse til Aarhus fremkomne Beskadigelser blev reparerede, nøje undersøgt af 3 forskellige Besigtigelsesmænd (deraf en ved Lloyds og en ved Bureau Veritas), der hver for sig gennemgik alle de enkelte forefundne Mangler, og benægtede de i de af dem afgivne og beedigede Erklæringer bl. a., at Dækket havde begivet sig, uanset at de tidligere nedtagne Dæksstøtter ikke var blevne genopsatte inden den omhandlede Rejse, hvad de dog udtalte burde ske, og de bestrede derhos, at Skibet, som omtalt i Aarhus, var let bygget.

Det er ogsaa givet, at Skibet baade før den Tid havde, og at det beholdt 1ste Klasse (100 A 1).

Da den Varerne tilføjede Skade som anført var bleven ansat til ialt 64100 Kr. 48 Øre, og der var medgaaet i Omkostninger for Sagsøgerne ved Arrestforretningen og Besigtigelserne m. m. 759 Kr. 9 Øre, fordrede »Korn- og Foderstofkompagniet« ved den 21 November 1902 at paastævne Sagen sig hele den stillede Sikkerhed af 60000 Kr. med Sparekasserenter tillagt som Erstatning, idet de derhos, forsaavidt der tilkendtes dem et mindre Beløb i Erstatning, begærede sig tillagt 5 pCt. Rente deraf fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger.

De Indstævnte have paastaet sig fuldstændig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger.

Under Proceduren have begge Parterne paaberaabt sig den saakaldte »Harterakt«, om end i forskellig Retning og paa forskellig Maade, og have Sagsøgerne derhos paaberaabt sig den spanske Sølov som Flagets Lov, men bestridt Anvendeligheden af de øvrige Kon-

nossementsklausuler som uforenelige med de nys anførte Forskrifter, medens de Indstævnte omvendt have hævdet Anvendelsen af disse Klausuler og derimod bestridt Anvendeligheden af den spanske Sølov som værende i Strid med »Hartrakten«.

Som Sagen iøvrigt foreligger, finder Retten imidlertid ikke, at der er Anledning til at komme nærmere ind paa det uklare Forhold mellem de saaledes paaberaabte Konnossementsklausuler og de enkelte af disse. Retten skal derhos bemærke, at det ikke, som af Sagsøgerne anbragt, kan komme Skibet til Skade, at der ikke kunde blive aflagt Søforklaring i Aarhus, fordi Besætningen kun kunde Spansk.

Efter hvad der er fremkommet, finder Retten, at der maa gaas ud fra, at »Elorrio« i det Hele var i behørig og sødygtig Stand ved Afgang fra New Orleans.

Det var ganske vist en Fejl, at de omtalte Dæksstøtter (ialt 15 enkelte) var nedtagne under Rejsen (de fandtes liggende paa Skibets Bund), men det findes dog ikke, navnlig under Hensyn til de i Cardiff af Besigtigelsesmændene der afgivne Erklæringer at kunne anses for godtgjort, at Skihets Styrke og Dækkets Modstandskraft har været svækket paa Rejsen, og at Lugerne til Lastrummene som Følge deraf maa antages at være komne ud af deres Leje. Det findes ikke heller, som af Sagsøgerne paastaet, at være godtgjort, at Garneringerne og Presenningerne m. m. ikke var i behørig Stand ved Skibets Afgang fra New Orleans.

Der maa derhos antages i det Hele at være vist fornøden Om-sorg for Godset m. m. under Rejsen, og der findes heller ikke — selv bortset fra »Hartrakten« — at kunne paalægges Skibet noget Ansvar for de under det haarde Vejr indtraadte Beskadigelser, der hidrørte fra, at der trængte Vand ned gennem de to ødelagte Ventilatorer til Lastrum Nr. 1 og 2, om det end havde været heldigst, at de var blevne nedtagne forinden.

Derimod findes Skibet ikke at kunne fritages for Ansvar for den Skade i Lastrum Nr. 1 og 2, som maa antages at have hidrørt fra, at der var trængt Vand ned gennem det omtalte Naglehul i Agterkanten af Lugekarm Nr. 1 og gennem de omtalte Boltehuller i Forkanten af Lugekarm Nr. 2, da disse Huller, efter hvad der foreligger, maa antages at have været tilstede allerede ved Afgang fra New Orleans (Boltene til dem ere ikke fundne, og de ere ikke med et Ord nævnte af Besætningen), og da de ikke findes at kunne henføres til skjulte Mangler. Skaden paa Ladningen i de nævnte to Lastrum udgjorde tilsammen henved 12900 Kr., men da den for en væsenlig Del maa siges at være opstaaet gennem de andre omtalte Beskadigelser ved disse Lastrum, skønner Retten kun at kunne tilkende Sagsøgerne en Erstatning af 6000 Kr. med Renter som fordret, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 25 Januar.

Nr. 65.

Lars Erichsen (Jensen)

contra

Jens Christian Jensen (Arentzen),

betræffende Berigtigelsen af et Skøde.

Merløse-Tudse Herreders ordinære Rets Dom af 10 November 1904: Imod at Citanten, Proprietær Lars Erichsen af Sigrids-høj, samtidigt til Indstævnte, Jens Christian Jensen af Hjembæk, udsteder Skøde paa Ejendommen Matr. Nr. 16 d og 16 s af Hjembæk Mark i Overensstemmelse med det fornævnte den 10 Januar 1901 i nærværende Ret fremlagte Udkast, bør Indstævnte til Citanten betale 4900 Kr., men iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger ophæves. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Indstævnte Jens Chr. Jensen afgaaet ved Døden, og hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Maren Sofie Petersen, i hans Sted indtraadt i Sagen. Ifølge de foreliggende, væsenlig efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa der gaas ud fra, at Appellantens Vægning ved at underskrive det ham forelagte Skøde navnlig skyldtes Hensynet til det deri optagne Forbehold; men mod dettes Berettigelse har han ikke for Højesteret fremsat Indsigelse. Med denne Bemærkning, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte Jensens Enke med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Lars Erichsen, til Indstævnte, Jens Christian Jensens Enke, Maren Sofie Petersen, med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne fra Merløse-Tudse Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag paastod Appellanten, Proprietær Lars Erichsen af Sigridshøj, i første Instans Appellindstævnte, Jens Christian Jensen af Hjembæk tilpligtet at betale 4900 Kroner, som denne ifølge Købekontrakt af 17 April 1899 skulde skyldte som Restkøbesum for Ejendommen Matr. Nr. 16 d og 16 s af Hjembæk Mark med Renter 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1899 til Forligsklagens Dato den 13 Januar 1903 og derefter 5 pCt. p. a., mod, naar Betaling var præsteret, at erholde Skøde paa fornævnte Ejendom overensstemmende med Købekontrakten. Ved bemeldte Rets Dom blev en af Appellindstævnte subsidiært fremsat Paastand tagen til Følge, hvilken Paastand gik ud paa, at han betalte Appellanten 4900 Kr. imod at denne samtidigt til ham — Appellindstævnte — udstedte Skøde paa Ejendommen overensstemmende med et paa Købekontrakten skrevet Udkast til Skøde, men iøvrigt frifandtes for dennes Tiltale. Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaaet sig tillagt, tilpligtedes Appellanten at betale til Appellindstævnte med 40 Kr.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin Paastand for Underretten, medens Appellindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse, hvorhos hver af Parterne paastaar sig tillagt Appellsagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Appellanten ved fornævnte Købekontrakt solgte den ommeldte Ejendom — hvis Areal, efter hvad han i Købekontrakten indestod for, udgjorde mindst 38 Tønder Land — med nærmere angivet Besætning og andet Løsøre til Appellindstævnte for 26200 Kr., af hvilket Beløb 4200 Kr. betaltes kontant paa Købekontraktsdagen, 17100 Kr. skulde afgøres ved, at Appellindstævnte overtog i Ejendommen indestaaende Pantegæld, og Restbeløbet — de her paagældende 4900 Kr. — skulde betales Appellanten senest 11 December Termin 1899. Det var bestemt i Købekontrakten, at saafremt dette Restbeløb betaltes Appellanten senest 1 Juli 1899, var det rentefrit, men betaltes det først efter den Tid, skulde det forrentes fra 11 Juni s. A. indtil Betalingsdagen med 4 pCt. p. a. Endvidere bestemte Købekontrakten, at saa snart den kontante Del af Købesummen var fuldstændig berigtiget, altsaa senest 11 December Termin 1899, skulde Appellanten meddele Appellindstævnte Skøde paa Ejendommen.

Den 30 Juni s. A. mødtes Parterne tilligemed Appellindstævntes Fader, der var Selvskyldnerkautionist med Hensyn til Betalingen af de 4900 Kr., i Holbæk paa en Sagførers Kontor, hvor Købekontrakten beroede. Paa denne blev skrevet et Udkast til Skøde, hvilket i Afskrift findes i et af de under Sagen fremlagte Dokumenter, og som foruden almindelige Skødebestemmelser indeholdt følgende Slutnings-tilføjelse: »Dette Skøde modtages af mig, Jens Christian Jensen, der udtrykkelig forbeholder mig min Ret efter Kontraktens Post 7 i Henseende til Arealets Størrelse og Post 2 med Hensyn til, om jeg med

Færdig fra Trykkeriet den 14 Februar 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 49—50.

Fredag den 25 Januar.

Ejendommen har faaet overleveret det Løøre, der rettelig tilkommer mig.« Det blev derefter tilbudt Appellanten at betale ham oftnævnte Restbeløb, mod at han underskrev Skødeudkastet, men Appellanten vægrede sig ved at underskrive, før han havde modtaget Beløbet, der efter Appelindstævntes, af Appellanten modsagte og af Appelindstævnte ikke godtgjorte Anbringende var fremlagt paa et Bord ved Siden af Skødeudkastet. Der foretoges herefter ingen Udbetaling af Restbeløbet til Appellanten fra Appelindstævnte, der holdt for, at Appellantens Vægning var uberettiget.

Til Støtte for sin Paastand gør Appellanten gældende, at Tilbudet ikke var lovligt baade af Hensyn til, at Beløbet, som han ikke erkender overhovedet havdes tilstede under Mødet, ikke blev fremlagt og optalt for ham, og af Hensyn til, at hans Underskrift under Skødeudkastet fordredes givet, forinden Udbetalingen skulde finde Sted, hvad han holder for en uberettiget Fordring efter Udtrykkene i Købekontrakten om, at Skødet meddeles, saasnart den kontante Del af Købesummen er fuldstændig berigtiget, hvormed de i Skødeudkastet brugte Udtryk: »Da Køberen nu . . . har betalt mig . . . 4900 Kroner . . . saa skøder . . .« stemme. Appellanten har derhos tilføjet, at han ikke var pligtig at finde sig i fornævnte Slutningstilføjelse i Skødeudkastet.

Idet bemærkes, at det som stemmende med Sagens Natur maa anses at være Meningen med de anførte Udtryk i Købekontrakten og Skødeudkastet, at Underskriften og Restbeløbets Betaling kunde fordres givne samtidig, at Appelindstævnte efter det Fremkomne kun kan antages at have fordret en saadan Samtidighed, at Slutningstilføjelsen i Skødeudkastet ikke findes at kunne have berettiget Appellanten til at nægte at underskrive dette, hvad han da heller ikke paa Mødet gjorde gældende, og at det, efter hvad der er fremkommet under Sagen, maa antages, at Restbeløbet af Appelindstævnte havdes tilstede under oftnævnte Møde, findes Appelindstævntes Tilbud at have været lovligt, idet det ikke kunde fordres af ham, at han fremlagde og optalte Beløbet, da Appellanten havde stillet det uberettigede Forlangende, at Beløbet skulde udbetales ham, forinden han underskrev Skødeudkastet.

Herefter findes Underretsdommen at maatte stadfæstes, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Sagens Omkostninger her for Retten findes ligeledes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdag den 29 Januar.

Nr. 8. Direktørerne for Støvringgaard Kloster, Stiftamtmand, Kammerherre **Dreyer** og Biskop over Aarhus Stift, Dr. phil. **Clausen**, paa Klosterets Vegne (Rée)

contra

Gaardejer **H. Hermansen**, fhv. Gaardejer **Hans Jensen** m. fl. (Møller),

betræffende en Færdselsret.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders ordinære Rets Dom af 20 November 1902: De Indstævnte, Stiftamtmand, R. af D. og Dmd. Dreyer og Biskop, Dr. phil., K. af D. og Dmd. Clausen, begge af Aarhus, bør i deres Egenskab af Direktører for Støvringgaard Kloster, for Citanterne, H. Hermansen, Hans Jensen, N. K. Due, Jens Kjeldsen, Søren Thyboe, Janus Frederiksen, Jens Pedersen, Inger Marie Nielsen, P. Jensen, Laurs Moestrup, P. Johnsen, Jens Rasmussen, Chr. Drachmann, N. Johansen, Anders Frosts Enke, C. P. Yde, Anker Friis (Støvring-Møllerup Sognekald), Steffen Thomsen, Anders Povlsen og Nicolaj Thomsen, alle af Støvring, deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 August 1903: Citanterne, H. Hermansen, Hans Jensen, N. Kr. Due, Jens Kjeldsen, Søren Thyboe, Janus Frederiksen, Jens Pedersen, Inger Marie Nielsen, P. Jensen, Laurs Moestrup, P. Johnsen, Jens Rasmussen, Chr. Drachmann, N. Johansen, Anders Frosts Enke, C. P. Yde, Sognepræst Anker Friis paa Støvring-Møllerup Sognekalds Vegne, Steffen Thomsen, Anders Poulsen og Nicolaj Thomsen, bør være berettigede til at fortsætte Færdselen ad den ovenfor omhandlede Sti. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte, Stiftamtmand Dreyer og Biskop Clausen, i Egenskab af Direktører for Støvringgaard Kloster, til Citanterne 100 Kr. Overretssagfører Buhl bør til Randers Amts Fattigkasse bøde 30 Kroner. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Sagen foreligger, maa der vel gaas ud fra, at den i den indankede Dom omhandlede Gangsti i Alderstid uhindret har været benyttet af Alle og Enhver og deriblandt antagelig ogsaa af Beboere af de af de Indstævnte besiddede Ejendomme,

indtil der paa Grund af Engens Opdyrkning et Par Aar forud for denne Sags Anlæg af Hovedgaardens Forpagter blev lagt Hindring iver for Færdslen. Efter Sagens Oplysninger mangler der imidlertid Føje til at antage, at der ved Siden af denne almindelige Færdsel, som ikke kan hjemle de Indstævnte en særlig Ret, er af de enkelte Besiddere af de Indstævntes Ejendomme som en dem i denne Egenskab tilkommende Ret udøvet nogen saadan Raadighed over Stien som Adgangsvej til vedkommende Ejendommens Englodder, at der herpaa kunde grundes en tilstrækkelig Adkomst til at modsætte sig Stiens Aflæggelse. Alle-rede som Følge heraf vil Appellanternes Frifindelsespaastand være at tage til Følge. Underrettsdommen vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ville efter Omstændighederne kunne hæves. I Henseende til den Overretssagfører Buhl idømte Bøde maa det have sit Forblivende ved Overrettsdommen.

Thi kendes for Ret:

Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. I Henseende til den ikendte Bøde bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nær-værende Sag have Citanterne H. Hermansen, Hans Jensen, N. Kr. Due, Jens Kjeldsen, Søren Thyboe, Janus Frederiksen, Jens Pedersen, Inger Marie Nielsen, P. Jensen, Laurs Moestrup, P. Johnsen, Jens Rasmus-sen, Chr. Drachmann, N. Johansen, Anders Frosts Enke, C. P. Yde, Sognepræst Anker Friis paa Støvring-Møllerup Sognekalds Vegne, Steffen Thomsen, Anders Poulsen og Nicolaj Thomsen, alle af Støvring, gjort gældende, at de Lodsejere i Støvring By, som tillige besidder Englod-der i Støvring Enge ved Randers Fjord, til hvilke alle Citanterne hører, saa langt nogen kan huske tilbage, har haft Ret til gaaende Færdsel over Støvringgaard Klosters Marker ad en Sti, som fra Møllerup-Østrup Vejen fører Nord om Klostrets Have ned til de ommeldte Enge, hvilken Sti paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet g-h-i-f, men at den nuværende Forpagter i det sidste Par Aar forinden Sagens Anlæg har lagt Hindringer iver for Færdselen — der, da Kørevejen ned til Engene er flere Gange saa lang som Stien, er af stor Betydning for Støvring Bymænd, dels for at kunne bringe hurtig Hjælp til Kreaturer, der ere blevne stikkende i Hængedynd eller faldne i Grøfter, dels under Arbejde med Tørveskær og Høslagning i Engene — bl. a. ved at pløje over Stien og ved at foranledige to Tjeneste-karle fra Støvring, der havde passeret Stien, tiltalte for Overtrædelse af Mark- og Vejfredsloven. Citanterne have derefter i 1ste Instans i

Henhold til Forligsklage af 31 Juli 1900 og efter Stævning til Stiftamtmand Dreyer og Biskop Clausen i Egenskab af Direktører for Støvringgaard Kloster paastaet sig kendte berettigede til at fortsætte Færdselen ad den ommeldte Sti, og da de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale, have disse nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Det er af de Indstævnte bestridt, at Citanterne har nogen Adkomst til Færdsel ad den ommeldte Sti, i hvilken Henseende de nærmere have anbragt, at det første Stykke af den ommeldte Sti, paa Situationskortet betegnet med g-h, er en af Klosteret anlagt Markvej, der fra Mellerup-Østrup Vejen fører ind til Klosterets Gartnerbolig og et Stykke videre i østlig Retning, indtil den ender paa Klosterets Mark, saa at der ikke kan køres igennem, hvorefter den gaende Færdsel har været fortsat ad Stien h-i-f. Denne Sti er i lange Tider bleven benyttet ikke alene af Klosterets Folk, der her har haft den nærmeste Vej til Engen, men af alle og enhver, deriblandt ogsaa af Citanterne og disses Forgængere i Besiddelsen af deres Ejendomme, men uden nogen dem eller deres Ejendomme tilkommende Ret, hvorfor Klosteret, idet Stien ikke i Medfør af Lov angaaende Gangstier i offentligt Øjemed af 4 Juli 1850 § 1 er bleven optaget i det for Kommunen forfattede Regulativ, ifølge nævnte Lovs § 5 har været beføjet til at aflægge Stien. Endvidere have de Indstævnte gjort gældende, at da alle Citanter eller deres Forgængere i Besiddelsen, alene med Undtagelse af Præstekaldet, tidligere have været Fæstere under Støvringgaard og tidligst i Begyndelsen af Treserne ere blevene Selvejere, er den af dem tidligere udøvede Færdsel ikke egnet til at danne Grundlag for en mulig Hævdserhvervelse. Stien h-i-f har derhos efter de Indstævntes Anbringende hvert Aar været overløjet, saa at der ikke har kunnet være Tale om nogen egentlig Sti, der fandtes paa en bestemt Plads, men kun om de tilfældige Spor, der i Løbet af Aaret traadtes henover Korn eller Græs, ligesom ogsaa en tidligere Godsforvalter brugte en paa Markvejen g-h værende lille Forhøjning til Tørring af Rørtag, saa at Færdselen paa saadanne Tider ikke kunde ske ad Markvejen, men de Passerende maatte gaa ned i Grøften ved Siden af. Endelig have de Indstævnte kun med Hensyn til nogle af Citanterne villet erkende, at de ville kunne spare nogen Vej ved fra deres Ejendomme at gaa til Engene ad den ommeldte Sti.

Ifølge de af forskellige Vidner under Sagen afgivne Forklaringer maa det antages, at Stien i alt Fald i 50—60 Aar har gaaet paa samme Sted og af Støvring Bymænd været benyttet som Færdselsvej til deres Enge, men at den iøvrigt har været benyttet af alle og enhver. Iøvrigt gaar Vidneforklaringerne bl. a. ud paa, at den ommeldte Tørring af Rørskær ikke har været til Hinder for Færdsel ad selve Markvejen, og at Vidnerne i alt Fald ikke erindrer, at Stien i tidligere Tid har været overløjet.

Saa vel efter de saaledes foreliggende Vidneforklaringer som efter, hvad der maa anses under Proceduren at være bleven in confesso, have nu Citanterne og deres Forgængere i Besiddelsen af de Ejendomme, hvoraf de nu ere Ejere eller, for Sognekaldets Vedkommende, Brugere, i langt over den til Alderstidshævd fornødne Tid benyttet den

omstridte Gangsti paa samme Maade som indtil den seneste Tid, uden at der før nu har været lagt dem Hindringer ivejen, idet den ommeldte Anbringelse af Rørtag til Tørring paa Vejen g-h efter det af Vidnerne i saa Henseende forklarede ikke kan tillægges nogen Betydning. Her overfor findes det ikke at kunne komme i afgørende Betragtning, at Færdselen ad Stien tildels maa antages at have fundet Sted, medens Citanterne eller deres Forgængere i Besiddelsen var Fæstere under Støvringgaard Kloster, navnlig ikke forsaavidt angaar de af Citanterne, der selv tidligere have været Fæstere under Klosteret, men nu ere Selvejere af de paagældende Gaarde, idet Citanterne ligesaavel før som efter Fæsteforholdets Overgang til Selveje have været Brugere af Englodderne og i denne Egenskab have hævdet Færdselsretten, og ej heller findes der at kunne tillægges den Omstændighed, at Markvejen g-h maa antages anlagt nærmest i Klosterets egen Interesse, videre Vægt, idet det i hvert Fald er givet, at Resten af den omprocederede Færdselsvej, nemlig Stien h-i-f, der udgør den større Del af Færdselsvejen, ikke er »anlagt«, men derimod er dannet af Citanterne og dem, der ellers færdedes ad Stien. Som Følge af det Anførte, samt idet der endelig maa gaas ud fra, at der til enhver af Citanternes Gaarde, der under Præstegaarden, har hørt eller hører en Lod i Kæret eller Engene, til hvilken den under Sagen omhandlede Gangsti var den, i hvert Fald under visse Omstændigheder, korteste og bekvemmeste Adgangsvej, saaledes at Stien maa anses i hele det Tidsrum, hvorom det her under Sagen drejer sig, at have staaet i et særligt Forhold til de paagældende Gaarde, vil Citanternes Paastand om at kendes berettigede til at fortsætte Færdselen ad den ommeldte Sti være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter ville de Indstævnte derhos have at godtgøre Citanterne med 100 Kr.

Da Overretssagfører Buhl af Randers, der for Citanterne har udført Sagen for Underretten, befindes utilbørligen at have opholdt samme, vil han i Medfør af Frdn. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Randers Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 30 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 370.

Højesteretssagfører Rée

contra

Karen Marie Hansen, født Højnike (Højneke, Højnicke),
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 17 November 1906:
Arrestantinden Karen Marie Hansen, født Høineke, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale alle af denne Sag

flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karen Marie Hansen, født Højneke, til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Karen Marie Hansen, født Højneke, for Tyveri.

Arrestantinden, der er født i Aaret 1864, har tidligere — foruden at hun to Gange er straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 178 — været anset ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 10 Januar 1887 efter Straffelovens §§ 251 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Ekstrarets Dom af 22 November 1892 efter Straffelovens § 251 med samme Straf, ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 19 Januar 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med samme Straf, ved samme Rets Dom af 13 November s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 29 Marts 1905 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 7 Februar d. A. efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i et Aar.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der den 5 November d. A. var flyttet ind i et Kvistværelse i Allégade Nr. 53 i Horsens, hvilken Ejendom iøvrigt bebos af forhenværende Skolelærer H. Bentzen, den 7 s. M. fra et i Ejendommen værende uafaalet Loftsrum, der benyttes af Bentzen og ligger paa samme Loft som det af Arrestantinden beboede Værelse, har tilvendt sig et uldent Skørt, en sort Nederdel samt to Gulvtæpper, af hvilke Genstande de to førstnævnte tilhørte en Datter af Bentzen, medens Tæpperne tilhørte denne. Medens Arrestantinden med Hensyn til de nævnte Tæpper nærmere har forklaret, at hun, da hun intet Sengetøj havde, satte sig i Besiddelse af dem for at benytte dem til at lægge over sin Seng, og at det

var hendes Agt at lægge dem tilbage i det ommeldte Loftsrøm, saa snart hun fik anskaffet det fornødne Sengetøj — til hvilken Forklaring der imidlertid ikke vil kunne tages noget Hensyn, idet hun efter det Foreliggende ikke kan antages at have haft Udsigt til i en nær Fremtid at skaffe sig Sengetøj — har hun erkendt at have tilegnet sig Skørtet og Nederdelen i den Hensigt at beholde dem.

De omhandlede Genstande ere bragte tilstede under Sagen og, efter at være vurderede til ialt 8 Kr. 50 Øre, udleverede til Bentzen, der paa egne og Datterens Vegne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Forsaavidt Arrestantinden endvidere har været sigtet for ved den nævnte Lejlighed yderligere at have stjaalet nogle Bentzen tilhørende Smaaagenstande, der ere fundne i hendes Besiddelse, kan det imod hendes Benægtelse ikke anses godtgjort, at hun har haft til Hensigt at tilegne sig samme, og det maa derfor billiges, at Arrestantindens med Hensyn til de nævnte Genstande udviste Forhold ikke ved Underrettsdommen er tilregnet hende til Straf.

For sit efter det Foranstående iøvrigt udviste Forhold er Arrestantinden rettelig for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 31 Januar.

Nr. 95. Gaardejer Jens Hansen Basse, Christoffer Basse, Mads Hansen Laugesen Juul, Jørgen Madsen, Hans Christensen Thuesen, Peder Pedersen Thuesen og Jens Christoffersen Thuesen samt Gaardejer Anders Jensens Enke, Sidsel Marie Jensen, født Sørensen (Grüner),

contra

Fiskehandler Niels Peter Laugesen
(Jensen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til at drive Fiskeri med Aalegaarde udfør sin Grund ved Lillebelt.

Elbo m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 23 November 1904: De Indstævnte, Jeppe Basse Jensens Enke, Johanne, født Christoffersen, Mads Hansen Laugesen Juul, Jørgen Madsen, Hans Christensen Thuesen, Peder Thuesen, Jens Christoffersen Thuesen og Anders Jensens Enke, bør for Tiltale af Citanten, Fiskehandler, Byraadsmedlem Niels Peter Laugesen, i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Juni 1905: Citanten, Fiskehandler Niels Peter Laugesen, bør i Forhold til de Indstævnte, Gaardejerne Jens Hansen Basse Jensen, Christoffer Basse Jensen, Mads Hansen Laugesen Juul, Jørgen Madsen, Hans Christensen Thuesen, Enken Sidsel Marie Jensen, født Sørensen, samt Peder Pedersen Thuesen og Jens Christoffersen Thuesen, som Ejere af Aalegaarden »Børup-sand« være berettiget til at drive Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader udfor sin Ejendom, Matr. Nr. 43 af Skærbæk i Taulov Sogn. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanterne in solidum at burde betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betale Appellanterne, Jens Basse, Christoffer Basse, Mads Hansen Laugesen Juul, Jørgen Madsen, Hans Christensen Thuesen, Enke Sidsel Marie Jensen, født Sørensen, samt Peder Pedersen Thuesen og Jens Christoffersen Thuesen, Enfor Alle og Alle for En, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Indstævnte, Fiskehandler Niels Peter Laugesens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Jensen 200 Kroner. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved Kontrakt af 24 Februar 1899 bortforpagtede Citanten, Fiskehandler Niels Peter Laugesen i Middelfart, for et Tidsrum af 5 Aar fra den 1 Januar s. A. at regne og mod en aarlig Afgift af 100 Kr. til Fiskerne Jens Lind og Jens Peter Lind af Børup Skov »Aalerettigheden« udfor sin Ejendom Matr. Nr. 43 af Skærbæk i Taulov Sogn, der hører under Elbo Herred. Efter at bemeldte Fiskere derpaa udfor denne Ejendom havde anbragt en Aalegaard med Garn og 13 Ruser, som de benyttede til Aalefangst, anlagde Gaardejer Jeppe Basse Jensen, Mads Hansen Laugesen Juul, Jørgen Madsen, Hans Christensen Thuesen, Anders Jensen og Enken

Elisabeth Thuesen, født Jensen, alle af Skærbæk, der som Ejere af Aalegaarden »Børupsand«, der er beliggende i Lillebælt udfor Taulov Sogns Kyst, ansaa sig berettigede til at formene Andre at drive Aalefiskeri udfor Citantens Ejendom, ved Politiretten en Sag mod Fiskerne Lind til Straf og Udredelse af Erstatning i Henhold til Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 for Indgreb i deres Fiskeriet, hvilken Sag fandt sin Afslutning ved et Forlig, hvorved de to Fiskere forpligtede sig til at fjerne de af dem udsatte Ruser samt til at betale Ejerne af Aalegaarden »Børupsand« foruden 100 Kr. til Bestridelse af de ved Sagen foranledigede Omkostninger, endvidere for ulovligt Fiskeri, dels en Erstatning af 140 Kr., dels yderligere en Erstatning af 1345 Kr., hvis de fremtidig paa anden Maade end som Ejere eller Forpagtere af de ifølge lovlige Skøder bestaaende Aalegaarde ved Elbo Herreds Kyst eller som saadanne Personers Medhjælpere skulde drive Aalefiskeri udfor bemeldte Kyst, og Forpagtningskontrakten mellem Citanten og Fiskerne Lind er herefter bleven ophævet.

Under Paaberaabelse af, at han dels i Medfør af bemeldte Lovs § 3, dels — idet hans Fader, der før ham var Ejer af den nævnte Ejendom, siden 1861—62 og indtil et Par Aar før sin Død, der indtraadte i Aaret 1888, har drevet Aalefiskeri udfor Ejendommen — ifølge Hævd er eneberettiget til Aalefiskeriet udfor Ejendommens Grund, og at han, der som boende i Middelfart ikke selv kan drive dette Fiskeri, efter Anlægget af den ommeldte Retssag og det Resultat, hvorved denne er afsluttet, heller ikke vil kunne faa nogen Anden til at leje samme, hvorved der foraarsages ham Tab, og Værdien af hans Ejendom i Tilfælde af Salg betydeligt forringes, har Citanten derefter under nærværende Sag, der i første Instans er anlagt mod de ovennævnte Ejere af Aalegaarden »Børupsand« — af hvilke imidlertid Gaardejerne Jeppe Basse Jensen og Anders Jensen samt Elisabeth Thuesen, født Jensen, ere afgaaede ved Døden, medens Sagen henstod for Underretten, hvorefter henholdsvis Jeppe Basse Jensens Enke, Johanne, født Christoffersen, af Skærbæk, og Anders Jensens Enke, Sidsel Marie, født Sørensen, ligeledes af Skærbæk, som hensiddende i uskiftet Bo efter deres respektive Mænd samt Peter Petersen Thuesen af Skærbæk og Jens Christoffersen Thuesen af Taulov som eneste og myndige Arvinger efter Elisabeth Thuesen, født Jensen, ere indtraadte i Sagen dels paastaaet sig kendt berettiget til at drive Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader paa Kysten udfor sin oftmeldte Ejendoms Grund, dels paastaaet de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale ham i Erstatning for det ham ved deres Sagsanlæg mod Fiskerne Lind tilføjede Tab et Beløb af 2000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skøn tilligemed Renter af det tilkendte Beløb, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, den 28 Oktober 1899, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen ere de Indstævnte, overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af ham — der, efter at tillige Jens Basse Jensens Enke er afgaaet ved Døden, i hendes Sted har indstævnet Gaardejerne Jens Hansen Basse Jensen af Skærbæk og Christoffer Basse Jensen af Haastrup, der som eneste og myndige Arvinger har overtaget Boet efter hende — indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Under Sagen have de Indstævnte fremlagt Beskrivelse af et Tingsvidne, der i Aaret 1877 er optaget til Oplysning under en da verseende Sag angaaende Aalegaardsretten paa en østligere end »Børupsand« beliggende Strækning af den jyske Kyst ved Lillebælt, og ifølge de under dette Tingsvidne af flere Personer afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med de under Proceduren i nærværende Sag iøvrigt fremkomne Oplysninger, af hvilke det bl. a. fremgaar, at der i Aaret 1670 blev givet en Privatmand kongeligt Skøde paa en stor Del Aalegaarde i »Eld Herrit« — som maa forudsættes at være det nuværende Elbo Herred — deriblandt »Børupsand«, maa der gaas ud fra, at der i Havet udfor bemeldte Herreds Kyst langsmed Lillebælt indtil Trelde Næs Nord for Fredericia ligger en Række Aalegaarde, som med deres Vandomraade eller saakaldte »Forland« grænser umiddelbart op til hinanden, og som, i alt Fald paa ganske faa Undtagelser nær, fra ældgammel Tid have været ejede af andre end Ejerne af de tilstødende Kyststrækninger og været Genstand for selvstændige Overdragelser fra Mand til Mand, at »Børupsand« er den sydligste eller rettere — idet Kysten drejer mod Vest — den vestligste af disse Aalegaarde, samt at Citantens fornævnte Ejendom er beliggende Vesten for det Sted, hvor Ejerne af »Børupsand« har haft deres Fangstredskaber »udslaaede«.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte gjort gældende, at det Havomraade eller »Forland«, der henhører til »Børupsand«, strækker sig mod Vest forbi Citantens Ejendom indtil Elbo Herreds vestlige Grænse, uden at Ejerne af den nævnte Ejendom ved Hævd eller anden Adkomst have vundet nogen Ret til Aalegaardsfiskeri udfor samme, hvorhos de have anført, at de ikke ved den af dem, som meldt, mod Fiskerne Lind anlagte Sag have gjort sig skyldige i nogen Handling, der kunde forpligte dem til at udrede nogen Erstatning til Citanten.

Efter hvad der er oplyst, bl. a. under forskellige under ældre Retssager optagne Tingsvidner, maa det nu vel antages, at Benævnelsen »Børupsand« fra ældre Tid har været brugt ikke blot om selve den Pynt af Landet, udfor hvilken den paagældende Aalegaard er beliggende, men ogsaa om en større Strækning af Kysten saavel Vest som Øst for Pynten, men ligesom der ikke med Sikkerhed kan sluttes fra Navnet til Fiskerettighedens Omfang, saaledes kan det hverken anses bevist eller bragt til nogen videre Formodning, at Vandomraadet udfor Citantens Ejendom — der er adskilt fra Fangstpladsen ved tvende andre Matrikulnumre og ligger i en Afstand af 770 Alen fra denne — er indbefattet under det til Aalegaarden »Børupsand« hørende Forland, i hvilken Henseende det navnlig ikke kan komme i Betragtning, at det ved en til Oplysning under Sagen optagen Skønsforretning er antaget, at forsaavidt der maatte blive anbragt en Aalegaard udfor denne Ejendom, vil der — navnlig naar Vinden er østlig og Strømmen nordgaaende — i denne blive optaget en Del Aal, som i modsat Fald vilde blive fangede i »Børupsand«, samt at denne sidste Aalegaard vil, i Tilfælde af, at Citanten faar Ret til at sætte Aalegaard udfor sin Ejendom, blive mindre værdifuld, end den nu er.

Medens Citanten herefter, overensstemmende med den af ham, som meldt, nedlagte Paastand, vil være at kende berettiget til at drive

Fiskeri med Aalegaard eller Aalestader paa Kysten udfor sin oftnævnte Ejendoms Grund, ville de Indstævnte, der ikke ved det af dem, som meldt, instituerede Sagsanlæg mod Fiskerne Lind har udvist noget efter de almindelige Regler til Erstatning forpligtende Forhold, derimod iøvrigt være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 320. Frøken **Hanne Alvilda Hansen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Typograf Harald A. S. Fisker (Ingen),

betræffende Straf og Erstatning for Vold og Injurier.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 20 November 1905: Indklagede, Typograf Harald A. S. Fisker, bør for Klagerinden, Frøken Hanne Alvilda Hansens Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører V. S. Salomonsen i Salær 40 Kroner hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det Appellantindens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Politiret her for Retten indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellantinden, Frøken Hanne Alvilda Hansen af Frederiks-

berg efter Hoved- og Kontinuationsstævning — under Anbringende, at Appelindstævnte, Typograf Harald A. S. Fisker, hos hvem hun havde lejet et Værelse, den 3 August f. A. havde indfundet sig sammesteds og beskyldt hende for at have taget af nogle ham tilhørende Fødevarer samt havde grebet hende i den venstre Arm, hvorved der var tilføjet denne forskellige Læsioner — Appelindstævnte i den Anledning straffet, de fornærmelige Udladelser mortificerede og Appelindstævnte tilpligtet til hende at udrede en Erstatning af ikke under 200 Kr. for den hende tilføjede Skade, derunder for Helbredelsesudgifter og Næringstab samt for Svie og Smerte, hvorhos hun paastod sig tillagt Sagens Omkostninger. Ved ovennævnte Rets Dom blev den af Appelindstævnte nedlagte Frifindelsespaastand tagen til Følge, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Her for Retten, hvor der er meddelt Appellantinden fri Proces, har hun ved den for hende beskikkede Sagfører, Overretssagfører V. S. Salomonsen, gentaget sin for Politiretten nedlagte Paastand, hvorhos hun har paastaaet sig tillagt Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Salomonsen, hvilket denne i al Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige.

Appelindstævnte har paastaaet den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Appellens Omkostninger.

Det er uomtvistet, at Appelindstævnte den nævnte Dag indfandt sig hos Appellantinden og havde en Ordveksling med hende; men Appelindstævnte har benægtet ved denne Lejlighed at have fremsat de ommeldte fornærmelige Udladelser mod Appellantinden. Ifølge flere fremlagte Lægeerklæringer kom Appellantinden derhos den 5 August under Behandling for en Læsion af venstre Underarm, idet der paa Undersiden af denne var en lille Blodudtrækning af et Par Dages Alder med Ømhed af Musklerne, hvilken Læsion godt kunde være opstaaet ved et kraftigt Greb med en Haand. Appelindstævnte har imidlertid benægtet at have øvet Vold mod eller blot rørt ved Appellantinden ved den nævnte Lejlighed.

Overfor Appelindstævntes Benægtelse har Appellantinden ikke godtgjort, at han har gjort sig skyldig i noget af de Forhold, hvorfor hun sigter ham, og Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil herefter være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Overretssagfører Salomonsen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr., der vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Mandag den 4 Februar.

Nr. 18. Aktieselskabet **Nielsen & Danielsen** (Jensen)

contra

Speditionsfirmaet **M. Zietzschmann** i Duisburg (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for Ophævelse af en Kontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 Juni 1905: De Indstævnte, Aktieselskabet Nielsen & Danielsen, bør til Citanten, Speditionsfirmaet M. Zietzschmann i Duisburg, betale de paastævnte M. 5625,00 med Renter 5 pCt. aarlig fra 3 September 1904, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, for en væsentlig Del efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa der gaas ud fra, at det fra begge Parters Side var Forudsætningen, at den af Indstævnte ved den i Dommen omtalte Overenskomst for egen Regning overtagne Transport vilde ske med Skibe fra Duisburg til Helsingør, og denne Transport maa Indstævnte efter Overenskomsten anses at have været berettiget til at udføre enten selv eller ved andre.

Hvad nu angaar den Del af Transporten, der skulde ske fra Duisburg til Rotterdam, er det oplyst, at Indstævnte dels selv ejede et Skib, dels havde lejet 3 Skibe, og at disse Skibe var til Raadighed, da Transporten kunde ventes at ville foregaa; forsaavidt maa Overenskomsten derfor betragtes som en Befragtningskontrakt. Da Parterne ere enige om, at dansk Rets Regler i det Hele ere anvendelige under Sagen, og da Appellanten for Højesteret har frafaldet sin for Sø- og Handelsretten nedlagte subsidiære Paastand, vil han derfor være at tilpligte at betale Indstævnte 1093 Rmk. 75 Pf., hvilket Beløb, efter hvad der er uomtvistet, udgør Faut-Fragt for den omtalte Del af Transporten, beregnet i Henhold til Sølovens § 126.

Hvad derimod angaar Transporten fra Rotterdam til Helsingør, hvilken Indstævnte ikke selv kunde besørge, er det vel oplyst, at Indstævnte med et Firma i Rotterdam havde indgaaet en Kontrakt, hvorefter Firmaet overtog denne Transport, men mod Appellantens Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at nævnte Firma, der ikke selv ejede noget Skib, med nogen anden havde indgaaet en endelig Befragtningskontrakt, hvorefter et eller flere bestemte Skibe kunde have til Rede, naar Transporten skulde foregaa.

Som Følge heraf vil der ikke kunne være Spørgsmaal om for denne Del af Transportens Vedkommende at fastsætte den Indstævnte tilkommende Erstatning efter Sølovens Regler, hvorimod de almindelige Regler i saa Henseende maa bringes til

Anvendelse. Det er uomtvistet, at Indstævnte ifølge mindelig Overenskomst har betalt det omtalte Firma i Rotterdam 1500 Rmk. som Erstatning for Ikke-Opfyldelsen af den med dette indgaaede Kontrakt, og da denne Erstatning ikke kan anses at være overdreven, maa Appellanten tilsvare Indstævnte dette Beløb, hvorimod det ikke af Indstævnte er godtgjort, at han har lidt større Tab, hidrørende fra denne Del af Transporten.

Som Følge af det Anførte vil Appellanten i Overensstemmelse med en af begge Parter for Højesteret nedlagt subsidiær Paastand være at dømme til at betale Indstævnte ialt 2593 Rmk. 75 Pf. med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet Nielsen & Danielsen, bør til Indstævnte, Speditionsfirmaet M. Zietzschmann i Duisburg, betale 2593 Rmk. 75 Pf. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 3 September 1904, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter nogle foregaaende telegrafiske Forhandlinger blev der ved Telegram og Akcepttelegram af 19 Marts 1904 afsluttet Overenskomst mellem Citanten, Speditionsfirmaet M. Zietzschmann i Duisburg, og de Indstævnte, Aktieselskabet Nielsen & Danielsen, ved dets Bestyrelse, Isidor Meyer og Karl Olaus Nielsen, om, at Citanten, som han udtrykker det i en Stadfæstelsesskrivelse af samme Dato, skulde overtage Transporten af 2000 Tons Skibsblik frit fra Waggon, Oberhausen, til fragtfrit Skibsbord Helsingør i Ladninger paa 500 Tons for en Fragtsats af 98 Pf. pr. dobbelt Centner, eller M. 9,80 pr. 1000 Kilo. Paa Citantens nævnte Stadfæstelsesskrivelse til de Indstævnte, hvori han tillige udbad sig nærmere Ladningsinstruktioner, svarede disse ved at henvise ham til deres Firma i Kristiania, fra hvem han den 23 Marts modtog de begærede Instrukser. Transporten havde Citanten efter sit Opgivende tænkt sig skulde foregaa fra Oberhausen til Duisburg pr. Bane, derfra med hans egne Skibe til Rotterdam, hvorfra Varerne skulde føres videre til Helsingør ved et hollandsk Rederfirma, med hvem Citanten samme Dag, som han havde afsluttet fornævnte Overenskomst, afsluttede Underbefragtningskontrakt. Ved Telegram af 30 Marts annullerede de Indstævnte imidlertid Overenskomsten, som de have forklaret under den mundtlige Procedure, fordi den var afsluttet ved en Fejltagelse, idet de tillige havde sluttet Befragtningskontrakt med et andet Firma. Citanten har derefter anlagt nærværende Sag, hvor han har paastaet de Indstævnte tilpligtede til i Henhold til Sølovens § 126 at

betale ham Fautfragt beregnet efter en Sats af 9 Mark pr. Ton, idet de 80 Pf. af den oprindelige Fragtsats skulde være Jærnbane fragt og saaledes at der af det første Parti paa 500 Tons beregnes halv Fragt og af hvert af de tre sidste Partier, ligeledes paa hvert 500 Tons, beregnes en Fjerdedel Fragt, ialt M. 5625,00 med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 3 September 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have principaliter paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger under Paaheraabelse af, at den foranførte Overenskomst ikke var at opfatte som en endelig Befragtningskontrakt, men kun som en Overenskomst med Citanten som Speditionsfirma om blandt andet at faa afsluttet de fornødne Befragtningskontrakter, og de har til Støtte herfor anført, at Citanten overalt, f. Eks. i sin Korrespondance, benævnedes sig Speditør og ikke Reder, ligesom han heller ikke skulde eje til selvstændig Transport egnede Skibe. Efter denne Opfattelse skulde Citanten kun have Krav paa sin Mæglerprovision og det Tab, han mulig iøvrigt havde lidt, hvorom han imidlertid Intet havde oplyst. Subsidiært have de Indstævnte paastaet Fautfragten for Rhinfarten fradraget, idet Citanten under en Samtale med en af deres Bestyrer skulde have lovet ikke at ville gøre noget Ansvar gældende mod dem for denne Del af Transportens Vedkommende. Da Overenskomsten imidlertid, efter alt hvad der er oplyst om det mellem Parterne passerede, har Karakteren af en endelig og af Vilkaarene for mulige Underbefragtninger uafhængig Kontrakt, paa hvilken Sølovens Regler om Befragtningskontrakter findes anvendelige, og da de Indstævnte endvidere ikke mod Citantens Benægtelse have bevist det Anbringende, hvorpaa de støtter deres subsidiære Paastand, og ikke iøvrigt har rejst nogen Indsigelse mod Citantens Beregning af den paastaaede Fautfragt, vil Citantens Paastand i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger fastsættes til 100 Kr. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdag den 5 Februar.

Nr. 81. Hofjægermester **Honnens de Lichtenberg**
(Nellemann)

contra

Stationsforstander **Honum** (Jensen),

betræffende Appellantens Berettigelse til paa sin Jagtgrund at nedskyde 2 Indstævnte tilhørende Jagthunde.

Frijsenborg Faurskov Birks ordinære Rets Dom af 21 Juli 1903: Indstævnte, Hofjægermester Honnens de Lichtenberg til Bistrup, bør for Tiltale af Citanten, Stationsforstander Honum af Laurberg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1905: Indstævnte, Hofjægmester Honnens de Lichtenberg, bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage, hvorhos han til Citanten, Stationsforstander Honum, bør betale et saadant Beløb, hvortil denne inden Retten med Ed maatte ansætte Værdien af de under Sagen ommeldte tvende Hunde, dog ikke over 450 Kr., med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra den 18 April 1902, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for begge Retter 100 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, traf Appellanten de to Jagthunde jagende et Stykke Raavildt paa hans Jagtgrund, og umiddelbart før han nedlagde dem, hørte han dem halse i Skoven. Under disse Omstændigheder maatte det ifølge Sagens tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger anses unyttigt paany ved Fløjten at søge at hidkalde Hundene, og da der ikke kan antages at have frembudt sig noget andet Middel til at optage dem, findes Appellanten i Jagtlovens § 11 at have haft fornøden Hjæmmel til at nedskyde dem. Han vil derfor være at frifinde, og, da Underretsdommen er kommen til samme Resultat, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Citanten, Stationsforstander Honum, nu af Rødkærsbro, har anbragt, at Indstævnte, Hofjægmester Honnens de Lichtenberg til Bidstrup, forsættigt og ulovligt har nedlagt tvende ham tilhørende Hunde, nemlig en hvid, svær, fuldblods Pointer med gule Pletter, ca. 2¹/₂ Aar gammel, af Værdi 250 Kr., og en hvid Pointer med brune Pletter, ca. 1¹/₂ Aar gammel, af Værdi 200 Kr., har han under nærværende Sag i første Instans paastaaet Indstævnte anset med Straf efter Straffelovens § 296 samt tilpligtet at betale ham i Erstatning for Tabet af Hundene 450 Kr. eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn, tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 April 1902, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin Paastand frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte har procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Det er under Sagen bragt in confesso, at begge de ovenfor betegnede, Citanten tilhørende Hunde den 22 Marts 1902 — paa hvilket Tidspunkt Citanten var Stationsforstander i Laurberg — er bleven skudte af Indstævnte, da denne den nævnte Dag sammen med en hos ham tjenende Skytte var paa Jagt i den i Nærheden af Laurberg liggende Hestehaveskov, hvor Jagtretten tilkommer ham, og den af Indstævnte med Hensyn hertil givne Fremstilling, der forsaavidt ikke er bestridt af Citanten, gaar ud paa, at medens han den nævnte Dag stod paa Post i Skoven for at skyde en Buk, medens Skytten gik gennem Tykningen for at drive Vildtet frem, saa han i nogen Afstand to Jagthunde, jagende med et Stykke Raavildt, hvilke han derpaa søgte at kalde til sig ved at fløjte ad dem. Hundene standsede ogsaa straks og kom efter Lyden, men da han traadte frem af sit Skjul, og Hundene saa ham, styrtede de, der ikke kendte ham, ind i Tykningen og forsvandt. Efter at Skytten havde begyndt at drive næste Saat, kom Hundene, som Indstævnte havde hørt halse inde i Saaten, løbende paa det Skifte, hvor Indstævnte nu stod, nemlig — som det maa antages — i Udkanten af Skoven ved en gennem samme løbende Bæk, et Par Tusind Alen fra Laurberg By, og Indstævnte skød nu, uden at gøre noget Forsøg paa at optage dem eller kalde dem til sig, begge Hundene, af hvilke den ene faldt død om paa Stedet, medens den anden faldt i Bækken eller — som Citanten har paastaet — af Indstævnte blev kastet ud i den.

Indstævnte, der maa anses at have erkendt, at han forsæligt har dræbt de Citanten tilhørende tvende Hunde, har til Støtte for sin Frifindelsespaastand paaberaabt sig, at han i Jagtlovens § 11 har haft tilstrækkelig Hjemmel hertil, og han har i saa Henseende gjort gældende, at Hundene var omstrefjende, og at han efter en Gang forgæves at have forsøgt ved Fløjten at kalde dem til sig maatte under de foreliggende Forhold anse et gentaget Forsøg paa at optage dem for unyttigt og derfor nedskød dem, da han anden Gang fik Øje paa dem.

Selv om der imidlertid gaas ud fra, at de af Indstævnte nedskudte Hunde har været de samme, som han paa et tidligere Stadium af Jagten havde forsøgt ved Fløjten at kalde til sig — hvilket Citanten ikke har bestridt — og selv om Hundene maa anses ved den paagældende Lejlighed at have været omstrefjende, kan der ikke gives Indstævnte Medhold i, at han — der, efter hvad Citanten uimodsagt har anbragt, havde meddelt Skytten, at der strejfede et Par Hunde om i Skoven og anmodet ham om at skyde dem, hvortil Skytten svarede, at det først maatte forsøges at optage dem — har ved at fløjte ad Hundene gjort et saadant Forsøg paa at optage dem, som kunde give ham Føje til, da Hundene nogen Tid efter under forandrede Forhold atter blev antrufne, ansvarsfrit at nedskyde dem uden at foretage noget som helst Optagelsesforsøg eller uden i Mellemtiden at have, navnlig med Assistance af Skytten, rettet nogen Bestræbelse i den Retning, og Indstævnte maa herefter ved at nedskyde Hundene anses at have gjort sig skyldig i et retstridigt og tilregneligt Forhold.

Som Følge heraf vil Indstævnte efter Citantens Paastand være at anse efter Straffelovens § 296 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til

Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling simpelt Fængeel i 6 Dage samt at tilpligte at erstatte Citanten Hundenes Værdi. Imod Indstævntes Benægtelse kan det imidlertid ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Hundene har haft en saadan Værdi, som af Citanten paastaet, og Indstævnte vil derfor være at tilpligte at betale Citanten i Erstatning for de ommeldte Hunde et saadant Beløb, hvortil Citanten inden Retten med Ed maatte ansætte deres Værdi, dog ikke over 450 Kr., med Renter af Beløbet som paastaet. Indstævnte findes derhos efter Omstændighederne at burde tilpligtes at betale Citanten Processens Omkostninger for begge Retter med 100 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 7 Februar.

Nr. 23. Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«
(Halkier)

contra

Handelsfirmaet Kopp & Clausen (Bülow),

angaaende Erstatning for Skade paa et Parti Hvede.

Sø- og Handelsrettens Dom af 31 Maj 1905: De Indstævnte, Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«, bør til Sagsøgerne, Handelsfirmaet Kopp & Clausen, betale 4762 Kr. 16 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Marts 1902, til Betaling sker, og 150 Kr. i Sagsomkostninger. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, og i det de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat, end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«, til Indstævnte, Handelsfirmaet Kopp & Clausen, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Handelsfirmaet Kopp & Clausen har under nærværende Sag paastaet det af dem indstævnte Aktieselskab, »Det forenede Dampskibsselskab«, dømt til at betale dem Erstatning for deres Tab ved, at en Del af et med Selskabets Dampere »L. P. Holmblad« hertil fra Boston i November 1901 ankommet Parti Hvede ved Udlosningen fandtes beskadiget af Vand, med 5440 Kr. 80 Øre og Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 5 Marts 1902 foruden Sagsomkostninger. De Indstævnte have fordret sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger, hvorhos begge Parter have nedlagt subsidiære Paastande med Hensyn til Erstatningens Størrelse.

Under Sagen foreligger der væsenlig følgende:

Dampskibet »L. P. Holmblad« (bygget i 1893 af Staal, 272' langt) var den 10 Oktober 1901 afgaaet med Ladning fra Aalborg til Boston, hvor det, efter at have losset, fra den 1 til den 9 November indtog Ladning hertil, deraf i Lastrummene Nr. 2 (Storlasten lige foran Maskin- og Kulrummene) og Nr. 3 fra Bunden i en Højde af ca. 7' (med Stykgods ovenover) haard Manitoba Hvede af Vægt ifølge Konnossementerne 1281891 danske Pd. (23574 Bushels), hvoraf de $\frac{2}{3}$ eller 854558 Pd. var bestemte til Firmaet Kopp & Clausen, den $\frac{1}{3}$ til et andet herværende Firma.

Skibet afgik selve den 9 November fra Boston (dets Amning var da 17' 3" for og 18' 3" agter) og ankom efter en Rejse, hvorpaa det kun ses en enkelt Dag at have arbejdet haardt i Søen og taget en Del Vand over, den 26 November hertil og gik straks ind i Frhavnen, hvor Losningen paabegyndtes den næste Morgen og fortsattes de følgende Dage, til den var til Ende den 2 December. Den 3 December paabegyndtes saa ny Tillastning af Skibet, og sluttedes denne (med Afbrydelse af den 9de og 11te foruden de to Søndage den 8de og 15de) den 18 December, hvorpaa Skibet atter samme Dag afgik til Boston.

Under Losningen her var Bundtankene Nr. 1 og 2 blevne fyldte den 29 November, og den 30 November Kl. 9 Formiddag begyndte man, samtidig med at Losningen fra Lastrum Nr. 2 fortsattes, med at fylde Forpeaken med Vand ved Pumpning fra Maskinen, hvad der var foranlediget ved, at der paa Skibets Rejse hertil i November havde fundet en Beskadigelse Sted ved Roret, hvis Reparation nødvendiggjorde, at Agterskibet blev løftet og Forskibet derfor sænket (den nævnte Reparation ved Roret blev udført i Dagene fra den 30 November til den 4 December).

Under Losningen af Lastrum Nr. 2 var der blevet anbragt nogle Støtter nede i samme for at stive Skottet af. Omtrent Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag efter Skibsuret den 30 November mente Arbejdsformanden imidlertid, at man var naaet saa vidt, at de kunde tages bort, og han beordrede dem da hevne op. 2den Styrmand, som da stod tæt ved, opdagede saa straks, at Støtterne var vaade indtil 2' franeden af, og han lod derpaa straks foretage en Pejling af Pejlerøret i Storlasten, som viste ca. 5' Vand der. Han beordrede derpaa Pumpningen til Forpeaken standset (Pejlingen og Standsningen af Pumpningen skulde tilsammen have taget ca. 10 Minutter (Stopningen af Pumpningen skal ifølge Maskinuret være sket ca. Kl. 5 Eftermiddag — altsaa ca. 8 Timer

efter, at den var begyndt —, men det vides ikke, om de to omtalte Ure gik ens). Saa beordredes derhos tillige Storlasten pumpet læns tilligemed Tank Nr. 1 for at tilvejebringe lige Amning, hvad der varede til noget efter Midnat den 30 November. Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at Skibets Forpeak var bleven fyldt sidste Gang forinden ved Skibets Afgang fra Aalborg den 10 Oktober 1901 for da at bringe det paa rette Amning, men saa var bleven udpumpet igen den 17 Oktober, uden at man da havde mærket nogen Utæthed.

Den 5 December 1901 blev der i Anledning af det omtalte Uheld ved tvende af nærværende Ret paa Begæring af »Det forenede Dampskibsselskab« udmeldte Mænd foretaget en Besigtigelse af »L. P. Holmblad«. I den af dem afgivne Beretning og ved den noget efter foretagne Afhjæmning af Forretningen udtalte de 2 Mænd, at den opdagede Lækage havde vist sig at være opstaaet om Styrbord $3\frac{1}{2}$ " fra det vandtætte Skot ind mod den tværskibs Kulkasse, hvor der fandtes at være et rundt Hul (paa ca. $1\frac{1}{3}$ " \times $1\frac{3}{4}$ ") ind i det Blyrør (paa ca. 2 " i Gennemsnit), der forbandt Maskinpumpen med Forpeaktanken. Blyrøret, der befandt sig ved Bunden af Lastrummet, var paa alle 4 Sider omsluttet af Træ (nemlig Skibssiden paa den ene og Træ af 2 Tms. Tykkelse paa de 3 andre Sider), og denne Garnering, der var solid, var i god Orden uden noget Hul, men kuu tæt henne ved Skottet forsynet med en Forbindelse fra Undersiden, for at mulig udsvivende Vand kunde løbe bort. Ogsaa selve Blyrøret var, fra regnet det nævnte runde Hul, i god Stand, og udtalte Mændene bestemt, at det øjensynlig ikke var opstaaet ved Overlast eller Mangel paa Omhu fra Skibets Side, men at Mærker i Kanten om Hullet tydede paa, at det var fremkaldt af Rotter, hvoraf Besætningen ogsaa kort efter Uheldet havde fundet en 5 Stykker døde i Nærheden.

Den saaledes afgivne Beretning stemmede i det Hele med, hvad der fremkom under en faa Dage efter afgiven Søforklaring; Kaptajnen udtalte da, at han vel, straks efter at Lækagen var opdaget, havde spurgt 1ste Styrmand om, hvorfor denne ikke under Paafyldningen af Forpeaken (der tog en 8 til 10 Timer) havde ladet Pumpen pejle, men at han havde fundet dennes Svar rigtigt, at det ikke var faldet ham ind, fordi der ikke tidligere havde været noget i Vejen.

Ved en den 6 December 1901 af tvende efter Begæring af Ladningsmodtagerne af Retten udmeldte Mænd erklærede de, at den omhandlede Hvede i ubeskadiget Stand af dem ansattes til 6 Kr. 40 Øre pr. 100 Pd., men at den beskadigede Del, der var sagt dem at udgøre ca. 1200 Tdr., kun kunde ansættes til 3 Kr. pr. 100 Pd., og til denne Pris (frit paa Vogn) solgtes den ogsaa faa Dege efter ved Mægler.

Da Losningen var færdig, viste den beskadigede Del af Hveden, der foreløbig anbragtes i Pramme, sig ved Vejning at udgøre 281777 Pd. (Vægten af den beskadigede og ubeskadigede Hvede tilsammen viste sig ved Udlosningen at udgøre 1317056 Pd., \circ : 35165 Pd. eller ca. 2.75 pCt. mere end Konnossementsvægten, uden at det selvfølgelig lader sig sige, hvor stor en Del af Overvægten, der hidrørte fra det ved Lækagen indtrængte Vand). Ved den mellem Sagsøgerne og Modtageren af den $\frac{1}{3}$ Del af Hveden den 12 December s. A. af Handelsstandens Inspektørkontor i Frihavnen foretagne sædvanlige Regulering af Forskellen mellem, hvad hver af dem faktisk havde faaet og skulde

have, ansattes Prisen paa den omhandlede Hvede til 6 Kr. 50 Øre pr. 100 Pd. frit paa Vogn. Paa Grundlag deraf opgjordes hele Tabet paa den beskadigede Del af Hveden (under fornødent Hensyn til Omkostningerne) til 8311 Kr. 20 Øre, hvoraf altsaa $\frac{2}{3}$ eller 5540 Kr. 80 Øre faldt paa Sagsøgerne, som derfor har indtalt dette Beløb her under Sagen. Beregnet paa Grundlag af den af de to Skøns mænd ansatte ovenfor nævnte Pris af 6 Kr. 40 Øre pr. 100 Pd. ubeskadiget Hvede, vilde hele Tabet derimod udgøre 8064 Kr. 58 Øre og Sagsøgenes Del deraf 5376 Kr. 38 Øre. Naar Fakturaprisen for den samme Hvede (der kun var lidt over 6 Kr. pr. 100 Pd.) lægges til Grund, bliver endelig hele Tabet 7143 Kr. 24 Øre og Sagsøgenes Andel deraf altsaa kun 4762 Kr. 16 Øre.

Ifølge de i Konnossementerne for de paagældende Varer optagne forskellige Klausuler skulde Skibet bl. a. ikke være ansvarligt for Tab eller Skade hidrørende fra nogen skjult Fejl ved Skrog, Maskineri eller Tilbehør eller fra Afløb, Lækage o. s. v., og var det derhos i dem udtrykkelig udtalt, at Afskibningen af disse Varer skulde være underkastet alle de Bestemmelser og Undtagelser fra Ansvar, som indeholdtes i den amerikanske saakaldte »Harter act« af 13 Februar 1893, særlig altsaa ogsaa Forskriften i dens § 3, at naar et Skib er i enhver Henseende sødygtigt og fuldt udstyret, skal hverken det eller dets Ejere være ansvarlige for Skade eller Tab hidrørende fra Fejl eller Fejltagelser i Navigationen eller i Ledelsen (»the management«) af Skibet.

Efter hvad der er fremkommet, maa Retten gaa ud fra, at den omhandlede Beskadigelse af Hveden i Lastrum Nr. 2 hidrørte fra Vand, der var løbet ud af det ovenfor nævnte Hul, der forbandt Maskinpumpen med Forpeaktanken, og at dette Hul skyldtes Rotter om Bord i Skibet. Retten maa imidlertid tillige være af den Mening, at ligesom det ikke kan tilregnes Skibet som en Fejl, at der overhovedet fandtes Rotter om Bord i samme, saaledes kan det heller ikke anses som en Fejl, særlig ikke som en Fejl, der kunde medføre Ansvar, at det omtalte Rør var af Bly, og det maa derhos antages at have været forsvarlig anbragt og godt i det hele, ligesom der ikke ses at have foreligget nogen Forsømmelse med Hensyn til, at Hullet i samme ikke var opdaget før Skibets Ankomst hertil.

Retten finder imidlertid, at de Indstævnte ikke desto mindre maa bære Ansvar for den Sagsøgenes Hvede ved det under Pumpningen fra det omhandlede Rør i Lastrummet indflydte Vand tilføjede Skade. Vel kunde nemlig Skibets Rejse for saa vidt ikke siges at være fuldført, som det indladede Gods endnu ikke var udlosset, men den omtalte Pumpning kan, hvor meget dens Foretagelse og Paaskyndelse end var i Skibets Interesse af Hensyn til dets umiddelbart forestaaende nye Rejse, ikke siges at have haft noget at gøre med den foregaaende Rejse, der afsluttedes med Udlosningen, og der findes derfor ikke her at kunne blive Spørgsmaal om Anvendelse af Konnossementsklausulerne og særlig af § 3 i »Harterakten« om Ansvarsfrihed for Fejl under »the management«. Naar Skibet ikke desto mindre mente at burde paabegynde Rorreparationen og de dermed forbundne Arbejder endnu under Losningen, maatte det ogsaa paatage sig det almindelige Ansvar i saa Henseende, jfr. Sølovens § 142, og det skal kun endnu bemærkes, at der ikke, som af de Indstævnte anført, her foreligger en

ren, endsige en uafvendelig Hændelse, uden at derimod findes Anledning til at komme nærmere ind paa, naar og hvorledes der burde have været pejlet, før Skaden indtraadte, for at forebygge saadan.

Men medens de Indstævnte derfor vil blive at dømme til at betale Sagsøgerne det dem tilføjede Tab, findes dette under Hensyn særlig til Forskrifterne i Konnossementets Indledning og dets § 20 og § 28, som af dem paastaaet, kun at kunne blive at ansætte paa Grundlag af Fakturaværdien, altsaa kun til de tidligere anførte 4762 Kr. 16 Øre med Renter, medens der derimod ikke, som af de Indstævnte fordret, kan blive at fradrage yderligere $\frac{1}{2}$ pCt. for formentlig Undervægt med 257 Kr. 49 Øre (hvorved Beløbet vilde nedgaa til 4504 Kr. 67 Øre). I Sagsomkostninger vil de Indstævnte have at betale 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 8 Februar.

Nr. 17. Grossererne C. L. J. Olesen og C. C. M. Levysohn
(Jensen)

contra

Aktieselskabet »Foreningshuset«s Konkursbo (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at tilbagebetale Afdrag, erlagte paa Købesummen for nogle paa Købekontrakt solgte Effekter.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Maj 1905: De Indstævnte, Grossererne C. L. J. Olesen og C. C. M. Levysohn, bør en for begge og begge for en til Sagsøgeren, Aktieselskabet »Foreningshuset«s Konkursbo, betale 4925 Kr. 78 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Marts 1903, til Betaling sker, men iøvrigt for dets Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Kontraappellanten, foruden at nedlægge forskellige subsidiære Paastande, principalt paastaaet Hovedappellanterne tilpligtede at betale de i den indankede Dom omtalte 10807 Kr. 16 Øre, idet den i 1ste Instans principalt nedlagte Paastand er frafalden. Efter Indholdet af Overenskomsten af 18 Marts 1902 § 4, og idet det bemærkes, at der ikke her under Sagen er Anvendelse for Konkurslovens § 16, kunne

Hovedappellanterne i alt Fald ikke være pligtige at tilbagebetale nogen Del af de modtagne Afdrag paa Købesummen, medmindre Værdien af de paagældende Genstande i den Tilstand, hvori de vare, da Hovedappellanterne toge dem tilbage, oversteg Hovedappellanternes Resttilgodehavende. Da nu dette efter de Højesteret forelagte, for en væsentlig Del efter Dommens Afsigelse, tilvejebragte Oplysninger ikke kan antages at have været Tilfældet, vil allerede af denne Grund Hovedappellanterne være at frifinde for Kontraappellantens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Kontraappellanten have at betale Hovedappellanterne med 600 Kr.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanterne, Grossererne C. L. J. Olesen og C. C. M. Levysohn, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Aktieselskabet »Foreningshuset«s Konkursbo, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Kontraappellanten til Hovedappellanterne med 600 Kroner. Saa betaler Kontraappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Aktieselskabet »Foreningshuset« i 1897 havde købt Ejendommen Nr. 9 paa Nørregade, her (Studiestræde Nr. 1) og i 1900 til 1901 havde ladet de gamle Bygninger nedrive og en ny Bygning opføre paa Grunden, bestemt til Restauration og Selskabslokaler, til Hotelbrug og til Udleje til »Studentersamfundet«, blev der ved et af Selskabets Bestyrelse nedsat Udvalg indhentet Tilbud om Montering af Lokalerne. Det daværende Handelsfirma »C. Olesen«, hvis eneste ansvarlige Indehavere var Grossererne C. L. J. Olesen og C. C. M. Levysohn, indgav den 6 April 1901 et Tilbud paa Levering af Møbler og af det meste andet Inventar til et foreløbigt samlet Beløb af 30000 Kr., hvilket Tilbud blev akcepteret den 13 s. M.; i Tilbudet var det udtalt, at en Fjerdedel af Købesummen skulde betales kontant ved Leveringen, men de 3 Fjerdedele (22500 Kr.) derimod efter et Aars Forløb afdragsvis i 5 Aar, saaledes at der for disse 3 Fjerdedele blev at udstede en 3 Maaneders Solaveksel, der skulde fornyes hver 3dje Maaned og efterhaanden nedsættes med de betalte Afdrag, og skulde der derhos oprettes en Købekontrakt om Montering.

Leveringen maa antages at være begyndt kort efter og foregik derpaa efterhaanden, uden at der foreligger nærmere Oplysning derom, men ligesom Omfanget af de Effekter, der skulde leveres, efterhaanden ogsaa blev ikke lidet forøget og dermed tillige Overslagssummen, saaledes trak Leveringerne, uanset at i alt Fald en stor Del af Lokalerne blev tagne i Brug i Juni 1901, som Følge deraf ikke lidet ud, og de var endnu ikke helt afsluttede ind i Begyndelsen af 1902. Der ses derhos vel i Sommeren 1901 at være fremsendt et af Firmaet C.

Olesens Sagfører udarbejdet Udkast til en Monteringskontrakt, som endnu forudsatte et Monteringsbeløb af 30000 Kr., og der blev godkendt i dets Helhed i et Bestyrelsesmøde i Aktieselskabet den 22 August 1901, saaledes at den endelige Overenskomst skulde affattes paa Grundlag deraf, men Udkast til denne sidste, der skulde ledsages af en fuldstændig Fortegnelse over Leverancerne, fremkom dels som Følge af Udvidelserne af disse, dels formentlig ogsaa som Følge af økonomiske Vanskeligheder for Selskabet, der medførte Forhandlinger om Forandringer i Betalingsvilkaarene, først i Begyndelsen af Januar 1902, og Overenskomsten blev derhos, uanset, efter hvad der maa antages, indtrængende Opfordringer fra Firmaet C. Olesens Side, først underskrevet af Selskabets Bestyrelse (o: af det fornødne Antal af dennes Medlemmer) den 18 Marts 1902 og derpaa afleveret til Firmaet, medens et af Firmaet selv underskrevet Eksemplar af Overenskomsten overhovedet ikke ses at have foreligget.

I § 1 af den nævnte Overenskomst udtaltes det, at Købesummen for de af Firmaet til Aktieselskabet solgte, paa en vedhæftet Fortegnelse specificerede Møbler og Effekter til et samlet Beløb af 40684 Kr. 55 Øre for en Fjerdedel var dækket ved en 2 Maaneders Veksel, der blev at indfri ved Forfaldstid den 3 Marts 1902 (beregnet nemlig fra Udkastets ovenfor nævnte Fremsendelsestid: først i Januar s. A.), medens Selskabet for det øvrige Beløb havde udstedt en 3 Maaneders Veksel pr. 2den April s. A., der dog vedblivende skulde omsættes, saaledes at Selskabet betalte Diskonto og Stempel, de 4 første Gange uden Afdrag, men derefter hver Gang med et Afdrag af 1500 Kr., til hele Beløbet var betalt (o: efter noget over 6 Aar). §§ 2 og 4 i Overenskomsten udtalte, at Firmaet beholdt Ejendomsretten over samtlige Effekter, indtil hele Købesummen var betalt, dog at Selskabet til enhver Tid kunde fordre Ejendomsretten overdragen mod straks at indfri Vekselbeløbet, og at Selskabet skulde holde Effekterne forsvarlig vedlige og assurede i Firmaet C. Olesens Navn for mindst 40000 Kr. Overenskomstens § 4 bestemte dernæst, at hvis Selskabet ikke fyldte sine Forpligtelser ved hver Omsætning eller iøvrigt misligholdt Overenskomsten eller ophørte at være Ejer af Nr. 9 paa Nørregade, eller der blev foretaget nogen Føgedforretning i samme, skulde Firmaet, hvis Restskylden ikke samtidig blev helt afgjort, have Ret til straks at sætte sig i Besiddelse af alle Effekterne, som Firmaet da kunde realisere ved frivillig Auktion, saaledes at Selskabet, hvis der derved fremkom mindre end til skadesløs Dækning, skulde være pligtigt straks at betale det Manglende kontant, medens, hvis der indkom mere end nødvendigt til skadesløs Dækning af Firmaets Resttilgodehavende, det overskydende skulde udbetales til Aktieselskabet. Firmaet skulde dog selvfølgelig ogsaa have Ret til i Stedet at indtale sit Resttilgodehavende efter Overenskomsten og Vekslerne til skadesløs Betaling hos Selskabet.

Det skal i denne Forbindelse dog straks bemærkes, at der paa den Overenskomsten vedhæftede Fortegnelse over Effekterne var opført 1234 Kr. 80 Øre for Linoleum, som af Hensyn til Fugtighed endnu ikke var blevet leveret til Juli 1902, og at der paa Fortegnelsen var medtaget 124 Kr. 45 Øre til Siv m. m. til Hovedtrappen og 116 Kr. 5 Øre for Syning og andet Arbejde, saa at det virkelige Beløb for

selve de leverede Effekter altsaa kun blev 39209 Kr. 25 Øre. Endvidere skal det bemærkes, at den 1ste for $\frac{3}{4}$ af Leveringerne i 1901 udstedte Fornyelsesveksel paa (se ovenfor) 22500 Kr. efterhaanden som Følge af Leveringernes Forøgelse blev forhøjet, og at der ved Begyndelsen af Januar 1902 derfor løb en Veksler fra Selskabet for de $\frac{3}{4}$ af Leveringerne paa 30420 Kr. 7 Øre foruden en Veksler for den $\frac{1}{4}$, som ifølge Overenskomsten skulde betales kontant den 3 Marts s. A., paa 10140 Kr. 3 Øre (altsaa tilsammen to Veksler paa 40560 Kr. 10 Øre = det ovennævnte Kontraktsbeløb paa 40684 Kr. 55 Øre ÷ de ligeledes ovennævnte 124 Kr. 45 Øre). Af disse to Veksler ses den paa 30420 Kr. 7 Øre (paa hvilken intet ifølge Overenskomsten skulde afdrages før efter et Aars Forløb) faktisk at være nedbragt i Maj 1903 til 29800 Kr., idet Selskabet da indfrieede en af det særlig udstedt Veksler paa 620 Kr. 7 Øre. Den anden Veksler paa 10140 Kr. 3 Øre, der skulde have været fuldt afgjort den 3 Marts 1902, blev derimod da kun nedbragt med 4000 Kr., medens Selskabet udstedte en ny 2 Maaneders Veksler for Restbeløbet paa 6140 Kr. 3 Øre, som, efter endnu to Gange at være fornyet, sidste Gang med Tillæg af et Diskontobeløb til 6187 Kr. 9 Øre, blev endelig indtriet den 1 Oktober 1902 paa Selskabets Vegne af to af Bestyrelsens Medlemmer, uden at der ses at være truffet nogen nærmere Aftale om Forholdet i saa Henseende med den øvrige Bestyrelse, Selskabet ses derhos efterhaanden at være blevet skyldig til Firmaet »C. Olesen« adskillige andre Diskontobeløb for de fornyede Veksler og for Assurance m. m., og Overenskomstens Bestemmelser om Betalingsvilkårene maa saaledes siges slet ikke at være bleven overholdte. Assurancen ses derhos fra Begyndelsen af at være sket paa Selskabets Navn og først senere, formentlig i Juli 1902, paa Firmaet »C. Olesen«s Navn.

Det viste sig imidlertid, at Selskabet, hvis Ejendom var stærkt behæftet, og hvis Drift i det første Aar gav Underskud, hurtigt fik økonomiske Vanskeligheder, og da det ikke kunde betale Renten for Juni Termin 1902 af dets 2den Prioritet paa 100000 Kr. (1ste Prioritet udgjorde 300000 Kr.) til »Hypotekforeningen for Laan mod sekundær Prioritet i faste Ejendomme i København«, lod den nævnte Forening den 14 Juli s. A. gøre Udlæg for sit Krav i Nr. 9 paa Nørregade og overtog denne Ejendom til brugeligt Pant (den vides senere ved Auktion at være overtagen af Foreningen som ufyldstgjort Pant-haver). Da det heller ikke iøvrigt lykkedes Aktieselskabet i den efter Udlæget følgende Tid at faa sine Pengeforhold ordnede, maatte det den 4 November s. A. underkaste sig Konkursbehandling ved Hof- og Stadsrettens Skiftekommission her, som den 6 November lod foretage den lovbefalede Registrering i Boet. Ved denne mødte det da som Formand fungerende Medlem af Selskabets Bestyrelse og erklærede, at samtlige de af Selskabet benyttede Møbler og Effekter ikke tilhørte Konkursboet, men var lejede af forskellige, særlig af Firmaet C. Olesen, og at han var villig til at aflevere Lejekontrakterne, som beroede hos ham, hvorved han for Firmaet »C. Olesen«s Vedkommende maa antages at have tænkt paa det første Udkast til Overenskomsten af 18 Marts s. A., hvilket Boet ogsaa modtog. De omtalte Møbler og Effekter blev som Følge deraf ikke medtagne under Registreringen eller omtalte i denne, men de maa antages indtil videre at være

bleven henstaaende i »Foreningshuset« og delvis at være blevet benyttede ganske som hidtil, uden at det dog kan siges at være godt-gjort, som af Indehaverne af Firmaet »C. Olesen« anbragt, at den nævnte Hypotekforening som Udlægshaver efter Aftale havde taget dem i Bevaring paa Firmaets Vegne. Det er isøvrigt oplyst, at ved en Afslutning af forskellige Konti i »Foreningshuset«s Hovedbog noget efter Udlægsforretningen var paa en Konto, som angik Mellemværendet med Firmaet »C. Olesen«, og paa hvis Kreditside var opført i Henhold til Overenskomsten af 28 Marts 1902 de ovennævnte 40684 Kr. 55 Øre, men paa Debetsiden de to omtalte indtil da indfrieede Vekselsbeløb af 4000 Kr. og 620 Kr. 7 Øre, den derved fremkommende Saldo af 36064 Kr. 48 Øre under 30 August betegnet som overført til Tabs- og Gevinst-Konto, hvilket imidlertid bagefter var ændret til: »Inventar tilbageføres«; dette maa imidlertid allerede af den Grund siges at være uden Betydning, at det maa antages at være anført saaledes af de paagældende to Regnskabsførere uden særlig Ordre fra nogen af Bestyrelsen.

Ved den 11 Marts 1903 paa Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Vegne at paastævne nærværende Sag anbragte Inkassator i Selskabet »Foreningshuset«s Konkursbo, at alle de omtalte Møbler og Effekter var solgte til Selskabet paa Kredit, samt at der ikke senere var sket nogen Forandring deri, saa at Effekterne var Konkursboets Ejendom, og at det ved Registreringsforretningen i Strid dermed Anførte var urigtigt, samt at Firmaet »C. Olesen« og dets Indehavere, selv om de maatte siges at være komne i Besiddelse af Effekterne før eller efter Konkursen, dog i alt Fald maatte være pligtige at tilbagelevere dem, da det i saa Fald var sket i Strid med Konkurslovens Kapitel IV. idet det maatte anses for givet, at »Foreningshuset« havde været insolvent længe før Konkursens Indtræden, og at dette var Firmaet bekendt, i alt Fald senest fra Udlægsforretningen den 14 Juli 1902. Under Paaberaabelse af, at Firmaet »C. Olesen« var blevet hævet i Februar 1903 — der traadte da et Aktieselskab af samme Navn i dets Sted — paastod Inkassator derfor de to tidligere ansvarlige Indehavere af Firmaet, Grosserer C. L. J. Olesen og C. C. M. Levysohn tilpligtede at erkende Konkursboet for Ejer af Effekterne og under en Dagbøde at udlevere disse i uforringet Stand eller i Stedet for at realisere dem ved frivillig Auktion og gøre Afregning for Udbyttet eller ogsaa in solidum at betale det for dem betingede Beløb af 40684 Kr. 55 Øre, hvilket Beløb han dog senere i Henhold til det under Sagen oplyste nedsatte til det ovenfor omtalte Beløb af 39209 Kr. 25 Øre. Efter at de Indstævnte imidlertid under den mundtlige Procedure har oplyst, at de efter Konkursen efterhaanden har disponeret over de paagældende Effekter paa forskellig Maade, og saaledes ikke nu vil være i Stand til at udlevere disse, har Konkursboet indskrænket sig til at paastaa de Indstævnte dømte til at betale de nysnævnte 39209 Kr. 25 Øre med Renter deraf 5 pCt. fra den 11 Marts 1903, foruden Sagsomkostninger. Subsidiært har Boet fordret de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale de for Effekterne af »Foreningshuset« udredede 4000 Kr. + 620 Kr. 7 Øre + 6187 Kr. 9 Øre eller 10807 Kr. 16 Øre med Renter. De Indstævnte har derimod paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger, idet de har

hævdet, at de vedblivende havde været Ejere af Effekterne; de have derhos fremhævet, at der med Hensyn til deres Disposition over Effekterne i alt Fald maatte tages Hensyn til, at disse i 1 à 1½ Aar havde været i »Foreningshuset«s Besiddelse og Brug, altsaa til Forskellen mellem gammelt og nyt.

Overenskomsten af 18 Marts 1902 maa nu vel siges paa flere Punkter at være mindre heldig affattet, men, ligesom den dog efter dens Indhold i det hele maa siges at fastslaa, at Ejendomsretten over de paagældende Effekter blev hos Firmaet »C. Olesen«, til disse var betalte fuldt ud, saaledes maa det ogsaa efter alt, hvad der under Sagen er fremkommet, særlig ogsaa efter en stedfunden Afhøring af forskellige Vidner, bestemt antages fra først af at have været Mening, og at der heller ikke senere indtraadte nogen Forandring deri, og overfor dette maa saavel den Maade, hvorpaa Assurancen fra først af blev tegnet, som flere andre af Sagsøgeren paaberaabte Momenter blive uden Betydning. Derimod maa der gives Sagsøgeren Medhold i, at naar de Indstævnte saaledes var berettigede til at faa Effekterne tilbage og at disponere over dem, maatte de, saavel under Hensyn til Overenskomstens Indhold som til Konkurslovens § 16, være pligtige samtidig at tilbagebetale de modtagne Afdrag, hvorunder ogsaa bliver at henregne de paa Bestyrelsens Vegne den 1 Oktober 1902 betalte 6187 Kr. 9 Øre, altsaa ialt de af Sagsøgeren subsidiært fordrede 10807 Kr. 16 Øre. Omvendt findes de Indstævnte imidlertid med Rette at have fremhævet, at der maa tages Hensyn til, at de tilbagetagne Effekter ved at have været i »Foreningshuset«s Besiddelse i et Aar og derover havde tabt betydelig i Værdi, hvilket efter Rettens Skøn findes at burde ansættes til 15 pCt. af 39209 Kr. 20 Øre eller til 5881 Kr. 38 Øre, og det Beløb, som de Indstævnte ville være at dømme til at betale til Konkursboet, bliver derfor kun at fastsætte til 4925 Kr. 78 Øre med Renter deraf fra den 11 Marts 1903.

Sagens Omkostninger findes at burde hævdes.
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 12 Februar.

Nr. 329. Godsejer **John Chr. Funch** (Bülow)

contra

Grosserer **Carl A. Broberg** (U. Hansen),

og

Fru **Camilla Broberg**, født **Blom** (U. Hansen)

contra

Godsejer **John Chr. Funch** af Oldenburg m. fl. (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en testamentarisk Disposition over en fast Ejendom til Fordel for en gift Kvinde hjemler Særeje.

Københavns Fogedrets Kendelse og Udlægsforretning af 15 Maj 1905: Nærværende Eksekutionsforretning vil være at fremme derved, at der med Forbehold af enhvers bedre Ret gives Rekvirenten Udlæg i den Ret, der ifølge Grosserer C. F. Funchs Testamente af 19 Marts 1877 og Kodiciel af 29 April 1879 er tillagt Rekvisiti og Hustrus Fællesbo med Hensyn til Ejendommen »Springforbi«, Matr. Nr. 4 af Taarbæk By, Lyngby Sogn.

Thi blev derefter for Fuldmægtig Kock paa Rekvisiti Vegne under Forbehold af enhvers bedre Ret, dekretet Rettes Eksekution og Udlæg i den Ret, der ifølge Grosserer C. F. Funchs Testamente af 19 Marts 1877 og Kodiciel af 29 April 1879 er tillagt Rekvisiti og Hustrus Fællesbo med Hensyn til Ejendommen »Springforbi«, Matr. Nr. 4 af Taarbæk By, Lyngby Sogn, til Dækning af det æskede og yderligere æskede Promillegebyr og Salær à 55 Kr., alt forsaavidt fornødent gøres og tilstrække kan.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1906: Det ovennævnte Appelindstævnte, Godsejer John C. Funch af Oldenburg, givne Udlæg bør være ophævet. Sagens Omkostninger ophæves.

Nordre Birks Skifterets Decision af 14 December 1904: Boet efter afdøde Købmand Christian Frederik Funch af New York er pligtig til snarest efter Udgangen af Aar 1905 at meddele Skøde (Arveudlæg) paa Ejendommen »Springforbi« med Tilbehør til Fru Camilla Broberg, født Blom, eller hvem der er indtraadt i dette hendes Retsforhold, dog med Forbehold af den livsvarige Brugsret, som er legeret Etatsraadinde Caroline Frederikke Blom, født Funch, ved Arveladerens testamentariske Dispositioner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juli 1906: Den indankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Efterat Hovedappellanten, Godsejer John Chr. Funch, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1906 paaankedes til Højesteretsaaret 1907 til Forandring, er der under 12 Oktober 1906 udfærdiget kongelig Bevilling til, at den ved nævnte Dom paakendte Sag mellem ham og Kontraappellanten, Grosserer Carl A. Broberg og den af samme Ret under 2 Juli 1906 paadømte Sag mellem Hovedappellanten med Flere og Fru Camilla Broberg, født Blom, maa for Højesteret under Et indstævnes, procederes og paakendes. Ifølge meddelt Antecipationsbevilling har derefter under Et Grosserer Broberg kontrapaaanket førstnævnte Dom og Fru Camilla Broberg paaanket sidstnævnte Dom, begge til Stadfæstelse. Da Godsejer Funch og de øvrige under Sagen Indstævnte, skøndt lovlig varslede, ikke have givet Møde for Højesteret under Ap-

pellens af sidstnævnte Sag, vil Dommen af 2 Juli 1906 efter Appellantindens Paastand være at stadfæste.

Af de i Dommen af 18 Juni 1906 anførte Bestemmelser i afdøde Chr. Fr. Funchs Testamente og Kodiciel kan det ikke med Sikkerhed udledes, at det har været hans Villie, at Ejendommen »Springforbi«, der maa betragtes som falden i Arv til Fru Broberg allerede ved Testators Død, skulde holdes udenfor det ægteskabelige Formuesfællesskab, som dengang bestod uidskrænket mellem Ægtefællerne. Da derhos den mellem disse i Aaret 1881 oprettede Ægtepagt, hvorved Ejendommen udsondredes som Hustruens Særeje, ikke kan afskære Hovedappellanten fra til Fyldestgørelse af sit ældre Tilgodehavende med Renter hos Kontraappellanten at holde sig til Ægtefællernes tidligere fælles Formue, maa Kontraappellantens Protest mod det Hovedappellanten i hans og Hustrus Ret til Ejendommen givne Udlæg anses ubeføjet. Efter Hovedappellantens Paastand vil derfor Københavns Fogedretskendelse af 15 Maj 1905 og den i Henhold hertil foretagne Udlægsforretning være at stadfæste.

Processens Omkostninger i sidstnævnte Sag for Overretten og for Højesteret findes Kontraappellanten at burde betale til Hovedappellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Københavns Fogedrets Kendelse af 15 Maj 1905 og den i Henhold hertil foretagne Udlægsforretning samt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juli 1906 bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger i førstnævnte Sag for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Kontraappellanten, Grosserer Carl A. Broberg, til Hovedappellanten, Godsejer John Chr. Funch, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Præmisserne til Dommen af 18 Juni 1906 ere saalydende: Ved Rettens Dom af 11 Juli 1904 blev Appellanten, Grosserer Carl A. Broberg, tilpligtet mod Udlevering i kvitteret Stand af et af ham den 30 Maj 1878 til Christian Frederik Funch for 7500 Dollars udstedt, senere til Appelindstævnte, Godsejer John C. Funch af Oldenburg, som C. F. Funchs Søn og Arving udlagt Gældsbevis at betale Appelindstævnte 54479 Kr. 86 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 April 1903, til Betaling sker, og 120 Kr. i Sagsomkostninger. Under en derefter den 17 December 1904 med Appellantens Samtykke paa Byfogdens Kontor her i Staden paabegyndt Eksekutionsforretning begærede Appelindstævnte, da Appellanten ikke betalte det ham ved nævnte Dom Idømte, Udlæg i den Ret til Ejendommen Springforbi, Matr. Nr. 4 af Taarbæk, Lyngby Sogn, der ifølge ovennævnte Christian Frederik Funchs Testamente af 19 Marts 1877 og Kodiciel af 29 April

1879 tilkom Appellantens og hans Hustrus Fællesbo. Herimod protesterede Appellanten under Anbringende af, at den omhandlede hans Hustru tillagte Arv endnu ikke var falden, og at den derhos i alt Fald ikke var gaaet ind i det fælles Bo, men var en hans Hustru tilhørende Særformue. Efterat Byfogden under den derpaa opstaaede Disput den 11 og 30 Januar samt den 15 Maj f. A. havde afsagt Kendelser, der gik Appellanten imod, blev der sidstnævnte Dag dekretet Udlæg som af Appelindstævnte begært til Sikkerhed for hans Fordring efter Dommen og Forretningens Omkostninger. Appellanten paastaar her for Retten de nævnte Kendelser annullerede eller forandrede og det givne Udlæg ophævet, medens Appelindstævnte procederer til Stadfæstelse af Kendelserne og Udlæget.

Det omhandlede Testamente med Kodiciel er affattet i det engelske Sprog og oprettet i New York, hvor Testator havde Bopæl og i Aaret 1879 afgik ved Døden. De Bestemmelser, der vedrøre Ejendommen Springforbi, anføres efter den fremlagte Oversættelse saaledes:

Testamentet:

»For det fjerde: Jeg giver og skænker til min Søster Caroline Frederikke Blom, gift med Julius A. Blom . . . den faste Ejendom, beliggende nær ved Staden København, Danmark, og kendt som mit Landsted, og kaldet af mig Springforbi, med Tilbehør . . . for hendes Livstid, og efter hendes Død giver, skænker og testamenterer jeg nævnte Ejendom og Sted til min Niece, Camilla Broberg, gift med Carl Broberg af nævnte Stad København, hendes Arvinger, Kreditorer, Administratorer og Singulærsukcessorer, til hendes og deres eget Brug for bestandig . . .«

Kodicillen:

»For det andet: Det er mit Ønske og Villie, og herved forlanger og bestemmer jeg, at min faste Ejendom . . . kaldet af mig Springforbi, ikke maa sælges, bortforpagtes eller udlejes, førend efter Udløbet af Aaret et Tusinde ni Hundrede og fem . . .

For det tredje: Naar Tiden kommer for min Niece, Camilla Broberg, gift med Carl Broberg, til at tage i Besiddelse mit fornævnte Landsted ved København, Danmark, som i mit omtalte Testamente foreskrevet, hvis hun da giver Afkald eller foretrækker ikke at besidde det selv paa Grund af hendes Forhold eller af nogen anden Grund, saa er det mit Ønske og Villie, og jeg forlanger og bestemmer, at hun udvælger en af sine Brødre eller Søstre til saaledes at besidde samme paa hendes Vegne.

For det fjerde: Efter min Søster Caroline Frederikke Bloms Død, saaledes som i mit omtalte Testamente foreskrevet, giver . . . jeg fornævnte faste Ejendom . . . Springforbi, med al dertil hørende Inventar og Tilbehør til min Niece Camilla Broberg, gift med Carl Broberg . . . hendes Arvinger, Kreditorer, Administratorer og Singulærsukcessorer, paa den Betingelse, at nævnte Ejendom ikke bliver solgt, eller der ikke paa anden Maade bliver disponeret over den, førend efter Aaret et Tusinde ni Hundrede og fem.«

Under Skiftebehandlingen af de Testators Bo her i Landet tilhørende Værdier, hvilken Skiftebehandling foregaar ved Eksekutor og

endnu ikke er endt, blev det ved Københavns Amts nordre Birks Skifterets Decision af 14 December 1904 i en Disput mellem Appellantens Hustru paa den ene Side og hendes Moder og Tilsynsværgen for hendes Arvinger samt Appelindstævnte paa den anden Side decideret, at Boet er pligtigt til snarest efter Udgangen af Aaret 1905 at meddele Skøde (Arveudlæg) paa Ejendommen Springforbi med Tilbehør til Appellantens Hustru, eller hvem der er indtraadt i dette hendes Retsforhold, dog med Forbehold af den hendes Moder efter Testamentet og Kodiccillens tilkommende livsvarige Brugsret. Denne Decision er indanket for Overretten, hvis Dom endnu ikke foreligger. Ved den 6 Januar 1881 mellem Appellanten og hans Hustru oprettet den 8 Februar s. A. konfirmeret og den 2 Marts næsteften inden Københavns Amts nordre Birks Ret tinglæst Ægtepagt bestemte de, at den deres Bo ifølge omtalte Testament og Kodiccil med aktuel eller eventuel Ejendomsret tilhørende Ejendom Springforbi fremtidig skulde være Hustruens Særejendom.

Medens det nu maa anses at være uden Føje, naar Appellanten har bestridt, at den hans Hustru efter de anførte testamentariske Bestemmelser tilkommende Arv var falden allerede ved Testators Død, maa der derimod gives ham Medhold i, at Retten til Springforbi ved bemeldte Bestemmelser er tillagt hans Hustru paa en saadan Maade, at den — trods den i Ægtepagten indeholdte Forudsætning i modsat Retning — ikke henhører under deres fælles Bo, men maa betragtes som Hustruens Særformue, i hvilken Henseende fremhæves, at der i Testamentets og Kodiccillens fjerde Poster alene tales om hendes Arvinger og Kreditorer m. m., samt at der efter Indholdet af Kodiccillens tredje Post er tillagt hende udelukkende Raadighed over, om hun vil modtage Ejendommen eller vælge en af sine Søskende til at besidde den paa hendes Vegne. Idet herefter den af Appellanten fremsatte Protest mod det af Appelindstævnte begærte Udlæg burde have været taget til Følge, vil det givne Udlæg være at ophæve, uden at der bliver Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet om Betydningen af den mellem Appellanten og hans Hustru oprettede Ægtepagt, hvilken han ligeledes har paaberaabt sig.

Sagens Omkostninger, som begge Parter paastaa sig tilkendte, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de for Retten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Præmisserne til Dommen af 2 Juli 1906 ere saalydende: Ved Testament af 19 Marts 1877 med Kodiccil af 29 April 1879, hvilke Dokumenter ere oprettede i New York og affattede i det engelske Sprog, bestemte Christian Frederik Funch, der var bosiddende i New York og afgik ved Døden der i Aaret 1879, bl. a. Følgende, der anføres efter den under Sagen fremlagte Oversættelse:

I Testamentet.

4. . . . Dernæst giver og testamenterer og overlader jeg til min nævnte Søster Caroline Frederikke Blom den faste Ejendom,

beliggende nær ved Byen København, Danmark, og kaldet mit Landsted og af mig benævnt »Springforbi« med Tilhørende . . . for hendes Livstid, og efter hendes Død giver og testamenterer og overlader jeg nævnte Ejendom og Landsted til min Niece, Camilla Broberg, Carl Brobergs Hustru, af nævnte By København, hendes Arvinger, Eksekutores, Administratores og Befuldmægtige, og hvem hun maatte overdrage det til, til hendes og deres Brug for evig, og det er mit Ønske og Villie, at den nævnte faste Ejendom ikke skal sælges, men skal bevares og vedligeholdes i Familien«.

I Kodicillen.

2. . . . »Det er mit Ønske og Villie, og jeg stadfæster og bestemmer herved, at min faste Ejendom . . . »Springforbi« skal ikke sælges, bortforpagtes eller bortlejes før efter Udløbet af Aaret 1905, og for bedre og mere fuldstændig at gennemføre dette Formaal giver og testamenterer jeg et Beløb af 125000 danske Kroner til mine . . . Eksekutores . . . til Vedligeholdelse af mit nævnte Landsted . . . og ogsaa til at holde nævnte Ejendom assureret og til at betale Skatter, Afgifter og Byrder derpaa.«
3. »Naar den Tid kommer, da min Niece, Camilla Broberg, Carl Brobergs Hustru, skal tage nævnte Landsted . . . i sin Besiddelse som bestemt i mit nævnte Testamente, saa er det mit Ønske, hvis hun afslaar eller foretrækker ikke selv at bebo samme paa Grund af hendes Forhold eller af nogen anden Grund, og jeg bestemmer og beslutter, at hun i saa Fald skal vælge en af sine Brødre eller Søstre til at bebo samme paa hendes Vegne.«
4. »Efter min Søster Caroline Frederikke Bloms Død giver, overdrager og testamenterer jeg som i mit nævnte Testamente bestemt den ovennævnte faste Ejendom . . . »Springforbi« med alt Møblement og Tilbehør, som hører dertil, til min Niece, Camilla Broberg . . . hendes Arvinger, Eksekutores, Administratores og Befuldmægtigede paa den Betingelse, at den nævnte Ejendom maa ikke sælges, ej heller maa der paa anden Maade disponeres over den før efter Aaret 1905.«

Under Skiftebehandlingen af de Testators Bo her i Landet tilhørende Værdier, hvilken Skiftebehandling foregaar ved Executor testamenti, fremsatte Appelindstævnte, Fru Camilla Broberg, under 29 Marts 1904 Begæring om, at der meddeltes hende Skøde paa den fornævnte Ejendom »Springforbi«, dog med Forbehold i Henseende til den Benyttelse og Dispositionsbeføjelse, der er knyttet til hendes Ejendomsret, hvilken Begæring dog senere ændredes derhen, at der straks

Færdig fra Trykkeriet den 21 Februar 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

50. Aargang.

Højesteretsaaret 1906.

Nr. 51—52.

Tirsdag den 12 Februar.

efter den 1 Januar 1906 meddeltes hende Skøde paa Ejendommen af Eksekutor.

Mod denne Begæring protesterede Appelindstævnte, Etatsraadinde Blom, der principaliter paastod, at der efter Testamentet ikke burde gives Skøde paa Ejendommen, saalænge hun levede, subsidiært paastod hun, at der meddeltes hende Skøde paa Ejendommen med Forbehold af de Indskrænkninger i hendes Ejendomsret, som Testamentet og Kodiccillen fastsatte, og Appelindstævnte, Højesteretssagfører Møldrup, har som Tilsynsværge for Fru Camilla Brobergs Arvinger sluttet sig hertil.

Under Disputen optraadte tillige Afdødes Søn og Universalarving, Appellanten, Godsejer John Chr. Funch af Loy i Oldenburg, der gjorde gældende, at Fru Camilla Broberg havde forbrudt sin Ret til bemeldte Ejendom, og at denne som Følge heraf var faldet tilbage til Boets almindelige Masse, hvorfor han paastod Afdødes Skøde paa Ejendommen forsynet med Paategning om, at Ejendommen var udlagt ham i Arv.

Ved den af Skifteretten i Københavns Amts nordre Birk den 14 December 1904 afsagte Decision blev Boet efter fornævnte Købmand Funch tilpligtet snarest efter Udgangen af Aaret 1905 at meddele Skøde (Arveudlæg) paa Ejendommen »Springforbi« med Tilbehør til Fru Camilla Broberg, født Blom, eller hvem der er indtraadt i dette hendes Retsforhold, dog med Forbehold af den livsvarige Brugsret, som er legeret Etatsraadinde Caroline Frederikke Blom, født Funch, ved Arveladerens testamentariske Dispositioner.

Denne Decision er derefter af Appellanten indanket for nærværende Ret, hvor han har gentaget sin under Disputen nedlagte Paastand, dog at han kun paastaar sig meddelt Arveudlægsskøde paa Ejendommen med Forbehold af den Etatsraadinde Blom tillagte livsvarige Brugsret af samme. Han har derhos paastaaet sig tillagt Appelsagens Omkostninger.

Appelindstævnte, Fru Camilla Broberg, har paastaaet den indankede Decision stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Ingen af de øvrige Appelindstævnte have, skøndt lovligt stævnedes, givet Møde eller ladet møde her for Retten, og Sagen drejer sig herefter, saaledes som den foreligger Retten til Paakendelse, alene om, hvorvidt Appelindstævnte, Fru Broberg, har forbrudt sin Ret til nævnte

Ejendom, og om denne vil være at udlægge i Arv til Appellanten eller til nævnte Appelindstævnte.

Appellanten har anbragt, at der mellem Fru Camilla Broberg og hendes fornævnte Ægtefælle er den 6 Januar 1881 oprettet en den 8 Februar s. A. konfirmeret og den 2 Marts næstefter inden Københavns Amts nordre Birks Ret tinglæst Ægtepagt, hvorefter den deres Bo ifølge ovennævnte Testamente og Kodiciel med aktuel eller eventuel Ejendomsret tilhørende Ejendom »Springforbi« fremtidigt skulde være Hustruens Særejendom, og at Fru Broberg derefter den 8 April 1902 har til sin Ægtefælle udstedt en Obligation paa 70000 Kr. med 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen »Springforbi«, hvilken Obligation er bleven tinglæst paa bemeldte Ejendoms Folio den 9 April 1903. Da nu Ejendommen efter Kodicillens Post 4 er tillagt Fru Broberg paa den Betingelse, at den ikke maa sælges, og at der heller ikke paa anden Maade maa disponeres over samme før efter Aaret 1905, da det af Testamentet og Kodicillen klart fremgaar, at Testator har lagt ganske særdeles Vægt paa at bevare Ejendommen for sin Familie, og da Fru Broberg ved Udstedelsen af fornævnte Panteobligation utvivlsomt har disponeret over Ejendommen inden den fastsatte Frist, og saaledes med Vidende og Villie har tilsidesat den Betingelse, under hvilken Ejendommen var tillagt hende, formener Appellanten, at Følgen heraf maa være, at hun har forbrudt sin Ret til Legatet, og at Ejendommen maa falde tilbage til Boets Masse og saaledes blive at udlægge ham som Universalarving i Boet.

Det fremgaar af Sagen, at den ommeldte af Fru Broberg udstedte Panteobligation var en Akkomodationsobligation, paa hvilken der i en herværende Bank er optaget et Laan, og at det i Obligationen var fastsat, at den forrentedes med 4 pCt., hvilken Rente var forudbetalt til 1 April 1906, og at Kapitalen ikke under nogen Omstændighed kunde fordres udbetalt før 1 April 1906, hvorhos der i Obligationen var gjort Bemærkning om Beskaffenheden af den Ret, der tilkom Fru Broberg med Hensyn til Ejendommen og om den Etatsraadinde Blom tillagte Brugsret over samme.

Appelindstævnte, Fru Broberg, har gjort gældende, at det af Panteobligationen fremgaar, at der ikke af hende er disponeret over Ejendommen før Udgangen af Aaret 1905, at hun, saalænge Ejendommen ikke var hende udlagt i Arv, var afskaaret fra at disponere over samme, og at Følgen af, at hun desuagtet disponerede over samme, vilde være, at de af hende foretagne Dispositioner var ugyldige, men ikke, at hun herved forbød Retten til den hende legerede Ejendom.

Og da der efter det Foreliggende findes at maatte gives Fru Broberg Medhold i, at hun ikke ved Udstedelsen af den nævnte Panteobligation har forbrudt den hende efter Testamentet og Kodicillen tilkommende Ret, vil den indankede Skiftedecision være at stadfæste, og ville Sagens Omkostninger her for Retten være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandag den 18 Februar.

Nr. 4. Møllejer **H. Chr. Jacobsen** (Shaw)

contra

Nyborg Byraad (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Grænsen for Nyborg Kommunes Ret til Vandaftagning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Februar 1903: De Indstævnte, Nyborg Byraad, bør være uberettigede til fra det ovenomhandlede Vandløb, ovenfor Nyborg Slotsmøllens nuværende Beliggenhed, at aftage Vand til Forsyning af Ejendomme, som ligge udenfor den ovenfor betegnede Bygrænse, forsaavidt der ved de Indstævntes Vandaftagning bevirkes en Formindskelse af den Vandkraft, som i Tiden før 1876 har været benyttet til nævnte Møllens Drift. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citanten, Møllejer H. Chr. Jacobsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Kontraappellanten, Nyborg Byraad, erkendt, at Byraadet har været uberettiget til at forsyne Ejendomme udenfor Kommunen med Vand fra Vandværket, og Byraadet vil derfor være at dømme til at standse med denne Forsyning inden nedenfor fastsatte Frist.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Nyborg By har Ret til at aftage Vandet fra den Del af det i Dommen omtalte Vandløb, der ligger ovenfor Møllen, til Byens og dens Beboeres Behov, og at der savnes Hjemmel til af Hensyn til Møllens Ret herfra at undtage nogen enkelt indenfor Byen udøvet Art af Virksomhed. Den Byen saaledes tilkommende Ret findes nu at maatte gælde indenfor den til enhver Tid fastsatte Bygrænse, medens en tilsvarende Ret for de udenfor denne Grænse liggende Markjorder ikke kan udøves, forsaavidt det paa lovlig Maade godtgøres, at der ved saadan Vandaftagning bevirkes en Formindskelse af den Vandkraft, som fra gammel Tid har været benyttet til Møllens Drift. Da der herunder Sagen ikke foreligger tilstrækkelig Oplysning i saa Henseende og da der af de i Dommen anførte Grunde ikke vil kunne være Spørgsmaal om at tillægge Hovedappellanten nogen Erstatning, vil som Følge af det Anførte Kontraappellanten forsaavidt kunne frifindes.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, Nyborg Byraad, bør inden en Frist af 6 Maaneder fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse standse med den ovennævnte Vandforsyning af Ejendomme udenfor Kommunen. Iøvrigt bør Kontra-

appellanten for Tiltale af Hovedappellanten, Mølle-ejer H. Chr. Jacobsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Nærværende Sag er af Citanten, Mølle-ejer H. Chr. Jacobsen, anlagt mod de Indstævnte, Nyborg Byraad, ved nærværende Ret som vedtaget Værneting. Dens faktiske Omstændigheder ere følgende:

Citanten er Ejer af en Vandmølle — »Nyborg Vandmølle,« ogsaa kaldet »Nyborg Slotsmølle,« med hvilket Navn den bl. a. nævnes i ældre Dokumenter — som ligger inde i Nyborg By og hvis Tilværelse, som det fremgaar af Sagens Akter, rækker tilbage i det mindste nogen Tid forud for 1588. Denne Mølle tilhørte oprindelig Kronen og var en Bestanddel af Nyborg Slot, men afhændedes i 1664 til en Privatmand og har siden været i privat Eje. Den faar og har altid faaet den Vandkraft, hvorved den drives, fra et Aaløb, Hjulby Aa, hvis Vand, inden det naar Møllen, ledes igennem en mindre, umiddelbart ved Nyborg liggende Sø, »Ladegaardssøen« kaldet, og herfra videre gennem en Del af de tidligere Fæstningsgrave og derfra atter gennem en Kanal ind i et Bassin, kaldet »Slotssøen« eller »Slotsgraven«, der danner en Mølledam for Møllen; herfra føres Vandet ad en Kanal til Møllen og derefter gennem den øvrige Del af Fæstningsgravene og et Aaløb ud i Nyborg Fjord. Fra dette Vandløb har ogsaa Nyborg By fra gammel Tid modtaget sin Vandforsyning. Til Beboernes Forsyning var der bl. a. indrettet et System af Render, som ved Hjælp af seks Hovedrender, der var nedlagte med deres Mundinger i Slotsgraven, førte Vandet fra denne omkring i Byen til Beboernes Brønde m. v. Den Vandindretning findes bl. a. omtalt i en i Sagen foreliggende Synsforretning af 4 August 1707 saavel som i en Række foreliggende Dokumenter af yngre Dato, og den maa efter Proceduren antages at have været i vedvarende Brug indtil i 1876, da et nyt Vandværk, de Indstævnte havde anlagt, blev taget i Brug.

Vandføringen i det omhandlede Aaløb, fra hvilken Nyborg By saaledes fra gammel Tid har haft sin — efter de foreliggende Oplysninger eneste — Tilførsel af fersk Vand, er tildels tilvejebragt ad kunstig Vej.

Ca. en halv Mil ovenfor Nyborg deler det paagældende Vandløb sig i to Grene, den, hvorfra Nyborg faar sin Vandforsyning, og en sydligere Gren, Vindinge Aa, som falder ud i Holckenhavn Fjord. For at forhindre, at Hovedmassen af Vandet følger dette sidste Løb, og sikre en tilstrækkelig Vandforsyning i Nyborg, har der fra gammel Tid af paa det Sted, hvor Aaen saaledes forgrener sig, været lagt en Dæmning, Kullerup Dæmning kaldet, hvis Eksistens af den ovenomtalte Synsforretning fra 1707 ses at række langt tilbage i Tiden forud for denne Forretnings Afholdelse. Denne Dæmning berører, foruden Byens og Mølle-ejerens Interesser, ogsaa Ejerne og Brugerne af Jorderne langs en Del af Aaløbet som Følge af den Opstemning af Vandet,

den medfører, og som navnlig, naar der ikke blev truffet Foranstaltninger herimod, vilde i større eller mindre Udstrækning forhindre Højbjergning paa Engstrækningen langs Aaen. Medens der i Tiden nærmest før og efter den nysomtalte Synsforretning ses at være brugt den Fremgangsmaade hvert Aar at skaffe Afløb for Vandet ad Vindinge Aa ved at gennemgrave Dæmningen, som saa atter maatte bygges op efter Højbjergningen — en Fremgangsmaade, som medførte, at hverken Byen eller Møllen paa den Tid af Aaret fik det nødvendige Vand — blev der i 1725 ved Mægling af Stiftamtmanden og Amtmanden oprettet et Forlig mellem de interesserede Parter, nemlig de tilstødende Lodsejere, Nyborg Magistrat paa Byens Vegne og Slotsmøllens Ejer samt Kommandanten i Nyborg paa Fæstningens Vegne — for hvilken Vandløbet var af Vigtighed, fordi det tjente til at fylde Fæstningsgravene — hvorefter der paa Proprietærenes Bekostning skulde indrettes en Klapluse i Dæmningen, som skulde holdes aaben i den for Højbjergningen fornødne Tid, medens de tre førstnævnte Parter — Proprietærerne, Byen og Mølleren — skulde, hver med en Tredjedel, deltage i Omkostningerne ved Slusens Vedligeholdelse. En saadan Sluse blev derpaa anbragt; og der maa siden antages at være blevet forholdt i det Væsenlige overensstemmende med det nævnte Forlig, som under 3 Maj 1726 var blevet forsynet med kongelig Stadfæstelse, og hvis Hovedtræk navnlig ogsaa findes opretholdte i forskellige nærmere Bestemmelser om Forholdet, som ses at være trufne dels ved et under offentlig Mægling tilblevet Forlig af 6 Maj 1857 — i hvilket Aar bl. a. en Fornyelse af Slusen var bleven nødvendig — dels ved en Landvæsenskommissionskendelse af 9 Februar 1874. Saavel Nyborg Kommunalbestyrelse som Ejeren af Slotsmøllen optraadte som Parter under det nævnte Forlig og under Landvæsenskommissionsagen; og af Bestemmelserne i Forliget og Kendelsen kan særlig bemærkes, at ifølge Forliget skulde Møllejeren og et Medlem af Kommunalbestyrelsen have Sæde i nogle deri ommeldte Udvalg, der skulde træffe Overenskomst om Stigbordenes fremtidige Indretning m. v., varetage alt i Henseende til Slusens da forestaaende Ombygning samt fremtidigt føre Tilsyn med Slusen, og at Landvæsenskommissionskendelsen tildeler Møllejeren en væsenlig Andel i Kontrollen med Slusens Aabning og Lukning og en særlig Ret til at anbringe Stigbord i visse nærmere angivne Tilfælde. En Foranstaltning, der var rettet paa at værne Byens Forsyning med Vand mod at lide Afbræk ved Mølleren's Benyttelse af Vandløbet, ses at have fundet Sted i 1785, i hvilket Aar der, foranlediget ved en Klage fra Byens eligerede Mænd over, at Vandstanden i Slotsgraven som Følge af for stærk Udladning af Vandet ved Møllen sænkedes saaledes, at Byens Render ikke blev forsynede, ved Fæstningens Ingeniørs Foranstaltning blev — trods Indsigelse fra Møllejeren's Side, hvilken denne dog ikke søgte gennemført ad retslig Vej — anbragt en Dæmning i Kanalen ovenfor Møllen.

I 1876 blev, som allerede berørt, et nyt Vandværk taget i Brug, som de Indstævnte havde anlagt til Byens Forsyning med Vand, og til hvilket Vandet aftoges fra det omhandlede Vandløb fra et Punkt ovenfor Slotsmøllen. Citanten gør nu gældende, at der ved den Vand-Aftagning, der saaledes finder Sted, sker Indgreb i hans Ret med Hensyn til Vandløbet. Han gør i saa Henseende nærmere gældende, at

Kommunen — for hvilken han overhovedet ikke vil anerkende nogen ved særlig Adkomst begrundet Ret til Benyttelse af Vandløbet — er uberettiget til at aftage Vand af dette ovenfor Møllen, forsaavidt saadan Aftagning gaar udover det Formaal at forsyne Byens Beboere med det Vand, som er fornødent til almindelig Husbrug og mindre Næringsbrug, og at det navnlig er uberettiget, naar den — som det uomtvistet sker — benytter det saaledes aftagne Vand til at forsyne dels Fabriksanlæg og andre industrielle Anlæg indenfor Bygrænsen, dels Forbrugere udenfor Bygrænsen — forstaaet som Grænsen for de Grunde, der i Matrikulen ere henførte til Nyborg Bygrunde, — imellem hvilke udenbys Forbrugere Citanten ogsaa vil have henregnet Statsbanerne, hvis Lokomotiver, efter hvad der er udenfor Tvist, forsynes fra Vandværket. Hans Anbringende gaar videre ud paa, at det Forbrug, som finder Sted gennem Vandværket, medfører en saadan Formindskelse af Vandløbets Vandføring, at denne navnlig om Sommeren bliver altfor ringe til, at Møllen kan holdes i fuld Drift ved Vandkraft, og at der herved er paaført ham Tab. Den Paastand, Citanten paa Grundlag heraf har nedlagt, gaar ud paa, at de Indstævnte kendes uberettigede til at aftage Vand fra det ovenomhandlede Vandløb fra noget Punkt ovenfor Nyborg Slotsmøllens nuværende Beliggenhed til dermed at forsyne Forbrugere, hvis Forbrug ikke kan betragtes som indenbys, derunder navnlig Statsbanerne og Forbrugere, hvis Ejendomme ikke ligge indenfor Bygrænsen, saavel som Fabrikker og industrielle Anlæg indenfor Bygrænsen; og at de Indstævnte tilpligtes at betale Citanten en af uvillige af Retten udmeldte Mænd indtil et Beløb af 10000 Kr. fastsat Erstatning for det Tab, som siden Citanten den 1 Maj 1896 overtog Møllens Drift og indtil nærværende Sags Paaklage, den 28 Marts 1900, er tilføjet ham ved Aftagning af Vand, som ligger udenfor de i den første Del af Paastanden for Benyttelsen angivne Grænser. Subsidiært har Citanten modificeret den første Del af sin Paastand derhen, at de Indstævnte kendes uberettigede til den deri angivne Benyttelse af Vandløbets Vand, indtil de ved en Landvæsenskommissions (eventuelt en Overlandvæsenskommissions) Kendelse godtgøre, at samme kan finde Sted uden væsenlig Forringelse af Vandløbets Vandføring. De Indstævnte paastaa sig frifundne.

De foreliggende Oplysninger efterlade ingen Tvivl om, at saavel Nyborg By som Ejeren af Slotsmøllen har en ved umindelig Tids Brug hjemlet Ret til Benyttelse af Vandet i det omhandlede Vandløb, henholdsvis — ved Aftagning af Vand fra den Del af Løbet, som ligger ovenfor Møllen — til Byens og dens Beboeres Behov og til Møllens Drift. Hvad dernæst angaar Spørgsmaal, om og hvilke Begrænsninger Kommunens Ret til saadan Vandaftagning maatte kunne anses undergiven i Forhold til Mølleejeren, har Citanten for det første ingen Hjemmel paavist for sin Paastand om, at Kommunen skulde være uberettiget til at aftage Vand til Forsyning af Fabrikker og andre industrielle Anlæg, i hvilken Henseende det ogsaa kan bemærkes, at efter hvad de Indstævnte uimodsagt have anført, fandtes der saa langt tilbage som i forrige Aarhundredes Begyndelse i Byen talrige Brændevinsbrænderier — som nu for største Delen ere forsvundne — der benyttede rindende Vand til deres Afsvalingsprocesser og hertil forsynedes med Vand fra Slotssøen ved Hjælp af det daværende Rende-

system, ligesom der i tidligere Tid — i Modsætning til nu — fandtes meget Kreaturhold i Byen, hvortil der ligeledes anvendtes meget Vand. Ligesaa lidt kan det antages, at Kommunen skulde mangle Ret til at anvende Vand, aftaget fra den omhandlede Strækning af Vandløbet, til Forsyning af Lokomotiverne paa Statsbanernes Station, der, efter hvad de Indstævnte uimodsigt have anført, ligger indenfor den i Citantens Procedure angivne Bygrænse. Derimod findes der efter det under Proceduren Fremkomne at maatte gaas ud fra, at en Forsyning fra den omhandlede Del af Vandløbet af Ejendomme, som ligge udenfor den nævnte Bygrænse, i alt Fald betingelsesvis rummer en saadan Udvidelse af den Benyttelse af Vandløbet, som fra gammel Tid af har fundet Sted fra Kommunens Side, at en ubetinget Ret dertil overfor Citanten ikke kan anses hjemlet den ved Alders Tids Brug. Og der kan heller ikke gives de Indstævnte Medhold i, at en saadan Ret skulde være hjemlet dem derved, at selve Vandværket upaatalt har eksisteret og været i Drift i over almindelig Hævdstid, saalidt som i, at en ganske ubegrænset Ret for dem til Aftagning af Vand fra Vandløbet ved Hjælp af Vandværket skulde, naar først selve dettes Tilværelse maa erkendes for lovlig, følge af Vandløbslovgivningens almindelige Regler, navnlig Bestemmelsen i andet Punktum af § 78 i Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse af 28 Maj 1880. Paa den anden Side ses den Møllejeeren tilkommende Ret med Hensyn til Vandløbet — hvilken Ret maa finde sin nærmere Afgrensning i det Formaal, den er bestemt til at tjene — ikke at kunne have Ret til at paatale en stedfindende Vandaftagning fra Kommunens Side, medmindre samme virkelig kan antages at medføre en Formindskelse af den Vandkraft, som fra gammel Tid har været benyttet til Møllens Drift. Kun under denne Forudsætning vil det derfor ved Dommen i nærværende Sag kunne forbydes den Indstævnte at aftage Vand til Forsyning af Ejendomme udenfor Bygrænsen, hvorved bemærkes, at Skøn over den virkelig benyttede Vandkrafts Størrelse forudsættes at kunne bygges paa Oplysninger om den Nyttevirkning, der, med de til enhver Tid brugte Redskaber, har været opnaaet ved Hjælp af Vandkraften, samt at der efter Citantens Procedure ikke ses at være Spørgsmaal om, at der ikke lige til Vandværkets Anlæg i 1876 skulde have været gjort Brug af den fulde fra Alders Tid benyttede Vandkraft, hvorfor en Henviisning til den i Tiden før 1876 benyttede Vandkraft antages at ville rettelig angive Maalet for, hvad Møllejeeren har hævdvundet Krav paa. Under Sagen foreligger ingen Oplysning, som viser, om saadan Formindskelse af Vandløbets Vandføring hidtil har fundet Sted. Efter de Indstævntes Fremstilling, som ikke findes svækket ved noget af det fra Citantens Side fremførte, skal Vandværkets Drift overhovedet ikke have medført Aftagning af en større Vandmængde, end der fandt Sted ved det tidligere Rendesystem, som, efter hvad de Indstævnte uimodsigt have anført, paa forskellig nærmere paapeget Maade medførte et stort Spild af Vand. Det bemærkes herved, at forsaavidt det af Proceduren fremgaar, at der i Løbet af det i Citantens Paastand omhandlede Tidsrum en Tid af Sommeren ikke har været tilstrækkeligt Vand til at holde Vandmøllen i fuld Drift, maa, efter hvad herom er fremkommet, denne midlertidige Formindskelse af Vandkraften antages ikke at have overgaaet, hvad der ogsaa under de tidligere Forhold

fannt Sted i den paagældende Del af Aaret som Følge af den Formindskelse af Aaløbets Vandføring, som bevirkes ved Kullerupslusens Aabning.

I Henhold til det Anførte vil den første Del af Citantens Paastand være at tage til Følge med den Begrænsning, som følger af det foran bemærkede. Derimod vil hans Erstatningspaastand ikke kunne tages til Følge, da der, som det allerede fremgaar af ovenfor Anførte, overfor de Indstævntes Benægtelse heraf ikke foreligger noget Bevis for, at nogen Skade er paaført Citanten ved den stedfundne Vand-aftagning.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Nr. 297. Planter **Robert Skeoch** (Winther)

contra

Planter **O. H. Schmiegelow** (Ingen).

Christiansteds Bytings ordinære Rets Dom af 26 April 1904: Indstævnte, Planter O. H. Schmiegelow, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Citanten, Planter Robert Skeoch, betale 1200 vestindiske Daler med Renter deraf 7 pCt. p. a. fra den 18 September 1903, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 24 August 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Appellanten, Planter Robert Skeoch, efterat Indstævnte, Planter O. H. Schmiegelow, havde udtaget en ikke forfulgt Stævning, hvorved den vestindiske Landsoverrets Dom af 24 August 1904 paaankedes til Forandring, har paaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Indstævnte, skøndt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen, efter den derom nedlagte Paastand, være at stadfæste, hvorhos Indstævnte bliver at tilpligte at betale Appellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 200 francs.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Ind-

stævnte, Planter O. H. Schmiegelow, til Appellanten, Planter Robert Skeoch, med 200 francs. Saa betaler han og til Justitskassen 15 francs.

Tirsdag den 19 Februar.

Nr. 7. **Entreprenør H. D. Petersen** (Arntzen)

contra

Restauratør Hemming Hansen (Rée),

betræffende en Ejendomshandel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1904: Kontracitanten, Restauratør Hemming Hansen, bør for Hovedcitantens, Entreprenør H. D. Petersens Tiltale i Hovedsagen fri at være. Hovedcitanten bør til Kontracitanten betale 5000 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12 Februar 1903, til Betaling sker. Saa bør og Hovedcitanten under en Mulkt af 10 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, lade den paa Kontracitantens Ejendom Matr. Nr. 367 i Udenbys Klædebo Kvarter her i Staden tinglæste Slutseddel af 28 September 1902 udslette. I Sagsomkostninger bør Hovedcitanten til Kontracitanten betale 120 Kr. Til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøder Overretssagfører W. Krüger 30 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hovedsagens Vedkommende anførte Grunde, som i det Væsenlige kunne tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, maa det billiges, at der er tillagt Indstævnte Frifindelse.

I Kontrasagen har Appellanten i Henhold til kongelig Bevilgning af 26 September 1904 for Højesteret fremsat Paastand om Frifindelse. Af de i Dommen under Hovedsagen anførte Grunde maa imidlertid Tinglæsningen af Slutsedlen af 28 September 1902 anses at have været uberettiget, og da dette Skridt derhos maa antages at have paaført Indstævnte Tab ved at hindre ham i Salg eller Udleje af Ejendommen, har han Krav paa Erstatning. Denne findes efter alt Foreliggende at kunne bestemmes til 2000 Kroner med Renter heraf som i Dommen fastsat. Med denne Forandring vil Dommen, ved hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger og om den Overretssagfører Krüger idømte Bøde det maa have sit Forblivende, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningsbeløbet fastsættes til 2000 Kroner med Renter heraf som i Dommen bestemt, samt saaledes, at Fristen for Slutsedlens Udslættelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Entreprenør H. D. Petersen, til Indstævnte, Restauratør Hemming Hansen, med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved-, Kontinuations- samt Kontrastævning procederede Sag ere de faktiske Omstændigheder ifølge de foreliggende Oplysninger og Proceduren følgende:

Den 28 September 1902 blev der af Kontracitanten, Restauratør Hemming Hansen, til Hovedcitanten, Entreprenør H. D. Petersen, udstedt Slutseddel om Salg til Hovedcitanten af Kontracitantens Ejendom Matr. Nr. 367 af Udenbys Klædebo Kvarter her i Staden fra den 1 Januar 1903 for en Købesum af 27000 Kr., og det aftaltes, at Handelen skulde berigtiges den 30 s. M. paa et herværende Sagfører-kontor. I Mellemtiden erfarede Hovedcitanten, at Ejendommens Areal, som ifølge en Udtalelse, med hvilken Kontracitanten den 28 s. M. var fremkommen, skulde udgøre 1485 Kv. Alen, kun var 1331 Kv. Alen. Da Hovedcitanten i Anledning heraf den 30 s. M. forbeholdt sig at gøre Erstatningskrav mod Kontracitanten gældende ved Domstolene, medens han iøvrigt vedstod Handelen, om hvis Hovedbetingelser der maa antages at have været Enighed mellem Parterne, vægrede Kontracitanten sig ved at underskrive Købekontrakten, saalænge Forbeholdet fastholdtes, idet han gav Hovedcitanten Valget imellem at købe Ejendommen paa de aftalte Vilkaar uden Forbehold eller at lade Handelen gaa tilbage. Ved Notarialbeskikkelse af samme Dag gentog Hovedcitanten sin Opfordring til Kontracitanten om at underskrive Købekontrakten, idet han forbeholdt sig at gøre det foran omtalte Erstatningskrav gældende imod ham, og endvidere tilkendegav han ved Beskikkelsen Kontracitanten, at han den 1 Januar 1903 var rede til at opfylde Handelen med det ommeldte Forbehold. Kontracitanten vægrede sig vedblivende ved at underskrive den ham ved Beskikkelsen forelagte Købekontrakt, saalænge Hovedcitanten fastholdt sit Forbehold. Ved Notarialbeskikkelse af 11 December 1902 opfordrede derpaa Kontracitanten Hovedcitanten til senest den 2 Januar 1903 at berigtige Købet af Ejendommen med det Areal, som ifølge Maalebrevet hørte til denne, hvorhos han ved Beskikkelsen lod Hovedcitanten tilkendegive, at han betragtede sig som løst fra Handelen, saafremt dennes

Berigtigelse ikke fandt Sted senest den 2 Januar 1903. Endelig lod Hovedcitanten ved Notarius publicus den 31 December 1902 Kontracitanten tilbyde et ifølge Kontraktudkastet den 1 Januar 1903 forfaldent Beløb af Købesummen, stort 13173 Kr. 64 Øre, mod at Kontracitanten underskrev Købekontrakten med paategnet Skøde, men da Hovedcitanten paany forbeholdt sig at gøre Erstatningskrav gældende ved Domstolene, vægrede Kontracitanten sig vedblivende ved at opfylde Handelen.

I Hovedsøgsmaalet paastaar nu Hovedcitanten Kontracitanten tilpligtet at betale 4399 Kr. 72 Øre eller et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb, dels i Erstatning m. m. i Anledning af hans Vægring ved at opfylde Handelen, dels i Erstatning i Anledning af urigtige Opgivender ved Handelens Indgaaelse, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Hovedklagens Dato den 22 Januar 1903. I Kontinuations-sagen paastaar Hovedcitanten Kontracitanten under en daglig Mulkt tilpligtet at underskrive et under Sagen fremlagt Udkast til en Købekontrakt med paategnet Skøde angaaende den omhandlede Ejendom, imod at Hovedcitanten udbetaler den Del af Købesummen, der skal udbetales kontant, og iøvrigt forpligter sig til at opfylde Kontraktens Bestemmelser. Kontracitanten procederer i det Hele til Frifindelse.

I Kontrasagen paastaar Kontracitanten Hovedcitanten under en daglig Mulkt tilpligtet at lade den ovennævnte Slutseddell, som Hovedcitanten, efter hvad der er uomtvistet, uden Kontracitantens Vidende og Villie den 27 Oktober 1902 har ladet tinglyse og notere paa Ejendommens Folio, udslette af Foliet, hvorhos han endvidere paastaar Hovedcitanten tilpligtet at betale i Erstatning i Anledning af Slutsdellens Tinglysning 5000 Kr. eller et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontraklagens Dato, den 12 Februar 1903. Hovedcitanten har ikke nedlagt nogen Paastand i Kontrasagen.

Det af Hovedcitanten indtalte Erstatningsbeløb bestaar af følgende tre Poster:

1. 2799 Kr. 72 Øre i Anledning af, at Ejendommens Areal kundgør 1331 Kv. Alen.
2. 600 Kr. i Anledning af, at Hovedcitanten, der navnlig ønskede at købe Ejendommen for at komme i Besiddelse af en sammesteds værende Stald, vil have udredet dette Beløb i Leje for Halvaaret fra April Flyttedag til Oktober Flyttedag 1903 af en af ham benyttet Stald i en Tredjemands Ejendom.
3. 1000 Kr. for Afsavn af Ejendommen.

Med Hensyn til den førstnævnte Post har Hovedcitanten til Støtte for sin Paastand anbragt, at Kontracitanten under Forhandlingerne om Salget af hans Ejendom har opgivet og garanteret, at Ejendommens Areal var 1485 Kv. Alen, medens en foretagen Undersøgelse af dens Folio havde vist, at Arealet kun var 1331 Kv. Alen. Kontracitanten benægter derimod at have garanteret, at Arealet var 1485 Kv. Alen, idet han den 28 September 1902, efterat Overenskomst om Købesummens Størrelse var truffen, og Haandslag givet, men inden han underskrev fornævnte Slutseddell, paa given Anledning blot vil have ytret, at Arealet vistnok var 1485 Kv. Alen, og tilføjet, at han ikke bestemt vidste det, men at det vel kunde ses af Papirerne. Da nu Hoved-

citanten ikke imod Kontracitantens Benægtelse har godtgjort, at Kontracitanten har garanteret, at Arealet var 1485 Kv. Alen, eller at Kontracitantens Udialelse om Arealet har haft andet Indhold end som af Sidstnævnte indrømmet, og da det endvidere er uomtvistet, at Kontracitanten har været i god Tro med Hensyn til Arealangivelsen, at han den 28 September 1902 efter Slutsedlens Udstedelse har overgivet Hovedcitantens Sagfører Maalebrevet over Ejendommen tilligemed andre denne vedrørende Aktstykker, og at han den 30 s. M., efter at Hovedcitantens Sagfører havde meddelt ham, at Hovedcitanten ikke vilde give den stipulerede Købesum for Ejendommen, da dennes Areal ifølge Maalebrevet var mindre end opgivet, har tilbudt Hovedcitanten at træde tilbage fra Handelen, vil der ikke i den heromhandlede Anledning kunne tilkendes Hovedcitanten nogen Erstatning. Da endvidere de tvende andre Erstatningsposter allerede af den Grund ikke kunde tilkendes Hovedcitanten, at Kontracitanten, som nedenfor bemærket, efter Omstændighederne findes at have været berettiget til at betragte sig som frigjort for sin Forpligtelse ifølge den indgaaede Overenskomst, vil Kontracitanten i det Hele være at frifinde med Hensyn til Hovedcitantens Erstatningssøgmaal.

I Kontinuationssagen maa Kontracitanten antages at støtte sin Paastand om Frifindelse paa, at han som Følge af det mellem Parterne den 30 September 1902 passerede i Forbindelse med Hovedcitantens Undladelse af at efterkomme den til ham ved Notarialbeskikkelse af 11 December 1902 rettede Opfordring er frigjort for sin Forpligtelse ifølge den af ham til Hovedcitanten udstedte Slutseddel, og heri findes der at maatte gives Kontracitanten Medhold under Hensyn til, at Hovedcitantens den 31 December 1902 fremsatte Tilbud ikke kan anses at have været lovligt, da dertil var knyttet et efter det ovenfor anførte uberettiget Forbehold af hans formentlige Ret til at tilbagesøge en Del af den tilbudte Købesum.

Kontracitanten vil herefter i Hovedsagen i det Hele være at frifinde.

I Kontrasagen vil Hovedcitanten, der som anført ikke har fremsat nogen særlig Indsigelse imod Kontracitantens Paastand, være at dømme i Overensstemmelse med denne, saaledes at Tvangsmulkten bestemmes til en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kr. for hver Dag, Hovedcitanten sidder det Paalæg, der gives ham om at lade Slutsedlen udslætte, overhørig.

Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse der fra begge Sider er nedlagt Paastand, findes Hovedcitanten at burde betale Kontracitanten med 120 Kr.

For utilbørligt at have opholdt Sagen vil Overretssagfører W. Krüger i Medfør af Frdn. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med Mulkt af 30 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdag den 21 Februar.

Nr. 97. Købmand **Christian Aster** (Nellemann efter Ordre)

contra

»Schweizisk Forsikrings-Aktieselskab imod Ulykkestilfælde« i Winterthur (Winther),

betræffende Indstævntes Erstatningspligt.

Aarhus Købstads ordinære Rets Dom af 1 December 1904: Indstævnte, Schweizisk Forsikringsaktieselskab imod Ulykkestilfælde »Winterthur« ved dets Generalagent August Borgen, bør for Tiltale af Citanten, Købmand Christian Christensen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og tillægges der de beskikkede Sagførere, Sagfører Brandt i Salær 60 Kr. og i Udlæg til Porto m. v. 3 Kr. 50 Øre, og Overretssagfører Hartmann i Salær 15 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 August 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges den for Citanten, Købmand Christian Aster, beskikkede Sagfører for Overretten, Etatsraad Neckelmann, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Selv om der kunde gaas ud fra Rigtigheden af, at Appellanten til den af ham opgivne Tid er kommen til at klippe sig i Foden, og at der derved er tilføjet ham det i den indankede Dom ommeldte Saar paa venstre Stortaa, staar det efter de fremkomne Lægeerklæringer og det iøvrigt Foreliggende som ganske usikkert, om der er nogen Aarsagsforbindelse mellem dette Saar og den Sygdom (Koldbrand), der nødvendiggjorde Amputationen af hans Ben. Det maa derfor billiges, at Indstævnte er frifunden ved Dommen, og da dennes Bestemmelser om Processens Omkostninger og de de befalede Sagførere tillagte Salærer m. m. ligeledes tiltrædes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner. Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Christian Aster, til Indstævnte, Schweizisk Forsikrings-Aktieselskab imod Ulykkestilfælde i Winterthur, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium

for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 22 Maj 1883 udfærdiget paa Enkeltforsikring for Livstid lydende Police Nr 4463 forsikrede de Indstævnte, »Schweizisk Forsikrings-Aktieselskab mod Ulykkestilfælde« i Winterthur, Citanten, Købmand Christian Aster i Aarhus, for hans Levetid mod »Legemsbeskadigelser«, saaledes at Forsikringssummen i Tilfælde af den Forsikredes Død skulde udgøre 10000 Kr. og i Tilfælde af Invaliditet et efter de forskellige Grader heraf fastsat større eller mindre Beløb — i Tilfælde af Invaliditet af anden Grad 5000 Kr. I de Policen paaførte saakaldte »Kontrakt-Betingelser« er det bl. a. fastsat: under § 1, at de Indstævnte ere pligtige at betale de i Policen fastsatte Erstatninger »under den Forudsætning, at den Forsikrede rammes af et Ulykkestilfælde, som har en saadan Legemsbeskadigelse til Følge, der foraarsager hans Død, eller at han bliver Invalid eller forbigaaende erhvervsduelig, og forudsat at det hænder indenfor Europas Grænser paa hvilkensomhelst Maade, der ikke er undtaget i det Efterfølgende«, og under § 4 bl. a., at i Forsikringskontrakten ikke er indbefattet alle sædvanlige Sygdomme. Under §§ 7—10 er der dernæst optaget forskellige Regler angaaende Policens Varighed og Præmiens Betaling, derunder om Følgerne af for sildig Betaling, angaaende Anmeldelse om indtrufne Ulykkestilfælde samt angaaende Tilkaldelse af Læge, naar Ulykkestilfælde hænde, og angaaende Forpligtelse til at give Oplysning om indtrufne Ulykkestilfælde, og i § 12 indeholdes der Bestemmelser angaaende Erstatningssummens Beregning, hvoraf navnlig fremgaar, at Forsikrings-selskabet inddeler Invaliditetstilfældene i 3 Grader, saaledes at der under 1ste Grad henføres Invaliditet, der har livsvarig eller fuldstændig Erhvervsduelighed til Følge, og under 2den Grad Invaliditet, der formindsker den hidtilværende Erhvervsduelighed til mindst det halve for Resten af Levetiden, hvortil uden videre regnes bl. a. fuldstændig Tab af en Fod.

Idet Citanten har anbragt, at han den 16 Juni 1901 ved at klippe Neglen paa sin venstre Fods Stortaa af Vanvare er kommen til med Saksen at tilføje sig en ubetydelig Læsion af Taaen, hvoraf der i Løbet af nogle Dage udviklede sig Koldbrand i Foden og Benet, har han, som paa Grund heraf den 1 Juli næstefter blev indlagt paa Dr. med. Nordentofts Klinik i Aarhus, hvor Benet den 6 s. M. blev amputeret i Knæleddet, under nærværende Sag i første Instans søgt de Indstævnte til Betaling af den i Policen fastsatte Erstatning for Invaliditet af 2den Grad med 5000 Kr. tilligemed Renter heraf med 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 28 Februar 1902, indtil Betaling sker, og da de Indstævnte overensstemmende med den af dem derom nedlagte Paastand ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, er Sagen nu af denne indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Paastand have de Indstævnte — der have bestridt, at den Citanten tilføjede Læsion er opstaaet paa den af ham angivne Maade — i første Række gjort gældende, dels at Skaden, selv Rigtigheden af Citantens Anbringender forudsat, ikke kan kaldes et Ulykkestilfælde i den Forstand, at det berettiger til Erstatning, dels at der ikke bestaar nogen Aarsagsforbindelse mellem Skadetilføjeisen og Amputationen; de have derhos anført, at Citanten under alle Omstændigheder har tilsidesat de ham ifølge Policen paahvilende Pligter med Hensyn til rettidig Betaling af Præmie saavelsom med Hensyn til Anmeldelse af Skaden og Tilkaldelse af Lægehjælp og saaledes har forspildt den ham ellers mulig tilkommende Ret til Erstatning.

Ifølge en under Sagen fremlagt, af fornævnte Dr. med. Nordentoft udarbejdet »Sygehistorie« henvendte Citantens Datter sig den 22 Juni 1901 til Dr. Nordentoft i Anledning af, at hendes Fader — hvis Urin flere Aar i Forvejen var konstateret at indeholde Sukker i betydelig Mængde — led af en Sygdom i Foden, hvorhos hun medbragte en Prøve af hans Urin, hvori der imidlertid, efter hvad Lægen i den ommeldte Sygehistorie har udtalt, ikkun fandtes Spor af Sukker. Ved den derefter stedfundne Undersøgelse fandtes der paa Citantens venstre Fod paa Indsiden af Stortaaen et godt ærtestort, kraterformet, urent og gullig belagt Saar, hvorhos der i planta (∩: Fodsaalen) fandtes et calløst Hudparti af en 2 Øres Størrelse, i hvis Midte en Rhagade eller Spalte, hvorudaf flød tynd, stinkende Materie; det oplystes derhos, at Citanten for et Par Aar tilbage havde haft en lignende Lidelse i en Taa eller muligvis i Fodsaalen. Da Lidelsen i Foden trods anvendt Behandling gjorde Fremskridt, blev der den 25 Juni foretaget en mindre Operation, og da Sygdommen stadig tog til, blev Citanten den 1 Juli indlagt paa Dr. Nordentofts Klinik, hvor hans venstre Ben, som meldt, den 6 s. M. blev amputeret i Knæleddet. I »Sygehistorien« hedder det sluttelig, at det altsaa vil ses, »at det paa Stortaaen tilstedeværende Saar under den af mig observerede Del af Forløbet traadte en Del i Baggrunden, medens Lidelsen i planta pedis tog Téten — uden at jeg (dog) derudfra drister mig til at udtale nogen Formening om, hvorvidt Indgangsporten kan være at søge paa Stortaaen eller ej«.

Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at Citanten under 8 Juli 1901 til de Indstævnte har indgivet en saakaldt »Skadesanmeldelse«, hvorpaa findes tegnet en af Dr. Nordentoft udfærdiget Erklæring af s. D., der er afgivet i Form af Svar paa et Antal, Anmeldelsen paatrykte Spørgsmaal, og i hvilken det er angivet, at Amputationen af Benet er foranlediget ved Koldbrand i Foden, hvorhos Lægen som Svar paa Spørgsmaalet, om Ulykkestilfældet er den umiddelbare Aarsag til Skaden, alene har udtalt, at der 4 Aar forinden — paa hvilket Tidspunkt Citanten maa antages at være bleven behandlet af en anden Læge — var konstateret Sukker i hans Urin, »angivelig i ret betydelig Mængde«. Denne Skadesanmeldelse med Dr. Nordentofts paategnede Erklæring blev derpaa forelagt de Indstævntes »Tillidslæge«, Dr. med. Ammentorp i København, der i en under Sagen fremlagt Erklæring af 9 s. M. har udtalt, at den i Anmeldelsen anførte Sygdom (Koldbrand i Foden), som har foranlediget Fjernelsen af Benet i Knæet, ikke har sin Aarsag i den anførte ubetydelige Læsion, men i Patientens

Sukkersyge. Under Sagen er derhos fremlagt en af Dr. Nordentoft afgiven Erklæring af 27 November 1901, hvori det udtales, at i hans Øjne er Sammenhængen følgende: Efter en lille Læsion har der udviklet sig en Infektion af Foden; denne har paa Grund af en hos den Forsikrede (efter Forsikringens Afslutning) udviklet Sukkersyge antaget et saa alvorligt Forløb, at Amputationen er bleven nødvendig. I en af samme Læge den 28 November 1902 afgiven Erklæring er det dernæst udtalt, at set fra et lægevidenskabeligt Standpunkt forekommer den Antagelse ham sandsynlig og ikke til at forkaste, at Citantens »Lidelse er opstaaet efter et Ulykkestilfælde«, og i en af ham den 10 September 1903 udfærdiget Erklæring udtales det, at han mener, at Citantens Sygdom var en Infektion hos en Diabetiker og at Infektionens svære Forløb skyldes hans Diabetes, samt at Infektionen kan være udgaaet fra den af Citanten angivne Læsion, uden at dette dog medicinsk set enten kan bevises eller modbevises. Dr. Nordentoft har endelig som Vidne under Sagen godkendt og ratihaberet Indholdet af de af ham saaledes afgivne Erklæringer, hvorved han har tilføjet, at han ikke mener i den af ham, som meldt, paa Skadesanmeldelsen tegnede Erklæring at have udtalt, at Sukkersygen er Skadens umiddelbare Aarsag, hvorimod han formener, at denne Sygdom har været medvirkende til, at den tilstedeværende Betændelse er forløben saa svært, samt at den Betændelse, han har behandlet, maa være Følge af en Læsion, uden at han dog, idet han først paa et temmelig sent Tidspunkt blev tilkaldt til Behandling af Betændelsen, kan udtale sig om, af hvilken Læsion den er en Følge.

I Modsætning til det af Dr. Nordentoft saaledes udtalte har Dr. med. Ammentorp i en under Sagen fremlagt Erklæring af 28 Februar 1903 udtalt, at Citantens Sygdom — idet der ikke er ringeste Sandsynlighed for, at hele det ondartede Forløb vilde være kommet, hvis han ikke havde været lidende af Sukkersyge — er, ikke en Infektion, men en diabetisk Koldbrand, og at den tidligere tilstedeværende Sukkersyge er Aarsag til Koldbranden og til Amputationen.

Selv om der nu gaas ud fra Rigtigheden af, at Citanten har paa den af ham angivne Maade tilføjet sig det oftommeldte Saar paa venstre Stortaa, findes det imidlertid ikke at kunne stateres, at hans Invaliditet er forarsaget ved dette Saar, hvorimod det maa antages, at Invaliditeten skyldes en — mulig ved Saaret foranlediget — Opblussen af den hos Citanten allerede tilstedeværende Sygdom, og som Følge heraf maa det — uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa det af de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand iøvrigt anførte — billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen er frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans er ophævede, hvorhos der er tillagt de to for Citanten beskikkede Sagførere for Underretten i Salær henholdsvis 60 Kr. og 15 Kr. og den ene af disse endvidere i Godtgørelse for Udlæg 3 Kr. 50 Øre, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og idet de Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds, uden forsaavidt som der

bliver at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 30 Kr., der vil være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 380.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Lauridsen (Def. Rée),

der tiltales for Vold og Fornærmelser mod en Politifunktionær i Funktion.

Ringkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 9 November 1906: Mod Arrestanten Niels Christian Lauridsen bør der af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Kamp, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Frølund, 12 Kr., udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1906: Arrestanten Niels Christian Lauridsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Lauridsen til Højesteretssagførerne Lunn og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Niels Christian Lauridsen sat under Tiltale for Vold og Fornærmelser mod en Politifunktionær i Funktion.

Arrestanten, der er født i Aaret 1865, har tidligere mange Gange været mulkeret for Drukkenskab, hvorhos han 11 Gange har været anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, senest ved Ulfborg-Hind Herreders

Politirets Dom af 31 Marts f. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Under Sagen har Politibetjent i Ringkøbing Lars Frederik Rosenlund edelig forklaret, at da han den 29 Juli d. A. omtrent Kl. 6 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen antraf Arrestanten, der til Forargelse for de Forbipasserende i en temmelig beruset Tilstand halvt sad, halvt laa op ad Trappen til en Ejendom i Ringkøbing, tilkendegav han Arrestanten, at han ikke kunde blive, hvor han var, samt opfordrede ham til at følge med uden dog direkte at sige, at han vilde blive anholdt. Arrestanten efterkom straks, og uden at gøre Vanskeligheder, denne Ordre og fulgte godvillig Betjenten gennem Byens Gader til Arresthuset, hvor de passerede gennem den ydre Arrestgaard og derfra ind i den indre Gaard, men da han var kommen ind i Arrestgangen og stod udenfor Cellerne, begyndte han at blive ubehagelig og spurgte Betjenten, »om det var det, han havde i Sinde«, hvorhos hans Udseende og Væsen pludselig antog et saa forbitret og truende Udtryk, at han blev en hel anden end hidtil under Transporten. Efter at de derpaa begge var komne ind i Arrestcellen, truede han Betjenten — der paa Grund af Arrestforvarerens Bortrejse besørgede Arrestantens Indsættelse i Arresten og hans Visitation — bl. a. ved at holde sine knyttede Hænder op for hans Ansigt, samt udskælde ham, hvorefter han, medens Betjenten var i Færd med at visitere ham, begyndte at angribe Betjenten, hvem han med knyttede Hænder og med Anvendelse af al den Kraft, han var i Stand til at opbyde, slog saavel i Hovedet som paa Overkroppen, ligesom han greb fat i Betjentens Jakke og holdt fast i denne, saaledes at Betjenten havde vanskeligt ved at komme løs, hvorhos han under Betjentens Bestræbelser for at rive sig løs vedblev at slaa ham med den Haand, han havde fri. Da Betjenten havde faaet revet sig løs fra Arrestanten og derefter søgte at slippe ud af Cellen, satte Arrestanten efter ham og søgte at ramme ham med Slag og Spark, hvilket det dog lykkedes Betjenten at undgaa, og efter at Betjenten var sluppet ud af Døren og havde faaet denne lukket til efter sig, sparkede Arrestanten inde fra mod Døren og raabte og skreg som en Rasende. Ved de af Arrestanten mod ham udøvede Voldshandlinger tilføjedes der Betjenten en ubetydelig Hævelse om Munden, hvilken Hævelse imidlertid hurtigt fortog sig.

Arrestanten, der har erkendt, at han saavel den paagældende Dag som Dagen iforvejen havde sviret dels i Stadil og Thim, dels i Ringkøbing, har vedblivende nægtet at have nogensomhelst Erindring om, hvad der er passeret ham, fra han engang om Eftermiddagen den 29 Juli befandt sig i en af ham nærmere betegnet Beværtning i Ringkøbing, indtil han om Natten vaagnede i Arresten.

Han har imidlertid udsagt, at han ikke tvivler om, at Politibetjent Rosenlunds Fremstilling af det mellem dem Passerede er rigtig nok, hvorhos han har erkendt, at han, naar han er beruset, ofte er brutal, i hvilken Sammenhæng han har forklaret, at han aldrig bagefter kan erindre, hvad han har foretaget sig i drukken Tilstand. Endelig har han forklaret, at han godt kender Politibetjent Rosenlund, og ved, at denne er Politibetjent i Ringkøbing.

Under Sagen er der rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og efter at han i denne Anledning var bleven underkastet

Undersøgelse af Distriktslægen, har denne i en under Sagen fremlagt Erklæring af 17 August d. A. udtalt, at Arrestanten næppe i alkohol-fri Tilstand lider af nogen Sindssygdøm og heller ikke tidligere under Alkoholpaavirkning synes at have været voldsom i sin Adfærd, at hans Optræden ved den under Sagen omhandlede Lejlighed — efter-som han i de senere Aar er bleven saa stærkt medtagen af sin Alko-holisme, at der hos ham har udviklet sig en epileptisk Tilstand, der navnlig viser sig i Rusens Efterstadium, og som ligeledes indfandt sig et Døgn efter Angrebet paa Politibetjent Rosenlund, og efter at han i dette Tidsrum ingen Spiritus havde faaet — nærmest maa tydes som et epileptisk Ækvivalent eller maaske som et Raserianfald, der under-tiden kan optræde hos Alkoholister af ringe eller upaaagtet Aarsag, at det herefter vist næppe kan betvivles, at Lakunen i hans Hukom-melse er ægte nok, samt at han saaledes i Gerningens Øjeblik nok maa anses for at have været ganske utilregnelig. I en senere Erklæ-ring af 4 September d. A. har Distriktslægen dernæst, foranlediget ved en fra Forhørsdommeren fremkommen Begæring om Oplysning an-gaaende nogle af ham nærmere angivne Punkter vedrørende Arrestan-tens mentale Tilstand m. v., i saa Henseende udtalt, at Arrestanten baade for Tiden lider af og i Gerningens Øjeblik led af saavel kronisk som akut Alkoholisme, at han maa antages at paavirkes saaledes af denne Alkoholisme, at han, saalænge den varer, maa siges at være sindssyg, at det Raserianfald, af hvilket Arrestanten ifølge den tidligere afgivne Erklæring maa antages at være behersket, maa betragtes som et Udslag af alkoholisk Sindssygdøm, at det i samme Erklæring om-handlede »epileptiske Ækvivalent« er et Udslag af den kroniske Alko-holisme og ofte er ledsaget af Bevidsthedstab, samt at Arrestanten under Hensyn til hans Tilbøjelighed til Drik og hans heraf betingede Svækkelse maa siges at være saa farlig for sine Omgivelser, at han ikke bør være — som det i Erklæringen hedder — udenfor en An-stalt. Efter at Sagens Akter derpaa af Forhørsdommeren have været forelagte det kongelige Sundhedskollegium, har dette i en under 19 Oktober d. A. afgiven Erklæring udtalt, at det ligesom Distriktslægen er af den Mening, at Arrestanten maa siges at være saa farlig for sine Omgivelser, at der er Anledning til at træffe Sikkerhedsforanstalt-ninger imod ham.

Idet det efter det Foreliggende maa anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold, vil han — om hvem det vel maa antages, at han ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer, hvorimod der mangler Føje til at gaa ud fra, at han i Gerningens Øjeblik har manglet al Tilregnelighed — være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 39, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Nr. 385. Højesteretssagfører Bagger

contra

Mathilde Emilie Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Januar 1907: Arrestantinden Mathilde Emilie Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sinding og Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mathilde Emilie Andersen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Mathilde Emilie Andersen, der tiltales for Tyveri, er født den 4 Marts 1871 og bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 Juni 1890 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stykke, og 251 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved samme Rets Dom af 31 December 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 14 April 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 16 November 1895 efter Straffelovens §§ 180 og 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved samme Rets Dom af 16 Juli 1898 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ved samme Rets Dom af 22 Oktober 1901 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 14 September f. A. om Aftenen blev Arrestantinden paa Foranledning af Rangerkusk Hans Peter Hansen, der sigtede hende for umiddelbart forinden at have bestjaalet ham, eftersøgt af en Politibetjent i en Ejendom paa Søndre Boulevard og anholdt paa Ejendommens Loftsgang.

Ved Anholdelsen fandtes hun i Besiddelse af noget over 30 Kr., bestaaende af en Tikroneseddel, to omtrent nye Femkronesedler og Resten i Skillemon, samt en Hel- og en Halvpenny og en udhamret Tinknap.

Fornævnte Rangerkusk Hansen har edelig forklaret Følgende:

Medens Vidnet ovennævnte Aften var i Færd med i staaende Stilling at pleje legemlig Omgang med Arrestantinden i en Beværtningshave, mærkede han, der var en Del beruset, at hun havde sin Haand nede i hans højre Bukselomme. Straks efter, og uden at Vidnet havde fuldbyrdet Samleje med Arrestantinden, løb hun sin Vej, og lige efter opdagede Vidnet, at hans Portemonnæ, i hvilken beroede 20 Kr. i Sedler som de hos Arrestantinden forefundne, nogen Skilleløst, efter hvad han antager 6 à 7 Kr., en Hel- og en Halvpenny og en udhamret Tinknap, var forsvunden. Vidnet, som straks var paa det Rene med, at Arrestantinden havde stjaalet Portemonnæen med Indhold, forfulgte hende, der imidlertid løb fra ham. Han anmeldte saa Tyveriet til en Politibetjent.

Vidnet har genkendt den i Arrestantindens Besiddelse forefundne Tinknap som den ham, som anført, sammen med hans Portemonnæ frakomne, og han har forklaret, at de ligeledes hos Arrestantinden forefundne to engelske Kobbermønter fuldstændig svare til de ham ved samme Lejlighed frakomne.

Arrestantinden har nægtet sig skyldig i det hende paasigtede Tyveri.

Hun har forklaret, at Rangerkusk Hansen, medens han i den foran omtalte Have forsøgte at pleje legemlig Omgang med hende, tog de hos hende forefundne Seddelpenge op af sin Vestelomme og rakte hende dem, idet han sagde: »Vær saa god« — og at hun, der var bleven led ved ham, straks efter løb sin Vej, og skønt hun hørte ham raabe, at hun havde taget hans Penge, vedblev at løbe — efter hendes seneste Forklaring, fordi der var saa mange Børn paa Gaden — og sluttelig skjulte sig paa den Loftsgang, paa hvilken hun blev anholdt.

Med Hensyn til de engelske Mønter og Tinknappen, som hun ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af, har Arrestantinden forklaret, at hun for et Aars Tid siden har fundet Pennystykket, at hun af en Sømand har faaet Halvpennystykket, og at hun af en hende ubekendt Person har faaet Tinknappen istedetfor en 10-Øre.

Medens denne Arrestantindens Forklaring om sin Adkomst til de engelske Mønter og Tinknappen er ganske ubestyrket, har Tømmer-svend Niels Christian Jensen edelig forklaret, at han for ca. 1½ Aar siden har foræret Rangerkusk Hansen to engelske Kobbermønter, der ganske svare til de i Arrestantindens Besiddelse forefundne, og Hansens Hustru, Caroline Georgine Jessen, har ligeledes under Ed forklaret, at hun, bl. a. ganske kort Tid forinden hendes Mand en Aften omkring Midten af September f. A. fortalte hende, at hans Portemonnæ med Indhold samme Aften var bleven ham frastjaalen, har set, at der i hans Portemonnæ beroede to fremmede Kobbermønter ganske som de hos Arrestantinden forefundne, og at hun jævnlig har set, at hendes Mand i sin Portemonnæ havde en Tinknap, som godt kunde være den ligeledes hos Arrestantinden forefundne.

Naar nu henses til, at Rangerkusk Hansen, der har erklæret, at han er fuldstændig sikker paa, at han ikke har givet Arrestantinden de foran omtalte tre Pengesedler, har beediget sine Forklaringer, og at disses Rigtighed i høj Grad bestyrkes ved, at Arrestantinden er

funden i Besiddelse af to engelske Mønter og en Tinknap ganske som dem, Hansen havde i sin Portemonnæ, og ved, at Arrestantinden under de foranførte Omstændigheder, og uden at hun har kunnet give nogen rimelig Forklaring til denne sin Adfærd, løb sin Vej og skjulte sig, findes der, naar tilmed henses til, at Arrestantinden under Sagen har afgivet vaklende Forklaringer, og at hun flere Gange er dømt for Tyverier, begaaede under lignende Omstændigheder som det hende nu paasigtede, efter alt det Anførte at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at hun ved Lommetyveri har frastjaalet Rangerkusk Hansen hans Portemonnæ med Indhold — foruden de engelske Mønter og Tinknappen — mindst 20 Kr.

Idet bemærkes, at Værdien af den stjaalne Portemonnæ er ansat til 50 Øre, vil Arrestantinden herefter være at anse efter Straffelovens § 232 for syvende Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 390.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Emil Keller (Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri samt for Overtrædelse af et ham i Henhold til § 8, 3dje Stykke, i midlertidig Lov Nr. 129 af 1 April 1906 givet Polititilhold om at tage Ophold i sin Fødekommune.

Nykøbing F. Købstads Politirets Dom af 2 November 1906: Arrestanten Peter Emil Keller bør straffes med Tvangsarbejde i 1 Aar, hvorhos der gives ham Paalæg om i 3 Aar efter Udstaelsen af denne Straf at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 December 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at det paalægges Arrestanten Peter Emil Keller i 5 Aar fra sin Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Bentzen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Peter Emil Keller til Højesterets-sagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing p. F. Købstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Peter Emil Keller — der er født den 25 November 1854 og mange Gange tidligere er straffet for Betleri, senest ved Højesteretsdom af 20 Oktober 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved nærværende Rets Dom af 30 Marts d. A. efter samme Straffebestemmelse, jfr. midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 8, med Tvangsarbejde i 180 Dage, hvorhos der ved sidstnævnte Dom gaves ham Paalæg om under Strafansvar efter fornævnte midlertidige Lovs § 8 i 3 Aar efter hans Løsladelse efter udstaaet Straf at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham — tiltalt paany for Betleri samt for Overtrædelse af et ham i Henhold til nysnævnte Dom ved Nykøbing p. F. Købstads Politiret den 23 April d. A. givet Tilhold om at tage Ophold i sin Forsørgelseskommune, Østofte Sogn.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen oplyste, er det nu ogsaa tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efter Udstaaelsen af den ham senest idømte Straf den 21 Oktober d. A. blev afleveret til Østofte Kommune, samme Dags Aften uden Tilladelse forlod bemeldte Kommune og tog Ophold i Nykøbing p. F., hvor han den 29 Oktober d. A. har betlet.

For de af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 2det Stykke, og 3dje Stykke, 3dje Punktum, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 1 Aar, hvorhos der i Medfør af samme Paragrafs 3dje Stykke, 1ste Punktum, vil være at give ham Paalæg om i 5 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. Politiretsdommen, der har samme Resultat, dog at det ved samme kun er paalagt Arrestanten at tage Ophold i vedkommende Kommune i 3 Aar, og hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, tiltrædes, vil i Overensstemmelse hermed være dels at stadfæste, dels at forandre.

Hermed sluttede Højesteretsaaret 1906.

. .

Færdig fra Trykkeriet den 28 Februar 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Rettelser.

Side 424 Linie 20 fra oven efter »2det Stykke« tilføjes: paany at overtage Bladet.

Side 742 Linie 6 fra neden efter »1 Maj« tilføjes: 1901.
